

Giới thiệu Thu Nguyệt

Chuyển ngữ: Tồn Còi

Độ dài: 89 chương + 2 kết (SE & HE) + 2 phiên ngoại

Thể loại: Cổ đại, sư đồ luyện, có chút huyền huyền, nam chính hơn nữ chính khoảng mười tuổi.

Nhân vật chính: Tiểu Nguyệt, Từ Bội Thu.

Văn án

Sinh ra là nam nhân, luôn luôn có một hùng tâm tráng chí, họ muốn tự mình làm nên sự nghiệp, muốn rong ruổi khắp núi sông, muốn thành anh hùng lưu danh thiên cổ.

Phận là nữ nhi, thân như bồ liễu, thế đạo này không thể nào để một nữ tử tự thân vươn lên, cho nên ta chưa từng xa cầu điều gì, chỉ mong mỗi ái nhân có thể bình an, ngày ngày kề cận bên mình

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Khuê Nguyên năm thứ ba, ta chết.

Độc phát chết bất đắc kỳ tử trước vương tọa, thi thể bị treo lơ lửng trên tường thành thị chúng.

*(*Vương tọa: ngai vàng, chỗ vua ngồi)*

Sở dĩ biết được những điều này là vì ta đã tận mắt chứng kiến.

Hay nói đúng hơn, hồn phách của ta đã nhìn thấy chính mình sau khi chết.

Ta chết đi, linh hồn liền rời khỏi thân xác, có lẽ do cái chết đến quá đột ngột, ba hồn bảy phách phút chốc không ý thức được sự sống đã không còn, nhất thời không tin cứ liên tiếp lao về phía thân thể, nhưng hết lần này đến lần khác đâm xuyên qua, lúc này mới biết mình đã thật sự chết.

Sau khi hiểu được điều đó, ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu ta là, thi ra hồn lìa khỏi xác sau khi chết là có thật, không đau cũng không lạnh, hoàn toàn không khủng khiếp như trong tưởng tượng.

Lúc nhỏ, có một quãng thời gian ta rất sợ chết.

Khi đó vẫn còn sống trên núi Bạch Linh, ta ôm con thỏ trắng yêu quý đã chết, khóc suốt ba ngày ba đêm.

Sư tổ cười ta, nói hóa nò có độ hóa roi có thì, vạn vật vô thường chớp mắt là đi, sinh khởi rồi đoạn diệt, khoảnh khắc người nhìn thấy vạn vật lần đầu tiên thì vạn vật đã được định kết cục. Nhân sinh như mộng, hết thay đều về với cát bụi. Có cái gì mà khóc?

Thời điểm sư tổ nói những lời này, ta vừa lên sáu, nghe xong ta trở mắt một hồi lâu, sau đó ‘òà’ một tiếng bắt đầu gào khóc nức nở, khóc đến độ chìm trên núi Bạch Linh hoang hốt bay tán loạn, khóc đến nỗi sư phụ phải vọt vào phòng bế ta khỏi tay sư tổ.

Trong tiếng khóc vắng trời đất của ta và ánh nhìn trầm lặng nhưng tràn ngập cảm giác áp lực của sư phụ, sư tổ phải bịt chặt tai lại, hai chân veo veo phóng ra ngoài chạy trốn như con gió, để lại ta đu trên người sư phụ, nước mắt nước mũi giàn giụa nấc nghẹn không đầu không đuôi hỏi người.

“Sẽ chết sao? Sư phụ, người và sư tổ đều sẽ chết sao?”

Phải mất một lúc thật lâu sư phụ mới hiểu được những lời ta nói, rồi phải mất một lúc thật lâu mới xoa dịu được tâm trạng của ta. Ta không còn nhớ người đã nói gì trong thời gian dài thật dài đó, mãi đến tận nửa đêm ta mới ngừng nức nở, cả khuôn mặt khóc thành một cái đầu heo.

Nhưng khái niệm về cái chết đã len thật sâu vào đầu ta, mấy tháng sau đó, ta đều rơi vào tâm trạng sợ hãi mất đi bọn họ, bỗng chốc thay đổi hết thói quen thuở trước, mỗi ngày đều vùi đầu trong phòng đọc sách và phòng thuốc, sư tổ hỏi ta muốn làm gì?

Ta ôm sách đáp người: “Con làm thuốc trường sinh bất lão cho sư phụ và người uống.”

Nghe vậy sư tổ cười ha hả, suýt chút nữa té thẳng xuống núi.

Vẫn là sư phụ kiên nhẫn, ngồi bên cạnh chỉ dạy ta từng lời: “Nguyệt Nguyệt, học y thuật dĩ nhiên là tốt, nhưng một người sống mãi bất diệt, cũng rất tịch mịch cô đơn, có sinh có tử, mới có thể quý trọng những lúc bên nhau, như vậy không phải tốt lắm sao? Người chết đi như ngủ một giấc dài, chết rồi thì không còn biết gì nữa, con thử nghĩ cẩn thận xem, cũng không có gì đáng sợ.”

Ta đặt sách xuống, ôm lấy đầu gối sư phụ: “Nhưng con sợ con còn sống mà người và sư tổ lại không còn, nếu không thì sư phụ hãy hứa với con, khi nào con còn sống, người sẽ luôn ở bên con.”

Thật lâu sau đó, sư phụ không nói gì, rồi cất lời, cũng chỉ một câu: “Được, ta sẽ cố hết sức.”

Từ trước đến giờ sư phụ chưa từng nói dối, có đôi khi ta không thích điểm này ở người tí nào.

Nhưng quyết tâm học y của ta cứ như vậy mà định, ngày ngày ta ôm sách đi tìm sư tổ hỏi đồng hồ tây, lúc mới đầu sư tổ làm mình làm vậy bảo bảy giờ mới nhớ tới ta, đi mà tìm sư phụ của người ấy.

Ta vừa tăng bốc người vừa lý lẽ trình bày sự thật, sách vở sư phụ xem hàng ngày đều là sách binh pháp và võ học, cả phòng sách thuốc sách y thuật đều do một tay sư tổ người cất giữ, hơn nữa ta đọc tới chỗ nào không hiểu mới đến hỏi người, trên này còn mấy chữ ta vẫn chưa biết đọc.

Sư tổ hậm hực lâu bâu: “Chữ vẫn chưa biết hết người còn muốn đọc sách?”

Thực ra ta biết được không ít chữ. Lên năm tuổi, sư phụ đã bắt đầu dạy ta tập viết, đầu tiên là viết tên ta, sư phụ nắm tay ta, chấm vào mực viết một chữ ‘Nguyệt’. Ta hỏi người chữ này có nghĩa gì? Người giải thích: “Đây là tên của con, nghĩa là mảnh ngọc dưới ánh trăng.”

*(*Chữ ‘Nguyệt’ tên nữ chính không phải ‘Nguyệt’ trong ánh trăng mà là ‘Nguyệt’ có nghĩa viên ngọc thân sáng như ánh trăng trong truyền thuyết Trung Quốc thời cổ đại – ngọc truyền quốc.)*

“Có đẹp không ạ?” Ta lật đặt hỏi.

“Đẹp.” Người khẳng định.

Ta liền cười rạng rỡ như một đóa hoa.

Người lại viết tên mình, nhưng là hai chữ ‘Từ Trì’.

Ta thấy lạ: “Sao lại có đến hai chữ ạ?”

“Từ là họ của ta, Trì là tên ta.” Sư phụ chỉ vào hai chữ kia giảng giải.

“Vậy họ của con đâu, sư phụ?”

Sư phụ nghĩ ngợi một thoáng, đáp: “Sau này sẽ có, bây giờ còn chưa cần.”

Ta cũng không mấy quan tâm đến những chuyện này, chỉ ‘à’ một tiếng, sau đó hăm hở đi dò lại ba chữ kia.

Sư tổ lại tiếp tục hờn dỗi phụng phịu trước mặt ta: “Con nhóc nhà ngươi phiền hà rắc rối nhất trên đời, sớm biết như thế ta đã không cho A Trì mang ngươi về nuôi.”

Ta là đứa trẻ sư phụ nhặt được trong núi, thời điểm người nhặt ta, ta chỉ mới hai ba tuổi, ngồi khóc co ro trong giò tre, cũng không biết cha mẹ ta ở phương nào, có lẽ đã bị sói ăn thịt.

Sư tổ ngại phiền toái muốn đem ta cho người khác, nhưng sư phụ nói không được, bảo người sẽ nuôi ta.

Kỳ thực khi đó người cũng chỉ mới mười một mười hai tuổi, một đứa trẻ chăm sóc một đứa trẻ, không biết đã phải chịu bao nhiêu vất vả và khổ cực.

Mỗi lần nghĩ đến điều đó, ta luôn cảm thấy mình thật may mắn, đại khái sư tổ cũng thấy vậy, thường ngồi chồm hổm trước mặt ta nghiền ngẫm.

“Sao hẳn lại nhặt ngươi về nuôi nhỉ? Ta cũng chưa từng thấy hẳn nhặt con sói, con hổ hay con báo nhỏ nào đâu chứ.”

Ta ngoài miệng không đáp nhưng trong lòng ủng ục phản bác, ta là người đó! Có thể so sánh với con sói, con hổ con báo nhỏ sao?

Sư tổ là thần y, y thuật tinh thâm vang danh khắp thiên hạ, nghe nói người có thể tái tạo da thịt trên xương trắng, có thuật cải tử hoàn sinh. Bản thân ta chưa từng nhìn thấy người làm cho người chết sống lại bao giờ, nhưng bất luận là người bệnh nào dù chỉ còn thoi thóp một hơi thở được đưa đến cho người chữa trị đều bình phục, chẳng những bình phục mà còn có thể tung tăng đi xuống núi, khiến cho thôn dân khắp xa gần đều tôn người làm thần tiên, mông một ngày rằm không quên thắp đầy hương dưới chân núi thể hiện lòng thành kính.

Sư tổ cái gì cũng tốt, chỉ là tính nết trẻ con trái khoáy oái oăm cứ tăng dần theo độ tuổi, còn thích chạy trốn người, mỗi lần cứu người là một lần chuyển nhà, núi Bạch Linh to như vậy, càng chuyển càng sâu, càng chuyển càng cao, đến cuối cùng chỉ còn thiếu điều chui vào trong mây ở.

Sư phụ nói, sư tổ chỉ cứu người hữu duyên, ta phỏng má nói kỳ thực sư tổ ngại phiền phức rắc rà mà thôi, cần gì phải nói tao nhả cao siêu như vậy? Chờ sau này học thành y thuật ta sẽ xuống núi, hẳn nhìn thấy ở đâu có bệnh là cứu, đừng nói là con người, cho dù là con hổ con báo con sói nhỏ đều cứu hết thấy.

Sư phụ nghe xong, vỗ vỗ đầu ta, mỉm cười.

“Nguyệt Nguyệt, con là đứa trẻ ngoan.”

Lúc sư phụ nói những lời này người mười sáu tuổi, trong bóng chiều thu thưa vắng thiếu niên anh tuấn ấm áp hơn cả ánh mặt trời, trong lòng ta chỉ có duy nhất một ý nghĩ, may mà sư phụ không nhặt con hổ con báo hay con sói nhỏ, mà nhặt ta, một con người.

Ta học y, nguyên nhân lớn nhất là vì để sư phụ không rời xa ta, nào ngờ chưa đầy hai năm sau, người đã phải đi.

Khi biết tin này, ta khóc đến đất trời đen kịt, còn một mình bỏ nhà đi bụi để bày tỏ thái độ phản đối quyết liệt của mình.

Năm ấy ta tám tuổi, cái gọi là bỏ nhà đi bụi, chính là đi lung tung loạn xạ trên núi Bạch Linh, cuối cùng thật sự bị lạc đường, lại gặp phải mưa to, thế là nấp vào trong hang động ngồi khóc thui thui một mình.

Sư phụ tới tìm ta, trên núi không có người, cô đại rậm rạp um tùm, những bụi cây thấp phủ kín cửa hang, ta thấp bé nên tìm được khe hở chui vào, sư phụ phải bươn qua bụi rậm giẫm cả lên gai mà tìm lối, khi người xuất hiện trước mặt ta toàn thân ướt đẫm, không biết là nước mưa hay mồ hôi, tay chân và khuôn mặt đầy những vết trầy xước rướm máu.

Sư phụ tìm ta vất vả như vậy, nhưng khi nhìn thấy ta người không hề la mắng lời nào, chỉ ngồi xồm xuống xoa đầu ta, hỏi dịu dàng: “Trở về nhé?”

Ta nín lấy tay người, thút thít: “Sư phụ không đi nữa sao?”

Người lắc đầu.

Ta đau lòng ngay cả sức để đứng lên cũng không có, sư phụ công ta về, suốt dọc đường không ngừng trò chuyện với ta.

“Nguyệt Nguyệt, con có biết vì sao ta lên núi Bạch Linh không?”

Ta khóc đến mặt lã, hai mắt sưng húp không thể mở ra được, chỉ biết áp đầu vào lưng người khẽ ngọ nguậy trái phải.

“Ngày bé sức khỏe ta không tốt, đến tám tuổi phụ thân đưa ta lên núi Bạch Linh thỉnh nhờ sư phụ chăm sóc, sau khỏe mạnh, rồi ở lại nơi này nghiên cứu luyện tập võ học binh pháp, mãi cho đến hôm nay.”

Ta đang thương tâm, chỉ hức hức một tiếng, xem như đáp lời.

Người cười, một lúc sau nói tiếp: “Ta xuất thân dòng dõi nhà tướng, giờ đã đến lúc xuống núi đền đáp non sông.”

“Đền đáp non sông?” Ta không hiểu lắm, cả thế giới của ta, chỉ là ngọn núi Bạch Linh này.

“Sau này có thời gian ta sẽ về thăm con, chờ con trưởng thành cũng có thể xuống núi tìm ta.”

“Giờ con sẽ đi với người.” Ta tỏ rõ quyết tâm.

“Hiện tại không được.” Người lắc đầu, rồi dịu dàng cất lời: “Không phải con muốn làm nữ thần y sao? Khi nào thành thần y rồi là có thể xuống núi.”

“Con không muốn đâu, con muốn được ở bên cạnh người.” Ta bắt đầu học bộ dạng mè nheo ăn vạ của sư tổ, còn vòng hai tay ôm lấy cổ sư phụ, nhưng cánh tay không có chút sức lực nào, mềm nhũn vất xụi lơ trên cổ người.

Sư phụ vừa khuyên nhủ dỗ dành vừa công ta về tới hàng giậu trúc bao quanh nhà, ta mệt rũ dần chìm vào mơ màng trong giọng nói ấm áp và bước chân vững vàng của người, khi được đặt xuống giường chẳng mấy chốc đã đi vào giấc ngủ, nhưng trước khi ngủ vẫn không chịu buông sư phụ ra, ngón tay cứ nín chặt vạt áo của người không rời.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, ánh mặt trời chói lóa chiếu vào mặt ta, trong phòng im ắng tĩnh lặng, ta chân trần phóng vọt xuống giường chạy thật nhanh ra ngoài, nhìn thấy sư tổ đang đứng ở cửa bóc hạt dẻ ăn, vừa bóc vừa nói: “Không cần tìm, Từ Trì đã đi rồi, ngoan ngoan đọc sách thuốc đi, ta sẽ bỏ trĩ bãi học cho.”

Ta ngăn người đứng ngơ ngác thật lâu, cuối cùng mấp máy môi, sư tổ đã sớm chuẩn bị tâm lý, ném tọt đồng hạt dẻ trên tay xuống bịt tai lại.

Nhưng ta không khóc, chỉ phụng phịu, làm việc lớn quyết không chùn bước đi tới kéo áo người.

“Làm gì?” Sư tổ bị hành động khác thường của ta dọa cho hoảng vía.

“Đi đọc sách.” Ta còn vô cùng nghiêm nghị trả lời người: “Con muốn làm nữ thần y.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sư phụ bảo có thời gian người sẽ về thăm ta, nhưng bao lần lá rụng chim nhận bay đi rồi quay về mà bóng người vẫn biến biệt.

Sư tổ nói người đi đánh giấc ở một nơi rất xa rất xa, xa đến độ sư tổ cũng không biết nơi đó hình dáng thế nào.

Ta lén gan đoán thăm trong bụng, có lẽ sư tổ người cũng chưa đi được bao nơi.

May mà sư phụ có biên thư về.

Những lá thư được một con chim ưng đưa chuyển, nó rất lớn, mỗi khi giang rộng đôi cánh giống hệt như cả đám mây đen sà xuống, lần nào đến dưới chân cũng buộc một ống đựng thư bằng trúc.

Và lần nào đến nó cũng bày ra bộ tịch công nợ đòi vượt ngàn dặm biển lửa núi đao, đối với ta cũng không có lấy một chút khách khí, thấy ta vui mừng hơn hờ nhào tới, nó liền dùng đôi mắt lườm nguyệt liếc xéo ngó ta, đến khi ta buộc túi thuốc và thư hồi âm vào chân nó, nó lại hung hãn đập cánh phành phạch tỏ vẻ biểu tình phản đối.

Ta liền nhỏ nhẹ giải thích với nó: “Những viên thuốc này đều rất hữu ích, bổ khí dưỡng huyết, khử độc sát trùng còn có thể trị thương. Sư phụ đánh giấc khổ cực, mảy giúp tao chuyển cho người, chờ sau này thành nữ thân y rồi, tao sẽ tự đi tìm người, không cần làm phiền mày nữa.”

Cũng không biết con ưng kia nghe có hiểu không, mặc dù đám đảng không tình nguyện, nhưng rốt cuộc vẫn mang túi thuốc bay đi. Qua mấy tháng nó lại quay về, chiếc túi kia cũng được mang về cùng, cứ như vậy đến rồi đi.

Chiếc túi được mang về thường không hề trống, sư phụ sẽ đặt vào bên trong một viên đá màu nho nhỏ, một chiếc lông ngừ sắc hay một thứ gì thú vị khác.

Ta đọc thư của sư phụ, trong thư người không một lần viết về những hiểm nguy vất vả nơi chiến trường, ngập trang giấy đều là những chuyện vụn vặt bình thường. Lá thư đầu, người nói đại quân dừng chân đóng ở đất Bạ Thục, nơi này núi non trùng điệp, sông nước vờ vọi, phong cảnh đẹp như một bức tranh, dọc bên bờ sông tầng tầng đá cuội đủ màu sắc trải dài phát sáng lấp lánh trong đêm, trên núi có rất nhiều chim sè ngũ sắc, thú vị lắm. Người còn nói, những viên thuốc đó vô cùng hữu hiệu, con làm rất tốt.

*(*Ba Thục: biệt danh của Tứ Xuyên thời tam phân thiên hạ)*

Rồi một năm qua đi, trong thư người viết đã hành quân đến quan ngoại, nơi đó có rừng Hồ Dương, loài cây ngoan cường chống chịu với hạn hán, bền bỉ vững vàng đương đầu trong gió cát nơi hoang mạc bán ngán. Tương truyền nó sống nghìn năm không chết, chết mà nghìn năm không đổ, đổ mà nghìn năm không mục nát, từng từng đứng đó ghi lại năm tháng bề đầu. Khi ánh mặt trời chiếu qua, những phiến lá vàng óng ánh như một biển rừng màu vàng kim. Còn có những cón cát nhấp nhô trải dài bất tận, dưới ánh trắng cắt trắng như tuyết, đoàn lạc đà dài dằng dặc rong ruổi giữa gió cát đi trong tiếng lục lạc rung lanh canh. Nguyệt Nguyệt chưa từng nhìn thấy lạc đà phải không! Ta dùng gỗ hồ dương khắc cho con một con, nhìn nó con sẽ hình dung được chúng có hình dáng thế nào.

*(*Quan ngoại: vùng đất phía đông Sơn Hải Quan. Sơn Hải Quan là một trong các cửa ải chính của Vạn lý trường thành.*

***Hồ Dương còn gọi là cây Hồ Đồng, là loại cỏ thụ chỉ có ở sa mạc Gobi. Do hình lá cây thay đổi theo mùa, nên nó còn có một tên gọi khác là cây Tam điệp, mùa xuân lá có hình dài như lá liễu, mùa hè thì lá lại trở nên vừa to vừa tròn, còn mùa thu thì lá lại giống như lá Phong.)*

Về cùng lá thư là một con lạc đà nhỏ được tạc từ gỗ, bốn cái chân thật dài, trên lưng có hai cái bướu trông giống như đỉnh núi, đôi mắt được khắc rất to, đầu ngẩng cao đầy khí thế.

Lần nào ở cuối thư, sư phụ cũng viết, chờ khi nào có thời gian, ta sẽ về thăm con.

Ta cẩn thận cất những món đồ lạ làm thú vị đó vào trong một chiếc hộp gỗ, rồi lật giờ những trang thư đọc đi đọc lại đến thuộc lòng từng con chữ, buổi tối còn đặt chúng dưới gối đầu mà ngủ, hy vọng khi thức dậy sư phụ sẽ bất ngờ xuất hiện trước mặt ta.

Một lần chờ đợi, dằng dằng bảy năm.

Mười lăm tuổi năm ấy, sư tổ đột nhiên nói với ta, người muốn đi ngoa du sơn thủy.

Ta nhìn người hỏi: “Núi Bạch Linh không tốt sao ạ? Sư phụ nói người sẽ về thăm chúng ta, sư tổ đi rồi, sẽ không gặp được sư phụ.”

Sư tổ bắt đầu giờ tính nét trái khoáy quen thuộc trước giờ ra, nhìn thấy ngày xuân có xanh tươi tốt lên năm ạch ra đất lén lộn ăn vạ.

“Ta mặc kệ, ta mặc kệ, ta đã ngần này tuổi rồi, nếu bây giờ mà không ngoa du đây đó, sau này muốn đi cũng không đi nổi.”

Ta nhìn người, thờ dãi: “Con đâu có ngăn không cho người đi đâu, người mau đứng lên đi ạ, dưới đất lạnh lắm.”

Sư tổ đứng phắt dậy, phui hết đám bông cỏ bám trên người, không biết lại nghĩ tới gì đó, hỏi ta: “Vậy còn người phải làm sao bây giờ?”

Ta lạnh nhạt: “Sư tổ đột nhiên nhớ tới con sao?”

Sư tổ: “...”

Ta nói tiếp: “Chờ người đi rồi, con sẽ xuống núi hành nghề y.”

Sư tổ lập tức quát: “Núi Bạch Linh không tốt sao? Từ Trì nói sẽ trở về thăm chúng ta, người đi rồi, sẽ không gặp được nó đó.”

Mặc dù đã sớm có chuẩn bị, nhưng ta vẫn không kim được từng mắt liếc người một cái: “Con sẽ viết thư cho sư phụ, báo cho người biết con đang ở đâu.”

“Người trông ta, người trông ta, người trông ta.” Sư tổ ôm ngực.

Ta thờ dãi một tiếng, sư tổ tuổi càng cao thì hành vi lại càng ngày thơ hết trẻ con, ta chỉ có thể giả vờ như không nhìn thấy, trực tiếp ngó lơ những hành động vượt quá lẽ thường của người. Thói quen này đã khiến cho về sau rất nhiều người không hài lòng về ta, nói ta tuổi còn nhỏ mà đã già dặn như vậy, hi vọng ái ố đều không thể hiện ra mặt, thâm sâu khó lường, chẳng ai biết trong bụng nghĩ gì. Mỗi lần nghe thấy những lời đánh giá đó, ta thực sự rất muốn để bọn họ tiếp kiến sư tổ của ta, gặp một trưởng bối thích mê neo chơi xấu thiệt hết sức đau đầu, năm tháng khiến người ta già, còn sư tổ thì khiến ta trưởng thành sớm.

“Con muốn làm nữ thân y, không xuống núi làm sao bốc thuốc chữa bệnh được ạ? Không phải người cũng sắp đi sao? Hành trang cũng đã chuẩn bị sẵn sàng hết rồi.” Ta lý luận, nói xong đưa tay chỉ cái túi đồ to đựng sư tổ lén giấu sau cánh cửa.

Sư tổ liền cười ‘hắc hắc’ nói với ta: “Không gấp, trước tiên sư tổ sẽ xuống núi cùng người tìm một nơi ở thu xếp ổn thỏa, sau này còn biết chỗ đi tìm người.”

Ta nghĩ ngợi một lát: “Vậy chúng ta phải đợi Ứng nhi đến rồi hãy đi, nếu không lần sau nó đưa thư tới sẽ không tìm thấy con.”

Sư tổ phiền não: “Cái con chim đó rất hung dữ, không biết nó có chịu đi theo chúng ta không nữa.”

Ta lấy từ trong ngực ra một chiếc lọ bạch ngọc, rồi vạch đồng cỏ sau cửa lòi cái lồng chim bằng liễu gai khổng lồ mà ta đã đan trước đó ra: “Con đã chuẩn bị xong rồi, hạ ‘Thập nhật túy’ thế nào ạ?”

Sư tổ ‘ợc’ một tiếng, thỉnh linh ôm chăm lấy ta: “Nguyệt Nguyệt, người đứng là niềm kiêu hãnh của sư tổ.”

Một lúc sau Ứng nhi đến, liền bị chúng ta hạ thuốc mê, sau đó cho thẳng vào lồng mang đi.

Ta và sư tổ xuống núi, sư tổ nói đã chữa bệnh bốc thuốc thì phải đi đến những nơi nào nhiệt đồng người. Hai người chúng ta càng đi càng xa, mới đầu là những lối mòn quanh co trên núi, bóng người thưa thớt, rồi dần dần có đường, đường lớn, người mỗi lúc một nhiều hơn.

Dọc đường đi, lúc nào ta cũng được nghe thấy người ta nhắc đến sư phụ, nói Từ Trì Từ Bội Thu chiến công hiển hách thế nào, phong thái uy phong lẫm liệt ra sao, suốt bao năm nam chinh bắc chiến, chi thắng bất bại, đánh đuổi biết bao quân xâm lược ra khỏi bờ cõi đất nước, mới ngoài hai mươi tuổi đã được phong làm tướng quân, không hổ danh là tướng môn hồ tử.

*(*Tướng môn hồ tử: chỉ con cái những nhà quyền quý, vũ dũng, có tài năng như cha ông, tiếp nối được truyền thống hào hùng của thế hệ trước.)*

Bội Thu là tên tự của sư phụ, nam tử qua hai mươi tuổi mới có tên tự, trong thư gửi về người đã viết như vậy.

*(*Tên tự là tên gọi của người con trai trưởng thành sau khi làm lễ ‘gia quân’ vào năm 20 tuổi.)*

Ngày đó, ta và sư tổ dừng chân nghỉ tại khách điểm, có một nhóm người trẻ tuổi sắp sửa lên đường tòng quân ngồi tụ tập bàn luận về những truyền thuyết nơi sa trường, thời điểm nhắc đến sư phụ, thanh âm cũng vang dội hơn rất nhiều, nói người còn trẻ mà dụng binh như thần, trí dũng thiên phượng, chiến công hiển hách, dung mạo lại tuyệt mỹ, được hoàng thượng phong là Đại tướng quân trẻ tuổi nhất của triều đình, không biết có bao người kính ngưỡng.

Ta nghe vậy vô cùng kích động, không kìm được muốn xông qua nói với bọn họ một câu ‘Người là sư phụ của ta!’

Sư tổ ngồi bên cạnh, nhìn thấy khuôn mặt đỏ phừng phừng của ta liền báo: “Kiêm tốn, khiêm tốn.”

Ta cúi đầu ‘ạ’ một tiếng, nhưng trong lòng rất vui, cảm thấy sau khi xuống núi, ta đã cách sư phụ thật gần.

Cuối cùng ta và sư tổ dừng chân tại Diêm thành, trên đường đi tình cờ gặp mấy người bệnh, ta đã khám và bốc thuốc cho họ, kết quả rất tốt. Có người nọ, con trai của cụ bà được ta chữa bệnh còn quý sụp xuống trước mặt ta, vừa dập đầu vừa nói: “Cô nương là Bồ Tát chuyển thế, là thần y.”

Ta vui như có cả thiên hoa nở trong lòng, lập tức quay đầu nói với sư tổ: “Anh ta gọi con là thần y.”

Sư tổ khụ khụ hai tiếng: “Hắn cao hứng quá độ, thần trí không tỉnh táo.”

Ta: “...”

Sau đó ngẫm lại, sư tổ nói cũng đúng, được một người gọi là thần y sao có thể tỉnh? Ít nhất phải như sư phụ, đi đến đâu cũng đều được người ta nhắc đến với sự ngưỡng mộ kính trọng thì mới phải?

Sư tổ thuê cho ta một gian phòng nhỏ ở Diêm thành, lại hỏi ta: “Có biết tiền là gì không?”

“Sư tổ, sau khi sư phụ đi, hàng năm đều là con cùng người mang thảo được xuống chợ đổi lấy tiền mua đồ đạc.” Ta nhắc nhở ông.

“Ồ, nhưng bây giờ người muốn hành nghề y, đem bán thảo được đổi lấy tiền, thì lấy cái gì để chữa bệnh?”

Ta lồng hai tay vào trong ống tay áo, đáp người: “Con thu tiền chẩn bệnh, người có tiền thì thu nhiều một chút, để giúp cho những người không có tiền.”

Sư tổ ‘ợc’ một tiếng, đột nhiên ôm chăm lấy ta: “Chuyện này người cũng biết luôn hà, Nguyệt Nguyệt, người đứng là niềm kiêu hãnh của sư tổ.”

Ta: “...”

(Cây Hồ dương)

chim ngũ sắc

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(chăm)Net).

Chương 3

Thời điểm Ưng nhi tỉnh lại, đáng vẽ và biểu hiện của nó, chỉ có thể dùng bốn từ ‘tột cùng phần nộ’ để hình dung. Hẳn nhiên ta phải xuống nước ngon ngọt dỗ dành, tìm mọi cách để làm cho nó bình tĩnh lại, rồi phải mất không biết bao nhiêu công sức mới nắn nỉ được nó mang thư bay đi.

Sau đó, sư tổ cũng đi.

Ngày sư tổ đi, ta đưa người ra ngoài thành, quỳ trên mặt đất, cung kính hướng về phía người dập đầu bái biệt.

Sư tổ nhận khấu lạy của ta cao hứng không để đầu cho hết nhưng ngoài miệng lại nói: “Quên đi, quên đi, không cần phải long trọng như vậy.”

Ta liền ‘dạ’ một tiếng loẹt xoẹt đứng dậy phui bụi trên đầu gối.

Sư tổ: “...”

Hôm đó, bầu trời trong vắt, ta đứng dưới ánh mặt trời đưa mắt dõi nhìn theo sư tổ, thấy người đi thật xa mới giờ tay lên, đưa lưng về phía ta vậy vậy, một chút lưu luyến cũng không có.

Ta có phần hăm mộ ngấm nghỉ, có lẽ ngao du là chuyện gì đó hết sức tuyệt vời.

Sau đó ta bắt đầu ở lại Diêm thành hành nghề y.

Trong số những người được ta chữa bệnh dọc đường, nào ngờ có mấy người sống ở Diêm thành, sau khi gặp lại ta ở đây vô cùng hào hứng giúp ta tuyên truyền khắp thôn sáu ngõ nhỏ, trong nhất thời có rất nhiều người nghe danh mà đến.

Trong lòng ta đã có suy tính rõ ràng, đối với những người có tiền, ta sẽ thu phí chẩn bệnh cao hơn một chút, người có gia cảnh bình thường thì thu ít một chút, còn những người nghèo khổ từ cổ vô thân chỉ cần đến, ta sẽ không từ chối.

Tựa như một sớm nọ vừa mở cửa ra, ta nhìn thấy một đứa bé đứng rụt rè nép sát mình trong góc cửa dòm ta sợ sệt, quần áo trên người rách tả tơi, đôi chân trần nhỏ bé gầy trên đất, nói với ta.

“Có thể xem bệnh cho bà nội của đệ được không? Phải cần bao nhiêu tiền mới được? Đệ, đệ chỉ có mấy cái này.”

Vừa nói vừa mở hai bàn tay vẫn luôn nắm thật chặt ra, trong mỗi lòng bàn tay là một đồng xu.

Ta gạt đầu, đeo hòm thuốc lên lưng rồi đi theo nó, đứa bé dẫn ta tới một ngôi miếu Quan đê* bỏ hoang ngoài thành, không ngờ bên trong vô cùng náo nhiệt, rất nhiều ăn mày và người lưu lạc tha hương tá túc ở đây. Bà nội của thằng bé nằm trên chiếc chiếu xác xơ trong góc tối không một tia sáng, thân hình gầy trơ xương, đang rơi vào hôn mê chỉ còn thoi thóp chút hơi tàn.

(*Miếu Quan đê: Miếu được xây để thờ Quan Vũ.)

Ta bắt mạch cho bà cụ rồi kiểm tra tura lưỡi, cũng may không phải chứng bệnh gì hung hiểm, bà cụ bị bệnh nhiệt sốt cao nhưng nếu để kéo dài không điều trị kịp thời sẽ trở thành bệnh lao, vô cùng nguy hiểm.

Thằng bé dòm ta đầy lo lắng, ta liền híp mắt cười với nó.

“Không sao đâu, tỷ sẽ chữa cho bà bà.”

Về thấp thóm lo lắng trên gương mặt bé nhỏ lem luốc thoát cái tan ra, đôi mắt sáng bùng lên lấp lánh.

Một tuần sau đó, ngày nào ta cũng chạy đến miếu, chẳng mấy chốc bà cụ đã có thể ngồi dậy ăn cơm, thằng bé vui đến nỗi không thốt nên lời, cuống quýt lấy hai đồng xu kia nhét vào tay ta.

Ta nắm tay giấu ra sau lưng, cười tít mắt: “Ít quá, tỷ không cần đâu.”

Cu cậu từng người ngờ ngác, cũng là những người ăn mày tha hương bên cạnh vây lại, ần đầu nó nói: “Còn ngày ngày cái gì? Tiểu Nguyệt cô nương tấm lòng Bồ Tát không thu tiền của người, còn không mau quý xuống khâu đầu lạy tạ Bồ Tát.”

Ngay cả bà và thân thể vẫn còn đang yếu ớt cũng gắng gượng bò dậy khỏi chiếu, chống hai tay xuống đất dập đầu với ta.

Ta lật đật đỡ bà cụ dậy, còn thật là phiền não nói: “Bà bà đừng dập đầu, sư tổ của con nói con là lóp hậu bối, nếu có người dập đầu với con thì con phải dập đầu đáp lễ, mọi người cứ dập đầu như vậy, đầu của con sẽ bị mẻ mất.”

Diêm thành bốn bề sông nước mênh mông, những con rạch chằng chịt uốn quanh mang gió lộng từ bờ sông thổi tới, khi hậu hết đổi dễ chịu ôn hòa. Ta ở nơi này hành nghề y bốc thuốc chữa bệnh, cuộc sống trôi qua yên ả êm đềm, chớp mắt đã hai tháng qua đi.

Chỉ có điều ta êm ả yên bình, nhưng giới y dược của Diêm thành lại sùng sục sôi trào. Hai tháng sau, có một ngày nhóm thân hào trong làng dẫn theo mấy người xa lạ đến đập cửa hiệu thuốc nhỏ của ta, hùng hùng hổ hổ muốn nói chuyện với ta.

(*Thân hào: người có địa vị và thế lực trong xã hội cũ.)

Ta nghe xong nửa ngày mới hiểu, những người đó là ông chủ các hiệu thuốc bắc và các y quán danh tiếng trong thành, đi cùng với các thân hào tới lên án ta đã phá hồng quy cũ phép tắc.

“Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, giới y thuật cũng có luật lệ riêng của mình. Chẩn bệnh, bốc thuốc, thu tiền khám, tất cả các y quán trong Diêm thành đều áp dụng một biểu giá thống nhất, cô nương làm việc tùy ý như vậy là phá hỏng hết quy cũ còn gì!” Một ông lão vừa nói vừa kích động đến độ nước miếng văng tung tóe, ta nhẹ nhàng yên ắng lùi ra sau một bước, nhưng lại có người từ phía sau ông ta xông vọt lên.

“Cô nương, thầy thuốc kê đơn, hiệu thuốc bốc thuốc, đây chính là đạo lý bất biến từ hàng ngàn năm qua, sao cô nương có thể vừa kê đơn vừa bốc thuốc cho mấy kẻ nghèo kiết xác này, khiến cho việc làm ăn của bọn ta bị giảm sút đáng kể, tất cả mọi người đều mở cửa hiệu buôn bán để kiếm cơm, cô nói xem mấy chuyện này là sao chứ?” Người nói những lời này là ông chủ một hiệu thuốc, đáng người nung núc béo tròn, vừa nói vừa xăn cao tay áo, một bộ muốn lập tức đòi lại công bằng.

Ta lại yên ắng lùi ra sau một bước, một vị trong nhóm thân hào dẫn bọn họ tới đã bước lên hòa giải, người này thì ta biết, tháng trước ta còn giúp ông ta chữa dứt căn bệnh phức tạp nghe đầu đã quấy nhiễu ông ta dai dẳng bao nhiêu năm trời. Thật ra đó chỉ là bệnh rối loạn đường ruột, chứng bụng khó tiêu, chỉ cần châm cứu kích thích khí huyết lưu thông phối hợp với thuốc điều trị dạ dày, phục hồi nhu động của đại trực tràng là được. Nhưng thấy ông ta toàn thân xiêm y rực rỡ, trên đai lưng điểm tuyết đầy châu ngọc lấp lánh, ta liền thu tiền chẩn bệnh cao hơn chút đỉnh, khi đó ông ta còn nói không đắt không đắt, chẳng bỏ bèn gì so với số tiền mà ông ta đã bỏ ra để mua mớ dược liệu hảo hạng suốt mấy năm qua. Làm hại ta hồi hận đã thu của ông ta ít như thế, hồi hận cả một thời gian dài.

“Mọi người bình tĩnh đừng kích động, đừng làm tiểu Nguyệt cô nương sợ.” Vị thân hào đó vừa nói vừa kéo hai người kia lại.

Ta nhìn ông ta một cái, đợi ông ta nói tiếp.

Ông ta đứng trước mặt ta gật gù gật gù ra vẻ thấu hiểu: “Tiểu Nguyệt cô nương, chúng ta đều biết cô nương mới đến, không nắm rõ quy cũ trong thành, có phải không?”

Ta nghĩ ngợi một thoáng, cảm thấy ông ta nói cũng đúng, bèn gật đầu.

Ông ta hải lòng sờ sờ râu nói tiếp: “Kỳ thực nếu cô nương có thể điều thủ hồi xuân mang người bệnh từ cõi chết trở về, có thể chữa được những bệnh lý nan y phức tạp mà người khác không thể chữa khỏi thì những bệnh nhân ấy có lựa chọn đến chỗ của cô nương cũng là điều hẳn nhiên.” Nói xong còn có tình như lơ đãng nhìn lướt qua mấy tay chủ y quán đứng phía sau mình.

Mấy chủ y quán này đồng loạt thay nhau ho khan, ngó nghiêng đầu sang chỗ khác, vờ không nghe thấy.

“Có điều...” vị thân hào đổi ngữ điệu: “Nếu cô nương đã mở cửa hiệu khám bệnh, thì tiêu chuẩn thu phí cũng nên đối xử bình đẳng có phải không? Vì sao có thể cùng một loại bệnh, người thì không thu xu nào, mà người khác lại bị thu gấp bội chứ? Ta bị ăn không tiêu, đến khám ở đây, cô nương lấy một lạng bạc! Nhưng mấy hôm trước, ta nghe nói lão ngư đánh cá ở thành Đông cũng bị chứng bệnh như vậy mà cô nương lại xem bệnh miễn phí, điều này quả thật không công bằng.”

Ta lắc đầu: “Lão bá bán cá đó có trà tiền, không phải miễn phí.”

“Hả? Trà bao nhiêu?”

Ta đưa tay chỉ cái vại ngoài sân: “Ồ trong vại.”

Có người lập tức đi ra nhìn lướt qua, sau đó kêu ré lên: “Hai con cá!”

Ta cảm thấy chuyện chẳng có gì đáng kinh ngạc mà bọn họ lại giật mình thảng thốt như vậy thực không có phong độ, nhưng ta vẫn giữ nguyên thái độ rụt rè mà một cô nương nên có, chỉ gật đầu không nói gì.

Lúc lão bá đó đưa hai con cá này cho ta, ta còn thoáng đau đầu.

Sư phụ đi rồi, ta và sư tổ liền bắt đầu ăn chay, sư tổ nói ăn chay giúp duy trì sự thanh khiết cho cơ thể, tăng cường chức năng não bộ, bất luận là phân biệt được liệu hay vọng, vãn, vãn, thiết cho người bệnh đều vô cùng có lợi. Nhưng ta biết kỹ thực trên núi vắng vẻ heo hút, không có nơi nào bán thịt, người lại lười, không muốn thường xuyên xuống núi mua đồ, còn chuyện tự mình đi săn, ta và người đều không có bản lĩnh đó.

*(*Vong, vãn, vãn, thiết – từ chốn: bốn phương pháp chữa bệnh của Đông y: nhìn, nghe, hỏi, sờ.)*

Ta biết nói ra thật có lỗi nhưng sư tổ thiết uông hoài được sư phụ gọi một tiếng ‘sư phụ’, đến cả cái đuôi gà người cũng không bắt được, ta thì càng khỏi nói, từ nhỏ đã đặt hết tâm tư vào việc học y, không nghĩ gì tới chuyện học võ, cũng không có người dạy.

Vì vậy suốt bao nhiêu năm nay ta đã quen ăn chay, không hề chạm vào thức ăn mặn, đến cả cá cũng chưa từng giết thì nói gì đến ăn.

Nhưng lão bá đánh cá đó đã xách hai con cá này chạy tới chỗ của ta từ sớm tinh mơ, rồi đứng ở bên ngoài chờ đến khi ta mở cửa hiệu, chờ thật lâu, lúc ta nhìn thấy ông ấy, chiếc áo toí trên người còn vương ẩm sương sớm, vừa nhìn thấy ta liền toét miệng cười tươi rồi, nói cái này là ông ấy đặc biệt mang đến cho ta, bất luận thế nào ta cũng phải nhận.

Mấy ngày nay, thường xuyên có người mang đồ đến cho ta như vậy, đều là những cô bác nghèo khổ đã từng đến nơi này của ta chữa bệnh, ta không nhận, bọn họ liền lên đặt ở cửa, phần lớn là rau dưa và hoa quả, những quả dưa cuống căng mọng nước phủ đầy lông tơ, rau thì lá xanh non mơn mơn còn vương cả hơi đất, vừa nhìn là biết họ tự tay trồng vừa mới được hái xuống.

Đưa bé lần trước cầu xin ta chữa bệnh cho bà nội nó cũng đã tới không biết bao nhiêu lần, lần nào cũng tíu tít bám theo dúi đồ vào người ta, ta không có cách nào từ chối. Có khi là một nắm dâu dại, vừa dúi vừa gương đôi mắt đầy tha thiết mong đợi nhìn ta: “Ty mau ngửi thử đi, ngửi thử đi, có phải thơm nức mũi không ạ? Cái này ngọt lắm, để đã ăn thử rồi, ngon ời là ngon.”

Có khi là một bó ngải cứu thơm ngát.

“Ngải cứu có thể phòng côn trùng, bà nội đệ nói, hiệu nghiệm lắm ạ.”

*(*Ngải cứu: là một vị thuốc bắc giúp chữa được nhiều loại bệnh như đau đầu, sơ cứu vết thương, trị mụn hay mẩn ngứa... ngoài ra, những món ăn chế biến từ ngải cứu cũng rất ngon và vô cùng bổ dưỡng, ngải cứu còn giúp đuổi muỗi một cách tự nhiên.)*

Khiến ta ngượng ngùng đỏ cả mặt.

Xem bệnh cho bọn họ đối với ta mà nói chỉ là một việc hết sức nhỏ nhoi bình thường, nhưng bọn họ lại đem tất cả những gì tốt nhất mình có ra để báo đáp, điều này khiến ta cảm thấy vô cùng khó xử, từ chối thì bất kính mà nhận lấy thì hổ thẹn không thôi.

Thấy ta im thinh không có phản ứng gì, mấy vị tai to mặt bự trong thành bắt đầu nổi lửa giận, âm lượng nhất loạt vọt cao hết cỡ, ta dứt hai tay vào tay áo vụn qua vụn lại một hồi, nghĩ xem có nên dùng một ít thuốc để bọn họ yên tĩnh một chút không.

‘Thập nhật túy’ cũng được, nhưng nhiều người như vậy say bí tỉ rồi lăn ra ngủ trong cửa hiệu của ta, ta còn phải khiêng bọn họ ra ngoài, rất phiền phức.

Hoặc là dùng ‘Điên gia tán’, nhưng nếu tất cả bọn họ cùng nhau phát cơn điên, ta lại sợ mình không chống đỡ nổi.

(‘Điên gia tán’ bạn nhớ Nguyệt Nguyệt tính dùng là bột cả độc được. Cả độc được Atropa belladonna cho ra những bông hoa màu tím dịu dàng và những quả đen bóng rất đẹp mắt nhưng có thể khiến người nếm thử hương vị bị ảo giác, mê man và có thể dẫn đến tử vong.*

Tuy nhiên, Atropa belladonna lại có rất nhiều công dụng, có thể chiết xuất ra thuốc dành cho những bệnh nhân tim mạch, chữa bệnh Parkinson...)

Phàm là thuốc đều có ba phần độc, sư tổ cả đời chuyên tâm dốc lòng vì ‘đạo làm thuốc’, đối với độc tính và phương pháp sử dụng của các loại dược thảo đều nghiên cứu hết sức chuyên sâu, đích thân người đã sắp xếp Dược Kinh sát ngay bên cạnh Độc Kinh. Sư tổ thường nói làm thầy thuốc mà ngay cả thứ gì độc nhất trên đời cũng không biết thì làm sao có thể tìm ra phương pháp chữa trị? Thời điểm Thần Nông nếm trăm cây thuốc, còn đích thân bị trúng độc đó, ông ấy bỏ dầy giải độc cho mình rồi lại tiếp tục thử. Độc ả độc ả trúng riết thành quen, thân thể càng ngày càng cường tráng, khẩu vị càng ngày càng ăn ngon.

(‘Đạo làm thuốc’ là một nhân thuật, có nhiệm vụ giữ gìn tính mạng cho người ta, phải lo trước cái lo của người và vui sau cái vui của mình mà không cầu danh lợi, kể công’ – Đây là lời của cụ Hải Thượng Lãn Ông.*

*** Thần Nông sống cách đây khoảng 5000 năm, được tôn kính như là ông tổ của y học Trung Hoa, thường được biết với tên gọi Viêm Đế – một vị thần huyền thoại. Ông được cho là từng nếm thử hàng trăm loại cây cỏ để kiểm tra các tính chất dược học của chúng và trong dân gian có câu ‘Thần Nông nếm thử trăm thứ cỏ, ngày trúng phải 72 thứ độc’.)*

Ta...

Sư tổ chính là như vậy, nói một hồi lạc luồn biên ải, ta riết rồi cũng quen.

Ta phiền não chốc lát, rốt cuộc cũng không quyết định được đến cùng phải làm thế nào để bọn họ rời đi, bỗng đột nhiên ngoài cửa vang dậy tiếng ồn ào, tiếp theo sau đó lại có một tốp người lao vọt vào.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Lao vọt vào là những người thường ngày hay mang đồ đến tặng cho ta, không biết là ai đưa tin mà họ tất cả chạy tới, trên vai còn đang quấy quang gánh, không kịp đợi ta mở miệng đã lập tức xông lên bao vây nhóm thần hào và mấy ông chủ hiệu thuốc kia lại, ai nấy tranh nhau nói, tiếng ồn ào vang lên không ngớt.

“Mấy người muốn làm gì?”

“Cái gì mà quy củ không quy củ, chẳng phải mấy người sợ tiểu Nguyệt cô nương lấy hết mồi làm ăn sao?”

“Người trong y quán của mấy người làm cao như thế, bọn ta đến xem bệnh đều bị đuổi đi, chẳng lẽ còn không cho người khác xem bệnh cho bọn ta ư?”

“Mà có chẵn ra bệnh rồi cũng không thể mua thuốc, được liệu trong đơn thuốc cái nào giá cũng trên trời, ai mua cho nổi? Chẳng phải là bảo chúng ta ở nhà chờ chết sao?”

“Đi ra ngoài, đi ra ngoài, cả đám người như vậy tới đây bắt nạt một tiểu cô nương, các người có biết xấu hổ không thể?”

“...”

“...”

Đội đến khi âm thanh trong cổ họng ta có thể miễn cưỡng thốt ra, những người kia đã bị đuổi ra ngoài.

Sau đó bọn họ quay vào nhà an ủi ta, bảo ta đừng sợ.

Quang gánh, rõ ràng đựng thức ăn rau cải đều bị bỏ lẫn lóc dưới đất. Một bà bà lớn tuổi nắm lấy tay ta: “Đứa nhỏ đáng thương này, bị làm cho sợ đến mức không thốt nên lời, mau đi rót cho con bé chén nước.”

Ta lật đặt lắc đầu: “Con không sao, thật sự không sao đâu ạ.”

Nếu như bọn họ đã từng gặp qua sư tổ của ta, sẽ không hiểu lầm phản ứng của ta.

Nếu ai đó lớn lên cùng một trường bối tình tình oái oăm trái khoáy bất kể lúc nào cũng có thể ngã lăn ra đất mê mê nho ăn vạ, nhất định sẽ tập thành thói quen cho dù núi Thái Sơn có đổ sụp xuống trước mắt thì mặt cũng sẽ không đổi sắc, huống chi ta cũng không cảm thấy những người tới hôm nay có chỗ nào khiến ta thấy sợ hãi.

Đó là thời điểm mà ta còn tràn ngập niềm tự tin vào bản thân, rằng cho dù trong bất kỳ hoàn cảnh nào, ta cũng đều có thể tự bảo vệ mình.

Các thân hào và mấy ông chủ y quán lần đầu tiên đến truy vấn lại nhận lấy kết quả thảm hại như vậy, hiển nhiên không cam lòng. Qua mấy hôm sau, người của huyện nha tới, nói ta mở cửa hiệu bốc thuốc không có đến huyện nha xin phép, lệnh cho ta phải lập tức đóng cửa, đi theo bọn họ một chuyến.

Ta nghĩ ngợi thoáng chốc, bảo họ cho ta chút thời gian để ta xem xong lá thư trên tay.

Trùng hợp hôm nay là ngày Ứng nhi đến, lần đầu tiên nhận được thư của sư phụ sau khi đặt chân tới Diêm thành, trong lòng ta hân hoan vui sướng tột độ, bị bọn họ quấy nhiễu như vậy, ta giận lắm.

Mấy gã quan sai mặc đồ đen hùng hùng hổ hổ xông vào lời ta đi: “Huyện thái gia muốn gặp người, người còn dám lần lữa từ chối, muốn nói cái gì thì tới quỳ ở công đường mà nói!”

Ngoài cửa rất nhiều người vây quanh, có mấy lão bá tiến lên ngăn cản, đám quan sai liền giương mày trợn mắt hung hãn quát: “Ai dám cản trở quan sai làm việc? Đưa hết lên huyện nha, y theo luật hai mươi đại ban!”

Ta sợ có người vì ta mà bị bắt, lập tức nói: “Ta đi với các người là được.” Rồi an ủi mọi người: “Không sao đâu ạ, con chỉ đi lên huyện nha xin phép, chẳng mấy chốc sẽ về ngay.”

Vừa bước vào huyện nha, ta liền biết đây là một bữa tiệc Hồng Môn.

*(*Hồng Môn Yến là một sự kiện lịch sử diễn ra vào năm 206 TCN tại Hồng Môn. Các bên tham gia chính trong bữa tiệc là Lưu Bang và Hạng Vũ, kết thúc với sự thất bại của Hạng Vũ và sự thành lập Triều đại nhà Hán với Lưu Bang là hoàng đế đầu tiên.)*

Trong công đường có một nhóm người đã đứng sẵn ở đó, chính là các thân hào và mấy ông chủ y quán đã tới cửa hiệu của ta hôm trước. Huyện thái gia ngồi cao cao sau bàn xử án, thấy ta đi vào, câu đầu tiên mà tay sư gia đứng bên cạnh nói là:

“Hỗn xược, nhìn thấy huyện thái gia còn không mau quỳ xuống!”

Ta nhủ mảy, không hiểu lắm ý của bọn họ.

Ngay sau đó có người tiến lên ấn ta xuống, ta lại nhủ mảy, rốt cuộc không kim được nữa.

Người nọ vừa mới chạm ngón tay vào y phục của ta, trong nháy mắt ngã vật ra đất ôm bụng cười sặc sụa.

Những người còn lại trên công đường thấy vậy sợ ngây người, có người xông lên lôi hấn dậy, hấn vừa cười vừa tuôn nước mắt đầm đìa, còn dùng ngón tay run rẩy chỉ vào người ta, tay sư gia thét âm lên:

“Yêu nữ dùng độc! Mau trời à ta lại!”

Nhưng những người đến gần ta đều bị té lăn ra đất vừa khóc vừa cười khằng khặc, trong đó có cả ông chủ hiệu thuốc nung núc béo tròn lần trước, đứng giữa mớ bong bóng hỗn loạn đột nhiên ta cảm thấy ngổ ngỗ, thế là bất giác nhoen miệng cười.

Còn đang mãi phân tâm thì chiếc ống trúc đựng lá thư sư phụ gửi về trên tay bị một kẻ quơ quào điên loạn hất văng xuống đất.

Ta lo lắng ‘ôi’ một tiếng, định cúi người nhặt, nhưng chiếc ống trúc đã lăn ra xa và bị người ta lấy mất.

Người nhặt ống trúc là một sai nha, hấn quay đầu lại ho to: “Bẩm huyện thái gia...” Lúc này mới phát hiện huyện thái gia đã trốn ra sau bàn xử án, bèn khom lưng trình ống trúc lên.

Huyện thái gia hỏi: “Cái gì thế?”

Người nọ định mở ra.

Tay sư gia đứng bên cạnh hét toáng: “Cẩn thận, coi chừng bên trong là độc được của yêu nữ.”

Ta đang định chạy tới lấy chiếc ống trúc kia lại, nghe vậy không kim được phụt một tiếng phì cười. Người nọ hoảng sợ giật nảy mình, cái ống trúc tuột khỏi tay, nhanh như chớp lần tới trước mặt tên sư gia, tên sư gia sợ tới mức thiếu điều tè ra quần, ba chân bốn cẳng quỳnh quỳ bước giật lùi ra sau.

Cảnh tượng càng lúc càng buồn cười, ta cố nén cười, lách qua đám đông bước tới trước, trong công đường tràn ngập tiếng khóc cười hỗn loạn, không còn ai dám đến gần ta, ta thuận lợi đi tới trước mặt huyện thái gia, đang tính xoay người nhặt ống trúc lên thì đã bị huyện thái gia giật mắt.

“Trả lại cho ta, cái này là của ta.”

Ta giơ tay về phía hấn.

Huyện thái gia tựa như không nghe thấy ta nói gì, hai mắt nhìn trừng trừng lớp xi gấm trên ống trúc, hai cánh tay bắt đầu run bần bật.

*(*Xi gấm: loại sáp chảy mềm nhanh khi nung nóng và đông rắn nhanh khi làm lạnh dùng để niêm phong thư từ... Hiện đại gọi là con dấu sáp niêm phong.)*

Tay sư gia một lòng trung trinh bỏ tới trước muốn bảo vệ huyện thái gia, lại bị huyện thái gia đẩy một cái té lăn quay ra đất. Ta nghe thấy giọng nói của huyện thái gia, vô cùng dè dặt cẩn trọng, hoàn toàn khác với thanh âm vang dội sầm rền trước đó.

“Phong thư này của cô nương... là từ trong quân gửi về?”

Lần nào gửi thư, sư phụ cũng dùng sáp dán kín ống trúc, rồi đóng một ấn tín nho nhỏ bên trên.

Ta gặt đầu.

Ông ta lại trừng trừng quan sát cái ấn tín kia lần nữa, tiếp tục run lấy bấy hồi thêm một câu, âm thanh càng hạ xuống thấp hết mức có thể: “Xin hỏi. . . cô nương trao đổi thư từ với ai?”

Ta cũng không giấu diếm, chỉ nói: “Sư phụ ta.”

“Sư phụ của cô nương là. . .”

Ta thờ dài, ông ta vẫn nắm chặt ống trúc, ta không cách nào lấy lại nó từ trong lòng bàn tay ông ta, đành phải tiếp tục trả lời: “Sư phụ ta họ Từ, Từ Trì Từ Bội Thu.”

Sắc mặt huyện thái gia đột nhiên xám ngoét không còn một giọt máu tựa như bị thiên lôi giáng sét. Bên ngoài truyền tới tiếng ồn ào náo động, chính là vừa nãy có người vọt đi xin cứu viện, trong nháy mắt đã có một tốp quan sai ùn ùn kéo đến, người nào người nấy vung đao múa gậy hùng hổ xông vào, đồng thời hét lớn.

“Yêu nữ đâu!”

Ta ngỡ người sững sốt, huyện thái gia còn kích động hơn cả ta, thoăn thoắt bỏ ra khỏi gầm bàn xử án, đầu đụng côm cốp cũng không mấy may quan tâm, đập kính đường mộc hét to: “Cút hết ra ngoài cho ta, phải rồi, lối luôn mấy tên nằm dưới đất kia ra.”

*(*Kính đường mộc: là khối gỗ cứng hình chữ nhật các quan viên ngày xưa hay dùng đập bàn khi xử án trên công đường.)*

Những người còn lại trong công đường đứng đực ra chưng hửng, chia vào ta: “Còn yêu nữ này. . .”

Huyện thái gia giận tím mặt: “Yêu nữ ở đâu hả? Còn nói năng bừa bãi lập tức lôi ra ngoài đánh năm mươi đại bần.”

Ông ấy như vậy khiến ta rất ngượng ngùng, vội đi qua giải trừ tình trạng khốc cười điên loạn cho những người đang nằm lẫn lộn trên mặt đất, còn dặn dò bọn họ: “Mọi người hãy uống nhiều nước, đừng nói chuyện, nghỉ ngơi một lát sẽ khỏi ngay.”

Huyện thái gia đổi xoạch hoàn toàn thành một người khác, sau khi đuổi hết đám sai nha ra ngoài, không ngừng xin lỗi. . . xin lỗi ta, bảo rằng chuyện trước đó đều do bọn thù hạ bị mấy kẻ xảo quyết trong thành xúi giục làm càn, chỉ là một sự hiểu lầm, bảo ta đừng để trong lòng.

Ta ngơ ngác: “Ta đến để xin phép hành nghề chữa bệnh, không phải nói nếu ta không đến nha môn xin phép thì không được mở y quán sao?”

Huyện thái gia lập tức nói: “Cô nương là đồ đệ của Từ tướng quân, có thể ở đây bốc thuốc chữa bệnh cho mọi người là niềm vinh hạnh của bốn thành, chúng ta giờ tay đón chào còn không kịp, về phần xin phép, để lát nữa ta cho thù hạ đi lo liệu là được, cô nương không cần phải bận tâm.”

Ta gặt đầu: “Vậy ta đi về.”

Huyện thái gia lại cười tươi rói: “Tiểu Nguyệt cô nương hôm nay đã bị hoảng sợ, tối nay hạ quan mở tiệc ở lầu Túy Bạch, trước là chào mừng cô nương mở y quán ở bốn thành, sau là để tạ lỗi, rất mong cô nương hạ cố đến dự.”

Ta lắc đầu: “Không cần đâu ạ, buổi tối ta còn phải viết thư hồi âm cho sư phụ.”

Huyện thái gia nghe xong những lời này người lại thấp thêm một khúc: “Phải phải phải, viết thư hồi âm cho Từ tướng quân quan trọng hơn, chỉ là hôm nay trên công đường hạ quan có nhiều mạo phạm, hết thầy chỉ là do hiểu lầm, cô nương ngàn vạn lần đừng để trong lòng. . .”

Ta đáp: “Chuyện nhỏ như vậy ta sẽ không viết vào thư đâu.”

Dường như ông ta thờ phào một hơi nhẹ nhõm, kéo tay áo lên lau mồ hôi đầm đìa trên trán, sau đó vô cùng khách khí đưa ta ra cửa huyện nha.

Ta nhất mực từ chối đề nghị cho người chuẩn bị kiệu đưa ta về của huyện thái gia, một mình chậm rãi đi về cửa hiệu nhỏ của mình. Con ngõ nhỏ hẹp dài tĩnh lặng, ta bước đi bước đi, rốt cuộc không kìm được, giờ ống trúc lên, đặt ở bên mỗi, hôn khẽ một cái.

P/s: Truyện này qua mắt mình mới có thời gian làm, mọi người chờ được nhiều rồi hẳn đọc nghen.

Kính đường mộc

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tối đó, dưới ánh đèn, ta đặt bút viết cho sư phụ một lá thư thật dài, tường tận kể lại cho người nghe cuộc sống ở Diêm thành trong khoảng thời gian này, về những người những việc mà ta đã gặp trong lúc hành nghề y. Đã rất lâu rồi ta và sư phụ không có thư đi tin lại, vừa đặt bút liền cảm thấy biết bao lời không thể nói hết, ngọn đèn dầu chấp chôn leo lét, dài lụa mỏng mỗi lúc một dài, rốt cùng đến cả Ứng nhi cũng bắt đầu bay đến trên bàn dùng móng vuốt giẫm giẫm lên thư của ta, ra vẻ kháng nghị.

Ta ‘ôi’ một tiếng, vội vàng gấp dải lụa mỏng lại, sợ móng vuốt sắc bén của Ưng nhi sẽ làm xước lá thư, miệng thì giải thích với nó: “Đây là lụa mỏng được dệt từ tơ tằm, nhẹ lắm, cuộn lại chỉ còn bé xíu, không nặng một chút nào. Mấy loại lụa như vậy mà đến một cuộn lụa nhỏ nhỏ cũng không mang đi được, cẩn thận coi chừng bị mấy con chim truyền tin khác nó cười!”

Nó nghe vậy càng bất mãn không thôi, vồ hai cánh phành phạch, còn dùng mỏ mổ lên vai ta, sức lực được không chế rất tốt, ngay cả áo cũng không bị thủng, chỉ là làm cho ta giật nảy mình.

Ta đành phải cắt lá thư còn đang viết dang dở đi, định bụng sẽ ngủ một lát rồi thức dậy viết tiếp.

Mới vừa ngủ đầu xuống gối chưa được bao lâu, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, ta mở mắt thấy trời còn chưa hừng sáng liền lật đặt đứng dậy đi ra mở cửa, nghĩ thầm có lẽ có người bị bệnh nguy cấp đến tìm.

Cửa vừa mở ra, quả nhiên nhìn thấy những khuôn mặt đầy hốt hải lo lắng, bọn họ có cả thấy ba người, hai ông bà lão và một cô nương, cô nương kia đã không thể đi lại, được ông lão công trên lưng, rên rĩ từng cơn đau đớn.

Hai ông bà lão chừng như đã chạy một quãng đường rất xa, trán túa đầy mồ hôi, hơi thở đứt quãng, nhìn thấy ta mới hấp háy, bao nhiêu lời muốn nói nhưng không thốt ra được chữ nào.

Ta bảo họ mau vào trong, cửa hiệu có kê một chiếc giường đơn sơ dành cho người đến khám bệnh. Bệnh nhân kia được đỡ nằm xuống, là một cô nương tuổi chừng mười mấy, cũng xấp xỉ tuổi của ta, ngũ quan vốn thanh tú xinh đẹp, nhưng trên người nổi chi chít mẩn đỏ, khiến người ta nhất thời không dám nhìn.

Hai ông bà lão vừa bước vào cửa liền quỳ sụp xuống đất: “Thần y ơi, xin hãy cứu con gái của ta, cứu con gái của ta.”

Ta vội vàng đỡ họ dậy rồi đi lấy y cụ, một lát sau mới biết bọn họ vốn là người sống ở Lý gia thôn bên ngoài thành. Cô gái bị mắc bệnh hung hiểm, đã chạy chữa ở nhiều thầy lang xa gần nhưng bệnh tình vẫn không thuyên giảm, thậm chí họ còn đi đến miếu thỉnh bà cốt, nhưng bà cốt cũng bất lực đầu hàng, sau đó nghe người ta tán thưởng y thuật của ta, trời còn chưa hừng sáng đã vội vã vào thành tìm đến đây.

(“Bà cốt – theo mê tín: là người dân bìa làm nghề ma ám, lên đồng. Có khả năng đặc biệt, có thể cho thần linh, ma quỷ, hồn người đã chết mượn thể xác (xương cốt) của mình trong chốc lát, qua đó nói các linh hồn này có thể phán báo, giao tiếp với người đang sống.”)

Nghe thấy bọn họ gọi mình là thần y, trong lòng ta vô cùng kích động, nhủ thầm giả sư tổ có mặt ở đây thì tốt biết mấy, thể nào ta cũng sẽ yêu cầu người xác nhận phải chăng ta đã có đủ năng lực để đi tìm sư phụ hay không. Nhưng ý nghĩ này cũng chỉ vụt lóe lên trong tic tắc đã lập tức tan biến, trước mặt là bệnh tật hiểm nghèo, ta không khỏi tập trung toàn bộ tinh thần.

Trong quá trình kiểm tra, ta phát hiện bệnh tình của cô nương Lý gia không mấy khả quan, vội vàng hỏi bọn họ triệu chứng bệnh bắt đầu phát khi nào? Hai ông bà lão nói mấy hôm trước trời nóng bức, trong thôn bắt đầu có người bị nổi sởi, ban đầu mọi người đều cho rằng không có gì lớn, bắt quả chi là rôm sảy do nắng nóng, chỉ cần tắm rửa sạch sẽ bằng nước giếng rồi dùng khăn ẩm đắp lên, uống chút đồ uống có tính hàn là khỏi. Không ngờ sau đó bệnh bắt đầu lan ra khắp thôn, rất nhiều người mắc phải, con gái của bọn họ hiện tại hít thở khó khăn, đến cả nước cũng không thể uống được nữa.

Ta kinh hãi: “Sao ạ? Đã có rất nhiều người bị mắc bệnh này rồi sao?”

Các nếp nhăn trên mặt ông lão như xoắn lại với nhau: “Đúng vậy, có mấy đứa nhỏ cũng bị, chịu không nổi đi rồi, đứa nhỏ nhất kia mới có một tuổi.”

Bà lão liền bật khóc, nước mắt tuôn dài: “Thần y, xin ngài hãy cứu con gái của ta, mấy năm trước Đại Ngưu nhà ta đã ra chiến trận, một lần đi không hẹn ngày trở về, chúng ta chỉ còn lại đứa con gái Kim Hoa này, ngài nhất định phải cứu lấy nó.”

Trong lòng ta đã hơi lo lắng sốt ruột, triệu chứng này xem ra đích thị là bệnh dịch, còn là loại có khả năng gây chết người. Ngay cả ta cũng không chắc có thể cứu được nàng ấy hay không, nếu lan rộng sẽ càng nguy hiểm hơn, người trong thành đều có nguy cơ bị lây nhiễm.

Ta nghĩ ngợi một thoáng, quyết định thật nhanh: “Đại nương, ngài vào bếp nấu ít nước, khi nào sôi mang vào cho con, con có việc cần dùng. Đại thúc, chúng ta không thể ở lại trong thành, con sẽ đi theo hai người trở về thôn. Con đi bốc một ít thuốc cho Kim Hoa uống trước, chờ con thu dọn cửa hiệu xong chúng ta sẽ lập tức đi ngay. Còn nữa ạ, lúc này khi người đến, có dùng chân nghi ở nơi nào khác không, có để ai tiếp xúc với Kim Hoa cô nương không ạ? Nếu có, xin người nhất định phải nói cho con biết, con sẽ nhờ người mang sang cho họ một ít thuốc.”

Hai ông bà lão nghe ta nói vậy, càng sợ hãi hơn, đang định nói gì đó, ta đã bắt tay vào chuẩn bị được liệu đồng thời an ủi một câu: “Hai người đừng sợ, con sẽ đi cùng với hai người, đại nương, phòng bếp ở bên tay trái ạ.”

Chờ nước sôi réo vang lên, ta đã đắp xong thuốc cho Kim Hoa, sau đó đổ thuốc bột vào nước sôi, mang chần đệm nàng ấy đã tiếp xúc ra ngâm, rồi vẩy thuốc nước khắp nhà.

Ta lại lấy một loại bột thuốc khác hòa vào nước, tự mình uống một phần rồi đưa cho hai ông bà lão uống, lúc này mới lên tiếng:

“Đại thúc đại thẩm, có thể đi được rồi, chúng ta hãy nhanh chóng trở về thôn đi ạ, con muốn xem những người khác thế nào.”

Đang nói, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng ồn ào, ta còn chưa kịp quay đầu lại, cửa đã bị người ta đẩy ra, nhóm sai nha xông vào, ai nấy như lâm đại địch, cả người trùm kín kẻ không một khe hở, ngay cả khuôn mặt cũng được trùm bằng vải bố.

“Ồ đây rồi, mau, mau lôi bọn họ ra ngoài!”

Trong lúc ta còn đang ngây người, mấy tay sai nha kia đã vọt vào lôi một nhà ba người của ông bà lão ra khỏi cửa, ném lên xe ván gỗ đang dựng bên ngoài.

“Các người làm gì vậy?” Ta bị chặn ở bên trong, chỉ kịp hỏi một câu này.

Tay dẫn đầu đám sai nha bị vài bố che mặt, ánh mắt lia qua khe hở nhỏ nhìn ta, nói mùi mờ không rõ: “Tiểu Nguyệt cô nương, Lý gia thôn bên ngoài thành ôn dịch lan tràn, Huyện thái gia hạ lệnh phong tỏa thôn, mấy người này lọt lưới trốn chạy vào thành, phải lập tức đưa bọn họ về.”

Ta bị một đám người níu tay giữ chặt trong phòng, còn đang định nói chuyện thì chiếc xe ván gỗ ngoài cửa đã bị phủ vài bạt vẩy nước vôi đi thẳng một mạch, người kéo xe giục ngựa như bị ma đuổi, cả người trùm kín mít chỉ lộ ra đôi mắt, miệng không ngừng hét lớn, yêu cầu người dân hai bên đường đóng chặt cửa lớn của số, ai dám lộ mặt ra sẽ bị đưa đi hết.

Sau khi chiếc xe ván gỗ khuất dạng, mấy tay công sai còn lại thờ phào nhẹ nhõm, viên đầu lĩnh hướng về phía ta chấp tay: “Tiểu Nguyệt cô nương, đắc tội, tình hình bệnh dịch dữ dội như mãnh hổ, hôm nay đã mạo phạm nhiều, xin cô nương thứ tội.”

Ta biết dịch bệnh lan tràn nghiêm trọng, nhưng vẫn có phần không kim được, lên tiếng hỏi: “Vậy sao không lôi ta ra ngoài chung với mọi người?”

Tay sai nha kia liền nở nụ cười: “Sao dám làm kinh động Tiểu Nguyệt cô nương? Cô nương là bậc diệu thủ hồi xuân Hoa Đà tái thế, nhất định sẽ không bị lây nhiễm bệnh dịch, nói không phải phép còn muốn thỉnh cầu cô nương ban cho ít thuốc hay, chiếu cố giúp các huynh đệ.”

Những lời an ủi ta nói tuy khách sáo lễ độ, nhưng ý tứ trong đó ta hiểu được, dịch bệnh ập đến, người người cảm thấy bất an tránh như tránh tà, nếu không phải trên dưới huyện nhà biết sư phụ ta là ai thì hiện tại ta đã bị ném lên xe ván gỗ tống khứ thành.

Ta nhắm nghiền một lúc, đem phần thuốc bột phòng dịch còn lại pha vào trong một chiếc chậu lớn rồi lấy cái chén nhỏ đưa qua bảo bọn họ uống. Những người đó đa số ánh mắt lộ ra vẻ chán chừ, nhưng tay đầu lĩnh kia lại không chút do dự, bung chén lên giữa đầu uống ‘rực’ một hơi, động tác vô cùng nhanh nhẹn dứt khoát, đến nỗi quên mất trên mặt mình còn đang quần tằng tằng vài bố. Sau khi để cái chén xuống, phần vải trắng nơi miệng ngấm màu nâu của thuốc, nhìn qua giống hệt một con sâu lông to béo kỳ dị.

Ta nhất thời không kim được phì cười.

Hắn ngẩng ra nhìn ta, ta liền làm mặt lạnh nói với hắn: “Nhìn cái gì?”

Hắn gãi gãi đầu không trả lời, tháo tấm vải trùm trên mặt xuống, quay lại lớn giọng nói với những người khác: “Còn không mau uống thuốc! Không muốn sống nữa hả?”

Ta bất chợt nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của hắn, thì ra là một tiểu tử mày rậm mắt to, đôi con ngươi đen láy sinh động, khỏe miệng cong cong, ngay cả lúc xụ mặt cũng giống hệt đang cười.

Chương 6

Hoàn thành nhiệm vụ, thuốc cũng đã uống xong, nhóm công sai liền rời đi. Ta nhìn bọn họ đi ra cổng từ từ khuất dạng sau bờ gấu, thời điểm chỉ còn sót lại mấy người, ta chợt lên tiếng.

“Này, đợi chút đã.”

Ta nói với tay đầu lĩnh kia của nhóm công sai, hẳn đi cuối cùng, nghe vậy lập tức xoay mình lại: “Tiểu Nguyệt cô nương còn chuyện gì nữa sao?”

“Cậu chờ một lát, ta sẽ xong ngay.”

Hắn có vẻ vô cùng cao hứng, cũng không hỏi ta có chuyện gì đã lập tức gạt đầu nói ‘Được’. Những người khác gọi hắn, hắn chỉ phát phát tay: “Các người về huyện nha báo cáo kết quả trước đi, lát nữa ta sẽ đuổi theo.”

Vốn dĩ ta muốn báo hắn kêu thêm mấy người nữa ở lại, nhưng do lật đặt đi vào nhà nên không nói thêm gì, chỉ xoay người bước học tốc vào phòng, lấy bức thư còn đang viết dang dở kia ra, vội để thêm vài nét bút rồi nhét vào ống trúc. Nghĩ ngợi một lúc vẫn cảm thấy không yên lòng, lại lấy mấy viên thuốc, viết cách dùng ra giấy rồi cho vào chiếc túi da trâu căng đầy thuốc đã sớm chuẩn bị ở bên cạnh.

Ta cầm ống trúc và túi thuốc đi đến bên cửa sổ huyêt một hồi sáo dài, một chấm đen xuất hiện giữa không trung, loáng cái bỏ nhào xuống trước mặt ta. Ứng nhi thu lại đôi cánh dài rộng mang theo luồng gió phàn phật hạ xuống đậu trên bệ cửa sổ, tia sáng trong đôi mắt tinh anh bắn ra bốn phía, trên móng vuốt vẫn dính mấy cọng lông màu sắc sỡ cùng vết máu, cũng không biết ban này vị khách qua đường xui xẻo nào đã đụng phải khi nó nhất thời loanh quanh đi săn dạo.

Ta vội vàng buộc ống trúc và túi thuốc vào chân Ứng nhi, túi thuốc khá nặng, Ứng nhi bắt mất gần cao chân phản đối, ta liền dùng liệu pháp ‘kích thích tinh thần chiến đấu’ để dành nó.

“Mấy lợi hại nhất nhất nhất, con thỏ lớn cỡ nào cũng chỉ quấp một cái nhẹ như không, chút nặng này thì có là gì chứ?”

Trong mắt Ứng nhi lơ lênh tia sắc lạnh, rít một tiếng. Ta thờ dãi: “À à, cáo hay sói hoang đều là chuyện nhỏ không đáng nhắc tới, mày đừng mánh như vậy, lúc nào cũng là ánh sáng chói lọi trong lòng tao.”

Ta vừa nói vừa bung một bát nước thuốc tới dứt nó uống. Ứng nhi được tăng bốc toàn thân lâng lâng bay bổng, bất giác khuất phục vùi đầu vào bát thuốc, nhưng chưa tới một giây sau nó đã lập tức phun phẹt ra, đập cánh bay ra ngoài thật xa, lượn vòng trong không trung lờm ta tức giận. *(*Hic, em ấy nhớ ra lần trước bị thuốc.)**

Ta rướn người qua cửa sổ, trong tay còn grip bát thuốc: “Đây là thuốc phòng dịch, hiệu quả rất tốt, thuốc đáng dặt đặt, mày một đường vắt và nhớ chú ý cẩn thận, sớm gặp sư phụ nhé, nói với người tao rất nhớ người, sẽ nhanh chóng đến tìm người.”

Ứng nhi lại chao một vòng, cuối cùng vỗ cánh bay đi, trong chớp mắt đã hòa vào nền trời xám thẫm.

Ta dõi mắt nhìn theo Ứng nhi, mãi đến khi không còn nhìn thấy nữa, lúc này mới xoay người ra khỏi phòng.

Tay sai nha kia vẫn đang chờ trong sân, chờ lâu quá nên không đứng nổi nữa bèn ngồi xồm xuống bên vại nước ngâm hai con cá bơi lội, hai tay bưng cằm, bộ dạng rất đáng yêu.

Ta bước đến chỗ hắn, hắn lập tức đứng lên, hai mắt dòm ta chăm chăm, giống như nhìn sinh vật hiếm lạ gì đó.

Ta không mấy thích cách hắn nhìn ta, bèn ho khan một tiếng, chỉnh lại y phục, nghiêm mặt nói với hắn: “Được rồi, chúng ta đi thôi.”

Hắn vô cùng phấn khởi: “Đi đâu thế?”

Ta nhìn hắn với ánh mắt khó hiểu: “Đi gặp huyện thái gia đó, ta có rất nhiều thứ muốn mang theo nhưng xe ván gỗ của các cậu đã bị kéo đi rồi, đành phải để cậu vác vậy, một mình cậu vác có được không?” Nói xong ta đưa tay chỉ cái hòm lớn đựng thuốc và chiếc sọt tre đã chuẩn bị trước đó đặt ở góc nhà.

Hắn ‘a ——’ một tiếng, mặt thộn ra.

Ta không để ý tới hắn, tự mình gửi chiếc sọt tre lên lưng: “Đi thôi, cậu vác cái kia.”

Hắn lật đặt chạy tới, cấp hòm thuốc rồi gỡ chiếc sọt tre trên người ta xuống đeo lên lưng mình, khôi phục lại vẻ mặt hăm hờ: “Để tôi để tôi, Tiểu Nguyệt cô nương đi trước đi.”

Thấy hắn sức lực dồi dào, trong lòng ta rất ưng bụng, gạt đầu tung tẩy tay đi tới trước, đi được hai bước nghe hắn ở phía sau nói: “Tiểu Nguyệt cô nương, ta tên là Từ Bình.”

Ta đang đi một cách hăng say, nghe thấy câu đó lập tức quay người lại: “Cậu họ Từ? Là Từ nào? Sư phụ ta cũng họ Từ.”

Từ Bình cười hờn hờ: “Chính là chữ Từ kia của tướng quân.”

Nghe vậy, hai mắt ta vô thức dừng lại trên gương mặt hắn thêm chốc lát.

Ta cứ luôn như vậy, có lần ở trong thành nhìn thấy một thiếu niên xa lạ cũng một cô nương đi trên đường, hai tay đỡ lấy nàng ấy, vừa đi vừa quay đầu lại nói chuyện với nàng ấy, chỉ một hình bóng như vậy đã níu bước chân ta đi theo suốt ba con phố. Người ta về đến nhà rồi mà ta vẫn không cách nào nhấc chân đi, cứ đứng ngơ ngác bên ngoài tường rào nhà bọn họ nửa ngày trời.

Ta biết như vậy là không ổn, nhưng lúc nào ta cũng bất giác ngẩn ngơ vì một chuyện còn con hay một ai đó có thể khiến ta nhớ đến sư phụ, dù ta biết bọn họ không hề có chút quan hệ nào.

Từ Bình đưa ta tới huyện nha, công đường vắng tanh, huyện thái gia đang nghỉ trưa, nghe thấy ta đến liền vội vàng ngồi bật dậy khỏi cái ghế dài dưới bóng cây, mỉm cười chấp tay với ta từ từ đằng xa, các khối thịt trắng nung núc trên mặt không ngừng rung rinh.

“Sao Tiểu Nguyệt cô nương lại đến đây thế này?”

Ta đi vào, Từ Bình ôm cả đống đồ to đi theo ta cả quãng đường dài như thế, vậy mà không đồ thờ không dốc, lúc này đang đứng xa xa ở cửa viện nhìn bọn ta nói chuyện.

Ta đi tới trước mặt huyện thái gia, ông ấy cười với ta, ta cũng nhoeo miệng cười đáp lễ rồi nói: “Hôm nay có bệnh nhân từ Lý gia thôn đến cửa hiệu của ta, nhưng không bao lâu sau đã bị người của huyện nha mang đi.”

Huyện thái gia vừa nghe thấy, cả người liền xui xuống, từ góc độ của ta nhìn sang, giống hệt như quả bóng bị xi hơi.

“Mấy tên thuộc hạ không có mắt kia lại dám mạo phạm Tiểu Nguyệt cô nương sao? Lý gia thôn ngoài thành xảy ra dịch bệnh lại che giấu không báo lên trên khiến cho trong thôn có mấy người đột tử. Vì sự an toàn của những người khác và của cả Diêm Thành, ần theo lệ thường phát lệnh phong tỏa thôn, bỏ cáo đã được dán hôm qua, lại có mấy kẻ không biết sống chết nhân lúc hỗn loạn bỏ trốn, còn trốn vào trong thành, mấy tên thuộc hạ đó làm việc cầu thả...” Huyện thái gia nói liên một mạch tới đây, bất chợt nhìn thấy Từ Bình đứng ở cửa, lập tức trừng mắt rống: “Từ Bình, mau lần vào đây nói xem đã xảy ra chuyện gì?”

Ta vội lên tiếng: “Không liên quan gì tới bọn họ, ta đến là để thảo luận với huyện thái gia chút chuyện về dịch bệnh, mặc dù chứng bệnh này nguy hiểm nhưng không phải không thể chữa được, nếu phong tỏa thôn, thuốc thang không vào được, chẳng phải là chặt đứt đường sống của bách tính trong thôn? Không bằng triệu tập thầy thuốc trong thành vào thôn khám chữa bệnh...”

Sắc mặt của huyện thái gia đã chuyển hết sang màu xanh mét, hai tay không ngừng xua loạn xạ ngắt lời ta.

“Tiểu Nguyệt cô nương, việc này ngàn vạn lần không thể được, trong trăm năm qua Diêm Thành đã từng ba lần bị đại dịch hoành hành, lần nào cũng cướp đi sinh mạng của bao nhiêu bách tính, mười người nhiễm bệnh hết chín người tử vong, có thôn đã bị xóa sổ hoàn toàn, xác chết la liệt khắp nơi. Vì vậy tiên triều đã định ra nghiêm luật, nếu phát hiện bệnh truyền nhiễm thì nhất định phải diệt tận gốc nguồn lây, Lý gia thôn đã bị phong tỏa, quyết không thể để cho bất kỳ ai ra vào, nếu vẫn không thể khống chế được, vậy thì chỉ còn cách một nôi lửa thiêu rụi thôn, chấm dứt hậu họa.”

Ngày trước có lần sư tổ từng nói, dịch bệnh là nỗi ám ảnh kinh hoàng của con người, một khi bị mắc phải thì đến cả cốt nhục tình thâm cũng vứt bỏ. Hiện tại nghe ý tứ của huyện thái gia, hẳn là muốn thiêu chết toàn bộ bách tính trong Lý gia thôn.

Ta nhủ mày: “Làm thế nào để xác định dịch bệnh đó không thể khống chế?”

Từ Bình ở phía sau lên tiếng: “Có quan binh trấn giữ bên ngoài thôn, nếu sau ba mươi ngày mà những vết mẩn đỏ trên cơ thể người bệnh không biến mất, đó chính là không thể khỏi.”

“Lắm mồm!” Huyện thái gia quát lớn một tiếng, rồi quay sang nhìn ta tươi cười: “Có thể hiểu nôm na là vậy.”

Ta nhìn bọn họ một lúc rồi thu lại ánh mắt, vẻ ngoan ngoãn nhu mì: “ Là vậy sao? Ta hiểu rồi.”

Huyện thái gia cảm thấy ta đã bị thuyết phục, hí hửng thăm dò: “Vậy... Tiểu Nguyệt cô nương ở lại dùng chút cơm rau dưa nhé?”

Ta lắc đầu: “Không được, ta phải đi đến Lý gia thôn xem thế nào.”

Huyện thái gia thiếu điều bỏ ngựa, quả bóng bị xi hơi nhảy mất phình to hết cỡ, cơ hồ ré ầm lên: “Nhu thế sao được! Cô nương là đồ đệ của Từ tướng quân, là nhân vật vô cùng quan trọng của bốn thành, bốn quan đương nhiên phải bảo vệ sự an toàn của cô nương, sao có thể để cô nương đi vào nơi bản thủ nguy hiểm đó được.”

Ta khoát khoát tay, tỏ ý mình đã nghe thấy và hiểu rõ: “Phong tỏa thôn ba mươi ngày, ta biết rồi, nếu đến lúc đó ta vẫn chưa chữa khỏi được bệnh cho bọn họ, ngài cứ phóng hỏa thôi.” Nói xong, ta quay sang hỏi Từ Bình: “Có thể làm phiền cậu giúp ta mang những thứ này đến bên ngoài Lý gia thôn được không? Chúng nặng quá.”

Từ Bình từ đầu tới cuối vẫn luôn đứng bên cạnh lắng nghe, lúc này ưỡn thẳng ngực, cũng không hỏi thêm lời nào, chỉ đáp lại bằng một tiếng ‘Vâng!’ dứt khoát. Tác phong xông xáo nhanh nhẹn, không giống sai nha mà trái lại giống như một binh sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Từ Bình đưa ta đến Lý gia thôn, còn cách cửa thôn khoảng chừng hơn mười trượng (*1 trượng ~ 3.33 mét*) đã có sai nha canh gác, cọc gỗ được dựng lên tạm thời kéo dài hàng mấy dặm vây kín thôn nhỏ lại, bên trong thôn không ngừng có người gào khóc lao ra ngoài, lao đến hàng rào lại bị xua ngược vào.

Nhóm quan sai tay cầm sào tre dài hơn một trượng, ai nấy như đang đương đầu với kẻ địch một mất một còn, hễ có người tiến lại gần là lập tức dùng sào tre chọc thẳng tới không chút khoan nhượng, người té ngã nằm la liệt dưới đất, trong nhất thời tiếng bị thương ai oán vang dậy khắp nơi.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy hai mắt ta vô thức cay xè, ta nhủ mày, len qua khe hở bức tường người chui vào trong hàng rào đỡ một cụ già đang nằm kêu khóc dưới đất đầy.

Ông cụ vẫn không ngừng van xin, khí thì ngã cẳng chân bị đá cắt phai, máu tuôn như suối, nhưng vẫn cố bò về phía hàng rào khẩn cầu: “Ta không muốn chết, làm ơn thả ta ra ngoài, ta không bị bệnh, các ngài nhìn đi, ta không bị bệnh mà.”

Thấy máu từ vết thương trên chân ông cụ chảy không ngừng, ta không kịp nói lời nào vội vàng mở chiếc túi đựng dụng cụ châm cứu luôn mang theo bên người ra, lấy kim châm vào huyết đạo để cầm máu. Sai nha tập trung cao độ không cho bất kỳ ai ở bên trong lọt ra ngoài, không hề nghĩ tới chuyện có người dám liều lĩnh đột nhiên xông vào trong, thấy hành động hiện tại của ta, ai nấy đều ngẩn ra kinh ngạc, dân làng phía bên trong hàng rào cũng quên cử động, nhất thời bốn phía yên lặng như tờ, đến cả người bị đâm trúng cũng quên kêu khóc.

Ta châm mấy kim liền tiếp rồi mới ngẩng đầu lên, tay vẫn còn đang cầm kim, miệng thì cắn giữ một cây khác, nói qua loa: “Từ Bình, cậu giải thích với họ một chút đi.”

Từ Bình tay cấp hòm thuốc lưng gùi giỏ tre, thân người cồng kềnh, lúc chui qua hàng rào không linh hoạt như ta nên bị chặn lại bên ngoài, lúc này mới lên tiếng, cao giọng nói: “Vị này là đại phu Tiểu Nguyệt đến để khám bệnh cho bà con ở Lý gia thôn, mong các vị huynh đệ chiếu cố để ta đi qua.”

Từ Bình vừa nói vừa dặt mấy người đang đứng chắn phía trước toan vượt qua hàng rào, ta dặt chân ông cụ xuống, thu kim lại, ngăn cản hẳn: “Từ Bình, cậu không cần vào đâu, đặt đồ xuống đó là được rồi.” Đồng thời quay qua nói với dân làng: “Mọi người trở về thôn được không ạ? Trước tiên hãy để con xem tình hình của người bệnh một chút.”

Từ cửa thôn có người quảng quảng chạy ra, chính là đôi vợ chồng già đã đưa con gái đến cửa hiệu của ta hồi sớm, từ đằng xa những dòng nước mắt tuôn dài trên mặt vì vui mừng: “Là Tiểu Nguyệt cô nương, mọi người mau ra đây đi, Tiểu Nguyệt cô nương đến rồi.”

Trong phút chốc rất nhiều người tủa ra đỡ những người bị thương nằm dưới đất đầy, ôm lấy hòm thuốc và chiếc giỏ tre của ta, tíu tít đón ta vào thôn như những vì sao vây quanh mặt trăng.

Từ Bình ‘úi’ một tiếng, ta lật đật quay đầu lại, nhìn thấy hẳn bị một đám người tay nắm chân níu lôi ra khỏi hàng rào, có người còn rống: “Tiểu tử ngươi mới tới chưa được mấy ngày, không cần mạng nữa há?”

Từ Bình gãy dựa nhưng không chống cự nổi nhiều người, chớp mắt đã bị kéo đi không còn thấy bóng dáng.

Nhớ lại bộ dạng của hẳn lúc rống người khác ở cửa hiệu, ta không khỏi mỉm cười.

Rất cuộc Từ Bình cũng không thể đi theo vào trong thôn. Vào đến nơi, sau khi xem qua các triệu chứng của bệnh ta mới dần thả lỏng. Mặc dù dịch bệnh nguy hiểm nhưng cũng không phải vô phương cứu chữa, trong sách thuốc của Sư tổ cũng có ghi chép lại ca bệnh tương tự. Ta hướng dẫn bà con đun sôi nước ngâm giặt chân mền, thông gió thoáng khí nhà cửa, phun thuốc tiêu độc khử trùng, sau đó tập trung những người bị nhiễm bệnh vào từ đường của thôn cách li điều trị riêng. Loay hoay bận rộn thời gian qua đi lúc nào chẳng biết, mặt trăng lặn rồi mặt trời mọc, trong chớp mắt đã mười mấy ngày trôi qua.

Bệnh gặp đúng thuốc mang lại hiệu quả chữa trị rất tốt, nhìn thấy những người hấp hối nguy kịch cũng đang tiến triển tích cực, những nốt đỏ trên người dần tan đi, lúc này ta mới thở phào nhẹ nhõm, bước ra khỏi từ đường đi ăn cơm, thời điểm ngừng đầu lên nhìn thấy cả một vòm trời sao, vắng trắng tròn vành vạnh, không khỏi ‘ồ’ một tiếng kinh ngạc.

“Đã đến rằm rồi ă? Lần trước con thấy vẫn còn là trăng lưỡi liềm.”

“Đã nửa tháng trôi qua rồi, Tiểu Nguyệt cô nương xem bệnh vất vả nên quên mất ngày tháng.” Đại thẩm (*bà thím*) ngồi bên cạnh ta cười híp mắt trả lời.

Người dân trong thôn rất ân cần chu đáo, hàng ngày đều mang cơm canh đến đây, tuy chỉ là rau dưa đạm bạc nhưng có thể nhìn ra được họ đã đưa đến tất cả những gì tốt nhất trong khả năng của mình. Ta bụng bát cơm ngồi trên bậc thềm bên ngoài từ đường nói chuyện phiếm với đại thẩm mang cơm tới. Thời gian trước lúc mới bắt đầu đưa cơm, đại thẩm có một thói quen rất kỳ lạ, lần nào đến cũng đều nghĩ tới việc nhổ một sợi tóc của ta.

Không chỉ nhổ mà còn giăng giải cả lý do, có lần thì ‘A! Cô nương có sợi tóc trắng đây này!’ Ngay sau đó chính là da đầu ta đau rất.

Có lần thì là ‘Con sâu không có mắt này, vướng vào tóc cô nương.’ Và sau đó da đầu ta lại nhói lên.

Đến lần thứ ba ta không kìm được đưa tay che tóc lại, bà mới ngưng ngừng cười hi hi: “Tiểu Nguyệt cô nương chớ trách, cô nương giống y hệt thần tiên hạ phàm, bà lão cọ dính chút tiên khí, tóc này là mang về đặt dưới gối của đứa cháu trai để trừ tà.”

Ta: “...”

Ta giải thích cạn lời, đợi đến khi đại thẩm chịu thông suốt ta chỉ là người bình thường, ta đã hình thành thói quen để nhìn thấy bà là đưa tay ôm đầu bảo vệ tóc trước thây, sửa cách nào cũng không được.

Sau khi chuyển người bệnh vào tử đường, những người khác trong thôn thường tới giúp đỡ, nhưng hầu hết đều dừng lại bên ngoài sân theo yêu cầu của ta, chỉ để một vài người có thân thể khỏe mạnh, hàng ngày uống xong thuốc phòng dịch rồi đi vào phụ giúp ta một tay. Lúc này trời đã tối muộn, phần lớn bệnh nhân trong tử đường đều đã say giấc, ta vội đại thẩm ngồi ở bậc thềm, bà cười tủm tỉm nhìn ta ăn cơm, thấy vậy ta lại hồi hộp, sợ bà bắt thẩn với tay nhổ tóc của ta.

“Tiểu Nguyệt cô nương à, cái thôn này may mà có con.”

Ta bận bịu suốt cả ngày, cơm trưa vẫn còn đang đặt trên bệ của sổ chưa kịp ăn, lúc này đói đến nỗi ngực dán vào lưng, vừa ăn một thìa cơm thật to vừa lẩm bẩm: “Mọi người không sao là tốt rồi à, qua mười ngày nữa tháng nữa những nốt đỏ trên người sẽ lặn hết, tới lúc đó không cần phải lo lắng nữa.”

Đại thẩm gật đầu lia lịa: “Cô nương là Bồ Tát hạ phàm, có cô nương ở đây sinh mạng của bách tính trong cái thôn này đều được cứu rồi.”

Vừa nghe tới nửa câu đầu ta lập tức quỳnh quáng, vội buông bát ôm lấy đầu, cảnh giác dòm bà.

Đại thẩm ngây ra, sau đó che miệng cười, đưa tay xoa đầu ta: “Không có việc gì không có việc gì, là đại thẩm không tốt, không nhổ tóc của con nữa, con yên tâm.”

Ta thờ phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy bà cất giọng triu mến nói với ta: “Nhìn con thế này, vẫn còn là một tiểu cô nương đấy mà, đã hứa gả cho người chưa? Đại thẩm cũng định giới thiệu cho con một đối tượng tốt, con trai thứ hai nhà Lão Lý ở đầu thôn đó, người trung thực hiền lành thân thể lại cường tráng khỏe mạnh...”

Đại thẩm còn chưa dứt lời, ngoài cửa thôn bỗng truyền tới một loạt tiếng ồn ào náo động, một đám người gào khóc chạy vào, cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, lúc đến thật gần mới nghe ra được bọn họ đang nói gì.

“Cửa thôn... quan binh tới ngoài cửa thôn, đang bắt đầu phóng hỏa.” Con trai thứ hai nhà Lão Lý chạy dẫn đầu, hai tay chống đầu gối thở hồng hộc nói.

Ta đứng bật dậy, quên mất bên chân là bát canh đang ăn dang dở còn một nửa, cái bát sứ bị đụng phải rơi xuống bậc thềm lăn long lóc, nước canh bắn tung tóe trên mặt đất.

Khi ta lao theo mọi người đến cửa thôn, quả nhiên nhìn thấy từng đồng củi chất cao quanh hàng rào gỗ, còn có mấy người đang tưới dầu lên trên, trong không khí nồng nặc mùi dầu hỏa. Quan binh trang bị đầy đủ, tay giương cao đuốc, bày thế trận sẵn sàng chờ đón quân địch. Ánh lửa phản phát trong đêm tối làm cho khuôn mặt bọn họ vận vẹo méo mó thành một hình thù đáng sợ. Nhóm sai dịch của huyện nha làm nhiệm vụ canh gác hàng rào gỗ lúc trước bị lửa vào một góc, co cụm lại, không dám hô hê nửa lời.

Ta bước lên phía trước đám đông, cách hàng rào gỗ nói với nhóm quan binh kia: “Các ông làm gì vậy?”

Có người ngồi trên lưng ngựa, giọng âm trầm: “Phụng lệnh Từ mã đại nhân Thanh Châu, tình hình dịch bệnh đã xuất hiện ở nhiều thôn trong thành, để tránh dịch bệnh lan tràn đe dọa tính mạng của bách tính, nay phàm là thôn nào có dịch bệnh tràn qua đều phải bị thiêu hủy ngay lập tức.”

Ta hoảng hốt: “Đây không phải là loại bệnh không thể chữa được mà, bọn họ đều đã khỏe mạnh bình thường, không tin ngài hãy vào thôn xem thử đi.”

Người nọ không mảy may quan tâm, chỉ phát tay ra lệnh: “Phóng hỏa.”

Những ngọn đuốc theo hiệu lệnh hạ xuống, ngay tức thì đồng củi bị tầm dầu phụt cháy rừng rực, khói bốc lên nghi ngút. Ta không nghĩ tới bọn họ nói xuống tay liền xuống tay, trong lúc ta còn đang bàng hoàng sửng sốt, tiếng khóc của dân làng ở phía sau đã vang dậy bốn phía, cả một vùng hỗn loạn, trong cơn hoang mang tuyệt vọng nhiều người liều lĩnh xông ra ngoài hàng rào, nhưng lần này chờ đợi họ không phải là những cây sào tre mà là một hàng giáo dài, mũi giáo hướng vào trong, dân làng vừa tiến tới một bước là máu tươi tung tóe văng xa năm thước.

Ta hét to nhưng trong cơn hỗn loạn không một ai chú ý, muốn vươn tay kéo những người bên cạnh lại nhưng tình hình đã hoàn toàn vượt khỏi tầm kiểm soát. Ngọn lửa cuộn cuộn theo gió ập tới, đột nhiên có tiếng ngựa hí vang rền, trong phút chốc từ xa tiến lại gần, chớp mắt đã hiện ra trước mặt, một vệt bóng đen không lồ bay vọt giữa không trung. Thời điểm tiếng ngựa hí truyền tới, những người vốn đang hướng mặt vào trong đều nhất loạt xoay đầu lại nhưng hầu hết chỉ kịp thực hiện tư thế ngửa mặt, nhìn vệt bóng đen kia xẹt qua trên đỉnh đầu.

Bốn vó của Hắc mã đạp xuống giữa vòng vây biển lửa, tư thế kiêu dũng uy phong, vó trước đạp cuồng phong tiếp tục giẫm mạnh mấy cái hầy tung cát bụi mù mù, chiếc bõm đen tung bay trong gió. Người trên lưng ngựa vận một thân kinh trang*, tay cầm trường kích màu bạc, không mảy may quan tâm đám quan binh phía ngoài rào chắn, một tay ghim mạnh dây cương giữ con chiến mã đang di chuyển xoay vòng tại chỗ lại, tầm lưng hướng về phía ngọn lửa bốc cao và những mũi giáo sắc nhọn, chỉ mãi miết nhìn chăm chăm vào đám đông.

(**Kinh trang: là loại y phục gọn gàng, bó sát tạo sự thuận tiện tối đa cho người mặc khi vận động mạnh như đánh nhau, tỷ võ, hành thích, ám sát... trong tiểu thuyết thường là màu đen.*)

Người trên lưng ngựa tư thế oai hùng, khí chất vũ dũng phi phàm như thể khiến cho quang cảnh vốn đang hỗn loạn bỗng chốc lắng xuống im ắng. Dân làng vẫn còn tin vào ma quái quỷ thần, hai chân mềm nhũn quỵ mọp xuống, nhất là vị đại thẩm kia, bật thốt lên kinh hãi: “Thần tiên giáng phàm!” Trong nỗi kích động quáng quàng chạy về phía một người một ngựa kia.

Ta không dám tin vào mắt, trong lòng chấn động như có chớp giật sấm gào, khẽ xoay lại, nhìn thấy phản ứng của đại thẩm, theo phản xạ có điều kiện cảm thấy bà sẽ xông tới nhổ lông trên bõm ngựa thậm chí là xé luôn một góc áo của ‘thần tiên’ đem về nhà, ta lập tức phóng vọt tới ngăn lại. Đại thẩm thân hình to béo phốp pháp, ngăn được bà ta cũng thở hỗn hển hết hơi, phải chống hai tay lên đầu gối mới không té ngã nhưng vẫn gắng gượng ngóc cổ lên, nhưng những lời thốt ra khỏi miệng không thành tiếng.

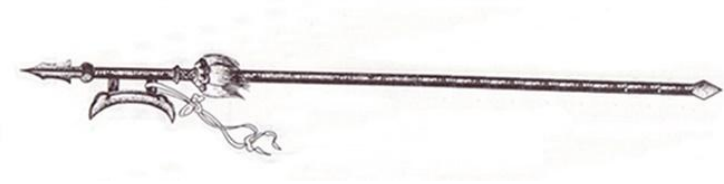
Có lẽ suốt bao năm qua ta đã lặng lẽ đọc hai từ này trong thinh lặng quá nhiều, đến khi có thể gọi thành tiếng, trái lại không có âm thanh.

Ta nấp mấy mới muốn thử lại lần nữa nhưng có một luồng gió phả vào mặt, là người trên lưng ngựa tung mình xuống, chống trường kích, dưới sức mạnh của cánh tay, non nửa cán kích cắm phập sâu vào lòng đất đứng thẳng tắp.

Người ấy dang rộng hai cánh tay ôm ta vào lòng, thanh âm trầm khàn chồng lên âm thanh thiếu niên trong trẻo nhiều năm về trước, ta nghe thấy giọng nói trưởng thành của sư phụ, ngay sát bên tai ta.

“Nguyệt nhi!”

Trường kích

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 8

Một tiếng ưng vang lanh lảnh, Ưng nhi đã rất lâu không gặp từ trên tầng không lao xuống, đập đôi cánh dài quét gió hất tung mái tóc của ta rồi lao thẳng vào trong đám khói dày đặc, liền sau đó là mấy tiếng kêu la thảm thiết, không biết ai đã xui xẻo chọc phải nó.

Tiếng la hét cùng với tiếng binh khí va chạm từ bên ngoài vòng lửa dội vào nhưng ngay sau đó lập tức tan biến không dấu vết, ngọn lửa đang cháy cuộn cuộn nhanh chóng bị dập tắt, khói đặc tan đi. Một tốp nam tử hán mặc kinh trang hiện ra giữa đám quan binh và dân làng.

Những ngọn giáo dài trong tay đám quan binh rơi ngổn ngang dưới đất, tay ra lệnh phóng hỏa vốn ngồi trên lưng ngựa cũng bị lòi xuống, dù đang nhếch nhác chật vật vẫn không quên gào to:

“Ta là mệnh quan triều đình, phụng lệnh tuân phủ đại nhân...”

Có người lạnh giọng cắt lời hán: “Tù tướng quân ở đây, còn không mau quỳ xuống!”

Tiếng kêu hô kinh hãi trời dậy bốn phía, mấy sai dịch của huyện nha đã quỳ thành một tùm, tay quan kia vẫn còn muốn nói tiếp, khuỷu chân chẳng biết bị ai đó đập một cái, ‘bộp’ một tiếng ngã nhào tới trước.

Xác nhận ta không có việc gì, lúc này sư phụ mới buông ta ra, tay như vẫn không yên lòng, một tay người đặt trên vai ta, xoay đầu nói: “Tù Bình, từ từ nói chuyện.”

Nghe vậy ta sững sốt, lập tức dụi hai con mắt đang cay xè vì bị khói hun nhìn lại thật kỹ, người đứng bên cạnh gã mệnh quan kia quả nhiên là Tù Bình, cũng là một thân kinh trang màu đen cùng kiểu dáng với mười mấy người bên cạnh, hoàn toàn không phải là y phục của sai dịch mà ta đã thấy ở chỗ của huyện nha trước đó.

Bên tai lại nghe thấy sư phụ gọi tên một người.

“Hân Thanh.”

Từ phía sau hàng ngũ những người mặc kinh trang có người nhanh chóng bước ra, thân vận một bộ nh sam màu xanh, vật áo và đai lưng lướt bay nhẹ nhàng, đích xác là mẫu thư sinh anh tuấn nho nhã, im lặng lấy tay từ trong tay áo ra một cuộn giấy vàng, lúc này mới cất lời.

*(*Nho sam: chỉ chung quần áo dành cho những học giả, những người có học thức.)*

“Phụng thủ dụ Hoàng thượng.” *(*Thủ dụ: là chỉ thị viết tay.)*

Tất cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về hán, nhưng giọng của hán vô cùng chậm rãi, sau khi đọc xong câu này còn đưa mắt dòm một vòng xung quanh, nét mặt lộ ra vẻ kỳ quái: “Các ngươi không quỳ xuống ư?”

Ta cảm nhận được rất rõ bàn tay trên vai mình khẽ nhúc nhích, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy khóe môi sư phụ thoáng động đậy, như là đang cười.

Phút chốc ta bỗng cảm thấy trên thế gian này không còn một ai khác.

Đến khi lấy lại được thần trí, những người bên cạnh đã sớm quỳ xuống, ngay tại thời khắc then chốt như thế bỗng nhiên huyện thái gia hùng hục xuất hiện, một đường long trời lở đất phi như bay lao tới quỳ sụp xuống dưới chân Hân Thanh, thiếu điều ôm ghì lấy chân hán mà lau nước mắt.

“Tù tướng quân, hạ quan, hạ quan Vương Xương Tiến, vừa mới nhận được tin tướng quân đại giá quang lâm bốn huyện, hạ quan có mặt chậm trễ, xin tướng quân thứ tội, xin tướng quân thứ tội.”

Hân Thanh bị hán ngất lời, cũng không tức giận, cười tít mắt dịch dịch chân, dùng mũi chân ra hiệu: “Tù tướng quân ở bên kia.”

Huyện thái gia lập tức nước mắt giàn giụa lăn tròn một vòng tới trước mặt sư phụ, cái khí thế bùng bùng đó khiến ta bất giác lùi ra sau một bước nhỏ.

Huyện thái gia nhìn thấy ta liền xoay chuyển nội dung: “Tướng quân tha tội, là hạ quan bất tài vô dụng, lại để cho Tiểu Nguyệt cô nương thân rơi vào nguy hiểm, hoảng hốt sợ hãi như thế, xin tướng quân tha tội.”

Sư phụ khiêm nhường vờn tay đỡ ông ta dậy, nhưng còn chưa kịp cất lời, Hân Thanh ở bên kia đã ho khan một tiếng: “Tướng quân, ta chuẩn bị tuyên đọc thủ dụ của hoàng thượng đây, ngài có bảo kiểm vua ban không cần quỳ tiếp chỉ, vị Vương đại nhân này...”

Huyện thái gia liền cụp kỳ tự giác nằm bò ra, đầu và tay chân rạp sát đất, móng vênh lên, còn không ngừng lăm bắm: “Hoàng thượng thánh minh, hạ quan vạn lần đáng chết, hạ quan vạn lần đáng chết.”

Hân Thanh còn chưa cất giọng đọc tiếp, ta đột nhiên cảm thấy xung quanh có vô số ánh mắt dòm chăm chăm vào mình, vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện sư phụ cũng đang nhìn ta, ánh mắt ấm áp dịu dàng, khẽ nói: “Nguyệt nhi, con cũng quỳ xuống đi.”

Mặc dù lớn lên ở trong núi nhưng một chút đạo lý ấy ta vẫn hiểu được, chẳng qua trước đó bị niềm hạnh phúc đến quá đột ngột choáng hết tâm trí khiến đầu óc trở nên mụ mị. Lúc này nghe sư phụ nói như vậy, ta lập tức gật đầu quỳ xuống, lúc chồm chạm đất, đầu gối rơi vào một vùng êm ái mềm mại, là sư phụ đã khom người lấy một vật gì đó từ trên lưng ngựa xuống lót dưới gối của ta.

Hân Thanh đã bắt đầu tuyên đọc thủ dụ, thanh âm vang lên giữa bốn bề yên ắng tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió cùng tiếng nổ lộp bộp của đống lửa sắp tàn bong ra khỏi những thanh củi khô. Ta cúi đầu, trong mắt chỉ nhìn thấy tấm vải màu đen đang kê dưới gối mình.

Chỉ vừa nhìn lướt qua một cái, ta lập tức nhận ra đây là chiếc áo khoác sư phụ luôn mang theo bên người, là chiếc áo người đã mặc xuống núi nhiều năm về trước, giờ mép áo đã bị mài mòn trắng bệch, không biết nó đã theo người đi qua bao giờ mưa.

Giọng nói chậm rãi ung dung của Hân Thanh vẫn đang tiếp tục vang lên đều đặn, ngón tay ta vô thức lần tìm, mãi đến khi chạm vào lớp vải lót bên trong góc áo, nơi đó có một chỗ hơi gồ lên, ta nhòen miệng cười, không kìm được khẽ vuốt ve nhẹ nhàng những đường khâu tỉ mỉ ấy.

Chỉ có một mình ta biết nơi đó cất giấu bí mật gì, đó là con chữ ta đã len thêu vào mặt trong chiếc áo khoác này. Khi đó ta quả thật khờ khạo, cho rằng làm như vậy ta và sư phụ sẽ không bao giờ cách rời.

Ta thêu, là một chữ ‘Nguyệt’, tên của ta.

Thủ dụ của hoàng thượng viết: tuần phủ Giang Tây làm trái đạo trời, thù diệt tình hình dịch bệnh gây hoang mang trong dân chúng, làm tổn hại đến tính mạng của trăm họ, hiện đã cách chức điều tra. Các thôn huyện phải đốc toàn lực cứu chữa người bị nhiễm bệnh, không được phép tự ý thiêu hủy lăng mộ. Về phần phương pháp chữa trị, hiện phương thuốc do các ngự y trong cung dâng lên đã được triều đình phái khoai mã đưa xuống các tỉnh, người đặc trách của các tỉnh chịu trách nhiệm phân phát xử lý.

*(*Khoai mã: ngựa chạy nhanh.)*

Sau khi Hân Thanh tuyên đọc xong thủ dụ, bên tai ta lập tức vang dậy tiếng hô to ‘Hoàng thượng thánh minh’, “Vạn tuế vạn tuế”... cùng với cơ man âm thanh đập đầu. Nghe vậy ta cũng cảm thấy vị hoàng đế ở tận nơi chân trời xa xôi này cũng là người biết thấu hiểu, đang nghĩ tới đó thân thể chợt nhẹ hẫng, ta đã được sư phụ đỡ đứng dậy.

Đám quan binh phóng hỏa đã sớm bị nhóm sai nha bắt thần trời dậy khí thế hùng hục áp giải. Dân làng tìm được đường sống trong chỗ chết, người người dập đầu không ngừng, ta nói với huyện thái gia: “Đại nhân, dịch bệnh đã bị đẩy lùi, ngài có thể mời các đại phu trong thành đến để nghiệm chứng, những cột rào gỗ đó phải chăng đã có thể tháo dỡ ra được rồi không ạ?”

Huyện thái gia cười tươi rói: “Tiểu Nguyệt cô nương là bậc diệu thủ hồi xuân, nếu Tù tướng quân đã vào trong thôn, vậy thì thôn này nhất định không có việc gì rồi, ta sẽ bảo bọn họ tháo dỡ ngay lập tức.”

Ta cẩn thận cảm chiếc áo khoác được lót dưới gối lúc này lên, phôi sạch tro bụi rồi vắt trên tay, nghe vậy không kìm được đưa mắt nhìn sư phụ, nghĩ thầm trong bụng sư phụ tới một chuyện, những người này đến cả dịch bệnh cũng quên sợ, thật là công hiệu hơn cả thuốc thần mà.

Huyện thái gia lại nói tiếp: “Thỉnh mời Tù tướng quân hạ cố đến huyện nha của hạ quan nghỉ ngơi, hạ quan đã bảo bọn hạ nhân chuẩn bị tiệc rượu để tẩy trần cho tướng quân, cũng xin mời các vị tướng sĩ đến góp mặt.”

Những người mặc kinh trang màu đen kia đã lẳng lặng tiến đến đứng thẳng tắp phía sau sư phụ, đội ngũ mười tám người xếp ngay ngắn chỉnh tề. Ta quay đầu lại, nhìn thấy Từ Bình đứng ở vị trí cuối cùng trong hàng, thấy ta nhìn, hắn sờ sờ mũi cười với ta.

Ta đã nghe người ta nói, Từ Bình chỉ vào mới đến Diêm Thành được mấy tháng, không ngờ hắn là người được sư phụ phái tới, lúc này mới khôi phục lại thân phận.

Ta rất muốn hỏi sư phụ, người phái Từ Bình đến nơi này có phải vì biết sư tổ không có ở bên cạnh ta, lo lắng ta sẽ gặp chuyện không may nên mới cho người đến bảo vệ ta hay không? Nhưng xung quanh nhiều người như vậy, ta nhất thời không dám thốt ra khỏi miệng, phải chờ đến lúc nào thì nói mới được, nên ta chỉ nhìn người đó rồi quay đầu đi.

Sư phụ đã là đại tướng quân, nhưng thái độ của người vẫn khiêm tốn nhã nhặn như thuở nào, thấy huyện thái gia cúi rạp mình thất lễ, liền đưa tay đỡ ông ta đứng thẳng dậy xong mới nói: “Vương đại nhân, Bối Thu và tiểu đệ đệ này của ta đã nhiều năm không gặp, tối nay chỉ muốn ôn chuyện cùng con bé. Những binh sĩ này đã dựng nơi đóng quân tạm ở ngoài thành, về việc tẩy trần, bọn họ còn mang quân vụ trên người, sẽ không quấy rầy đại nhân. Hiện tại dịch bệnh trong thôn vừa mới bị đẩy lùi, còn cả những quan binh do tuần phủ phái tới kia cũng cần phải xử trí, trước mắt đại nhân vẫn nên tập trung xử lý những việc chính sự quan trọng này.”

Huyện thái gia ‘ạ, ạ’ liên hồi, thất lễ lại sắp xong đến tận đầu gối.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, ta quay sang một bên bắt đầu hướng dẫn cho bà con trong thôn cách chăm sóc người bệnh bước kế tiếp, vừa dặn dò dứt lời những điều cần chú ý thì bên tai nghe thấy giọng nói của sư phụ: “Nguyệt nhi, con đã xong việc chưa?”

Ta lật đật đáp: “ạ, xong rồi ạ.”

Ấm thanh còn đang rơi xuống thì thân thể chợt nhẹ hẫng, ta đã được sư phụ nhắc bổng lên ngựa, mười tám kỵ binh kia cũng tức tốc lên ngựa, ngay cả Hàn Thanh cũng đã ngồi trên lưng chiến mã, tất cả đều trong tư thế sẵn sàng chờ xuất phát.

“Nguyệt nhi, đi tới hiệu thuốc của con, con dẫn đường nhé.”

Ta tựa vào bờ lưng của sư phụ, cảm giác mềm mại không thể thốt nên lời. Ta vẫy tay tạm biệt bà con trong thôn rồi chỉ về phía trước: “Ở trong thành đây ạ, sư phụ đi theo con.”

Nói xong sức nhớ ra một chuyện, liền ngoái đầu hướng về phía Từ Bình đang đi ở giữa đoàn kỵ mã cất giọng: “Hôm thuốc và giò được liệu của ta vẫn còn ở trong thôn, cậu đã biết hình dáng của nó rồi đó.”

Những người còn lại đều nhìn Từ Bình chăm chăm với vẻ mặt buồn cười, như thể đang nói hắn rất xứng với chức vụ trông trẻ. Hắn gãi gãi đầu, cũng cười nói: “Vâng, Tiểu Nguyệt cô nương, sáng sớm mai tôi sẽ đem chúng đến cửa hiệu của cô nương.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại [vWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [vWw.EbookFull.Net](#).

Chương 9

Đại tướng quân từ trên trời giáng phàm còn mang theo mười tám kỵ binh bên người, cục diện hỗn loạn chẳng mấy chốc đã bị khống chế.

Nhưng dù vậy, để giải quyết mở hỗn loạn này cũng phải mất khá nhiều thời gian, cứ thế, đợi đến khi huyện thái gia nhà ta xắn cao tay áo, xách vật ngắn vật dài xông lên muốn thắt chặt quan hệ với tướng quân đại nhân thì tướng quân đại nhân đã thức ngựa rời khỏi Lý gia thôn rất xa.

Ta ngồi sau lưng sư phụ, lưng ngựa xóc nảy, ta ôm lấy thất lưng của người, còn cổ ngoẹo đầu sang một bên để nhìn rõ gương mặt người, cuối cùng vận mình thành một tư thế vô cùng kỳ quái, cơ hồ có thể nghe thấy cả tiếng xương cốt ta vang lên rắc rắc.

Mặc dù vậy, ta cũng chỉ thấy được non nửa sườn mặt của sư phụ, vì không biểu hiện cảm xúc gì nên những đường nét góc cạnh đó ánh lên vẻ điềm tĩnh cương nghị. Ta cố gắng lòng khuôn mặt nam nhân trưởng thành vừa quen thuộc lại xa lạ này vào gương mặt thiếu niên mỉm cười với ta dưới ánh trăng năm đó, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không làm được.

Khi ấy ta vẫn còn chưa hiểu bao năm khói lửa chinh chiến nơi sa trường là một thanh đao còn bén nhọn hơn cả năm tháng, nó khắc thời gian và sự khổ liệt lên gương mặt con người, tạc ra một khuôn mặt hoàn toàn khác biệt – chàng sư phụ thiếu niên khẽ mỉm cười nhìn ta năm đó đã vĩnh viễn lưu lại trên núi Bạch Linh, không bao giờ còn tìm thấy lại được nữa – chỉ cho rằng sư phụ đang giận ta nên mới nghiêm mặt như vậy.

Nhưng đâu có nghiêm nghị thế nào đi nữa, người vẫn là sư phụ mà trong lòng ta luôn tâm niệm, hàng lông mày đen nhánh, sống mũi cao thẳng tắp, ta ngắm nhìn một lúc hai mắt bỗng cay nhòe, cuối cùng không kìm được: “Sư phụ, có chuyện gì người hãy nói đi ạ, người nghiêm mặt như vậy, con sợ lắm...”

Sư phụ liếc nhìn ta một cái, giọng nói hòa trong gió, tuy trầm thấp nhưng cũng hết sức rõ ràng: “Một mình xông vào thôn bị phong tỏa, con cũng biết sợ sao?”

Ta bày ra bộ dạng ăn năn hối cải: “Mặc dù chứng bệnh có hơi kỳ lạ nhưng con nghĩ con có thể chữa được, con đã viết hết ở trong thư rồi đó ạ. Còn mấy viên thuốc kia chính là thuốc phòng dịch, trước khi tới đây sư phụ đã uống chưa? Ban này người cũng vào thôn, tuy rằng bây giờ tình hình trong thôn đã ổn định, không còn nguy cơ lây nhiễm nữa nhưng vẫn phải uống thuốc để đề phòng vạn nhất có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.” Thường ngày ta nói rất ít, nhưng cứ hề nhìn thấy sư phụ là ta lại thao thao bất tuyệt không cách nào dừng lại, giống như nước sông cuộn cuộn chảy, như Hoàng Hà vô đề vô phương cứu vãn. Đang nói giữa chừng bỗng nhớ tới một chuyện quan trọng khác, ta liền thờ người tới trước, cố gắng đối mặt với sư phụ nói chuyện.

“Sư phụ, chẳng phải người đang ở biên quan ư? Sao lại đột nhiên đến Diêm thành vậy ạ?”

Sư phụ vuốt tay đẩy cái đầu đang thờ tới trước của ta ra sau lưng mình, dịu dàng nói: “Ngồi ngay ngắn nào.” Sau đó một hồi lâu không nói gì nữa, ta còn tưởng rằng mình sẽ không đợi được câu trả lời, nào ngờ lại nghe thấy người nói giòn giã: “Nhạn Môn Tĩnh Châu đại thắng, hiện đại quân đang hành quân đến Bắc Hải Thanh Châu, trên đường đi ngang qua nơi này.”

Sư phụ nói ngắn gọn mà ý nhiều, ta ngẫm nghĩ một lúc mới hiểu ra, đại quân đang trên đường từ Nhạn Môn đến Bắc Hải, sư phụ nhận được thư của ta, có lẽ không yên lòng nên trên đường hành quân đi ngang qua nơi này đã đến thăm ta.

“Vậy hiện giờ đại quân đang ở nơi nào ạ?” Ta tò mò.

Sư phụ ngừng đầu nhìn lướt qua bầu trời đêm, như đang xác định phương hướng, sau đó nói: “Cũng phải đến Tê Nam rồi.”

Ta sững sờ, Diêm thành giáp với Sơn Dương cách Tê Nam hàng trăm dặm, làm thế nào sư phụ đến được nơi này? Tâm trí ta còn đang miên man nghĩ ngợi, ngón tay đã vô thức chạm vào thân ngựa, da lông nó bóng nhẫy, ướt đầm mồ hôi.

Con ngựa này được gọi là Ô Văn Đáp Tuyết, là ngựa mã của phản vương, sư phụ đã bắt được khi mang hai vạn binh mã đánh đuổi tám vạn đại quân của phản vương ra khỏi đất Thục năm người hai mươi tuổi, sau đó được tiên vương đã mất ban thưởng lại cho người. Tốc độ phi mã cực nhanh, sức chịu đựng bền bỉ dẻo dai vang danh khắp thiên hạ. Đến cả nó cũng toàn thân đầm đìa mồ hôi, đủ biết sư phụ đã chạy suốt đêm không ngơi nghỉ.

Mất ngủ ta bất giác cay xè, hết thảy những cảm giác xa lạ trước đó đều bốc hơi tan biến. Đây là sư phụ của ta; là người đã ôm ta vào lòng dỗ dành suốt đêm năm ta ba tuổi; là người đã lau nước mắt cho ta, giúp ta chôn cơn thổ trắng bệnh chết năm ta sáu tuổi; là người đã bươn khắp núi đồi bạt ngàn san dã tìm ta, chen qua bụi gai chui vào hang động, toàn thân xây xước vết máu ngồi trước mặt ta vẫn nở nụ cười dịu dàng công ta về nhà. Giờ ta mười sáu tuổi, cùng người cách biệt tám năm, người chinh chiến sa trường, ta một chốn yên bình an ổn, nhưng khi biết ta gặp nguy hiểm người vẫn vượt hàng trăm dặm trong đêm tối với vẻ chạy đến bên ta, tựa như năm nào trong núi thẳm đen kịt người tìm ta tới tận đêm sâu.

“Sao lại không nói gì rồi?” Sư phụ hỏi ta.

Ta không biết phải nói gì, cũng thốt không nên lời. Đêm hè như mực, sao chấm đầy trời, một vầng trăng tròn vành vạnh. Dưới ánh trăng, ta vùi mặt vào bờ lưng rộng ấm áp của người, đến cả mùi hương trên người sư phụ cũng đã không còn giống như trong trí nhớ nhưng người vẫn là sư phụ của ta.

Nghĩ đến đó, ta không kim được, tựa như con thỏ nhỏ cuối cùng cũng tìm về được tổ, ta cọ mặt nhè nhẹ vào chồn bình yên vững chãi hết đổi ấm áp thuộc về mình.

Tối đó, sư phụ đã có mặt ở hiệu thuốc của ta.

Cửa hiệu ta thuê mặc dù không lớn lắm nhưng cũng không đến nỗi nhỏ hẹp, bình thường những lúc người bệnh đông đúc cũng không cảm thấy chật chội hay khó xoay trở. Nếu chỉ còn lại một mình ta vào đêm tối thì nó lại càng trống trải, phẳng phai có cả tiếng vọng đầu đó mơ hồ.

Nhưng khi sư phụ bước vào, khê nhưong mảy, hết thảy mọi thứ bỗng trở nên chật hẹp. Ta tính lấy một cái ghế cho người ngồi nhưng chân phải vấp trúng chiếc giò đựng thảo dược, lúc này mới nhớ ra còn chưa có thấp đèn, rồi đột nhiên lại không tìm thấy đá lửa, còn quả quạt đựng đồ luôn cây đèn trên bàn.

Ta nghe thấy âm thanh thờ dài ề nên tiếng cười, còn cả tiếng đá lửa vang lên khe khẽ, ánh sáng bùng lên trong bóng tối. Sư phụ châm đèn, trong ánh sáng mờ ảo dịu vừa mới thấp lên đó người mỉm cười nhìn ta, giống như đang nhìn một đứa bé.

Có lẽ trong mắt người, ta vĩnh viễn là một đứa bé.

Nhưng ta rất vui sướng, vui đến nỗi không biết phải gì, chỉ biết nhìn người cong tít mắt mũi cười ngốc nghếch.

Sau đó ta xuống bếp làm cho sư phụ một bát mì.

Ta ở Lý gia thôn nửa tháng, đã lâu không có đi chợ mua rau cái thức ăn, phòng bếp trống trơn chẳng còn gì. Sư phụ bôn ba đường dài nhất định rất đói bụng. Ta nhóm bếp nấu nước rồi thả mì sợi vào, đầu không ngừng ngoải lại nhìn sư phụ đang ngồi bên chiếc bàn trong phòng ngoài.

Rất lâu rồi ta không được nhìn thấy sư phụ, nhìn bao nhiêu cũng không đủ.

Lần cuối lúc quay lại, trước mắt ta tối mò.

Bội Thu đại nhân đứng phía sau ta, lướt qua bờ vai ta nhìn nỗi mì bốc khói nghi ngút.

“Nguyệt nhi, con đây là... định nấu cháo mì cho ta ăn à?”

Ta quần bách, lật đặt lấy đũa vớt mì ra bát, còn không quên lí nhí: “Không có thứ gì ăn được, mấy ngày nay con không có ở nhà...”

Một tiếng ưng kêu lạnh lạnh ngoài cửa sổ, Ưng nhi xòe đôi cánh dài đậu trên bệ cửa sổ, liếc xéo mắt nhìn bát canh sũa trong tay ta.

Cái ánh mắt khinh thường huych toẹt chẳng chút khách sáo của nó càng khiến ta cảm thấy xấu hổ hơn. Bao nhiêu năm không gặp sư phụ, bữa cơm đầu tiên hiểu kính người lại chỉ là một bát mì sợi nấu sũa, đến cả rau dưa cũng không có, thật bất hiếu.

Chợt bên ngoài vang lên tiếng ồn ào, ta ngóc cổ nhìn ra thì thấy cả đám đông đứng chen chúc ngoài cửa vô cùng náo nhiệt, đó đều là những người hàng xóm đã lâu ta không gặp và những bệnh nhân quen thuộc thường đến chỗ ta bốc thuốc.

“Tiểu Nguyệt cô nương, con về rồi à, bọn ta nhớ con lắm.”

“Tiểu Nguyệt, đã muộn thế này rồi, con có ăn cơm chưa? Bà bác thấy nhà con sáng đèn liền mang qua đây một ít thức ăn, đừng có để bị đói bụng.”

“Tiểu Nguyệt tỷ tỷ, mẹ đệ nói tỷ đi ra ngoài thành chữa bệnh cho mọi người, thấy tỷ về, liền báo đệ cảm một ít bánh chèo trong nhà làm mang qua cho tỷ.”

“Hãy da, con ngựa cao lớn ngoài cửa kia là của ai thế, tính khí thật là ghê gớm, vừa rồi suýt chút nữa tím bị nó giẫm phải, giò rau mang qua cho con đồ lợn nhào rồi.”

“Ồ, trong nhà Tiểu Nguyệt cô nương còn có khách à?”

Câu này vừa nói ra, ánh mắt mọi người liền sáng rỡ, ai nấy rướn đầu dòng cổ cổ găng nhìn cho rõ người đàn ông cao lớn đứng phía sau ta. Rất có tư thế sắp sửa xông vào cửa hiệu nhỏ này của ta đàm đạo thấu đêm.

Sư phụ bước ra, chiếc áo choàng đen lấp lóa vàng sáng nhàn nhạt dưới ánh trăng, trên mặt vẫn là nụ cười khiêm nhường.

“Các vị, đa tạ mọi người đã chiếu cố tiểu đồ Nguyệt nhi, giờ đêm đã muộn, nếu không còn việc gì khác, mọi người có thể tản ra về nhà nghỉ ngơi không?”

Sư phụ mỉm cười nhẹ nhàng nói, ngữ điệu ôn hòa, nhưng người vừa cất lời hết thảy mọi âm thanh đều im bật, cũng không biết áp lực từ đâu đến, tất cả mọi người nhất loạt gật đầu lùi lại, chưa tới nửa khắc sau, ngoài cửa hoàn toàn yên tĩnh không một bóng người.

Đối mặt với cảnh tượng kỳ diệu này, ta cũng mất nhìn nói không nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Sau khi mọi người đi rồi, hai thầy trò ta ngồi đối diện trước một bàn đầy áp thức ăn, vừa ăn vừa trò chuyện, ăn một bữa cơm đoàn viên đã bao lâu rồi thiếu vắng.

Ta huyền thuyên kể cho sư phụ nghe những chuyện đã xảy ra trong mấy năm qua. Sư phụ chậm rãi ăn, người không nói gì chỉ lắng nghe ta nói, thi thoảng gật đầu, hỏi lại: “Vậy à?” Đầu vẫn khuôn mặt với đường nét chính trực cương nghị đó nhưng trong ánh mắt ấm áp nét ấm áp dịu dàng.

Ta cứ nói cứ nói bỗng chợt thảng thốt, cảm giác thời gian như quay ngược trở lại năm đó chúng ta còn sống trên núi Bạch Linh. Ta ngồi dưới bóng cây chờ người luyện võ, nghiên tập binh pháp trở về, đợi mãi đợi mãi đến khi nhìn thấy dáng người từ xa xa lập tức đứng bật dậy lon ton chạy tới nắm chặt tay người rồi thao thao bất tuyệt nói mãi không thôi.

Lúc ta nói đến chuyện sư tổ đi ngao du sơn thủy, mặc dù sư phụ không nói gì nhưng đôi hàng chân mày khẽ nhú lại.

Ta biết trong lòng sư phụ nghĩ gì, liền nói hộ cho sư tổ: “Con thật sự có thể tự chăm sóc cho mình mà.”

Sư phụ khẽ mỉm cười, đưa tay xoa đầu ta.

Bữa cơm này ăn rất lâu, sau khi dọn dẹp xong, ta đã mệt đến độ không đứng nổi. Nửa tháng qua ở Lý gia thôn bận bịu không ngơi tay, thời gian ngủ ít ỏi. Nếu không phải ta hiểu rõ được lý, biết cách sử dụng các vị thuốc để bồi bổ tinh thần duy trì sức khỏe cho cơ thể thì đã sớm trở thành một trong số những người nằm bên trong tủ đường kia rồi.

Ta quay lại nhìn sư phụ, thấy người ngồi trầm tư bên bàn, mắt nhìn vào cuộn giấy mỏng họa bình nguyên sông núi, mặt chống lên mu bàn tay, trong quảng sáng mỏng lung của chiếc đèn mờ mờ, cái bóng của hàng mi đó dưới mắt khẽ rung rung.

Ta lau tay đi tới nói với người: “Sư phụ, con sửa soạn giường cho người, người chop mắt một chút đi ạ.”

Sư phụ đáp lời ta, cũng không ngẩng đầu lên: “Con đi ngủ đi, ta đang chờ thư quân báo, sáng mai còn phải lên đường.”

Ta khăn trương, lo lắng: “Lên đường?”

Rốt cuộc sư phụ cũng ngược lên nhìn thẳng vào ta, nhắc nhở: “Bắc Hải Thanh Châu.”

Ta ‘à...’ một tiếng, không giấu được vẻ thất vọng.

Sư phụ mỉm cười, vuốt tay xoa đầu ta, dỗ dành: “Sẽ không lâu đâu, chờ khi nào có thời gian, ta sẽ về thăm con.”

Ta im lặng, nếu ta nhớ không nhầm, lần trước sau khi nghe thấy những lời này, ta đã chờ ròng rã tám năm.

Ta ngồi ngơ một hồi, không hỏi thêm gì nữa, chỉ lấy một chiếc chậu đồng nhỏ và hương liệu ra, đốt hương, rồi cầm lấy một quyển sách đến ngồi bên cạnh sư phụ.

“Sao còn không đi ngủ? Định làm gì nào?”

Ta mở sách ra, đọc khe khẽ: “Can tàng huyết, huyết xá hồn, can khí hư tác khủng, thực tác nộ...”

*(*Đây là một câu trích trong Hoàng Đế Nội kinh – y thư cổ của Đông y. Đại khái nói lên mối quan hệ mật thiết giữa đường sinh và dưỡng thần.)*

Sư phụ cười dịu dàng: “Nguyệt nhi, con đọc sách thuốc cho ta nghe đấy à?”

Ta thờ phỉ một tiếng: “Đây là sách sư tổ để lại, ngày nào con cũng lấy ra học ạ.”

Sư phụ hạ giọng: “Con đã làm rất tốt rồi, những viên thuốc đó rất hữu ích.”

Ánh mắt ta dán chặt vào sách, bật ra một câu thật khẽ: “Vẫn chưa đủ.”

Giọng nói của sư phụ chứa đựng ý cười se se: “Vẫn chưa đủ à? Nguyệt nhi muốn trở thành thần y sao?”

Khuôn mặt của ta cơ hồ sắp dính chặt vào trang sách, trả lời bằng âm thanh chỉ có chính mình nghe thấy.

“Sư phụ người đã nói, khi nào thành thần y thì con có thể ở bên người.”

Nói xong câu này, ta nín thở đợi một chốc, không nghe thấy sư phụ trả lời, lúc này mới dè dặt ngược mắt lên khỏi quyển sách đang che trước mặt. Sư phụ ở ngay trước mắt ta, vẫn giữ nguyên tư thế mu bàn tay chống lên trán, hai mắt khép lại, dưới ánh đèn vàng chập chờn lay động, sườn mặt nghiêng tĩnh lặng như rừng núi thăm xa.

Ta đóng sách lại đặt sang một bên, nhẹ nhàng gọi một tiếng: “Sư phụ.”

Không có âm thanh đáp lại, hơi thở của người chậm dài, sư phụ đã chìm vào giấc ngủ sâu trong làn hương an thần ta đốt.

Ta ghé lại gần, nhìn thấy quầng thâm dưới mắt người rất rõ, chàng thiếu niên anh tuấn phong nhã năm đó, giờ trên mặt đã in dấu gió sương, ngay cả khi ngủ, bên khóe môi vẫn hằn những nếp nhăn mờ.

Ta biết sau khi sư phụ xuống núi, quanh năm bắc chiến nam chinh, hành quân gian khổ nơi sa trường hiểm ác, cùng tám năm đằng đẳng gió sương sao còn giữ được dáng vẻ thiếu niên thuở nào. Nhưng khi nhìn thấy người như vậy, trong lòng ta không cách nào kìm được nỗi chua xót, hai tay bắt giắc vuton tới muốn vuốt thật thẳng những nếp nhăn bên khóe môi người. Nhưng ta quên mất một điều khi con người ngủ sâu cơ thể sẽ rơi vào trạng thái nghỉ ngơi thả lỏng hoàn toàn, ta vừa chạm nhẹ vào, sư phụ liền ngã xuống, ta khẽ ‘ò!’ một tiếng vội vàng vòng tay đỡ lấy người. Từ Trì, Từ Bội Thu tướng quân quanh năm rong ruổi trên lưng ngựa, tuy vóc người không sừng sững vạm vỡ nhưng cũng là một đại nam nhân cao lớn bờ vai rộng dài, hai cánh tay nhỏ bé của ta nào có tác dụng? Cứ như vậy bị sức nặng của cơ thể người kéo theo cùng ngã nhào xuống đất.

Ta mãi lo sư phụ bị va đập, quên mất chính mình, tiếng ghé đồ vang lên cùng với tiếng móng ta chạm đất. Ngực ta bị ép đến độ tưởng chừng như không khí trong phổi bị rút cạn, ta há to miệng nhưng chẳng thể hít được khí vào, trước mắt tối sầm.

“Nguyệt nhi...” Sức nặng đè trên người bỗng nhẹ hẫng, ta nghe thấy âm thanh mơ hồ vang trên đỉnh đầu, là sư phụ đã tỉnh lại, một tay chống xuống đất khẽ nâng người dậy gọi ta.

Ta sợ tới mức tay chân quỳnh quáng, sợ sư phụ phát hiện ra ta dùng hương dẫn người vào giấc ngủ. Nhưng sau khi nói xong hai chữ đó, đôi mắt người bắt đầu díp lại mờ hồ, người cố gắng chống mình dậy, còn muốn kéo cả ta nhưng tay chân nặng trĩu không nhấc lên được.

Sư phụ mơ màng trong giấc ngủ không hề nghĩ ngợi gì ta, chỉ tự trách một câu: “Sư phụ mệt quá, có đề con không?”

Ta xấu hổ không thốt nên lời, cúi húi bỏ dậy khỏi mặt đất đỡ người lên. Thân thể sư phụ nặng trĩu, ta dùng hết sức bình sinh mới đưa được người lên giường. Hương an thần là của sư tổ để lại có công dụng rất mạnh. Mặc dù bao năm chinh chiến đã hình thành nên thói quen cảnh giác, thời điểm vừa ngã xuống đất sư phụ lập tức choảng tỉnh nhưng sau khi thả lỏng, người cơ hồ rơi ngay vào giấc ngủ sâu. Ta thờ hồn hèn đặt người nằm ngay lại, cúi đôi gầy dưới chân người ra, rồi kéo tấm chăn mỏng đắp lên trên. Lúc này mới cảm thấy toàn thân rã rời, không nhắc nổi cánh tay dề lau mồ hôi đang túa ra đầy đầu tóc mặt mũi.

Sư phụ ngủ rất ngon, hết thảy đường nét trên khuôn mặt đều buông lỏng thư thái, không sót lại chút nào vẻ cứng rắn cương nghị trước đó, chỉ còn lại ôn nhu dịu dàng.

Chỉ là người rất gầy, gầy đến độ xương chân mày nhô cao ra ngoài. Ban nãy lúc ôm người, thất lưng người hẹp đến mức không thể tưởng tượng.

Ta vốn rất mệt, nhưng cứ ngồi úp mặt bên mép giường ngắm nhìn người như vậy, ánh mắt không cách nào dời đi được, cũng không muốn ngủ. Dòng máu như có ngàn vạn vị thuốc bổ theo nhịp đập của trái tim cuộn cuộn luân chuyển khắp cơ thể, cuối cùng tụ lại thành một ý niệm kiên định trong đầu —— không thể để cho sư phụ tiếp tục vất vả một mình ở bên ngoài như vậy được, nếu như người mệt mỏi ngã quỵ, đừng nói là thân y, cho dù ta có là thân tiên thì cũng có nghĩa gì?

Bên cửa sổ truyền đến tiếng động khe khẽ, ta quay đầu lại nhìn, thì ra là một con ưng nhỏ bay tới. Ban nãy sau khi ăn xong mấy món khoái khẩu, Ưng nhi liền bay lên mái hiên ngoài cửa sổ, có lẽ cũng nghĩ phải hương an thần, nó rúc đầu vào cánh ngủ say sưa. Lúc này nghe thấy tiếng động lập tức choảng tỉnh, giương cái cánh bên phải ra chặn con ưng nhỏ kia ngoài cửa sổ, lộ ra vẻ khó chịu.

Con ưng mới tới kia cũng không tính là nhỏ, có điều nếu đem so với Ưng nhi nhà ta thì hình thể của nó thua non một nửa, lúc này sọc hải rụt rè không dám hạ xuống, chỉ bay lượn vòng quanh quần ngoài hiên.

Ta nhớ đến trước đó sư phụ nói đang chờ thư quân báo, liền vội vàng đi qua đẩy cửa sổ ra. Thấy Ưng nhi nhìn ta trừng mắt, biết nó thích mềm không thích cứng, bèn nhẹ giọng dỗ dành: “Nó đến để đưa tin, người ta nhỏ hơn mày đó, mày đừng dọa nó sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11

Vừa nói ta vừa thò người đẩy cửa sổ rộng ra hơn chút nữa, một cái bóng vụt lướt qua mặt, là Ưng nhi ngừng nguẩy bay vào phòng, đập cánh đứng trên giá treo áo ở đầu giường. Lúc này, con ưng nhỏ kia mới dám sà xuống đậu lên bệ cửa sổ, rụt rè hướng về phía ta nằng nằng mong vuốt.

Ta tháo chiếc ống trúc buộc bên chân nó ra, trên ống trúc phủ một lớp xỉ niêm phong, ta ngáp ngừng quay đầu đưa mắt nhìn sư phụ đang nằm trên giường.

Có nên đánh thức người không? Nhưng sư phụ chỉ vừa chợp mắt được một lúc, cứ như vậy đánh thức người, ta không nỡ.

Còn đang dần do suy nghĩ, Ưng nhi đã bước tới bước lui trên giá áo, đôi cánh dài khép mở không ngừng, rõ ràng là mất kiên nhẫn.

Ta thờ dài, trừng mắt liếc nó một cái: “Được rồi, được rồi, tao biết là tao không đúng.”

Cái con chim khổng lồ tông quân này, thiệt chẳng đáng yêu tí nào.

Ta lấy tinh dầu tinh thần ra, nhắm nghiền một lúc lại đặt xuống, vọt vào phòng quơ đại một ít đồ dùng thiết yếu cho vào tắm vài bộ buộc lại, rồi chạy ra ngoài đánh thức sư phụ.

Vừa ngủ thấy mùi thuốc, sư phụ cơ hồ tỉnh dậy ngay tức khắc. Ta đang khom người đứng bên giường, cổ tay loảng cái bị siết chặt, trong nháy mắt người đã quým gối bật dậy, tay kia ấn vào hông, rõ ràng toan rút kiếm.

Sư phụ bao năm rong ruổi sa trường, chinh chiến đã trở thành bản năng. Ta hoảng hồn giật thót, tay run run chỉ vào thanh bội kiếm lúc nãy đã lấy từ trên người người xuống đang để bên cạnh kia, giọng lắp bắp: “Cái đó... ở bên kia.”

Sư phụ thấy rõ là ta, lúc buông tay ra ánh mắt vốn sắc bén liền biến mất thay vào đó là vẻ kinh ngạc, hỏi ta: “Ta đã ngủ thiếp đi sao?”

Trên tay ta vẫn còn thoang thoảng mùi tinh dầu, lúc này chợt dạ giấu ra sau lưng ra sức chùi thật sạch, mặt mũi đỏ bừng nói: “Dạ, sư phụ, có thư từ trong quân tới ạ.”

Sư phụ ngồi trên mép giường, nhận lấy ống trúc mở niêm phong, rút tờ giấy bên trong ra đọc thoáng qua nhanh chóng, sau đó ngẩng đầu nhìn ta, vờn một tay tới: “Con lại đây, đưa tay cho ta.”

Ta đứng bên cạnh đang phập phồng lo lắng, nghe thấy câu nói đó ngón tay bắt gấc run lấy bầy.

Ta là được sư phụ nuôi dạy mà lớn, mặc dù ở trước mặt ta sư phụ luôn điềm đạm dịu dàng, nhưng nếu ta thật sự phạm lỗi, người tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Hồi bé, có lần ta không cẩn thận làm đổ thuốc bột lên giường của sư tổ, sư tổ vừa lau nước mắt túa lúa vừa tùm lấy sư phụ kể tội trạng của ta, sư phụ tìm được ta, chỉ nói một câu: “Nguyệt Nguyệt, nói thật.”

Khi đó ta bắt quả chỉ mới sáu bảy tuổi, còn chưa kịp nói gì đã thấy sư tổ lên lầu ngồi xỏ mũi bên ngoài ngõ nghiêng vào phòng, cười tươi đến độ má ửng nhàn trên mặt nở bung như hoa, làm cho ta tức khắc chần chừ với phỏng đoán trước đó.

Sao sư tổ có thể không biết trên giường có thuốc bột sẽ khiến người rơi lệ không ngừng chứ? Mà dẫu không biết thì người cũng chỉ cần búng đầu ngón tay một cái là lập tức giải được ngay, ra sức khóc đến vỡ òa vỡ bờ như vậy, chẳng phải vì để nhìn ta bị sư phụ giáo huấn sao.

Ta được sư phụ mang về cũng đã hơn ba năm, nhưng sư tổ vẫn chưa quen lắm với việc có thêm một người khác trong thế riêng của người và sư phụ. Người thường hay ghen tị một cách chẳng thể hiểu ra sao, trên bàn cơm ăn ít đi một cái đùi gà cũng khiến người tủi thân ầm ục nửa ngày. Khi đó ta còn nhỏ, không biết cách sống chung với sư tổ, nhất thời luẩn quẩn trong lòng liền cứng đầu ương ngạnh, can rằng không thừa nhận. Sư phụ cũng không rầy la lời nào, người cầm lấy lọ thuốc đang nằm trong túi áo mà ta chưa kịp giấu đặt xuống trước mặt ta, nói: “Nguyệt Nguyệt, ta thật thất vọng về con.” Sau đó nghiêm mặt xoay người đi.

Sư phụ chưa bao giờ lộ ra vẻ nghiêm khắc như vậy với ta, ta lập tức hốt hoảng đuổi theo muốn kéo người lại, gấp đến độ suýt chút nữa vấp phải sư tổ đang ngồi chồm hổm ở cửa. Sư tổ thấy tình hình không ổn, đứng bật dậy quệt quệt khóe miệng chạy trốn mất tăm, hoàn toàn không nhìn thấy sắc mặt ta trắng bệch vì sợ hãi.

Sau đó có đến nửa tháng sư phụ không để ý gì tới ta, ngay cả bánh bao ta đã vắt và trèo lên bếp lò tự tay hấp người cũng không chịu ăn, mãi đến khi ta rung rung nước mắt quý xuống trước mặt người, ôm đầu gối người khóc nhận lỗi ‘sư phụ, con sai rồi, con không bao giờ nói dối nữa’ mới thôi.

Có vết xe đổ như vậy, thử hỏi làm sao ta còn dám nói dối trước mặt sư phụ? Huống chi là lần này ta còn hạ thuốc với người.

Nghĩ tới việc lần này không biết sẽ bị sư phụ bỏ mặc bao lâu, mặt mũi ta trắng bệch, nhưng lại không dám không đưa tay qua, bèn chậm chậm đặt tay vào lòng bàn tay người. Sư phụ cầm tay ta nhìn thoáng qua, ngọn đèn trên bàn cách giường rất xa, trong ánh sáng chập chồn leo lét, hàng mi đen đỏ bóng xuống sườn mặt nghiêng kiên nghị của người khẽ rung rung.

“Vừa rồi sư phụ ngủ mê, siết tay con đau.” Người nói như vậy, tay kia để tờ giấy xuống, xoa nhẹ cổ tay ta mấy lượt, còn nói: “Đồ hết rồi.”

Ta khẽ thở một hơi se se, ngón tay của sư phụ cọ vào mặt trong cổ tay ta, đó là bàn tay với những vết chai thô ráp của nam nhân cầm thương kiếm quanh năm, nhưng không hề làm ta cảm thấy khó chịu chút nào, chỉ là nóng, nóng đến độ mặt ta cũng nóng bừng.

Sư phụ ngược nhìn ta, khẽ sững người một thoáng, sau đó nở nụ cười, thu tay lại nói: “Ta quên mất, con đã trưởng thành, không thể xem con là đứa trẻ nữa.” Nói xong liền đứng dậy, cầm lấy áo choàng trên giá, tay còn lại xoa đầu ta.

Ưng nhi lập tức vui phơi phới, sải đôi cánh dài bay vút ra cửa sổ, suýt chút nữa quạt cho con ung nhỏ đang đứng trên bệ cửa sổ kia ngã bổ ngửa. Ngay sau đó ta liền nghe thấy tiếng ung kêu lanh lảnh vang vọng giữa không trung, hai con ung một trước một sau lượn vòng dưới ánh trăng.

Ta hốt hoảng, chẳng còn màng đến chuyện xấu hổ thẹn thùng, lật đặt bước theo người hỏi: “Sư phụ, người định làm gì vậy ạ?”

“Thanh Châu có tin cấp báo đến, ta phải trở về quân doanh.”

“Người đi ngay bây giờ sao?”

Sư phụ đang buộc kiếm, nghe vậy liền cúi đầu nhìn ta, dưới ánh nến, ánh mắt hết đổi ảm áp dịu dàng, hoàn toàn không có chút nào giống với vị tướng quân uy nghiêm đứng mảnh quanh năm rong ruổi nơi sa trường bảo vệ thiên hạ trong miệng mọi người, chỉ là sư phụ của ta mà thôi.

“Đi ngay bây giờ, con ngủ đi, chờ khi nào có thời gian ta sẽ về thăm con.”

Nói xong liền thật sự xoay người bước đi, ra đến ngưỡng cửa, con Ô Văn Đạp Tuyết kia đã đập vó hỏi lâu, lúc này phần khích động đứng hai chân trước ngẩng cao đầu hí vang, phía ngoài còn có hai binh sĩ, có lẽ đã thức ngựa chạy tới sau khi nhìn thấy Ưng nhi bay lên, vừa vịn ghim cương đứng bên ngoài hàng rào, hô một tiếng: “Trông quân.”

“Bảo mọi người chuẩn bị, lập tức trở về quân doanh.”

“Tuân mệnh.”

Ta vừa nghe tới đó, việc tiếp theo ta làm là chạy vào phòng quơ lấy bọc hành lý nhỏ kia rồi ba chân bốn cẳng chạy ra, mặc dù ta đã sớm chuẩn bị, nhưng khi ta hỗn hển phóng ra cửa, mười mấy người ngựa đã nài nịt gọn gàng chờ xuất phát, chỉ chờ Từ tướng quân hạ lệnh.

Sư phụ vẫn chưa lên ngựa, đứng ở đó, rõ ràng đang đợi ta.

Mấy bước cuối cùng ta nóng vội, cơ hồ ngã sấp mặt tới trước, may mà sư phụ đưa tay giữ ta lại, nói: “Cẩn thận.” Sau đó mới nhìn thấy túi hành lý nhỏ ta đang đeo trên lưng, hai mắt nhú lại.

Ta không đợi người lên tiếng đã nói trước: “Sư phụ, con muốn đi theo người.”

Bên cạnh truyền đến tiếng rúc rích se se, giống như có người phụt cười nhưng cố nén lại không dám phát ra tiếng. Sư phụ quay đầu lại nhìn thoáng qua một cái, con ngựa nhỏ lập tức lặng như tờ, đến mấy con chiến mã cũng thôi dám khịt mũi ngừng ngáy.

“Nguyệt Nguyệt, ta là đi trấn giữ biên quan.”

“Con biết y thuật, con sẽ xem bệnh trị thương cho mọi người, khi không đánh trận, con sẽ kê bài thuốc cho mọi người bồi dưỡng thân thể.”

Sư phụ trầm ngâm giây lát, lúc cất lời giọng nói có phần bất đắc dĩ: “Trong quân doanh không cho phép mang theo gia quyến.”

“Con đâu phải do sư phụ sinh ra, con là đồ đệ của người mà.”

Bên cạnh lui truyền đến tiếng rúc rích, nhưng lần này không biết ai đã nhanh tay bịt miệng người đó lại, khiến cho âm thanh kia tắt tịt giữa chừng, càng có vẻ kỳ quái hơn.

Sư phụ quay đầu lại, còn chưa lên tiếng đã có người thưa: “Bẩm tướng quân, bọn thuộc hạ chờ ngài ngoài cổng thành.” Nói xong một tràng tiếng vó ngựa vang lên rầm rập, mọi người rồi đi như gió quét tan mây.

Chỉ còn lại ta và sư phụ, mắt đối mắt trong đêm.

Ta bước bình ngược đầu nhìn người, sau một thoáng suy nghĩ bỗng cảm thấy âm ỉ trong lòng, giọng nói trở nên yếu ớt: “Sư phụ, lần này người lại bỏ con lại bao nhiêu năm?”

Nghe thấy câu nói đó, người rút cuộc buông tiếng thở dài, hai tay bưng lấy mặt ta, vừa giống đồ đánh trẻ con lại như không phải, chỉ cúi đầu nhẹ nhàng nói một câu: “Nguyệt nhi, ta chỉ hy vọng con được bình an vui vẻ.”

Đã bao năm, ta không được sư phụ ôm trong lòng bàn tay như vậy, trong phút chốc trái tim như con thuyền giấy bị lật úp giữa mênh mông biển khơi, bập bênh không biết mình thuộc về nơi nào. Trong lúc còn đang ngơ ngác không biết phải nói gì, sư phụ đã thu tay lại, xoay mình lên ngựa.

Ta cũng người, không thốt được tiếng nào. Trong bóng đêm lại có người chạy tới, một thân y phục đen, hóa ra là Từ Bình.

“Tướng quân, ngài đi ạ?” Từ Bình hỏi hà chạy tới, chiếc mũ quan binh trên đầu lệch hẳn sang một bên, nhưng giọng nói ổn định vững vàng hoàn toàn không có điểm nào giống như là tất tả chạy tới.

Sư phụ ở trên lưng ngựa khẽ gật đầu rồi đưa mắt nhìn ta, Từ Bình lập tức bước tới bên cạnh ta đồng thanh: “Tướng quân yên tâm.”

Ta kinh ngạc, quay đầu lại tròn mắt dòm hắt: “Cậu là người sư phụ ta...” Lời còn chưa dứt, trong đầu sực nhớ sư phụ sắp bỏ ta mà đi, thế là không để ý tới Từ Bình nữa, xoay người định níu sư phụ lại.

Tiết rằng ta mới mười sáu tuổi, sao có thể bị được chiều cao và tốc độ của Ô Văn Đạp Tuyệt, dù cố hết sức cũng không chạm tới được dây cương, còn bị Từ Bình kéo lại, chỉ có thể tro mắt dòm nó rồi đi.

Trước khi đi sư phụ còn quay lại nhìn ta, ánh mắt lưu luyến nhìn gương mặt ta đôi lát, tựa như vẫn còn lời muốn nói, nhưng rốt cùng chỉ lập lại một câu: “Chờ khi nào có thời gian, ta sẽ về thăm con.”

Thế là đi.

Mà ta bị Từ Bình liều chết giữ chặt tại chỗ, trong lòng khổ sở, chỉ biết đứng lặng đờ nhìn theo bóng người mãi đến khi không còn thấy gì nữa mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 12

Từ mờ sáng hôm sau, mặt trời còn chưa tỏ, huyện thái gia đã khua chiêng trống ba chân bốn cẳng chạy tới hiệu thuốc nhỏ của ta, mang theo một nhóm thân hào tới cung thỉnh Từ tướng quân, nào ngờ người đã đi nhà đã trống, chỉ còn mình ta ngồi gác cảm lên bàn bị thương dạt dào.

Nhóm thân hào nhất thời thộn mặt đứng ngơ ngác, huyện thái gia không tin vào mắt mình đi vào trong tiệm dè dặt khom người hỏi ta: “Tiểu Nguyệt cô nương, Từ tướng quân hiện giờ...”

Ta vốn định đóng cửa không gặp bất kỳ ai, nhưng nghĩ lại làm như vậy là không có phép tắc sẽ khiến sư phụ mất mặt, vì vậy lúc huyện thái gia đi vào ta đã đứng dậy cung tay đáp: “Sư phụ của ta đã trở về quân doanh đêm qua rồi ạ.”

Huyện thái gia ‘à’ một tiếng, mặt này nào nuốt: “Sao lại đi nhanh như vậy chứ? Hạ quan còn chưa kịp mở tiệc thiết đãi, tẩy trần cho tướng quân.”

Ta nhìn ông ấy, nghĩ thầm trong bụng ngay cả ta cũng không có cơ hội tẩy trần cho sư phụ, huyện thái gia ngài không khỏi suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Huyện thái gia còn việc gì khác không ạ? Nếu không còn việc gì, ta phải chuẩn bị mở cửa hiệu.” Ta không khách khí ngầm hạ lệnh tiễn khách.

Huyện thái gia cười như hoa nở: “Vâng vâng, hạ quan cũng phải về nhà môn bây giờ đây. Phải rồi, hạ quan đã chuẩn bị một xe sản vật của huyện mình để cỗ vũ các tướng sĩ, vốn định gấp mặt trao tận tay Từ tướng quân. Chỉ là mấy thứ dưa muối, đậu phụ khô đơn sơ... nhưng không ngờ tướng quân bận rộn việc quân đã rồi đi trong đêm, hạ quan định sẽ sai người đưa đến quân doanh, xem như là một chút tâm ý của bản huyện. Tiểu Nguyệt cô nương nếu thuận tiện, có thể đề bút viết cho tướng quân một phong thư được không?” Nói xong còn giờ tay chỉ ra ngoài.

Ta thò đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên có một cỗ xe treo lụa đỏ do hai con ngựa kéo đang đứng ngoài cửa, vết bánh xe hằn sâu trên mặt đất, rõ ràng là trọng lượng của đồ đạc trên xe không hề nhẹ chút nào.

Ta nghĩ người một lúc, nghĩ thầm nhiều dưa muối thần tiên và đậu phụ khô như vậy, là muốn khiến sư phụ ăn biến thành đặc sản Diêm Thành luôn sao? Đang tính mở miệng, trong đầu chợt vụt lóe ra một ý nghĩ, ta lập tức nhoen miệng cười toe, đáp: “Được ạ, đúng lúc ta cũng có mấy thứ tình đem cho sư phụ, chỉ bằng trước mắt cứ để cỗ xe đậu trong sân, chờ ta chuẩn bị xong sẽ cùng đưa đến doanh trại.”

Huyện thái gia ngó ngó cỗ xe rồi dòm dòm ta, thoáng ngần ngừ do dự, có điều chưa tới mấy giây sau đã gật đầu đánh rụp, mặt cười tươi như thóc lúa được mùa: “Hạ quan đề lại hai người coi sóc, Tiểu Nguyệt cô nương xin cứ tùy ý.”

Nhóm thân hào kia liền khua chiêng trống âm ỉ rồi đi, chỉ còn lại hai sai dịch vừa đánh xe vào trong khoảng sân nhỏ của ta vừa quay đầu đuổi mấy lão bá hàng xóm đang bu dây đặc xung quanh về.

Mặt mũi người nào người nấy đều hực hắng tiếc cười, bị đuổi cũng không chịu đi, ánh mắt tha thiết mong mỏi ngó vào trong, còn hỏi ta: “Tiểu Nguyệt cô nương, Từ tướng quân đi thật rồi sao? Bọn ta còn đang tính chuẩn bị một ít lương khô cho ngài ấy mang theo trên đường.”

Bên cạnh lao nhao nói Từ tướng quân vất vả khổ cực, mấy năm nay hết thấy đều dựa vào ngài ấy giữ yên bờ cõi, khó khăn biết bao mới gặp một lần, sao mà vừa chớp mắt một cái người đã đi mất rồi.

Lại có người nói, tướng quân là mang quân đi trấn giữ biên cương, đây mới thật sự là nam tử hán đại trượng phu.

Ta cười tạm biệt bọn họ, trong lòng thầm nghĩ nếu sư phụ thật sự ở lại đến sáng, không biết quang cảnh còn náo nhiệt đến mức nào. Đồng thời lại cảm thấy mọi người đều nhớ tới sư phụ như vậy thật tốt, kẻ làm đồ đệ như ta đây cũng được vinh dự lây, phớt phớt đến khuôn mặt đỏ kè.

Ta vào nhà lúi húi thu xếp đồ đạc, rất nhiều thứ cần phải mang theo, nhất là thuốc thang dược liệu chất đầy cả một chiếc rương lớn. Có người gõ cửa, cũng không chờ ta ra mở đã tự đi vào, lên tiếng hỏi: “Tiểu Nguyệt cô nương có cần giúp gì không?”

Ta ngóc đầu lên, vừa nhìn thấy là Từ Bình, ngón tay liền vươn ra chỉ vào hắt: “Hừ... là cậu.”

Hắn cúi đầu nhoen miệng cười, mày rậm rất to, vậy mà cười đến bên lên nguyệt nguyệt: “Cô nương chớ trách, tôi cũng chỉ là chấp hành quân lệnh.”

“Quân lệnh gì cơ? Đi theo ta sao?”

Hắn không nói lời nào, xem như ngầm thừa nhận, chỉ đi tới xách rương thuốc lên: “Chỉ có mấy cái này thôi ư?”

Ta thấy hắn dễ dàng nhấc bổng chiếc rương ta đã nhét đầy ứ ự bên trong, hai mắt liền tròn tròn dòm hắn. Từ Bình lại cười: “Tôi đem đề nó lên xe.”

Ta lập tức nhoen miệng cười nói cảm ơn, nói gót đi theo ra sân, trèo lên xe. Trên xe, mấy cái sọt vuông vức nằm xếp chồng lên nhau, toàn bộ đều được dây kín kẽ. Ta loay hoay dọn ra một chỗ trống, nhắt thời lờ tay làm đồ một sọt, mấy túi giấy đựng dưa muối đậu phụ khô và một gói bọc bằng lụa nằm sâu bên dưới cùng nhau lăn ra.

Ta nhặt mấy gói dưa đậu xong, xoay người nhắt lấy cái gói lụa kia, vừa cầm lên loáng cái cũng người bất động, nút buộc bung ra, bên trong sáng óng ánh, từng thoi từng thoi vàng xếp chồng lên nhau.

Hai viên sai dịch kia vẫn còn đang cố gắng đuổi mấy đại thẩm niu chặt hàng rào không chịu về, trong viện chỉ có ta và Từ Bình —— ta và Từ Bình bốn mắt dòm nhau.

Sau một hồi lâu ta mới nghe thấy tiếng mình thoát ra khỏi cổ họng: “Vừa rồi huyện thái gia nói trên xe là đậu phụ khô và dưa muối...”

Từ Bình sờ sờ mũi: “Đậu phụ khô và dưa muối... có không?”

Ta túm một gói đậu phụ khô lên, gật đầu: “Có.”

Hắn: “...”

Ta thấy Từ Bình không có chủ ý gì, bèn ngầm nghĩ một lúc rồi nói: “Đậu phụ khô và dưa muối vẫn tiếp tục đem đi thôi, còn những thứ khác, chỉ bằng đưa đến Lý gia thôn chia cho mọi người. Đám cháy vừa rồi đã thiêu rụi của bọn họ rất nhiều nhà cửa, còn có mấy hộ có người bị bệnh nặng, trong vòng nửa năm không thể nào xuống giường làm việc được.”

Hai hàng lông mày của Từ Bình giật giật: “Nếu huyện thái gia biết thì sao?”

“Ông ấy đã nói là tặng đậu phụ khô và dưa muối mà.” Ta cười toe nôi, sau đó xoay người tiếp tục lục hết một lượt mấy chiếc sọt còn lại, rồi cho toàn bộ mấy gói lụa tìm thấy vào chiếc sọt đựng thuốc mà ta đã trút hết được liệu ra, sọt thuốc chất đầy vàng thoi nặng trĩu như đá tảng, ta hi hục đẩy nó ra cho Từ Bình, nhìn hắn: “Cậu đỡ lấy đi, ta nhắc không nổi!”

Từ Bình dòm ta, khuôn mặt lộ ra vẻ kỳ dị, nhưng chưa tới một giây sau đã lập tức cong miệng cười, gật đầu nói: “Được.”

Ta đợi một hồi, thấy hắn khuôn sọt vàng xuống xong đứng bất động, lại nói: “Cậu mau đem đi đi, muốn ta đi cùng cậu sao?”

Từ Bình sùng sốt: “Đi ngay bây giờ há?”

“Tất nhiên rồi, lát nữa xe sẽ ra khỏi thành, trong cửa hiệu của ta cất giấu một số vàng lớn như vậy, chuyện gì sẽ xảy ra chứ? Đứng rồi, cậu lên đưa nhé, nhớ dặn bọn họ đừng để lộ ra ngoài.” Ta vừa nói vừa đẩy hắn, Từ Bình gửi cái sọt lên vai còn cổ ngoái đầu lại: “Tướng quân bảo tôi trông nom cơ...”

Ta nhăn mặt: “Bây giờ mới chịu nói thật! Cậu cái tay lừa đảo này! Chẳng phải còn đang làm việc trong nha môn sao? Còn muốn cả ngày đi theo ta?”

Từ Bình bị ta lên án một trận đầu óc choáng váng, rốt cuộc bị ta thành công đẩy ra khỏi cửa sau, trước khi đi còn ngo nguẩy nói một câu: “Tôi sẽ trở lại liền.”

Ta rút khăn ra vẩy vẩy, tiện thể lau lau tay, xoay người khép cửa sau lại.

Lúc đi trở ra sân, hai viên sai dịch kia đã đứng bên cạnh xe, nhìn thấy ta, vẻ mặt nịnh nọt: “Tiểu Nguyệt cô nương, có còn việc gì cần bọn tôi làm không?”

Ta lắc đầu: “Không còn việc gì nữa, cảm ơn hai anh, nhờ hai anh mang chiếc rương này đến cho sự phụ dùm ta.” Nói xong vén một góc rèm xe lên, để bọn họ nhìn thoáng qua.

“Vâng vâng, bọn tôi nhất định sẽ đem mọi thứ đến nơi nguyên vẹn không hư hao sứt mẻ miếng nào.”

“Vậy hai người lên đường đi ạ.”

“Chúng tôi kiểm tra lại lần nữa sẽ lập tức khởi hành.” Hai viên sai dịch kia trèo lên xe.

“Hai anh cứ xem thông thả, ta vào nhà đây.” Ta nói lời tạm biệt với bọn họ xong, lại rút khăn ra vẩy vẩy, tiện thể lau lau tay.

Đến khi ta từ trong nhà đeo túi hành lý nhỏ trên lưng lên lên chuẩn ra sân, trèo lên xe chui tọt vào chỗ trống sâu trong hốc lúc này ta đã dọn ra, ngồi yên ổn rồi mới nghe thấy giọng nói của hai người kia ở bên ngoài: “Nè, vừa rồi cậu kiểm tra xe chưa?”

“Kiểm tra chưa? Cậu không thấy rèm xe đã thả xuống rồi há.”

“Sao tôi cứ thấy mơ hồ sao đó, hay là xem lại thử?”

“Có cái gì mà xem? Cậu không nhìn thấy khắp người tôi toàn mùi dưa muối sao, không còn sớm nữa, vừa rồi huyện thái gia đã sai người tới giục, còn rề rà nữa là đêm nay không đến kịp trạm dịch nghỉ ngơi.”

“Cũng phải, đi thôi.”

Tiếp theo là hai người đóng ngựa vào xe, tiếng vó ngựa vang lên.

Từ đầu tới cuối ta ngồi im thít trong thùng xe, đóng tai lắng nghe, trên tay cầm chiếc khăn, tư thế sẵn sàng hạ thuốc mê bọn họ bất cứ lúc nào, lúc này mới im lặng thở hắt ra một hơi sẽ sẽ.

Bánh xe ngựa lăn lộc xộc trên đường, ta ngồi lắc lư trong bóng tối, chăm chăm nhoen miệng cười toe.

Sự phụ, con đến đây.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13

Xe ngựa tránh tránh lắc lư ra khỏi thành, đến đường cái bằng phẳng, ta liền lấy bánh bao dưa muối ra ăn. Trong tiếng vó câu khua lộc cộc, con mệт mời dân ập đến, ta chống cảm hai mắt riu riu díp lại nhưng không dám ngủ, đầu vừa gục xuống lập tức nhóm người bật dậy, thiết vất vả hết biết.

Gà gât mãi đến khi xe dừng lại, rốt cuộc con buồn ngủ cũng bay biến. Hai viên sai dịch đang trao đổi chỗ dừng đậu xe với ai đó bên ngoài, ta vén rèm lên một khe nhỏ lộ mắt dòm ra, sắc trời đã tối, cách đó không xa đèn lồng treo trên chiếc cổng lớn đựng dưa trong gió rọi sáng hai chữ ‘Dịch Trạm’, rõ ràng đã đến nơi nghỉ chân.

*(*Dịch trạm: trạm truyền thư tín, công văn thời xưa. Ngoài ra dịch trạm còn có nhiệm vụ đón tiếp, là nơi nghỉ chân, thay ngựa, thay phu của các đoàn sứ bộ và các quan lại kinh lý đi qua.)*

Ta lồm cồm đang tỉnh chuẩn xuống thì nghe thấy có tiếng vó ngựa từ xa vọng lại mỗi lúc một gần với tốc độ rất nhanh, vừa tới cổng dịch trạm lập tức ghim cương đứng lại, hất tung lên một lớp bụi mịt mù. Người vừa đến tung mình nhảy xuống ngựa sai bước đi về phía cỗ xe đang đậu, không phải Từ Bình thì là ai?

Ta lật đặt sập rềm xuống, tìm nhảy binh binh, bên tai nghe thấy giọng nói đầy kinh ngạc của viên sai dịch: “Từ Bình? Sao cậu lại tới đây?”

Từ Bình đáp bọn họ: “Huỳnh thái gia lệnh cho tôi tới thay hai huynh.”

“Thay cho bọn ta?”

“Đây là công văn, Vương ca, huynh mở ra xem trước đi, để tôi đánh xe vào.”

“Đồ đạc trên xe đều là những thứ trọng yếu, huỳnh thái gia căn dặn phải tuyệt đối cẩn thận.”

“Tôi biết mà, hai huynh vào nghỉ ngơi trước đi, tôi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ xong sẽ qua, lát nữa mời hai vị ca ca uống một chén rượu.”

Vừa nói tới đó, người của dịch trạm đứng đằng trước bắt đầu cảm râm: “Con ngựa này phải xử lý sao đây?”

“Phiền đại ca dắt nó vào được không? Tôi đánh xe vào trước.”

Mấy người dẫn ông khách khí qua lại thêm đôi câu, xe ngựa lại lắc lư đi chuyển. Ta biết Từ Bình là người của sư phụ, bụng dạ bắt đầu chộn rộn không yên, cần mỗi mấy lượt cũng không đủ dùng khí nhảy xuống. Đến khi xe dừng lại biết càng không có cơ hội thể là dứt khoát ngồi ngáy người chờ hấn.

Rèm xe bị vén lên, gương mặt Từ Bình hiện ra trước mặt ta, khỏe miệng vốn hơi hướng lên trên như trái anh đào giờ trĩu xuống như thuyền lật úp, trên mặt nhễ nhại mồ hôi và bùn đất, rõ ràng đã cười phong hóa lún bán sống bán chết chạy tới.

Ta hết đối tự giác ôm túi hành lý lồm cồm bỏ ra, bỏ đến chỗ rềm xe bỗng ngăn ngừa do dự, cánh tay vô thức mò vào túi lấy chiếc khăn nhỏ báo bối của mình.

Từ Bình lập tức vươn tay đón lấy túi hành lý trong lòng ta, tay kia như muốn đè tay ta lại, nhưng ngập ngừng giây lát cuối cùng vẫn là buông thông xuống, chỉ lên tiếng: “Tiểu Nguyệt cô nương, tôi đã đưa tin cho tướng quân.”

Hết thấy động tác của ta lập tức dừng phắt lại, áo não nhảy xuống xe: “Thật ư? Sao cậu có thể làm như vậy chứ?”

Từ Bình mặc dù gương mặt đặc sệt trẻ con, nhưng khi nói chuyện với ta lúc nào cũng trung ra về ông cụ: “Sao cô có thể trốn vào xe lên đi như vậy chứ?”

Ta hoàn toàn không có ý định bày ra vẻ xấu hổ, túi hành lý đã không còn trên tay, bèn lỏng hai tay vào ống tay áo nói với hấn: “Tôi muốn đi đâu thì đi, lên quan gì tới cậu?”

Từ Bình còn đang tính mở miệng giáo huấn tiếp, đằng xa truyền đến tiếng gọi: “Từ Bình, cắt xe xong chưa? Mọi người đang chờ cậu uống rượu đây này.”

Từ Bình vờ phui quần áo, la toáng: “Xong rồi, tới ngay đây.” Ngấm ngấm giấy lát kéo ta tới bờ tường, buông một câu: “Đắc tội.”

Ta vừa định hỏi cậu đắc tội gì cơ? Thân thể bỗng nhẹ hẫng, ta bị hấn túm lấy thất lưng nhấc bổng lên, đợi tới lúc hai chân chạm đất thì đã ở bên ngoài tường rào.

Dịch trạm tường cao đầy bao bọc bốn phía, ta nhón chân hết cỡ cũng không chạm tới được phân nửa chiều cao bờ tường. Từ Bình mang theo một người một hành lý, lại có thể nhảy vọt qua nhẹ nhàng như chim bay, khiến ta mắt tròn mắt dẹt mà dòm

Hấn thấy ta trông muốn vắng luôn hai con mắt ra ngoài, khỏe miệng vốn trẻ xuống khẽ nhếch lên. Ta đứng vững người thu lại hồn vía, ngấm ngấm một chốc hỏi hấn: “Từ Bình, trước kia cậu làm nghề gì vậy?”

Hấn cầm nín, hai hàng lông mày nhưồn thẳng lên, dáng vẻ muốn nói nhưng lại không biết phải nói gì, cuối cùng phì cười: “Chịu thua cô rồi, có đôi bụng không? Trong túi có đồ ăn thức uống, còn có ngân lượng. Khách điểm ở ngay góc đường, cô đến đó nghỉ ngơi đi, lát nữa tôi sẽ qua sau.”

Nói đoạn liền trả lại túi hành lý và đưa luôn chiếc túi da hấn mang theo bên người qua cho ta.

Ta đeo hành lý, ôm chiếc túi da nặng trĩu dùm hấn, hoàn toàn ngoài dự tính: “Cậu không sợ tôi chạy mất sao?”

Từ Bình nén cười nói: “Tiểu Nguyệt cô nương định một mình chạy tới Thanh Châu ư?”

Ta thấy hấn xem thường mình, cũng có hơi tức giận: “Cậu cho rằng ta không đi được sao?”

Từ Bình ho khan một tiếng: “Đại quân còn đang trên đường, bây giờ cô đi Thanh Châu cũng sẽ không có tướng quân ở đó.”

Ta: “...”

Từ Bình chờ ta trả lời, ta thờ dài trả chiếc túi da lại cho hấn: “Mấy thứ này tôi đều có rồi.”

“Có rồi?”

Ta gạt đầu: “Tôi mang theo bánh bao, còn có cá ngân lượng.”

Lông mày hấn giật giật, không nói năng thêm câu nào nữa, đón lấy chiếc túi da rồi chỉ tay về phía góc đường: “Cô mau đi đi, trên người cô toàn là mùi dưa muối.”

Ta nghen nín, ngấm lại thôi bỏ đi, không thêm so đo với hấn, ôm đồ đạc quay đi, đi được mấy bước lại ngoái đầu nhìn thoáng qua, thấy hấn tung mình nhảy vọt lên tường nhưng không phóng xuống mà đứng trên đầu tường nhìn ta, thấy ta ngoái lại liền đưa tay chỉ về phía bên kia đường.

Ta quay ngoắt đầu lại, trong lòng nghĩ, treo tường như vậy, cũng không sợ người ta xem là kẻ trộm bắt đi.

Khách điểm chỉ nhỏ như nắm tay nhưng phòng ốc rất sạch sẽ, gọn gàng. Ông chủ và tiểu nhị đều hết sức niềm nở nhiệt tình, tay chân thoăn thoắt bê nước nóng lên cho ta, còn chu đáo dặn dò nơi này nửa đêm về sáng sẽ rất lạnh, hỏi ta có cần thêm chăn nữa không.

Ta cảm ơn bọn họ, đóng cửa lại rồi thả hành lý xuống, người thấy trên người mình quả nhiên nồng nặc mùi dưa muối, liền vội vàng thay đồ. Đến khi ta rửa ráy mặt mũi đầu đó xong xuôi, đêm cũng đã sâu.

Ta đẩy cửa sổ, ngấm nhìn vầng trăng phủ ánh sáng bạc xuống trần nhò yên ắng tĩnh lặng, những nóc nhà màu xanh lơ xò nói đuôi nhau theo triền dốc rồi kéo dài miên mãi đến tận chân trời, gọi cảm giác thanh tao yên bình có đôi chút gì đó rất khác với Diêm Thành tường trắng ngời tro.

Ta từ nhò lớn lên trên núi, sau khi xuống núi liền đi theo sư tổ đến Diêm Thành, lần đầu tiên trong đời dựa vào chính mình đi đến một nơi hoàn toàn mới mẻ xa lạ, ta háo hức đến độ không muốn ngủ.

Một tiếng động nho nhò vang lên, ta vừa lui về sau một bước thì đã nhìn thấy Từ Bình báms một tay vào bậc cửa sổ tung người nhảy vào, gọi một tiếng: “Tiểu Nguyệt cô nương.”

Ta thờ dài, đoan đoan chính chính ngồi ngay ngắn vào bàn rồi mới đáp: “Từ Bình, trước kia cậu làm công việc gì vậy?”

Từ Bình trực tiếp trung ra về mặt buồn cười, cũng không bước lại gần mà đứng ngay luôn bên cửa sổ nói chuyện: “Gia phụ là người làm trong phủ Tướng quân, tôi từ nhò đã lớn lên ở phủ Tướng quân.”

Ta ho khan một tiếng, không hỏi nữa.

Hấn lại nói tiếp: “Tướng quân bảo tôi đến Diêm Thành chiêu cố cô nương, cô nương cũng biết rồi đó.”

“Mới biết không lâu.” Ta quay ngoắt đầu, về hòn dãi.

“Từ Bình cũng không phải cố ý giấu diếm cô nương, chỉ là chấp hành quân vụ.”

“Tôi cũng được coi là quân vụ sao?”

“Mệnh lệnh của tướng quân đưa ra, đều là quân vụ.”

“Vậy cậu chiếu cố tôi đi, đưa tôi đến quân doanh đi.”

Từ Bình: “...”

“Không được sao?”

“Quân doanh không thích hợp cho cô nương, cô nương vẫn nên ở lại Diêm Thành thì tốt hơn.”

Ta ngẫm nghĩ một lúc, tung đòn sát thủ.

“Cho dù có quay về, tôi vẫn sẽ tiếp tục chạy đi. Cho dù hiện tại đại quân đang ở trên đường nhưng trước sau gì cũng sẽ đến Thanh Châu. Tôi có thể tự mình hỏi đường đến Thanh Châu, không cần cậu giúp.”

Từ Bình bắt đầu vắn vò da mặt: “Tiểu Nguyệt cô nương...”

Ta lại nói: “Lúc này cậu nói sẽ thay hai người kia đưa xe đến quân doanh, lẽ nào cậu định đánh xe đến quân doanh trước rồi đưa tôi về lại Diêm Thành?”

Từ Bình nghệt mặt.

Ta tiếp tục thừa thắng xông tới: “Cậu cũng biết là tôi biết dùng được, bất cứ lúc nào cũng có thể hạ mê cậu, tự mình chạy trốn.” Nói xong ta liền đứng dậy.

Từ Bình giờ hai tay lên trời: “Chậm đã, chậm đã, cô như vậy là không đúng.”

“Tôi chỉ muốn đi gặp sư phụ mà thôi.” Ta dùng hết đạo lý và tình cảm để mong hấn thấu hiểu. Nhắc đến hai tiếng sư phụ, trong lòng ta không kìm được chua xót, ta xoay mặt đi chỗ khác giấu đôi mắt ngăn ngán nước: “Tôi đã không gặp sư phụ suốt tám năm, người chỉ tạt về qua được nửa buổi tối.”

Từ Bình cứ đứng im như vậy không nói gì, ta cũng không xoay lại, mãi một lúc thật lâu sau mới nghe thấy hấn đáp: “Cô nương đi nghỉ sớm đi, tôi ở dưới lầu canh gác.”

Nói xong cũng không đợi ta trả lời, xoay người đi ra ngoài, đến kéo lại cũng không kịp.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

Ta đi tới bên cửa sổ dõi mắt nhìn, Từ Bình quả nhiên không nói hai lời, hấn đang đứng canh gác trong con ngõ nhỏ dưới lầu, chiếc bóng cô độc in dài trên mặt đất.

Ta thờ dài, khép cửa sổ lại rồi đi đến bên giường, cứ để nguyên quần áo như vậy mà nằm xuống. Rõ ràng là một đến rã rồi nhưng không hiểu sao không có cách nào chìm vào giấc ngủ, cuối cùng dứt khoát bật dậy đi ra ngồi tựa người bên song cửa. Dịch trạm cách đó không xa, từ khe hở cửa sổ lầu hai của khách điểm nhìn qua, có thể mơ hồ nhìn thấy hai ngọn đèn lồng chấp chôn sáng tối trong màn đêm tĩnh mịch.

Ta cứ ngồi nhìn như vậy, không biết đã qua bao lâu, bỗng giật mình choàng dậy lật đật thu dọn đồ đạc.

Nhưng có gì cần thu dọn? Tổng cộng chỉ có một túi hành lý nhỏ, đeo lên lưng là xong.

Ta vọt xuống lầu tính tiền, trời còn chưa sáng, ông chủ nhà trọ khoác chiếc áo ngoài mắt mũi kèm nhèm ngáp ngủ, từ trong phòng đi ra, hỏi ta: “Cô nương muốn đi ư?”

Ta gạt đầu, lấy chiếc túi vải nhỏ ra đếm bạc trả cho hấn. Ông chủ xua tay lắc đầu, chỉ ra bên ngoài: “Đã có người trả rồi.”

Ta đi ra cửa nhà trọ thì nhìn thấy Từ Bình đang ngồi trên cổ xe ngựa chờ đầy dưa muối đậu phụ khô kia, một tay cầm sáo mã can, tay kia chống cằm, mở to hai mắt dòm ta.

(“Sáo mã can là một công cụ của dân chăn nuôi du mục được làm từ một cây dài và chắc, đầu cây nhỏ dai dẻo, ở đầu cây người ta buộc một sợi dây thường bằng da tựa như cái thông lọng để đuổi bắt gia súc và đuổi lang sói.”)

“Đi sớm như vậy ư?” Ta đứng trước xe ngựa ngược cổ nói chuyện.

Hấn gạt đầu: “Muộn nữa sẽ có người trèo lên xe.”

“Tôi chưa ngủ một chút nào, cậu nhìn xem”

“Tôi biết.”

“Cậu biết?”

“Cô ngồi bên cửa sổ, tôi nhìn thấy.” Hấn chỉ lên cửa sổ lầu hai, ta ngẩng đầu nhìn theo tay hấn, thấy rõ mồn một hình dáng của kệ hoa kê bên song cửa, lúc này mới sực nhớ mình đã để đèn trong phòng sáng thâu đêm.

Đúng là không có kinh nghiệm mà...

Ta ù rù đứng đó, không biết còn có thể nói tiếp được gì đây. Con ngõ nhỏ chật hẹp, một người một xe mặt đối mặt, Từ Bình cựa quậy người, lên tiếng: “Cô còn đứng đó làm gì?”

Ta gạt mình, ngẩng đầu nhìn hấn, hấn lại nói: “Nếu không lên, tôi sẽ đi thật đó.”

Ta hoàn hồn, vì quá đổi kinh ngạc vui mừng nên chẳng còn thiết hỏi tại sao, ba chân bốn cẳng trèo lên xe, ngồi xuống ngay bên cạnh hấn. Từ Bình liếc nhìn ta một cái, vẻ mặt là lạ kỳ quái, ta sợ hấn đổi ý, lập tức dùng hết sức bình sinh bám chặt càng xe thể hiện quyết tâm cao độ ‘đã leo lên dù chết cũng không xuống’. Hấn cười khò, lắc đầu đánh ngựa. Cổ xe cuối cùng cũng lăn bánh, chẳng mấy chốc đã bỏ con ngõ nhỏ lại trong màn sương sớm lượn lờ.

Bọn ta xuất phát từ dịch trạm, ước chừng phải mất bốn ngày mới đuổi kịp đại quân đang tiến về phía bắc Nhạc An. Ta ngồi trên xe nói với Từ Bình: “Sư phụ chỉ mất có một ngày đã tới Diêm Thành.”

“Tướng quân dẫn binh thần tốc, ngày đi hơn trăm dặm”

“Vậy chúng ta cũng không thể nào phải mất tới bốn ngày mới đuổi kịp.”

Từ Bình dờ khóc dờ cười: “Tướng quân cười là Ô Văn Đạp Tuyết, chúng ta có hai con ngựa già cóc để này, bắt nó chạy như vậy nó sẽ lăn ra chết giữa đường”

Ta rất chỉ không cho là đúng: “Sur phụ còn dẫn theo những người khác nữa mà.”

Từ Bình liếc ta một cái: “Nếu không có cô, tôi cũng có thể.”

Ta: “...”

Qua Nhạc An là đến Bắc Hải, xa hơn nữa chính là đất Liêu, đất trời mênh mông rộng lớn, một thế giới hoàn toàn khác biệt với núi Bạch Linh và Diêm Thành mà ta quen thuộc. Đại quân đóng ở ngoài thành, thời điểm gần đến quân doanh ta mới đánh tiếng hỏi hân: “Vì sao cậu lại dỗi ý đưa tôi đến đây?”

Từ Bình suy nghĩ một chốc: “Phải đưa xe ngựa đến quân doanh trước, đến đó rồi tôi đưa cô về Diêm Thành cũng không muộn.”

Ta khóc không ra nước mắt, buồn thông một tiếng ‘Ồ —— ’nào nuốt: “Nếu sur phụ cho tôi ở lại thì sao?”

Khóe miệng Từ Bình cong lên: “Vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác.”

Ta lập tức cười híp mắt, rất là vừa lòng với câu trả lời của hân.

Trước khi đi vào doanh trại, Từ Bình đưa ta đến một nhà trọ ở ngoại ô nghỉ ngơi chốc lát, đồng thời lấy ra một bộ quần áo sai dịch bảo ta mặc vào.

Ta dòm bộ quần áo kia ngơ ngác hỏi hân: “Mặc vào làm gì?”

Từ Bình nói: “Trong doanh trại quy định rất nghiêm ngặt, xe ngựa đi vào tất nhiên sẽ bị khám xét chặt chẽ. Tuy tôi có công văn của huyện thái gia, nhưng cũng không có cách nào ngang nhiên đưa cô – một cô nương – vào trong đó được.”

Ta cúi đầu quờ tìm trong ống tay áo, hân lập tức rịn đầy mồ hôi, quệt trán lia lịa nói: “Đừng, trăm ngàn lần đừng, trong quân doanh không được đùa giỡn.”

Ta thấy hân quỳnh quáng thành ra như vậy, liền nhoeo miệng cười toe, còn mở nắm tay ra cho hân xem: “Ta lấy kẹo cam thảo mà, cậu có muốn ăn không?”

Ta sống với sur tổ trên núi, ăn thức ăn của người làm chẳng khác nào uống thuốc thí nghiệm. Sau đó lớn hơn một chút chuyển bếp núc đều do một tay ta đảm trách, còn phải nướng chiếu tạt xấu thích ăn hàng của sur tổ, nên lúc nào cũng làm mấy món ăn vặt, sau này hình thành nên thói quen, quanh năm lúc nào trong túi cũng có một ít bánh kẹo tự làm.

Ta nghĩ đến sur tổ không biết hiện giờ người đang ngao du sơn thủy phương nào, có gì để ăn vặt không, nghĩ vậy liền phì cười, cười xong lại bất giác thờ dài.

Từ Bình hiểu lầm, nói: “Đừng lo, cô thay quần áo vào, chúng ta trình công văn là vào được.”

Ta ngẫm nghĩ một lúc, nhận lấy bộ y phục, đáp hân: “Tôi hiểu rồi.”

Từ Bình thờ phào nhẹ nhõm, cũng không dây dưa nữa, nhanh nhẹn xoay người đi ra ngoài, trước khi ra cửa còn nói: “Cô thay đi, tôi canh ở bên ngoài.” Nói xong còn giúp ta đóng cửa phòng lại.

Ta nhanh chóng thay quần áo vào, bộ đồ sai dịch này rõ ràng là chuẩn bị cho Từ Bình, kích cỡ rộng thùng thình, ta cố xắn tay áo lên, tùm ống quần lại, cuối cùng mang đôi ủng kia vào, bước đi mà cảm giác bồng bênh như trôi giữa không trung, tựa hồ lơ bất cần một cái là bay vọt luôn ra ngoài vậy.

Ta nhìn vào gương buộc tóc lên rồi đội mũ vào, trong lòng thầm nghĩ, hóa trang thế này, lát nữa gặp phải khám xét nghiêm ngặt, thế nào cũng phải dùng đến khăn tay.

Từ Bình nhìn thấy diện mạo của ta quả nhiên hai hàng lông mày nhăn tít lại, mặt nhàu thành một nhúm. Nhưng trời sắp tối, còn rề rã nữa càng không vào được doanh trại, dẫu muốn hay không cũng đành phải thỏa hiệp. Ta và hân nhanh chóng ra xe chuẩn bị chạy tới đại doanh (*doanh trại chính*). Tiểu nhị của khách điểm vừa mới cho ngựa ăn xong, lúc đấy ra hỏi: “Các vị tính đi đến doanh trại ngoài thành sao?”

“Đừng vậy, nghe nói đại quân sẽ dừng chân nghỉ ngơi chính đồn đội ngũ ngoài thành hai ngày.”

“Mới đầu đúng là như vậy, nhưng vừa rồi có đầu bếp trong quân doanh tới, nói là đang nhờ trại, đêm nay sẽ lên đường.”

Ta và Từ Bình nhất loạt ‘A’ một tiếng, không nói thêm gì nữa, nhảy vọt lên xe ngựa, hót ha hót hải chạy hết tốc lực tới nơi đóng quân. Từ xa đã nhìn thấy khói bụi cuộn bốn phía, đình lều bạt màu trắng đang được hạ xuống, bên trong binh sĩ tập hợp hàng ngũ chỉnh tề, quả nhiên sắp nhổ trại.

Ta quỳnh quáng: “Nhanh lên, sur phụ sắp đi rồi.”

Từ Bình cũng cuống cuống, vung roi thúc ngựa chạy điên cuồng, chiếc xe nhỏ xóc nảy trông tránh trên con đường cát, giống như sắp bay khỏi mặt đất.

Mất thấy sắp đến nơi, đột nhiên bên ngoài doanh trại có một đội kỵ binh lao ra ngăn bọn ta lại. Những người ngồi trên ngựa quần trang chỉnh tề, đến trước mặt bọn ta mới ghìm cương cho ngựa dừng lại. Hai bên mặt đối mặt, qua mấy giây sau bên kia mới có người hô toáng: “Từ Bình, sao người lại tới đây?”

Thời điểm đội kỵ binh này xông về phía bọn ta, Từ Bình lập tức đẩy ta vào trong thùng xe. Lúc người nọ nói chuyện, ta đang ngồi trên đồng đưa muối đậu phụ khô nên nghe thấy rất rõ, không kim được he hé rèm nhìn thoáng qua một cái, cát bụi bị vô ngựa hất tung từ từ lắng xuống, ta nhìn thấy rõ tướng mạo của người kia, trong lòng không khỏi rầu rĩ, mất mũi ù đột rụt cổ vào.

Đúng là ngồ hẹp, giang hồ rộng lớn vậy mà cũng đụng mặt, người này chẳng phải là một trong số mười tám người đã đi cùng sur phụ đến Diêm Thành đêm đó sao? Khi đó, lúc ta nói chuyện với sur phụ còn cười ta, giữa chừng bị người khác bịt miệng, sau đó như gió cuốn mây tan rồi đi cùng mọi người.

“Người mang theo ai tới vậy? Cái người nho nhỏ vừa rồi, trời ơi, người đừng nói là người mang theo tiểu đồ đệ kia của tướng quân đến đây nhé?”

Ta nghe thấy hân nói câu đó, suýt tí nữa lăn lộn từ trên đồng đậu phụ khô xuống. Ngay giữa lúc đang hoang mang lo lắng, lại có tiếng vô ngựa truyền đến, mấy âm thanh lao nhao trước đó lập tức im bật, sau một thoáng lặng như tờ, mọi người nhất tề hô to một tiếng.

“Tướng quân.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Ngựa của sur phụ đến gần, ta ngồi trong thùng xe vừa nóng lòng muốn nhìn thấy người vừa biết không thể nào núp im trong này được, bèn lo mọ trèo xuống, cũng không dám nói lời nào, cúi thấp đầu chờ bị xử lý.

Nhưng hai chân ta vừa chạm đất liền cảm thấy bầu không khí có gì đó lạ thường, bèn dè dặt ngẩng lên nhìn thoáng qua một cái, hai con mắt lập tức trợn tròn.

Sur phụ thực sự đang đứng trước mặt ta, nhưng đằng sau người là tầng tầng lớp lớp binh sĩ tựa sóng biển cuộn cuộn, đen kịt nhìn không thấy điểm cuối.

Mấy kỵ binh nói chuyện trước đó đã điều ngựa vào đội hình, đang đứng sau sur phụ dòm ta. Từ Bình đã sớm nhảy xuống khỏi xe, quỳ một gối dưới đất.

Sur phụ một thân giáp bạc sáng choang, đầu đội mũ thép bạch long, chùm tua trên chóp mũ đỏ rực như máu, yên lặng nhìn ta. Ngay cả con Ô Vân Đạp Tuyệt cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào. Ta nhìn

sắc mặt sư phụ rồi nhìn đại quân phía sau người, không kim được nuốt nước bọt đánh ực rồi tiếp tục há hốc miệng.

Từ Bình lật đặt lên tiếng: “Tuồng quân, chuyện này xin cho thuộc hạ được giải thích.”

“Không cần nói nữa, lên ngựa về hàng ngũ, đừng làm chậm trễ lộ trình của đại quân.” Nói xong cũng không liếc nhìn ta lấy một cái, thúc ngựa đi trước làm gương, giống như ta không hề tồn tại.

Phía sau truyền đến một hồi kèn hiệu lệnh vang dài, âm thanh hùng tráng vắng vọng xé toạc bầu không khí xác xơ tiêu điều của buổi hoàng hôn sắp tàn. Tiếng bước chân, tiếng vó ngựa rầm rập giẫm trên mặt đất làm rung chuyển cả đất trời, đại quân vạn người bắt đầu tiến lên phía trước. Không một tiếng ồn ào cười nói, chỉ có lá cờ lớn hình chữ ‘Tư’ bay phấp phới trong gió.

Người ngựa lần lượt nối đuôi nhau đi lướt qua bọn ta, có một nhóm kỵ binh bước ra khỏi hàng, một người trong số họ nhảy xuống ngựa, giọng nồn nong: “Tư kiều kỵ*, mau lên ngựa đi ạ.”

*(*Kiều kỵ: là kỵ binh dũng mãnh, được huấn luyện bài bản kỹ càng.)*

Từ Bình không nói lời nào lập tức nhận lấy dây cương nhảy lên ngựa. Mấy người kia rõ ràng là thuộc hạ của hắn, sau khi đưa ngựa cho hắn xong liền quay qua phụ một binh sĩ khác đánh cỗ xe ngựa ‘lao khổ công cao*’ kia ra phía sau. Cuối cùng còn có người nhìn ta, giọng ngập ngừng do dự: “Vị tiểu ca này...”

*(*Lao khổ công cao: Ý của câu thành ngữ này là chỉ người vất vả lập nên công trạng, có xuất xứ từ ‘Sử ký – Hạng Vũ bản kỷ’.)*

Từ Bình mặt mày đã xanh mét, còn găng bầy ra vẻ bình thân an ủi ta: “Cổ cũng đi cùng đi, cứ đi theo trước đã.”

Ta khẽ mím môi, nín lấy cánh tay hắn vươn ra leo lên ngựa. Con ngựa kia thành linh bị đòi chủ, cứ loay hoay không chịu đứng yên. Từ Bình vừa mới thúc nó đi ta liền chao cháo, vừa phải ôm lấy túi hành lý vừa cố gắng giữ khoảng cách để không đụng vào Từ Bình. Con ngựa kia lại cứng đầu ương ngạnh, nó hung hăng nhấc cao vó trước, ta không tóm kịp yên, mắt thấy sắp cầm đầu xuống đất.

Ngay trong lúc nguy cấp, từ bên cạnh có một cánh tay cứng cáp duỗi ra tóm chặt lấy ta, xoay một vòng trên không.

Ta chỉ thấy ánh hoàng hôn vụt lóe qua trước mắt, thân thể đã ngồi trên một chiếc xe ngựa chứa quân tư.

*(*Quân tư: xe chở tư trang, vật dụng phục vụ cho quân đội.)*

Ta quay ngoắt đầu lại, nhìn thấy bộ giáp bạc gài ngay trước mặt, trong lòng không kim được vui sướng, vừa há miệng định gọi sư phụ, chợt nhớ ra xung quanh đen ngịt người, nhất thời mím chặt môi lại.

Sư phụ bất ngờ xuất hiện như con gió, từ đầu tới cuối không nói với ta một lời, chỉ bảo Từ Bình: “Cậu tới đây.” Nói đoạn liền xoay người thúc ngựa đi.

Từ Bình lập tức ruồi ngựa đuổi theo, trước khi đi còn quay lại nhìn ta một cái, trong mắt tràn ngập vẻ lo lắng, nhưng không dám nói câu nào, rầu rĩ phóng đi, để lại ta một mình ngồi trên xe ngựa, mặt mày héo rũ.

“Vị tiểu ca này xưng hô thế nào?”

Ta vừa quay đầu lại thì nhìn thấy có mấy binh lính đi tới bên cạnh xe, hai mắt dòm ta chăm chăm, người đánh tiếng hỏi là một đại thúc, tuy mặc binh phục nhưng sau lưng lại vác một chiếc nồi sắt khổng lồ, thoạt nhìn rất buồn cười.

Ta lập tức ý thức được bộ dạng nhếch nhác thảm hại lúc bị sư phụ thấy lên xe của mình khi nãy đã bị mọi người thu hết vào mắt, hai lỗ tai bắt giắc đó kè, vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, lễ phép hỏi lại một câu: “Vị đại thúc đây là...”

Trên xe vốn được phủ bằng vải bạt, vừa bị ta đụng vào liền xộc xệch lộ ra một bó củ cải trắng nằm ngay ngắn bên dưới. Ta cúi đầu nhìn thoáng qua một lượt, trong lòng đánh thụt thờ dài.

Xem ra phen này ta không thoát khỏi số kiếp phải ở cùng một chỗ với rau dưa khoai hành rồi.

“Bọn ta là đầu bếp trong quân doanh, ta là Trần Hùng, mọi người đều gọi ta là lão Trần, tiểu ca xưng hô thế nào?”

Ta suy nghĩ một lúc, đáp ông ấy: “Con họ Việt, đại thúc cứ gọi con Tiểu Việt là được ạ.”

Đại thúc gãi đầu: “Họ Việt à, họ này rất hiếm.”

Ta cười hì hích hai tiếng, bên cạnh có một tiểu tử trẻ tuổi lên tiếng: “Cậu là đầu bếp mới tới hả? ... Ui da!!!”

Lão Trần trực tiếp giáng thẳng một phát vào ót hán: “Lo làm việc của chú mày đi. Tiểu Việt là do đích thân tướng quân đưa vào đội của chúng ta, làm công việc gì sẽ do tướng quân quyết định, lo mà trông chừng xe cho cẩn thận, đừng có để củ cải lăn xuống.”

Tiểu tử kia bị ăn đập, mặt mũi héo queo, vác cái nồi sắt đi sát bên xe, hờn hờn tủi tủi kéo tấm vải bạt bị ta làm cho xốc xệch lại.

Ta đầu thế nào không biết xấu hổ mà ngồi yên ở đó nhìn, lập tức lồm cồm bò dậy định trèo xuống giúp hắn sửa lại. Nào ngờ vừa mới động dậy, mấy bó củ cải đang nằm ngay ngắn kia bỗng thật sự tuột dây ào ào lăn xuống, ta quỳnh quáng xoay trái xoay phải ôm lấy, mấy người đang đi gần đó cũng nháo nhào khom nhặt, đội ngũ chỉnh tề bỗng chốc trở nên hỗn loạn.

“Đừng động dậy, đừng động dậy, cứ ngồi yên là được.” Lão Trần giờ hai tay ngăn ta lại, một tay còn đang ôm chặt mấy củ củ cải vừa được ông ấy cứu nguy, đồng thời ngoái đầu ra sau bảo tiểu tử kia: “Nhặt mau đi tiểu Hâu nhi, còn lẩn chần là không theo kịp đội hình bầy giờ!”

Lão Trần nói y như rằng, chỉ trong phút chốc ngăn ngồi chưa đầy mấy giây như vậy, tùm người và xe củ cải đã bị rơi lại phía sau, hàng hàng lớp lớp binh sĩ chỉnh tề bước đều đặn lướt qua như sóng, trong đó có không ít người cổ nển cười. Nhưng quân luật nghiêm minh, nên không có ai phát ra bất kỳ tiếng động gì trong lúc hành quân.

Ta cũng không dám nhúc nhích, ngồi cứng quèo trên đống củ cải tràn ngập nguy cơ, tư thế buồn cười không để đâu cho hết.

Tiểu Hâu nhi nhặt củ cải xong, ngẩng đầu lên thấy tay chân ta cứng ngắc, ‘xi’ một tiếng phụt cười, bất chấp nguy cơ củ cải sẽ bị xáng cho một bọp nữa, hỏi ta: “Rốt cuộc là cậu tới đây làm gì vậy?”

“Ta...” Ta nhìn bọn họ, quyết định nói thật: “Ta đưa dưa muối và đậu phụ khô tới.” Nói xong còn đưa tay chỉ chiếc xe ngựa quen thuộc đang đi theo phía sau: “Chính là nó.”

Mọi người: “...”

Ta ngẫm nghĩ một chốc, bổ sung thêm: “Thật ra thì ta có thể trở về ngồi cùng với đám dưa muối, đậu phụ kia...”

Mọi người im lặng hồi lâu, không hẹn mà cùng gật đầu.

Sau mấy canh giờ, cuối cùng ta đã hiểu hành quân là một việc như thế nào.

Đại quân thần tốc tiến về phía trước, dọc lên khúc khuỷu gập ghềnh, bốn bề thăm thẳm hoang vu không bóng làng mạc nhà cửa, nhưng tịnh không một ai dừng lại nghỉ ngơi, dường như sẽ đi suốt đêm trong núi.

Ta lẳng lặng hỏi tiểu Hâu nhi, vì sao đại quân không đi đường cái, tiểu Hâu nhi dòm ta bằng ánh mắt kỳ quái, hạ giọng nói: “Quân lệnh không được làm phiền dân, cậu không biết sao?” Hắn bày ra vẻ chuyện đương nhiên như vậy mà cũng phải hỏi.

Ta ‘à’ một tiếng, ngồi yên lặng, thu người lại, chừng như làm vậy là có thể giảm bớt sức nặng của mình, có thể giúp cho hai con ngựa già kia có thể chạy nhanh hơn đôi chút.

Ta không hồi hận chuyện mình đã đến tìm sư phụ, nhưng khi ở đây, ở trước mặt đại quân như vậy, ta bỗng nhiên rất lo sợ, sợ mình sẽ trở thành gánh nặng của bọn họ.

Những bước chân hành quân không ngơi nghỉ, đến sau nửa đêm đã tiến sâu vào trong núi, cây cối mọc rậm rạp, lúc này mọi người mới dừng lại ngồi xuống đất nghỉ ngơi. Ta nhảy xuống khỏi xe, chỉ cảm thấy toàn thân rã rời, trước giờ chưa từng vất vả như vậy, nhưng nghĩ đến tất cả bọn họ đều xuyên rừng vượt núi trên đôi bàn chân, lòng càng cảm thấy khâm phục.

Lão Trần bọn họ để nôi niêu xoong chảo xuống, cứ như vậy mà nằm phịch ra đất, thấy ta xuống xe lập tức gãi đầu gãi tai hỏi: “Cậu ngủ ở đâu?”

Ta ngán người, còn chưa kịp trả lời đã có người hùng hổ chạy tới, vừa đánh mắt dòm một vòng xung quanh, hai mắt lập tức dán chặt trên người ta.

“Chính là người, tướng quân muốn gặp người.”

Mọi người vốn đã nằm yên vị nhất thời đồng loạt bật dậy, ta không kịp được nổi kích động, cơ hồ là phóng vọt tới chỗ của hân: “Ồ đâu vậy, ta đi với cậu.”

Người nọ cau mày, giọng nói đồ ỏi đồ đang cầm trên tay về phía ta, một câu của hân khiến ta sợ ngây người: “Tướng quân nói, người phạm vào quân quy, phải trói người lại.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Người vừa tới vóc dáng nhỏ, trông bắt quạ chỉ chừng mười ba mười bốn tuổi, nhưng lực cánh tay rất mạnh, dùng dây thừng buộc thoăn thoắt một nút chữ thập trên cổ tay ta, rồi giật giật đầu dây còn lại.

“Đi thôi.”

Bụng dạ ta đánh thộp, có ý muốn hỏi ‘Sự phụ báo cậu dốt ta đi như đất chó vậy sao?’ nhưng không có cách nào thốt ra khỏi miệng. Trái lại mấy hòa đầu quân* nhện nhạo đi tới, lão Trần còn dè dặt bước lại gần cần trọng hỏi một tiếng: “Phượng Ca nhi, có chuyện gì vậy?”

*(*Hòa đầu quân: người nấu bếp trong quân đội thời xưa.)*

Chủ nhóc Phượng Ca nhi ưỡn ngực, hất cằm: “Cháu làm sao mà biết được? Cháu đây là thi hành quân vụ.”

Câu này vừa nói ra, những người bên cạnh không ai dám hó hé lời nào nữa. Mọi người bày ra vẻ mặt đau khổ nhìn ta rồi đi, bộ dạng ‘Gió vi vút chữ sông Dịch lạnh tẻ, Tiểu Việt một đi chữ không trở về.’*

*(*Gió hù hù sông Dịch lạnh lưng ghê, Tráng sĩ một đi không trở về.)*

-Hai câu này Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiêm Ly lên đường hành thích Tần vương Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch.)

Nhưng kỳ thực bản thân ta không quá sợ hãi, so với việc được nhìn thấy sự phụ, bất kể hình phạt nào ta cũng đều có thể chịu được.

Phượng Ca nhi kéo ta qua rừng cây – trong rừng binh lính nằm nghỉ lưng dày đặc, nhưng vô cùng trật tự chỉnh tề, không có bất kỳ sự lộn xộn hỗn loạn nào – sau đó tiếp tục vòng qua sườn dốc nhỏ, tiến về phía đỉnh dốc phía trước. Một chiếc lều đơn sơ nằm trên đỉnh, những con ngựa được buộc vào thân cây xung quanh, mười mấy người đàn ông đứng thẳng tắp, còn có một người đang quỳ bên ngoài lều, hai tay bị trói sau lưng, một thân y phục màu đen như hòa tan trong màn đêm.

Ta hít sâu một hơi, chẳng còn màng đến việc những kỵ binh đã từng gặp qua kia sẽ nhận ra mình, lật đặt chạy tới gọi: “Từ Bình!”

Ta hốt hải chạy, quần mắt trên tay còn đang bị trói. Phượng Ca nhi nóng nảy kéo chặt dây thừng khiến ta lao đảo, suýt chút nữa ngã nhào ra mặt đất.

Từ Bình nhồm dậy, tựa như muốn đỡ ta, nhưng chung quy khoảng cách khá xa, trái lại gần đó có một nam nhân thân thủ nhanh nhẹn, vươn tay tóm lấy ta. Dưới tình thế cấp bách, lực cánh tay hân khá mạnh, lại chụp đúng vào xương bả vai của ta, ta đau đến nỗi ‘a’ lên một tiếng.

“Hân Văn!” Bên cạnh có người gọi tên hân. Người tên Hân Văn này chính là người ngồi trên ngựa vừa liếc mắt một cái đã nhận ra ta trước đó. Lúc này cũng biết mình sử dụng lực quá mạnh liền lập tức thu tay lại, chỉ vậy thôi không nói, hân còn giờ luôn tay còn lại lên, vội vã giải thích: “Ta chỉ muốn đỡ cô ấy, không có cố ý.”

Phượng Ca nhi sùng sốt: “Sao Hân đại ca lại xin lỗi hân chứ? Hân chính là người đã khiến cho Từ đại ca bị tướng quân phạt.” Nói xong lại giật mạnh sợi dây thừng, hung dữ: “Thành thật một chút đi, chạy loạn cái gì hả?”

Hân Văn cười khổ đang tính lên tiếng, từ trong lều có một người đàn ông trung niên bước ra, bạch y, áo bào trắng, tay áo rộng bay phấp phới dưới ánh trăng, ba chòm râu dài như thần tiên phiêu diêu thoát tục.

Người nọ chấp hai tay trước bụng cất giọng nhẹ nhàng: “Tướng quân đang đợi ở bên trong.”

Mọi người lập tức quay phắt đầu lại, Hân Văn còn bước tới hạ giọng hỏi: “Quý tiên sinh, tướng quân có nói gì không?”

Hân Văn thân hình cao lớn lại oai phong uy vũ, thường ngày đích thị là kiểu nam nhân đi đứng dững dĩnh giọng sang sảng chuông đồng, dè dặt cúi đầu nói chuyện như vậy, nhìn qua quả thật có phần âm ức thiệt thòi cho hân.

Quý tiên sinh không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn ta một cái từ xa, Phượng Ca đã tức khắc lòi ta tới, đồng thời cung kính gọi một tiếng: “Quý tiên sinh.”

“Trời đã trời rồi, còn lôi kéo cái gì?” Ông vừa nói vừa cầm lấy sợi dây thừng trong tay Phượng Ca, rồi cúi đầu quán quanh cổ tay ta, tránh kẻ lẻ trên mặt đất khiến cho việc đi lại khó khăn.

Ông ấy vừa lên tiếng, gương mặt Phượng Ca liền đỏ ửng, ngoan ngoãn giao sợi dây ra.

Quý tiên sinh quán gọn gang sợi dây thừng quanh cổ tay ta xong, cuối cùng nói: “Vào đi thôi, tướng quân đang chờ cô ở bên trong.”

Ta gật đầu, trước khi bước vào lều không kịp được ngoái đầu ra sau, bắt gặp Từ Bình đang nhìn ta về mặt đầy lo lắng, cả mấy người kia, ai nấy đều là đáng về muốn nói lại thôi.

Ta quay lại, không chút do dự bước thẳng vào. Đồ đạc trong lều bài trí rất đơn sơ ỉ ỏi, chỉ có mấy chiếc hòm binh dụng xếp chồng lên nhau, bên trên là một chồng quần áo cao ngất. Sự phụ đã cởi áo giáp ngoài, trên người chỉ mặc một kiện trường bào ngồi đó, đang chăm chú đề bút viết dưới ánh nến.

Ta tiến lại gần thêm đôi bước, nhìn thấy người ngồi trên một chiếc ghế mộc mạc, gian khổ như vậy, nhưng dáng người vẫn thẳng tắp tựa kiếm.

Ta không kịp được, cuối cùng cũng nấc giọng khê gọi: “Sự phụ.” Vốn ngỡ rằng mình đã không chế cảm xúc rất tốt, nhưng âm thanh bật ra vẫn run run, không giấu được nỗi nhớ nhung mong đợi.

Sự phụ đặt bút xuống, người không đứng dậy, chỉ ngồi an vị ở đó nhìn ta, ánh mắt trầm tĩnh như nước hồ thu.

Ta chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt sự phụ như vậy, muốn tiến đến gần thêm chút nữa xong lại cảm thấy sợ, mấy đầu ngón chân quìu hết lại với nhau, suy nghĩ gây lút, tự giác quỳ xuống, cúi đầu nhận lỗi: “Con xin lỗi sự phụ, con đã không nghe lời người, tự ý chạy tới.”

Lều khá nhỏ, ta quỳ dưới bóng của sự phụ, vừa dứt lời, chiếc bóng trên mặt đất liền chuyển động, ta vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy sự phụ đứng dậy, đứng ở trước mặt ta, cúi nhìn ta.

Khuôn mặt của sự phụ mờ ảo trong bóng tối, ta luyến tiếc cứ muốn ngắm mãi không nỡ cúi xuống, chỉ biết nhìn người, thời gian đột nhiên như ngừng lại, không biết qua bao lâu mới nghe thấy giọng nói của sự phụ.

“Ta đã nói rồi, đây là quán doanh.”

Ta im lặng lắng nghe, không dám có nửa lời phản bác.

“Quốc có quốc pháp, quân có quân quy, trị quân nghiêm thì lệnh ban xuống mới thông suốt, biên cương yên ổn, trăm họ mới thanh bình, những điều này con có hiểu không?”

Ta cúi gằm mặt, không dám hé môi.

Sư phụ trầm ngâm một lúc, bỗng chợt cất giọng: “Hàn Văn, đưa Từ Bình vào.”

Hàn Văn cơ hồ dẫn Từ Bình vào ngay tức khắc, Từ Bình nhìn thấy ta quý, câu đầu tiên vừa mở miệng: “Tướng quân, chuyện này là lỗi của thuộc hạ...”

Lời của hắn bị cắt ngang, sư phụ trầm giọng: “Từ Bình, kẻ tự ý xông vào doanh trại, luận tội thế nào?”

Từ Bình im lặng giây lát, cúi đầu nói: “Kẻ tự tiện xông vào quân doanh, bất luận nguyên do, đều xem như điều tra quân tình, luận tội gián điệp, trăm. Nếu tướng sĩ trong quân doanh đưa vào, bất luận nguyên do, luận tội cấu kết với giặc, trăm.”

Hàn Văn nóng ruột, thốt gọi: “Tướng quân, Từ Bình sao có thể cấu kết với giặc chứ ạ?” Lại chỉ vào ta: “Cô ấy, cô ấy là... của ngài...”

Ánh mắt của tướng quân đảo qua, Hàn Văn loáng cái như bị ấn búa định thân, miệng há hốc không thốt ra được chữ nào.

Ta đã hoàn toàn ngăn ngắt cả người, ngẩng đầu ngơ ngác nhìn sư phụ.

Từ Bình quý nói tiếp: “Từ Bình xin chịu chém, có điều Tiểu Nguyệt cô nương hoàn toàn không hiểu rõ những chuyện này. Là thuộc hạ thấy cô ấy quá nhớ thương tướng quân nên đã tự ý quyết định đưa cô ấy đến đây, cúi xin tướng quân lưu tình.”

Hàn Văn thấy sự tình diễn tiến xấu đi, hai đầu gối chống xuống đất, chính mình cũng quý thưa: “Tướng quân, chuyện này hoàn toàn không liên quan gì với việc điều tra quân tình hay thông đồng với địch, Hàn Văn nguyện lấy đầu mình ra để đảm bảo.” Giọng Hàn Văn sang sảng, một câu này vang vọng khắp trong ngoài, trong nháy mắt từ bên ngoài truyền đến âm thanh đầu gối rơi lạch bạch xuống đất, không biết là ai khời đầu, toàn bộ đều “Thuộc hạ nguyện lấy đầu mình ra để đảm bảo.”

Ta bị tiếng động lớn như vậy làm cho hoàn hồn, rốt cuộc cũng hồi phục lại tinh thần, kích động đến độ quên luôn cả quý, chống hai tay đang bị cột khom người bò dậy, ngược mặt lên nói: “Mọi người sao vậy ạ? Con đầu có tự ý xông vào doanh trại, con, con là... đến để đưa đưa nuôi dạy phụ khổ mà.”

****P/s: Đạo này mình không có thời gian nên làm truyện rất chậm. Trong lúc chờ đợi, mình giới thiệu cho mọi người một số truyện Tây khá hay và dễ đọc. Mọi người đọc xong biết đâu sẽ thích truyện Tây luôn và không thêm chờ truyện nhà mình nữa, để khi nào mình hoàn rồi thì vào đọc một mạch luôn cho tiện.*

-Cường cơn gió bắc + Con sóng thứ bảy – Daniel Glattauer

-Nơi trái tim trở về – Dorothy Garlock

-Một lần và mãi mãi (Once and Always) – Judith McNaught

-Giao ước định mệnh – Sherry Thomas

-Cô nàng sư tử – Julie Garwood

– Tìm em nơi đâu (Somewhere I'll Find You) – Lisa Kleypas

-11 năm chờ, 11 tuần yêu – Judith McNaught.

...

Mấy bạn nào đã đọc truyện của các tác giả Guillaume Musso, Marc Levy... hay các truyện kinh điển, giọng văn triết lý rồi mà thấy không hợp có thể thử đọc mấy truyện mình giới thiệu, vì mấy truyện này cách viết khá gọn gàng, dễ đọc và dễ thương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Vừa nói tới đó, bỗng nhiên bên ngoài truyền tới một loạt tiếng ồn ào náo động, cùng với ánh lửa đột ngột sáng bừng lên, có người đứng ngoài lều cấp báo: “Bẩm tướng quân, có rắn xuất hiện trong doanh trại, đã có người bị rắn cắn bị thương.”

Sư phụ chau mày nói: “Hàn Văn, cậu trông chừng nơi này.”

Hàn Văn lập tức chấp tay tuân mệnh. Ta nóng ruột, xoay người tính kéo sư phụ lại, khổ nỗi hai tay bị trói, không thể làm gì khác hơn là gọi với theo: “Sư phụ, dẫn con theo với, phần lớn những loài rắn cắn người đều có độc, con sẽ giải độc.”

Ánh mắt sư phụ nghiêm lại, nhiệt độ trong lều bỗng chốc giảm xuống cực tiểu, ngay cả Hàn Văn cũng ớn lạnh rùng mình. Ta còn định thuyết phục thêm đôi câu, sư phụ đã rời đi, trước khi đi để lại cho Hàn Văn một câu: “Trông giữ.”

Hàn Văn lại chấp tay tuân mệnh, ta nhấp nhử định nói, hắn dò ra được ý đồ của ta, lập tức đứng ngăn phía trước, xem chừng còn rất muốn bịt miệng ta lại.

Chỉ một khoảnh khắc chần chừ như vậy, sư phụ đến cả bóng dáng cũng không còn.

Ta nghe thấy bên ngoài lều loáng cái đã không còn tiếng động, không kim được năn nỉ: “Hàn, Hàn đại ca, huynh hãy coi trời cho ta và Từ đại ca đi, ta thật sự biết giải độc, chỉ cần huynh cho Từ đại ca đi lấy hòm thuốc đến cho ta là được, cậu ấy biết nó ở đâu.”

“Hai người không được phép đi đâu hết, trong doanh trại có quân y, không thấy tướng quân tức giận thành ra như vậy sao?” Hàn Văn lau mồ hôi, đồng thời ngồi xuống bên cạnh Từ Bình: “Ta nói Từ Bình, sao cậu lại hồ đồ như vậy? Sao có thể đưa cô ấy đến đây như thế chứ?”

Ta thấy Từ Bình vẫn quý nguyên như cũ, hai tay bị trói chặt sau lưng, thần sắc mệt mỏi, trong lòng cảm thấy rất có lỗi bèn đi qua ngồi xổm xuống bên cạnh hắn: “Đều do ta không tốt, hại cậu bị phạt.”

Từ Bình quay qua nhìn ta, trên mặt không có lấy một tia oán trách, nói với ta bằng ngữ điệu bình thản, chỉ là trong đó không chứa ý cười như thường ngày, giọng điềm tĩnh: “Ta đã sớm lường trước được chuyện này, không có việc gì.”

Hàn Văn giận run cả người: “Sớm lường trước? Cậu có sớm nghĩ tới chuyện sẽ bị tướng quân chém đầu không?”

“Huynh thì biết gì chứ?”

“Ta không biết gì, chỉ biết vừa này hai người các cậu suýt chút nữa đều đã bị chém đầu.”

Ta nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của sư phụ, hai chân thiếu điều muốn nhũn ra, nhưng trong lòng không tin, cất giọng kiên định: “Sư phụ sẽ không như vậy.”

Hàn Văn trùng ta: “Quân lệnh như sơn, cô cho rằng đây là nơi có thể đùa giỡn hay sao?”

“Huynh đừng hù dọa cô ấy.” Từ Bình nhủ thầm.

“Ta hù dọa cô ấy cái gì? Nếu tướng quân thật sự hạ lệnh, thì không biết liệu mười mấy cái đầu này của bọn ta có giữ được tính mạng của cậu hay không.” Đến giờ Hàn Văn vẫn còn khiếp hãi.

Ta sống người, tính phân bác ngay lập tức.

Mặc dù sư phụ đã không ở bên cạnh ta suốt tám năm, nhưng ta đã sống với người từ khi còn nhỏ. Người là người như thế nào, ta hiểu rõ nhất. Ta không tin người đã cùng ta chôn cất con thỏ trắng, người đã công ta qua khe núi để xem hoa lê nở rộ đầy cốc trong đêm sẽ xem ta như gián điệp mà xử tội, lại càng không tin người có thể giáng cho Từ Bình – người đã một đường đưa ta đến quân doanh – tội thông đồng với địch, sau đó nhất loạt chém đầu hai chúng ta.

Nếu người thực sự có thể nhẫn tâm như vậy, thì cần gì phải để Từ Bình ở lại Diêm Thành chăm sóc ta? Nhiều năm như vậy, sư phụ chính là lo lắng không yên lòng về ta, người lúc nào cũng muốn ta được bình yên khỏe mạnh, ta biết rõ điều đó hơn bất kỳ ai khác.

Ta há miệng, còn chưa kịp nói gì, bên tai đột nhiên có âm thanh sột soạt rất nhỏ. Hàn Văn cảnh giác, đầu khẽ nghiêng, đồng tử co lại tập trung cao độ, sau đó duỗi tay xô mạnh ta sang một bên, tay kia rút phăng kiếm ra, một nhát chém đứt đôi con rắn đen dài ờ ngay trước mặt ta ra thành hai đoạn.

“Cố rắn vào, Từ Bình, cậu bảo vệ cho cô ấy.” Hàn Văn xoay người, một kiếm cắt đứt dây thừng trên cổ tay Từ Bình, rồi lấy từ trong ống giày ra một thanh đoản đao ném qua.

Từ Bình tung người tiếp lấy đoản đao, trong nháy mắt Hàn Văn đã chém thêm mấy con nữa, nhưng trên mặt đất rắn bò nhung nhúc, không biết phải chém chỗ nào.

Từ Bình phóng tới bên cạnh che chắn cho ta, nhưng do hấn đã quỳ một lúc khá lâu, bất thành linh nhậy vọt lên, không tránh khỏi máu huyết không thông, động tác thoáng khựng lại. Những con rắn này tuy rất nhỏ nhưng tốc độ di chuyển và tấn công nhanh như chớp, loáng cái đã trườn tới, nhanh gấp hấn mấy phần.

Trong lúc ta cho rằng mình không kịp đứng dậy nữa thì được Hàn Văn dùng sức xô mạnh sang một bên. Một nam nhân vạm vỡ và có sức mạnh như Hàn Văn, ra tay dưới tình thế nguy cấp như vậy, ta làm sao có thể chống đỡ? Bị hấn đẩy một phát bay thẳng vào trong góc lều, ngã chổng gong đến choáng váng mặt mày không nói, đồ đạc trong túi áo còn linh kinh đua nhau lăn ra. Kẹo cam thảo, mấy bình thuốc nhỏ, gói thuốc roi tung tóe. Tình thế cấp bách, ta bò lê trên mặt đất đi nhặt lại, cả hai tay đều bị trói, vát và lăm mới tìm được lọ thuốc muốn tìm kia, đành phải dùng răng cắn mở nút, thuốc bột màu trắng bên trong vung vãi khắp nơi, dính đầy trên mặt ta, khiến ta bị sặc ho khan một trận.

Từ Bình thấy ta bị rắn bao vây, lo lắng đến độ mặt mũi xanh mét, chẳng còn màng mấy con rắn đang bò lúc nhúc quanh chân mình, đoản đao rời khỏi tay xé gió lao vun vút ghim chặt con rắn đang định bò lên bàn chân ta xuống đất, đoản đao găm xuống ba tấc đất nhẹ nhàng như cắt đậu phụ, bên ngọt cắt đứt đầu con rắn kia, máu vàng tung tóe. Ta bị dọa, hai chân co rụt lại, thân thể bật ngửa ra sau, ngã ngồi lên vách lều.

“Tiểu Nguyệt cô nương!” Từ Bình hét to, Hàn Văn cũng lao tới, ta sợ hai người bọn họ dưới tình thế cấp bách lại phí đao nữa, liền ngửa mặt, giờ hai tay lên trời hươu lia lịa: “Không có việc gì, không có việc gì, ta không sao.”

Ta vừa nói vừa lồm cồm bò dậy, trong lều lặng thinh như tờ. Từ Bình và Hàn Văn không nhìn ta nữa, chỉ ngo ngắc dòm đám rắn nằm cứng đờ trên mặt đất, về mặt không thể tin.

Ta lấy chiếc khăn nhỏ ra lau mặt, còn không quên giải thích: “Ta dùng thuốc bột trị rắn, không có việc gì, bọn chúng sẽ không thể động đậy trong vòng ít nhất một nén hương. Hàn đại ca, huynh tìm cái gì đựng chắc chắn một chút đến bắt bọn chúng đi.”

Hàn Văn nhìn ta, khỏe miệng giật giật, vừa nhìn đồng rắn nằm la liệt dưới đất, rồi cuộc cũng ghen ra được mấy chữ: “Cái gì chắc chắn...” Một câu còn chưa kịp nói xong, gương mặt bỗng đỏ bừng như say rượu.

Từ Bình về mặt quái lạ dòm hấn, thắc mắc: “Sao mặt huynh đỏ ừ vậy?”

Hàn Văn không nói nữa, khụy chân ngã ngồi trên mặt đất.

Từ Bình sùng sốt, đưa tay ra tính kéo hấn dậy. Ta lật đật hét lên: “Đừng đụng vào, huynh ấy bị rắn cắn, mau cời trói cho ta.”

Từ Bình hoàn hồn, lập tức cắt đứt dây trói trên tay ta, ta vội vàng đứng dậy chạy qua xem xét vết thương. Hàn Văn bị cắn ở bắp chân, con rắn kia có độc tính cực mạnh, cắt ống quản ra, vết thương nơi bị cắn đã tấy đỏ, sưng bầm tím lan ra xung quanh. Ta tìm thuốc viên trong túi ra cho Hàn Văn nuốt, rồi nhanh chóng hơ lưỡi đao bằng ngọn nến trên bàn, kêu Từ Bình giữ chặt hấn, lưu loát hạ đao rạch thành hình chữ thập nơi phù thũng, dùng bốn ngón tay nặn hết máu đen, cho đến khi máu đỏ tươi chảy ra mới thôi, rồi rắc thuốc bột lên, cuối cùng dùng vải băng kín vết thương lại, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Từ Bình đang tính chém toàn bộ đám rắn, ta đang bận bịu tay chân, vội lên tiếng ngăn cản: “Đừng giết, gom lại, ta muốn dùng để chế được.”

Từ Bình gật đầu, đi ra ngoài tìm một cái túi da, cho hết đám rắn cứng đơ vào, rồi buộc chặt miệng túi lại.

Ta nói với Hàn Văn: “Được rồi, huynh tạm thời nằm xuống một lúc đi, tuyệt đối không được di chuyển, chờ thuốc phát huy tác dụng đã.”

Hàn Văn vẫn còn tỉnh táo, lúc này gắng gượng phản đối: “Không được, đây là lều của tướng quân...”

Từ Bình cũng lên tiếng: “Đệ diu huynh ra ngoài.” Nói xong lập tức đưa tay toan dỡ hấn dậy.

Ta ‘bộp’ một cái đẩy tay Từ Bình ra: “Lều của tướng quân thì sao chứ? Huynh ấy vừa mới trúng độc, còn để huynh ấy ngủ ngoài trời sao? Ta vừa mới rắc bột thuốc trong này, rắn không thể vào được, để huynh ấy nằm ở đây đi.”

Đang nói thì có người thờ hồng hộc chạy vào, vừa vào lều liền hét toáng: “Hàn đại ca làm sao vậy?” Chính là Phụng Ca đã lòi ta đi giống như dất chó trước đó.

Ta chớp chớp mắt, đáp hấn: “Huynh ấy bị trúng độc rắn, có điều ta đã trị xong rồi, những người khác sao rồi? Còn có ai bị cắn không?”

Phụng Ca nghệt mặt, chỉ ngo ngắc dòm ta gục gặc đầu, ta tức thì lo lắng: “Tướng quân đâu? Tướng quân không bị cắn chứ?”

Phụng Ca lại lúc lắc đầu, ta túm vội Từ Bình: “Đề cậu ta ở đây chăm sóc huynh ấy đi, chúng ta phải đi nhanh thôi, nọc rắn này rất độc, để muộn không thể nào chữa khỏi, mạng người là trên hết.”

Từ Bình quay lại dòm ta, như thể lần đầu tiên nhìn thấy con người thật của ta vậy, sau đó gật đầu, đáp: “Đúng vậy, mạng người là trên hết, Phụng Ca nhi, phiền đệ ở đây chăm sóc Hàn Văn, đừng ra khỏi lều, cần thận có rắn, huynh đưa cô ấy đi tìm tướng quân.” Nói xong nhanh chóng kéo ta đi.

Phụng Ca quỳnh quáng: “Là giám quân bị cắn, tướng quân bảo đệ tới đây dặn mọi người không được tự ý rời khỏi lều. Từ đại ca, huynh đừng đi!”

Bước chân Từ Bình như bay, thấy ta tất tả chạy theo không kịp, không nói một lời công ta lên lưng lao vút đi. Lúc này, chiếc lều chỉ còn là một chấm nhỏ, chỉ có thể nghe thấy loáng thoáng giọng nói của Phụng Ca yếu ớt tan trong gió.

Từ Bình công ta lao như bay, chẳng mấy chốc đã tiến vào rừng cây. Trong rừng, những ngọn đuốc sáng rực trong đêm, các binh sĩ đều đã tỉnh giấc. Lều của giám quân nằm trên một gò đất trống, bốn phía che kín như bưng. Chúng ta còn chưa tới gần, bỗng nghe thấy tiếng ung kêu lạnh lạnh trên đỉnh đầu, một con đại bàng to như đám mây đen không lồ lao thẳng tắp về phía ta, lúc gần đến trước mặt đột nhiên thu vút lại đáp xuống tảng đá nhẵn bóng, sau đó cúi đầu mổ mạnh.

Ta đã nhận ra đây chính là Ưng nhi truyền tin của sư phụ, nhìn kỹ lần nữa, thì ra móng vuốt của nó còn đang quắp một con rắn đen, con rắn bị cái mỏ sắc nhọn của nó mổ một nhát, nhất thời đầu nờ hoa, chết cực kỳ thảm.

Đại ung thanh thế kinh người, ai nấy đều đỏ dờn mặt về phía nó, nó lại quay ngoắt đầu đi, liếc nhìn ta bằng ánh mắt không mấy may che giấu vẻ tức đắc, đáng vẻ kiêu căng ngạo mạn, như thể đang chờ ta vỗ tay

hoan hô.

Ta liền lau mồ hôi, rồi trừng mắt liếc lại nó, ý nói: ‘Bây giờ là lúc nào rồi hả? Mày không lo theo sát sư phụ phòng ngừa vạn nhất có chuyện gì xảy ra, lại chạy tới đây khoe khoang, trở tài anh hùng!’

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Lều của giám quân rất lớn, màu trắng đỉnh đỏ, hoàn toàn khác biệt với chiếc lều tướng quân giản dị đến đơn sơ trên đỉnh dốc kia. Bên trong đèn đuốc sáng rực, bóng người đi lại in rõ trên vách lều, tựa một chiếc đèn lồng lụa mỏng khổng lồ.

Vệ binh thân tín của sư phụ đứng chính tề canh giữ bên ngoài lều, nhìn thấy Từ Bình, trên mặt của tất cả bọn họ liền lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn tiếp thấy ta lại càng sững sốt không thôi. Mọi người há hốc miệng còn chưa kịp lên tiếng, trong lều đột nhiên có người lau mồ hôi tắt tà đi ra, lấy từ trong ngực áo ra một cuộn giấy, cuồng quát: ‘Mau phái người dựa theo hình dạng trên này đi tìm trọng lâu, xung quanh đây hẳn là có rất nhiều, đây là vị thuốc khắc chế độc rắn, nhanh lên!’

*(*Trọng lâu – hươu tíc nhiều lá: tác dụng thanh nhiệt, giảm sốt, giải độc, trừ ho, kháng viêm, giảm đau và chống kinh giật. Được dùng để trị sưng phù, nhọt độc, viêm nhiễm, rắn cắn, thương tích té ngã.)*

Ta nghe thấy hắn nói như vậy, không còn màng tới những người đang đứng ngăn xung quanh, ba chân bốn cẳng chạy tới, hét lớn: ‘Không thể dùng trọng lâu!’

‘Người là ai?’ Người nọ sững sốt.

Bên trong lều có bóng người di chuyển, lại có người vén cửa lều đi ra, bạch y phiêu diêu bay trong gió, chính là Quý tiên sinh.

‘Cò nương đã đến rồi.’ Quý tiên sinh không hề lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ nhìn ta, nói một câu ngắn gọn như vậy.

Ta gật đầu, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi của câu nói đó ta đã chạy hộc tốc tới trước mặt ông ấy, rồi lại hướng về phía người nọ lập lại một lần nữa: ‘Không thể dùng trọng lâu.’

Người có dáng vẻ như quân y* kia tức giận, mặt mũi phùng phùng nói: ‘Ồ đâu ra thẳng nhóc hoang dã thế này!’

*(*Quân y ở đây có nghĩa thầy thuốc trong quân đội.)*

Quý tiên sinh gật đầu với ta, rồi hướng về phía nam nhân đứng bên cạnh nói: ‘Trần Khánh, cậu dẫn theo một tiểu đội đi tìm cùng với quân y đi.’ Nói xong mới quay mặt về phía tay thầy thuốc kia: ‘Nếu đã cần dùng gấp, thì mau đi nhanh đi, đừng lần lữa làm chậm trễ.’

Trần Khánh cũng là một trong mười tám người sư phụ mang theo bên người, cao gầy, rất nhanh nhẹn tháo vát, trong đêm tối đôi mắt vẫn sáng lấp lánh đầy thần khí. Lúc này đáp lời gãy gọn dứt khoát, sau đó lập tức chọn ra một nhóm người rồi đi cùng quân y kia. Trước lều còn lại mấy chục quân sĩ, tất cả đều vận một thân cẩm y*, hoàn toàn khác biệt những thuộc hạ thân binh chỉ mặc áo vải đơn sơ nhưng vô cùng lợi hại của sư phụ. Chứng kiến tình huống vừa rồi, toàn bộ lao nhao đi tới, nhìn chăm chăm ta quan sát, mở miệng cũng không gọi ‘Quý tiên sinh’, chỉ chắt vắn ông ấy. *(*Cẩm y: áo gấm.)*

‘Kẻ này có lai lịch thế nào?’

Trong lúc đang ồn ào nhộn nhạo, một dáng người cao lớn thẳng tắp từ trong lều đi ra, đứng nghiêm ở đó, ánh mắt rơi xuống, hết thấy mọi âm thanh bỗng im bật, chỉ có tiếng ngọn đuốc đang cháy nổ lách tách trong gió đêm.

Bóng đêm đen đặc, tướng quân giáp bạc như vị thần đứng trong ánh lửa, mọi ánh mắt đều đổ dồn về người, mà ánh mắt của người rơi trên gương mặt ta.

Là sư phụ, giữa bốn bề tĩnh lặng người cất lời: ‘Là đồ nhi của ta, để hắn vào.’

Ta bước theo sau sư phụ đi vào lều giám quân, bên trong lều trải thảm lông dày, gấm dưới chân mềm mại như nhung. Mấy quân y đang châu đầu thì thầm quanh chiếc giường ngủ thấp dài, nghe thấy tiếng bước chân mọi người nhất loạt quay đầu lại, đồng thanh hô: ‘Từ tướng quân.’

‘Tiểu Nguyệt, con lại đây, xem thử vết thương của Vương giám quân.’

Nãy giờ ta vẫn luôn nổi gót theo sau sư phụ, nghe thấy vậy lập tức tiến lên trước, mấy quân y liền tự động tránh sang hai bên. Nhìn thấy được người trên tháp*, ta bắt giác sững sốt.

*(*Tháp: giường thấp, hẹp dài.)*

Mặc dù ta không quen thuộc với môi trường quân đội, nhưng những gì đã nghe thấy đã chứng kiến trong thời gian ngắn ngủi nửa ngày qua, hết thấy đều là những binh sĩ sẵn sàng xông pha ra trận giết địch bất cứ lúc nào, ngay cả những hoa đầu quân kia cũng không ngoại lệ. Chỉ có vị nằm trên tháp này, cầm ngân ngân thật có thể xếp chồng lên ngực, bụng béo nung núc tựa hồ muốn nứt toạc xiêm y to lụa. Mũi mào khám đây ngọc, chính giữa đỉnh là một viên ngọc thạch khổng lồ, xanh biêng biếc dưới ánh nến. Thọt nhìn đã biết là quý quan quyền cao chức trọng xưa nay quen sống sung sướng an nhàn, nhân vật như thế này sao lại xuất hiện trong quân doanh?

Vương giám quân sắc mặt đỏ gay, hơi thở dốc yếu ớt, hoàn toàn tương tự với phản ứng của Hàn Văn bị trúng độc trước đó. Sau một thoáng sững sốt ta nhanh chóng ý thức được người trước mặt là bệnh nhân, cơ thể lập tức hành động theo bản năng, cúi đầu kiểm tra miệng vết thương của hắn, một tay luôn vào ngực áo mình, bắt đầu tìm thuốc.

Thuốc thang ta mang theo bên người cũng không nhiều, thứ mà lúc này ta cho Hàn Văn dùng là Thiên Diệp hoàn, loại thuốc giải được trăm thứ độc thông thường, thứ mà ta và sư tổ đã hao tổn rất nhiều công sức để luyện ra, nhưng cách tính chế vô cùng phức tạp, thêm vào đó vật liệu cần thiết để bào chế ra nó lại vô vàn khó tìm. Bao nhiêu năm qua sư tổ và ta cũng chỉ chế thành công được năm viên, vừa rồi tình thế cấp bách đã cho Hàn Văn uống một viên, bây giờ ngón tay chạm tới lọ thuốc lập tức run run luyến tiếc, bấm lại mạch của giám quân đại nhân kia lần nữa, chỉ cảm thấy dưới lớp da dày mỡ, máu lưu thông chậm, nọc độc không thể đi vào tìm trong chốc lát. Trong lòng nắm chắc, quay đầu nói với mấy quân y kia.

‘Mau đi chuẩn bị thất diệp nhất chi liên, tam giác thảo, từ trường khanh, thất diệp nhất chi hoa, quý châm thảo, đông phong thái. Nguyên liệu mới thu hái là công hiệu nhất, không thì được liệu đã nghiền thành bột để dự phòng cũng được.’

*(*Thất diệp nhất chi liên: có tác dụng làm tan khối u và chống đau nhức...)*

-Cò tam giác: cầm máu, tiêu sưng...

-Từ trường khanh: trị các bệnh cấp tính, truyền nhiễm hoặc bệnh không rõ nguyên nhân, trị loạn thần trí, tâm thần phân liệt, tiêu tán khí huyết uất kết...

-Thất diệp nhất chi hoa: trị nọc độc do bị rắn cắn...

-Quý châm thảo – đơn buột, xuyên chi: thanh nhiệt, giải độc, trừ viêm...

-Đông phong thái: là một loài thực vật có hoa trong họ cúc: chữa nọc rắn...)

Các quân y kia mấy mặt nhìn nhau, ngón tay ta vẫn còn đang đặt trên tĩnh mạch của Vương giám quân. Thấy bọn họ đứng sững người bất động, thanh âm liền không kìm được bắt gặp nói lớn hơn: ‘Mọi người còn chờ gì nữa? Đứng rồi, Từ Bình, hòm thuốc, ta cần cái hòm thuốc, trong đó còn một ít bạch hoa xà thiệt thảo, không thể thiếu được.’

(**Bạch hoa xà thiệt thảo – có lưỡi rắn hoa trắng: tác dụng thanh nhiệt, giải nọc độc của rắn, lợi thấp, tiêu thũng, hoạt huyết, tiêu ung tán kết...**)

Nhóm quân y còn nóng nãy hơn cả ta, một người đứng ở giữa hét toáng: “Bạch hoa xà thiệt thảo? Giám quân tai mặt đỏ bừng, đây là bị trúng nhiệt độc, sao có thể dùng vị thuốc này?”

“Đây là nhiệt độc? Độc của loài rắn đen này là chí hàn, các người không nhận ra sao?”

Mấy tay quân y kinh hãi, giấy tiếp theo liền nổi giận, người ở giữa nọ lại tròn trừng mắt: “Cái tên tiểu tử chưa dứt sữa nhà người từ đâu chui ra vậy hả! Ta đường đường là con trai của thái y đương triều, ta bảo đây là nhiệt độc thì nó chính là nhiệt độc, bệnh trạng rõ ràng như thế, sao người dám nói là hàn độc!”

Ta quay đầu nhìn sư phụ, sư phụ vẫn im lặng đứng một bên, một tay đặt trên thân kiếm bên người, thần hình trầm lặng như núi, lúc này ánh mắt giao với ánh mắt của ta, người đột nhiên cất lời.

“Từ Bình.”

Từ Bình đang ở ngay bên ngoài lều, vừa rồi ta lớn giọng gọi tên hắn, hắn nhất định nghe thấy, hiện tại lại nghe thấy tiếng gọi này, lập tức vang giọng đáp.

“Từ Bình tuân lệnh.” Sau đó là tiếng bước chân vội vã xa dần, nhất định là chạy đi lấy hòm thuốc của ta.

Vị con trai của thái y kia quay mặt về phía sư phụ, một hồi lâu sau mới nói: “Tướng quân, Vương giám quân là huynh trưởng của hoàng hậu nương nương, nếu lỡ xảy ra bất kỳ sai sót gì, tại hạ tránh không khỏi phải bảm bảo sự thật với hoàng thượng.”

Sư phụ không trả lời, ánh mắt như cũ rơi trên gương mặt ta, chỉ khẽ gật đầu.

Không khí trong lều lắng xuống, ta bình tĩnh lại tập trung tâm trí xử lý vết thương của giám quân kia trước, nặn hết máu đen ra rồi dùng kim khâu vết thương lại để ngăn máu độc lan tràn. Những thảo dược kia vốn là thứ mà bất kỳ người hành nghề y nào cũng đều chuẩn bị sẵn, chẳng mấy chốc nhóm quân y đã mang vào đầy đủ. Từ Bình thì một đường như chim bay bẻ cái hòm thuốc để ở ngoài xe lên trước mặt ta.

Các vị thuốc đã có đủ, ta phối liệu lượng rồi nghiền chung lại với nhau, một nửa uống một nửa thoa lên miệng vết thương. Trong suốt thời gian đó, ta đều đặn lật mí mắt của giám quân lên quan sát, thấy màu đỏ như tơ máu trong mí mắt dần tan đi, toàn thân mới thả lỏng, trong lòng thầm nghĩ có lẽ sau khi bị rắn cắn ông ta không đi chuyển nữa nên nọc độc không xâm nhập vào trong cơ thể nhanh như Hàn Văn – lúc đó phải vận động với cường độ cao để bảo vệ ta. Hiện tại cứu chữa kịp thời, cho dù không cần dùng đến Thiên Diệp hoàn cũng không có vấn đề gì.

Có người bê giò trúc tiến vào lều báo cáo đã dọn sạch toàn bộ rắn trong ngoài lều giám quân, hỏi có cần phải chôn ngay tại chỗ không. Ta ngược cổ nói: “Đề ta nhìn thử.”

Tướng quân gật đầu, người nọ nhanh nhẹn bê giò trúc lại, ta đang tính lật cái nắp lên, mu bàn tay đã bị dè xuống.

“Đề ta.”

Ta nghiêng đầu sang thì nhìn thấy gương mặt của sư phụ, bởi vì người đang cúi đầu, làn mi đen nhánh rủ xuống, sống mũi cao thẳng tắp, bờ môi mím lại, hình ảnh đó lồng chặt vào hình ảnh chàng sư phụ thiếu niên năm nào trong trí nhớ của ta, như giống như không, như mơ như thực.

Trong phút chốc ta ngẩn ngơ hoảng hốt, sư phụ đã mở chiếc giò trúc kia ra, cúi đầu nhìn thoáng qua, lúc này ta mới định thần lại, cũng cúi nhìn, vừa mới liếc mắt qua một cái ta lập tức sùng sốt. Toàn bộ rắn trong giò đều là rắn xanh bình thường, đều đã bị chém chết, một khối huyết nhục lẫn lộn vào nhau mờ mờ, làm gì có bóng dáng rắn đen.

Ta ngẩng đầu nhìn sư phụ: “Không đúng, không phải mấy con này, có độc là rắn đen mới đúng, vừa rồi ở trong lều của tướng quân...”

Bình sĩ đang bê giò trúc nói: “Có rắn đen, không nhiều lắm, nhưng bọn thuộc hạ chưa bắt được con nào, tất cả đều chạy thoát, chỉ có một con bị đại ung của tướng quân quắp đi, hiện tại...”

Trước mắt ta lập tức hiện ra dáng vẻ Ung nhi khoe mẽ anh hùng lúc này, không kim được khoe mất khế cay cay, đang định lên tiếng giải thích tiếp, bên tai chợt vang lên tiếng rên rĩ, Vương giám quân đã tỉnh, mở mắt, phát ra âm thanh khàn khàn.

“Từ tướng quân...”

Sư phụ đặt một tay lên vai ta, nhẹ nhàng đẩy ta ra phía sau lưng người, xong mới đáp: “Vương giám quân, không có việc gì nữa rồi.”

Ngón tay sư phụ âm áp, mạnh mẽ. Ta chợt mới cảm thấy, vốn có phần không cảm cự nổi. Lúc này được người chạm nhẹ vào, bỗng sinh ra cảm giác ý lại vô hạn, nhìn bóng lưng người trong bộ giáp bạc, tha thiết muốn bước tới ôm lấy tựa vào bờ lưng ấy giống như ngày còn bé, để sư phụ xoay lại, đau lòng ta một chút.

“Không có việc gì? Ta còn nhớ rõ mình đã bị rắn cắn, là ai cứu ta tính lại? Có thương?”

Lều giám quân tuy lớn, nhưng ta là một người sống sờ sờ ra đó, chỉ đứng sau lưng sư phụ sao có thể nấp được? Vương giám quân vừa nói, ánh mắt đã hướng về phía ta, những người khác cũng đổ dồn nhìn ta, có người nhanh nhẩu lên tiếng.

“Là vị này, đồ đệ của Từ tướng quân.”

Ta trong phút chốc bỗng trở thành tiêu điểm của mọi ánh nhìn, chợt cảm thấy không thoải mái, bàn chân khẽ đi chuyển, không kim được nhích lại gần sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 19

Sư phụ ở lại nói chuyện với Vương giám quân, ta được Quý tiên sinh đưa về lều, suốt dọc đường, bước chân đi mà lòng không kim được được cứ ngoái đầu nhìn lại.

Trời đã chuyển sáng, suốt một đêm không ngủ vậy mà Quý tiên sinh vẫn là đáng vẻ phong dong nhẹ nhàng kia, nhìn thấy nét mặt ta lo lắng, ông còn có thể mỉm cười khoan thai trước khi cất giọng: “Cố nương cũng đã thức trắng đêm, tạm thời trở về lều của tướng quân nghỉ ngơi lấy một chút.”

“Văn bối còn có chuyện muốn thưa với sư phụ, rắn này có gì đó không bình thường. Quý tiên sinh, sau khi mọi người đi rồi, có một bầy rắn đen bò vào lều tướng quân, Hàn Văn đã bị cắn. Bình thường loại rắn đen có nọc kịch độc này rất hiếm khi bắt gặp, xuất hiện hàng loạt như vậy nhất định là có người xua thả, văn bối sợ...”

Quý tiên sinh nhìn ta chậm rãi lắc đầu, ý bảo ta đừng lo, đoạn nói: “Việc này tướng quân đã biết, tối hôm qua ta cũng đã cho người đi điều tra, cố nương đừng quá lo lắng.”

Ta còn đang mấp máy môi tính nói tiếp thì đã bị Quý tiên sinh cắt ngang lần nữa, hai mắt nhìn ta, hạ thấp giọng nhưng nói từng chữ rất rõ ràng: “Được rồi, cô đã làm rất tốt rồi.”

Thật kỳ lạ, chỉ một câu như vậy lại khiến ta cảm thấy yên tâm không ít. Trong lúc mãi mê nói chuyện không biết từ khi nào lều tướng quân đã hiện ra trước mặt. Có một nửa thân bình quay về cùng bọn ta, ta thấy có mấy chiếc lều đã được dựng lên bên cạnh. Trần Khánh – người trước đó dẫn quân y đi tìm trọng lâu đang đứng ở đó – vừa nhìn thấy ta lập tức tiến lên nói chuyện.

“Đạ tạ.”

Ta ngệt mặt, hỏi hắn: “Đạ tạ ta gì cơ?”

“Đạ tạ cô nương đã cứu Hàn Văn.”

Mấy thân binh bên cạnh lúc đến sườn dốc đã thả lỏng đi rất nhiều, lúc này cũng ríu rít lên tiếng, mọi người nhìn ta, gương mặt tràn ngập ý cười.

“Thật giỏi mà.”

“Không hổ là đồ đệ của tướng quân.”

“Thì ra hôm đó cô không có nói đùa.”

Mọi người tranh nhau nói, Quý tiên sinh chấp hai cánh tay đang lỏng trong tay áo, ho khan một tiếng: “Mấy tên hồ tôn các cậu, không thấy cô nương ấy mệt đến độ ngay cả đứng cũng không vững nữa sao.”

Quý tiên sinh còn chưa kịp dứt lời, đã có người vén cửa lều đi ra, cười niềm nở đón tiếp ta: “Cô vào đi, đã chuẩn bị xong mọi thứ cho cô rồi.”

Ta được sủng ái mà đâm ra lo sợ: “Cái này là chuẩn bị cho ta ư?”

“Tướng quân nói sẽ hạ trại ở đây một ngày, tất cả mọi người đều đã có chỗ ngủ, cái này là chuẩn bị riêng cho cô.” Phụng Ca nhị nương chậu nước từ bên cạnh đi tới, nói chuyện với ta đã khách khí hơn rất nhiều, ta nói ‘cảm ơn’, bụng nghĩ thâm học y thuật quả nhiên không sai chỗ nào, chỉ mới cách đây vài canh giờ trước, Phụng Ca còn dặt ta như đất chó mà.

Ta quả thật đã mệt đến là người, lê bước đi vào lều, bên trong đã trải sẵn đệm, ta để nguyên quần áo nằm xuống, chỉ cảm thấy xương cốt toàn thân rã rời, mí mắt nặng trĩu như đá đè, tựa hồ chỉ cần khép lại sẽ không có cách nào mở ra được.

Nhưng trái tim cứ lơ lửng thấp thỏm không yên, buộc ta phải không ngừng suy nghĩ hết thảy mọi chuyện đã xảy ra đêm qua.

Tại sao bỗng nhiên xuất hiện nhiều rắn như vậy? Vì sao trong lều của giám quân bắt được toàn rắn xanh, mà trong lều của sư phụ đều là rắn đen kịch độc? Nếu như sư phụ không rời khỏi lều, nếu như ta không ở đây...

Ta nhắm mắt nghĩ ngợi, nghĩ tới đó, đột nhiên cả người rét run, đến cả đầu ngón tay cũng run rẩy.

Cửa lều khe lay, có gió lùa vào, sau đó lắng lại. Ngoài lều vọng vào tiếng người, là Quý tiên sinh và sư phụ.

“Ngủ rồi sao?”

“Hắn là ngủ rồi. Ta đã báo Phụng Ca dựng riêng cho cô ấy một cái lều, cô ấy cũng đã mệt rồi rồi.”

“Tốt rồi.”

“Bội Thu, ta đã kiểm tra rắn bắt được ở hai lều, bên phía giám quân kia chỉ là nguy trang, xem ra mục tiêu của việc này là hướng về phía cậu rồi.”

“Tộc người Liêu quá nhiều biên cảnh đã lâu, lần thay quân này có khả năng bọn chúng đã sớm nghe ngóng được tin tức, nên chuyện bọn chúng phải mật thám đến đây cũng không có gì đáng kinh ngạc.”

“Nhưng cách xua thả rắn độc giết người này thật quá nham hiểm. Nơi chúng ta đang đóng quân vô cùng bí mật, không thể nào là phục kích, rất có khả năng mật thám đã lén vào quân doanh, cậu phải cẩn thận.”

“Ta biết, ông cũng đi nghỉ ngơi một chút đi, Vương giám quân đã hạ lệnh toàn quân đóng trại ở đây hai ngày để điều tra rõ việc này.”

“Ông ta nói như vậy ư?”

Sư phụ không đáp nữa.

Bên ngoài lều yên tĩnh trở lại, sau đó là tiếng bước chân rời đi, trong lòng ta quỳnh quáng, đang tính đứng dậy đuổi theo sư phụ, nào ngờ có một luồng gió lạnh thổi qua, cửa lều bị mở ra, có người đi vào.

Ta mới vừa rồi còn định chạy vọt ra, nhưng lúc này thậm chí đến mở mắt cũng không đủ can đảm. Nghe thấy bên tai âm thanh sột soạt rất nhỏ, tim đập như trống trận.

Thời gian như dừng lại, không biết đã qua bao lâu, một bàn tay đặt lên trán ta, dịu dàng xoa nhẹ mấy cái. Ngón tay ấm áp mang theo những vết chai mỏng do cầm thương kiếm quanh năm, nhưng không hề khiến ta cảm thấy thô ráp, chỉ thấy hết đối ẩm áp dịu dàng không gì sánh được.

Khóe mắt của ta bất giác ướt đầm, rốt cuộc không thể giả vờ được nữa, mở mắt ra nghẹn ngào gọi: “Sư phụ.”

Sư phụ tựa hồ sớm biết là ta vẫn còn thức, cũng không lộ vẻ kinh ngạc, chỉ rù rì mắt nhìn ta: “Sao con không ngủ đi?”

Ta dứt khoát ngồi dậy: “Con không ngủ được, sư phụ, con có lời muốn nói với người.”

Sư phụ đáp: “Được rồi, ta cũng có chuyện muốn nói với con, con đi theo ta.”

Sư phụ đưa ta lên đỉnh núi, trời đã sáng, đầu thu, phương bắc se lạnh. Giữa tháng chín, lá đã chuyển màu đỏ rực khắp nơi, mặt sông êm ả, dòng nước lững lờ trôi uốn quanh chân núi. Một chiếc thuyền câu thả xuôi dòng, chẳng biết đến đi phương nào, nhìn từ xa đẹp như một bức tranh thủy mặc yên ả hiền hòa.

“Thật đẹp.” Ta kiễng cao chân trong làn gió sớm mát lạnh, sư phụ đứng ngay bên cạnh ta, chiếc áo choàng phất phơ trong gió, thàng hoặc chạm vào tay ta, khiến ta không kim lòng được cứ muốn giữ tay nắm lấy.

“Con thích nơi này không?”

“Nơi nào có sư phụ, con đều thích.” Ta dùng vẻ mặt nghiêm túc thành thật trả lời, đôi mắt khóe môi mỉm cười của sư phụ.

“Nơi này gần giáp với Liêu quốc, trước mắt con là quang cảnh của phương bắc, cũng là mùa thu, nơi đây nghìn núi muôn đóa, nhưng Dương Châu lại là núi biếc sông xanh, cảnh cảnh liễu rủ, nếu ở Giao Châu thì càng nóng bức hơn, các tướng sĩ đóng quân không tránh khỏi một thân đoàn đá*, đến nơi hoang dã, cây nào cũng có chùm chùm hoa quả dễ hái.

*(*Đoạn đá: hán phục của dân thường thời xưa, đa số làm bằng vải bố, trên áo dưới khó (quần).)*

“Thật tuyệt mà.” Ta chăm chú lắng nghe đến mê mẩn cả người, nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Nếu là ở Lương Châu, ban ngày nóng đến độ có thể ho chín trứng gà, đêm xuống cát lạnh như tuyết phải khoác áo choàng da mới có thể canh gác.”

“Con biết à?”

Ta có phần đắc ý: “Sư phụ đã viết trong thư ạ, người còn nói Ba Thục núi non trùng điệp, sông nước vui vơi, dọc bên bờ sông tầng tầng đá cuội đủ màu sắc trải dài phát sáng lấp lánh trong đêm, trên núi có rất nhiều chim sẽ ngủ sắc, vô cùng thú vị.”

Trong mấy năm qua, ta đã đọc đi đọc lại hàng trăm nghìn lần những lá thư sư phụ gửi về, lúc này vừa mở miệng, những dòng chữ lập tức tuôn ra như thác. Sư phụ im lặng lắng nghe, tuy người không nói lời nào, nhưng trong ánh mắt như có ánh sáng chậm chậm lưu chuyển, đẹp đến độ khiến ta ngắm nhìn không thể dời mắt.

Qua một hồi lâu sau, sư phụ mới lên tiếng: “Nguyệt nhi, năm đó sau khi ta xuống núi, từng cùng phụ thân theo hoàng thượng đi tuần sát ngũ châu Trung Nguyên. Một đường giang sơn như họa, hoàng thượng đứng trên vách đá chỉ tay, hỏi thiên hạ này còn có vị quân chủ nào ngồi trên núi sông hùng vĩ như vậy? Bá quan văn võ đồng loạt quỳ xuống đất, hô to ba lần vạn tuế. Sau này, phụ thân mang ta đến đóng ở biên quan, người hỏi ta nhìn thấy gì ở ngũ châu Trung Nguyên? Ta đáp, núi sông hùng vĩ, phụ thân lại lắc đầu, con có biết người đã nói gì với ta không?”

Ta cũng lắc đầu, phụ thân của sư phụ, ta thậm chí ngay cả gặp mặt cũng chưa từng, làm sao có thể đoán được lão nhân gia người đã nói gì?

“Phụ thân nói, núi sông hùng vĩ hẳn nhiên không cần phải nhắc đến, nhưng những thứ mà người chứng kiến, là những người làm ruộng vừa cấy cây vừa nhấm học chữ, là thuyền chài chiều hát vang câu trên mặt hồ tươi đẹp, ngư dân mạnh tay chèo, cho dù là biển quan trấn nhỏ, cũng có nông phu thợ săn, sau một ngày vất vả trở về nhà, vợ con gương mặt rạng ngời chào đón, cả nhà quây quần bên nhau nói cười. Nam nhi bảo vệ giang sơn, trăm họ vui hưởng thái bình, chiến sĩ trấn giữ biên cương, tướng lĩnh lấy thân tuần quốc, đây mới là quân nhân.”

Ta trên mặt vốn đang tươi cười, nghe đến đó rớt cuộc không cười nổi nữa, chỉ cảm thấy một dòng máu nóng bốc lên ngực, đốt cháy ta đến khó chịu.

Sư phụ quay đầu, nhìn lá đỏ như sáng rực cả núi đồi, cất lời: “Nguyệt nhi, con cảm thấy một người so với xã tắc thái bình, cái nào nặng hơn?”

Ta há hốc miệng, thanh âm nghèn nghẹn: “Hẳn nhiên là... xã tắc thái bình.”

“Chính là như vậy.” Sư phụ xoay mặt lại: “Trở về đi, đây không phải là nơi dành cho con.”

Trái tim ta giật thót, chưa kịp suy nghĩ gì hai tay đã đuổi ra túm chặt lấy cánh tay sư phụ, xong mới có thể thốt nên lời.

“Sư phụ, cho dù con biết một người vĩnh viễn không bao giờ có thể sánh được với bách tính muôn dân, nhưng trong lòng con, người quan trọng hơn hết thấy mọi thứ trên thế gian này, núi sông hùng vĩ, thiên hạ thái bình không thể nào sánh được với người, đối với con người quan trọng hơn cả chính bản thân con. Sư phụ, con cũng chỉ muốn người được bình yên khỏe mạnh, con biết có kẻ muốn hại người, con lo lắng cho người, con muốn ở lại bảo vệ người.”

Ta quá đổi kích động, sau khi nín thở một hồi không nghĩ, lúc này chỉ có thể đứng đó thờ đốc. Sư phụ có lẽ không nghĩ tới ta sẽ nói ra những lời như vậy, người nhìn ta sững sốt một hồi lâu, cuối cùng thờ dài. Cánh tay bị ta níu chặt không rút ra được, đành phải dùng tay còn lại xoa đầu ta, giọng bắt đầu dịu.

“Con, tiểu nha đầu này...”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Đại quân hạ trại trong rừng hai ngày, sư phụ không nhắc lại chuyện ta phải quay về, ta liền lảng lảng ở lại. Phượng Ca tìm cho ta một bộ quần phục cỡ nhỏ, ta hóm hờ mặc vào rồi đi ra bên ngoài lều cho hần xem. Phượng Ca nhủ vậy, bảo người cậu làm sao vậy nhỉ, mặc bình phục vào cũng không giống binh sĩ, lưng thụng lưng thùng toàn nết nhàn.

Ta cũng cảm thấy khó coi, không ngừng đưa tay vuốt, bị mọi người cười cho một trận. Quý tiên sinh còn đến an ủi, bảo ta không có việc gì, mặc vài ngày là quen ngay thôi.

Quý tiên sinh cất lời, mọi người lập tức im in thít. Ta cảm thấy hơi kỳ lạ, Quý tiên sinh rõ ràng là một người rất điềm đạm nhẹ nhàng, sao ai nấy đều có vẻ sợ ông ấy.

Từ Bình bị phạt hai mươi gậy, ta là sau đó mới biết được, nhất thời cảm thấy có lỗi, áy náy đến độ cần muốn đứt đầu ngón tay. Ta cảm loại thuốc mỡ tốt nhất đi tìm hần, hần còn bày ra vẻ chuyện nhỏ có hề gì, trên người quần kính bằng vải, vậy mà mặt lại cười toe toét an ủi ta.

“Không sao đâu, yên tâm đi.”

Ta khổ sở nhìn tấm lưng hần, nhỏ giọng: “Sao sư phụ có thể làm như vậy...”

Từ Bình lập tức lắc đầu, trả lời ta với vẻ mặt hết sức nghiêm túc: “Phải như vậy, tướng quân đã phạt nhẹ rồi.”

Ta sợ hần lại lôi mấy cái quân quy quân luật ra nói, thấy hần không có việc gì, bèn vội vàng để thuốc xuống chạy vù một mạch.

Y theo lời của Vương giám quân, tất cả mọi người trong quân doanh đều phải bị tra rõ một lượt, ngay cả ta cũng bị điểm tên. Sau giờ Ngọ ngày hôm sau, có cảm y vệ đến, chỉ vào ta nói: “Chính là người, giám quân muốn gặp người.”

Lúc đó ta đang xử lý mấy con rắn đen Từ Bình gom được trong túi da, đám rắn sau khi bị dính bột thuốc đắng về không còn hung hăng dữ tợn nữa, một đám đầu bò đầu bướu giờ nhìn lơ ngơ láo ngáo, ta cẩn thận lấy nọc độc của chúng cho vào bình sứ, rồi thả chúng lại vào túi, để dành dự phòng sau này cần dùng đến.

Khi người nọ nói chuyện, ta đang cúi đầu cảm một con rắn áp miệng nó vào miệng bình sứ để nó phóng nọc vào bên trong, hần không nhìn thấy rõ ta đang làm gì, ta cũng không ngược lên. Chờ một lúc không thấy ta trả lời, hần nổi dóa, tiến lại gần thêm hai bước, đột nhiên rống một tiếng long trời lở đất.

Ta bị hần làm cho giật mình, suýt tí nữa đánh rơi con rắn trong tay xuống đất, lật đặt định thần lại cắt con rắn vào túi, sợ nó bò đi mất, ta còn cẩn thận buộc miệng túi thêm một lần nữa, rồi để ở bên chân.

Loại rắn có độc tính kinh khủng như thế này rất hiếm thấy, khó có cơ hội bắt được một đám còn sống, vừa vặn để dành nghiên cứu làm thuốc chữa bệnh. Vì để tránh xảy ra điều bất trắc, ta đã tìm một nơi heo lánh kín đáo để lấy nọc. Sư phụ dẫn người đi tuần tra doanh trại, trên sườn núi không còn ai khác, ta lại ngồi sau một thân cây to, vậy mà hần cũng có thể tìm ra được, thật là có nghị lực.

“Vương giám quân tìm tại hạ có việc gì? Vết thương của ngài ấy có chuyển biến gì ư?” Ta đứng dậy, lấy chiếc khăn nhỏ ra lau tay.

Hần vẫn là dáng vẻ thất kinh hồn vía, tay run run chỉ cái túi da bên chân ta: “Người đang làm gì đó?”

Ta lấy làm lạ: “Đại nhân không nhìn thấy sao? Ta đang lấy nọc rắn.”

“Tiểu Nguyệt, có chuyện gì vậy?” Theo cùng là tiếng bước chân, Phượng Ca chạy tới, trên tay còn đang cầm mảnh giáp che ngực đang lau dờ, cũng không biết vừa rồi đang ở đâu, ắt hẳn là bị tiếng hét lay trời chuyển đất của tay cầm y vệ kia làm cho kinh ngạc, quảng quảng chạy tới, thở hắt ha hốt hển không thôi.

“Ta phụng mệnh giám quân...” Người nọ vừa ngắc ngứ nói tới đó, lại có người đi tới, bước chân có phần nặng nhọc, chính là Hàn Vân.

Nọc độc trong người Hàn Vân vừa mới được giải không bao lâu, bước đi vẫn còn hơi khập khiễng, nhưng khi đến gần vẫn cao hơn tay cầm y vệ kia nửa cái đầu, vô thức gây ra sức ép khiến hần bất giác lùi về sau một bước.

Hàn Vân đứng lại, không biết vô tình hay cố ý chắn giữa ta và người kia, lúc này mới lên tiếng: “Người ở đây đều là vệ binh thân tín dưới trướng tướng quân, cho dù là giám quân cũng không thể tùy ý điều động, đại nhân không biết sao?”

Người nọ vừa rồi vô thức giật lùi ra sau, sau khi định thần lại liền thẹn quá hóa giận, cất giọng the thé: “Vương giám quân của bọn ta chính là thân huynh (*anh ruột*) của hoàng hậu, là cậu từ (*anh vợ*) của hoàng thượng, cho dù là tướng quân...”

“Tướng ở ngoài, quân lệnh là trên hết, cho dù hoàng thượng ở đây cũng không thể phá vỡ quân quy.”

Hàn Vân một bước cũng không nhượng bộ, thậm chí ngay cả Phượng Ca cũng đã đi tới, tay ôm khối giáp che ngực kia đứng bên cạnh Hàn Vân. Người nọ không còn cách nào khác, cuối cùng gằn giọng nói: “Ta sẽ đi bẩm báo lại với giám quân.” đoạn xoay người rời đi.

Hàn Vân thân hình cao lớn, thêm một Phượng Ca, đã che chắn ta kín kẽ. Ta kiễng cao chân cũng không thể nhìn thấy được vẻ mặt của người nọ, chỉ nghe thấy âm thanh oán hận, chắc là giận đến sôi người.

Ta nghĩ rồi lại nghĩ, cẩn thận hỏi: “Tướng quân dặn ta không được phép đi đến chỗ đó sao?”

Hai người bọn họ nhất loạt quay đầu lại, Hàn Văn còn chưa kịp trả lời, Phụng Ca đã thì thầm khai mở đầu óc cho ta: “Lão họ Vương kia là đồ không ra gì, tôi chỗ nào cũng thích tìm mấy nam hài (*bé trai*) xinh xắn, cậu như vậy sao có thể đi tới chỗ của hắn ta được? Chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.”

Ta nghĩ người một thoáng, không hiểu hắn nói vậy là có ý gì, bèn quay sang nhìn Hàn Văn, nhưng Hàn Văn chỉ ngó lơ trên trời.

Ban đêm, lúc sư phụ trở lại, Phụng Ca lập tức nhanh nhẩu đem chuyện Vương giám quân tới tìm ta bẩm báo với người. Ta ngồi trong góc lều của sư phụ đọc sách thuốc, nhìn sư phụ vừa trả lời thư quân báo từ các nơi gửi đến vừa nghe Phụng Ca trình bày, nghe đến cuối cùng bỗng nhủ mấy nhìn ta một cái, thấy vậy ta lập tức gây người.

“Ta biết rồi, các cậu lui ra ngoài đi, Tiểu Nguyệt ở lại.”

Nghe vậy ta liền ngồi lại, còn ôm sách để sát lại gần sư phụ. Lều tướng quân hết sức đơn sơ giản dị, dưới đất cũng không có trải bất kỳ thứ gì. Sư phụ ngồi cũng chỉ là một bộ bàn ghế hành quân, ta bèn tìm luôn một chiếc giường nhỏ, kéo lại ngồi đỡ mắc công rắc rối.

Sư phụ thấy ta loay hoay di chuyển bèn bê giúp ta, sau khi quay lại ngồi vào chỗ của mình rồi, mới lên tiếng: “Hôm nay con đã làm những gì?”

Ta ngồi sát ngay bên sư phụ, bỗng thấy lòng thỏa mãn dong đầy, nghe người hỏi vậy, lập tức đáp: “Con lấy nọc của đám rắn đó giữ lại để dành làm thuốc, sau đó con lau áo giáp với Phụng Ca, người xem, mũ giáp này là do con lau, có phải bóng loáng sáng choang luôn không ạ?” Vừa nói vừa đưa tay chỉ đồng mũ giáp để trong góc lều.

Sư phụ nhìn thoáng qua: “Ừ, giỏi lắm.”

Ta phấn khích, hai mắt nhắm tịt lại cười.

Sư phụ lại nói tiếp: “Lúc bắt rắn phải cẩn thận, đừng để bản thân bị thương.”

“Sẽ không đâu ạ, sư tổ đã dạy con cách xử lý rắn độc mà.” Ta xòe mười đầu ngón tay cho sư phụ xem “Người xem, một chút vết trầy xước cũng không có.”

“Sư tổ của con...” Sư phụ nhủ chặt hai hàng chân mày, không nói gì nữa.

Ta biết đại khái sư phụ muốn nói gì, hơn phân nửa là muốn nói sao sư tổ cứ dạy cho ta mấy cái thứ táp nham hỗn tạp này. Có điều sư tổ đã giao du sơn thủy, người muốn tìm sư tổ để tranh luận cũng không dễ dàng, thế là không nói gì.

Lúc nói chuyện sư phụ vẫn đang xử lý đồng quân báo kia, không ngừng hạ bút phê chú, tựa hồ người còn rất nhiều việc phải làm, chỉ có thể tranh thủ khoảng thời gian rảnh vô cùng ngắn ngủi liếc nhìn ta một cái.

Ta rất vui sướng, cảm giác như được trở về khoảng thời gian được làm bạn cùng sư phụ mỗi ngày thuở bé. Khi đó người cũng như thế này, đêm xuống ngồi xem binh thư, còn ta lúc nào cũng quần quýt lấy người nói chuyện, chuyện gì cũng muốn nói với người.

Sư phụ chưa bao giờ mất kiên nhẫn với ta, vừa đọc sách vừa nghe ta huyền thoại bất tận, thỉnh thoảng liếc nhìn ta một cái, có khi ta vừa mới nói đó đã gục trên đùi người ngủ thiếp đi, người còn bê ta đặt lên giường.

Chúng ta ngồi như vậy một lúc, sư phụ đột nhiên lên tiếng: “Trong doanh trại không thể so được với nơi khác, con mặc đồ như thế này có quen không?”

Ta gật đầu, nhắm nghiền giấy lát nói thêm: “Làm nam hài cũng hay lắm ạ, y phục này dễ dàng vận động, sau này con còn muốn học cưỡi ngựa nữa.”

Sư phụ gật đầu, lại nói: “Những người ta dẫn theo đến Diêm Thành đều là vệ binh thân tín của Từ gia, bọn họ không giống với các tướng sĩ khác trong doanh trại. Quý tiên sinh, Phụng Ca và cả Từ Bình cũng vậy, ngoài bọn họ, con không nên giao tế nhiều với những người khác, con có hiểu không?”

Ta lập tức nghĩ ngay tới vị Vương giám quân béo ụ, cảm xép chồng trên ngực kia, và cả tay cầm y vệ, không kìm được hỏi người: “Sư phụ, có phải con đã cứu sai người rồi không ạ?”

Sư phụ nở nụ cười: “Sư tổ của con dạy con thời điểm cứu người có phân biệt đúng sai không?”

Ta lắc đầu: “Thầy thuốc cứu người là đạo lý hiển nhiên, bất di bất dịch. Cho dù là con hồ, con báo nhỏ bị thương trước mặt con, con cũng sẽ cứu.”

Sư phụ mỉm cười, vỗ vỗ đầu ta: “Nguyệt nhi, con là đứa trẻ ngoan.”

Ta đã nghe sư phụ nói điều này lúc lên sáu, khi đó ta hồn hờ như có cả rừng hoa nở rộ trong lòng, nhưng bây giờ có chút không hài lòng, không kìm được đứng lên cất giọng nghiêm nghị: “Sư phụ, người đừng gọi con là đứa trẻ nữa, người nhìn con xem, con đã trưởng thành rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Hai ngày sau, đại quân lại lên đường, tiến về điểm cuối cùng của hành trình Bắc Hải – Thanh Châu. Ta chỉ loanh quanh trong phạm vi có đội thân binh của sư phụ. Vương giám quân không có sai người tới tìm ta nữa, sự việc cứ như vậy trôi qua, không một ai khơi lại, giống như từ trước tới giờ chưa từng xảy ra.

Đúng như lời của Quý tiên sinh, sau khi ở trong quân doanh vài ngày ta liền quen thuộc với mọi thứ xung quanh. Mỗi ngày lên ngựa chậm chậm bước đi, sau khi đại quân hạ trại thì bắt đầu bận bịu bổ sung cho đầy hòm thuốc nhỏ của mình, chờ đến khi sư phụ đi tuần doanh trở về thì trò chuyện với người, nói mãi cho đến khi sư phụ báo ta đi ngủ, ta mới ôm sách thuốc trở về chiếc lều nhỏ của mình.

Tuy vậy cũng có thứ không được dễ chịu cho lắm, cưỡi ngựa rất vất vả, ngày ngày nghiêng ngã xóc nảy, nhưng cho dù khổ cực đến thế nào cũng đều đáng giá. Nhất là buổi tối ở trong lều của sư phụ, người cúi đầu phê duyệt quân báo, ta ngồi gần ngay bên cạnh người, cho dù không nói lời nào, chỉ thỉnh thoảng ngẩng đầu lên nhìn người một cái cũng đã mãn nguyện.

Ngày cả Phụng Ca cũng bội phục ta, một ngày nọ ở trên lưng ngựa nhìn chăm chăm ta hỏi: “Cậu mới bắt đầu cưỡi ngựa, mấy ngày nay mong không bị đau sao? Quân y đều có xe ngựa, không cần gắng gượng chống đỡ, xin tướng quân tìm cho cậu một chiếc lá được mà.”

Phụng Ca là đứa trẻ được sư phụ cứu từ một ngôi làng bị khói lửa chiến tranh thiêu rụi, sau đó không chịu rời đi, một lòng đi theo sư phụ. Bình thường chỉ lo mấy chuyện sinh hoạt hằng ngày, dựng trại, hạ lều, lau áo giáp... nhưng lúc nào cũng một bộ tài giới, hồ động một tí là đem ‘tướng quân’ treo nơi khóe miệng.

Phụng Ca vốn xem ta như nam hài mà đối đãi, sau này biết chân tướng rồi cũng không đổi, mở miệng không có tí bắn khoăn đả đo, hỏi mông có đau không mà mắt không chớp lấy một cái, khiến ta đỏ cả mặt mũi.

Ta lắc đầu: “Không sao, ta đã quen rồi.”

Kỳ thực, ngày đầu tiên cưỡi ngựa, hai đùi ta bị ma sát đến rướm máu, may mà chính mình là thầy thuốc, buổi tối cẩn rằng bó thuốc cho mình, sáng hôm sau đỡ hẳn.

Những lúc như vậy ta lại nhớ tới sư tổ, cảm thấy sư tổ đối với ta thật tốt, mấy quyển sách thuốc này tuy chữ viết lưa nhua rất khó coi, nhưng thật sự hữu ích vô cùng.

Ta nói với sư phụ ta rất nhớ sư tổ, lúc ta nói những lời này, sư phụ vừa mới đi tuần tra doanh trại trở về, người vừa xuống ngựa, mũ sắt còn đang kẹp trong khuỷu tay, ánh trăng chiếu ánh sáng bàng bạc mỏng lung vào bộ giáp bạc của người, mọi ánh mắt đều đổ dồn về người, nhưng người chỉ nhìn ta mỉm cười, đáp: “Sư tổ của con không có việc gì đâu, yên tâm.”

Người nói sao chính là vậy – ta nhắm mắt theo đuôi sư phụ, nói thêm “Con biết, nhưng lâu lắm rồi không có tin tức gì của sư tổ, người cũng không viết thư cho con.”

Sư phụ suy nghĩ giây lát, lại nói: “Nếu người có việc, người sẽ biết tìm ta ở đâu.”

Ta đón lấy mũ sắt của sư phụ, bổ sung: “Đúng vậy ạ, giống như con.”

Sư phụ thờ dài: “Đúng vậy, giống như con.” Sau đó nở nụ cười.

Ta cười tít mắt mũi, đây là cuộc sống mơ ước của ta, ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Phượng Ca đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi, mọi người ngồi quây quần bên nhau cùng ăn cơm. Ta và sư phụ đi tới, Hàn Văn đã hoàn toàn bình phục, đang ngồi nói chuyện với Trần Khánh, nhìn thấy chúng ta đến liền đứng dậy nhường chỗ.

Sau khi đến quân doanh ta mới biết, mỗi ngày tướng quân đều ở cùng một chỗ với nhóm thân binh của mình, cùng ăn cùng ngủ với bọn họ. Mười tám người này đều là đội trưởng kiêu kỵ, lúc có chiến tranh mỗi người dưới trướng là một đội ngũ hơn trăm người, nhưng khi không có chiến sự, lúc nào cũng đi theo bên cạnh sư phụ, một tác cũng không rời.

Ta hỏi Hàn Văn vì sao như vậy? Hàn Văn là một người bộc trực ngay thẳng, lúc nói chuyện tất cả cảm xúc đều hiện hết trên khuôn mặt, trực tiếp hỏi lại ta: “Có không biết bọn ta là những binh sĩ do một tay tướng quân dẫn dắt sao?”

“Một tay dẫn dắt?”

Bên cạnh có người nghiêng đầu sang giải thích: “Chúng tôi đều được tướng quân chọn ra từ những binh sĩ bình thường, thăng lên làm kiêu kỵ cũng là vệ binh thân tín của tướng quân.”

“Vậy mọi người đã ở chung một chỗ rất lâu rồi ư?”

Người nọ lắc đầu: “Cũng không phải, nếu có ai đó chết trên sa trường, sẽ chọn người khác thay thế bổ sung.”

Ta sững sốt, mặt mũi trắng bệch.

Từ Bình đi tới giờ chân đá người nọ: “Tránh sang một bên đi, cái gì mà chết với không chết, đừng có dọa cô ấy.”

Ta im lặng một lúc thật lâu, cuối cùng nghĩ tới nghĩ lui nghẹn ra được một câu: “Ta biết y thuật.”

Một câu không đầu không đuôi như vậy, vậy mà Hàn Văn cũng hiểu, hần ngồi xỏm xuống nhìn ta cười toe toét: “Mọi người đều biết rồi, tiểu thần y, bọn ta sẽ giữ lại tính mạng chờ cô nương chữa trị.” Nói xong còn giờ tay túm lấy cổ Từ Bình quắp hông hần kéo lại, chỉ vào hần nói: “Tên này thì khác, cậu ta xuất thân từ phủ tướng quân, thời gian đi theo tướng quân lâu hơn bất kỳ ai khác.”

Ta nhìn bọn họ, trong lòng có câu này nhưng không nói ra.

—— Ta còn được sư phụ nuôi lớn đó, các huynh so ra ai cũng kém hơn ta.

Lều của tướng quân luôn được đặt ở vị trí cao để tiện bề quan sát toàn quân, không như lều của Vương giám quân, lúc nào cũng sừng sững dựng ngay giữa doanh trại, lúc nào cũng phải có binh sĩ tuần tra xung quanh, giống như sợ có kẻ địch bất thành linh tấn công vậy.

Ta cảm thấy Vương giám quân thật là buồn cười, lều trại dựng ở đâu thì có liên quan gì cơ chứ? Lặng lấy, phò trương như vậy, nếu thật sự có địch đến, thì thế nào cũng là bia ngắm, ở đâu cũng có khác gì nhau.

Bữa tối là do hòa đầu quân đưa tới, lão Trần và Tiểu Hầu tử vẫn còn nhớ ta, lần nào cũng cười toe toét chào hỏi ta. Lão Trần bảo bọn họ đều đã nghe nói, hóa ra Tiểu Nguyệt cô nương là thần y, đã cứu cả giám quân... Tiểu Hầu tử đứng bên cạnh liền lầm bầm: “Không cứu thì tốt hơn.” Lời vừa ra khỏi miệng đã bị lão Trần đập cho một cái vô đầu, “ui da, ui da” không ngừng.

Đồ ăn rất đơn giản, nhưng trên đường đi xuyên đèo vượt núi, những đội trưởng kiêu kỵ này cũng không hoang phí thời gian, bọn họ tranh thủ những lúc rỗi rãi sẵn chút ít thú hoang. Tái nấu nướng của Phượng Ca không tệ, mở bếp nhỏ làm thêm vài món đặc biệt cho bữa tối, thịt nai ướp muối ngon không kể sao cho xiết, ngon đến độ vừa ngửi thấy mùi thơm đã khiến người ta muốn ăn mãi không thôi.

Đến ngày hôm sau, ta liền quán quýt lấy Hàn Văn năn nỉ hần mang ta đi cùng.

Hàn Văn vô đầu, vẻ mặt không tình nguyện.

“Như vậy sao được? Cô nương đến cưỡi ngựa cũng không rành.”

Ta đeo gió thuốc nói: “Cho ta đi với, ta chỉ xem một chút thôi, tiện thể hái một ít thuốc, xung quanh đây có rất nhiều thảo dược quý hiếm, vô cùng hữu ích.”

“Trong rừng có gấu.”

Ta ‘hừ’ một tiếng, dứt hai tay vào ống tay áo: “Có huynh mà, ta không sợ.”

Hàn Văn thành linh được ta tăng bốc, vẻ mặt hơi lảng lảng, nhưng ngoài miệng vẫn đắn đo lo ngại: “Tướng quân...”

“Sư phụ không có nói ta không được phép ra khỏi doanh trại mà.” Ta vừa nói vừa dùng cả hai tay hai chân tính treo lên ngựa.

Hàn Văn không còn cách nào khác, nhìn trái nhìn phải không thấy ai liền kéo ta lên, miệng không ngừng giáo huấn.

“Hái thuốc mà còn đòi cưỡi ngựa làm gì, vào trong rừng một lát thôi là phải về ngay đó.”

Ta còn chưa kịp mở miệng, một luồng gió đã phả vào mặt, chính là Ứng nhi xẹt vút qua bọn ta, đảo mắt đã lao tít lên cao, bay lượn vòng giữa không trung không chịu rời đi.

Hàn Văn ngửa đầu nhìn thoáng qua, cười rộ lên: “Tốt lắm, cậu chàng này cũng đi, hôm nay nhất định chúng ta sẽ thu hoạch được mẻ lớn.”

Ta cùng Hàn Văn vào rừng, Ứng nhi quả nhiên lợi hại, chẳng mấy chốc đã bắt được một con thỏ hoang quắp lại thả xuống trước mặt bọn ta, rồi dương dương tự đắc vỗ cánh bay đi. Hàn Văn mang theo cung tên, đang ngắm một con linh dương, bị Ứng nhi quấy nhiễu như vậy, linh dương dương nhiên chạy mất, hần tức giận đến giậm chân.

Ứng nhi lại lao vút xuống như một mũi tên xuyên thẳng vào rừng, khuấy động cả rừng sâu, đàn đàn chim hót hoảng bay nháo nhác đầy trời. Chúng ta thấy nó khí thế kinh người, trực giác mách bảo ở đó có con mồi béo bở, ngay lập tức chạy về hướng đó.

Rừng sâu, cây cối rậm rạp, dưới chân tầng tầng lá mục dày, chúng ta chạy được một lúc thì nghe thấy tiếng người hét thất thanh lẫn trong tiếng thú hoang gầm gừ, không biết chuyện gì đã xảy ra.

Hàn Văn dáng người cao lớn, có lẽ đã nhìn thấy thứ gì đó, đột nhiên dừng bước đứng sựng lại, ta đi theo ngay sát phía sau, suýt chút nữa đã va vào hần.

“Có chuyện gì vậy?”

“Suýt, dừng lên tiếng, có gấu.”

Ta sững người, Hàn Văn cũng không nói thêm gì nữa, phi người đặt ta lên nhánh cây, ta nhất thời không có chuẩn bị, chỉ biết vội vàng ôm chặt lấy thân cây để không bị ngã xuống. Mắt thấy Hàn Văn leo lên trên, đứng vững vàng trên một cành to cứng khác.

Sau khi định thần hồn lại, ta lọ mọ củi đầu nhìn, cuối cùng cũng biết được âm thanh trước đó từ đâu tới.

Dưới tàng cây, có năm ba người đang vây quanh che chắn cho một nam nhân trẻ tuổi, trước mặt bọn họ là một con gấu đen đang gầm gừ hung hăng muốn chồm tới, chỉ có hai người trong số họ có mang kiếm. Nam nhân được vây ở giữa cầm bảo đao ngọc, trong lúc nguy cấp như vậy mà hắn vẫn nhàn nhả ngắm phong cảnh, hoàn toàn không giống vẻ mặt như đang đối đầu với kẻ địch một sống một còn, gạch ngoi cùng tan của những người còn lại.

Ta cảm thấy hẳn thật kỳ quái, không khỏi nhìn nhiều hơn mấy lượt, đang nhìn bỗng nhiên hắn ngược cổ lên, trong rừng ánh sáng âm u, hắn vừa ngẩng lên, lộ ra dung nhan như ngọc, một nốt ruồi điểm tô bên mắt phượng, một gương mặt khiến người ta khó quên.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Con gấu đen đột nhiên đứng chồm lên bằng hai chân sau, gầm gừ lao vào đám người kia. Hàn Vân vận hết nội lực giương cung chờ thời cơ hành động đã lâu, lúc này một mũi tên bay ra thẳng vào giữa gáy con vật đáng sợ. Ứng nhi cũng lao bỏ xuống, trong tiếng tru gào thê thiết, một bên mắt của con gấu đen bị mổ máu đầm đìa.

Con gấu nổi điên, quơ quào móng vuốt nhưng không bắt được đại ung, liền quay đầu chạy về phía bọn ta, quanh quẩn tru lên dưới gốc cây, không ngừng dùng bả vai huých mạnh vào thân cây đại thụ.

Tình huống chuyển biến đột ngột, hai nam nhân cầm kiếm trước đó thấy con gấu đen điên cuồng chạy ra chỗ khác, lập tức che chở cho nam nhân ở giữa kia tránh sang một bên, còn một người thấp bé đến cả kiếm cũng không có đã sớm bị dọa cho sợ tới mức nước mắt nước mũi giàn giụa nhưng vẫn vừa thật lùi vừa che chắn cho nam nhân ở sau lưng kia, một bộ dùng mạng bảo vệ chủ nhân xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Con gấu đen mù một bên mắt, quanh cổ máu chảy như trút, thế nhưng vẫn không thể làm suy giảm độ hung hăng của nó, nó lồng lộn điên cuồng huých lung lay cả cây đại thụ. Ta ngồi không vững, chỉ còn biết bám chặt hai tay vào cành cây, Hàn Vân nhảy xuống túm lấy ta đồng thời nhắc vai lau mồ hôi đang không ngừng túa ra trên trán mình.

“Không xong rồi, lần này không thể hạ được con súc sinh này, phải tìm người đến.”

Ta được Hàn Vân túm giữ, một tay liền buông khỏi thân cây bắt đầu mò vào trong ngực áo tìm kiếm. Hàn Vân cúi đầu nhìn ta: “Gi cơ? Cô có cá đồ để đổi phó với gấu hả?”

Ta lắc đầu: “Không có.”

“Vậy cô đang tìm cái gì vậy?”

“Pháo khói báo tin sư phụ đã cho ta.”

Hàn Vân: “...”

Cây đại thụ rung lắc dữ dội, vất vả lắm ta mới lấy được ống pháo kia ra, nhưng đã bị cú xô mạnh vào thân cây của con gấu đen làm cho ống pháo tuột khỏi tay rơi xuống.

Ta hốt hoảng ‘ô!’ một tiếng, định chụp lại nhưng không kịp, đành phải trơ mắt nhìn cái ống nhỏ kia rơi xuống đất, bị con gấu đập mạnh bàn tay trước vùi vào bùn.

Ứng nhi lại từ trên cao lao xuống, nhưng cây cối rậm rạp đã cản trở tốc độ của nó. Con gấu đen lại có chuẩn bị, nó giơ móng vuốt ra tát, suýt chút nữa đã vỗ trúng cái cánh dài của Ứng nhi, khiến ta sợ đến nỗi hét to một tiếng.

Ứng nhi tránh được nguy hiểm, bay vút lên không trung, nhưng chỉ lượn vòng, không tìm được cơ hội lao xuống lần nữa.

“Hàn Vân, làm sao bây giờ?” Ta ngược cổ hỏi.

Cây đại thụ lung lay chao đảo, Hàn Vân một tay giữ ta, căn bản không có cơ hội giương cung lần nữa. Ngay giữa lúc tình thế nguy cấp, một tiếng tên rời khỏi dây như từ trên tầng không xé gió lao xuống, ánh sáng bạc xuyên qua rừng cây ghim thẳng vào một bên mắt còn lại của con gấu cực kỳ chuẩn xác, con gấu đen hai mắt bị chọc mù, ngửa mặt lên trời rống to một tiếng điên dại, toàn thân dựng đứng thẳng lên bằng hai chân, ánh sáng bạc lại xé toạt không khí bên nhón lao tới, tiếp theo là hai mũi tên chọc thẳng vào yết hầu của con gấu, con gấu bị vỡ khí quản, rớt cuộc không thể gắng gượng đứng thẳng người được nữa, rống lên một tiếng rồi ngã vật xuống như ngọn núi đổ sụp, cả khu rừng rùng rình ầm ầm chấn động, nhìn lại con gấu kia, nó nằm co giật trên mặt đất mấy cái, sau đó lặng im bất động.

“Tướng quân!” Hàn Vân kêu lên, rồi dẫn đầu nhảy xuống.

Ta quay phắt lại, nhìn thấy bộ giáp bạc phản chiếu ánh sáng rực rỡ, như ngọn lửa chói lọi giữa tà dương.

“Sư phụ!”

Ta hét lên vui sướng, vịn thân cây tỉnh tuột xuống, sư phụ đã đi tới đứng bên dưới tán cây, gơ hai tay ra, ta liền rơi thẳng vào trong lòng ngực người, hết như ngày còn bé.

Sư phụ vững vàng đỡ lấy ta, sau đó đặt ta đứng xuống đất. Hàn Vân đã cúi đầu quỳ gối bên cạnh, tự giác nhận lỗi: “Là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ đã đưa cô ấy đi theo.”

Ta ở trong quân doanh chưa được mấy ngày, nhưng đã có một sự hiểu biết nhất định về quy củ, phép tắc của nơi đây. Lúc này trong lòng quỳnh quáng, không đợi sư phụ mở lời đã chộp lấy tay áo người: “Sư phụ, ban này là chúng con đang cứu người.”

“Cứu ai?”

Ta sững sốt, quay lại tìm mấy người vừa rồi, không ngờ đến một cái bóng cũng không thấy, trong rừng chỉ còn lại mấy người chúng ta và một cái xác gấu. Nếu không phải cái xác gấu còn đang nằm lù lù ra đó, thì quả thực không khác gì một giấc mơ.

“...” Hàn Vân ngờ ngác.

Sư phụ nhìn ta, ta không còn lời nào để nói liền cắn chặt môi, cúi đầu im lặng.

Cái gọi là vong ơn bội nghĩa, chính là đây.

Ta âm ức: “Vừa rồi thật sự có mấy người bị gấu đuổi ở trong này, chúng con vào đây để cứu bọn họ.”

Một bàn tay đặt trên đầu ta, ta ngược lên, nghe thấy giọng nói dịu dàng của sư phụ.

“Ta biết.”

Sư phụ tin tưởng ta.

Ta lập tức hớn hờ, lôi kéo tay người cười tí mắt. Hàn Vân thấy tình hình như vậy cũng nhẹ nhàng thở ra, đang định đứng dậy thì sư phụ quay đầu lại: “Ai cho cậu dẫn con bé ra ngoài?”

Hàn Vân lại thụ người xuống, trên mặt sư phụ lộ ra nụ cười, người dùng cánh cung gõ lên vai hắn một cái: “Phạt cậu khiêng con gấu này về, thêm thức ăn tối cho toàn quân.”

Hàn Văn ‘a’ một tiếng, cúi đầu nhìn con gấu kia, biểu cảm trên mặt không biết có bao nhiêu đặc sắc, ta nhất thời không nhìn được, ‘xi’ một tiếng phi cười, bị hấn bị thương trừng mắt liếc, lật đặt che miệng lại.

Một con gấu lớn như vậy, không thể nào tránh khỏi nặng trên dưới năm ba trăm cân. Hàn Văn tuy khỏe mạnh, nhưng một người khiêng quả thật không dễ chút nào, lại không dám trái lệnh, cuối cùng đành phải vác về mặt đau khổ đi chặt thân cây làm cang, xem ra là tính kéo lê con gấu về.

Sư phụ xoay người bước đi, ta ngấp ngừng nhìn Hàn Văn. Trái lại, Hàn Văn dòm ta mỉm cười, phát phát tay ý bảo hấn sẽ theo sau, khẩu hình miệng rõ ràng là bảo ta mặc kệ hấn.

Sư phụ đã đi cách xa năm ba bước, giọng nói bay theo gió: “Con theo ta trở về trước, con cũng phải chịu phạt.”

Mặt mũi ta tức thời héo quèo, chạy theo sau người, cũng ‘a’ một tiếng: “Sư phụ, người sẽ phạt con thế nào vậy ạ?”

Sư phụ đi phía trước ta, lưng nghiêng đầu, xương lồng mày cao thẳng như đường nét khắc họa tuyệt đẹp của ánh sáng trong bóng tối, khỏe mắt dường như mang theo ý cười, nhưng không cách nào nhìn rõ.

“Phạt con đi đến chỗ của hòa đầu quân nhóm lửa nấu cơm, con có sợ chưa?”

Sư phụ đi rất nhanh, ta hí hục chạy theo cũng không kịp, cuối cùng dứt khoát chơi trò ăn vạ, bỏ nhào tới trước, hai tay níu chặt vạt áo choàng của người không buông.

Sư phụ bị ta túm lấy, bước chân dừng lại.

“Sư phụ, người đi nhanh quá, con đuổi theo không kịp.” Ta mặt không biến sắc, hơi thở không dốc nói.

Rừng sâu thăm thẳm, cây cối rậm rạp, chúng ta đi một quãng xa như vậy, đã sớm không còn nhìn thấy Hàn Văn và con gấu kia. Sư phụ xoay người lại nhìn ta, nghiêm mặt.

Ta rút cổ, cảm thấy mình có hơi quá đáng, nếu thật sự chọc giận sư phụ, vậy thì việc lớn không tốt rồi.

Nhưng giây tiếp theo, sư phụ chỉ thờ dài, ngồi xổm xuống, bảo ta: “Lên đi.”

Lần trước sư phụ công ta, đã là chuyện của tám năm về trước, buổi tối trước ngày người xuống núi, người tìm thấy ta ngồi rúc người khóc trong hang động, người công ta trên lưng, vừa dỗ dành vừa khuyên nhủ công ta về tới häng giầu trúc bao quanh nhà trên núi Bạch Linh.

Ta áp mặt vào lưng người, sư phụ mặc áo giáp nhẹ, bên dưới áo choàng lạnh và cứng, vậy mà ta lại cảm thấy hết đối ẩm áp, một cảm giác giống như đang nằm mơ, không kim được áp chặt mặt vào hơn để tìm kiếm một chút cảm giác chân thật.

“Sư phụ, sao người biết chúng con đang ở đây vậy ạ?”

“Con ngẩng đầu lên nhìn xem.”

Ta ngước lên, nhìn thấy Ưng nhĩ đang chao liệng giữa tầng không rít gào, trong lòng nhất thời sáng tỏ, thì ra là nó tìm viện binh đến.

“Tốt quá.”

“Tốt cái gì? Đừng tưởng là ta sẽ không phạt con.”

“Con biết mà, con sẽ đến chỗ của hòa đầu quân để nấu cơm. Con biết nấu ăn, sư phụ, con sẽ hầm canh cho người uống ạ.”

Sư phụ nghiêng mặt nhìn ta một cái, không đáp.

Trong ánh hoàng hôn dần tối, ta nhìn thấy tình cảm yêu thương xen lẫn bất lực toát ra từ trong đôi mắt người. Đó là nét mặt của người lớn cung chiêu đưa trẻ, bởi vì yêu thương cho nên không có cách nào trách mắng được.

Ta thấy trong lòng như có muôn ngàn cánh hoa hé nở, hy vọng cánh rừng này đi mãi mãi không bao giờ kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Ba ngày sau, đại quân đến doanh trại Bắc Hải Thanh Châu, suốt dọc đường gió yên sóng lặng, không còn xảy ra những chuyện lạ lùng như bất ngờ bị rắn tấn công nữa.

Đại doanh Bắc Hải đóng ngoài biên cảnh, nằm tiếp giáp với quan ải Bắc Hải, là phòng tuyến quan trọng nhất trong việc chống đỡ sự xâm lược của quân Liêu. Đại quân xếp thành một hàng dài trước doanh trại chờ tướng quân trao nhận binh phù. Một cổ xe ngựa xa hoa lộng lẫy phi nước kiệu đi ra từ chính giữa đội ngũ, dừng lại ngay trước mặt tướng quân.

Người bước xuống xe chính là Vương giám quân, vẫn một thân cẩm y, chất vải bất sáng phản chiếu rực rỡ dưới ánh mặt trời, cang lộ ra vẻ bóng bẩy mượt mà.

Wương giám quân mờ thánh chỉ, sư phụ xuống ngựa, khụy gối quỳ xuống, hơn một vạn người ngựa đen kịt phía sau cũng nhất loạt quỳ theo, cả mặt đất ầm ầm rung chuyển.

Ta quỳ sát bên cạnh Phụng Ca, nghe Vương giám quân gật gù đắc ý đọc cái gì đó mà ta không thể hiểu được, ánh mắt xuyên qua khe hở giữa các đội trưởng kiêu kỳ nhìn thấy bóng lưng của sư phụ đang quỳ một chân dưới đất, trong lòng rầm rút khó chịu, không kim được liền hạ giọng nói với Phụng Ca: “Tại sao phải quỳ trước ông ta? Ông ta cũng không phải hoàng đế.”

Phụng Ca sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, lập tức đưa một ngón tay lên miệng làm động tác im lặng, đề thấp giọng gần như tiếng gió đáp ta: “Đó là thánh chỉ! Thánh chỉ chính là hoàng thượng.”

“Tiếng ồn ở đâu ra thế hà?” Phía trước vang lên tiếng quát, ta ngẩng đầu lên thì nhìn thấy tay cầm y vệ từng đến tìm ta đang chìa ngón tay về phía ta và Phụng Ca, giương mày tròn mắt vô cùng hung tợn.

Thánh chỉ đã tuyên đọc xong, Vương giám quân cuộn cuộn giấy vàng kia lại, lúc khuôn mặt chuyển động đám thịt mỡ trên cằm cũng lúc lắc theo.

Sư phụ đứng dậy đồng thời giơ một tay lên, hơn một vạn tướng sĩ ở nơi này đồng loạt đứng dậy trong tíc tắc, động tác dứt khoát chỉnh tề.

Phụng Ca lòi ta dậy, mặt mày căng thẳng, hai vai vai gù hết xuống. May là mười tám đội trưởng kiêu kỳ đứng ngay phía trước bọn ta, bọn họ đều là những nam nhân cao lớn, vì vậy vừa đứng dậy, ta và Phụng Ca lập tức bị che kín. Vị trí của Từ Bình cách bọn ta gần nhất, ta cúi đầu, nhìn thấy bàn chân hấn khề dịch chuyển, động tác vô cùng sẽ sàng, nhích gần về phía bọn ta.

Wương giám quân cười bà bà: “Quân uy bậc này! Từ tướng quân có cách trị quân, biên cương không còn gì phải lo lắng nữa rồi!

“Không dám nhận, Bội Thu phụng chỉ trấn giữ biên cương, cùng tiến cùng lùi với các tướng sĩ, thế sống chết ngăn địch mà thôi.”

“Đừng vậy đừng vậy, có tướng quân ở đây, hoàng thượng lúc nào cũng vững dạ yên lòng. Đúng rồi, vị đồ đệ thân y kia của tướng quân có ở đây không? Một đường mệt nhọc, ta còn chưa cảm tạ ơn cứu mạng của cậu ấy, thật vất vả mới đến đại doanh, đêm nay tướng quân nhất định phải đưa cậu ấy đến chỗ của ta, để ta hàn huyên trò chuyện bày tỏ tấm lòng tôn kính với tiểu thân y.”

Ta nghe thấy Vương giám quân đột nhiên nhắc tới mình, hai lỗ tai lập tức dựng thẳng dậy, nghe thấy sư phụ cất lời: “Đại quân vào trại không thể trì hoãn, giám quân đại nhân, ngài và ta cùng vào thôi.” Nói đoạn tiến lên một bước, như thế vừa rồi Vương giám quân không hề đề cập tới ta.

Đám thịt trên mặt Vương giám quân giật nảy lên, nhưng hàng vạn ánh mắt đang nhìn vào, hẳn nhất thời không nói thêm gì nữa, một lát sau cười khan hai tiếng, đáp: “Tướng quân nói phải, vào trại thôi.” Nói xong xoay người bước lên xe ngựa của mình.

Sư phụ lên ngựa, phát tay, đại quân bắt đầu di chuyển, trật tự nối đuôi nhau tiến vào đại doanh. Phurong Ca lau một phen mồ hôi, giọng nói cũng đổi khác: “Làm ta sợ muốn chết.”

Ta cười phì, mặt hơi ngêch lên trời: “Cậu sợ gì chứ? Có cái gì mà phải sợ?”

Lần này thì ngay cả Tử Bình cũng quay sang dòm ta, vẻ mặt bội phục kẻ mĩ tị không sợ trời sợ đất.

Bên trong đại doanh phòng ốc nối tiếp nhau san sát, vốn có binh đồn trú đã sớm chuẩn bị trước, đại quân loáng cái thu xếp xong, nhanh chóng ổn định. Sư phụ và các tướng lĩnh dưới trướng họp bàn việc đóng quân; Hàn Văn, Tử Bình bọn họ hẳn nhiên tất cả đều đi theo, Phurong Ca dắt Ô Vân Đạp Tuyết ra bờ sông tắm rửa, ta thì một mình ngồi xõm trong gian phòng nhỏ vừa được phân sắp xếp lại hòm thuốc.

Sư phụ lúc nào cũng là tâm điểm của đám đông, luôn bị vây quanh, không có lấy một chút thời gian rỗi rãi. Thay vào đó, Quý tiên sinh lại sang đây thăm ta, thấy ta đang lúi húi phơi dược liệu trong gian phòng nhỏ, ông không đi vào mà chỉ đứng ở cửa mỉm cười nói:

“Đã quen với nơi này chưa?”

Ta vẫn luôn có ấn tượng rất tốt về Quý tiên sinh, rất thích ông, liền quay đầu lại cười tươi rồi, còn gơ tay ngoác ngoác: “Quý tiên sinh, người tới đây à, con đã quen rồi, nơi này tốt lắm à. Con đang phơi dược liệu, người xem, những thứ này đều do con đào được ở dọc đường.”

“Nhiều như vậy ư, Tiểu Nguyệt thật lợi hại.”

Ta được khen, lại càng thích chí, cười tít mắt: “Tối nay, con định làm được thiện cho sư phụ. Quý tiên sinh, người cũng đến ăn cùng nhé.”

Ông ấy cười lắc đầu: “Không được rồi, tối nay ta còn chuyện phải trao đổi với tướng quân.”

Ta tui nghiu, hơi thất vọng: “Buổi tối, sư phụ cũng không trở về à?”

Quý tiên sinh chấp hai tay trước bụng: “Tiểu Nguyệt, con có thời gian không? Ta muốn trò chuyện với con một lát.”

“Dạ.” Ta tha đám thảo dược trên tay xuống, đi ra ngoài nói chuyện với Quý tiên sinh: “Quý tiên sinh muốn nói với con chuyện gì à?”

Quý tiên sinh và ta đi đến bờ sông, bước chậm chậm xuôi theo bờ từ từ trò chuyện. Nước sông mênh mông lững lờ chảy vòng qua doanh trại, bên kia bờ những hàng cây lá vàng lá xanh xen lẫn sắc đỏ kiêu sa như một bức tranh màu rực rỡ.

“Quý tiên sinh, người nói đi à.” Ta giục ông ấy.

Quý tiên sinh đưa mắt nhìn ta, ánh mắt ấm áp dịu dàng: “Tiểu Nguyệt, Bội Thu rất quan tâm con.”

Ta nghe vậy liền hớn ha hớn hở, không còn nhớ gì đến khiêm tốn, lập tức gật đầu: “Con là đồ đệ của sư phụ mà.”

Quý tiên sinh gơ tay lên, như là muốn vỗ đầu ta vậy, nhưng cuối cùng vẫn buông xuống, chỉ nói lấp lửng: “Con thật là...” Nói đoạn liền nở nụ cười.

“Chính là như vậy, con mới càng phải cẩn thận hơn.” Quý tiên sinh cười xong, lại bổ sung thêm một câu.

“Con vẫn luôn rất cẩn thận mà.” Bên bờ sông đá cuội ẩm ướt trơn trượt, ta cúi nhìn dưới chân, cẩn thận nhảy qua một vũng nước.

“Không phải cẩn thận như thế.”

“Vậy thì như thế nào à?” Ta suy nghĩ một thoáng, nói thẳng: “Quý tiên sinh, người muốn con phải chú ý coi chừng Vương giám quân ư?”

Trong quân doanh, tất cả mọi người đều bận rộn, ai cũng có chức trách và nhiệm vụ riêng của mình. Ta biết Quý tiên sinh sẽ không tự nhiên tới tìm ta chỉ để nói những lời vô nghĩa lãng phí thời gian. Mặc dù ta xuống núi chưa được bao lâu, nhưng ta cũng không phải là kẻ ngốc, những việc đã gặp phải trước đó ta đều nhìn thấy trong mắt, nhất là về Vương giám quân. Những binh sĩ cao to vạm vỡ, tính cách con nhà võ kia, bọn họ đại biểu cho những người chất phác vụng về, có đôi khi sự chán ghét hiện rõ trên mặt, nhưng vẫn không nói gì. Sư phụ thì càng là nhân tài kiệt xuất, chẳng những không nói gì, mà ngay cả hôm nay trước khi vào trại, Vương giám quân đứng trước mặt người nói chuyện, người cũng xem như hắn không tồn tại, dùng hành động biểu đạt hết thấy. Nếu Quý tiên sinh sẵn lòng nói rõ với ta một chút, ta sẽ rất cảm kích.

Quý tiên sinh nhìn ta mỉm cười, nhưng cất lời lại là: “Mấy năm nay Trung Nguyên thái bình, nhưng biên cương không lúc nào yên. Trong triều không nắm được chuyện ở nơi xa xôi này, nhưng bọn họ nhìn chòng chọc vào đội quân của Tử gia. Giám quân trước kia là huynh đệ của Tử lão tướng quân, Vương giám quân chỉ mới nhậm chức trước khi đối nơi đóng quân. Cái gọi là giám quân, cũng chính là giám sát tướng quân, là người truyền báo hướng đi của đại quân về cho triều đình, những điều này con có hiểu không?”

“Vậy thì sao à? Con biết Vương giám quân là anh trai của hoàng hậu, vậy chính là người nhà của hoàng thượng. Nhưng sư phụ ở nơi này để trấn giữ biên cương, bảo vệ giang sơn của hoàng thượng, người có làm gì sai cơ chứ?”

“Tiểu Nguyệt, Bội Thu thân là đại tướng trấn giữ biên quan, trước có hồ lang chi quốc, sau lưng là nghìn vạn tướng sĩ, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào cậu ấy, cậu ấy càng quan tâm con, con càng trở thành điểm yếu cho người ta nắm. Bội Thu nhiều năm chinh chiến, đối với chuyện của triều đình không để trong lòng. Nhưng nếu như giám quân đại nhân đã biết con đang ở đây, tự nhiên ông ta sẽ chú ý đến con nhiều hơn một chút, con nói có phải không?”

Ta nghe đến đó, mặt đã đỏ ửng lên vì cảm thấy có lỗi, cúi đầu nói: “Quý tiên sinh, hôm nay lúc Vương giám quân tuyên đọc thánh chỉ, con đã nói chuyện lung tung. Con đã khiến sư phụ khó xử phải không à?”

Quý tiên sinh mỉm cười, rót cuộc cũng gơ tay vỗ vai ta một cái: “Không, đây chỉ là chuyện nhỏ, không đáng để nhắc tới. Con thông minh như vậy, chỉ cần bình tĩnh suy nghĩ một chút là sẽ hiểu ra ngay thôi.”

Quý tiên sinh nói xong liền cùng ta cáo biệt, bạch y phát phơ trong gió rồi đi, thật sự để ta lại một mình tĩnh tâm suy nghĩ. Ta cũng không vội trở về doanh trại, chậm rãi bước dọc bờ sông giấy lát, trong lòng chỉ thấy ù rù muộn phiền.

Sư phụ vất vả bảo vệ giang sơn, ta một lòng muốn làm áo bông nhỏ* của sư phụ, như thế nào lại trở thành điểm yếu trong mắt người khác chứ? Nhưng những lời Quý tiên sinh đã nói cũng có đạo lý, ta không muốn già vò như mình nghe không hiểu.

*(*Có câu con gái là áo bông nhỏ thân thiết của mẹ: con gái tình tế, sẵn sàng dịu dàng, tựa như chiếc áo bông mềm mại, ấm áp.)*

Cậu ấy càng quan tâm con, con càng trở thành điểm yếu cho người ta nắm.

Đúng là như thế, vì vậy ta mới càng cảm thấy khó chịu.

Nơi này cách đại doanh không xa, bờ sông phủ một màu xanh của bèo dại và cây cỏ, một lúc nữa sẽ có khói bếp lượn lờ bốc lên cao từ phía doanh trại. Thình thoảng có cánh chim vút lướt qua mặt sông bay về phía khu rừng bên kia bờ, bắt trí bất giác đã đến giờ chim về tổ, giờ cơm chiều.

Ta nghe thấy bụng bắt đầu kêu đói, bước đi mãi mà vẫn nghĩ không ra, bèn xoay người, tính về doanh trại rồi nghỉ tiếp. Còn chưa kịp nhắc bước, bên tai bỗng vang lên một tiếng ‘vút’, ta nghiêng đầu tránh sang một bên theo bản năng, lại nghe thấy tiếng ‘ding’ lách cách, một mũi tên dài sượt qua mặt ta rơi xuống đất, mũi tên đâm vào đá cuội, bắn nảy lên.

Ta kinh hoàng đến độ tức giận, quay phát đầu lại hét một tiếng: “Ài!”

Có người từ cánh rừng bên kia bờ đi ra, trên tay còn cầm cung, nhìn ta một cái từ xa xa, sau đó cười: “Sao lại là cậu?”

Ta nương theo ánh tà dương nhìn thấy rõ dáng vẻ của người nọ, một cảm giác chán ghét cuộn dậy trong lòng, chỉ vào hắn, đáp lại một câu: “Thì ra là người ư, kẻ vong ân phụ nghĩa.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24

Đứng bên bờ sông bên kia chính là nam nhân mắt phượng mà ta đã gặp ở trong rừng ngày đó, ta đối với người này hoàn toàn không có thiện cảm. Ngày đó, Hàn Văn và ta đã không màng nguy hiểm cứu bọn họ thoát khỏi miệng gấu, trái lại chính mình rơi vào tình thế ngặt nghèo, nếu không phải có sư phụ tới cứu, nói không chừng đã để lại tính mạng ở đó. Hắn thì quá hay, loáng cái chạy mất, ngay cả một câu cũng không để lại.

Ta hung dữ nhìn hắn, nhưng về mặt hắn lại nhàn nhã thong dong, còn vẫy vẫy tay, như thể bảo ta đi qua.

Ta làm như không nhìn thấy, xoay người rời đi. Đây chỉ mới là lần thứ hai bọn ta gặp mặt, nhưng cũng là lần thứ hai ta suýt nữa chết trong tay hắn. Loại sát tinh này, không hạ độc hắn đã là may lắm rồi, còn muốn ta nói chuyện?

Hắn thấy ta bỏ đi, cũng không ra về tự cao tự đại nữa, lần theo chỗ nước cạn nhảy qua, cười hi hi: “Giận à? Vừa rồi là ta sẩy tay, làm cậu sợ hãi?”

Ta không thêm đề ý tới hắn, nghiêm mặt tiếp tục đi về phía doanh trại.

“Cậu chạy cái gì? Sợ ta ư?”

Nam nhân bước chân dài rộng, chỉ mấy bước đã bắt kịp ta. Ta buộc lòng phải đứng lại, sắc mặt nghiêm nghị xoay đi chỗ khác để khỏi phải nhìn thấy mặt hắn. Một bàn tay nhét vào trong tay áo, siết chặt chiếc khăn nhỏ của mình.

“Cậu tên gì? Lần trước cậu và bằng hữu của cậu đã hạ con gấu đó, ta vẫn chưa cảm tạ cậu. Mấy tên thù hằn kia của ta rất sợ chết, một mạch kiên quyết kéo ta đi, sau đó con gấu kia thật sự chết rồi hả?”

Ta không nói lời nào, dùng ánh mắt trừng hắn.

Hắn bị ta trừng đến phải cười, mắt phượng cong lên, viên nốt ruồi kia càng trở nên dễ nhìn: “Được rồi, ta biết là ta không đúng, khiến cậu tức giận mà.”

Nếu đổi lại là cô nương khác, đối mặt với vẻ phong tình vạn chủng như vậy nhất định sẽ thẹn thùng cúi mặt che giấu đôi má ửng đỏ như hoa đào. Đáng tiếc, ta từ nhỏ đã quen ngắm nhìn nam nhân anh tuấn uy vũ như sư phụ, nên đối với dạng nhẹ nhàng cười nói mặt ngọt dễ dàng này hoàn toàn không có cảm giác. Có điều hắn đã nói như vậy, ta mà không mở miệng thì cũng có vẻ hẹp hòi. Hơn nữa, mặc dù người này kỳ quái nhưng không khiến người ta cảm thấy bị đe dọa, thêm vào đó đường đi của mũi tên vừa rồi cũng rất xiên xẹo, sức mạnh căn bản không đủ để làm người khác bị thương. Ta đã thấy sư phụ bắn tên, sức mạnh ngàn cân, sức xuyên thấu cực mạnh, có thể xuyên qua cả giáp sắt. Cho dù là những binh sĩ bình thường trong quân doanh cũng mạnh hơn người này. Vừa rồi vị đại ca công tử này ở trong rừng kéo cung, thuận tay là kéo chơi cho vui vậy thôi ư?

Ta thả lỏng bàn tay đang nắm chiếc khăn nhỏ ra, lên tiếng: “Quên đi.”

“Cậu tên gì?” Hắn lại hỏi.

Ta nhìn hắn, không có ý định trả lời.

Hắn mỉm cười, cũng không để bụng, thuận tay gạt một vật gì đó từ đai lưng của mình xuống: “Cho cậu nè, cầm lấy đi.”

Hắn chìa tay ra, đem vật đó nhét vào tay ta như lẽ tất nhiên. Vật đó chạm vào tay lạnh ngắt, ta cúi đầu nhìn, thì ra là một miếng ngọc bội, bên trên là núi non sông nước, hoa lá chim muông, chạm trổ vô cùng tinh tế tỉ mỉ, tua rua buộc bên dưới bện từ tơ vàng, đường vân phức tạp tinh xảo, nhìn sao cũng thấy danh giá cao quý.

Cái này là thể nào? Lễ vật tạ lỗi vì đã ném ta và Hàn Văn lại cho con gấu điên kia ư?

“Ta không cần bất cứ thứ gì của huynh.” Ta trả ngọc bội lại cho hắn.

“Cầm lấy đi, cái này rất đáng giá.” Hắn không nhận.

Đẩy qua đẩy lại, ngọc bội trượt khỏi tay chúng ta rơi xuống, nện vào đá cuội, phát ra một tiếng lanh canh giòn tan, vỡ làm bốn mảnh.

“...” Ta nghệt mặt.

Hắn cũng thoáng sững người, nhưng ngay sau đó phát tay một cái: “Vỡ rồi thì thôi, bỏ đi.”

Đồ quý giá như vậy, cho dù ta chưa từng gặp qua nhiều, nhưng nhìn sao cũng thấy nó có thể chống đỡ cho cả một gia đình bình thường khỏi phải vất vả kiếm sống suốt một năm. Vậy mà nam nhân này cứ như vậy tùy tiện nói một tiếng ‘bỏ đi’.

Ta mím môi, quan sát hắn một lần nữa. Hắn thấy ta nhìn, nghĩ rằng ta ngượng vì đã làm vỡ đồ của hắn, thế là nhoen miệng cười. Về mặt thong dong tự tại, nhàn nhã nói: “Không sao, mấy món đồ thể này, ta cho cậu một cái khác là được.”

Có tiền thì giỏi lắm sao? Ta nhủ thầm trong bụng: tên này —— dùng từ ‘hoàn khổ’ cũng chưa đủ để hình dung!

*(*Hoàn khổ: chỉ những kẻ con nhà giàu ăn chơi trác táng, phá gia chi tử.)*

“Những món đồ này không có ích gì cho ta, ta cũng không cần, huynh đi đi, ta về đây.” Ta xoay người, tiếp tục bước về phía doanh trại.

“Cậu còn chưa nói cho ta biết cậu tên gì đấy?”

Ta bắt đầu phát phiền vì hắn, lại nhủ thầm không biết mấy nam nhân bám chặt hắn một tác không rời kia đâu rồi? Sao lại để cho vị đại ca công tử hoàn khổ này một mình chạy ra ngoài, không có ai quản.

Đang phiền não, đột nhiên từ trong cổng lớn của doanh trại có một đội người ngựa phi vọt ra, thế như chớp giật, vội vã lao đi trong ánh chiều tà, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ta nhìn thấy sư phụ dẫn đầu đội ngũ, ánh giáp bạc vụt lóe qua, trong tay còn cầm trường kích, hoàn toàn là tư thế xuất binh ra trận, trái tim vừa đập thịch một cái miệng đã gọi thành tiếng.

“Sư phụ!”

Khoảng cách xa như vậy, đội người ngựa kia tốc độ lại kinh người, sao có thể nghe thấy tiếng gọi của ta? Loáng cái đã biến mất khỏi tầm mắt ta, chỉ để lại một lớp bụi mù cuộn cuộn không tan.

Ta nóng lòng, co chân chạy về hướng đại doanh, nhưng cánh tay bỗng nhiên ghi nặng, bị người kéo lại.

“Cậu gọi ai là sư phụ? Người đó là Từ Bội Thu ư? Cậu là đồ đệ của Từ Bội Thu sao?”

Ta nổi giận, thứ nhất hấn lại có thể tùy tiện kéo tay ta như vậy, hai là hấn lại dám gọi thẳng tục danh* của sư phụ, ngay cả hai chữ tướng quân cũng không có, nghe hấn gọi như vậy, con giận trong lòng ta lập tức bùng dậy.

*(*Tên húy hay tục danh, tên thật là tên gọi được cha mẹ đặt cho từ khi còn nhỏ. Trong các nền văn hóa Á Đông thời phong kiến, có tư tưởng cho rằng tên húy có liên hệ với linh hồn, vì vậy dùng tên húy cần có yêu cầu nhất định và cấm kỵ.)*

“Sao ngươi lại kéo tay ta? Buông ra, còn nữa, gọi tướng quân!”

“Cậu thật sự là đồ đệ của Từ Bội Thu ư?” Hấn nhìn ta với vẻ kỳ quái: “Hắn chẳng phải đao kiếm, cưỡi ngựa bắn cung đệ nhất thiên hạ ư? Sao lại có một đồ đệ vô dụng như cậu vậy?”

Tất cả những gì ta có thể nghe thấy là sợi dây thần kinh đang căng như dây đàn kể từ khi hấn xuất hiện trong đầu bỗng đứt lìa, phụt một tiếng.

Đù rồi, dừng ở đây thôi, ta nhìn đù rồi.

“...” Nam nhân bỗng rút mạnh tay lại, rồi ra sức rầy rầy mấy cái: “Cậu làm gì vậy!”

Ta lấy chiếc khăn nhỏ ra lau tay theo thói quen, cũng không nở nụ cười quen thuộc như khi nói chuyện với mọi người, chỉ nói: “Mau đi tìm mấy bằng hữu của ngươi đi, trong chốc lát nữa toàn thân ngươi sẽ tê dại, ngươi cũng không muốn tới nay phải nằm ngoài bờ sông qua đêm đúng không?”

Hai đầu chân mày của hấn nhàu lại, mắt phượng không còn cong cong nữa, trừng mắt nhìn ta lộ ra vẻ tức giận, nhưng ta đang nôn nóng trở về doanh trại, làm sao có thời gian để ý tâm trạng của hấn, xoay người tiếp tục chạy.

Chạy được vài bước bỗng sức nhớ, lại ngoái đầu dặn một câu: “Đó không phải là thuốc độc, chỉ là một chút bột gây tê, sáng mai nó sẽ tự khắc khỏi, đừng để mấy thuộc hạ của ngươi cho uống thuốc lung tung.”

Hấn vẫn còn đứng sững ở đó như trời trồng, tức giận trước đó đã biến thành không thể tưởng tượng nổi, tựa như không thể tin được hấn lại có thể bị ta hạ độc.

Bờ bên kia truyền đến tiếng vang, ta ở trong trời chiều dần tới mơ hồ nhìn thấy mấy thuộc hạ kia của hấn đang lòng như lửa đốt hốt hải chạy sang đây.

Ta yên tâm, không nhìn hấn nữa, quay đầu chạy.

Ta vội vã chạy tới cổng lớn, binh sĩ canh gác đi ra kiểm tra ấn phù của ta, ta chớp lấy tay hấn, thờ hồng học hỏi: “Tướng quân mang binh đi đâu vậy? Có phải đi đánh giặc rồi không?”

Bên cạnh có người nhận ra ta: “Ta đã nhìn thấy cậu, cậu là đồ đệ của tướng quân, quân y mới tới.”

Ta gật đầu: “Đúng vậy, tướng quân đi đâu vậy?”

“Có người Liêu đến quấy nhiễu thôn trang gần đây, tướng quân dẫn người đi thăm dò tình hình.”

“Người Liêu đến quấy nhiễu thôn trang?”

“Đúng vậy.” Người đáp lời dường như đã làm binh sĩ ở nơi này nhiều năm, dùng một giọng hết đổi bình thường nói với ta: “Bọn chúng vẫn luôn như vậy, không lúc nào ngừng quấy nhiễu cướp bóc giống như lang sói, hiện tại đến mùa cắt cỏ, bọn chúng càng hung hăng can quấy, không những cướp sạch thôn mà còn phóng hỏa giết người. Có điều Từ tướng quân đến nơi này rồi thì không còn đáng ngại nữa, đây là lúc để cho bọn chúng mở to mắt ra chứng kiến thần uy của chiến tướng triều đình ta.”

“Người Liêu đến cắt cỏ?” Ta nghe không hiểu.

“Bây giờ là không phải mùa thu ư, cắt cỏ dự trữ cho dê bò sống qua mùa đông, có điều đám lang sói kia đến quấy rối không chỉ để chuẩn bị cỏ đơm giăn như vậy. Nếu nơi này không có quân đội canh giữ thì toàn bộ Bắc Hải đều sẽ bị cướp bóc sạch sẽ.”

Ta: “...”

Ta từ nhò lớn lên trên núi Bạch Linh, lúc trước đi theo sư tổ, nơi xa nhất bắt quả cũng chỉ đến Diêm Thành. Trung Nguyên không có chiến sự, nơi nơi đều là cảnh thái bình, nào nghĩ tới vừa đến biên quan đã lập tức nghe thấy chuyện đáng sợ như vậy.

“Đây chẳng phải là đồ đệ của tướng quân ư?”

Có người cắt ngang câu chuyện của ta và binh sĩ gác cổng. Ta vừa xoay đầu lại, trước mắt là nấy khuôn mặt mà ta đã nhìn thấy trong lều của giám quân hôm đó, đi đầu chính là vị con trai của quan ngự y kia.

Hắn tiến về phía ta, một cái tay không mời mà đến chụp trên vai ta, mở miệng nói: “Giám quân triệu quân y đến hỏi chuyện, đang tìm ngươi đó, vừa vặn gặp ở đây, đi cùng đi.”

Ta ngo ngoáy bả vai, không thể thoát ra được, trong lòng không còn cách nào khác.

Hôm nay sao thế nh? Ai nấy đều bám riết lấy ta không buông.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Ngày đầu tiên ngay sau khi vào doanh trại, ta đã trịnh trọng hứa với sư phụ sẽ tuyệt đối không bao giờ hạ thuốc bất kỳ một ai trong quân doanh. Sư phụ còn nói, nếu ta nuốt lời, sẽ lập tức bảo Từ Bình đưa ta trở về, không được phép đi theo người nữa.

Sư phụ từ trước đến giờ nhất ngôn cửu đỉnh. Nếu người đã nói như vậy, ta nhất định không thể phạm vào, bất luận là trong trường hợp nào. Huống chi nơi này là cổng lớn của quân doanh, mọi thứ ta làm đều nằm trong tầm mắt của mọi người, hơn nữa tay rằng bàn tay của tên nh từ của quan ngự y kia đang chụp trên vai ta, nhưng ta hiện một thân nam trang, người khác nhìn vào cũng không thấy có vấn đề gì.

Ta thăm thò dài trong lòng, hỏi hấn: “Vương giám quân tìm ta có việc gì?”

“Không phải chỉ tìm một mình ngươi.” Tay con trai của quan ngự y nheo mắt nhìn ta: “Chẳng phải tất cả quân y ở đây đều đi đó ư?”

“Ta biết rồi, ta sẽ đi với mọi người, vị huynh đài này...”

Bên cạnh lập tức có người cắt ngang lời ta: “Đây là công tử nhà Lý ngự y, Lý công tử gia thể hiển hách, ba đời danh y lừng lẫy, ngự y thế gia...”

Ta nghe đến lỗ tai lủng bùng, ‘à’ một tiếng ngắt ngang lời hấn, đổi lại lời: “Lý huynh.”

Người đứng bên cạnh kia lại nói: “Sau này Lý công tử cũng sẽ vào cung làm ngự y, người nhìn trước ngó sau cho cẩn thận.”

Ta kim lại cảm giác muốn vỗ vổ tai cho hết ù, lại nói: “Như vậy Lý ngự y công tử, có thể thả tay xuống được không? Tiểu đệ đi đứng bình thường, nên không cần người diu đỡ.”

Lý công tử hừ một tiếng, lúc này mới hài lòng thỏa dạ thu tay lại, buông thõng một câu: “Theo ta.” Nói xong liền dẫn đầu đoàn người đi về phía trước.

Ta bị kẹp ở giữa, rất là bất đắc dĩ bước theo mọi người, ánh mắt nhìn Lý công tử đi nghênh ngang đằng trước, trong lòng lại nghĩ tới sự phụ đang mang binh ra ngoài, chỉ hận mình không có cánh, không thể bay đi gặp người.

Nơi ở của Vương giám quân lúc nào cũng thu hút tầm mắt, chính là căn phòng phò trương xa xỉ, lớn nhất doanh trại. Lối vào trải thảm thêu, đỉnh vàng xông hương, trong thời gian một ngày gần ngủ, mà từ một gian nhà bị bỏ hoang đã phủ lên mình vẻ nguy nga lộng lẫy vàng son, cũng không biết mấy thuộc hạ kia làm thế nào mà biến thành ra được như vậy.

Đại sảnh được chia làm hai nửa, hai cắm y vệ dẫn chúng ta vào buồng trong, bên trong bàn ghế đã vào chỗ, trà nước đã sẵn sàng, chỉ tịnh không thấy Vương giám quân.

“Các vị ngồi trước, giám quân sẽ đến sau.” Hai vệ binh kia nói xong liền đóng cửa đi mất, mặc kệ những lời thì thảo bàn tán bên trong.

Ta thấy trên bàn có trà nóng nước ấm, còn có bánh điểm tâm, không kim được bên ngồi xuống ăn một khối. Bánh điểm tâm được làm từ gạo nếp, bọc bên trong nhân đậu đỏ mềm mại. Ta ăn cảm thấy ngon, bèn thò tay lấy thêm một khối.

Tổ quân y có hơn mười người, đều đang vây quanh trò chuyện với Lý tiểu ngự y, vừa nói vừa liếc mắt nhìn ta mấy bận, sao đó lại tiếp tục thì thảo bàn tán.

Ta lười quan tâm bọn họ đang nói gì, miệng nhai bánh đậu đỏ, đồng thời không quên rót cho mình một chung trà.

Cánh cửa mở ra, có mấy quân y được mời ra ngoài, bọn họ hỏi đi đâu, viên vệ binh đến mời bảo giám quân đang chờ bọn họ ở một gian phòng khác, bọn họ liền đi theo.

Qua một hồi, lại có mấy người nữa được mời, cứ như thế, cuối cùng chỉ còn lại ta và Lý tiểu ngự y.

Lý tiểu ngự y bên cạnh không còn ai, rốt cuộc cũng hạ cổ mở miệng nói chuyện với ta.

“Ngươi, lại đây.”

Ta đang ăn, nghe thấy giọng nói bèn ngẩng đầu lên nhìn hẩn một cái, rồi cúi xuống tiếp tục uống trà.

Hẩn bực mình: “Nè, nói chuyện với ngươi đó.”

Ta nhìn trái nhìn phải, quả thật chẳng còn ai khác, không thể không trả lời hẩn: “Có chuyện gì?”

Hẩn háng giọng một cái, cũng nhìn trái nhìn phải, thấy ta không có ý định nhúc nhích, không ngờ hẩn lại đi tới ngồi bên cạnh ta, tiếp tục ho khan hai tiếng nữa mới mở miệng.

“Ta vẫn luôn muốn hỏi cậu, hôm đó... làm thế nào cậu biết được chất độc trong người giám quân là hàn độc? Sắc mặt đỏ ửng, bựa lưỡi dày, cơ thể sốt cao, đây rõ ràng là triệu chứng của bệnh nhiệt độc.”

Thoạt đầu ta có chút đề phòng với vị ngự y công tử này, nhưng lúc này nghe hẩn hỏi một cách miễn cưỡng, giọng điệu ngắc ngứ, bộ dạng kiên trì phải hỏi đến cùng, trong lòng lại cảm thấy hơi buồn cười.

Xem ra hẩn cũng đã kim nén thật lâu, đáng thương cho truyền nhân ngự y quen cao ngạo, bảo hẩn bỏ sĩ diện, khiêm tốn học hỏi kẻ dưới, quả thật là đã làm khó hẩn.

Hẩn quả là rất quan tâm đến chuyện này, rõ ràng là không tình nguyện nhưng mà vẫn hỏi.

Ta cảm thấy hẩn thật không dễ dàng gì, giữ hết nội vè mặt nghiêm nghị, bèn quay đầu sang nhìn hẩn trả lời: “Bởi vì ta đã tận mắt nhìn thấy con rắn đó, nó là loại rắn liều đen, sinh sản nhiều ở nơi lạnh lẽo nhất Miêu Cương. Người bị cắn mặt đỏ rêu đây(*rêu: rêu lưỡi*), nhiệt độ cơ thể tăng cao, kỳ thật là âm độc tích tụ trong người, kết quả bức nhiệt ra ngoài.”

Hẩn vừa lắng nghe vừa gật đầu tới tấp, sau đó mặt mày ảo não: “Không ngờ lại là thứ này, ta đã từng gặp qua trường hợp loài rắn độc này trong ‘Mạch gian dị chủng’, sao lại không nhận ra chứ.”

Ta an ủi hẩn: “Huynh chưa từng nhìn thấy loài rắn này, chỉ đọc qua triệu chứng, không nhận ra cũng là điều dễ hiểu.”

“Nếu sinh sản ở Miêu Cương, sao lại có thể xuất hiện ở Thanh Châu chứ?”

“Hơn phân nửa là có người mang tới, khả năng sinh tồn của rắn liều đen rất mạnh, mặc dù thích lạnh và ẩm ướt nhưng chúng vẫn có thể sinh tồn ở nơi phương bắc khô ráo, chỉ cần không tiếp xúc lâu dưới ánh mặt trời gay gắt là được.” Ta nói đến đây, nghĩ đến chuyện cho tới bây giờ vẫn chưa điều tra ra được ai là người xua thả mấy con rắn này, trong lòng lại cảm thấy muộn phiền.

Làm sao bây giờ? Một ngày chưa điều tra ra được chuyện này, là một ngày trong lòng ta căng như dây đàn. Hiện tại, sự phụ lại mang binh ra ngoài, bảo ta làm sao yên tâm cho được?

Lý công tử cũng đang cau mày suy nghĩ về những gì ta nói, tí mi suy nghĩ nửa ngày, còn ‘à’ một tiếng dài thòng thụt, bộ dạng rất chi là thụ giáo. Sau đó đột nhiên giật mình hoảng tỉnh, vẻ mặt không giấu được vẻ lúng túng gượng gạo.

“Lần này chẳng qua là ngại may mắn, thấy thuốc chú trọng vọng, vắn, vắn, thiết, nghi ngờ chứng bệnh thì cần nhiều mặt luận cứ...”

Hẩn nói vừa nhanh vừa gấp, ta sững người, ngẩng đầu mở to hai mắt dòm hẩn, hẩn lại tiếp tục lấp bắp: “Nhất là ở trong quân, nhiều quân y như vậy... tự tiện quyết định... là... là không được.”

Ta rất buồn cười, cũng kéo dài âm thanh ‘à’ một tiếng, đáp hẩn: “Ta biết rồi, lần sau ta nhất định sẽ chú ý, Lý ngự y công tử.”

Mấy chữ cuối cùng ta nói có hơi nhấn mạnh, Lý công tử nhất định nhận ra ý cười trong giọng nói của ta, lập tức xoay mặt sang chỗ khác, hai bên tai đều đỏ ửng lên.

Cửa lại mở, một cắm y vệ khách khí: “Lý công tử, Vương giám quân cho mời.”

Hẩn liền lật đật đi ra ngoài, hệt như chạy trốn.

Cánh cửa đóng lại, ta một mình ngồi trên ghế, cong khố miệng mỉm cười, cảm thấy Lý công tử cũng rất thú vị, không có khiến cho người ta chán ghét như trong suy nghĩ của ta.

Trong phòng chỉ còn lại một mình ta, ta cũng đã ăn no, phui tay áo đứng dậy định đánh tiếng hỏi rốt cuộc thì chừng nào mới đến lượt ta, vừa mới đứng dậy chợt nghe thấy một tiếng động nhỏ, ta quay đầu lại nhìn thì thấy một cái cửa sách trong góc mở ra, có người từ bên kia cửa đi ra.

Trong phòng thấp sáng nèn, nhưng cũng không quá sáng, không rọi được đến góc trong hốc kia, nhưng vóc dáng của người này ta rất có ấn tượng, đầy đặn mượt mà như vậy, trong quân doanh ta chỉ gặp qua một người.

Ta chân chữ gọi một tiếng: “Vương, Vương giám quân?”

Hẩn đã đi tới trước mặt ta, lúc nói chuyện nong mờ dưới cằm không ngừng lúc lắc, lúc cười ngử quan cũng bị các gân thịt chen chúc nhau trên mặt chèn cho mất hết hình dạng.

“Tiểu Nguyệt, ta đến rồi đây, cậu chờ lâu lắm phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Ở trong quân doanh đã nhiều ngày như vậy, được rất nhiều người hoặc vô tình hoặc hữu ý nhắc nhở, nếu bảo ta không có một chút đề phòng nào với Vương giám quân, thì ta chính là kẻ nguốc. Có điều cho dù có chuẩn bị thế nào đi nữa, ta cũng không nghĩ hẳn sẽ xuất hiện trước mặt mình như thế này, còn mang theo vẻ mặt tươi cười khiến người ta muốn nòn ọe, ác liệt đến độ khiến tóc gáy của ta dựng hết cả lên.

Ta kim không được, cơ thể bắt giắc đứng thẳng dậy, đồng thời thoái lui một bước ra cửa, lại cảm thấy mình tỏ ra yếu thế là không đúng, miễn cưỡng đứng lại, đút tay vào trong ống tay áo mới lên tiếng.

“Giám quân đại nhân, chẳng phải ngài đang gặp các quân y ở một phòng khác sao?”

Ta lùi lại phía sau đôi lầy Vương giám quân tiếp tục sấn tới, ánh nền rọi vào mặt hẳn, chiếu hắt ra gương mặt bóng lưỡng dầu.

“Bọn họ đi hết rồi, ta là một mình đến gặp cậu.”

Hắn ta tiến lại gần, thời tiết đã bước vào cuối thu nhưng cơ thể béo phục phịch vẫn tỏa ra hơi nóng hằm hạp khiến ta lại bắt giắc lui về sau mấy bước, lưng đụng phải cánh cửa, ta thử đẩy ra, nhưng cánh cửa kia đứng im re không mảy may nhúc nhích.

“Cậu tên là Tiểu Nguyệt phải không? Đừng sợ, ở đây chỉ có hai chúng ta, sẽ không có ai tiến vào làm phiền đâu.” Vương giám quân cười nói, còn nhanh tay cầm lấy đĩa bánh điểm tâm trên bàn.

“Đây là bánh hoàng hậu đã sai người cho khoái mã mang từ kinh thành đến, thời gian rất chuẩn xác, vừa vận đưa đến nơi lúc chúng ta vào trại, mượn để chiêu đãi cậu, tiểu ân nhân cứu mạng của ta.”

Ta không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt cái đầu heo này, bèn đứng thẳng người lên sau đó đáp hẳn: “Đa tạ Vương giám quân, vừa rồi mọi người đều đã ăn rồi.”

“Đừng nhắc tới bọn chúng.” Hẳn vẫn vậy tay: “Cậu lại đây ngồi đi, chúng ta tâm sự một chút, đến bây giờ ta vẫn chưa có cơ hội để cảm ơn cậu một cách tử tế.”

Hắn vừa nói vừa giơ tay kéo ta, ta nhanh chóng né qua một bên, nếu cửa đã không mở ra được, thì chi bằng tự mình đi tới ghế ngồi xuống.

“Thầy thuốc trị bệnh cứu người, đây là điều tại hạ nên làm, Vương giám quân không cần khách khí.”

Cánh tay Vương giám quân chộp vào không khí, gương mặt loáng cái cứng đờ, nhưng trong mắt ta mà nói, cũng chỉ là mấy ngón thịt trên mặt hẳn giật giật mà thôi, hoàn toàn không đủ để xác định đó là biểu cảm hẳn ta không vui.

Nhưng chỉ một giây sau hẳn đã cười bà là, đi đến ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh ta. Chiếc ghế dựa rất rộng, nhưng khi hẳn vừa ngồi xuống, trên ghế không còn dư lấy một khoảng trống, thịt nung núc như muốn căng phọt ra khỏi tay vịn.

“Từ tướng quân mang binh ra ngoài.” Hẳn lên tiếng, thay đổi đề tài.

Ta nghe thấy hẳn nhắc tới sự phụ liền đáp: “Vâng, tại hạ nghe thủ vệ nói có người Liêu quấy nhiễu thôn trang gần đây, sự phụ dẫn người đi thăm dò tình hình.”

“Người Từ gia quả nhiên giống hệt nhau, bách tính gặp gian nguy là lập tức mang binh đi đâu.” Vương giám quân chắc chắn hai tiếng, rồi nói tiếp: “Cứ như vậy bỏ cậu lại đây, trong doanh trại có buồn không? Nào, ăn một khối bánh điểm tâm đi, cái này ngon lắm.”

“Tại hạ ăn no rồi.”

“Đừng khách khí mà, nào, há miệng, ta đút cho cậu ăn, nhìn cái miệng nhỏ nhắn chúm chím môi hồng của cậu kia.” Hẳn cầm miếng bánh lên, khoe miệng sáng loang loáng, khiến ta nghi ngờ đó chính là nước bọt phản chiếu.

Theo bản năng ta cảm thấy nguy hiểm, liền ngửa đầu ra sau tránh thoát khỏi bánh điểm tâm đút tới kia, miệng suyt chút nữa đã thốt ra “Vương giám quân, ngài xem ta, ta là nam...”

Câu nói vừa vọt tới khoe miệng, ta đột nhiên nghĩ đến lời Phụngơ Ca nói, cậu ta nói Vương giám quân thích nhất nam hài xinh đẹp, nếu ta nói ra như vậy, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao.

Phụngơ Ca nói mập mờ lấp lửng, lúc trước ta vẫn không rõ ý của hẳn, hiện tại... hiện tại, ta đã hiểu cặn kẽ, té ra Vương giám quân là Long Dương chi hảo, thích những tiểu nam hài tươi non ngon miệng.

*(*Long Dương chi hảo = đoạn tụ chi phích: đồng tính luyến ái ở nam giới.)*

Vậy có phải ta nên nói “Vương giám quân, ngài xem ta, ta là nữ...”

Vương giám quân vẫn đang không ngừng dí sát lại gần, khuôn mặt vốn nùng nục béo tròn không ngừng phóng đại ra trước mắt ta. Trước giờ ta chưa từng cảm thấy hoảng loạn và sợ hãi đến vậy, ngón tay đã siết chặt chiếc khăn trong tay áo, trong đầu lại có tiếng hét cảnh báo.

Không thể dùng được với hẳn, ta đã hứa với sự phụ tuyệt đối không bao giờ hạ thuốc bất kỳ một ai trong quân doanh. Sự phụ nhất ngôn cửu đỉnh, nếu ta đã hứa với người rồi, vậy thì quyết không thể nuốt lời.

Ta ngà người quá sâu, chiếc ghế gỗ tựa hồ không chống đỡ nổi nữa, ọ à ọ ọ ọ phát ra tiếng “kéo kẹt”, hằm răng của Vương giám quân lộ ra, khi nói chuyện hơi nóng phụt hết lên mặt ta.

“Đừng trốn nữa, Tiểu Nguyệt, ngày đó vừa nhìn thấy cậu ta đã nghĩ, đáng về cậu xinh đẹp mềm mại non mịn như vậy, sao Từ Bội Thu lại nỡ để cậu ở trong quân doanh chịu khổ chứ, sau này hãy đi theo ta đi, ta sẽ không đối xử tệ với cậu đâu, cậu nhìn xem chỗ này của ta...”

Tràng thao thao bất tuyệt của Vương giám quân kết thúc bằng một tiếng thét chói tai, toàn thân giắt này lui về sau, đụng ngã lẫn cả cái bàn, đồng thời ngón tay run run chỉ vào ta.

“Cậu, cái gì trên mặt cậu thế này!”

Ta rớt cuộc đã có thể ngồi yên ổn trên ghế, đồng thời đưa tay sờ sờ mặt mình, không cần soi gương ta cũng biết, hiện tại bây giờ, trên mặt ta đã nổi đầy những nốt đỏ sưng phù. Ta lại nhìn mu bàn tay của mình, hài lòng khi thấy trên mu bàn tay cũng có các triệu chứng tương tự.

Cảm giác đau đớn và ngứa ngáy khiến ta thể hiện rất tốt về kinh ngạc đầy sợ hãi, đau đớn: “Đây là cái gì vậy? Trời ơi, giám quân đại nhân, hình như ta đã bị lây bệnh dịch rồi, mau cứu ta với!”

Ta vừa nói vừa đứng dậy tiến từng bước về phía Vương giám quân. Trên mặt hẳn lộ rõ vẻ kinh hoàng khiếp đảm, hẳn lại thật lui về sau, không may va phải cái bàn đang nằm chổng chơ dưới đất, toàn thân ngã bở chừng ra sau, mông nện xuống đất, hẳn quáng quàng thụt lùi tay chân, đồng thời giơ một tay lên ngăn ta.

“Cậu đừng tới đây, đừng đụng vào ta, bệnh dịch lây truyền sẽ chết người, người đâu! Người đâu, mau tới đây!”

Cánh cửa nhanh chóng mở ra, có mấy tay cầm y vệ vọt vào, nhìn thấy cảnh tượng trong phòng đều kinh hãi. Vương giám quân ngồi xộc xệch giữa đống hỗn độn gào rống: “Còn không mau lôi cậu ta ra ngoài cho ta, mau lên, mau lên đi!”

Mấy người kia xồng tới tỉnh lại ta đi, nhưng khi nhìn thấy gương mặt ta toàn thân lập tức cứng đờ. Ta còn định dọa cho bọn họ một trận, nhưng nhiệt độ cơ thể ta đã tăng cao, sắp rơi vào cơn sốt, mắt hoa, mặt mày choáng váng, tự biết mình không chống đỡ được bao lâu đành phải tha cho bọn họ, chống đầu nói: “Đưa ta về phòng là được rồi, ta sẽ tự chăm sóc cho mình.”

Ta bị bọn họ ba chân bốn cẳng đưa về phòng. Sự phụ và nhóm đội trưởng kiều kỳ đã đi ra ngoài, chỉ có Phụngơ Ca lật đật chạy ra, nhìn thấy bộ dạng của ta liền hét hoảng la lên. Hẳn túm lấy mấy người đưa ta về, hỏi đầu đuôi đã xảy ra chuyện gì, mấy tay cầm y vệ kia làm gì có chuyện để ý tới hẳn, lập tức thả ta xuống, xoay người đi một mạch. Phụngơ Ca hốt hải đi tới đi lui xung quanh ta, nước mắt cũng thay nhau túa ra.

Ta bị chính mình hạ được khiến cho toàn thân sốt cao, đang lúc mơ mơ màng màng nhìn thấy hẳn khóc lền thờ dài, ráng dành ra chút hơi sức an ủi hẳn.

“Không có việc gì đâu Phụngơ Ca, ta không sao.”

Phượng Ca vò đầu bứt tóc: “Cố xem mặt của cô, trên người cô nữa, mấy cái mụn này là cái gì? Vừa rồi cô đi tới chỗ của Vương giám quân phải không? Là hân ta đã khiến cô thành ra như vậy sao?”

Giọng của Phượng Ca ồn ào khiến ta muốn bịt lỗ tai lại, nhưng lại không có sức, cổ vật lộn với cảm giác mơ màng, ráng giữ đầu óc tỉnh táo, nói: “Đây là do ta tự làm, chẳng mấy chốc sẽ khỏi thôi, cậu đừng nói chuyện nữa, để ta ngủ một lát đi.”

Phượng Ca mất điếc tai ngoi, vẫn đứng ở đó vò đầu bứt tóc, nước mắt bão tố tuôn trào: “Trời ơi, tướng quân nhìn thấy sẽ thế nào đây? Làm sao bây giờ? Ta phải làm gì bây giờ?”

Ta lại gắng gượng, thều thào: “Phượng Ca, rót cho ta chén nước, ta muốn uống nước.”

Phượng Ca nhận được chỉ thị rõ ràng, lúc này mới định thần lại, đáp một tiếng sau đó xoay người thoăn thoắt chạy ra ngoài, chạy được giữa chừng lại quay đầu lại, trong giọng nói mang theo tiếng nức nờ: “Cố đừng xảy ra chuyện gì đó, ta sẽ lập tức trở lại ngay.”

Ta thờ dài, quán mình trong chấn nhảm mắt lại. Đầu óc mê man hỗn loạn, các nốt u trên người đều đau buốt.

Ta muốn tự bôi cho mình một ít thuốc, nhưng ngón tay nặng trĩch không cách nào nhấc lên nổi, cuối cùng vẫn quyết định bỏ cuộc. Đau thì đau thôi, dù sao thì một lúc nữa chúng cũng sẽ lặn xuống, bôi thuốc cần phải làm bao nhiêu là động tác? Hiện tại, ta cũng không muốn nhúc nhích chút nào.

Đang lúc mơ mơ màng màng, ta bỗng nhiên nghĩ đến vị đại ca công tử đã bị ta hạ bệ gây tê bên bờ sông lúc chiều, rồi nở nụ cười khổ.

—— Người sống trên đời, quả nhiên có báo ứng.

Cánh cửa bị đẩy ra, có người sai bước đi đến bên giường, sau đó có một bàn tay đặt trên vai ta.

Ta xoay người: “Phượng Ca... sư phụ!”

Ta cảm thấy giọng nói của mình rất lớn, nhưng vào đến tai lại yếu ớt như tiếng thều thào.

Cửa không đóng, áo giáp bạc trên người sư phụ hắt ra ánh sáng bàng bạc mờ ảo dưới ánh trăng. Ta còn chưa kịp phản ứng, người đã cúi xuống, bàn tay đang đặt trên vai di chuyển qua khuôn mặt ta, hơi thở nặng nề.

Trong phòng không thấp đèn, ta nương theo ánh trăng ngắm nhìn gương mặt sư phụ. Trên gương mặt ấy bỗng cuộn trào sự tức giận cùng sát khí khiến ta bất giác ngừng thở.

Tướng quân nổi giận, đến trăm vạn hùng binh cũng im bật như thóc, huống chi là ta?

Ánh mắt sư phụ đối diện với ánh mắt ta, sau đó đôi mắt ta bị bàn tay người che lại, bên tai vang lên giọng nói của sư phụ, không biết vì sao trầm khàn hơn bình thường rất nhiều.

“Xảy ra chuyện gì, nói cho ta biết.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Ta bị dọa cho sợ đến choáng váng, ánh mắt bị che kín cũng không biết tránh ra, sư phụ vừa hỏi đã lập tức đáp ngay, bởi vì sợ, giọng riu lại.

“Không, không có chuyện gì, Vương giám quân tìm con, ông ta không cho con đi, con không có hạ thuốc ông ta, đây là con tự làm mình, không phải, là ông ta muốn con...”

Hai mắt ta bị che kín, trong bóng tối không nhìn thấy gì, lồng cuống quýt, nói năng lộn xộn không đầu không đuôi, ngay cả bản thân ta cũng không biết mình đang nói gì.

Bàn tay trên mắt rời đi, ta còn chưa kịp mở mắt ra đã bị ôm lấy, là sư phụ, hai cánh tay đỡ ta dậy khỏi giường, ôm vào lòng, làn da nóng như thiêu đốt của ta áp vào áo giáp lạnh như băng, thoải mái đến nỗi khiến ta muốn lớn tiếng thờ dài.

Ta muốn vòng tay ôm sư phụ, nhưng ngón tay vừa gờ lên đã cảm thấy thân thể sư phụ cứng đờ, từng cơ bắp trên người căng cứng, ta kinh hãi, quay đầu sang định nói chuyện, lại nhìn thấy phản cổ nơi ta áp mặt vào gần xanh nổi gồ lên, mạch này thỉnh thoảng.

Ngay cả những người chưa từng đọc qua sách thuốc cũng biết đây là phản ứng của một người khi họ giận dữ, trái tim ta vừa mới thả lỏng đôi chút lại bị treo lên lơ lửng, quên luôn cả lấp bấp: “Sư phụ, con không sao, con có thuốc, sáng mai là khỏi ạ.”

Một hồi lâu sau sư phụ mới trả lời, chỉ một chữ đơn giản: “Tốt.” Sau đó chậm rãi buông ta ra, ngẩng đầu lên, đứng dậy bên giường nhìn ta.

Ta cảm giác được sư phụ chuẩn bị rời đi, lập tức muốn giữ người lại, nhưng sư phụ đã xoay người sang chỗ khác, ta lại không còn đủ sức để kiểm soát động tác của mình, lần này nửa thân người nhào ra khỏi giường, rốt cuộc chỉ bắt được một góc áo choàng của sư phụ.

Sư phụ nhanh chóng xoay lại đỡ lấy ta, cẩn thận đặt ta lại trên giường.

“Sư phụ, người đi đâu vậy ạ?”

Sư phụ ngừng một lúc, đáp: “Ta bảo Phượng Ca vào chăm sóc con.”

“Ông ta đã bị dọa cho sợ rồi, sau này sẽ không dám đến tìm con nữa, sư phụ, người đừng đi, người đừng để ý tới ông ta.” Dưới tình thế cấp bách, ngay cả ba chữ Vương giám quân ta cũng quên. Những lời Quý tiên sinh đã nói như vẫn còn vang vọng bên tai, ông ấy nói sư phụ càng quan tâm ta, ta càng trở thành điểm yếu cho người ta nắm, ta không muốn như vậy.

Ta nói một hơi, ngón tay vẫn níu chặt áo choàng của sư phụ, chết cũng không buông.

Bước chân sư phụ thoáng khựng lại, ta thấy vậy hít vào một hơi, chuyển qua dùng kế sách ai binh*: “Đừng kêu Phượng Ca, sư phụ, người đừng đi, người bôi thuốc cho con được không? Con đau, cả người chỗ nào cũng đau.”

*(*Ai binh: kế sách thu hút sự chú ý, đồng tình, thương cảm của đối phương nhằm đạt được mục đích mong muốn. Người xưa có câu: Kiêu binh tất bại, ai binh tất thắng.)*

Sư phụ nghe đến đó liền khom người xuống, cầm lấy bàn tay ta đang túm chặt áo choàng của người, giọng nói dường như mang theo âm thanh của tiếng thờ dài.

“Được rồi, ta không đi, con để thuốc ở đâu? Ta bôi cho con.”

Phượng Ca vào hai lần đưa nước nóng và khăn sạch, lần nào cũng nhìn ta không ngừng hít nước mũi, ta nghe thấy mà ruột gan thất lại.

Mỗi lần Phượng Ca đi ra ngoài, bên ngoài phòng liền truyền vào tiếng ồn ào nói chuyện, trong đó giọng của Hân Văn đặc biệt lớn dễ nhận ra nhất, ta còn nghe thấy tiếng của Từ Bình, hỏi Phượng Ca có phải là người của Vương giám quân đưa ta về hay không? Ngữ điệu vô cùng đáng sợ, hoàn toàn khác hẳn bình thường, hại ta cũng không dám tường tượng sắc mặt hẳn lúc nói chuyện như thế nào.

Sau đó vẫn là sự phụ đi ra ngoài, hạ lệnh cho bọn họ giải tán, bầu không khí mới yên tĩnh trở lại. Lúc quay vào sự phụ khép cửa lại, rồi thấp ngọn nến trên bàn lên.

Ta tự giác đưa tay ra, sự phụ đổ thuốc trong lọ sứ vào lòng bàn tay, sau đó chăm chăm thoa lên mặt và tay ta. Ngón tay thon dài của sự phụ lướt qua những nốt đỏ sưng tấy, cảm giác mát lạnh lan tỏa, lúc người thoa đến mặt ta, vết chai mồng trên ngón tay nhẹ nhàng cọ qua khiến ta không kiềm lòng được nhắm mắt lại, như con mèo nhỏ được vỗ về bất giác cọ cọ mấy cái vào tay người.

Ngón tay của sự phụ dừng lại một lúc, sau đó mới tiếp tục động tác bôi thuốc. Ta nghe thấy tiếng hít thở thật sâu truyền từ trên đỉnh đầu, theo sau là giọng nói kim nén của sự phụ:

“Có đau không?”

Ta mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt sự phụ, mặc dù nét mặt bình thản nhưng thần sắc tái nhợt.

Ta đột nhiên có chút lo lắng, nhìn thật kỹ người rồi nói: “Không đau, sự phụ người có sao không? Bọn họ nói có quân Liêu tới cắt cỏ...”

Ta nói không đầu không đuôi như vậy, vậy mà sự phụ cũng có thể hiểu được, người trả lời ta: “Lúc ta dẫn người tới đó, quân Liêu đã đi rồi. Thôn trang bị tàn phá nặng nề, người cần giúp đỡ rất nhiều, cho nên chậm trễ thời gian trở về trại.”

Tốc độ nói của sự phụ không nhanh, người chậm rãi nói, nhưng so với thường ngày người đã nói nhiều hơn rất nhiều.

Ta nghĩ đến những lời thủ vệ canh gác ở cổng chính đã nói, trong lòng cảm thấy rất thương những thôn dân này.

“Thôn bị đốt ư? Có người bị thương không ạ?”

“Có.”

“Ai? Ai bị thương vậy ạ?” Ta lo lắng, không kiềm được bắt lấy tay sự phụ, muốn nhìn rõ người hơn một chút.

“Không phải người của chúng ta, là dân làng.” Sự phụ ấn tay ta xuống.

“Giả như con có mặt ở đó thì tốt biết mấy.” Ta nhẹ nhàng thờ ra, lòng vẫn thấy khó chịu.

Lần này, sự phụ không có đáp lời ta ngay, động tác trên tay cũng ngừng lại, sau một hồi lâu mới lên tiếng.

“Nói đó nguy hiểm”

Ta sờ sờ mặt, không dám nói tiếp, sợ lỡ như vừa mở miệng ra sự phụ lại bổ sung thêm một câu — nhìn con thể này, ở đây cũng không an toàn, vẫn nên đưa con trở về — thì tiêu tưng.

“Đừng đụng vào, mới vừa bôi thuốc.” Sự phụ bắt lấy tay ta: “Còn đau ở đâu không?”

“Dạ không, chỉ có trên mặt và tay dính bột thuốc, những chỗ khác đều không có. Hiện tại đã thoa thuốc, cả mặt và tay cũng không còn đau nữa. Sự phụ đừng lo lắng, sáng mai là hết sưng ngay ạ.”

Sự phụ gật đầu, một lúc sau lại vươn tay ra, xoa đầu ta: “Vậy thì con ngủ đi.”

Ta ngáp ngừng hồi lâu, muốn nói nhưng lại không dám, ngón tay ôm lấy góc áo choàng của sự phụ, vẫn là sự phụ hiểu ta, một lúc lâu sau người lại lên tiếng: “Ngủ đi, ta ở đây với con.”

Giọng nói của sự phụ ôn hòa ấm áp, hồi bé mỗi lần ta bị bệnh, người cũng ở bên ta như thế này, ngồi như vậy suốt cả một đêm. Giờغمم lại, kỷ thật hồi bé ta rất y lại vào người, cứ bám chặt lấy người không buông, trẻ con, thỉnh thoảng được đắp chân lăn đắp đầu, nhất định người phải ôm, cho đến khi ta ngủ mới thôi.

Nhưng mà vì sao sắc mặt của sự phụ lại nhợt nhạt như vậy. Thời điểm người bôi thuốc cho ta, lực ngón tay ổn định vững vàng, khi nói chuyện giọng nói vẫn ấm áp ôn hòa, thậm chí còn nói nhiều hơn cả bình thường đôi chút, chỉ có điều trên mặt không có huyết sắc, khiến cho lông mày và ánh mắt càng thêm đen thẫm, khiến ta có chút sợ hãi.

“Còn chưa ngủ sao?”

“Ngủ ạ, ngủ ạ.” Ta đáp lời, lập tức nhắm mắt lại, nhưng loáng cái lại mở ra, đồng thời nằm dịch người vào trong chừa chỗ.

“Sự phụ, người không mệt sao? Đừng ngồi nữa, lên giường nằm đi ạ.”

Lời vừa thốt ra khỏi miệng, cả gian phòng liền yên lặng.

Sự im lặng này kéo dài trong chốc lát, ngay lúc ta nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ chờ được câu trả lời của sự phụ, người lại đứng lên thổi tắt ánh nến, rồi cúi áo giáp ra trước mặt ta.

Trong phòng chỉ còn lại bóng tối, ta chỉ nghe thấy tiếng kim loại cọ vào nhau. Chờ đến khi hai mắt ta thích nghi với bóng tối, dần dần có thể nhận ra hình dáng khái quát của mọi vật thì sự phụ đã ngồi trên giường.

Giường cũng không nhỏ, nhưng khi sự phụ ngồi xuống ta liền cảm thấy không còn một chỗ trống nào, chặt đến độ ta không thể nhích ra sau, cũng không muốn nhích. Sự phụ vừa dang cánh tay ra, ta đã lăn về phía người, người đón lấy ta, nằm xuống ngay ngắn mới cất lời, trong giọng nói có phần bất đắc dĩ.

“Nhìn con xem, đến bây giờ mà vẫn còn giống như trẻ con.”

Bên dưới lớp áo giáp tướng quân là bộ võ phục đơn giản, may bằng loại vải dệt thông thường, không thể nào sánh được với lăng la tơ lụa trên người Vương giám quân, nhưng đối với ta mà nói đó là thứ ấm áp nhất trên thế gian này, mang theo mùi hương nam nhân duy nhất mà ta quen thuộc.

*(*Lăng la tơ lụa: là một thành ngữ chỉ quân áo tơ lụa tình xảo, tuyệt mỹ.)*

Đã nhiều năm như vậy, mùi hương trên người sự phụ vẫn không khác gì mùi hương trong ký ức của ta, đó là mùi cỏ cây xanh tươi trên núi Bạch Linh, là mùi thơm của dược thảo phơi dưới ánh mặt trời lượn lờ quanh gian nhà nhỏ có hàng giậu trúc bao quanh. Chỉ là nếu hít thật sâu, có thể ngửi thấy đâu đó một mùi hương xa lạ đan quện vào nhau, một mùi hương ta không thể nói rõ.

Mãi sau này ta mới biết, đó là mùi vị của chiến trường, bởi nhiều năm chinh chiến, khói thuốc súng đã hòa tan vào máu thịt, tẩy thế nào cũng không hết.

Chỉ là khi đó, ta không có thời gian để nghĩ tới vấn đề này, ta đặt tay lên ngực sự phụ, ở trong lòng người nhắm mắt lại, đồng thời trong khoảnh khắc đó, ta cảm thấy biết ơn sâu sắc từng nốt sưng phù trên người mình.

Ta nghĩ rằng chuyện này cứ như vậy trôi qua, nhưng sáng ngày hôm sau ta mới biết, chuyện mà tướng quân đã quyết định, căn bản sẽ không bao giờ vì người khác mà lay chuyển.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Ta ngủ rất ngon, sáng hôm sau khi tỉnh dậy thì phát hiện ra sự phụ đã đi rồi. Phượng Ca nghe thấy tiếng động lật đật chạy vào, nhìn thấy gương mặt ta liền đứng đực ra.

“Thật sự hết rồi ư? Cô quả là lợi hại. Ngày hôm qua gương mặt cô sưng phù, dọa cho ta sợ choáng váng, ta còn tưởng cô không xong rồi.”

Ta ‘phi phi’ hai tiếng: “Đồng ngôn vô kỵ, tướng quân đâu rồi?”

(*Đồng ngôn vô kỵ: trẻ con nói chuyện không biết kiêng kỵ.)

Phượng Ca thấy ta khỏi bệnh, toàn thân như cây xanh thiếu nắng được nhìn thấy mặt trời, cười tươi rồi trả lời ta: “Tướng quân đi thao luyện buổi sáng.”

Ta sững sờ: “Người đi khi nào vậy?”

“Giờ nào á.” Phượng Ca nhìn trời: “Không biết hôm nay tướng quân có mang binh đi thao luyện bên ngoài doanh trại không, nếu có thì không biết khi nào mới về.”

Ta nhớ rõ tối qua, qua giờ tý ta mới ngủ thiếp đi, khi đó sư phụ còn chưa ngủ. Giờ mao thao luyện, vậy chẳng phải sư phụ nghỉ ngơi chưa được đến hai canh giờ sao?

(*Giờ mao: 5-7 giờ sáng, Giờ tý: 11 giờ đêm – 1 giờ sáng)

“Tại sao lại thao luyện sớm như vậy chứ?”

Phượng Ca lẻ mắt dòm ta: “Trong doanh trại luôn như vậy, sớm cái gì?”

Ta: “...”

Phượng Ca thấy ta không nói nên lời, liền lộ ra vẻ đắc ý, lắc lắc đầu, chỉ vào ta: “Tướng quân bảo cô nằm yên nghỉ ngơi, đừng có chạy loạn khắp nơi, trở về giường nằm đi, muốn ăn cái gì, ta làm cho.”

“Đồ ăn vật sao?”

“Com cho người bệnh.” Phượng Ca trừng mắt liếc ta một cái, uốn nắn lại tư tưởng của ta.

Ta dứt tay vỗ ống tay áo trầm ngâm suy nghĩ, qua một hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên: “Ta muốn ăn com nắm bạch linh.”

Phượng Ca bứt tóc, hao tâm tổn trí: “Miệng thật kén chọn, nơi này chạy đi đâu tìm nắm bạch linh cho cô hả?”

Phượng Ca một mặt nói vậy, một mặt xoay người hành động, đi được mấy bước lại ngoái đầu lập lại một lần nữa: “Tướng quân bảo cô phải nằm yên nghỉ ngơi, đừng có chạy loạn khắp nơi đó.”

Ta đứng trước cửa phòng, vẫy vẫy khăn tay với hần, cười híp mắt.

“Biết rồi, đi nhanh về nhanh.”

Ta đưa mắt nhìn Phượng Ca rời đi, vừa quay đầu lại thì nhìn thấy Từ Bình ở cách đó không xa, đang đi về phía ta.

Ta ngoác ngoác hần: “Từ Bình.”

Từ Bình rào bước nhanh hơn, đi tới trước mặt ta, nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới, sắc mặt có vẻ không mấy tốt.

“Cô không sao chứ?”

“Ừm.” Ta gật đầu, cong miệng cười với hần.

“Lần sau đừng có một mình chạy loạn khắp nơi.” Nét mặt Từ Bình đến chút xáu ôn hòa cũng không có, nghiêm mặt nói với ta.

Ta tròn mắt dòm hần, không biết sao bỗng nhiên nhớ tới con gà mái mẹ sư tổ đã nuôi lúc trước, dẫn theo một đám gà con, cả ngày cục ta cục tác xù lông chạy đuổi theo phía sau, không cho bất cứ con nào rời khỏi tầm mắt của nó.

“Ta không có chạy loạn, là Vương giám quân tập hợp tất cả các quân y, mọi người đều phải có mặt, ta mới...”

“Vương giám quân?” Từ Bình cười lạnh một tiếng: “Hần ta không có lá gan tới tìm cô lần nữa đâu.”

Ta nhún vai, mặt phớn phở: “Đúng vậy, ta đã dọa cho hần sợ khiếp vía.”

Từ Bình cắn bản không thêm dòm ta: “Tướng quân đã đưa hần đi.”

“Gi cơ?” Ta giật mình sững sờ, bật hỏi.

Từ Bình còn chưa trả lời, bỗng nhiên có một giọng nói khác đột ngột vang lên.

“Xin hỏi... Tiểu Nguyệt?”

Ta và Từ Bình nhất loạt quay đầu lại, sau đó ta dụi lấy dụi để hai con mắt, không thể tin được vậy mà lại nhìn thấy Lý tiểu ngự y xuất hiện ở trước phòng của ta.

Từ Bình phản ứng nhanh hơn ta rất nhiều, sai bước một cái đi tới đứng ngay trước mặt Lý tiểu ngự y.

“Có chuyện gì?”

Ta đứng ở sau lưng Từ Bình, không biết hần bày ra vẻ mặt thái gì, chỉ thấy Lý tiểu ngự y mặt mày trắng bệch.

“Ta, ta nghe nói hần bị mắc phải bệnh dịch, cho nên mang một ít thuốc...” Lý tiểu ngự y có lẽ là bị Từ Bình dọa cho mất hồn mất vía, nói năng cũng trở nên lắp bắp. Ta thò đầu ra khỏi lưng Từ Bình tìm hiểu một chút, nhìn thấy trên người hần đeo theo hòm thuốc, quả nhiên là mang thuốc đến.

Ta vô cùng ngạc nhiên và cảm động. Thấy Từ Bình không có ý tránh ra, bèn dứt khoát đi vòng qua hần tới đứng bên cạnh Lý tiểu ngự y để nói chuyện.

“Cám ơn huynh, có điều ta đã không sao rồi. Từ Bình, cậu trung cái mặt thái ra làm gì vậy? Tránh ra tránh ra nào, quân y bọn ta phải nói chuyện.” Ta nói như vậy, còn gio hai tay đẩy Từ Bình ra sau mấy bước: “Người ta đều đi thao luyện, sao cậu không đi?”

Từ Bình bị ta đẩy thật lùi, nhìn thấy Lý tiểu ngự y thật sự không có vẻ gì là uy hiếp, cuối cùng mới buồn bực nói: “Ta tuần tra ngay bên cạnh, có việc gì thì gọi ta.”

Đội hần đi khá xa rồi Lý tiểu ngự y mới lên tiếng, trước khi nói còn đằng hắng mạnh mấy cái, chừng như là để tăng thêm thanh thế.

“Phụ thân nói không sai, trong quân doanh quả nhiên toàn mấy người lỗ mãng, ai nấy đều là hung thần ác sát.”

“Làm gì có chuyện đó? Từ Bình bình thường không như vậy, bọn họ đều là những người rất tốt.” Ta cười nói thay cho Từ Bình.

“Ngay cả tướng quân cũng...”

“Sư phụ ta làm sao!” Ta lập tức trở mặt, trừng mắt hỏi hần.

Hắn bị ta trùng, nghệt mặt ra sừng sốt, giọng nói liền hạ thấp xuống một chút: “Cậu không biết sao?”

“Biết cái gì?”

“Sáng nay ở dưới đài thao luyện, Vương giám quân yêu cầu tướng quân phải đưa cậu ra khỏi nơi này, nói cậu bị nhiễm dịch bệnh sẽ làm ảnh hưởng đến sự an nguy của mọi người trong doanh trại, tướng quân liền...”

“Tướng quân nói gì? Sư phụ nói gì?” Ta sốt ruột, hỏi dồn dập, thiếu điều muốn túm lấy cổ áo của Lý tiểu ngự y.

Lý tiểu ngự y nét mặt vẫn còn lộ ra vẻ sợ hãi: “Tướng quân nghiêm mặt, lạnh giọng nói ‘Bỏn tướng cũng đang muốn trao đổi việc này với giám quân.’”

Lý tiểu ngự y cố gắng hết sức bắt chước dáng dấp của sư phụ lúc nói chuyện, hết sức cố gắng làm cho từng đường nét trên khuôn mặt trở nên nghiêm nghị cứng rắn, mặc dù không giống lắm, nhưng chỉ cần nghĩ tới đó ta đã thấy phát run.

“Vương giám quân nói gì?” Khí thế của ta suy yếu, cảm giác mình đã gây nên đại họa.

“Vương giám quân lắc đầu, ông ấy bảo ông ấy phải về viết tấu chương, không có thời gian để nhiều lời. Tướng quân căn bản không có nghe, đi qua tóm ông ấy bỏ lên xe ngựa, nói một câu ‘Mời giám quân qua bên này nói chuyện’, nói xong liền đưa ông ta đi.

“Tóm ông ấy bỏ lên xe ngựa...?” Ta nghĩ tới thân hình không lồ kia của Vương giám quân, mồ hôi lạnh thay nhau rơi xuống.

Lý tiểu ngự y đứng cạnh ta, ánh mắt dõi về phía thao trường lộ ra vẻ xa xăm mơ màng, cảm khái: “Đúng vậy... giống như tóm một con gà con, võ tướng đúng là...”

Ta cất ngang sự sùng bái mù quáng của hắn: “Bọn họ đã đi đâu?”

“Không biết, ai mà dám ngăn cản chứ. Mấy thuộc hạ của Vương giám quân bình thường đều rất lợi hại, vậy mà vừa nãy không một ai dám hó hé. Thêm vào đó mấy đội trưởng kiêu kỳ kia xếp thành một hàng đứng ở đấy, dọa chết người!” Lý tiểu ngự y bị ta ngắt lời, nói chuyện với giọng giận dữ, nói xong lại nhìn ta: “Một cho ta còn tướng cậu không xong, căn bản không có việc gì thì thôi.”

Lý tiểu ngự y tuy rằng sắc mặt không có lấy một chút hòa nhã, giọng điệu cũng không thân thiện, nhưng hắn là quân y duy nhất mang thuốc đến thăm ta. Trong lòng ta cảm động, không so đo thái độ của hắn, chậm rãi trả lời hắn.

“Biết huynh quan tâm ta, ta thật sự không có việc gì. Hôm qua, đại khái ăn phải thứ gì đó, trên người nổi lên chút mẩn đỏ. Buổi tối ta bôi thuốc, hiện tại đã khỏi, cảm ơn huynh, Lý ngự y công tử.”

Hắn nghe thấy ta gọi hắn như vậy, liền xoay qua nhìn ta bằng vẻ mặt kỳ dị, qua một hồi sau mới nói: “Ta tên Lý Trình, tự Tĩnh Văn, nhớ kỹ một chút.”

Ta chớp mắt mấy cái, biết lắng nghe ‘lời hay lẽ phải’, lập tức sửa đổi cách xưng hô: “Cảm ơn huynh, Lý Trình.”

Hắn nghệt mặt sừng sốt, sau đó ‘hừ’ một tiếng, ưỡn ngực đứng thẳng người dậy nói: “Ta đi đây.” Cứ như vậy phất tay áo đi một nước. Ta không hiểu đầu của tai nghe gì, không biết lại đắc tội với hắn chỗ nào, nhưng lúc này cũng không có tâm trạng đi phỏng đoán tâm tư của hắn, thấy hắn đi rồi liền lật đật xoay người đi tìm Quý tiên sinh.

Làm sao bây giờ? Ta còn tướng tối qua giữ sư phụ ở lại để cho mọi chuyện cứ như vậy trôi qua, nào ngờ sáng nay sư phụ vẫn đi tìm Vương giám quân, Vương giám quân sẽ làm gì? Quý tiên sinh sẽ nghĩ như thế nào?

Bình sĩ nói có tin cấp báo từ kinh thành, Quý tiên sinh đang nói chuyện với người ta. Nghe đến đó ta liền chạy vọt đi, bởi vì nồn nóng liền trực tiếp chạy thẳng vào phòng, vào rồi lập tức hỏi hắn. Quý tiên sinh đứng là đang ở đây, nhưng ngoại trừ ông ấy, không ngờ tướng quân và các đội trưởng kiêu kỳ cũng đang có mặt, ngay cả Vương giám quân cũng đang ngồi lù lù một đống, có điều mặt mũi ông ta nhễ nhại mồ hôi, ngồi trên ghế giống như bị tê liệt, không biết trước đó sư phụ đã ‘trao đổi’ với hắn ta cái gì mà hắn vừa nhìn thấy ta lập tức biến sắc, toàn thân run lấy bầy.

Sư phụ mặt không chút biểu cảm liếc mắt nhìn ta một cái, tất cả sự dè dặt đêm qua đều biến mất dưới mũi sắt, giáp bạc. Nhóm đội trưởng kiêu kỳ mỗi người một vẻ, Hàn Văn ra sức nháy mắt với ta, ý bảo ta mau tránh ra, Quý tiên sinh đứng bên cạnh sư phụ, nhìn thấy ta cũng tròn mắt sừng sốt. Ta hồi hận đến xanh xám cả ruột, đang tính sẽ sẹ lui ra ngoài, sư phụ đã lên tiếng:

“Tiểu Nguyệt, đứng sang một bên.”

Ta nghe thấy câu này, biết ngay tình hình không ổn rồi bèn cúi đầu dịch người vào sát trong góc, yên lặng chờ bị xử lý.

Người đưa tin cấp báo vẫn còn đang ở đó, hắn lấy từ trong ống trúc gấu bên hông ra một bức họa, trải ra nói: “Thỉnh tướng quân nhất định phải tìm bằng được thập nhị hoàng tôn đưa về, trong cung rất lo lắng, hoàng thượng ngày đêm suy nghĩ...”

Bức họa kia được trải ra trước mặt mọi người, cũng không biết là bút tích của vị thánh nhân nào trong cung, vẽ đến chân thật sống động, hoàn toàn không khác gì người thật, tựa hồ chỉ một giây tiếp theo sẽ bước khỏi trang giấy đi ra.

“Thập nhị hoàng tôn...” Sư phụ trầm ngâm nhìn bức họa kia, ánh mắt của tất cả mọi người đều rơi trên đó, chỉ có ta và Hàn Văn, không hện mà cùng nhìn đối phương, trên khuôn mặt đều là vẻ khiếp sợ.

Người trên bức họa mắt phượng mày dài, mặt nốt ruồi đen bên khóe mắt, không phải là vị đại ca công tử xui xẻo chút nữa bị gấu ăn thịt mà bọn ta đã gặp trong rừng hôm đó thì còn ai vào đây!

Bạn đang đọc truyện *Thu Nghệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Quý tiên sinh dẫn người đưa tin cấp báo đi, nhóm đội trưởng kiêu kỳ mỗi người nhận mệnh lệnh tản ra đi làm việc của mình. Vương giám quân mấy lượt nhấp nhòm nhác mong khỏi ghế, nhưng khi ánh mắt lên lên nhìn về phía vị tướng quân đang ngồi nghiêm nghị ở đó mong loáng cái lập tức hạ xuống, gương mặt nhàu nhĩ khốn khổ hoàn toàn khác xa một trời một vực với vẻ hung hăng ngang ngược thường ngày.

Cảnh tượng này thật hết sức kỳ dị, nếu không phải ta căm ghét Vương giám quân đến độ vừa nhìn thấy hắn đã buồn nôn, nói không chừng sẽ thấy hắn rất đáng thương.

Đội cho đến khi trong phòng chỉ còn lại ba người, sư phụ mới xoay mặt về phía Vương giám quân, ngữ điệu vẫn khiêm nhường lễ độ, có điều trên gương mặt không hề bộc lộ bất kỳ cảm xúc gì, khiến cho người ta nhìn thấy mà phát lạnh, mồ hôi bằng một câu đơn giản, chính là tuyên bố.

“Vương giám quân, đồ nhi của ta không mắc phải bệnh dịch.”

Vương giám quân run lấy bầy gấu đầu, mặt cũng không dám nhìn ta, chỉ nói: “Đừng đúng, hôm qua là ta nhìn nhầm.”

“Mặc dù không mắc bệnh, nhưng tiểu đồ tuổi nhỏ sức yếu, lại mới vào quân doanh, có một số việc không thể đảm nhiệm được, còn cần tại hạ chỉ bảo nhiều hơn. Sau này, nếu như giám quân có gì cần sai khiến hắn, có thể báo trước cho Bội Thu được không.”

“Được, được.” Vương giám quân gật đầu lia lịa, ngẩng lại thấy không đúng, lại lắc đầu như trống bỏi: “Không, không, ta cũng không có việc gì cần làm phiền đến đồ đệ của tướng quân.”

“Giám quân quan tâm như thế, Tiểu Nguyệt, còn không mau tạ ơn.”

Ta đang im lìm vung nắm tay trong lòng, hô to ‘sư phụ uy vũ’, đột nhiên nghe thấy sư phụ gọi tên mình, lập tức mở miệng nói: “Cám ơn Vương giám quân.” không có lấy một mảy chân chừ.

Wương giám quân gật gù đầu tỏ vẻ đã nghe thấy, nhưng mặt vẫn hướng thẳng một đường về phía sư phụ không dám nhúc nhúc ngoảnh nghiêng: “Tướng quân còn việc gì nữa không? Đầu của ta đau quá...”

“Giám quân cảm thấy không khỏe, vẫn nên sớm trở về phòng nghỉ ngơi, đừng để hao tổn sức lực.” Tướng quân cũng không giữ lại nữa, đứng dậy nói: “Người đâu!”

Bên ngoài lập tức có người đáp, tiến vào cũng không phải mấy tay cầm y vệ Vương giám quân thường mang theo bên người mà chỉ là hai binh sĩ bình thường.

Wương giám quân lại lau mồ hôi: “Mấy thị vệ kia của ta...”

Tướng quân nét mặt ôn hòa: “Bọn họ thao luyện xong tự nhiên sẽ trở về hầu hạ, giám quân yên tâm.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Vương giám quân lẩm nhẩm mấy tiếng, đứng bật dậy rồi đi như có lửa đốt mông.

Ta: “...”

Đợi cho đến khi Vương giám quân biến mất hoàn toàn ngoài cửa, ta mới dám hỏi.

“Sư phụ, người làm gì Vương giám quân vậy ạ?”

“Con còn dám hỏi, bảo con ở trong phòng nghỉ ngơi, chạy tới đây làm gì?” Tướng quân nghiêm mặt.

Sau khi gặp lại sư phụ, ta luôn cảm thấy người đã thay đổi rất nhiều. Mỗi lần đối mặt với người, lúc nào trái tim ta cũng thỉnh thoảng lo sợ, không biết rốt cuộc người sẽ giận ta thế nào, sẽ phạt ta ra sao. Nhưng tối hôm qua, mặc dù tức giận nhưng người vẫn ở bên cạnh ta suốt đêm, thoa từng nốt sưng phù trên người ta, từng ngón tay dịu dàng đầy ắp yêu thương. Khoảng thời gian cách biệt bảy năm đột nhiên biến mất, sư phụ trong quá khứ và tướng quân của hiện tại lồng vào nhau, hợp nhất với nhau. Ta bỗng nhiên có một cảm giác kiên định, rằng sư phụ đau lòng ta, yêu thương ta. Người tuyệt đối sẽ không bao giờ bỏ rơi ta, cũng không bao giờ thất sự tức giận ta, sự tin tưởng này như môi lười tin lấy rằng, như một lẽ hiển nhiên.

Trong phòng không có ai khác, ta bầy ra ve ăn năn hối hận, nhưng hai cánh tay lại ôm chặt lấy tay sư phụ lúc lắc.

“Sư phụ, có phải người đã vì con mà giáo huấn Vương giám quân không?”

Tướng quân ngắn gọn: “Ta chỉ nói cho ông ta biết con không có mắc phải bệnh dịch mà thôi.”

“Nhưng người mang thị vệ của ông ta đi.”

“Trong doanh trại tất cả các tướng sĩ đều đối xử bình đẳng như nhau, đều đến nơi này, đương nhiên cũng phải thao luyện cùng với mọi người.”

Ta nghĩ đến mấy tay thị vệ quần là áo lụa, mũi đặt trên đỉnh đầu đang tập luyện đến khóc kêu cha gọi mẹ dưới nắng mặt trời, trong lòng liền cảm thấy vui vẻ khoái chí, nhưng vẫn còn thẫn lo lắng, không khỏi lại hỏi.

“Vậy ông ta... ông ta là giám quân, nếu ông ta cố tình làm chuyện xấu, có thể gây khó khăn cho người trong tấu chương không ạ?”

“Con đang nghĩ ngợi lung tung gì vậy?”

Ta hết sức bất an, vốn định làm nũng, mở miệng ra lại nói những điều đang nghĩ trong lòng: “Con xin lỗi sư phụ, nhưng con sợ con làm người khó xử, con sợ sẽ có người lấy con làm nhược điểm gây khó dễ cho người.”

Tướng quân nghe đến đó, nét mặt không giữ vẻ nghiêm nghị được nữa, đưa tay xoa đầu ta: “Việc này không cần con lo lắng, con chỉ cần giữ gìn sức khỏe, chăm sóc tốt cho bản thân là được. Thả tay ra nào, ta phải dẫn người ra ngoài doanh trại.”

Ta không nói lời nào, nhưng cũng không chịu buông tay, tròn xoe mắt nhìn người đầy mong đợi giống như con chó nhỏ, sư phụ và ta nhìn nhau trong chốc lát, rốt cuộc người cũng không nhịn được nữa, cười thờ dài.

“Được rồi, được rồi, bảo con đừng ở lại, con không nghe lời. Bây giờ thì hay rồi, để cho mọi người ai cũng biết ta bao che khuyết điểm.”

Ta nghe đến ngắn gọn, còn chưa kịp đáp lại đã nhìn thấy chính mình trong đôi mắt sư phụ, cũng là hai mắt cong cong, hí hửng nói không nên lời.

Sư phụ thấy ta cười thành ra như vậy liền nhủ mảy, nhưng ánh mắt vẫn mang đậm ý cười, hai cái bóng trong mắt lồng vào nhau, không cách nào phân ra được.

“Được rồi, ta phải ra ngoài.”

Ta biết sư phụ quân vụ bận rộn, không thể bị ta quẩn lấy quá lâu, cuối cùng cũng lưu luyến buông tay ra. Sư phụ bước nhanh ra cửa, ta nhìn người lên ngựa, đột nhiên sực nhớ ra một chuyện, lập tức giọng tay gọi: “Sư phụ, con còn chuyện muốn nói với người.”

“Nhiều chuyện để nói như vậy, còn không mau về phòng.” Bị ta dây dưa một hồi lâu, rốt cuộc tướng quân cũng không kiên nhẫn nổi nữa, không đợi ta nói xong đã thúc ngựa chạy đi, để lại ta đứng một mình ở đó, bị binh sĩ xung quanh nhìn cười.

Ta một mình lững thững đi về phòng, cúi đầu phiền não không thôi.

Làm thế nào bây giờ? Ta làm sao để nói rõ với sư phụ chuyện vị thập nhị hoàng tôn kia có thể thường lui tới khu vực gần quân doanh đây? Hàn Văn cũng đã đi, ta ngay cả người để bàn bạc cũng không có, huống chi... ta... trong ngày đại quân tới đại doanh Bắc Hải, ta đã làm cho vị hoàng tôn mất tích vô cùng tôn quý kia toàn thân tê dại ở bờ sông, không biết hẳn đã nổi giận thành ra cái dạng gì rồi.

Ta vừa đi vừa phiền não, bước chân kéo lê trên mặt đất không nhấc nổi lên, thật vất vả mới về tới nơi, còn chưa kịp ngóc đầu lên đã nhìn thấy Từ Bình và Phụng Ca đứng ở cửa phòng trùng ta, vẻ mặt hai người giống nhau như đúc, trên mặt viết rõ mấy chữ ‘Có lại chạy loạn!’

Ta đánh thượt thờ dài, đi tới trước bọn họ, vừa đi vừa lẩm nhẩm.

“Ta lại chạy loạn, ta xin lỗi, có thể tránh đường cho ta đi vào được không? Ta phải phơi được liệu, hai người che hết ánh mặt trời rồi.”

Cả khoảng thời gian dài sau đó ta hoàn toàn ở yên trong phòng. Từ Bình tỏ vẻ hài lòng dẫn đội đi thao luyện. Phụng Ca mang com nắm bạch linh ta đã yêu cầu hồi sáng đến, ngồi ăn cùng với ta, sau đó chạy đi làm mấy công việc vặt của mình.

Bận rộn quên thời gian, bất tri bất giác trời đã tối lúc nào không biết. Nhóm đội trưởng kiêu kỳ đã trở lại một nửa, không có Hàn Văn trong số đó. Mấy nam nhân ăn com đều là cười nói chuyện hôm nay Vương giám quân và đám cầm y vệ đã quăn bách như thế nào. Ta dè dặt hỏi có tìm được vị thập nhị hoàng tôn kia chưa, lúc này chừng như bọn họ mới sực nhớ đến, lại mỗi người một câu lao nhao chộn rộn.

“Ai biết hẳn chạy đi đâu, Bắc Hải lớn như vậy, tóm lại cứ canh giữ ở quan ải, nếu tới là biết ngay.

“Đừng vậy, đã kiểm tra hết các quan ải rồi, chỉ cần hẳn không chạy ra ngoài quan ngoại sẽ không có việc gì.”

“Mấy cậu nói vị hoàng tôn kia ăn no không có chuyện gì làm chạy tới Bắc Hải làm gì chứ?”

“Người ta là hoàng tôn, ai đoán được trong đầu hẳn suy nghĩ cái gì?”

...

Ta cúi đầu, nhủ thầm cái gì mà hoàng tôn, chính là đại ca công tử hoàn khổ, nhìn đáng về xem chừng chính là chạy đi chơi, cuộc sống thường ngày trôi qua quá tiêu dao, làm sao mà biết được những vất vả khổ cực của người khác.

Ta đợi mãi vẫn không thấy sư phụ trở lại, trái lại Hàn Văn về tới, bị ta kéo vào trong góc hỏi phải làm sao bây giờ?

Hàn Văn ở trên ngựa suốt cả ngày, toàn thân nhẽ nhại mồ hôi, hắt trả lời ta rất đơn giản: “Chuyện đó hả? Ta đã bẩm báo với tướng quân.”

“Huynh nói thế nào?”

“Ăn ngay nói thật thôi, ta nói người mà ta và cô gặp trong rừng ngày đó chính là thập nhị hoàng tôn, bên cạnh hẳn có mang theo mấy người, ít nhất hai trong số bọn họ có vẻ như là thị vệ. Tướng quân đã phái người đi xem xét.”

“Vậy sao sư phụ còn chưa về?”

“Tướng quân dẫn người đi tuần tra trạm gác gần thôn trang, có tin báo sắp tới người Liêu có thể sẽ hành động, không thể không đề phòng. Hơn nữa, chúng ta là tới trấn thủ biên cương, cũng không phải đến tìm người.” Hàn Văn nói tới đây liền tức giận, rõ ràng là có ấn tượng không tốt với vị hoàng tôn kia.

Ta kéo dài giọng ‘à’ một tiếng thông thọt, cố nhịn không nói với hẳn chuyện xảy ra sau đó, nhưng trong lòng càng hoảng loạn không yên.

Nếu những đối tượng kiểu kỳ này biết vị hoàng tử lung tôn trong miệng bọn họ ngày hôm qua còn lôi kéo không cho ta đi ở ngay bên cạnh quân doanh, sau đó đã bị ta dùng được... không biết bọn họ sẽ phản ứng thế nào...

Ta thật khó mà tưởng tượng, cũng không dám tưởng tượng.

Trong lòng ta có ‘tâm sự’, buổi tối không cách nào ngủ được. Đêm tĩnh lặng, ta thậm chí có thể nghe thấy tiếng ngày trầm bổng nối tiếp nhau không dứt. Ngoài trời vắng vạc ánh trăng, có tiếng vó ngựa truyền đến, tiếp theo là giọng Phụng Ca lẽ nhè buồn ngủ.

“Tướng quân, ngài về rồi, thuộc hạ dắt ngựa xuống trước, thuộc hạ đã để dành cơm cho ngài ạ.”

“Được.”

Ta nghe thấy tiếng sư phụ lập tức đứng ngồi không yên, lật đật leo xuống giường chòng chành thêm áo khoác rón rén đẩy cửa đi ra, ta muốn một mình nói chuyện với sư phụ.

Không ngờ ở trước phòng tướng quân không có ai, chỉ nhìn thấy Ưng nhi đã lâu không gặp thu cánh đứng trên mái hiên, từ trên cao hạ mắt dòm ta, đôi mắt nâu sáng lấp lánh dưới ánh trăng.

Ta nghĩ nó mấy ngày qua hơn phân nửa là ra ngoài đưa tin, vừa về tới cũng không nghỉ ngơi, đã lập tức đứng đợi sư phụ, nhất thời cảm thấy trong doanh trại này ngoại trừ ta thật sự không có ai không vất vả, ngay cả chim cũng bận rộn như vậy.

Ta đang tính đánh tiếng chào hỏi Ưng nhi, thì bên tai lại nghe thấy tiếng gọi nước bắn tung tóe từ phía sau truyền đến.

Ta lần theo âm thanh kia vòng ra sau phòng, mới vừa thò đầu ra liền ngây dại.

Dưới ánh trăng bên giếng, mũ giáp bạc được cời xuống đặt một bên, tướng quân trên người chỉ còn lại một chiếc quần khổ bằng vải bố, đang nhấc một thùng nước gội từ trên đỉnh đầu xuống, nước lạnh chảy trên thân thể cao gầy rắn chắc, đó là thân thể của nam nhân quanh năm chinh chiến nơi chiến trường, bờ lưng vạm vỡ, đường nét mạnh mẽ tuyệt đẹp, lấp lánh tỏa sáng trong đêm.

Ta cảm thấy cổ họng mình gật gật, sau đó trong tai truyền đến tiếng ‘ùng ục’.

Thời xon, ta vậy mà chảy nước miếng với người sư phụ đã nuôi nấng mình từ nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

“Ai đó!”

Tướng quân quay phắt người lại, đôi mắt neho lại ánh lên vẻ nguy hiểm, ánh mắt sắc bén như lưỡi gươm, nhưng khi nhìn thấy ta, ánh mắt thoáng dịu lại, ngữ điệu cũng thay đổi.

“Tiểu Nguyệt, xoay người qua chỗ khác.”

Ta ngoan ngoãn làm theo, một mệnh lệnh, một động tác xoay người sang chỗ khác, miệng vẫn còn lúng búng nói.

“Sư phụ, con... con có chuyện muốn nói với người.”

Cái bóng dài phía sau đi tới che khuất cái bóng của ta, ta quay đầu lại, nhìn thấy sư phụ trang phục đã chỉnh tề.

...

Nhưng trước mắt ta vẫn là bóng lưng trần của nam nhân cùng những giọt nước lăn tăn rơi xuống, sau đó lỗ tai bắt giác nóng bừng lên, tiếp theo là hai gò má, cuối cùng ngay cả trán cũng bốc khói.

Màu sắc trên gương mặt sư phụ có đôi chút khác lạ, nhưng dưới quảng sáng mờ ảo của ánh trăng không thể nhìn thấy rõ, giọng người nói chuyện rất nhẹ, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước.

“Nửa đêm rồi còn nghịch ngợm cái gì? Con muốn nói gì nào? Nói nhanh rồi về ngủ.”

Ta suýt chút nữa đã quăng chuyện của hoàn khổ công tử kia lên đến chín tầng mây, nghe người hỏi vậy mới định thần lại, cúi gằm mặt xuống, giọng như người hụt hơi: “Sư phụ, con xin lỗi, con đã làm sai.”

“Con lại làm sai chuyện gì?” Sư phụ vừa bực mình vừa buồn cười đưa mắt nhìn ta.

Ta lí nhí kể lại chuyện bên bờ sông, ý cười trên khuôn mặt tướng quân dần biến mất, vẻ mặt dần trở nên nghiêm nghị, cuối cùng đến cả hai hàng chân mày cũng nhíu lại. Người ngồi xuống tảng đá lớn bên cạnh ta, hai ngón tay ấn huyệt thái dương.

“Nguyệt nhi, sao con có thể gây ra chuyện như vậy.”

Sư phụ đã cời áo giáp, mặt trang phục bình thường giản dị ngồi xoa chân mày, dưới mắt lơ mờ quảng thâm mỗi một. Ta cuống cuống, lật đật ngồi xổm xuống đất đặt tay lên đầu gối người.

“Con không biết hẳn là ai nên mới... là hẳn quần lấy con, con không cố ý, con xin lỗi sư phụ, lẽ ra lúc nhìn thấy bức họa kia con nên nói hết ra với sư phụ.”

Sư phụ cơ hồ đáp lời ta ngay tức khắc: “Không, những chuyện này con nên nói riêng với ta.” Nói đoạn lại cau mày: “Con có nói chuyện này với ai khác không?”

Ta lập tức lắc đầu: “Dạ không, con không có nói với ai hết.”

Sư phụ thờ phào nhẹ nhõm, lúc nói chuyện người đặt một tay lên tóc ta: “Ta biết rồi, con đừng bao giờ nhắc lại chuyện này với bất kỳ ai. Nếu tìm được hoàng tôn, ta sẽ phái người đưa hắn về lại kinh thành, con không cần nghĩ ngợi nhiều, đi ngủ đi.”

Sư phụ căn dặn một phen, nói xong liền đứng dậy, rõ ràng là muốn kết thúc buổi nói chuyện của chúng ta. Sư phụ nói điều này ta hiểu được, đặc tội hoàng tộc là chuyện lớn, nói không chừng chính là tử tội. Sư phụ nói như vậy, chính là đôi này sẽ không để ta xuất hiện trước mặt vị hoàng tôn kia, biện pháp tốt nhất chính là làm cho trong doanh trại này không có một người là ta.

Nhưng...

Ta ngập ngừng bước hai bước, rồi lại quay đầu lại, sư phụ vẫn đứng yên tại chỗ, nhưng không phải đang nhìn ta, người chỉ cúi đầu trầm tư suy nghĩ, trên sườn mặt nghiêng hết thấy đều là lo âu.

Ta đột nhiên cảm thấy sống mũi cay xè, nhưng lại không dám nhìn tiếp nữa, càng không dám quay trở lại cho người biết ta đã ngốc nghếch để cho hoàng tôn kia biết ta là đồ đệ của ai rồi.

Ta bước nhanh trở về gian phòng nhỏ của mình, nằm lên giường trùm chăn che kín đầu lại, nghĩ đến biểu cảm lo lắng trên gương mặt mệt mỏi của sư phụ, ta tự phi nhỏ chính mình, trước giờ chưa từng giận bản thân đến vậy.

Sau đó ta thiếp đi trong giấc mộng.

Trong mơ quay trở về thời điểm ta còn rất nhỏ, toàn bộ thế giới của ta chỉ lớn hơn ngọn núi Bạch Linh kia một chút. Sư phụ trở lại kinh thành thăm người thân. Thời gian nửa tháng đối với ta mà nói dài đằng đẳng tựa đất trời hoang lãng. Ta không làm gì cả, chỉ biết ngày ngày ôm đầu gối ngồi bên con đường mòn trên núi chờ người, chờ mãi chờ mãi, sư tổ gọi thế nào cũng không chịu về.

Sư tổ hết cách, cuối cùng người ngồi xổm xuống bên cạnh ta, chống cằm nói: “Người, đứa nhỏ này, thật là cố chấp.”

Ta một chút cũng không cảm thấy đây là cố chấp, chấp nhất một người cũng nào phải chấp nhất cả thế giới. Ta biết sư phụ sẽ trở về, người vĩnh viễn sẽ không bao giờ làm ta thất vọng.

Nhưng chờ mãi mà bóng người vẫn bất tăm. Đó là lần đầu tiên trong đời người rời ta đi lâu như vậy, lâu đến nỗi ta cho rằng người mãi mãi sẽ không trở lại. Ngày ngày, ta ngồi bên con đường mòn từ sớm tinh mơ đến khi mặt trời lặn, ngồi như vậy tới ngày thứ mười, chưa bao giờ cảm thấy đau lòng tuyệt vọng đến vậy, thế nên ngay cả khóc cũng quên mất.

Có lẽ trẻ con bốn năm tuổi đều như vậy, vốn đã xác định những gì thuộc về mình, bất cứ thứ gì trong tay bị lấy đi cũng đều thương tâm đến chết, giống như mất đi cả thế giới.

Trong mơ ta nhớ rất rõ những chuyện đã xảy ra trước kia. Vào ngày thứ mười lăm, sư phụ xuất hiện ở cuối con đường mòn. Đó là một sớm tinh mơ trên núi Bạch Linh, sương phủ đầy trên màu xanh của cây cỏ, đá sỏi vẫn còn ẩm mình trong hơi giá, hình dáng của chàng thiếu niên với bước chân thoăn thoắt mạnh mẽ xuất hiện trong sương mù, giống như một ảo ảnh vì người ta quá mức tưởng niệm mà sinh ra, hoàn toàn không chân thật.

Nhưng người là thật, người sai bước chạy vội đến trước mặt ta, nắm chặt lấy tay ta.

Sau này ta nghĩ lại, sư phụ nhất định đã đi đường suốt đêm mới có thể có mặt trên núi vào sớm tinh mơ như vậy, tóc dính đầy sương, ngay cả lông mi cũng ẩm ướt.

Ta mếu máo, còn chưa kịp nói lời nào đã tủi thân khóc òa lên, mười mấy ngày đau lòng sợ hãi hóa thành nước mắt chảy đầy trên gương mặt. Đôi mắt sư phụ ánh lên vẻ ảm áp dịu dàng, người không nhiều lời an ủi, chỉ ngồi xổm xuống trước mặt ta nói:

“Đi về nào, sư phụ công con.”

Ta nhớ được nhiều đến vậy, nên ngay cả trong mơ cũng chờ đợi với một niềm tin mãnh liệt rằng người sẽ trở về. Nhưng lần này bất luận ta mòn mỏi ngắm trông, nơi cuối con đường mòn nhỏ kia hình dáng người biến biệt như bóng chim tăm cá, không có ai, không một ai. Ta lại đối mặt chờ, chờ mãi, rốt cuộc không chờ nổi nữa, ta đứng dậy tự mình đi xuống núi tìm.

Con đường mòn nhỏ dài hơn trong ký ức rất nhiều, đi thế nào cũng không thấy điểm cuối, ta tựa hồ bước qua vô số bậc thang, cuối cùng lại nghe thấy tiếng nước chảy.

Không phải tiếng suối chảy róc rách giữa những lèn đá trong núi, mà là tiếng nước giọt bắn tung tóe trên mặt đất. Ta lại đi hai bước, trước mắt đột nhiên xuất hiện bóng lưng sư phụ, là bờ lưng trần của nam nhân trường thành với từng đường cong rắn chắc mạnh mẽ tuyệt đẹp, dòng nước chảy qua lấp lánh.

Ta chợt choáng tỉnh, mờ mắt ra chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập như trống trận, thỉnh thoảng thỉnh thoảng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt nóng hầm hập, trước mắt đung đưa dao động, vẫn là cái bóng lưng kia.

Sư phụ đã không còn là thiếu niên nữa, người đã trở thành bậc đại trượng phu – một đại tướng quân rong ruổi trên chiến trường, mà ta cũng không còn là một đứa trẻ ngốc nghếch không biết gì nữa, giờ khắc này đột nhiên ta hiểu ra, dường như có một cánh cửa mở rộng ra trước mắt, bên kia là một thế giới khác, một thế giới đầy hào quang chói lọi, tràn ngập xa lạ nhưng ta khao khát bằng cả trái tim.

Bây giờ ta đã biết, ta vượt qua nghìn núi vạn sông chỉ muốn ở bên sư phụ, không phải vì người nuôi ta khôn lớn, không phải vì rời xa người ta không thể sống, mà vì ta thương người.

Sư tổ nói đúng, ta chính là cố chấp, đối với ta mà nói chấp nhất một người cũng chấp nhất cả thế giới không có gì khác nhau, bởi vì người khiến ta chấp nhất kia chính là cả thế giới của ta.

Kể từ hôm đó, ta đã thay đổi rất nhiều.

Ta không còn tự do tự tại ôm người làm nũng chẳng chút kiêng dè như trước kia, bởi vì chỉ cần ở gần người một chút, trái tim ta sẽ đập như rung lên trong lồng ngực, hai má ta nóng bừng, cảm giác giấc mơ nơi đáy lòng kia bị rạch toang ra dưới ánh mặt trời trắng sáng, bất cứ ai cũng có thể nhìn thấy.

Ta đã mở cánh cửa phong ấn những hỗn loạn bất kham trong trái tim mình, rơi vào mờ mịt hoang loạn, lỡ mờ nhận ra một điều gì đó, lại thà rằng vô tri không biết sẽ tốt hơn.

Nếu như không biết, ta có thể thoải mái kéo tay sư phụ, đặt lên lồng ngực mình, dùng ngón tay rõ ràng đơn giản nhất nói với người —— sư phụ, người nghe thấy tim con đập có lợi hại không. Nhưng hiện tại chỉ vừa tưởng tượng ra cảnh đó, đầu óc của ta liền trống rỗng.

Ngay cả những nam nhân vô tư lự kia cũng phát hiện ra sự bất thường của ta. Hàn Văn đặc biệt đến tìm ta, hỏi ta có muốn đi ra ngoài doanh trại với hắn không, ngọn núi gần đó có hươu sao đẹp hiếm thấy. Từ Bình cũng đang có mặt, ngồi bên cạnh bổ sung: “Cũng có thể săn thỏ, lần theo nó về hang, bắt mấy con thỏ con mang về nuôi, nhìn bọn chúng nhảy tung tung lẫn lộn đầy đất, rất thú vị.”

Ngữ điệu dễ dàng, như đồ trẻ con.

Suốt mấy ngày vật lộn trong vực thăm của sự kiềm chế mãnh liệt và coi khinh chính bản thân mình, tinh thần ta kiệt quệ rồi. Nghe bọn họ nói đều ư ờ oái ả ắc ầu, một chút hứng thú cũng không có.

Đến tối sư phụ đến, đi thẳng vào phòng, đặt tay lên trán ta, khẽ chau mày.

Bàn tay người chạm vào, ta nghe thấy cả sống lưng run rẩy, đồng thời lại không muốn nhìn người, liền cúi đầu lúi lúi.

Rốt cuộc sự khác thường của ta đã khiến cho sư phụ thật sự lo lắng, người ngập ngừng lên tiếng: “Đừng ở rủ một mình trong phòng nữa, ngày mai ta bảo Từ Bình đưa con ra ngoài đi dạo, nếu thời tiết đẹp, suối nắng nhiều một chút rồi hãy về.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Sáng sớm hôm sau, Từ Bình không mặc quần phục, chỉ mặc quần áo bình thường đứng ngoài cửa đợi ta, bên hông đeo ống tên, tay vuốt ve lưng con ngựa xám của mình. Ưng nhi cũng có mặt, đang đậu trên một cành cây thấp, không ngờ hôm nay nó chịu hạ mình đi với ta, lúc ta đi ra nó khẽ quay đầu sang nhìn ta một cách rất là dè dặt cẩn thận.

Ta còn chưa kịp nói gì, Phụng Ca đã dắt một con ngựa đi tới, con ngựa có màu nâu, thấp lùn, đi đến gần nó liền dừng bước đứng lại, hai mắt ngoan ngoãn nhìn ta.

“Con ngựa này là tướng quân bảo ta tìm cho cô, không cần sợ, nó còn rất nhỏ, tính nết cũng hiền lành.”

“Cho ta?” Ta kinh ngạc chỉ vào con ngựa nâu nhỏ.

“Đừng vậy, của cô.” Phụng Ca đưa sợi dây cương trong tay qua cho ta.

Từ Bình thấy ta do dự bèn móc thứ gì đó trong túi quần ra đặt vào tay ta: “Cổ tôi đứt cái này cho nó đi.”

Ta mở tay ra tính xem đó là gì, con ngựa nâu đã cúi đầu xuống ăn sộp soap, cái lưỡi ẩm ướt của nó liếm vào lòng bàn tay ta, ta giật mình nhưng chưa kịp rút tay lại đã thấy nó giương mắt lên nhìn ta, đôi mắt to tròn long lanh hết đổi hiền lành, sau một lúc nó lại cúi đầu xuống cọ cái mũi mềm mại vào lòng bàn tay ta.

Ta phì cười: “Ăn ngon như vậy sao?” Nói xong liền giờ tay hỏi Từ Bình: “Từ Bình, còn không?”

Từ Bình thấy ta vui vẻ, trên mặt liền hiện ra vẻ tươi cười, lắc đầu nói: “Làm quen là được rồi, đừng cho nó ăn nhiều đường, cẩn thận sau này nó quen thói nó sẽ đòi cho bằng được.”

Hai chúng ta cười ngựa ra khỏi doanh trại. Lần đầu tiên ta cười ngựa một mình, mặc dù con ngựa nâu nhỏ rất ngoan ngoãn hiền lành, nhưng ta cũng không dám chạy nhanh, chỉ men theo con đường mòn chậm chậm đi tới trước.

Mùa thu, bầu trời trong vắt như gương, nắng rực rỡ nhuộm vàng khắp núi đồi, như rót mật qua từng kẽ lá. Gió thu nhẹ nhàng khoan khoái, đi dưới ánh mặt trời gió không còn lạnh nữa chỉ se se mơn man khiến tâm hồn người ta dịu lại.

Sự phụ nói không sai, vạn vật ngập tràn một màu nắng, cảnh đẹp của núi rừng quả nhiên làm cho tinh thần người ta thư thái dễ chịu, phiền não mấy ngày qua như cuốn trôi theo gió, tâm trạng dần vui vẻ phấn chấn trở lại.

Hôm nay, Từ Bình không mang quân vụ trên người nên rất ung dung thoải mái, khoe miệng vốn cong cong giờ càng tràn ngập ý cười.

“Đẹp không?”

“Đẹp lắm, đây là cây gì vậy?”

“Cây hồng, quả ở đây vẫn còn xanh, đi tới phía trước còn nhiều lắm, hơn nữa trái đã chín đỏ, lát nữa chúng ta hái một ít mang về.”

“Được, ăn không hết thì làm mứt hồng, còn ngọt hơn cả đường.”

Từ Bình cười rộ lên: “Thật có sức sống, mấy ngày nay thấy cô lúc nào cũng mặt ủ mày chau, ra ngoài thật là tốt mà.”

Thời điểm sắp vào núi thì gặp Quý tiên sinh, vẫn một thân bạch y, thấp thoáng trong màu xanh mướt của lá, ta còn tưởng mình hoa mắt, dụi dụi hai mắt nhìn thật kỹ, quả thật là Quý tiên sinh.

Còn cách thật xa ta đã ngoắc gọi ông.

Quý tiên sinh từ trong rừng bước ra, bước chân vẫn bình thản thong dong không nhanh không chậm, đi đến gần mới cất lời, trên mặt mang theo nụ cười.

“Tiểu Nguyệt, Từ Bình.”

Tất cả mọi người trong quân doanh đều rất tôn trọng vị quân sư này, Từ Bình xoay người xuống ngựa, đứng thẳng trên mặt đất rồi mới nói.

“Quý tiên sinh, sao ngài lại ở đây?”

Ta cũng toan xuống ngựa, nhưng bị Quý tiên sinh ngăn lại, ông cười nói: “Không cần xuống ngựa, ta chỉ là đi tản bộ một chút, bây giờ đang chuẩn bị về doanh trại. Tướng quân bảo cậu đưa Tiểu Nguyệt ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa phải không? Tiểu Nguyệt, cười ngựa đã quen chưa?”

“Dạ quen rồi ạ, bọn con còn đang chuẩn bị đi vào trong rừng bắt thú.”

“Vậy thì đi đi, đi muộn là thú về hang hết đó.”

Từ Bình và ta nhìn Quý tiên sinh rồi đi, ta có hơi lo lắng: “Xa như vậy, Quý tiên sinh có đi về được không?”

Từ Bình bật cười: “Chỉ từ đây đến đó, cô nghĩ có được không?”

Ta liếc con ngựa xám to lớn của hắn, Từ Bình liền thở dài, giờ tay lên định vỗ đầu ta nhưng cuối cùng ghìm lại.

“Ta đây là thi hành quân vụ!”

Chẳng phải sợ ta lần đầu tiên cười ngựa xảy ra chuyện gì hay sao? Động một tí là thi hành quân vụ, Từ Bình chính là như thế, làm cái gì cũng thích lới câu này ra.

Hai người vào núi, bốn bề yên tĩnh. Từ Bình buộc ngựa vào thân cây rồi dẫn ta đi sâu vào trong núi. Nắng đã dừng lại trên những tán lá dày của hàng hàng thông mọc trải rộng khắp nơi, thời tiết cuối thu từng cành cây ngọn cỏ xanh um một màu tươi tốt, dưới gốc cây có vô số loài nấm và được liệu rất khó nhìn thấy ở phương nam, khiến ta ngạc nhiên mừng rỡ không thôi, cứ ngồi xỏm xuống ngắm mãi không muốn đứng dậy.

Từ Bình thấy ta nhìn thấy được liệu liền ngồi bất động tròn mắt ngắm nghía, vừa bắt lực vừa buồn cười nói: “Tiểu thần y, hôm nay chúng ta đi săn thú, còn chuyện hái thuốc để dành lần tới có được không?”

Hai bàn tay ta chống dưới đất: “Đây là ngũ diệp châm rất quý, ở phương nam không thể nhìn thấy, ta không có mang theo giỏ thuốc...”

“Cô làm đầu, lần sau chúng ta quay lại hái.”

Bọn ta đang nói chuyện thì bỗng nhiên nghe thấy có tiếng động vang lên từ trong mé lùm cây. Từ Bình nhú mày cảnh giác, lập tức đứng thẳng người dậy, một tay đặt trên cung tên.

Một người tiểu phu già đi ra khỏi bụi rậm, trên lưng gánh đầy củi vừa mới đốn, một tay lau mồ hôi.

“Ồ, lần đầu nhìn thấy hai người ở chỗ này, hai người lạc đường sao?”

Ta liền đứng dậy khỏi mặt đất: “Không phải, bọn cháu chỉ đi ngang qua đây.”

Từ Bình đứng bên cạnh không nói gì, ông lão tiểu phu nhìn quần áo của bọn ta, chỉ cho rằng bọn ta vào núi săn thú, cũng không nghĩ ngợi nhiều, đề bó củi xuống chỉ về phía trước.

“Hai cô cậu vào săn thú hả? Lão sống ở thôn phía trước.”

“Phía trước có thôn sao?” Ta rướn cổ nhìn theo phía ngón tay ông ấy chỉ.

Trái lại Từ Bình có biết thôn đó, lúc này mới thả lỏng người, đi tới nói chuyện: “Ừ, ở đó có một thôn nhỏ, người trong thôn phần lớn đều họ Tần, lão bá cũng họ Tần ạ?”

“Sao cậu biết?” Ông lão tiều phu lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó lập tức cười hỏi: “Tiều ca đã từng tới thôn của chúng ta? Hay là quen biết ai trong thôn? Vậy thì tốt, vậy thì tốt, hay là hai người cùng về thôn với lão đi, hôm nay trong thôn có việc vui, đãi tiệc từ ngay cửa thôn, lão cũng đang tính đi nhanh trở về.”

“Không cần đâu ạ.”

“Tốt như vậy ạ?”

Ta và Từ Bình đồng loạt trả lời, sau đó Từ Bình liền trừng mắt liếc nhìn ta một cái.

Ông lão tiều phu ‘ha ha’ cười thành tiếng: “Tiều huynh đệ như thế này mới phải chứ, người trên núi chúng ta khách đến là người nhà, đi ngang qua cũng là bằng hữu, huống chi cậu còn biết Tần gia thôn chúng ta, đi nào đi nào đi nào.”

Ông lão hăm hở kéo tay hai bạn ta, ta chưa bao giờ chứng kiến chuyện cười xin, trong lòng hết đổi tò mò. Từ Bình thì bị kéo đến không biết phải làm sao, cuối cùng đành phải thỏa hiệp.

Tần gia thôn quả nhiên cách đó không xa, băng qua sườn núi liền nhìn thấy có khói lửa, nhưng khói lửa này dường như dữ dội hơn ta nghĩ rất nhiều, từ xa ngọn lửa bốc cao lên tới tận trời, gió mang theo hơi nóng tấp vào mặt, tiếng kêu rên lãn trong tiếng la hét thê lương, vô cùng đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Lão tiều phu nhìn thấy cảnh tượng đó lập tức như phát điên, ném gánh củi sang một bên, gào thét lao đi. Từ Bình thấy tình hình không ổn, vội vã kéo ông ấy lại, giữ thật chặt, nói: “Lão bá, đừng kích động, xem tình hình thế nào đã.”

“Nhị mao à! Nhị mao! Đứa cháu nhỏ của ta...” Ông lão tiều phu ra sức gầy dựa nhưng không thể thoát khỏi gong kim rắn như thép của Từ Bình, âm thanh thê lương hướng về phía thôn làng đang chìm trong ngọn lửa kêu khóc thảm thiết.

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy xóm làng bị nhấn chìm trong lửa, chỉ cảm thấy cơ thể cứng đờ, đứng bất động tại chỗ mãi một hồi lâu sau vẫn không thể nhúc nhích, cuối cùng vẫn là Từ Bình hét một tiếng kéo ta ra khỏi cơn bản thân.

“Đừng ngăn người nữa, mau gửi tín hiệu đi, là bọn người Liêu tập kích thôn!”

Ta giật mình choáng tỉnh, đưa tay mò tìm ống pháo khói tín hiệu trong ngực áo, nồn nóng sốt ruột, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, móc hai lần mới lấy ra được.

Pháo khói bay lên trời, nổ tung giữa không trung, những cuộn khói đủ màu sắc từ rất xa đã có thể nhìn thấy. Từ Bình đỡ ông lão sang một bên, cúi đầu khuyên nhủ: “Bọn con là thuộc hạ của Từ tướng quân trấn giữ đại doanh Bắc Hải, hiện giờ thôn đang bị tập kích, người vạn lần không thể cứ xông vào như vậy, tín hiệu đã phát đi, đợi viện quân đến rồi hẳn tính.”

Giọng Từ Bình điềm tĩnh trấn định, nhưng ông lão cốt nhục liền tim, chỉ ra sức gầy dựa.

“Không, không, cậu thả lão ra đi, lão phải đi cứu cháu trai của lão mà. Con trai, con dâu lão đều đã bị bọn người Liêu bắt đi, lão chỉ còn một thằng cháu như vậy, cháu của lão không thể xảy ra chuyện, không thể xảy ra chuyện...”

Giọng của ông lão hết đổi thê lương, ta nghe thấy lòng chua xót cùng cực, nín lấy Từ Bình khản nài: “Từ Bình, chúng ta đi cứu cháu trai của lão bá đi.”

Từ Bình mặc dù có cộng phu, nhưng vừa giữ chặt một ông lão đang điên cuồng vùng vẫy, lại phải tránh không làm ông lão bị thương, lúc này đầu tóc cũng đã rịn đầy mồ hôi. Ông lão tiều phu nghe ta nói như vậy, đột nhiên quỹ sập xuống trước mặt bạn ta, vừa đập đầu vừa cầu xin.

“Quân gia, hai người là tướng sĩ trấn giữ biên quan phải không? Van xin hai người, hãy cứu lấy cháu trai của lão, cứu cháu trai của lão, nhà của lão ở ngay cửa thôn, ngay ở đó, vẫn chưa bị lửa lan tới, muộn nữa sẽ không kịp, sẽ không kịp...”

“Người đừng như vậy, đừng đập đầu nữa, chảy máu rồi.” Ta bị dọa, vội vàng đưa tay ngăn ông lão lại, nhưng không có cách nào ngăn nổi.

Từ Bình cắn răng, nhìn về hướng ngôi làng, rồi nhìn ông lão tiều phu và ta, siết chặt nắm tay nói: “Được rồi, ta đi một lát sẽ quay lại ngay, Tiểu Nguyệt, cô ở đây với lão bá, tuyệt đối không được đi đâu.”

“Ta cũng đi.” Ta nắm chặt lấy hắn.

“Cô đi làm gì?”

“Cứu người, ta biết y thuật.”

“Nói không chừng bọn người Liêu vẫn còn đang ở trong thôn, cô đi dễ gây thêm phiền toái cho ta sao? Tiểu Nguyệt, ta cũng không có ba đầu sáu tay, vừa cứu bên này vừa phải để ý bên nọ.” Từ Bình nóng nảy, nói chuyện nhanh hơn bình thường rất nhiều, một loạt câu liên tiếp bật thốt ra.

Ta bị hắn nói như vậy, bất tri bất giác buông lỏng tay. Trong lòng vẫn muốn đi theo, nhưng cũng biết mình không thể giúp được gì, chỉ làm cho hắn thêm phiền phức mà thôi. Nhưng thật sự phải đứng yên ở đây nhìn hắn một mình xông vào thôn đang cháy, ngón tay ta phát run lên vì lo lắng.

Còn phải an ủi ông cụ bên cạnh.

“Không sao đâu ạ, Từ Bình có võ, đừng rồi, cậu ấy là đội trưởng kiêu kỵ, rất lợi hại, nhất định sẽ cứu được cháu của ông ra...”

Vì quá căng thẳng nên ta không có cách nào im lặng, miệng cứ lập đi lập lại mấy câu đó, rồi ép mình dời ánh mắt khỏi ngọn lửa đang bốc cao, hy vọng có thể lập tức nhìn thấy quân tiếp viện từ trên trời giáng xuống.

Không biết ung nhi có nhìn thấy tình hình nguy cấp hiện giờ không, nếu có nó dẫn đường, sự phụ nhất định sẽ tới rất nhanh.

Trong lòng ta chỉ vừa mới bắt đầu nhắm đọc hai chữ sự phụ, thì đột nhiên bên tai truyền đến tiếng vó ngựa rầm rĩ, ta ngạc nhiên mừng rỡ, quay đầu nói với ông lão tiều phu: “Thật tốt quá, viện quân đến rồi!”

Nhưng nét mặt ông lão bỗng nhiên rúm ró lại vì kinh hãi, ta bị vẻ khiếp sợ tội đình đó làm cho ngờ ngác, miệng há hốc nhưng không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Cũng không có cơ hội, bởi vì giây tiếp theo ta đã bị một lực rất mạnh bắt ngờ xuất hiện sau lưng túm bay lên trời. Ông lão tiều phu nhào lên muốn giữ ta lại nhưng đã bị một thanh trường đao xuyên thủng người hất văng ra ngoài.

Ta thét chói tai, hai tay quơ quào trong không trung muốn chụp lấy ông ấy, nhưng kẻ bắt ta phóng nhanh như bay, chỉ bằng một tay hắn ném ta sang cho người khác, bóng cây không ngừng vụt qua trước mắt, đột nhiên ánh mặt trời chói chang gay gắt cùng những vết máu từ trên người ông lão tiều phu bắn tung tóe đâm chọc thẳng vào mắt ta, tất cả những thứ đó khiến ta choáng váng.

Bên trai truyền đến những tiếng la hét ta không thể hiểu, ta ý thức được mình đã bị bắt cóc, mà kẻ bắt ta tuyệt đối là dị tộc, chính là bọn người Liêu đã phóng hỏa giết người cướp bóc ở trong thôn.

Trên lưng ngựa trông trắng xóa này, ta muốn lấy binh được trong tay áo ra, nhưng bọn người Liêu bắt ta như thể đang đùa giỡn, chúng thay nhau ném ta qua lại, ta giống như cái bao tải bị rách, đồ đạc trên người ào ào lăn xuống, đầu văng mắt hoa, nôn ra giữa không trung, dịch nôn bắn tung tóe, kẻ đang chuẩn bị chụp ta hét to một tiếng, cuối cùng thu tay lại không bắt lấy.

Ta nghe thấy mấy tiếng chửi rủa, nhưng mọi thứ không cách nào xoay chuyển, ta từ giữa không trung rơi thẳng tắp xuống, rơi vào giữa vô ngựa hỗn loạn, phịch một tiếng nặng nề.

“Hu hu, ta không muốn ở trong này, thả ta ra.”

“Bọn người Liêu chính là như vậy, giam cầm chúng ta như heo chó, ban ngày phải nai lưng ra làm trâu ngựa cho bọn chúng, chỉ bằng một đao giết chết cho xong.”

“Đừng mà! Ta muốn ra ngoài, ai cứu ta với...”

“Đừng có kêu gào nữa, đây là nơi của bọn Liêu, có la rách cổ họng cũng không có ai tới đâu...”

“...”

“...”

Ta tỉnh dậy trong tiếng khóc và tiếng nói chuyện mơ hồ, vừa mở mắt ra khuôn mặt đầu tiên đập vào mắt khiến cho ta giật mình kinh hãi, chẳng còn màng đến toàn thân đang đau nhức rồi, cố gắng giơ tay lên ra sức dụi lấy dụi dề hai mắt.

“Không biết ta hả?” khuôn mặt kia không biến mất, nam nhân nhắm mắt, nhướng mày nhìn ta.

Ta lấp bấp, ngón tay run run chỉ hắn: “Thập, thập...”

Bên ngoài vang lên tiếng gõ nặng nề, có người hét lên ngoài song sắt, cho dù không cùng ngôn ngữ vẫn có thể hiểu được, không gì khác ngoài kêu người bên trong yên lặng.

Ta đã tỉnh táo lại, đưa mắt nhìn xung quanh thấy mình và thập nhị hoàng tôn đang ở trong cùng một phòng giam, ba mặt tường đá ẩm ướt, mặt còn lại là những song sắt to dày, đối diện phía bên kia là một phòng giam lớn hơn, dưới sàn chỉ trải một ít cỏ khô, trong phòng chật kín người, quần áo rách rưới tả tơi, có mấy người đang nằm trong góc thờ thoi thóp, đáng vẻ như sắp chết, tình cảnh tồi tệ hơn rất nhiều so với bên phòng giam nhỏ bọn ta đang ở.

Bình lính người Liêu mặc áo giáp da thuộc đi tới đi lui bên ngoài song sắt, ta nhìn bọn hắn, rồi nhìn thập nhị hoàng tôn đang ở trong lao vẫn một bộ hoàn khổ, lập tức ngậm miệng im thin thít.

Trái lại hắn không nhìn được, nhích tới gần ta, còn thân nhiên hỏi: “Đừng có giả vờ, hôm đó cậu đã hạ thuốc ta ở bờ sông, ta không bao giờ quên cậu.”

Vị long tôn này không biết mình đang ở đâu sao?

Toàn thân ta ê ẩm, nghe hắn nói xong đầu cũng bắt đầu đau, không kim được đưa một tay chống lên trán mới đáp lại, giọng yếu ớt như chỉ còn chút hơi tàn.

“Công tử, ngài, sao ngài lại bị người ta bắt vào đây...”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33

Ta nói những lời này rất là khiêm nhường lễ độ, trái lại vị hoàng tôn kia nghe không quen tai, vẻ mặt kỳ quái dòm ta: “Cậu gọi ta là gì?”

Còn có thể gọi người là gì? Cho dù ta biết người là hoàng tôn, cũng không dám ồn ào hó hê, ai biết được bọn người Liêu này có biết tiếng Hán hay không.

Ta khẽ cắn răng bò dậy khỏi mặt đất, cố sức ngồi thẳng người lên nói chuyện với hắn.

“Công tử, thân phận ngài đặc thù, phải lấy an toàn làm trọng... Phải rồi, mấy tay thuộc hạ kia của ngài đâu rồi?”

Hai mắt phượng của hoàng tôn nhú lại, nét mặt cũng thoáng thay đổi, suy nghĩ giây lát rồi nói: “Tư Tri đã nhận được tin tức từ kinh thành ư? Ngay cả cậu cũng biết rồi?”

Lần đầu tiên trong hoàn cảnh hiểm ác đáng sợ này, ta thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Phước đức, vị hoàng tôn của triều ta vẫn còn có não, phải biết những bệnh về đầu óc là vô phương cứu chữa. Ta không muốn sư phụ đổ máu và mồ hôi để bảo vệ giang sơn này cuối cùng lại phải quỳ dưới chân một vị hoàng tộc hết thuốc chữa. Cảnh tượng đó chỉ vừa nghĩ tới ta đã muốn lau nước mắt.

“Công, công tử.” Ta vội trệt lên tiếng gọi hắn, thật không quen với cách xưng hô này, nhưng lại không tìm ra được từ gì khác để thay thế.

Hoàng tôn xem ra cũng không quen với cách xưng hô này của ta, sau một thoáng kinh ngạc đã lấy lại vẻ thong dong, nói: “Ta đứng hàng thứ mười hai, tên Tư Cẩm, cậu gọi ta Tư Cẩm là được.”

Ta ngây người, cảm thấy huyết thái dương mình này thịnh thịnh.

Vị hoàng tôn này sợ người khác không biết thân phận và gốc gác của hắn sao? Lập đặt muốn bỏ cáo với cả thiên hạ, hơn nữa, gọi thẳng tên của hắn chẳng phải sẽ khiến ta rước lấy họa mất đầu ư? Chỉ cần nhìn uy phong của Vương giám quân kia là biết, anh trai của hoàng hậu đã phò trương như vậy, máu mũi ruột rà của hoàng đế há chẳng phải càng khủng khiếp hơn sao.

Ta ngo ngoáy đầu tranh trong lòng một hồi lâu, thấy hắn còn đang ngồi đó chờ mình trả lời, không còn cách nào khác đành phải cắn môi nói tiếp.

“Công...”

Hoàng tôn trừng ta.

Ta thờ dãi: “Công... Tư Cẩm, sao huynh lại ở đây?”

Hắn suy nghĩ một lúc, cuối cùng đáp ta: “Việc này phải nói từ cái hôm ta bị cậu hạ thuốc ở bờ sông.”

Ta cúi đầu, nghe thấy trong lòng mình kêu lên một tiếng thảm thiết, vị long tôn này, người cũng quá mang thù mà...

Tư Cẩm thấy ta cúi đầu im thin thít, trên mặt liền lộ ra vẻ cười mà như không cười, nói tiếp:

“Không cần phải sợ như vậy, ta lúc nào cũng rộng lượng bao dung, chỉ cần từ giờ về sau cậu hầu hạ cẩn thận, cho dù phạm phải tội gì cũng miễn.”

Bao nhiêu công sức kim nén vát và của ta đều sắp bị thiêu rụi, vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi liếc nhìn hắn, răng cắn đến phát ngứa cả lên.

May mắn, hoàng tôn tiếp tục nói: “Hôm đó cậu vứt bỏ ta ở bờ sông, may mà hai tên thị vệ kia và Trần công công kịp thời chạy tới, nhưng thuốc cậu dùng hiệu lực quá mạnh, bọn họ cũng khoanh tay chịu thua, đành phải hầu hạ đưa ta đến thôn gần đó trước, người trong thôn rất hiếu khách, bọn ta liền ở lại thêm vài ngày, không ngờ...”

Ta không nhận được, đánh thượt thò dài: “Không ngờ người Liêu bắt ngờ tập kích thôn, ngay cả ngài cũng bị bắt về.”

Hoàng tôn cười cười, vẫn là dáng vẻ thong dong thần nhiên, chỉ giảm thấp âm thanh: “Bọn người Liêu mặc dù thô tục tầm thường, nhưng cũng biết phân biệt hàng tốt xấu, sau khi vợ vết hết đồ đạc trên người ta, tưởng ta là con nhà thế gia vọng tộc ở quan nội, suy tính đôi tiền chuộc.”

(*Quan nội: khu vực kinh thành phía bên trong quan ải.)

Trong lòng ta cười khổ, nghĩ rằng bọn người Liêu lần này đã bắt được con cá to, quan nội thì tính là gì? Hoàng tôn gia chính là nhà giàu có bậc nhất cả nước đó. Rồi lại nghĩ đến ngôi làng bị ngọn lửa cắn nuốt và ông lão tiểu phu đã chết thắm trong tay bọn người Liêu kia, trong lòng không tránh khỏi buồn bã khó chịu.

“Cả thôn đều đã bị đốt, không biết có bao nhiêu dân làng may mắn sống sót, những kẻ độc ác này thật sự quá tàn nhẫn...”

Hai mắt Từ Cẩm lộ ra vẻ kinh ngạc, hỏi lại ta: “Bọn người Liêu đốt Tàn gia thôn sao?”

“Huynh không biết ư?”

“Thời điểm bọn họ xông vào thôn, hai thị vệ kia của ta và Trần công công đã nhanh chóng đưa ta đi, sau đó gấp phục binh ở trong rừng, không thể chống cự được với đám đông bọn chúng, ta mới bị bắt vào đây.”

Ta nghe vậy hai con mắt muốn rớt luôn ra ngoài, thì ra nhiệm vụ chính của thị vệ hoàng gia chính là gặp phải nguy hiểm lập tức đưa chủ nhân chạy trốn, chẳng trách lần trước bọn họ bỏ ta và Hàn Văn lại cho con gấu to đứng kia với dáng vẻ đương nhiên, chẳng may may mắn như vậy.

“Vậy mấy người kia, bọn họ đâu rồi?”

“Hãy.” Từ Cẩm cúi ngón tay, chỉ vào phòng giam đối diện.

Ta nhìn theo hướng ngón tay hắn, chỉ thấy một ông lão gầy gò đang quỳ trên mặt đất, nước mắt giàn giụa ôm lấy song sắt nhìn sang bên này, dáng vẻ rất là đặc sắc.

“Bọn người Liêu bắt những người này về để bọn họ đi làm những việc khuôn vác nặng nhọc, hai tên thị vệ kia của ta hàng ngày đều bị đưa ra ngoài, chừa lại trong này đều là những người yếu ớt.”

Ta u uất: “Ngài đúng là một chút cũng không sợ mà.”

Từ Cẩm cười cười: “Nếu Từ Tri cũng đã biết, ta càng không có gì phải sợ, hắn chẳng phải trấn giữ Bắc Hải sao?”

Ta tức giận, bất tri bất giác nhủ thầm trong lòng ‘Sự phụ ta tới để trấn giữ biên quan, chứ không phải đến để tìm người.’

Từ Cẩm hất cằm lên khẽ hừ một tiếng: “Ban ngày ban mặt mà bọn người Liêu dám bắt ngờ tập kích vào thôn, xem ra hắn trấn giữ nơi này cũng không được tốt lắm.”

Ta nghe thấy lửa giận sôi trào, đến nói năng khách khí lễ độ cũng quên bồng: “Sự phụ mới đến chưa được mấy hôm!”

Một âm thanh ‘ken két’ vang lên, ta và Từ Cẩm đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy một binh sĩ người Liêu mặc áo giáp da thuộc đẩy cửa lớn ra đi vào nhà lao, hắn đứng bên ngoài song sắt chỉ đoán cơn vào người ta, dùng thứ tiếng Hán lơ lớ không rõ nói: “Người, đi ra.”

Ta sững sờ, chỉ vào mình: “Ta?”

Trong cổ họng người nọ phát ra âm thanh lâu bầu thô lỗ cộc cằn, không trả lời ta, vừa mở cửa sắt lập tức gơ tay túm lấy ta.

Hai mắt Từ Cẩm nhử lại, đang định lên tiếng thì có hai người khác đi vào nhà lao, mở cửa một phòng giam khác la hét lôi một người ra, người nọ vốn đang nằm thoải mái trong góc xó, bị người ta túm lấy cũng không thể đứng dậy, cứ như vậy bị lôi đi.

Tiếng kêu khóc thảm thiết vang lên, có người hét hai nhào tới ôm lấy người bị lôi đi, gào thét cầu xin: “Đừng mà, đừng vứt hắn, huynh đệ của ta còn cứu được mà, chỉ vì hôm qua hắn bị đá đê, mấy ngày nữa là có thể làm việc lại.”

Bọn binh sĩ người Liêu mất kiên nhẫn một cước đá văng người kia ra, ta đã bị kéo ra ngoài, lối đi giữa hai dãy phòng giam chật hẹp, người bị lôi trên mặt đất nọ nằm ngay bên chân ta. Ta cúi đầu nhìn thấy sắc mặt hắn tái nhợt, hơi thở yếu ớt, quần áo trên người rách tả tơi, một vùng lớn làn da nơi phần bụng chuyển sang màu xanh đen, ta thấy vậy nhất thời nôn nóng.

“Đừng lôi nữa, ông ấy bị chảy máu nội tạng, cần phải được chữa trị ngay lập tức, các người mau buông tay ra.”

Nhưng làm gì có ai nghe ta nói, tay binh sĩ to lớn đang kéo ta đi cảm thấy ta phiền liền xách ta lên như túm gà con, chẳng những vậy còn tính bị luôn miệng ta lại.

Lúc này, ngay cả Từ Cẩm cũng đứng dậy, mở miệng nói: “Buông cậu ta ra, đầu mục của các người đâu? Ta muốn gặp hắn.”

(*Đầu mục: kẻ đứng đầu.)

Vị hoàng tôn này quen ăn trên ngồi trốc, đang ở trong tù mà cũng có thể nói những lời mạnh mẽ hiên ngang như thế, chỉ tiếc là không có ai thêm đề ý tới, ken két, tiếng cửa sắt một lần nữa bị khóa lại. Binh sĩ người Liêu mang ta và người bị thương kia ra ngoài, bên ngoài nhà lao là một khoảng đất trống rộng lớn, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng xuống khiến hai mắt ta đau nhói, ta bất giác nhắm hai mắt lại.

“Người này chính là đồ đệ của Từ Tri há?” Có người đi tới hỏi, khẩu âm có phần kỳ quái, ngay sau đó là một bàn tay đưa tới, chộp lên vai ta.

Là ai? Làm sao biết được thân phận của ta?

Ta mở choàng mắt ra, trước mặt là một nam nhân cao lớn xa lạ, một thân áo da thú viền lông rậm rạp quấn quanh cái cổ to khỏe của hắn, bàn tay túm lấy bả vai ta to như gọng kim sắt.

Đám binh sĩ người Liêu kia đồng loạt quỳ xuống, cả tên đang lôi người đàn ông bị thương nọ cũng không ngoại lệ, bên cạnh có người quát lớn hai tiếng, nam nhân đang giữ bả vai ta cúi đầu nhìn thoáng qua.

“Người chết mà cũng muốn để cho ta nhìn thấy sao?”

Ta kinh hãi, không màng tới đau đớn cổ gãy giữa khỏi tay tên nọ, ngồi xổm xuống dùng hai ngón tay ấn nhẹ vào bên lê khí quản, quả nhiên không có hơi thở!

Tên binh sĩ người Liêu kia bị tiếng quát làm cho kinh sợ, miệng thưa dạ liền hỏi, lập tức kéo lê người nằm trên mặt đất đi, dưới tình thế cấp bách ta hét to: “Đừng! Ông ấy còn có thể cứu được!”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Có người đi tới lui ta lại, đang lúc hỗn loạn, nam nhân lực lưỡng đã túm vai ta trước đó đột nhiên lên tiếng, giọng nói đầy hứng thú.

“Đừng lui đi, để cô ta chữa bệnh.”

“Thiếu chủ...” Bên cạnh có người ngập ngừng.

“Nghe nói đồ đệ của Từ Tri là thần y, thật thú vị, ta muốn xem thử thần y chữa bệnh như thế nào.”

Bàn tay đang tóm lấy ta buông lỏng ra, mạng người là quan trọng nhất, ta không có thời gian để suy ngẫm những lời ‘thiếu chủ’ kia đã nói, vội ngồi xổm xuống lấy kim châm luôn mang theo bên người ra.

May mà túi kim châm được khâu bên trong dây thắt lưng, suốt một đường xóc nảy không bị rơi xuống.

Ta châm kim vào mấy huyết đạo quan trọng trên người bị thương, người bị thương vốn bị chảy máu bên trong, theo như lời của nam nhân trong nhà lao đã nói, người này nhất định đã nằm trên mặt đất suốt đêm, vừa rồi bị người ta kéo lê đi, máu ứ trào lên mũi gây tắc nghẽn đường thở, một khi đã thông kinh mạch dẫn máu ứ ra khỏi đường hô hấp người này liền sặc mấy tiếng, hít thở trở lại.

Xung quanh rộn lên tiếng xì xào, có người không kim được hô to lên kinh hãi, ngay cả vị thiếu chủ kia gương mặt cũng biến sắc, nhìn ta bằng ánh mắt hoàn toàn khác với trước đó.

“Ta cần một gian phòng sạch sẽ, giấy bút viết đơn thuốc và cả dược liệu.” Ta nói với vị thiếu chủ kia.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, cũng có người biết dăm ba câu Hán to giọng quát: “Lớn mật! Dám nói chuyện với thiếu chủ của bọn ta như vậy há.”

Ta không nao núng, mắt nhìn thẳng vào nam nhân đứng đầu: “Là người bảo ta cứu hân.”

Khóe miệng bên trong lớp râu rậm rạp giật giật, trên mặt lộ ra một nụ cười như có như không, qua một hồi lâu sau mới nói.

“Được, cho người một gian phòng cứu hân ta.”

Nói xong, xoay người rời đi.

Hắn quay đi rồi, ta mới cảm thấy hai chân mềm nhũn, thiếu điều không thể đứng vững. Nam nhân này mặc dù chỉ nói với ta vài lời ít ỏi, nhưng thần hình sừng sững đứng ở trước mặt ta, áp lực đè xuống như núi. Trước đó, vì tình thế cấp bách ta dựa vào sự tập trung cứu chữa cho người bệnh để chống đỡ, lúc này hân xoay đi rồi, ta mới cảm thấy sợ, tay lau một cái, trên trán ướt đầm mồ hôi.

Mấy binh sĩ người Liêu đi tới khiêng người kia lên, toàn bộ đều nhìn ta bằng ánh mắt quái dị, không còn đáng vẻ hung thần ác sát trước đó nữa, có mấy người còn không dám đến gần ta.

Binh sĩ người Liêu đưa ta và người bị thương vào một gian phòng bày trí đơn giản nhưng khá sạch sẽ, bên ngoài có người canh gác. Ta viết đơn thuốc đưa ra, lập tức có người mang dược liệu vào, không ngờ tốc độ lại rất nhanh.

Người bị thương bị đá đè chảy máu nội tạng, may mà không đập phải những cơ quan quan trọng, nếu không cho dù không bị chậm trễ suốt đêm qua thì cũng đã lỡ mất thời gian tốt nhất để chữa trị, tình huống tất nhiên sẽ vô cùng nguy hiểm.

Cứu người là quan trọng nhất, ta quên hết mọi thứ xung quanh, tập trung tinh thần vào người bị thương, trong lúc bất tri bất giác thời gian trôi qua lúc nào không biết. Chờ đến khi tình hình vết thương tốt cuộc cũng có chút dấu hiệu ổn định, ta mới thở phào nhẹ nhõm, vươn người đuổi cơ thể đang đau nhức rã rời.

Sau lưng bỗng nhiên có cảm giác khác thường, ta quay phắt đầu lại, nhìn thấy vị thiếu chủ kia không biết đã vào phòng từ khi nào, đang đứng ngay phía sau ta cách đó không xa, khoanh hai tay nhìn ta.

Ta giật bắn người, bước lùi lại mấy bước, hân liền cười ha hả, rất chỉ là thú vị lên tiếng:

“Dọa cô rồi, tiểu thần y.”

Ta cảnh giác nhìn hân, mặc dù trên người không còn gì, nhưng hai tay vẫn dút vào trong ống tay áo.

“Sao nào? Lại tính làm trò ma thuật nữa hả? Không cần tìm, thời điểm cô bị bắt vào ta đã căn dặn thuộc hạ lục soát lấy hết những chai lọ linh kinh trên người cô ra rồi, toàn bộ ở trong này.” Hân vừa nói vừa giơ một tay lên, huơ qua huơ lại cái túi trong tay, cái túi kêu loong coong xúng xoảng.

“Đó là của ta, trả lại cho ta!” Ta cắn răng.

“Ta tên là Gia Luật Thành Văn, ta cho phép cô được gọi thẳng tên của ta.”

Ta lại giật bắn mình kinh hãi, sư phụ đã từng nhắc tới cái tên này, hoàng tử nước Liêu, đương nhiệm chức xu mật sứ Bắc viện, trong tay nắm đại quân, lúc nào cũng như hổ rình mồi ở quan ngoại, Gia Luật Thành Văn, thì ra là người này.

(Xu mật sứ: người đứng đầu Xu Mật viện. Xu Mật viện: phụ trách vấn đề quân sự của triều đình.)

Hôm nay sao thế này, mấy vị hoàng tử lần lượt thay nhau xuất hiện trước mặt ta. Ngồi tới vị hoàng tôn Từ Cẩm còn đang ở trong nhà lao kia, đường gân xanh sau gáy ta lại bắt đầu nảy lên thịnh thịch, có một cảm giác đại họa sắp giáng xuống đầu.

Người này hiểu rõ về ta như thế, nhất định là trong quân doanh có nội gián, nếu vậy, thân thế của hoàng tôn sớm muộn gì cũng bị vạch trần, đến lúc đó sẽ không chỉ đơn thuần là vấn đề hãm dọa đòi tiền, tội tệ hơn chính là hai nước tuyên chiến.

Không được, ta phải lập tức báo tin cho sư phụ, cho người biết chuyện này, nhưng mà...

Ta nhìn Gia Luật Thành Văn, trên người ta ngoài túi kim châm mạ vàng kia ra thì không còn gì khác. Nơi này rõ ràng là tiền đồn của quân Liêu, canh giữ nghiêm mật, cơ hội trốn thoát gần như bằng không.

“Đang nghĩ cái gì?” Gia Luật Thành Văn đến gần ta, cúi đầu nhìn người bị thương trên giường. Sau khi uống thuốc người nọ vẫn còn đang mê man, nhưng hơi thở ổn định, sắc mặt cũng đã dần trở lại bình thường, tính mạng không còn bị đe dọa nữa.

Hân khẽ gật đầu, nói: “Không tệ, quả nhiên là thần y.”

Khoảng trống bên giường cũng không lớn, Gia Luật Thành Văn vừa đứng như vậy, phần chuôi của thanh trường đao đeo bên hông hân liền dựa vào người ta. Nam nhân dị tục thường cao to đồ sộ, thêm vào đó mùi phát ra từ những thứ da thuộc, lông thú trên người hân khiến ta bất giác muốn lùi ra xa, nhưng lại không muốn tỏ ra yếu thế làm mất thể diện của sư phụ trước mặt bọn người này, cuối cùng miễn cưỡng đứng lại trả lời bằng giọng lạnh lùng.

“Không nghĩ gì, người muốn giam giữ ta tới khi nào? Người Liêu cướp bóc thôn trang trong quan nội, bắt bớ dân lành, biết rõ ta là đồ đệ của Từ tướng quân còn giam giữ ta, gây hân như vậy, chẳng lẽ không sợ hai nước khai chiến?”

Hân tưởng như không nghĩ tới ta sẽ nói ra những lời này, nghe xong thoáng sững sờ, sau đó cười to một hồi: “Thú vị, thú vị, đi, ta dẫn cô đi xem vài thứ.” Nói xong cứ thế túm lấy ta sai chân đi.

Ta nhất thời không đề phòng, bị hân tóm gọn lỏng. Cánh tay Gia Luật Thành Văn như gong kim sắt, căn bản không có cách nào vùng vẫy thoát ra được, ta bị hân lôi ra khỏi phòng, bên ngoài binh sĩ người Liêu đứng dày đặc, thấy hoàng tử của mình đi ra ai nấy đều cúi đầu hành lễ. Gia Luật Thành Văn không nói không rằng, ném ta lên ngựa của hân, thúc ngựa rời đi.

Ta bị buộc phải dán người vào ngực hân, trong lòng chán ghét đến mức chỉ muốn liều mình nhảy xuống ngựa. Hân tưởng như nhìn ra ý nghĩ của ta, một tay cầm lấy dây cương, tay kia vòng qua giam ta lại. Con ngựa phi nước đại trong bóng đêm, cuối cùng lên đến sườn núi cao, Gia Luật Thành Văn ghim cương cho ngựa đứng lại, vung roi chỉ: “Nhìn xem!”

Ta bị bàn tay to khổng lồ của hân siết chặt cơ hồ không thở được, mắt nọ đom đóm thấy phía trước toàn là đốm đen xẹt qua, đợi đến khi con chóang vằng qua đi mới mờ mắt ra nhìn, dưới chân núi lớp lớp lều trại

kéo dài hàng mấy dặm, nhìn lướt qua chỉ cảm thấy mênh mông vô bờ bến.

Gió đêm gào thét thổi qua như từng lưỡi dao cắt vào da, ta đứng trên đỉnh ngọn núi xa lạ nơi đất Liêu, toàn thân lạnh như băng, lưng búng nói một câu không rõ.

“Người... vì sao cho ta xem những thứ này?”

Gia Luật Thành Văn đặt hai tay lên vai ta, cười nói: “Đương nhiên là ta không muốn thả cô về, tiểu thần y, mặc dù dân tộc ta không thích nữ tử người Hán như cô, nhưng cô hữu dụng như vậy, nên bằng lòng ở lại đi.”

Ta bất thần quay phắt đầu lại: “Sao người biết ta là nữ! Lê nào...” Ta nhất thời hoảng sợ, không kim được hai tay vòng qua ôm lấy cơ thể.

Hắn buồn cười nhìn ta: “Yên tâm, không có ai còi y phục của cô, chuyện nhỏ này, trước khi cô bị bắt bọn ta đã biết.”

Ta phất chốc như bị rơi vào hầm băng, trong quân doanh có rất ít người biết ta là nữ nhi, kẻ phản bội kia, chỉ có thể là người vô cùng thân cận được tướng quân tín nhiệm!

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 35

Ta bị nhốt trong doanh trại của Gia Luật Thành Văn, người bị thương kia sau khi tình hình ổn định đã bị đưa đi, trước khi rời đi người đó run rẩy cảm ơn ta. Ta đã khóc, vì không biết điều gì đang chờ đợi ông ấy ở phía trước, nhưng lại bất lực không có cách gì giúp đỡ.

Gia Luật Thành Văn nói chuyện với ta vài lần, hết thấy đều là những yêu cầu, muốn ta giải thích công dụng của các loại thuốc đã bị hắn lấy đi, viết ra cách bào chế chi tiết. Ta biết thảo luận điều kiện với hắn chẳng khác nào bảo hổ lột da, thế là dứt khoát không nói gì. Hắn cũng không vội, không dùng nghiêm hình tra khảo cũng không thay phiên bức cung giống như trong tưởng tượng của ta, chỉ một lần nữa ném ta vào nhà lao sau mấy ngày không hỏi ra được gì, một mình ta giam trong một phòng riêng.

May mà phòng giam của ta ở ngay bên cạnh phòng giam hoàng tôn Từ Cẩm, vì vậy ta cùng hắn vai song vai làm hàng xóm.

Hoàng tôn bị giam mấy ngày, gương mặt thoáng hiện ra vẻ tiêu tụy, nhìn thấy ta mắt phượng sáng ngời. Ở trong doanh trại của quân Liêu nơi xa xôi lạ lẫm này, đừng nói là nhìn thấy gương mặt quen thuộc, cho dù là thấy con sóc con thỏ nhỏ cũng đã gần gũi thân thiết hơn bình thường rất nhiều, lúc này khó tránh khỏi có đôi chút kích động, nhưng hoàng tôn thân phận đặc thù, sau khi nổi kích động qua đi, sự lo lắng của ta lại tăng lên bội phần.

Ta áp mặt vào song sắt nói chuyện với hắn, hạ giọng đến mức thấp nhất, thì thào:

“Từ Cẩm, không xong rồi.”

“Cậu nói gì?” Giọng ta quá nhỏ, hắn không nghe rõ, suy nghĩ giây lát cuối cùng hạ cổ đứng dậy tiến lại gần, cũng dán người vào song sắt giống ta.

Đêm đã khuya, những tù binh kiệt sức vì một ngày làm việc vất vả trong phòng giam đối diện đều đã chìm vào giấc ngủ. Chỉ có mấy nô bộc trung thành kia của Từ Cẩm là đang chăm chú nhìn không chớp mắt phía bên này, biểu cảm trên mặt vô cùng lo lắng.

Ta sợ tai vách mạch rừng, chẳng còn quan tâm đến nam nữ khác biệt, cố hết sức ghé sát vào lỗ tai hắn nói: “Gia Luật Thành Văn mang theo đại quân đến đây, trong doanh trại của chúng ta có nội gián, bọn chúng đã biết ta là ai, sớm muộn gì bọn chúng cũng sẽ biết thân phận của huynh, huynh hãy mau chạy trốn đi.”

Từ Cẩm hơi ngần ra: “Nội gián?”

Ta gạt đầu, nói tiếp: “Gia Luật Thành Văn đưa ta lên núi xem đại quân của hắn, còn nói đó chỉ là quân tiên phong, ngày nào cũng tra hỏi ta, ta có lẽ không đi được, nhưng huynh nhất định phải đi, nếu hắn biết thân phận của huynh thì sẽ không còn kíp nữa.”

“Gia Luật Thành Văn tra tấn cậu?” Sắc mặt Từ Cẩm lạnh như băng.

Trong ánh sáng mờ mờ u ám của phòng giam, ta chớp mắt nhìn hắn, trong thoáng chốc còn tưởng mình đã nhìn nhầm người.

Hoàng tôn Từ Cẩm mà ta biết từ trước đến giờ, lúc nào biểu cảm trên mặt cũng không có gì khác ngoài bốn chữ bình thân dửng dưng, lúc cười cũng là một bộ biếng lười uể oải, lúc này nét mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị, toàn thân toát ra vẻ uy nghi lâm liệt, như biến thành một người khác.

“Không có.” Ta lắc đầu, ngoại trừ hôm bị bắt đến bị tung qua tung lại thể thảm kia, trên người ta không có thêm vết thương nào mới. Gia Luật Thành Văn đối xử với ta quá là khách khí.

Đường nét trên khuôn mặt hắn liền thả lỏng đôi chút, nói tiếp: “Đi cùng đi.”

Mồ hôi trên lưng ta thay nhau rơi xuống, cắn môi lặp lại: “Ta bị theo dõi, không đi được.”

Hắn cố ý hạ thấp giọng, môi cơ hồ dán sát lỗ tai ta, hơi thở phả vào tai ta.

“Hai tên thị vệ kia của ta đã tìm được chỗ phòng ngự sơ hở, nếu không phải đợi cậu về, bọn ta đã đi từ hôm qua.”

Vành tai ta ngửa ngửa, sau đó đột nhiên ý thức ngoài sự phụ đây là nam nhân đầu tiên kẻ sát gần ta như vậy, nhất thời bối rối bật mạnh đầu ra sau, chỉ tính kéo giãn khoảng cách với hắn, nào ngờ động tác quá mạnh, cơ hồ té ngã ra đất.

Từ Cẩm sững sốt, sau đó toét miệng cười, cũng không phát ra tiếng, chẳng qua đôi mắt phượng cong cong chứa ngập ý cười, nói: “Chỉ có vậy mà cũng ngượng ngùng?”

Dáng vẻ đó, thật phong lưu lởi lạc không lời nào tả xiết, nhưng trong mắt ta, cũng chính là hoàn hảo lỗi lẫm không lời nào nói hết. Ta lập tức nhắm mắt lại, ngay cả tay cũng vươn ra làm động tác ngăn chặn.

Bên kia trong chốc lát không có phản ứng đáp lại, qua một hồi lâu sau ta mới mờ mắt ra, chỉ thấy hoàng tôn vẫn còn đang đứng yên ở đó, trong mắt đã sớm không còn ý cười, xương hàm bạnh ra, đó là đáng yêu khi người ta nghiêm chặt răng mới có, hiển nhiên là bị ta chọc cho tức không nhẹ.

Ta rầu rĩ cúi đầu, hối hận mình lại quên đang đứng trước mặt long tôn, thầm nghĩ vị hoàng tôn được người ta nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn này, lại phải chịu ăn ghen ở chỗ ta hết lần này tới lần khác, không biết ở trong lòng đã chêm ta ngàn vạn nhát dao ra sao nữa.

Mặc dù hoàng tôn bị ta làm cho khó ở, nhưng kế hoạch chạy trốn vẫn phải tiến hành. Tiếng rên rỉ kỳ dị phát ra từ phòng giam Trần công công vang lên trong đêm tĩnh lặng đã thu hút sự chú ý của cai ngục, cửa sắt lạnh canh mở ra, hai tên binh sĩ người Liêu chạy vào thấy Trần công công ngã lăn ra đất toàn thân co giật, bọn chúng không chút do dự mở cửa buồng giam định lôi ra ngoài.

Ngay lúc đó, hai người đang nằm dưới đất phồng bật dậy, hai con dao gọn ghẽ trong tay, không một âm thanh tiếng động đánh ngắt hai tên thủ vệ kia, sau đó lột áo ngoài của bọn chúng mặc vào người, rồi lấy chùm chìa khóa trên người bọn chúng mở cửa phòng giam bên này ra.

Ta nhìn đến trợn mắt há hốc miệng, Từ Cẩm đắc ý: “Thị vệ của ta thế nào?”

“Lợi hại như vậy, sao không sớm đưa huynh ra ngoài?”

“Nơi này rất nhiều binh lính quân Liêu, chưa tính toán chu đáo sao có thể hành động thiếu suy nghĩ.”

“Ta biết, nhất định không được để tổn hao một sợi lông măng nào trên người huynh.”

“Giờ cậu mới biết ư?”

“...”

Trong lúc ta bị bộ mặt dày vô sỉ của hần đánh bại, hai thị vệ kia và Trần công công đã mở cửa vọt vào, thời điểm nguy cấp như vậy mà còn quỳ xuống cung thỉnh hoàng tôn rời khỏi nhà lao, đồng thời cũng đã nghe được những lời ta nói với hần. Ba người mặc dù không dám mở miệng, nhưng ai nấy đều nghiêm khắc trừng mắt nhìn ta, ý gì không cần nói cũng đã rõ.

Lại dám nói chuyện với hoàng tôn như vậy, quả thật là tử tội.

Ta im lặng.

Có lẽ do quen biết Từ Cẩm không đúng thời điểm, ta đã sớm có ấn tượng ban đầu vị này là đại ca công tử hoàn hảo, không cách nào nói được những lời lẽ độ khiêm nhường, mặc dù đã biết thân phận thật sự của hần nhưng vẫn không sửa được.

Làm sao đây? Nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù bọn ta trốn thoát, ta cũng sẽ bởi vì mạo phạm hoàng tộc mà bị chém đầu.

May mà chạy trốn là đại sự, Từ Cẩm bảo bọn họ mở ô khóa phòng giam của ta, hai tay thị vệ kia không dám không tuân mệnh, sau khi ra khỏi phòng giam, bọn họ liền bảo ta chạy theo sau.

Ta chỉ vào những người đang ngủ say kia: “Còn bọn họ làm sao bây giờ?”

Từ Cẩm lắc đầu: “Người Liêu sợ tù binh gây rối, cơm và thức ăn buổi tối đều bị trộn thuốc, bọn họ vẫn chưa tỉnh lại.”

“Vậy sao các người có thể tỉnh?”

“Ta là dê béo, về phần thuộc hạ của ta vì đêm nay đã nhịn đói suốt hai bữa tối.”

Ta ù đột, trong lòng thầm nghĩ nếu có thể chạy thoát, bất luận thế nào cũng phải nói với sư phụ chỗ của những thôn dân bị bắt, để bọn họ cũng được cứu, đang mãi nghĩ ngợi thì bị thị vệ kéo ra ngoài.

Đêm khuya gió lớn, một vầng trăng khuyết thoát ẩn thoát hiện giữa những đám mây dày, thị vệ triều đình quả nhiên lợi hại, đưa bọn ta dò trong bóng tối lần theo những khu vực không có người canh gác đi ra ngoài, suốt dọc đường chỉ gặp một hai binh sĩ người Liêu đi tuần tra đêm, nhìn thấy y phục trên người bọn họ chỉ cho là thù địch giải tù binh, vì thế cũng không kiểm tra, nhờ vậy mà bọn ta trốn ra trôi lốt.

Trái tim ta từ đầu tới cuối như bị treo lơ lửng trong cổ họng, mọi người bước đi thoăn thoắt gần nửa khắc, trong không khí bốc lên một mùi hôi thối, bốn phía không một bóng người, hai thị vệ đột nhiên dừng bước: “Hoàng tôn cẩn thận.”

Ta căng thẳng nhìn phía trước, thị vệ kia lại nói: “Đây là nơi quân Liêu vớt bỏ thi thể tù binh, đằng trước có một hồ sâu, đêm tối, hoàng tôn hãy cẩn thận, vòng qua đó là tiến vào rừng rậm dẫn đến biên cảnh.

Đêm tối đen như mực, trước mắt là hồ sâu đầy thi thể, mặc dù đã được che đậy, nhưng mùi tanh tươi tràn ngập trong không khí, luồn vào hơi thở, xa xa trong rừng truyền đến tiếng gió rít mức nỏ, như linh hồn than van kêu khóc.

Nghe thấy bọn họ nói mấy chữ ‘vớt bỏ thi thể’, trong lòng ta vô cùng khó chịu, ngực như bị một tảng đá nặng đè lên, dần dần chuyển thành cảm giác rợn người sợ hãi. Bóng đêm mang đến cho người ta những tưởng tượng đáng sợ hơn tất cả những gì mắt thường có thể nhìn thấy, muốn nhắc chân đi nhưng hai đầu gối cứ run lập cập và vào nhau.

Giọng của Từ Cẩm cũng khàn đặc, nói một câu đơn giản ‘Biết rồi, đi thôi’, đoạn quay đầu liếc nhìn ta một cái, đột nhiên nói tiếp: “Người công hần đi, hần sợ đi không nổi.”

Ta kêu to: “Ai nói ta sợ!”

Con người ở trong trạng thái hoảng sợ giọng nói bất giác khuếch đại một cách vô thức, những lời này của ta gần như là hét lên, âm thanh vang vọng trong đêm tối tĩnh mịch khiến người ta mất hồn mất vía.

Ta tự biết không hay rồi, còn chưa kịp bịt miệng lại đã nghe thấy tiếng cười truyền đến, những ánh đuốc cháy bùng lên trong đêm tối, trong phút chốc chiếu sáng rực mọi thứ như ban ngày.

Nam nhân phía sau xuất hiện cùng với giọng nói.

“Không sợ là tốt rồi. Đã muộn thế này, hoàng tôn và tiểu thần y muốn đi đâu?”

Ta nhất thời cứng đờ —— Gia Luật Thành Văn đã biết thân phận của Từ Cẩm, hần đuổi theo tới đây!

Từ Cẩm chậm rãi xoay người lại, hai thị vệ và Trần công công đứng che hần trước người hần. Mấy binh sĩ người Liêu giương cung lắp tên, tư thế sẵn sàng chờ lệnh. Gia Luật Thành Văn đứng bên ngoài vòng vây mỉm cười, một cánh tay hơi giơ lên, ngón trỏ và ngón giữa khép chồng lên nhau, chậm chậm nói: “Không cần chống trả, kính mời hoàng tôn tự mình đi qua, để tránh làm bị thương những thuộc hạ kia của ngài.”

Đôi mắt phượng của Từ Cẩm nheo lại, không nói lời nào, một tay gạt Trần công công đang thiếu điều ôm lấy bắp đùi hần, nhìn đáng vẻ dường như thật sự định đi qua nói chuyện với Gia Luật Thành Văn.

Tĩnh thể cấp bách, ta lật đặt giò tay ra chụp hần: “Đừng!”

Có binh sĩ người Liêu bị hành động bất ngờ của ta làm vọt tay giữ tên, một mũi tên bay ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, nhắm ngay thẳng mặt ta bắn tới.

Không biết ai nổi giận hét to một tiếng, ta ngay cả mắt cũng không kịp nhắm lại, chỉ nhìn thấy vệt mặt hoàng hốt của Từ Cẩm.

Một luồng gió mạnh quét qua bên tai ta kèm theo âm thanh rít lạnh bén nhọn, mũi tên đang bắn vào ta bị một mũi tên dài sắc nhọn khác bắn hạ, mũi tên dài kia thể như chẻ tre tiếp tục đâm thủng ngực một tên lính Liêu, ghim pháp thân thể hần xuống đất.

Tiếng hét thảm thiết vang lên, mọi người còn chưa kịp lấy lại phản ứng, ba mũi tên khác xé toạc không khí bay đến găm thẳng vào ba tên lính Liêu đang giương cung. Gia Luật Thành Văn quát to một tiếng, lúc này đám binh lính người Liêu mới sực hoảng tỉnh, nháo nhào rút vũ khí ra.

Nhưng đã quá muộn, một đội người ngựa từ trong rừng rậm lao ra như tia chớp. Ta quay phát đầu lại, nhìn thấy người dẫn đầu đội kỵ binh một thân giáp bạc, chùm tua trên chóp mũ đỏ rực như máu hiện ra trong ánh lửa. Chiến mã lao tới mang theo khí thế như sấm vang chớp giật, ào ào tiến về phía đám binh sĩ người Liêu, phá vỡ vòng vây dễ như trở bàn tay. Một con ngựa tách khỏi đội hình phi thẳng về phía ta đang đứng.

Trong niềm kinh ngạc vui mừng tột độ, hốc mắt ta bất giác ẩm ướt. Một tiếng ‘sư phụ’ nghẹn cứng trong cổ họng, ngay cả bản thân mình cũng không thể nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

Ô Văn Đạp Tuyệt thể như chớp giật, không ngừng xông lên giẫm đạp những tên lính Liêu cản đường sư phụ. Tướng quân tay cầm trường kích, lính Liêu như đồng cỏ khô bị đánh bay ra ngoài, trường kích vung lên như chẻ gió bão sóng, những người còn lại nhất thời sợ vỡ mặt, có mấy tên quay đầu chạy về phía ta, gương mặt thất kinh sợ hãi chuẩn bị đón nhận cái chết.

Đội kỵ binh bất ngờ tập kích xông vào huyết chiến giáp lá cà với đám lính Liêu, cảnh tượng kinh tâm động phách như vậy khiến ta có đôi chút hốt hoảng.

Suốt mấy ngày bị giam cầm, ta đã rất lo lắng và sợ hãi, lúc nào cũng nghĩ về sư phụ.

Nhất là khi đêm xuống, kỳ thật ta không cách nào ngủ được, nhưng trong những cơn chập chồn mê tỉnh, ta luôn nằm mơ, mơ thấy sư phụ đưa tay về phía ta, ta ngỡ là thật, chạy nhào tới ôm lấy người, ta cứ chạy cứ chạy cho đến khi sức choáng tỉnh vẫn không cách nào chạm được vào bàn tay ấy.

Bởi vì hết thấy đều là mộng.

Vô số lần thất vọng, đến lúc này đây, sau khi nổi kinh ngạc mừng rỡ ban đầu qua đi, ta trái lại không dám nhúc nhích, sợ lại công dã tràng.

Nhưng tiếng binh khí va chạm, tiếng vỗ ngựa, tiếng tên xé gió cùng tiếng người gào thét chấn động cả trời xanh. Trong lúc hỗn loạn, Từ Cẩm chụp được tay ta, xiết thật chặt khiến ta đau đớn khẽ bật thốt thành tiếng.

Lúc này ta mới chắc chắn, thì ra hết thấy đều là thật.

Ta tưởng hoàng tôn sợ hãi, trái tim trong lồng ngực ta đang đập như trống trận vẫn cất giọng an ủi hẳn: “Sư phụ ta đến rồi, yên tâm đi.”

Nói tới đó, một loạt tiếng bước chân dồn dập nhưng chỉnh tề truyền đến, trong đêm khuya tối đen như mực không thể nhìn rõ, chỉ mơ hồ cảm thấy đất liền bằng phẳng hiện ra một mảng mây đen lơ lửng đồng nghĩa.

Cho dù giữa bốn bề tiếng la gào chém giết, tiếng ngựa hí hỗn loạn, giọng nói của Gia Luật Thành Văn vẫn vang dội xuyên qua mọi âm thanh truyền đi trong gió, hẳn dùng thứ ngôn ngữ ta không hiểu thét ra lệnh, rồi sau đó ánh lửa di chuyển, đám lính Liêu bị tách ra phía trước đồng loạt lùi về sau bất kể những thi thể nằm la liệt trên mặt đất, ngay cả những người không thông thạo binh pháp như ta cũng nhìn ra, bọn họ chuẩn bị triển khai thế trận, vây chết đội kỵ binh và chúng ta ở nơi này.

Sư phụ và ta chỉ còn cách nhau cái hố to ngập ngựa xác chết hôi thối, đuốc rơi là tả văng xuống hố, bùng cháy lộp rơm rạ phủ bên trên thi thể, ánh lửa lập lòe như ánh sáng đến từ địa ngục.

Ta thấy Ô Văn Đạp Tuyệt phi nhanh đến lấy đà vọt tăng tốc, trái tim như vọt lên cổ họng, không hồi thét to.

“Sư phụ cẩn thận!”

Gần như cùng một lúc, Ô Văn Đạp Tuyệt hí vang một tiếng dài, bốn vó khua trong không khí, bay vọt qua cái hố to mấy trượng.

Mọi người đều hét lên kinh hãi, người Liêu trọng sức mạnh, nhìn thấy thân uy như thế, thậm chí quên cả bắn tên. Trong nháy mắt thời gian như ngừng đọng, chiến mã dừng lại bên cạnh ta, bắn lên một lớp bụi mù mù, bên tai ta chỉ nghe một tiếng hét to, tướng quân cúi người xuống vurun tay ra.

“Lên ngựa!”

Ta nghe thấy Trần công công khóc nói: “Hoàng tôn đi mau.”

Đội cung thủ người Liêu rút cuộc cũng có động tĩnh, hàng loạt mũi tên dài bay tới như châu chấu, hai thị vệ kia vùng đao chấn đỡ, nhưng tên rơi như mưa không có cách nào ngăn được.

Trong phút chốc tướng quân đã nhận ra diện mạo của Từ Cẩm, ánh mắt nghiêm lại.

Ngón tay ta chạm vào tay sư phụ, cảm giác ấm áp đó khiến toàn thân ta rung động, nhưng Trần công công đã đẩy Từ Cẩm đến gần sư phụ, kèm theo một tiếng hét thảm thiết.

Ta kinh hãi, theo bản năng ngồi xuống đỡ ông ấy dậy. Trần công công trên người đã trúng nẩy mũi tên, máu trào ông ộc ra khóe miệng, ánh mắt bám chặt lấy chủ nhân của mình.

“Tướng quân nhất định phải đưa hoàng tôn đi...”

Ta vừa ngồi xuống, sư phụ đã thuận thế kéo Từ Cẩm lên ngựa, rồi cúi người kéo ta, giọng nói đã thay đổi.

“Tiểu Nguyệt!”

Từ xa truyền đến tiếng rầm rập rền vang, theo sau là ánh lửa ngàn ngút bốc lên tận trời xanh. Ta nghe thấy tiếng kỵ binh reo hò, ngay cả đôi mắt sư phụ cũng đột nhiên sáng bừng lên trong thời khắc vạn phần nguy cấp này.

“Giết bọn chúng!”

Gia Luật Thành Văn giận dữ gầm lên như sấm sét, mưa tên lại rào rào rơi xuống, hai thị vệ kia bị trúng nẩy mũi tên. Ta được sư phụ kéo lên ngựa, trong ánh lửa đôi mắt của Từ Cẩm đỏ ngầu, tựa hồ có lửa thiêu đốt trong con người.

Ta cũng khó chịu cùng cực, hai người kia vẫn còn đang vùng vẫy binh khí cản tên, quyết một lòng che cho chúng ta ở phía sau, không có nửa điểm muốn trốn chạy cùng bọn ta. Có một người xoay thân thể loang lổ vết máu khàn sạn gầm lên một tiếng.

“Hoàng tôn đi mau!”

Gia Luật Thành Văn nổi giận điên cuồng, ở trên ngựa vùng roi quất to, hai thị vệ kia đã ngã xuống, trước mặt bọn ta không còn gì che chắn, nhưng làn mưa tên đột nhiên dừng lại.

Ý đồ siết chặt vòng vây của bọn chúng rất rõ ràng, Gia Luật Thành Văn tựa hồ phát điên, mặc cho lương thảo bị đốt sạch cũng muốn bao vây giết chết những kẻ đã tập kích bất ngờ.

“Đi!”

Tướng quân hô to một tiếng, mười mấy chiến mã bên kia hồ nhất tề chuyển hướng, muốn đột phá vòng vây xông ra khỏi thế trận quây Liêu đã bày trước đó, ta nghe thấy có tiếng người gọi.

“Tướng quân!”

“Tiểu Nguyệt!”

Xuyên qua ánh lửa ta nhìn thấy Từ Bình, Hàn Văn và những gương mặt quen thuộc khác, ai nấy đều tràn ngập lo lắng, nhất là Từ Bình, ánh mắt đỏ ngầu nhìn về phía bên này, tay vùng kiếm, xông thẳng tới trước, thanh kiếm lướt một đường từ dưới lên trên xé đôi tên lính Liêu ra thành hai mảnh, sau đó hét một tiếng: “Tướng quân! Đi mau!”

Ô Văn Đạp Tuyệt cũng biết tình thế nguy cấp, nhưng cho dù nó là ngựa thần, trên lưng chở ba người lại phải nhảy qua một hồ sâu như vậy, thật sự không phải chuyện dễ dàng. Tướng quân thúc ngựa xoay người, trầm giọng nói: “Hoàng tôn, xin nắm chặt dây cương.”

Ta không biết sư phụ tính làm gì, nhưng trái tim đột nhiên thất lại, ngay cả bản thân còn chưa biết mình đang nghĩ gì đã đưa tay túm lấy sư phụ.

Miệng còn gọi một tiếng: “Sư phụ!”

Trong ánh lửa sáng bùng, sư phụ lướt nhìn ta trong tức tắc, thời khắc nguy cấp như vậy nhưng trong đôi mắt kia vẫn ánh lên vẻ âm áp dụ dằng, đôi môi khẽ mấp máy, như muốn nói với ta điều gì đó, nhưng giây tiếp theo người thu ánh mắt lại, nhảy xuống ngựa, không chút đắn đo quật mạnh một roi vào Ô Văn Đạp Tuyệt, con ngựa đau hí vang một tiếng dài, lính tinh quay lại nhìn chủ nhân một cái, tung vó phi về phía trước.

Ta hét to một tiếng. Từ Cẩm tựa hồ đoán được ta định làm gì, trở tay nắm chặt lấy tay ta, sức lực mạnh hơn trước rất nhiều, ta chỉ cảm thấy các đốt ngón tay bị hấn siết lấy gần như đứt gãy, căn bản không thể rút ra được.

Ô Văn Đạp Tuyết bay lên trời, nhảy qua hồ sâu một lần nữa trong tiếng kêu của ta. Hàn Văn và Từ Bình xông tới trước, Từ Cẩm ghim ngựa đứng lại, gương mặt ta vẫn giữ nguyên tư thế xoay về sau, nhìn chăm chăm chỗ sư phụ đang đứng. Trong ánh lửa phản phất, bóng lưng của tướng quân cảm trường kích như vị thần giáng phàm, áo giáp bạc bắn ra tia sáng lấp bốn phía.

“Gia Luật Thành Văn, kho lương thảo của ngươi đã bị tiêu hủy, bọn ngươi bắt bớ giết hại dân lành, đốt nhà cướp của, lòng muông dạ thú. Từ Trì Từ Bội Thu ở đây, ngươi có can đảm phóng ngựa qua đây đánh với ta một trận!”

Trái tim ta đập liên hồi chừng như sắp tắt thở, như bị một sợi dây thép xuyên thủng qua treo lơ lửng giữa hư không, đánh rơi mất cảm giác chân thực. Ánh mắt cứng đờ nhìn chăm chăm bóng lưng sư phụ, không cách nào dời đi được, nhưng đầu óc đã dần lấy lại sự tỉnh táo, sắc mặt trắng bệch khàn giọng nói: “Hàn Văn, đây là thập nhị hoàng tôn.”

Hàn Văn nhận ra Từ Cẩm, gương mặt lập tức biến sắc, ở trên ngựa chộp lấy Từ Cẩm để hấn ngồi cùng một con ngựa với mình, miệng dạn dò.

“Hoàng tôn, giữ chặt.”

Từ Cẩm đã quen ăn sung nuốt sướng, sức mạnh cũng chỉ so với ta, bị Hàn Văn túm lấy như vậy, ngay cả đến kháng cự cũng không kịp.

Từ Bình cũng tóm lấy ta ngay sau đó, cắn dặn một tiếng: “Ngồi cho vững!” Rồi xuống ngựa tung mình lên Ô Văn Đạp Tuyết, gọi với về phía Hàn Văn.

“Huỳnh đưa hoàng tôn đi trước.” rồi quay đầu: “Trần Khánh, Tiểu Nguyệt giao cho huỳnh.”

Nói xong nhanh chóng thúc ngựa phi như bay về phía chủ tướng, những người khác lập tức đuổi theo, không màng sinh tử.

Hàn Văn mang theo hoàng tôn, tức tốc giục ngựa chạy băng băng tiến vào sâu trong rừng rậm. Trần Khánh phóng lên ngựa của ta, không nói một lời quát ngựa chạy theo.

Ta túm lấy hán: “Không! Ta muốn ở cùng với sư phụ!”

Trên người Trần Khánh dính đầy máu của lính Liêu, trên mặt cũng lem lem vết máu, khuôn mặt vốn lạnh lùng nghiêm nghị ít nói, trong đêm tối càng giống như sát tinh, ánh mắt nhìn ta ánh lên vẻ sắc lạnh.

Trong phút chốc ta còn tưởng hán định bỏ ta lại, nhưng hán chỉ mở miệng nói một câu:

“Cò, đừng ở lại gây thêm phiền toái cho tướng quân!”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Cả đời ta không quên được những lời đó, thế nên thật lâu thật lâu về sau này, ta vẫn còn giật mình bằng hoàng tinh dậy khi nghe thấy nó vắng vắng trong giấc mộng, như trở về buổi tối đáng sợ này, lồng ngực trống rỗng, trái tim như bị dây thép treo lơ lửng giữa hư không.

Đêm tối đen như mực, trong rừng rậm sương mù dày đặc, những thân cây cao chót vót che khuất ánh trăng. Ta không phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, chỉ duy trì một tư thế ngồi cứng ngắc sau lưng Trần Khánh, đầu ngoai lại mặt dán chặt về sau.

Sư phụ nhất định sẽ không có việc gì, về phần ta, người bảo ta rời đi, ta liền rời đi, tựa như lời Trần Khánh đã nói, không nên ở lại gây thêm phiền toái cho người.

Từ Cẩm vẫn trầm mặc. Hàn Văn cùng Trần Khánh thúc ngựa phi như bay trong rừng, những nhánh cây không ngừng sượt qua người ta, sau tai vọng tới một loạt tiếng vó ngựa, dồn dập liên hồi, nghe ra có ít nhất hơn mười con ngựa đang phi nước đại, lại một lần nữa trái tim bất an của ta rung lên những nhịp đập hỗn loạn. Hàn Văn nóng ruột, quay đầu khẽ gọi một tiếng: “Trần Khánh, có phải truy binh đuổi theo không?”

Trần Khánh còn chưa kịp trả lời, trong bóng đêm đen kịt truyền đến một giọng nói khiến cho trái tim mọi người dịu lại trong nháy mắt.

Là giọng nói của tướng quân, trong thời khắc như thế này vẫn trầm ổn mà thanh thết.

“Hàn Văn, Trần Khánh, chú ý phía trước, đừng ngừng lại.”

Ta nghe thấy bao nhiêu nỗi hoảng hốt tan ra, Trần Khánh vẫn không ngừng thúc ngựa, nhưng tấm lưng vốn căng cứng giờ cũng thoáng nơi lỏng, tuồng như chỉ cần có âm thanh này, hết thảy mọi thứ đều được giải quyết.

Bước chân Ô Văn Đạp Tuyết phóng như tia chớp, trong nháy mắt đã chạy tới bên cạnh bọn ta, sư phụ vụt lướt qua, người quay sang nhìn ta, trong bóng tối thần thái trong đôi mắt đó vẫn mạnh mẽ sáng quắc.

Ta há miệng, nhưng không phát ra âm thanh, chỉ dùng khẩu hình kêu một tiếng sư phụ, sức lực của toàn thân dùng để kim nén đôi cánh tay cứ bị thôi thúc muốn chồm về phía người.

Phía cuối rừng rậm quả nhiên dẫn ra biên cảnh, mười mấy người ngựa bỏ xa đám binh lính Liêu, đã không còn nhìn thấy ánh lửa bốc tận trời ở doanh trại quân Liêu. Ô Văn Đạp Tuyết xông ra ngoài đầu tiên, những người còn lại lần lượt phóng ra khỏi bóng tối của khu rừng, mọi người đồng loạt reo hò.

Bên ngoài rừng là dốc núi thẳng đứng, một con đường mòn chạy uốn lượn quanh sườn núi, từ đây có thể nhìn thấy biên quan ở xa xa. Một đội kỵ binh khác phi nước đại từ trong rừng lao ra, chính là đội quân được phái đi đốt kho lương thảo trước đó, có mấy người toàn thân lem lem vết khói đen, vô cùng nhếch nhác.

Con ngựa của Hàn Văn đã bị thương trong lúc lao như tên bắn, lúc này hán xuống ngựa kiểm tra, để lại hoàng tôn ngồi một mình trên lưng ngựa.

“Từ Trì cứu giá chậm trễ, hoàng tôn có sao không?” Lúc này sư phụ mới hỏi thập nhị hoàng tôn – người từ này đến giờ không nói một lời.

Tướng quân không hành đại lễ mà chỉ ở trên lưng ngựa khẽ khom người. Từ Cẩm rướn thẳng người, ở trên lưng ngựa xóc nảy cố gắng hết sức nhìn thẳng tướng quân, nói: “Từ tướng quân sao lại nói thế, lần này là bốn vương lỗ mãng, còn phải nhờ tướng quân không màng nguy hiểm đến giải cứu.”

Trong đêm tối, ta không thể nhìn thấy rõ nét mặt của hoàng tôn, nhưng cảm giác được cơ thể hán thực hiện một tư thế biểu đạt sự tôn trọng.

Ta bỗng nhiên cảm thấy, người này cũng không phải phá gia chi tử như vậy.

Thời điểm sư phụ nói chuyện với hoàng tôn, ánh mắt đã rời trên người ta, chờ đến khi hoàng tôn nói xong, người cũng không nói thêm lời nào nữa, chỉ ti mi nhìn ta một lượt từ trên xuống dưới.

Trong lòng ta hết dỗi ầm áp: “Sư phụ, con không sao.” Cánh tay đã không kim được khẽ vươn ra, cảm giác động tác tiếp theo của người sẽ là giang tay kéo ta qua.

Đột nhiên nghe thấy con ngựa kia của Hàn Văn bỗng hí vang một tiếng, chân trước mềm nhũn, suýt chút nữa ném hoàng tôn xuống đất.

“Con ngựa này không thể chạy được nữa.” Hàn Văn lộ ra vẻ đau lòng.

“Hoàng tôn phải chịu thiệt thòi.”

Sư phụ thu lại ánh mắt đang nhìn ta, đưa tay kéo hoàng tôn qua ngựa của mình.

“Ngựa của cậu, trả lại cho cậu.” Trần Khánh đột nhiên lên tiếng, nhảy xuống ngựa, giao nó và ta lại cho Từ Bình, đổi lại con ngựa Từ Bình đang cưỡi.

Ta biết Trần Khánh không thích ta, bản thân ta cũng cảm thấy hắn ghét ta cũng là điều hiển nhiên. Trái lại khi Từ Bình lên ngựa nhìn ta với vẻ áy náy khiến ta cảm thấy rất xấu hổ.

Từ Bình quay đầu lại thờ phào một hơi nhẹ nhõm, nói với ta.

“May mà cô không gặp phải chuyện gì, đều do ta không tốt, ngày đó đã để cô lại một mình.”

Ta lật đặt lắc đầu: “Không thể trách cậu, là có...” Hai chữ nội gián đã ra tới cửa miệng, đột nhiên ta hoảng hốt ngậm miệng lại ngay lập tức, không kịp được đưa mắt nhìn xung quanh, suy nghĩ một chút mới nói tiếp: “Sao mọi người tìm được ta?”

Khóe miệng Từ Bình vênh lên, từ trên tầng không vọng xuống một tiếng ục ục. Ta ngược lên, nhìn thấy cái bóng của Ưng nhi vọt lướt qua trong trời đêm.

Ta ngoắt ngoắt nó, nó nhát định là nhìn thấy được, đôi cánh giương theo gió, chao mình liếc mắt nhìn ta, hai mắt sáng rực, bộ dạng rất chi đặc ý.

Hai đội người ngựa họp nhất lại, sư phụ không nói thêm gì với ta, chỉ phất tay ra lệnh mọi người.

“Khoái mã trở về doanh trại.”

Mọi người nhất tề hô vang một tiếng, vô ngựa hăm hở tiến vào đường núi, tung lên cuộn cuộn bụi mù. Tướng quân dẫn đầu, Từ Bình theo sát phía sau, Hàn Văn, Trần Khánh hai người cưỡi cùng một con ngựa.

Đường núi tuy hẹp, nhưng con đường phía trước thông thoáng không một bóng người. Mắt thấy sắp thoát khỏi nguy hiểm, nỗi lo lắng trên gương mặt mọi người đã phai đi rất nhiều.

Từ Bình lại nói: “Ngày đó lạc mất cô, tướng quân ngài ấy...”

Từ Bình chỉ mới nói được một nửa, ta cũng không có cơ hội nghe hắn nói hết, bên tai truyền đến tiếng Ưng nhi rít lên một âm thanh dài kỳ lạ, tiếp theo sau đó những tảng đá khổng lồ từ trên cao lăn xuống chia tách đội ngũ ra. Ta và toán kỵ binh phía sau cả người lẫn ngựa đều bị ngã xuống núi. Tiếng người hét kinh hãi cùng tiếng ngựa hí vang đau đớn và tiếng đá tảng rầm rầm rơi xuống đồng loạt vang lên.

“Có mai phục!”

Ta nghe thấy tiếng la hét, toán kỵ binh nhón nhào tránh lui, nhưng đường núi nhỏ hẹp, một bên là vách đá sừng sững, không có cách nào tránh được.

Đá sỏi bắn tung tóe, ta mờ to mắt, nhìn thấy sư phụ đang dẫn đầu đội ngũ phía trước không màng gì đến đất đá rơi lạo xạo khuấy tung lên cát bụi mù mù, người lập tức giương cung lấp tên, hình bóng như một vị thần dưới ánh trăng. Một tiếng buông dây cung vang lên, phía trên liền có người lao đảo rơi xuống, cổ họng bị mũi tên cắm chọc vào, rơi thẳng xuống vực sâu thăm thẳm dưới vách đá.

Đỉnh núi trong thoáng chốc im lặng như tờ, tuồng như đã bị một phát tên này làm cho kinh hồn bạt vía.

Ưng nhi lại rít to một tiếng, rồi bỏ nhào xuống như một mũi tên, cùng với tiếng kêu gào thảm thiết, móng vuốt nó quắp một thứ gì đó máu chảy đầm đìa. Sau đó nó vút lên bay lượn vòng giữa không trung, vào tư thế sẵn sàng tấn công.

“Tiến lên!” Tướng quân hét vang một tiếng, mọi người đều giục ngựa, lối rẽ của con đường mòn đang ở trước mắt, tảng đá khổng lồ thứ hai canh ngay giữa vạn quân lăn xuống, đối diện ngay trước mặt Từ Bình. Từ Bình nhìn thấy nhưng không kịp thúc ngựa né tránh, liền vội vàng nhảy khỏi ngựa, một tay ném ta ra ngoài.

Chiến mã hỗn loạn, tựa hồ có mấy cánh tay cố chụp lấy tay ta, nhưng cuối cùng chỉ có một người bắt được. Trong thời khắc trời đất đảo lộn xoay tròn ta nhìn thấy gương mặt của người đó, là Từ Cẩm, mắt phượng mở to nhìn ta chăm chăm, cánh tay nắm chặt đến co giật.

Ta rơi xuống rìa vách núi, mặt đất vừa rồi bị chấn động đổ sụp xuống, hai chân ta lơ lửng giữa không trung. Từ Cẩm chẳng những không kéo được ta lên mà trái lại còn bị ta lôi theo xuống.

Trong thời khắc như chỉ mảnh treo chuông, tướng quân với tay chụp lấy cánh tay kia của hoàng tôn, nhưng sức nặng của hai người đang thuận đà tuột xuống không cách nào giữ lại được, tảng đá thứ ba lại từ trên đỉnh núi lăn xuống, trong đầu ta trống rỗng, nỗi khiếp hãi khi phải trở mắt nhìn sư phụ lâm vào hiểm cảnh thít chặt lấy cổ họng ta.

Ta nghe thấy giọng nói của mình, bình tĩnh đến lạ.

Ta nói ‘Sư phụ, đi mau’. Sau đó buông tay mình ra.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38

Khi ta tỉnh lại, có một lúc lâu ta chỉ mờ to mắt nhìn sững bầu thiên không, trước mắt là một vùng mờ hồ, rất nhiều hình ảnh hỗn độn, làm thế nào cũng không nắm bắt được.

Hình ảnh cuối cùng hiện ra là một đôi mắt, tràn ngập kinh hãi đau đớn, ta tựa như chính bản thân mình cảm nhận điều đó, trong đau đớn hết to một tiếng.

“Sư phụ!”

Không có ai trả lời ta, đột nhiên lóe lên một tia sáng chói mắt khiến ta khẽ rên một tiếng, theo bản năng nhắm mắt lại, có cái gì đó mổ nhẹ trên tóc, ta giật mình, khó nhọc nghiêng mặt nhìn, thì ra là Ưng nhi.

Ưng nhi đáp xuống ngay bên tai ta, dùng mỏ rĩa rĩa tóc ta, thấy ta tỉnh lại cũng không ngừng, lại nhẹ nhàng mổ mổ, như thể ngăn không cho ta nhắm mắt lại.

“Mày ở đây à... tốt quá.” Ta thều thào, cảm thấy giọng nói của mình vô cùng thê thảm.

Ưng nhi ghéech mỏ lên trời, bộ dạng rất chi là ghét bỏ, nhưng đôi cánh lại mở ra chạm vào mặt ta, động tác không hề mạnh chút nào.

Ta chớp chớp mắt, cố quên đi cảm giác đau đớn đang từng cơn ập đến, cố gắng nhìn xem mình đang ở đâu.

Xung quanh chỉ có khoáng không, ánh mặt trời chói mắt chiếu xuống, thị lực chỉ có thể nhìn thấy được những tảng đá lởm chởm hình thù quái dị và vách núi hoang vu.

Ta khẽ nhúc nhích, bên dưới thân lao xào đục đưa, lúc này mới phát hiện mình đang giắt trên một cây thông mọc nhô bên vách đá, lá thông như kim, cuối mùa thu vẫn còn xanh tốt, từng chiếc đâm vào người ta đau nhói.

Ta chậm chậm thở ra một hơi, nhớ tới thời khắc nguy hiểm trước đó, ta buông tay Từ Cẩm rơi xuống vách núi, nếu không phải mắc vào cây thông nằm lưng chừng dốc này, chắc hẳn đã sớm tan xương nát thịt.

Ánh mặt kinh hãi đau đớn đó lại hiện ra trước mắt ta, mặc dù biết thời khắc đó đã trôi qua, ta vẫn cảm thấy trái tim mình thất lại, ho khan một tiếng hỏi:

“Mấy tối rồi, sư phụ không sao chứ?”

Nói xong mới nhớ ra Ứng nhi không nói được tiếng người, quả nhiên là té đến hồ đồ.

Ta thử ngo ngáy người, muốn ngồi dậy rời khỏi nơi nguy hiểm này, nhưng cây thông mọc cheo leo trên vách đá, không có điểm tựa, chịu đựng sức nặng của ta đã là cực hạn, ta chỉ vừa khẽ động dậy nó đã phát ra tiếng cọt kẹt, đồng thời đá vụn và đất dưới gốc nứt nẻ ra thay nhau rơi xuống núi, tiếng lạo xạo không ngừng vọng lại, không biết bao lâu mới biến mất.

Thân hình ta lập tức cứng đờ, không dám động dậy, sợ cái mạng nhỏ vắt và lăm mõi nhất về được lại bị mất trong tay chính mình.

Nhánh cây đung đưa, Ứng nhi đứng không vững, vỗ hai cánh bay lên. Ta nóng ruột, không màng đến đau đớn với tay bắt lấy nó, nhưng sao có thể bắt được.

Nhìn thấy Ứng nhi sắp biến khỏi tầm mắt, cánh tay ta rơi thông xuống, đầu óc bỗng nhiên trống rỗng.

Mặc dù biết Ứng nhi không thể nào giúp ta thoát khỏi tình cảnh tuyệt vọng này, nhưng bị bỏ lại một mình vào lúc này, xung quanh chỉ có lá thông đâm chích và gió núi lạnh lẽo, sự yên tĩnh vắng lặng còn khiến người ta khó có thể chịu đựng hơn cả nỗi sợ hãi.

Có lẽ ta sắp chết, ý nghĩ này hiện lên trong đầu, ta cảm thấy lạnh, bất giác cuộn tròn người lại trong vô thức, muốn dùng hai tay ôm lấy chính mình, vừa nhắm mắt lại ánh mắt đau đớn kinh hãi kia lại hiện ra.

Ta nghe thấy trong lòng đau nhói, không có cách nào kìm nén được, há miệng gọi một tiếng.

“Sư phụ.”

“Tiểu Nguyệt, Tiểu Nguyệt!”

Âm thanh quen thuộc từ xa vọng lại, ta không mở mắt ra, không muốn mất đi chút ảo giác cuối cùng mang lại cho ta sự ấm áp này.

Sau một cơn gió, trong tai ta lại bắt đầu nghe thấy tiếng ưng nổ, Ứng nhi đã trở lại bên cạnh, dường như nó đang nổi cáu, hai cái sau liền tăng thêm lực buộc ta phải mở mắt ra.

Ta còn chưa kịp phản ứng, một bàn tay đã áp lên mặt ta, đầu ngón tay lạnh như băng.

Ta mở choàng mắt, một lần nữa nhìn thấy đôi mắt kinh hãi đau đớn kia.

Sư phụ đứng trên một mỏm đá nhỏ nhô ra, một tay bám chặt vào vách đá, tay kia áp trên mặt ta, sắc mặt tái nhợt, miệng khẽ hé mở, nhưng lồng ngực không thấy nhấp nhô, giống như là không có hít thở.

Ta phút chốc quên mất tình cảnh của mình, chẳng chút nghĩ ngợi giờ tay ra áp lên mặt sư phụ, trong giọng nói hết thấy là lo lắng.

“Sư phụ... người không sao chứ?”

Sư phụ cầm lấy bàn tay ta đang áp trên mặt người, chậm rãi thở ra thật nhẹ, thanh âm khàn khàn.

“Sư phụ không sao, ta đưa con xuống.”

Sư phụ nhích tới gần, ta đã xác định được người không phải là ảo ảnh, niềm vui sướng đến đột ngột khiến cho thân thể tưởng chừng như sắp gãy vụn đổ sụp xuống của ta một lần nữa tuôn trào sức mạnh.

Thật tốt, quan trọng nhất là, sư phụ không có việc gì, hơn nữa người còn tìm được ta rồi, còn có gì khiến người ta phẫn chấn hơn từ trong cái chết tìm được sự sống?

Ta cẩn thận khó nhọc nâng người dậy, muốn từ trên cây treo qua lưng sư phụ, một chân kéo lê, còn phải che giấu không để cho người chú ý tới.

Cây thông kêu răng rắc khi ta di chuyển, đá vụn và đất nứt vỡ ngày một ăn sâu hơn. Sư phụ không nói lời nào, ánh mắt dán chặt vào chân ta, khi ta nhấc nửa người lên, người lập tức vòng một tay dưới nách ta, ôm ta vào lòng.

Cây thông chịu đựng đến giới hạn, ầm ầm ngã đổ, rơi thẳng xuống vách đá, âm thanh va đập đáng sợ kéo dài một hồi lâu, cuối cùng mới chạm mặt đất phát ra một tiếng ầm nặng nề.

Ta được sư phụ siết chặt trong lòng, hai tay ta vòng qua ôm lấy cổ người, mặt áp vào ngực người, áo giáp lạnh như băng, nhưng nhiệt độ trên da của người còn thấp hơn, gáy đỏ đầy mồ hôi lạnh, dính nam nhấp khiến hai tay ta không thể giữ chặt được.

Ta gạt mình ngược cổ lên, nhưng sư phụ xoay lưng lại, không cho ta nhìn thấy mặt người, chỉ nói: “Giữ chặt, ta sẽ đưa con xuống.”

Trên đùi truyền đến một cơn đau dữ dội, nhưng ta có thể chịu được. Vách đá dựng đứng, sư phụ công ta, hai tay bám vào các mỏm đá cheo leo đi xuống, mỏm đá đầy góc cạnh sắc như dao cắt, ta nhìn thấy ngón tay người từ từ tứa máu, để lại những vết đỏ trên vách đá.

Hai tay ta ôm cổ sư phụ, lớp mồ hôi lạnh đã bị gió hong khô, chỉ có làn da dưới lòng bàn tay ta vẫn ướt lạnh như cũ, giống như có thể trơn tuột bất cứ lúc nào.

Ta cắn chặt môi, không dám phát ra tiếng sợ làm ảnh hưởng tới người. Ta cũng không hề cảm thấy sợ, bờ lưng rộng lớn của sư phụ là nơi an toàn nhất trên thế gian này, chỉ cần nhìn thấy người, ta liền cảm thấy yên tâm. Nhưng những vết máu từ tay người để lại trên vách đá và cảm giác lạnh như băng dưới lòng bàn tay ta khiến ta cảm thấy có thứ gì đó chảy ra khỏi mắt, ẩm ướt rơi đầy mặt ta, nhưng lại không thể buông tay ra để lau, đành phải chôn mặt vào lưng sư phụ.

Sư phụ từ đầu tới cuối vẫn luôn trầm mặc, mãi cho đến khi hai chân đáp xuống mặt đất bằng phẳng người vẫn không nói gì. Bên dưới vách đá là một sơn cốc phủ đầy cỏ dại, ta được người đặt xuống đất, một bên chân bị gãy gập thành một góc kỳ dị.

Con đau khiến đầu ta toát đầy mồ hôi, không có ai giúp đỡ, trong cốc chỉ có ta và sư phụ, cùng Ô Văn Đạp Tuyệt đang đứng chờ lẳng lẳng một bên, nhìn thấy sư phụ cũng không gây ra tiếng động, chỉ ghéech cổ lên.

Sư phụ ngồi xuống kiểm tra vết thương trên chân ta, ta cắn chặt môi, cố gắng để cho giọng của mình không quá run rẩy vì đau đớn.

“Là lúc con ngã xuống bị gãy xương, chỉ cần dùng thanh nẹp cố định lại là được... Con biết rõ, không có bị chấn thương bên trong... không sao đâu ạ.”

Ta nói đứt quãng, cố gắng ở trong bầu không khí tĩnh lặng đến đáng sợ này đưa ra một lời cam đoan chắc chắn, cam đoan rằng đồ đệ vô dụng của tướng quân là ta đây không có việc gì.

Sư phụ không trả lời, đứng dậy bẻ hai nhánh cây, xé ống quần của ta, lấy thuốc trị thương luôn mang theo bên người ra bắt đầu nhanh chóng xử lý.

Ta thử nói chuyện với người, nhưng người vẫn không nhìn ta, ta nóng ruột, chống người ngồi thẳng dậy nắm lấy tay người: “Con tự làm được rồi, tay người...”

Sư phụ ngược mắt lên, những lời trong cổ họng ta không thể nào thoát ra khỏi miệng, bởi vì cuối cùng ta đã nhìn thấy gương mặt chính diện của người, đó là một gương mặt không chút huyết sắc, hai mắt đỏ ngầu, khóe mắt dường như sắp nhỏ ra máu.

Ta hồi hận khôn xiết.

Cho dù người không nói lời nào ta cũng biết, lúc này đây, ta đã làm cho trái tim sư phụ, vỡ tan muốn mảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39

Sư phụ chỉ liếc nhìn ta một cái, sau đó quay mặt sang chỗ khác. Ta không thể thốt nên lời, chỉ ngơ ngác nhìn người, tuy không nhìn thấy được biểu cảm trên gương mặt mình, nhưng dù không nhìn ta cũng biết thế thảm vô cùng.

Sư phụ quanh năm rong ruổi nơi chiến trường, trên người lúc nào cũng mang theo thuốc trị thương. Những thứ thuốc sư phụ dùng đều là những loại thuốc ta đã pha chế rồi cất vào túi nhờ Ưng nhi mang cho người lúc trước, rất nhiều loại. Ta nhìn người nhanh chóng xử lý vết thương trên chân ta, động tác rọt thuốc bó nẹp cố định vô cùng thoăn thoắt gọn gàng, vừa nhìn là biết đã làm qua vô số lần.

Ta biết sư phụ nhất định đã xử lý qua vết thương của rất nhiều người khác, thậm chí là vết thương của chính bản thân mình, nên động tác mới có thể thuần thục như vậy, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng chua xót. Nếu là lúc bình thường, ta nhất định sẽ kéo tay áo người nói không ngừng, nhưng ánh mắt vừa rồi của người đã làm cho ta sợ. Sư phụ trị thương cho ta suốt từ đầu tới cuối, ta không dám hó hé một lời, ngay cả bị đau cũng không dám nhúc nhích.

Sư phụ thắt nút cuối cùng, lấy thuốc viên ra đặt vào tay ta, ý bảo ta uống.

Những ngón tay loang lổ vết máu chạm vào lòng bàn tay ta vẫn lạnh băng, hoàn toàn không ấm lên được một chút nào dù rằng trước đó đã phải vát và chăm sóc vết thương cho ta.

Hai mắt ta bất giác cay xè, chẳng còn quan tâm gì tới mấy viên thuốc nữa, biết lúc này cầu xin người tha thứ cũng vô dụng, dứt khoát quăng hết mặt mũi không có kim nén tỏ ra mạnh mẽ nữa, chớp mắt mấy cái, nước mắt lưng tròng dừng khô nhục kẻ.

“Sư phụ, chân con đau.”

“Uống thuốc.” Tướng quân xoay qua nhìn ta, nói ngắn gọn hai chữ.

Ta nhân cơ hội chớp lấy tay người, bày ra vẻ đáng thương: “Không có nước, con không nuốt được.”

Ô Vân Đạp Tuyết hí một tiếng nhẹ, lắc đầu qua lại rồi quay đuôi về phía ta. Ưng nhi vốn lượn vòng quanh quần trên đầu, lúc này cũng giương cánh bay đi, rõ ràng là ghét bỏ và nhìn không lọt mắt.

Chỉ có sư phụ tốt nhất, nghe đến đó về mặt rớt cuộc cũng dịu lại đôi phần, quay sang nhìn ta, se sẽ thờ dài.

“Con đợi một chút.” Người lại đứng dậy, lấy bình nước treo bên hông Ô Vân Đạp Tuyết đặt vào tay ta.

Ta cầm bình nước, hai tay đều run rẩy, lần này không phải là giả vờ, gân cốt toàn thân ta rã rời, tay chân không còn chút sức lực, trước đó có thể ôm chặt sư phụ từ trên núi xuống đã là kỳ tích, hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm, được ngồi bên cạnh sư phụ, vết thương ở chân cũng đã được xử lý ổn thỏa, vừa thoáng thả lỏng cơ thể, cơn đau lập tức dồn dập kéo tới, không cách nào gượng gượng được.

Hai vai ta xụi xuống, sư phụ đỡ lấy bình nước trong tay ta, cứ như vậy dứt ta uống mấy ngụm.

Ta dựa vào lồng ngực sư phụ, dè dặt đưa mắt nhìn gương mặt người, sư phụ cúi đầu, ta chỉ có thể nhìn thấy một bên sườn mặt, nhưng sắc mặt người đã không còn tái nhợt như trước, màu đỏ trong mắt cũng tan đi rất nhiều.

Trong lòng không còn lo lắng, toàn thân ta buông lỏng, cơn mệt mỏi như thủy triều dâng trào, ngay cả một việc nhỏ là ráng sức duy trì đáng về đáng thương cũng không làm được, chỉ muốn nhắm mắt lại dựa vào sư phụ ngủ một giấc thật ngon.

Nhưng lại không dám, cố gắng mở to mắt nói chuyện.

“Sư phụ, mọi người đã bình an quay về chưa ạ? Một mình người đến cứu con có nguy hiểm không? Đại doanh không có người có sao không?”

Ta vừa mở miệng là không thể dừng được, nói trên trời dưới đất, bản thân cũng cảm thấy mình nói rất nhiều câu vô nghĩa, cuối cùng mới sực nhớ ra chuyện quan trọng nhất.

“Sư phụ, Gia Luật Thành Văn biết con là đồ đệ của người, hẳn còn biết con là nữ nhi.”

Động tác của sư phụ dừng lại, ta cảm nhận được rất rõ cánh tay ta đang dựa căng cứng.

“Hắn tra tấn con sao?” Giọng tướng quân lạnh như băng, lạnh đến độ khiến ta khẽ run rẩy.

“Không có, thật sự không có, hẳn đã sớm biết, có người nói với hắn... ngay cả chuyện con bị bắt đi cũng không phải ngẫu nhiên, bọn chúng tôi là để bắt con.”

“...” Tướng quân trầm mặc.

Ta khó chịu thay cho sư phụ, tướng quân luôn tin tưởng người bên cạnh, cơ hồ là cùng ăn cùng ngủ, nếu ngay cả trong những người này cũng có kẻ phản bội, cảm giác đó...

Ta muốn an ủi sư phụ, nhưng ứ nghẹn một hồi lâu cũng không biết phải nói gì, cuối cùng chỉ nói: “Sư phụ, chúng ta về đi.”

Qua một lúc lâu sau mới nghe thấy sư phụ trả lời, âm thanh trầm khàn chỉ nói một chữ “Được” đơn giản.

Sư phụ bế ta lên ngựa, suốt dọc đường lúc nào cũng cẩn thận chú ý bên chân bị thương của ta, tốc độ chậm hơn bình thường rất nhiều. Kỳ thật trong lòng ta rất lo lắng, biết nơi này không hề an toàn, nhưng cơ thể phản ứng chậm chạp, ý thức cũng dần dần lờ mờ hồ, mơ mơ màng màng, trán không ngừng gục xuống áo giáp trước ngực sư phụ.

Một bàn tay giờ lên, ngăn giữa trán ta và áo giáp, ta cố gắng mở to mắt, mơ màng nói: “Con không đau, không sao.”

Không có âm thanh đáp lại, sư phụ dừng ngựa, buông tay ra để ta gục trên cổ của Ô Vân Đạp Tuyết, sau lưng truyền đến tiếng giáp sắt cọ vào nhau.

“Sư phụ, người đang làm gì vậy...” Ta khó nhọc gượng cổ dậy, muốn nghiêng đầu nhìn nhưng cơ thể lại được đỡ lên, vòng tay ôm hết đôi quen thuộc, kẻ sát vào da ta cũng không phải áo giáp lạnh lẽo, mà là vải vóc mềm mại mang theo nhiệt độ cơ thể ấm áp.

Ta thoáng ngáy người, cố gắng nặn ra mấy chữ từ trong trí não hỗn loạn.

“Sư phụ, người cởi áo giáp...”

“Đừng nói chuyện, con ngủ một lúc đi, sẽ đến ngay thôi.” Giọng sư phụ vang lên trên đỉnh đầu ta, câu sau dài hơn câu trước, một bàn tay kéo áo choàng qua, bọc ta vào bên trong, ngăn cái lạnh rét buốt của gió núi.

Ta lo lắng, trong ánh sáng mờ mờ ảo ảo dưới áo choàng, vòng hai tay ôm thắt lưng sư phụ, giọng dứt quãng:

“Đừng cởi áo giáp, lỡ gặp nguy hiểm...”

Giấy ta bị ấn vào lồng ngực ấm áp, sư phụ nói: “Đừng lo, có sư phụ ở đây.”

Trước mắt là một vòng mờ hồ, không có áo giáp, có thể nghe thấy rất rõ tiếng nhịp tim đập đều đặn và mạnh mẽ trong lồng ngực sư phụ, âm thanh này khiến ta bình tâm, khiến ta cảm thấy hết thảy mọi nguy hiểm trên thế gian này đều đã cách ta rất xa, rồi cuộc không cần phải lo lắng nữa, vòng ôm của sư phụ là toàn bộ thế giới của ta.

Trái tim ta cuộn trào một cảm giác đau nhói, đau đến nỗi khiến môi ta run run, ta kìm nén, chịu đựng, rồi cuộc không cách nào đè nén được nữa, ta áp mặt vào ngực sư phụ, dè dặt và trầm lặng nói những lời chôn sâu tận đáy lòng.

Ta nói, ‘Sư phụ, con thích người.’

Sau đó ta không gắng gượng tỉnh táo nữa, ôm thắt lưng sư phụ, dán mặt vào ngực người, buông thả cho bản thân mình chìm vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ này vừa sâu vừa dài, rõ ràng biết bên cạnh có người đến đến đi đi, nhưng vẫn không thức dậy, còn ghét bọn họ ồn ào.

Cuối cùng rốt cuộc xung quanh cũng yên tĩnh, ta lại càng không muốn mở mắt, cảm thấy sự mệt mỏi và đau nhức ở tứ chi đã thoát khỏi sự kiểm soát của não bộ, chúng đê chặt ta trên giường, khóa tay chân, bịt mắt ta lại, không cho ta máy may cử động.

Yên lặng như vậy không biết bao lâu, bên tai truyền đến âm thanh, có người mơ hồ nói gì đó, qua một lúc lâu sau mới có một người khác trả lời.

Âm thanh trả lời đã khàn đến khác lạ, nhưng chỉ một chữ đầu tiên đã xuyên qua màng nhĩ tiến thẳng vào sâu trong cơ thể ta, làm cho ta lập tức chăm chú lắng nghe.

Là sư phụ, giọng khàn sạn, câu nói đơn giản mà mạnh mẽ.

“Khiến hoàng tôn nhọc lòng, đồ nhi này của thần vết thương không đáng lo ngại, không cần điều ngự y từ trong kinh đến đây.”

Trong lòng ta ‘à’ một tiếng, sư phụ và Từ Cẩm đang ở cùng một chỗ, còn nói chuyện ngự y, vậy nhất định là mọi người không có chuyện gì.

Từ Cẩm lại nói mấy câu, về nhỏ nhà, ta nghe được mơ mơ hồ hồ, đại khái nói sư phụ không để cho quân y tới đây chẩn trị cho ta, có phải không ổn không.

Từ Cẩm là hoàng tôn địa vị cao quý, lúc nói chuyện luôn mang phong thái của kẻ ăn trên ngồi trước, nhưng khi đối mặt với sư phụ luôn hết sức lễ độ và tôn trọng, ta rất hài lòng, sự chán ghét đối với hắn cũng nhạt đi rất nhiều.

Chẳng qua vẫn không muốn mở mắt ra như cũ, ta bướng bỉnh nằm đó, chờ Từ Cẩm rời đi.

Ta càng hy vọng, mở mắt ra chỉ nhìn thấy một mình sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 40

Nhưng không đợi ta mở mắt ra, sư phụ đã rời đi cùng Từ Cẩm.

Ta một mình ôm nỗi thất vọng trong gian phòng vắng vẻ, bỗng nhiên cửa mở ra, truyền đến tiếng bước chân rất nhẹ đi tới bên giường.

Ta mở mắt ra, nhìn thấy một bóng dáng màu trắng trước giường.

“Quý tiên sinh...” Ta cất tiếng gọi, nghe thấy giọng nói vô cùng yếu ớt của mình.

Quý tiên sinh mỉm cười, lại là dung nhan như ngọc.

“Tĩnh lại là tốt rồi, ngủ lâu như vậy, mọi người đều rất lo lắng cho con.”

Kể từ khi đến doanh trại, ta vẫn luôn rất thích Quý tiên sinh. Quý tiên sinh thân là quân sư, hoàn toàn không giống với những võ tướng suốt ngày cầm đao kiếm và các binh sĩ khác trong quân doanh, một thân áo trắng, hào hoa phong nhã, phiêu diêu thoát tục, trước khi nói chuyện trên mặt luôn hiện ra nụ cười, tốt hơn nhiều so với Hàn Văn giọng sang sảng chuông đồng và Từ Bình lúc nào cũng trừng mắt với ta.

Nhưng kể từ lúc trở về sau khi thoát khỏi tay bọn người Liêu tìm được đường sống trong chỗ chết, mỗi lần nhìn thấy những người bên cạnh sư phụ ta lại bất giác nghĩ đến khuôn mặt của Gia Luật Thành Văn, không khỏi lo lắng không yên, luôn cảm thấy mỗi người đều đang che giấu một khuôn mặt khác.

Quý tiên sinh thấy ta chỉ nhìn ông ấy không nói lời nào, cũng không thúc hỏi, chỉ ngồi xuống bên giường, giọng ôn hòa.

“Bội Thu dẫn binh ra ngoài, dặn chúng ta chăm sóc con, ta chỉ đến để xem coi con thế nào, lát nữa Phụng Ca sẽ tới đây trông con.”

“Sư phụ dẫn binh ra ngoài à?” Ta sững người hoảng hốt.

“Gia Luật Thành Văn kiêu ngạo như vậy, cũng không thể để mặc hắn làm càn.” Quý tiên sinh chậm rãi nói xong, nhìn thấy vẻ mặt của ta, lại nhoen miệng cười: “Không có việc gì, từ trước đến giờ Bội Thu dẫn binh đánh đâu thắng đó, không gì cần nói. Trước đó tập kích đánh úp doanh trại của quân Liêu trong đêm, ngay cả lương thảo của bọn chúng cũng đã đốt sạch, đất Liêu lạnh căt da cắt thịt, Gia Luật Thành Văn tuyệt đối không thể chống cự nổi đến mùa đông sẽ rút binh.”

Quý tiên sinh nói như vậy, tựa hồ đang giải thích với ta, có ý an ủi rõ mồn một. Ta cảm động, suy nghĩ một lúc đáp lời: “Gia Luật Thành Văn tập hợp rất nhiều binh lính, con nhìn thấy, ít nhất trên một vạn người.”

Quý tiên sinh gật đầu: “Vì vậy lương thảo càng quan trọng.”

“Không cần viện binh sao à?” Ta vẫn lo lắng.

Đang nói chuyện thì có người cầm đầu cầm cổ chạy vào, trên tay còn bung một chậu nước, nhìn thấy Quý tiên sinh liền lật đặt thẳng lại, suýt chút nữa hất luôn nước trong chậu ra ngoài.

Là Phụng Ca, sau khi đứng vững lại, cất giọng gọi một tiếng: “Quý tiên sinh, ngài ở trong này à.”

Quý tiên sinh đứng lên: “Tiểu Nguyệt tỉnh rồi, cậu chăm sóc con bé, ta đi đến chỗ giám quân xem thế nào.”

Giương mặt của Phụng Ca liền vận vẹo: “Ông ta lại có chuyện gì nữa, thật đáng ghét.”

Quý tiên sinh đặt ngón tay lên miệng, khẽ thở dài một tiếng, sau đó cười vỗ vỗ vai Phụng Ca, lúc này mới đi ra ngoài.

Phụng Ca đặt chậu nước xuống cạnh giường, ghé sát mặt lại nhìn ta, còn sụt sịt: “Cố thật là, hờ một tí là ngã lăn ra, nằm một lần ngủ luôn hết hai ngày, hại bọn ta sợ khiếp vía.”

Trong đầu ta còn đang nghĩ tới những lời Quý tiên sinh vừa nói, không may mắn đến mức bật người dậy, quên mất cái chân đang bị thương, vừa ‘suýt’ trong miệng vừa nghe răng trợn mắt vì đau.

Phụng Ca hoảng vía, hai tay giơ ra đỡ lấy ta.

“Cò làm gì vậy?”

Ta sờ sờ cái chân đã được băng bó cẩn thận, hít vào một hơi an ủi hân: “Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là bị gãy xương, ta có thể tự chữa trị cho mình, sẽ khỏi ngay thôi. Vương giám quân làm gì vậy? Ông ta lại kiểm chuyện gây khó dễ với sư phụ nữa sao?”

Phượng Ca thấy ta nói chuyện đồng dạng tràn đầy năng lượng, không có chút dấu vết nào của bệnh tật, tức thì yên lòng, lấy khăn nhúng nước, vừa vắt khô vừa nói với ta.

“Tên gian thần kia, thừa dịp tướng quân không có ở doanh trại, đã viết mật báo, đổi trắng thay đen, nói tướng quân ở Bắc Hải không để ý tới quan hệ bang giao giữa hai nước, khơi mào chiến tranh, vạch tội tướng quân trước mặt hoàng thượng.”

Ta chấn động, Phượng Ca đưa khăn qua cũng không đón lấy, túm tay áo hân hét: “Sao có thể như vậy!”

Phượng Ca bị ta chop, kêu ‘ui’ một tiếng, vội vàng rút tay lại: “Đừng nôn nóng, chẳng phải tướng quân đã cứu cô và thập thị hoàng tôn về rồi đó ư? Có hân làm chứng, Vương giám quân còn dám nói năng bậy bạ sao?”

“Vậy tẩu chương kia...”

“Đưa đến kinh thành, bị trả về nguyên trạng, cuối cùng vẫn giao đến tay tướng quân, cô không nhìn thấy sắc mặt của tên Vương giám quân kia, buồn cười chết đi được.” Phượng Ca cao giọng nói đến khoái chí.

Ta nhẹ nhàng thở ra: “Vậy là tốt rồi.”

“Tốt cái gì? Y hết như đánh trận.” Phượng Ca vắt khô chiếc khăn nhét vào tay ta: “Cô ngủ hai ngày, tướng quân cũng hai ngày không chợp mắt, giờ giờ khắc khắc chuẩn bị khai chiến. Hàn Văn bọn họ nói lần này phải tấn công đánh hạ pháo đài tiền đồn của quân Liêu, đuổi hết bọn người Liêu đáng hận kia ra khỏi biên cảnh.”

Ta ảo não: “Giá như ta không bị thương thì tốt rồi.”

Phượng Ca ‘hừ’ một tiếng: “Cô không bị thương thì có thể làm gì?”

“Làm quân y á.” Ta nói với một lẽ hiển nhiên.

“Quân y như vậy là đủ rồi, hôm nay còn có một người tự mình chạy tới đề cử, có điều tuổi tác quá lớn, nghe nói râu dài trắng như tuyết. Hàn Văn nói, huynh ấy nhìn thấy cũng không đành lòng.”

“...”

Ta càng nghe càng cảm thấy khác thường, không nhịn được bèn hỏi: “Người kia tên gọi là gì?”

Nói tới đây, ngoài cửa bỗng truyền tới tiếng rầm rầm, giống như có người đang đá cánh cửa.

“Ai đó!” Phượng Ca bực bội đi ra mở cửa, ta nghe thấy linh tinh mách bảo điều gì đó, trái tim nảy lên đập thịch thịch.

Cửa mở ra, đập vào mắt là cái giò trúc khổng lồ, phía dưới lộ ra hai cẳng chân, người vừa tới huyệt Phượng Ca đang há hốc miệng sang một bên, đi vào để cái giò trúc xuống, đưa tay quệt mồ hôi, nhìn thấy ta ngồi trên giường, chòm râu trắng như tuyết giật giật.

“...”

Trước khi người kịp mở lời ta đã hô toáng lên, phấn khích đến độ lạc cả giọng.

“Sư tổ!”

Phượng Ca bị cái danh hiệu sư phụ của tướng quân này dọa cho giật nảy mình, trong chớp mắt đã bị sư tổ đuổi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại hai người, sư tổ quả nhiên xuất thủ phi phạm, chẳng mấy chốc đã ép ta nuốt một đồng thuốc lớn, hơn nữa trong lúc ta trợn trắng hai mắt vì ghen, người không ngừng cảm râm trách nặng ta một trận, cuối cùng mới bắt đắc dĩ nhìn cái chân bị gãy của ta khích lệ một câu.

“Từ Tri băng hà? Xử lý cũng không tệ lắm.”

Ta là đứa trẻ được sư phụ nhặt về, trên đời này ngoại trừ sư phụ, sư tổ chính là người gần gũi với ta nhất, từ đạo sư tổ nói muốn đi ngao du sơn thủy rồi từ biệt ở Diêm Thành, không biết đã bao lâu ta không được nhìn thấy người, trong lòng rất nhớ người, lúc này nghe người lái nhái căn nhắc cũng không phiền, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng vui vẻ hạnh phúc, còn phụ họa.

“Đừng ạ, sư phụ lợi hại nhất.”

Sư tổ ‘hừ hừ’ hai tiếng: “Biết, biết, cái gì cũng là Từ Tri tốt nhất.”

Sư tổ lúc nào cũng ngẩn ngẩn gần hôn, trẻ con y hết như lão ngoan đồng. Trước giờ, ta không quen làm nũng trước mặt người, lúc này trong lòng kích động, không kìm được kéo kéo tay áo của người, nhẹ nhàng nói: “Sư tổ cũng rất lợi hại, cảm ơn sư tổ.”

Sư tổ lại hừ một tiếng, lần này âm thanh nhẹ nhàng hơn rất nhiều, còn vươn tay xoa đầu ta.

“Mau khỏe lại, đừng làm cho Từ Tri lo lắng.”

Sư tổ cho ta uống thuốc, chẳng mấy chốc ta đã ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy chỉ thấy tràn đầy năng lượng, tinh thần vô cùng khoan khoái dễ chịu.

Chỉ là trong phòng tối đen như mực, trời đã về đêm, chỉ có một mình ta nằm trên giường, không có ai bên cạnh.

Ta thử động dậy chân, ngoại trừ sự bất tiện của nẹp cố định, ta gần như không còn cảm thấy đau đớn. Sư tổ quả nhiên là thần y.

Bốn bề yên ắng tĩnh lặng, ta khôi phục tinh thần rồi không có cách nào nằm yên một chỗ, trong lòng nghĩ tới sư phụ và sư tổ, chỉ muốn đi tìm bọn họ.

Bên giường có một chiếc nạng, có lẽ là Phượng Ca đã đặt ở đó, ta gác tay lên nạng, kéo lê một chân đi, cũng rất thuận tiện. Có điều vừa mới đi tới cửa bỗng nghe thấy giọng nói của sư tổ.

“Con thật sự muốn ta đưa con bé đi ư?”

Cơ thể ta cứng đờ, cánh tay đã đặt trên cửa cũng không đẩy ra nổi nữa.

Tựa hồ qua cả trăm năm mới nghe thấy sư phụ trả lời, giọng nói vẫn trầm khàn như cũ, lộ ra đôi chút xa lạ mà ta chưa quen thuộc, cả sự mệt mỏi rã rời mà ta không dám tưởng tượng.

Người nói: “Sư phụ, Nguyệt nhi ở đây, trong lòng con rất hỗn loạn.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Thiên Nguyên năm thứ ba mươi sáu, Tả Vũ tướng quân Từ Trì trấn giữ Bắc Hải Thanh Châu, lúc bấy giờ xu mật sứ Bắc viện nước Liêu, Gia Luật Thành Văn, mang binh xâm lấn biên cương. Tả Vũ tướng quân dẫn theo đội tinh binh hành quân xuyên đêm bất ngờ tập kích đại doanh, đốt trại kho lương thảo của địch. Sau đó chia quân thành ba nhánh chọc thủng đội hình quân Liêu, sang bằng pháo đài tiền đồn đặt ngay biên cảnh của Gia Luật Thành Văn, tiến đến tấn công quân đồn trú, giành lại ngàn dặm lãnh thổ tiền triều đã bị cướp mất, đẩy bọn người Liêu quấy nhiễu biên cảnh bấy lâu ra khỏi núi Tô Cáp Nhĩ. Cũng trong lúc ấy, thập nhị hoàng tôn ngự giả thân chinh đại doanh Bắc Hải, sau cuộc chiến, Từ Trì được phong làm đại tướng quân nắm giữ binh mã ba châu Thanh, U, Ký, binh quyền trong thiên hạ không ai sánh bằng.

Toàn bộ những lời này đều là ta nghe người khác kể lại ở kinh thành. Thời điểm sư phụ dẫn binh rong ruổi ngàn dặm truy kích quân Liêu, ta đã bị đưa đến phủ tướng quân trong kinh thành. Gió mát trăng thanh, vạn vật tĩnh lặng thanh bình, cái lạnh buốt giá nơi đất Liêu tựa hồ chỉ là một giấc mộng.

Đêm đó sư phụ muốn sư tổ đưa ta đi, sư tổ lập tức miễn nheo ăn vạ, cho dù cách một lớp ván cửa, ta cũng có thể hình dung ra dáng vẻ người lác đầu như trống bỏi.

Sư tổ nói người còn muốn đi ngao du sơn thủy, làm sao có thời gian mang theo trẻ con, tướng quân đáp lời người:

“Sư phụ, phụ thân muốn con trung quân đền nợ nước, mọi sự lấy quốc gia làm trọng, nhưng mà Nguyệt nhi...”

Sư phụ nói tới đây, thanh âm liền trầm xuống, thấp đến độ ta không thể nghe rõ.

Một lúc sau sư tổ mới lên tiếng, người thờ dài: “Ta biết, quốc gia rộng lớn như vậy, hoàng đế lão nhân vốn đem Từ gia các người làm chốt thí, người nam chinh bắc chiến như vậy, còn phải chịu uất ức, càng lúc càng không biết đến tốt cùng mình đang làm gì.”

“Không phải như vậy, sư phụ...”

“Biết rồi biết rồi!” Sư tổ ngắt lời sư phụ: “Chẳng phải là một chút tư tâm sao? Tốt xấu gì người cũng là người, dù sao cũng phải chứa lại một chút gì đó cho riêng mình, đừng nghe lời phụ thân người, hờ động ra là một bầu nhiệt huyết thế đền nợ nước... gì đó, hơn nữa, cho dù là phụ thân người, cũng không phải không có lòng riêng.”

“Phụ thân người...”

Sư tổ dường như cố tình không để cho sư phụ nói một câu trọn vẹn, lại mới lặn nửa câu ngang: “Nguyệt nhi đi theo người, ngày tháng yên ổn thôi đành vậy, nơi nguy hiểm như thế này có thể mất mạng bất cứ khi nào, hơn nữa, năm đó nếu phụ thân người không phải bởi vì một chút lòng riêng, cũng không đến mức...”

“Sư phụ!” Lần này đến lượt sư phụ lên tiếng.

“Được rồi được rồi được rồi, không nói thì không nói, người hung dữ như vậy làm gì, vẫn là hồi bé đáng yêu, làm tướng quân cứ như vậy...”

Sư tổ cảm ra cảm râm nói không ngừng, giọng sư phụ lại hạ xuống, rất là đau đầu: “Sư phụ, đồ nhi không dám ngăn ngại đi đây đó, chỉ là chiến sự khẩn cấp, Nguyệt nhi ở đây con thật sự lo lắng, xin nhờ người đưa nàng đến phủ tướng quân, ở đó có người trông nom con cũng yên lòng.”

Sư tổ ‘hừ hừ’ hai tiếng theo thói quen, vô cùng đắc ý: “Biết thỉnh cầu ta rồi à?”

“Sư phụ, con biết người cũng rất thương Nguyệt nhi.”

“...” Sư tổ nói không ra lời, một lúc lâu sau đột nhiên òa òa gào khóc: “Phiền chết đi được! Cho nên ta đã nói người, nhất cái gì không nhất, lại đi nhất một đứa trẻ về nuôi!”

Ta một mình ở trong phòng, lòng bàn tay áp lên cửa, sợ phát ra âm thanh, ngay cả hít thở cũng không dám, chỉ có thể nín nhịn, đến mức cổ họng nhói đau. Một lúc sau có tiếng bước chân đi về phía cửa, ta hoảng hốt xoay người nhào lên giường, kéo lê một chân, vô cùng thâm hại.

Người vào là sư tổ, nhìn thấy ta ngã nhào xuống giường còn lăm đà điều vui đầu vào chần, người thờ dài, đi tới kéo chân của ta ra: “Đừng trốn nữa, Từ Trì đi rồi, ta biết người tiểu nha đầu này đứng nghe lén.”

Ta bị lấy mất chân, lập tức vui mặt vào khấn trái giường, chính là không để cho sư tổ nhìn thấy ánh mắt ta.

Sư tổ ngồi xuống cạnh giường, vỗ vỗ đầu ta: “Từ Trì muốn ta đưa con trở về phủ tướng quân, con có đi không?”

Ta không nói lời nào.

“Được rồi, được rồi, ta biết con không nỡ, con chính là như vậy, từ nhỏ đã dính chặt lấy Từ Trì, ta đi nói với nó.” Nói xong chính là tiếng đẩy ghế đứng dậy.

Ta xoay người, bắt lấy tay áo của sư tổ.

“Không cần đâu ạ.”

Sư tổ đứng bước, vuốt vuốt râu nhìn ta: “Không cần?”

Không có chân đệm che chắn, đôi mắt ầng ục nước của ta không còn chỗ che giấu, muốn mở miệng nói chuyện với sư tổ nhưng cổ họng nghẹn đắng.

“Không cần đâu, sư tổ, con về với người.”

“Thật hả?”

“Dạ.” Ta gạt đầu, nước mắt không ngăn được rơi khỏi khóe mắt lăn dài trên gò má, rơi xuống mép giường, khẽ vang lên tiếng lóc tóc.

“...”

Sư tổ nhìn thấy ta rơi nước mắt lập tức phản xạ có điều kiện tính đưa tay bịt hai lỗ tai, nhưng đợi một hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng ta khóc, vẻ mặt liền trở nên cổ quái, cuối cùng ngẩn ngừ đi tới gần ta nói:

“Nè... sư tổ ở đây, đừng thương tâm.”

“Ta ‘dạ’ một tiếng, cầm lấy tay áo của sư tổ lau nước mắt nước mũi, đáp người: “Không sao đâu sư tổ, con khóc một cái là hết nước mắt liền.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung: “Người đừng nói với sư phụ.”

Sư tổ ‘à’ một tiếng, vẻ như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng cũng thôi không nói, chỉ vỗ vỗ đầu ta mấy cái, lực cánh tay khá mạnh, đáng vẻ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ta nghe thấy cả tiếng đầu mình kêu ong ong.

Ngày hôm sau sư phụ dẫn binh xuất chinh, mãi đến tận khi sư tổ dẫn ta đi, chúng ta cũng không gặp lại người. Trái lại, Từ Cẩm đã phái người đến truyền gặp ta, ta tấp tễnh đi gặp hần, trên người còn đeo một túi đồ nhỏ đơn giản.

Từ Cẩm một thân cầm y, khoanh tay đứng trước cửa sổ, bóng lưng có phần uy nghi, nhìn thấy ta đến liền hỏi: “Cậu phải đi sao?”

Đối với vị hoàng tôn này, từ đầu tới cuối ta không có ấn tượng tốt, nhưng trước đó cùng chung hoạn nạn ở doanh trại quân Liêu, đặc biệt là trên đường núi hần đã không màng nguy hiểm một phen nắm chặt lấy tay ta, gặp lại hần sau khi tìm được đường sống trong chỗ chết, cảm giác không giống với lúc trước.

Ta chống nạng tính hành lễ, bị hần phát tay miễn lễ, ta liền không khách khí, chỉ nói: “Tiểu Nguyệt bá kiến hoàng tôn, đúng vậy, ta phải đi.”

Từ Cẩm mất phương khẽ cong: “Thì ra cậu thật sự là đồ đệ của Từ Trì, Từ Trì đối với cậu thật tốt mà.”

Ta nhìn hấn không nói lời nào.

Từ Cẩm nở nụ cười: “Cậu lo lắng gì chứ? Trước đó ta đã nói, người không biết không có tội, chuyện bên bờ sông kia, ta sẽ không trách tội cậu.”

Ta ngậm miệng, không muốn nói nếu như không phải hấn nhắc nhở, ta gần như đã quên mất chuyện đó.

“Cậu đi đâu vậy?” Từ Cẩm lại hỏi, sau đó không đợi ta trả lời liền nói tiếp: “Kinh thành và nguyên phủ là nơi ta ở, nếu cậu...”

Ta nghe ra ý tứ của hấn, vội vàng xua tay: “Đa tạ hoàng tôn, ta sẽ trở về phủ tướng quân của sư phụ.”

“Như vậy sao...” Từ Cẩm trầm ngâm giây lát, bỗng nhiên sực nhớ tới gì đó: “Cậu gọi ta là gì?”

Gọi là gì? Hiện tại đang ở trong doanh trại, trước mắt bao nhiêu người, ta không gọi người là hoàng tôn chẳng lẽ gọi thẳng tên của người?

Ta nhìn mấy thị vệ đứng hai bên trái phải, trên trán đỏ mồ hôi.

May mà Từ Cẩm không tiếp tục đòi co, nói thêm mấy câu sau đó để ta đi, ta xoay người, vừa đi tới cửa thì bị hấn gọi lại.

“Tiểu Nguyệt.”

Ta quay lại, hoàng tôn bước về phía ta hai bước, đến sát gần chỗ ta đang đứng thì dừng lại, trong mắt phượng mang theo ý cười: “Đây là lần đầu tiên cậu đến kinh thành đúng không? Kinh thành có rất nhiều chỗ vô cùng thú vị, vài ngày nữa ta sẽ trở về, cậu chờ ta.”

Cậu chờ ta?

Ta bị mấy lời này làm cho sững sốt, nháp như một hồi lâu vẫn không tìm ra được câu trả lời.

...

“Tiểu Nguyệt cô nương, cô nương ở đây ư, Từ quân gia nói ngoài cửa có người chen lấn bị ngắt xiu, bảo nô tài tới lấy một ít tinh thần tán*.”(**Bột tinh thần*)

Tiếng bước chân vội vã cùng tiếng nô bộc hô to gọi nhỏ truyền đến, ta từ vườn thơm trồng thảo mộc đứng dậy, vừa lau tay vừa trả lời hấn:

“Ta biết rồi, để ta đi lấy.”

Kể từ khi tin đại thắng từ Thanh Châu truyền về, sư phụ được thăng lên làm đại tướng quân nắm giữ binh mã ba châu, phủ tướng quân liền tung bùng náo nhiệt. Tất cả các quan lại quyền quý trong triều đua nhau dâng bài thiếp* tặng quà nườm nượm không dứt. Thêm vào đó một số đồng bà con thân cận thấy nhiệt huyết muốn được nhìn thấy tướng quân nói đuổi nhau chen lấn. Đáng thương trong phủ tướng quân vắng lạnh, chỉ có một quan gia già, một đại thẩm đầu bếp và mấy tiểu nô bộc, cùng với một đồ đệ của tướng quân là ta mới đến không bao lâu, đếm vốn vẹn chưa đầy hai bàn tay, làm sao có thể chống đỡ được với số lượng người đông nghìn nghịt, người trước chưa kịp ngã xuống người sau đã tiến lên.

(**Bài Thiếp*: là một tấm thiếp dùng thông báo đến thăm ai đó thời xưa.)

Ông cụ quan gia già cũng chính là phụ thân của Từ Bình không ngừng giải thích tướng quân chưa về, thứ cho trong phủ không tiếp đãi khách lạ, nhưng hoàn toàn không có công dụng, cuối cùng quyết định đóng chặt đại môn, không ngờ người tụ tập ngoài cửa ngày một đông. Hôm nay, hoàng thượng sai người mang đồ ban thưởng đến phủ tướng quân, người vậy lại xem càn quét tấp nập, cuối cùng là có người bị ngắt xiu vì chen lấn.

Ta đi vào trong phòng lấy tinh thần tán đưa cho tiểu Thụ, dặn hấn: “Cái này hòa vào một khạp nước, để dành dùng từ từ.”

Tiểu Thụ nhận lấy thuốc, dặn dò ta: “Từ quân gia dặn, bảo cô đừng đi ra đằng trước, bên ngoài rất nhiều người.”

Ta gật đầu, ngẫm nghĩ một chút nói: “Vây ta vòng qua cửa sau đi ra ngoài.”

Tiểu Thụ mỉm cười: “Cô đi một mình sao... có cần tìm tiểu Họa đi cùng với cô không?”

“Không cần đâu, ta biết đường, hơn nữa, hôm nay ai trong số các cậu có thể ra ngoài được chứ?”

Tiểu Thụ suy nghĩ một lúc: “Được rồi, vậy để ta đi báo với Từ quân gia một tiếng, cô đi nhớ về sớm, cô mà về trễ Từ quân gia sẽ lại tức giận trừng phạt ta.”

Ta thờ dãi, cảm thấy một nhà Từ Bình này thật có di truyền.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 42

“Lại nói quân Liễu chia thành ba hướng, từ trên núi tuần tự lao xuống. Từ Trì Từ tướng quân nhân lúc địch chưa vào đội hình, đích thân dẫn đội kỵ binh tinh nhuệ xông ra đối đầu trực diện với thủ lĩnh Gia Luật Thuận của quân Liễu. Từ tướng quân trí dũng song toàn, quả cảm, can trường, đánh đầu thắng đó không gì cản nổi. Hai bên giao chiến, quân Liễu tức khắc đại bại co giò bỏ chạy, lăn trôn vào hang núi phía đông nam. Phục binh của ta ập ồ ồ nổi lên bốn phía, Từ tướng quân ngồi trên ngựa thần Ô Văn Đạp Tuyệt lao tới với khí thế như sấm vang chớp giật, đuổi sát theo sau chủ tướng Gia Luật Thuận, trường kích chọc thẳng tới trước dừng ngay bên cổ Gia Luật Thuận, hét vang một tiếng!”

Trong trà lâu ồn ào náo nhiệt, lầu trên lầu dưới đông đặc người chen chúc, có mấy bàn ghép lại ngồi tùm vào nhau. Tiểu nhị vai vắt khăn lông trắng, tay gơ cao khay bên trên là một bình trà lớn và mấy cái cốc, luồn lách qua đám đông, miệng không ngừng hét lớn ‘cẩn thận, cẩn thận’, sợ nước nóng đổ vào người khách, giữa chừng còn bị người ta gọi lại, bảo hấn đem thêm đậu phộng, bánh điểm tâm, bên cạnh lập tức có người mặt đỏ tía tai ‘suyt, suyt’, ý bảo bọn họ đừng làm ồn để mình nghe kể chuyện.

Tiên sinh thuyết thư* ngồi ở chiếc bàn ngay giữa trà lâu, nói đến mặt mày căng đỏ, nước miếng bay tung tóe, kể đến chỗ quan trọng liền hạ thấp giọng, ho khan một tiếng cảm chén trà lên.

(**Thuyết thư*: biểu diễn các loại kĩ khúc như bình thư, bình thoại, dân từ...)

Quần chúng già trẻ từ trên xuống dưới nhất thời kích động, phút chốc tiếng ồn ào xen lẫn tiếng làm bầm mắt kiên nhẫn nổi lên bốn phía, có người hắt ngẩng ghế đứng dậy: “Hét vang một tiếng như thế nào? Mau kể tiếp đi chứ!”

Tiên sinh kể chuyện nuốt nước trà xuống, cầm trục bán nhịp nhịp lên mặt bàn, mặt tươi như hoa nói tiếp: “Gia Luật Thuận kia sợ mất mặt, quay ngoắt đầu lại, trường kích của tướng quân quét ngang một đường trong không khí, lập tức một cái đầu bay văng lên giữa lưng chừng không, máu tươi bắn ra tung tóe hơn mây tượng. Bốn phía quân Liễu khiếp hãi mất hết cả hồn vía, Từ tướng quân hào khí ngất trời, tất nhiên là tiêu diệt toàn bộ quân địch, khiến bọn chúng đâm đạp lên nhau mà chạy, qua tới tận phía bên kia núi Tô Cáp Nhĩ.”

Tiên sinh kể chuyện nói đến cao hứng, đứng thẳng dậy khua chân múa tay minh họa, trong trà lâu trên dưới đều là tiếng hoan hô như sấm động, mặt ai nấy đỏ ngầu vì hưng phấn, giống như chính mình đang ở trên chiến trường, tận mắt nhìn thấy thần uy của tướng quân.

Ta ngồi trong góc cạnh cửa sổ, hai tay cầm cái cốc nhỏ uống một ngụm, vừa nghe vừa nghĩ tới đáng về sự phụ rong ruổi trên chiến trường, hai mắt đều mờ sương.

Nhập Tiên lâu là trà lâu trú danh trong kinh thành, nằm sát gần phía sau phủ tướng quân, ngày bé sự phụ đã từng kể cho ta nghe về nơi này, người nói lúc người trở về kinh thành thăm nhà, mẫu thân của người thường dẫn người đến nơi này nghe đọc sách kể chuyện, tiền sinh thuyết thư đều là khách giang hồ, kể chuyện mỹ nhân gặp anh hùng hay thư sinh nghèo độc chiếm hoa khôi để thu hút khách, mỗi ngày đều chật kín người.

Đây là nơi mà sau khi sự tổ đưa ta đến kinh thành, ta đã tự mình tìm tới, muốn ngắm nhìn một chút nơi sự phụ đã từng đến năm đó.

Không ngờ hiện tại tiền sinh thuyết thư vào Nhập Tiên lâu ngày ngày đều nói về chiến công hiển hách của sự phụ, từng chặng đường nam chinh bắc chiến của người những năm qua đều được kể vô cùng sống động như chính ông ấy tận mắt chứng kiến. Ta nghe đến mê mải, hằng ngày đều chạy tới ngồi trong chốc lát, không nhìn thấy sự phụ, nghe người ta kể về người cũng vui bất phân nào nổi nhớ mong.

Trong tiếng reo hò của đám đông, tiền sinh thuyết thư dương dương đắc ý chậm rãi nhấp một ngụm trà, sau đó đặt chén trà xuống nói tiếp: “Lại nói sau khi Từ tướng quân tiêu diệt toàn bộ đội kỵ binh của nước Liêu do Gia Luật Thuận dẫn đầu...”

Ta đang chăm chú lắng nghe, thì có hai người chen vào lối đi nhỏ chật chội còn trống giữa các bàn, người đi trước đáng về nhanh nhẹn hoạt bát, không ngừng giơ tay đẩy khách hai bên ra để nhường đường cho bọn họ, người đi sau đội mũ có mạng che mặt buông rũ xuống, ngay cả mặt mũi cũng đều không thấy rõ.

Hai người này dừng lại ở bàn của ta, người đi trước nọ nhìn ta cất cao giọng, thanh âm giòn giã, đồng thời cũng lộ ra một vẻ hoàn toàn không khách khí.

“Đứng lên, tiểu thư nhà ta muốn ngồi bàn này.”

Gần cửa sổ vốn là một chiếc bàn rất nhỏ, chẳng qua chỉ chiếm một góc không đáng kể, lúc này chỉ có một mình ta ngồi, ta nhìn trái nhìn phải, sau đó chỉ chỉ vào mình.

“Cô nương nói chuyện với ta sao?”

“Không phải người thì còn ai? Mau đứng dậy.”

“Tại sao?”

“Người không nghe thấy ư? Đây là cái bàn tiểu thư nhà ta muốn ngồi.” Nàng ta nói rất là đúng lý hợp tình. Tiểu nhị nghe thấy ồ ào, lật đật chạy tới hỏi.

“Có chuyện gì vậy, có chuyện gì vậy?”

Cô nương kia móc từ trong tay áo ra một thỏi bạc đặt lên bàn: “Tiểu nhị, chúng ta bao cái bàn này, mau dọn dẹp, cái này thưởng cho người.”

Tiểu nhị sững sốt, sau đó bán tính bán nghi cầm lấy thỏi bạc kia đưa lên miệng cắn thử, vừa cắn một cái mặt mày lập tức hớn hở, nói với hai người kia: “Vâng vâng vâng.” Đồng thời quay sang ta: “Vị tiểu thư này, cô xem... bằng không ta tìm cho cô một cái bàn khác?”

Ta thấy hần cầm thỏi bạc kia về mặt thêm nhỏ rãi, không nhận được tính trẻ con trời đây, ngấm ngầm một chút không nói chuyện với hần, chỉ nói với hai người kia.

“Ta không thể nhường cho cô được, trong trà lâu có quy tắc ai đến trước thì ngồi trước không phải sao?”

“Người!” Hai hàng lông mày thanh mảnh của cô nương kia lập tức dựng chống ngược lên.

Không đợi cô ta kịp mở miệng, bên ngoài đường phố bỗng truyền vào một loạt tiếng ồn ào xáo động, tiếng bước chân chạy, tiếng la hét vang dậy khắp trà lâu, khiến cho tiểu nhị đang nắm chặt thỏi bạc trong tay cũng không kìm được lộ đầu nhìn xuống dưới.

Có người từ bên ngoài chạy vào trà lâu rướn cổ hét toáng: “Mọi người nhanh ra ngoài thành đi! Từ tướng quân khai hoàn trở về triều! Đội quân thần uy đã đi qua thập lý đình rồi, đi mau đi mau!”

Một câu này vừa nói xong, trà lâu nhất thời như nồi nước sôi ùng ục, mọi người bỏ hết mọi thứ đua nhau chạy ra ngoài. Ông chủ quán nhàn nhã, phóng vọt ra chặn cửa lại yêu cầu tính tiền, tiểu nhị nghe thấy ông chủ kêu, vội vàng buông thỏi bạc kia xuống mặc dù về mặt đầy tiếc nuối thả lại một câu:

“Mấy vị chờ một chút, ta sẽ lập tức quay lại.” Nói xong bỏ chạy xuống lầu đi chặn người.

Chưa đầy một giây sau, mọi người trong trà lâu chạy mất tăm như nước triều rút, trên lầu hai chỉ còn lại ta và hai vị cô nương kia, ta nhìn bốn phía trống hoác, hai tay lồng vào trong tay áo đứng dậy, khách khí: “Hai người còn muốn ngồi không? Ta đi đây.”

Nói xong cũng không nhìn sắc mặt đặc sắc của cô nương nọ, để lại hai đồng tiền trà rồi đi ra ngoài.

Cô nương đi trước kia tức giận đến độ cắn chặt môi, giang rộng hai tay như muốn ngăn ta lại, nhưng cánh tay vừa vươn ra đã bị người dè lại, chính là vị thiên kim tiểu thư đi phía sau từ đầu tới cuối cũng không có lên tiếng kia.

Ta cũng không để ý tới nữa, xoay người đi xuống lầu, bên tai thoảng qua âm thanh rất nhẹ.

“Từ Cẩm cùng Từ... Từ tướng quân hôm nay đến rồi ư? Sao lại sớm hai ngày?”

Âm thanh kia tho thê giọng oanh vàng, nghe một lần khó lòng quên được, nhưng điều khiến ta dừng bước chính là những gì cô ta nói.

Vừa rồi cô ta đã nói Từ Cẩm? Chẳng lẽ từ đầu đường đến cuối ngõ đều biết tên của thập nhị hoàng tôn, hạ giá đến nông nỗi này rồi sao?

Trong lòng ta đột nhiên dâng lên một nỗi nghi ngờ, không kìm được vịn tay vịn thang lầu ngừng đầu lên, nhìn thấy vị tiểu thư kia đã đi tới bên cửa sổ, một bàn tay khẽ vén mạng che bằng lụa nhìn ra ngoài, mười ngón tay thon dài, làn da dưới cằm nõn nà, quả nhiên đẹp không sao tả xiết.

Cô nương kia thấy ta ngược lên, nhất thời tức giận, tay chạm vào thắt lưng nói: “Nhìn cái gì! Khoét mắt của người bây giờ!”

Ta ‘...’ không cùng các nàng nhiều lời dong dài, lập tức về váy xoay đầu tiếp tục đi xuống lầu, bước chân mỗi lúc một nhanh, đến cuối cùng gần như là chạy đi.

Ai biết hay không biết Từ Cẩm đều không có liên quan gì với ta, ta chỉ biết, sự phụ đã trở lại! Chẳng bao lâu nữa ta sẽ được nhìn thấy người!

Bạn đang đọc truyện *Thư Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 43

Ta vừa chạy ra khỏi Nhập Tiên lâu, suýt chút nữa va vào một người, tóm lấy ta là tiểu Thụ, hần chạy đến mặt mày xanh mét, một tay chống lên đầu gối, thờ hồng hộc một hồi lâu mới có thể nói ra lời.

“Tiểu Nguyệt cô nương, Từ quân gia bảo cô mau về nhanh, tướng quân sắp trở lại, trong phủ đang loạn cao cao.

“Được.” Ta đáp hần, cố gắng kìm lại trái tim đang đập ‘thịch thịch’ như điên loạn của mình.

Có đôi khi nghĩ đến một người quá nhiều, đến khi thật sự được gặp người ấy, trong lòng lại dâng lên một nỗi sợ giống như người đi xa bao năm quay trở lại cố hương, tựa như ta hiện tại.

Ta cùng tiểu Thụ quay về phủ, người trong phủ quả nhiên ai nấy luyến qua luyến quýnh. Từ quân gia không ngừng gào to ra lệnh, mọi người chạy tới chạy lui, khiến ta hoa cả mắt.

Ta hỏi Từ quân gia: “Con có thể giúp được gì không ạ?”

Từ quân gia quay lại nhìn ta, trố mắt kinh ngạc.

“Tiểu Nguyệt cô nương, sao cô còn chưa đối y phục? Tướng quân sẽ về tới ngay bây giờ.”

Ta sững sờ, cúi đầu nhìn quần áo của mình: “Con mặc như vậy không được sao?”

Từ quân gia quýnh quýnh đến cả mồ hôi: “Một lát nữa tất cả bá quan văn võ sẽ đến chúc mừng tướng quân, nhìn thấy cô nhất định sẽ hỏi thăm, cô mau đi thay y phục đi.”

“Hỏi con?”

“Đúng vậy.” Từ quân gia gật đầu một cách hiển nhiên, lại phản kích bổ sung: “Thật vất vả biết bao trong phủ mới có thêm người, hẳn nhiên là muốn cho mọi người đều biết.”

Ta sững sờ, muốn nói thật sự có thể xem ta là một thành viên trong phủ tướng quân sao? Lời nói đến bên khóe miệng nhưng không có cách nào thốt ra được, trái tim như bị thứ gì đó đè xuống, nặng trĩu, trở lại phòng rồi mà cảm giác đó vẫn không biến mất, khiến ta ngồi thừ trên giường ngơ ngẩn một hồi lâu.

Sư phụ xuất thân tướng môn, phụ thân là đại tướng quân, ta thường nghe sư phụ nhắc tới phụ thân mình. Tuy rằng Từ lão tướng quân đã sớm tạ thế, nhưng ta luôn cho rằng trong phủ sẽ có rất nhiều người nhà họ Từ sống ở đây, chưa từng nghĩ đến cả phủ trống hoang vắng lạnh, từ trong ra ngoài không có một người nào, không có một người nhà nào của sư phụ.

Ta dè dặt hỏi sư tổ, những thành viên khác trong nhà của sư phụ đã đi đâu? Thời điểm nói chuyện sư tổ đang chuẩn bị rời đi, trên lưng vác một cái bao to gần gấp đôi ta, trên tay ôm một túi đồ ăn vặt khổng lồ ta đã chuẩn bị cho người, miệng lầm bầm, trên mặt hết thảy đều là không tình nguyện.

“Từ Trì bảo người ở đây người cứ lo ở thôi, hỏi nhiều như vậy làm gì?”

“Nhưng ít nhất hãy cho con biết tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Tại sao trong phủ tướng quân không có ai ạ?”

Sư tổ bứt tóc: “Mất hết rồi, đương nhiên là không có ai.”

Ta kinh ngạc: “Mất hết?”

Sư tổ có lẽ ra biểu cảm ‘chuyện này thì có gì kỳ quái’, lầm bầm nói: “Từ gia mấy đời đơn truyền, Từ Trì cha mẹ hẳn đều đã mất, hẳn lại không cưới vợ sinh con, đương nhiên là không có ai.”

Ta: “...”

Sư tổ rất là phiền não nhìn ta, do dự một hồi lâu mới cực kỳ tiếc rẻ lấy từ trong cái túi đang ôm trên tay ra một viên kẹo cam thảo, đặt vào trong lòng bàn tay ta để dành.

“Chuyện này thì có gì mà đau buồn? Chẳng phải hiện tại hẳn có người sao?”

Ta lại “...” lần này ngay cả đầu cũng cúi thấp xuống, chỉ chờa cho sư tổ cái trán đang từ từ ửng đỏ.

Ngoài cửa đột nhiên phát ra tiếng kèn kẹt rầm rĩ khiến cho người ta đình tai nhức óc, cổng lớn của phủ tướng quân đã đóng chặt bấy lâu chậm chậm mở ra, chuẩn bị nghênh đón tướng quân đại nhân khai hoàn trở về.

Ta đối y phục, đứng đợi ngoài cửa cùng Từ quân gia bọn họ. Từ quân gia trầm việc bận bịu còn nhọc lòng rầu rĩ với y phục của ta một phen, không ngừng lầm bầm sớm biết như vậy mấy ngày trước đã đưa ta đến thành y phường (*tiệm may*) đặt mua một bộ đồ mới.

Đám đông trước mặt bước lùi về hai bên như thủy triều, xuất hiện trước nhất là bốn vó trắng như tuyết của Ô Vân Đạp Tuyết, tướng quân trong bộ giáp bạc thúc ngựa chậm rãi đi trước, nhóm đội trưởng kiêu kỳ theo sát phía sau, cùng một loạt tiếng hoan hô reo hò vang dậy khắp trời.

Trái tim ta vẫn không ngừng nảy lên với một nhịp điệu hỗn loạn, toàn thân đứng ngồi không yên, tư thế nào cũng cảm thấy không phù hợp, tất cả tiếng ồn ào huyền ảo hợp lại thành một thứ âm thanh ong ong, cả đại não ta phình lên, khiến cho ta không còn phân biệt rõ những gương mặt tràn đầy nhiệt tình kia đến tận cùng là đang nói cái gì, bao gồm cả Từ quân gia.

Ô Vân Đạp Tuyết đi tới trước phủ tướng quân, tướng quân ở trên ngựa xoay người lại, chấp tay đáp lễ đoàn người đang đứng chào đón đông đặc con ngõ, ý bảo mọi người hãy giải tán. Ta nghe thấy không chỉ một nữ tử gào thét chói tai, tuồng như lại có người hôn mê bất tỉnh nhưng ta không cách nào xác định được, bởi trái tim đang nảy hỗn loạn của ta bỗng trở nên đập dứt dội, khiến ta ngay cả hé mở miệng cũng không dám, sợ nó sẽ theo đó mà nhảy ra ngoài.

Từ quân gia là người đầu tiên bước ra nghênh đón, tướng quân xuống ngựa, lúc xoay người ánh mắt rơi trên gương mặt ta, rồi dừng lại ở đó, từ từ lộ ra nụ cười, gọi ta:

“Nguyệt nhi.”

Giống như ký ức, trái tim đang đập hỗn loạn của ta bỗng trở nên đều đặn nhịp nhàng, âm thanh ong ong trong tai cũng biến mất, ta đi tới, nhìn sư phụ nhoèn miệng cười, cánh tay vươn ra nhưng khi sắp chạm vào tay sư phụ lại rụt lại giấu ra sau lưng mình.

Nhưng ta rất vui, vui đến mức chớp mũi cay xè.

Ta nói: “Dạ, sư phụ, con vẫn luôn đợi người, mừng người trở về.”

Tướng quân nhìn ta, không đáp, nhưng khóe mắt khẽ cong, lại hiện ra một nụ cười.

Chinh chiến vất vả, so với trong trí nhớ của ta sư phụ lại gầy đi một chút, xương mẩy cao thẳng, đường nét trên khuôn mặt như được khắc gọt từ đao, nhưng ta cảm thấy trước nay ta chưa bao giờ nhìn thấy người cười rạng rỡ như vậy, rạng rỡ đến độ tựa như đem cả mùa xuân ngập tràn hoa thơm ngát về phủ khắp phủ tướng quân vắng lạnh.

Quả là một ngày vô cùng náo nhiệt, bá quan văn võ đến chúc mừng như mắc cửi, những bài thiếp được gửi tới lúc trước được Từ quân gia xếp lại thành một chồng cao ngất đặt trong khay, từng phong từng phong đưa tới sảnh trước. Từ quân gia còn định bảo ta ngồi ở sảnh trước cùng sư phụ, nhưng sư phụ lắc đầu, nói những người này có gì tốt mà gặp, bảo Nguyệt nhi hãy ở nhà trong.

Nói đoạn còn xoa đầu ta, hỏi: “Có phải không?”

Ta đương nhiên gật đầu, cảm thấy sư phụ nói gì cũng đúng.

Những người đó có gì hay mà gặp, ta chỉ cần nhìn thấy sư phụ là đủ rồi.

Từ Bình đáng thương nhất, về tới nhà mà đến cả thời gian chợp mắt cũng không có. Vừa ló đầu vào đã bị phụ thân hắt tùm lầy kéo ra đứng trước tiếp khách. Đến giờ cơm, đại thẩm đầu bếp đã nấu vô số thức ăn có thể thỏa sức lấp đầy bụng mười đại nam nhân, nhóm đội trưởng kiêu kỳ liền tụ họp ở hậu viện cùng nhau ăn một bữa thịnh soạn.

Từ Bình là người cuối cùng chạy tới, giành lấy một cái đùi gà nhét vào miệng như quý chết đói đầu thai, ta giúp đại thẩm bụng com ra, nhìn thấy bộ dạng của hắn không kim được ‘phụ’ một cái phì cười.

“Đừng vội, còn rất nhiều mà, không sợ thiếu.”

Hàn Vân vừa giành giật đồ ăn với Từ Bình đồng thời nói: “Không kịp rồi, lát nữa bọn ta phải ra khỏi thành.”

Ta gạt mình: “Ra khỏi thành?”

“Quân đội không thể vào thành, doanh trại nằm ngay bên ngoài thành.”

“Vậy tướng quân thì sao?”

Hàn Vân mỉm cười: “Tướng quân đương nhiên là ở lại trong phủ. Vất vả bao nhiêu mới về nhà một lần, ngày mai còn phải tiến cung nhận thụ phong.” Nói xong, nháy mắt với ta: “Yên tâm đi, Tiểu Nguyệt.”

Ta lồng hai tay vào ống tay áo, cất giọng trịnh trọng: “Trong bếp còn rất nhiều đùi gà, yên tâm đi, mọi người.”

Nghe ta nói xong, một đám nam nhân phá ra cười ha hả.

Lúc trời gần sắp tối, nhóm đội trưởng kiêu kỳ quả nhiên rời khỏi phủ tướng quân, ngoài cửa người đến chúc mừng vẫn còn chưa tan hết, lại một trận ồn ào huyền ảo, tướng quân phải mất rất nhiều thời gian mới tiến xong vị quan cuối cùng. Đợi đến khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, vầng trăng đã treo cao trên bầu trời.

Ta đem thức ăn đã được hâm nóng mấy lượt đi tìm sư phụ, Từ Bình là gia tướng, vẫn chưa rời đi cùng những người khác, lúc này đang nói chuyện với Từ quân gia trong đình viện, hai người nhìn thấy ta liền giơ ngón tay chỉ hướng.

“Tướng quân đang đợi ở đình nghi mắt, mau đi đi.”

Ta gạt đầu, hai tay cầm hộp gỗ đựng thức ăn, muốn chạy nhưng lại sợ làm đổ canh, suốt dọc đường hai chân bước đi thoăn thoắt.

Kỳ thật đình nghi mắt cũng không xa, đi vòng qua vườn thảo được là tới, có tiếng sáo vòng vờn ngân dài trong đêm tĩnh lặng, dưới ánh trăng phồn hoa nơi kinh thành vẽ nên bức họa đại mạc khói bay nơi biên cương thăm thẳm.

Sư phụ quả nhiên đang ở đó, dưới ánh trăng một mình thổi sáo trúc, nhìn thấy ta cũng không ngừng tiếng sáo, chỉ xa xa nhìn ta mỉm cười.

Ta cảm thấy, khoảnh khắc đẹp đẽ nhất trên thế gian này, cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 44

Ngày hôm sau tướng quân vào triều nghe thụ phong, hoàng đế mở tiệc chiêu đãi quần thần, đêm đến ngoài cổng thành pháo hoa như biển, dân chúng thức trắng đêm hân hoan chúc mừng, cảnh tượng tưng bừng náo nhiệt hơn cả năm mới sang.

Sư phụ vẫn không đưa ta đi cùng, chỉ dẫn Từ quân gia đêm đến đừng quên đưa ta đi xem pháo hoa. Lúc nói chuyện sư phụ đang chuẩn bị vào cung, lần đầu tiên ta nhìn thấy người mặc tướng phục vào triều, bên trong áo giáp bạc là triều phục màu trắng như tuyết, bên trên thêu bạch hổ bằng chỉ bạc chỉ vàng. Người đứng thẳng tập trước sân, uy phong như rồng, dung mạo như phượng hoàng, phong thái xuất chúng không lời nào tả xiết.

Trước khi lên ngựa, người đặt tay lên đầu ta dặn dò:

“Xem xong pháo hoa nhớ về sớm.”

Ta gật đầu.

Sư phụ cười một tiếng, như lại nghĩ tới điều gì đó, cúi đầu nói: “Thích cái gì thì mua, có Từ quân gia đi cùng.”

Ta lại gật đầu, nhưng ngay sau đó lập tức lắc đầu: “Không cần đâu ạ, con chờ xem sư phụ đi lên đầu tường thành.”

Sư phụ liền nở nụ cười: “Cũng được, lần tới sư phụ đi cùng con, muốn cái gì, sư phụ mua cho con.”

Vì những lời này, ta hí hửng suốt cả ngày, khỏe miệng lúc nào cũng cong vẹo.

Đêm đến quả nhiên náo nhiệt phi thường, mọi con đường đều đông nghịt người, dòng người di chuyển như nước, không ngừng tuôn về cùng một hướng. Hai bên đường đèn đuốc sáng rực, người bán hàng rong không ngại đựng kẹo hồ lô, chong chóng giấy, đèn lồng nhỏ luồn lách trong biển người, các cửa hiệu nghĩ ra đủ chiêu trò để mời chào khách đi đường, kẹo xếp thành ụ như núi, kẹo ú trắng tinh thơm ngát mùi bạc hà, kẹo hạnh nha gừng đỏ cay cay thơm lừng vị gừng khiến cho đám trẻ con không ngừng xuýt xoa vui sướng, bất luận ba mẹ kéo thế nào cũng không chịu đi. Tới phía trước một chút chính là cửa hàng vải, toàn bộ cửa đều được tháo ra để mở rộng quầy, vải vóc đủ màu sắc treo cao tuôn dài như thác, các cô nương vây quanh trước quầy nói cười tít tít.

Ta và Từ quân gia đứng ở bên ngoài một tiệm ăn, kiếng cao chân nhưng vẫn không thể nào nhìn thấy được tình hình bên trong.

Những cửa hàng khác xung quanh càng tưng bừng náo nhiệt, ngay cả cửa hàng bán dao kéo cũng mở toang cửa, ông chủ cũng không vội buôn bán mà kéo một băng ghế ra ngồi ngay giữa cửa lớn, phì phà thuốc thích chí nhìn ngắm dòng người như nước chảy, vừa ngắm nga.

“Một năm tốt đẹp, thái bình thịnh thế, thật là một năm tốt đẹp mà.”

Bên cạnh lập tức có người đáp lời: “Phải cảm ơn Từ tướng quân rất nhiều.”

Một nhóm người phụ họa: “Hiện tại nhắc tới người trên dưới cả nước ai xứng đáng được kính trọng nhất, đó chính là Từ tướng quân, bảo vệ quốc gia, cả nhà trung liệt, thật sự là một nam tử hán lỗi lạc phi thường.”

“Mọi người có nhìn thấy ngài ấy mặc áo giáp không? Ta không mở mắt ra được nữa.”

“Tiểu Thúy cô lại nữa rồi, đừng có suốt ngày lăm bắm bên tai ta.”

“Chu Lang còn trẻ, tư thế đừng mảnh oai hùng.”

“Phu tử người lại tới nữa à, ăn gì chưa? Sao câu đầu tiên đã xuất khẩu thành văn rồi?”

“...”

“...”

Ta đứng cùng một chỗ với Từ quân gia, nghe đến mặt mũi ửng hồng. Từ quân gia hiển nhiên vẫn muốn giữ phong thái trang nghiêm mô phạm mẫu mực của quân gia phủ tướng quân, nhưng gương mặt cũng dần sáng bừng lên, lồng ngực so với bình thường ưỡn thẳng ra cao hơn rất nhiều.

“Đèn sáng rồi, đèn sáng rồi, mọi người mau nhìn về phía đầu tường thành!”

Sau một tiếng ho to, mọi người đổ xô nhau về phía cổng thành, ai nấy đều háo hức kiểng chân ngựa cồ nhìn.

Lễ nhạc vang lên, trên cổng thành sáng bừng lên vô số ngọn đèn lồng, chiếu rọi trên dưới như một biển ánh sáng, bước ra đầu tiên là Thiên Nguyên đế một thân vàng sáng kim quang, hoàng hậu châu ngọc lộng lẫy đứng bên trái ông, khoảng cách rất xa không nhìn thấy rõ được diện mạo của bọn họ, chỉ cảm thấy hoàng đế già đến độ toàn thân run rẩy, hai tay đặt trên người nội thị, không giống như tự mình đi ra mà là được người ta nâng ra.

Phía sau hoàng đế có rất nhiều người, chính là các hoàng tử, hoàng tôn đương triều. Ta đang tính nhìn xem có thấy Từ Cẩm trong đó không, thì bên tai lại nghe tiếng chiêng trống vang dậy trên cổng thành, các quan văn võ tướng đang đứng nghiêm trang hai bên thành hào nhất tề quý xuống, tiếng áo giáp của hàng ngàn tướng sĩ bên ngoài thành hào rầm rập cộ vào nhau, khiến cho mọi người đang đứng trên quảng trường và đường phố đều chấn động, tiếp đó là ba tiếng ‘vạn tuế’, âm thanh như sấm, nhất loạt chính tề.

Dân chúng kinh sợ, đưa mắt nhìn xung quanh xem ai nấy đều rồi rít quý xuống, đồng loạt hô theo ‘vạn tuế’, trong nhất thời tiếng ‘vạn tuế’ vang dội không ngừng, bất chợt có tiếng trẻ con khóc rống lên vì giật mình cũng bị người lớn bên cạnh nhanh tay bịt miệng lại, tựa hồ cả kinh thành chỉ còn lại âm thanh duy nhất này.

Hoàng đế đứng trên đầu tường thành chậm rãi giơ tay lên, bá quan văn võ dần dần đứng lên, sau đó dân chúng mới như sức bùng tỉnh khỏi giấc mộng.

Tiếng chiêng trống lại vang lên, thêm một người từ từ tiến về phía đầu tường thành, hoàng đế chậm chậm quay lại, nắm lấy tay người đó, muốn người đó đi tới đứng bên cạnh mình.

Áo giáp bạc xuất hiện nơi mọi người đang hướng ánh nhìn, dường như cả biển ánh sáng đều tụ về một điểm, chiếu lên người nọ sáng rực như nhật nguyệt.

Mọi người vừa mới đứng dậy bất giác nín thở, xung quanh cổng thành bỗng chốc im lặng như tờ, không biết từ đâu phát ra tiếng hô vang dậy đầu tiên.

“Từ tướng quân!”

Sau đó tất cả mọi người như thể bị lấy truyền, đồng loạt reo to.

“Từ tướng quân! Từ tướng quân!”

Ta đứng giữa đám đông, bên tai tràn ngập tiếng gào thét giống nhau, không có tổ chức, không có bất kỳ tiết tấu quy luật gì, chỉ là mỗi người cất giọng gọi to, tất cả âm thanh hòa vào nhau vang vọng tận mây xanh, còn hùng tráng hơn cả tiếng hô vạn tuế trước đó. Ta đứng giữa âm thanh trào dâng như sóng vỗ nhìn vắng hào quang lấp lánh trên cổng thành phía xa xa, chưa bao giờ cảm thấy sự phụ cách ta xa như vậy, xa đến độ trong lòng ta bỗng sinh ra một nỗi sợ hãi mình sắp mất đi một thứ gì.

Ta nghiêng đầu cố gắng nói điều gì đó với Từ quân gia, để đẩy lùi nỗi hoảng hốt không thể giải thích được kia, để cho trái tim bình tĩnh lại, nhưng lại nhìn thấy sắc mặt của Từ quân gia không biết đã tối sầm lại từ khi nào, ngay cả hơi thở cũng nặng nề hơn rất nhiều.

Ta thoáng kinh ngạc, trong phút chốc bỗng quên mất những gì định nói với ông ấy, lại quay đầu nhìn lên đầu tường thành, nhìn thấy tướng quân không đáp lại những tiếng reo hò vang vọng khắp trời, chỉ lùi về sau một bước, khom người trước mặt vị hoàng đế già yếu, lặng lẽ quý một gối xuống.

Hoàng đế ngăn động tác của người, sau đó không còn nhìn thấy được gì trên đầu tường thành, bởi giây tiếp theo, đèn hoa rực rỡ sáng bừng lên bốn phía, pháo hoa bùng nổ kéo theo vô số lời xuyết xoa trầm trở, tiếng cười reo cao thấp nối tiếp nhau không dứt, trẻ con nhảy cẫng lên thích thú, những bông hoa đầy màu sắc nở rộ trong mắt mọi người, đẹp lộng lẫy dưới ánh sáng khiến cho hết thảy mọi thứ như cảnh tượng trong mơ.

Ta cố gắng tránh xa tầm mắt khỏi pháo hoa, tìm kiếm bóng dáng sự phụ trên cổng thành, nhưng dù cố gắng thế nào cũng không nhìn thấy. Từ quân gia ở bên cạnh lên tiếng:

“Tiểu Nguyệt cô nương, chúng ta nên về phủ sớm thôi, chậm một chút nữa đông người, đường không dễ đi.”

Ta quay lại nhìn ông ấy, sắc mặt của ông vẫn khiến người ta lo lắng như cũ.

Ta không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn ông gật đầu.

Trước khi pháo hoa kết thúc ta và Từ quân gia đã trở lại phủ tướng quân, đại thẩm đầu bếp đã chuẩn bị canh hạt sen, còn rồi rít hỏi ta đường phố náo nhiệt như thế nào. Ta kể cho bà nghe một lúc, sau đó mới mình trở về phòng.

Phòng của ta gần nơi ở của sự phụ, ta nằm trên giường, vốn không thể ngủ được, thảnh thơi chờ sự phụ về.

Nhưng mãi vẫn không thấy sự phụ trở lại.

Thời gian chậm chậm trôi qua, đồng hồ điểm sang canh, qua giờ Hợi, sau đó giờ Tý cũng qua đi. Ta chờ đợi trong nỗi thấp thỏm không yên, cuối cùng dứt khoát mặc quần áo xuống giường, định đi ra ngoài cổng lớn.

(*Giờ Hợi: 21h-23h, giờ Tý: 23h-1h sáng.)

Đêm tĩnh lặng như nước, ta giẫm lên ánh trăng đi ra ngoài, gặp được Từ quân gia ở gần cổng lớn, ông vẫn mặc bộ y phục trước đó, một mình đi tới đi lui.

Ta sùng sốt, buột miệng gọi một tiếng: “Từ quân gia.”

Từ quân gia giật mình quay phắt người lại, nhưng ngay sau đó đã bị tiếng vỗ ngựa vang lên bên ngoài cửa làm cho choáng tỉnh, vội vàng chạy ra mở cổng.

Ta cũng tức tốc chạy qua, cổng lớn mở ra, một đội người ngựa dừng trước cổng, đi đầu chính là Ô Văn Đạp Tuyết.

“Tướng quân.”

“Sự phụ.”

Âm thanh tràn ngập vui mừng của ta và Từ quân gia lập tức biến mất khi nhìn rõ trên lưng Ô Văn Đạp Tuyết hoàn toàn không có ai cười. Có người xuống ngựa, bước tới mấy bước nói chuyện, trên người mặc cẩm y đi lại trong cung, diện mạo hoàn toàn xa lạ.

“Vị này là người chấp sự trong phủ tướng quân?”

“Lão nô là quân gia.” Từ quân gia đi tới phía trước ta nói chuyện.

“Ta là ngự tiền thị vệ Văn Kỳ, phụng mệnh hoàng thượng đưa Từ tướng quân hồi phủ.”

Từ quân gia lại nhìn thoáng qua trên lưng Ô Văn Đạp Tuyết trống trơn: “Xin hỏi Văn gia, tướng quân nhà lão nô đang ở đâu?”

Dưới ánh sáng chập chom của hai ngọn đèn lồng đựng đưa trong gó phía trước phủ tướng quân, Văn Kỳ đưa tay ra hiệu: “Dạ yển trong cung, Từ tướng quân say, ở trong xe ngựa.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Đấy có lẽ là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm, tướng quân không ngồi trên lưng ngựa trở về phủ mà được người ta dùng xe ngựa đưa về.

Vân Kỳ tuy là thị vệ trong cung, nhưng lời nói điệu bộ không có vẻ gì là kiêu ngạo, nói chuyện rất đúng mực lễ độ, còn đề cập đến thấp nhĩ hoàng tôn, nói hoàng thượng vốn dĩ muốn tướng quân ngủ lại cung Triều Dương, nhưng cuối cùng vẫn để cho thấp nhĩ hoàng tôn và tướng quân cùng nhau xuất cung. Trước khi về phủ, hoàng tôn còn căn dặn bọn họ nhớ chăm sóc tướng quân chu đáo, đồng thời muốn hân nhân tiện gửi lời, nói rằng đội tướng quân tỉnh rượu, nếu không có gì trở ngại hẳn sẽ đến phủ quấy rầy.

Tinh huống ngoài dự liệu như vậy khiến cho Từ quân gia luôn bình tĩnh cũng có chút rối ren. Đám người Vân Kỳ ở lại một hồi lâu mới rời đi, Từ quân gia vừa muốn đưa tướng quân về phòng lại vừa phải chiêu đãi những cung nhân này, may mà Từ Bình cũng đã trở lại, bằng không thật sự là không biết phải làm thế nào.

Từ Bình theo chân tướng quân cùng tiến cung, cũng là cùng nhau trở về, nhưng trước khi đám người Vân Kỳ rời đi, Từ Bình đều hết đổi trăm mặt, gần như không nói một lời nào.

Người trong phủ vô cùng cẩn thận đỡ tướng quân bất tỉnh nhân sự trở về phòng, ta một tác cũng không rời sự phụ. Từ quân gia để ta lại trong phòng, lúc đóng cửa ánh mắt vẫn không ngừng nhìn ta.

Ta đứng bên giường, một tay nắm lấy tay sự phụ, ngón tay người lạnh như băng, không hề giống người uống say.

Ta nghe thấy hơi thở của mình rối loạn, nhưng vẫn trả lời với ông cụ đứng ở cửa.

“Con sẽ chăm sóc tốt cho sự phụ, Từ quân gia.”

Từ quân gia gật đầu, khép cửa lại rồi đi.

Ta xoay người, ấn mạch của sự phụ, nghĩ một lúc vẫn thấy không yên lòng, cuối cùng vẫn lấy kim trích máu của người ra, rồi dùng đầu lưỡi thử.

Ta vừa lau sạch đầu kim thì cửa bị đẩy ra, người đi vào là Từ Bình, bước tới cũng không nói gì, chỉ quỳ sụp hai gối xuống bên cạnh giường, dọa cho ta hết hồn.

“Từ Bình, cậu làm sao vậy?”

Từ Bình không đáp, cup mắt hỏi ta: “Tướng quân có khỏe không?”

“Uống say, trên yến tiệc nhiều người kính rượu lắm ư? Tại sao lại uống nhiều như vậy.” Ta đã cảm thấy yên tâm trong lòng, nói chuyện cũng lưu loát hơn rất nhiều, vừa nói vừa xoay người đi ra cửa: “Ta đi lấy chút thuốc giải rượu, cậu ở trong này đợi đi.”

Từ Bình không nói gì, nhưng cũng không động dậy. Ta đi ra cửa hai bước, thấy lo lắng lại quay đầu nhìn thoáng qua, thấy Từ Bình vẫn quỳ như cũ, hai bàn tay để bên người siết chặt lại thành nắm.

Trái tim vừa mới thoáng thả lỏng của ta lại căng lên như dây đàn.

Ta đi về phòng lấy thuốc giải rượu, lúc quay lại thì Từ quân gia và Từ Bình hai người đều đang đứng ở cửa chờ ta, bước chân ta dừng lại, giọng lo lắng.

“Sao vậy? Xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

Từ quân gia đáp ta: “Không có việc gì, tướng quân tỉnh, cô vào đi.” Nói xong, hai người lùi lại một bước, nhường chỗ cho ta vào.

Ta đẩy cửa đi vào, nhìn thấy sự phụ quả nhiên đã tỉnh, đôi mắt đen khê hề mở, bên trong mờ mịt sương mù, nhìn thấy ta chỉ khê nhưong mi lên, nhưng khiến ta cảm thấy hơi ẩm ướt như tràn ngập cả căn phòng, ngay cả lồng ngực ta cũng bất giác đập phồng.

Ta cố chịu đựng trái tim đập thành thịch, đi tới trước gọi một tiếng.

“Sự phụ.”

Tướng quân ‘Ừm’ một tiếng, thanh âm rất nhẹ, cũng không nói gì, ánh mắt chỉ nhìn ta, như thể xác định xem ta là ai.

Ta bước lại gần hơn, ngửi thấy thoang thoang mùi rượu ngọt ngào trên người sự phụ, trái tim lập tức đập như điên dại, thật giống như mình cũng đã uống say, chỉ cảm thấy hai má nóng bừng.

“Sự phụ, là con, người uống say, người uống một chút thuốc này vào được không? Sẽ thoải mái hơn rất nhiều.”

Ta nói xong, liền đem thuốc giải rượu hòa vào trong nước ấm, hai tay bê bát đưa lên, thấy sự phụ ngồi dựa vào bất tiện, ta ngấm ngấm giấy lát đi lấy thìa, cẩn thận đút cho người uống.

Sự phụ từ đầu tới cuối vẫn không nói gì, chỉ luôn buông rũ mi mắt nhìn ta, vẻ uy phong nghiêm nghị thường ngày biến mất trong cơn say, khiến ta vừa cảm thấy quen thuộc lại xa lạ.

Nhưng bất luận thế nào, đây cũng là sự phụ của ta.

Cái cảm giác trái tim đập như điên loạn trong khoảnh khắc ta đứng giữa biển người ngược nhìn tướng quân xuất hiện trên cổng thành trước đó lại quay trở lại, nhưng lúc này nó giống như dư âm của nỗi sợ hãi sau khi vượt qua hiểm nguy, mất mà tìm lại được.

Ta để cái bát không sang một bên, lúc quay trở lại giường nhìn thấy thuốc giải rượu đã phát huy tác dụng. Trên trán sự phụ toát ra một tầng mồ hôi, lông mi ẩm ướt từng giọt nhỏ xuống, nhưng người vẫn không chịu nhắm mắt lại, cũng không biết khăng khăng điều gì, mơ mơ màng màng cố chấp nhìn ta.

Ta bị ánh mắt đó nhìn đến tim đập hỗn loạn, khóe mắt ươn ướt, không kim được cất giọng gọi một tiếng.

“Sự phụ.” —— một giọng nói đến chính mình cũng không thể nhận ra.

“Nguyệt nhi.” Rốt cuộc sự phụ cũng trả lời ta.

Rồi sau đó cổ tay ta nóng bừng, ta cúi đầu, thấy sự phụ đang nắm tay ta, lòng bàn tay sự phụ rất nóng, khác hoàn toàn với cái lạnh như băng trước đó. Người cầm tay ta một lúc sau đó kéo về phía mình.

Ta nằm trên người sự phụ, cảm giác được cánh tay kia vòng qua sau lưng ta đặt lên đầu ta, tư thế bảo vệ đứa trẻ.

Sau đó ta nghe thấy giọng nói của sự phụ vang bên tai ta.

“Được rồi, được rồi, sự phụ ở đây.”

Ta chìm đắm vào vòng ôm này, quên hết thấy mọi thứ trong đầu, chỉ biết dùng hai tay của mình ôm lại người, với tất cả sức lực, dù thế nào cũng không muốn buông ra.

Trong ánh sáng chói lóa làm rối loạn tâm trí của ta, ta mờ mịt tự hỏi, sự phụ người xem ta là Nguyệt nhi mười sáu tuổi, hay vẫn còn là cô bé con lên sáu ngày ngày người ôm trong lòng trên núi Bạch Linh thuở nào?

Chương 46

Sư phụ ôm ta hồi lâu, lâu đến độ ta cảm giác người đã ngủ thiếp đi.

Ta dè dặt ngược cổ lên nhìn, thấy đôi mắt sư phụ quả nhiên đã nhắm lại, hàng mi đen lặng lẽ che dưới mắt, hơi thở phả trên tóc ta.

Ta khẽ cựa quậy, sư phụ lập tức siết chặt cánh tay, nói câu gì đó rất nhẹ, cũng không mờ mắt, chỉ là không buông tay.

Ta hít sâu một hơi, cảm thấy trái tim mình như ngừng đập.

Ta áp mặt vào lồng ngực sư phụ, hai tay ôm lấy thất lung của người, khẽ thì thầm một câu, ‘Sư phụ, ta thích người.’

Đây là lần thứ hai ta nói những lời này, vẫn lặng lẽ không tiếng động, nhưng ta biết, lời thú nhận này sẽ mãi mãi không nhận được câu trả lời. Nhưng sư phụ ôm ta, mãi vẫn không buông tay, mặt áp vào đầu ta, hơi thở ấm áp thấm vào cổ áo ta.

Ta không đấu tranh giãy dụa với trái tim mình nữa, nhắm mắt lại, thả lỏng mình yếu mềm trong niềm hạnh phúc vô hạn, cho dù biết vòng ôm này sẽ khiến ta muôn đời muôn kiếp không thể quay đầu, nhưng đó cũng là nỗi tuyệt vọng ngọt ngào nhất trên thế gian này, ta sẵn sàng trả bất cứ giá nào vì nó.

Đến khi ta mở mắt ra lần nữa, ánh mặt trời đã xuyên qua tấm giấy che cửa sổ màu trắng ngọc rọi vào phòng.

Sư phụ vẫn đang ngủ say, một tay đặt trên người ta, hơi thở đều đều trong nắng sớm, đường nét khuôn mặt thả lỏng dịu dàng.

Ta thậm chí đến hít thở cũng không dám, chỉ nằm yên lặng nhìn người, ngón tay một lần lại một lần vẽ vào lưng chừng không hình dáng sườn mặt nghiêng của người, muốn khắc ghi giờ khắc này vào tận sâu nơi đáy lòng mình.

Ta nhớ rõ hết thảy mọi thứ đêm qua, nhớ mình tham lam mê đắm cỡ nào vòng ôm của sư phụ, nhớ mình đã vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của người, tai kề sát nhịp tim đập, nhớ rõ sư phụ mãi vẫn không buông tay, nhớ rõ ta muốn thời gian ngừng lại, cầu xin một giấc mộng lâu dài đừng bao giờ tỉnh lại nữa.

Rèm mi sư phụ khẽ run run.

Ta thoát cái cứng đờ, nín thở lùi ra sau, ngã người xuống, cánh tay người đang đặt trên lưng ta rơi xuống giường, mà ta cơ hồ lẫn xuống đất.

Sau đó, chạy trốn chết.

Ta chạy dọc theo hành lang gấp khúc, chạy mãi đến ngọn núi giả sâu trong đình viện mới dừng lại, trước ngọn núi giả là một hồ nước, ta nhìn vào đó thấy gương mặt đỏ bừng lên của mình, hai tay chống lên đầu gối, mười đầu ngón tay đều phát run.

Ta khó nhọc há miệng thở dốc, lúc này mới nhận ra mình đã nín thở rất lâu, suýt chút nữa tự làm mình ngạt chết.

Ta run run đặt tay lên ngực, cảm thấy nếu không làm như vậy, trái tim sẽ nhảy ra ngoài, rồi đến một nơi ta không thể cứu vãn được.

“Chúng con ăn gió nằm sương, da ngựa bọc thây, chết nơi hoang vắng đến hải cẩu cũng chẳng còn, những điều này sai lầm hết rồi sao?”

Đột nhiên giọng nói của Từ Bình truyền đến khiến cho mọi động tác của ta lập tức dừng phát lại.

“Đừng nói nữa.”

Lần này là Từ quân gia lên tiếng.

“Dựa vào cái gì muốn xé nát đội quân tinh nhuệ ra thành muôn mảnh, muốn chia những thân binh thân cận nhất của tướng quân nhập vào binh mã Biệt châu, con nghĩ không ra.”

“Cầm miệng. Ngày hôm qua ngươi có nói ra những lời này không? Ngươi đây là muốn hại tướng quân có phải không?”

“Con không có, nhưng mà cha...”

“Cầm miệng!” Từ quân gia lại quát con trai mình, rồi thở một hơi dài trước khi mở miệng nói tiếp: “Hiện nay thánh thượng long thể bất an, bệnh tình kéo dài suốt mấy năm qua, thể lực trong triều rung chuyển, không phải ngươi không biết. Tướng quân còn trẻ công cao, gần gũi với người trên ngai rồng, lần này lại được thụ phong nắm giữ binh mã ba châu, ngươi xem những võ tướng trong triều kia, người nào không phải là hoàng thân quốc thích, Từ gia từ trước đến giờ một bàn tay vô không nên tiếng...”

“Chúng con ở bên ngoài không màng đỏ máu chảy mỡ hôi!”

“Vậy thì thế nào! Chẳng phải lão tướng quân lúc sinh thời cũng như vậy sao? Bảo vệ quốc gia là bổn phận của nam nhi.”

“Con biết, cha, con chỉ không hiểu tại sao chúng con sống chết bảo vệ biên cương, kết quả còn phải chịu đựng những thứ đầu heo não chó kia đâm sau lưng.”

“Ngươi còn trẻ lỗ mãng, biết cái gì?”

Từ Bình tức giận: “Con đúng là không hiểu, con nghĩ không thông.”

“Nghĩ không thông cũng im miệng cho ta, đừng gây họa cho tướng quân.”

“Tướng quân nhất định cũng rất khó chịu, bằng không sao hôm qua lại uống say đến mức như vậy.”

“Ta muốn hỏi ngươi, tại sao lại để ngài ấy uống nhiều như vậy, ngươi là người chết hả? Đi theo bên cạnh tướng quân làm gì?”

“Trên yến tiệc, quần thần nào không đến kính rượu, có thể không uống sao? Hoàng thượng cũng không nói gì, chỉ nhìn bọn họ chúc rượu tướng quân, con định uống thay tướng quân, còn bị người ta quát mắng.”

Hai cha con Từ Bình nói chuyện một lúc, ta biết bọn họ không muốn để người khác nghe thấy, nên sáng sớm mới đi tới nơi heo lành yên tĩnh này, nhưng nghe vào tai ta chính là một trận hoảng hốt.

Nói tới đó, bỗng có tiếng bước chân vội vã truyền đến, tiếp theo là giọng nói kèm theo tiếng thở hổn hển của Tiểu Thụ vang lên.

“Từ quân gia, hai người ở đây ạ, có khách đến.”

“Ai vậy? Mới sớm tinh mơ thế này.”

“Là xe ngựa trong cung, con hỏi, người ta không nói cho con biết. Người ta... người ta muốn tướng quân ra đón.”

“Xe ngựa trong cung?” Từ quân gia thoáng giật mình.

“Thối, thật là không dứt mà!” Từ Bình mắng một tiếng.

“Người còn đứng đây làm gì! Mau đi đến phòng của tướng quân nhìn xem, nếu Nguyệt nhi cô nương đang ở đó, bảo cô ấy xem có thể đánh thức tướng quân dậy được không. Tiểu Thụ, đi theo ta ra cổng.”

Từ quân gia cắn răng xong, mọi người lập tức tản ra. Ta đứng sau hòn núi giả nghe hai người nói chuyện được, chỉ hàm hồ đáp hẳn: “Ta vừa trở về phòng lấy thuốc.”

Chạy tới cửa quả nhiên nhìn thấy Từ Bình, hẳn đang tìm ta, nhìn thấy ta liền hỏi.

“Cô đi đâu vậy? Tướng quân còn chưa tỉnh, làm sao bây giờ?”

Ta sao có thể nói với hắn vừa rồi ta đứng sau hòn núi giả nghe hai người nói chuyện được, chỉ hàm hồ đáp hẳn: “Ta vừa trở về phòng lấy thuốc.”

“Lấy thuốc gì vậy? Trong cung có người tới, ta không biết làm thế nào để đánh thức tướng quân, cô vào đi.” Từ Bình né người sang một bên.

Ta đi vào trong phòng, nhìn thấy sư phụ, gương mặt loáng cái lại đỏ bừng.

Ta cố kìm nén từng cơn căng thẳng, đi đến bên giường ngồi xuống, rồi lấy từ trong ống tay áo ra lọ tinh thần tán.

Lọ thuốc còn chưa mở, tay ta đã bị nắm lấy.

Ta bối rối ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt đang mở của sư phụ.

“Nguyệt nhi.”

“Từ... Từ tướng quân.”

Giọng thánh thót oanh vàng chứa đựng sự ngạc nhiên nghi hoặc vang lên ở cửa, ta quay phắt đầu lại, nhìn thấy một mỹ nhân mặc cung trang được người vây quanh, đang đứng ngoài cửa phòng ngủ tướng quân, về mặt kính ngạc nhìn ta.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Ta cũng về mặt kính ngạc.

Mặc dù không thể xác định được diện mạo của nàng ta, nhưng giọng nói này khiến người ta không thể nào quên được. Mỹ nhân cung trang tiền hô hậu ủng mới sáng sớm đã xuất hiện ở phủ tướng quân này, chính là vị thiên kim tiểu thư đeo mạng che mặt mà ta đã gặp ở trà lâu ngày hôm đó.

“Cảnh Ninh công chúa giá lâm, còn không mau quý xuống lui ra sau, làm kinh động phượng giá phải chịu tội gì đây?”

Lại âm thanh vừa nhanh vừa giòn vang lên bên cạnh, ta lại nhìn thấy một khuôn mặt khác xuất hiện trong trà lâu hôm đó.

Mọi thứ xảy ra quá đột ngột, ta nhìn bọn họ, bọn họ nhìn ta, sau đó hai mắt của tiểu cung nữ kia liền trùng to không khác gì ánh mắt công chúa, miệng há hốc thành một vòng tròn.

“...”

Ta cũng “...”

Sư phụ thu mấy ngón tay ta vào lòng bàn tay mình, rồi cất giọng nói với đám người ở cửa.

“Từ Trì không thể nghênh đón Cảnh Ninh công chúa phượng giá, thỉnh công chúa thứ tội.”

Từ quân gia khuôn mặt rịn đầy mồ hôi, đứng ở cửa không biết nên mời công chúa tránh đi trước hay kéo ta đi thì tốt, môi mấp máy nhưng không thể thốt ra lời.

Vẫn là sư phụ nói tiếp: “Đây là đồ nhi Tiểu Nguyệt của thần, Nguyệt nhi, đây là Cảnh Ninh công chúa, tỷ tỷ của thập nhị hoàng tôn. Đêm qua Từ Trì say rượu, y quan(áo mũ)chưa chỉnh tề, điện hạ có thể đến tiền đình(sảnh trước)ngồi được không, cho phép mặt tướng chài đầu rửa mặt xong sẽ ra lễ bái?”

Ngữ điệu đơn giản và điềm tĩnh, nhưng lại khiến cho sắc mặt của vị công chúa cao quý kia vừa rồi còn trắng bệch loáng cái ửng hồng thẹn thùng như đoá hoa hàm tiếu, lại càng xinh đẹp rung động lòng người.

Từ quân gia cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói của mình, nhanh nhẹn gơ tay tỏ ý mời: “Điện hạ, mời bên này.”

Công chúa liền nhắc bước đi theo, trước khi đi còn quay lại nhìn tướng quân, hàm răng trắng như tuyết cắn trên bờ môi đỏ mọng, sườn mặt nghiêng như họa. Tiểu cung nữ kia thẳng thắn hơn rất nhiều, hung hăng trừng mắt liếc xéo ta một lúc, sau đó mới quay phắt đầu đi theo chủ tử.

Mãi cho đến khi sư phụ siết tay ta một cái, ta mới định thần lại, bật thốt một tiếng.

“Sư phụ.”

Ngón tay sư phụ mang theo nhiệt độ nóng ấm, những hình ảnh đêm qua lại quay trở lại, ta lần nữa bị choáng ngợp bởi những cảm xúc mạnh mẽ tuôn trào, bất giác rụt mạnh tay lại, như thể bị bỏng.

Sư phụ khẽ nhướn mày, ta bối rối: “Sư... sư phụ, tối qua người say, con hầu hạ người rồi giường ạ.”

Nói xong lập tức đứng dậy.

“Được.” Sư phụ đáp ta, giọng có phần mờ hồ.

Ta khẽ cựa quậy, sau đó gương mặt ửng hồng nói:

“Sư phụ... người như vậy, con không có cách nào đứng lên được.”

Sư phụ ngồi ở mép giường, hai cánh tay vòng tới trước ôm lấy ta, cầm ti trên vai ta, ta có thể cảm nhận được cả hơi thở ấm nóng của người.

“Thêm một lúc nữa thôi.” Người nói như vậy, trong giọng nói mang theo đôi chút lạ lùng khó hiểu, dịu dàng mà sâu sắc.

Ta nghe thấy một niềm hạnh phúc xen lẫn chua xót trào dâng, muốn quay lại ôm lấy người, lại muốn hỏi ‘sư phụ, người nhớ rõ mọi thứ, có phải không?’ Nhưng rồi lại tự nhủ tốt hơn đừng nên hỏi, chỉ cần sư phụ

nguyện ý ôm ta như vậy, nguyện ý để ta chia sẻ một phần dù chỉ là những băn khoăn vụn vụn tầm thường, đối với ta mà nói, vậy là đủ.

Cảnh Ninh công chúa còn đang chờ ở sảnh trước, sư phụ đương nhiên không thể ở mãi trong phòng quá lâu.

Tướng quân thân cận với người trên cửu đỉnh, một đêm say rượu mà có công chúa tự mình tới phủ thăm hỏi từ sớm tinh mơ, truyền ra ngoài, lại không biết có bao nhiêu ánh mắt ganh ghét tị hiềm của bá quan văn võ.

Ta đứng sau sư phụ, cài đai lưng cho người.

Tướng quân ở trong phủ của mình, chỉ mặc bộ quần áo dài thắt đai lưng đơn giản, có lẽ do quanh năm chinh chiến lúc nào áo giáp cũng trên người nên khi không có áo giáp, thắt lưng càng lộ ra vẻ gầy hơn, ta vòng đai lưng thấy lỏng lẻo, không kim được đau lòng.

“Sư phụ, người gầy quá, đai lưng này lại phải thu vào một lần nữa.”

Tướng quân quay đầu nhìn ta, khóe mắt mang theo ý cười.

“Vậy ả?”

Ta bị ngữ điệu nhẹ hẫng này làm cho phiền não, nhưng câu nói tiếp theo của sư phụ khiến ta sững người.

“Nguyệt nhi, ta thấy thị nữ kia của công chúa Cảnh Ninh nhìn con có vẻ là lạ, hai bên đã từng gặp mặt sao?”

Người báo ta phải nói như thế nào đây? Nói ta vì nghe kể chuyện mà giành chỗ với công chúa ở trà lâu ư?

Ta nói vòng vo một hồi, sư phụ vòng tay ra sau, tự mình thắt nút cuối cùng, hỏi lại một lần nữa.

“Nguyệt nhi?”

Thanh âm cũng không nghiêm khắc.

Nhưng ta lập tức nói thật, mới đầu, đầu còn ngẩng lên, càng nói đầu càng cúi thấp xuống, ngay cả bản thân cũng cảm thấy mình đã làm một việc ngốc nghếch.

Qua một lúc lâu sau mới nghe thấy sư phụ trả lời, trước khi nói người đưa tay xoa đầu ta, trong giọng nói chứa đầy bất lực.

“Con thật là... có duyên phận với người hoàng gia.”

Ta nóng vội, ngẩng đầu lên tính giải thích, lại nhìn thấy trên mặt sư phụ mang theo ý cười.

“Đã biết mặt rồi thì lát nữa cùng đi gặp công chúa Cảnh Ninh kính lễ chào hỏi, nàng ấy tính tình không tệ, ngày bé thường đến phủ chơi, mẫu thân ta là sư phụ dạy thêu của nàng ấy.

Ta gật đầu, đi theo sư phụ ra ngoài, lúc đi qua hành lang gấp khúc không kim được, cuối cùng vẫn hỏi:

“Nàng ấy... ngày bé... cũng rất đẹp sao?”

“Gi cơ?” Sư phụ đi phía trước, không nghe rõ.

Ta càng không nói nên lời, lật đặt lắc đầu: “Dạ không có gì, không có gì.”

Công chúa Cảnh Ninh trò chuyện với tướng quân một lúc, ta theo lời sư phụ tiến lên hành lễ, công chúa xem ra đã bớt kinh ngạc, chân thành gật đầu với ta rồi quay sang nói:

“Tiểu Tú, lúc trước là người lỗ mãng, mau lại đây nhận lỗi với đồ đệ của Từ tướng quân.”

Giương mặt của nha hoàn kia lập tức xị xuống, ta xua tay.

“Không cần, không cần.”

Nhưng Tiểu Tú đã bước tới, miễn cưỡng khom người tạ lỗi, đồng thời thừa dịp không ai chú ý, hung dữ trừng mắt liếc ta một cái.

Ta “...”

Một lúc sau, công chúa rời đi, để lại tuyết liên ngàn năm cùng với một đồng lớn thuốc bổ quý hiếm, nội thị cầm danh sách dài thượt kia ra đọc qua một lượt, ta nghe đến liú lười nói không nên lời, nghĩ thầm hoàng đế gia quá thật có tiền, sư phụ bất quá chỉ là say rượu mà đã đưa nhiều được liệu quý giá như vậy, những thứ này nếu thật sự uống hết vào, chẳng phải là ngày ngày chảy máu mũi sao.

Lúc công chúa rời đi, tướng quân đưa nàng lên tận xe ngựa. Công chúa quả nhiên rất quen thuộc với phủ tướng quân, đi tới đình viện còn dừng bước, một tay đặt lên cây tùng già, nghiêng đầu nói:

“Thì ra nó vẫn còn ở đây, ngày trước nơi này treo bàn đu dây, thật làm cho người ta hoài niệm”

Tướng quân chỉ mỉm cười nói: “Khó có được công chúa còn nhớ rõ.”

Hai người đứng cạnh nhau, thật là... cảnh đẹp như họa.

Ta vẫn luôn đi theo sau sư phụ, lúc này bước chân hỗn loạn, không có cách nào bước tới trước thêm một bước, bên tai truyền đến một tiếng một tiếng ‘xùy’ rất khẽ, ta vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Tiểu Tú đang nhìn ta, mắt liếc xéo, trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường.

Rốt cuộc cũng tiến bước công chúa, Từ quân gia thờ phào một hơi nhẹ nhõm, mọi người nhìn thấy tướng quân bình an vô sự đều vô cùng phấn chấn, ngay cả Từ Bình mặt mày nghiêm nghị cũng lộ ra nụ cười, chỉ có ta rầu rĩ ảo não, lúc ăn cơm trưa cũng không nói một câu.

Buổi chiều, sư phụ vào thư phòng xử lý quân vụ, ta đã quen với việc ở bên cạnh người, liền ôm mấy chai lọ của mình ngồi bên chân người mài thuốc. Sư phụ bận bẻ nhiều việc, Ứng nhi cũng đến, phản phật xông thẳng vào cửa sổ đang để mở, lượn quanh ta hai vòng mới bay tới đầu trên giá của mình, xem ra đó là một trong những chỗ nó quen thuộc nhất, sau khi đứng yên vị bắt đầu dùng mỏ ria lông, bộ dạng vô cùng mãn nguyện hài lòng.

Ta vui vẻ, đi tới nói chuyện với nó, còn thân mật đưa tay sờ đầu nó, bị nó nghiêng đầu né tránh, còn lườm mắt nguyệt ta một cái.

Sư phụ mở thư cấp báo Ứng nhi đưa tới ra xem, thấy bọn ta như vậy liền mỉm cười, đi tới nói với ta:

“Đi lấy cho nó miếng thịt tươi, con muốn làm gì nó cũng làm.”

Đang nói, ngoài cửa vang lên tiếng động, là Từ quân gia đẩy cửa ra, lại là khuôn mặt đầy mồ hôi.

Ta và sư phụ cùng quay đầu lại, Từ quân gia nói: “Tướng quân, lại có xe ngựa trong cung tới.”

Ta sững sờ, sư phụ đã lên tiếng hỏi: “Ai vậy?”

Từ quân gia lau mồ hôi: “Dạ, là thập nhị hoàng tôn.”

Chương 48

Ta vội vàng thu dọn mớ thuốc bột vừa mới mài xong, nhưng không đi ra ngoài đón khách với sự phụ.

Ấn tượng của ta đối với thập nhị hoàng tôn vẫn dừng lại ở mấy chữ công tử hoàn khổ, thêm vào đó đã cùng hắn ở trong một nhà giam, đã từng nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác thảm hại nhất của đối phương, bởi vậy sâu trong nội tâm cảm thấy người này không cần xã giao, đến thì đến, đi thì đi.

Về phần những lời hắn nói với ta trước khi ta rời quán doanh, đó cũng đã là chuyện của mấy tháng trước, khi đó ta và hắn vừa mới tìm được đường sống trong chỗ chết, ta còn bị què một chân, vội vã trở về kinh thành cùng sư tổ, mấy lời nói vụn vặt đó, ai còn nhớ rõ.

Hơn nữa, lần trước ta gặp hắn vẫn là trong dáng vẻ nam trang, hiện giờ kéo lê vậy, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Có lẽ cũng không cần giải thích, đừng gặp là được rồi.

Sư phụ đại khái cũng nghĩ như vậy, một mình đi ra tiền sảnh gặp hoàng tôn, để ta và Ưng nhi ở lại trong phòng.

Ta dọn dẹp xong mấy lọ thuốc, thấy ung nhi quay đầu nhìn ta, ta liền cười nói với nó: “Tao biết mày vất vả, thịt tươi có được không? Sáng nay tao nhìn thấy đại thẩm đầu bếp mua một cái giò heo rất ngon, chuẩn bị bữa tối hầm canh đó.”

Hai mắt ung nhi sáng bừng lên, ở trên giá quào quào móng vuốt, giống như hỏi thúc ta.

Ta đẩy cửa đi về hướng phòng bếp, lúc đi qua vườn thảo được bỗng sức nhớ, liền vào vườn hái một ít rau cần mang cho đại thẩm, để tránh lại bị đại thẩm nói ta không có trí nhớ.

Phủ tướng quân rất rộng, trong đình viện nước chảy quanh chân cầu, chỉ là có quá ít người, đi đến đâu cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh gì. Sau giờ ngo, mặt trời lên cao, cây tùng già kia lặng lẽ đứng bên cầu. Lúc ta đi ngang qua, bước chân vô thức bước chậm lại, quay đầu nhìn bóng mình trong nước.

Nữ hài xinh đẹp tóc trái đào đen lấy mím cười rạn rờ trên bàn đu dây, chỉ tưởng tượng thôi cũng đã khiến cho người ta thấy mê mẩn, còn có khi đó, đứng bên cạnh bàn đu dây hắn là dáng vẻ thuờ nhỏ của sư phụ mà ta chưa từng nhìn thấy bao giờ, sư phụ mười tuổi khi đó, hắn là có một đôi mắt trong veo sáng ngời, có lẽ luôn nở nụ cười, bởi vì có cha mẹ bên cạnh, không phải ưu tư phiền muộn lo cho nước cho dân, lại có người bạn tôn quý như vậy chơi cùng.

Cá trong ao nổi lên đớp không khí khuấy ra vô số vòng tròn trên mặt nước tĩnh lặng, cái bóng của ta và cây tùng già kia tan ra trong mặt nước, mọi thứ về bàn đu dây đã biến mất từ lâu trong năm tháng của quá khứ, đó là thời gian dù ta cố gắng thế nào cũng không chạm đến được.

Ta lại nhìn thoáng qua mặt nước, tự nói với bản thân mình, không có bàn đu dây cũng không sao, không có vợ chồng lão tướng quân cũng không sao, lo cho nước cho dân cũng không việc gì, ta cố gắng nhiều hơn một chút là được, sau này đứng bên cạnh sư phụ, ở cùng một chỗ với người.

Nghĩ như vậy, trong lòng ta thoải mái hơn rất nhiều, ta phui phui tay xoay người tiếp tục đi về phía trước, mới vừa đi được một bước bỗng va vào một người, ta sờ mũi khẽ ‘ui da’, người nọ bật cười thành tiếng, giống như là cố ý dúi ở đây để đụng ta.

Ta vừa ngước đầu lên thì nhìn thấy thập nhị hoàng tôn đã mấy tháng không gặp, một thân áo choàng cảm tú, mắt phượng cong cong, viên nốt ruồi giấu mình dưới khóe mắt, cười rộ lên càng khiến người ta thất lạc hồn vía.

“Ta đã nói, Từ Trì sao có thể có một đồ đệ vô dụng như vậy, thì ra thật sự là nữ hài tử.”

Ta nhìn trái nhìn phải, bên cây tùng chỉ có hai người ta và hắn, ta lập tức cảm thấy hơi căng thẳng liền lùi về sau một bước, hai tay dút vào trong ống tay áo.

Hắn càng cười đến vui vẻ: “Đừng sợ, đừng sợ, ta sẽ không trách tội cô đâu.”

...

Ta rất muốn xoay người rời đi.

“Cô đến kinh thành lâu rồi phải không? Đã ghé qua mấy nơi thú vị trong kinh chưa? Ta đưa cô đi chơi nhé, đúng rồi, cô còn chưa đến nguyên phủ của ta đúng không? Tối nay hãy đi cùng Từ Trì, ta mời gánh hát, hát trên bục nước, nữ hài tử đều thích, Cảnh Ninh còn có thể hát theo mấy câu.

Từ Cẩm nhiệt tình có thừa, vừa nói vừa đưa tay kéo tay ta, ngón tay thon dài như ngọc, bỗng nhiên ta sực nghĩ tới một gương mặt khác, nhìn tỉ mỉ, bọn họ quả thật rất giống nhau, đều là những nhân vật mỉa mục như họa xinh đẹp tuyệt trần tựa trong tranh.

“Hoàng tôn.” Âm thanh bất ngờ vang lên đã cứu ta, sư phụ đi tới, dừng bước đứng bên cạnh ta.

Ta lập tức đứng nép ra sau lưng sư phụ, nấp nửa thân người vào, lại không kim được dùng bàn tay Từ Cẩm không nhìn tới được kia nắm chặt một góc áo choàng của người. Sư phụ cúi đầu nhìn ta một cái, đại khái cảm thấy đáng về ta mở to mắt dòm Từ Cẩm đầy cảnh giác khá thú vị, trong mắt liền lộ ra ý cười.

“Được rồi, con mặc nam trang trong quán doanh cũng chỉ là biện pháp ứng phó tạm thời, hoàng tôn hiểu mà.”

Sư phụ chỉ nói một câu đơn giản như vậy, Từ Cẩm mở miệng luôn là một câu dài ngoằng: “Từ Trì giấu diếm ta đến khổ, nếu không phải Cảnh Ninh trở về nói tướng quân có một nữ đồ đệ, cô định đến khi nào mới nói cho ta biết?”

Những ngón tay đang túm áo choàng của sư phụ siết chặt, sư phụ cũng không cúi đầu nhìn ta nữa, nhưng một cánh tay vòng ra sau lưng, nhẹ nhàng nắm lấy ngón tay ta.

“Lúc trước bận việc chinh chiến nên không chú ý đến, là Bội Thu sơ suất, thỉnh hoàng tôn thứ lỗi.”

Từ Cẩm cười ha hả, choàng tay lên vai sư phụ, bộ dạng vô cùng thân mật, còn thu một tay thành nắm đấm, chờ sư phụ giơ nắm tay lên, hai bên chạm vào, lúc này mới mở miệng.

“Chúng ta là mối giao tình gì mà còn nhắc tới hai chữ thứ lỗi, lúc này đã nói rồi đó, tối nay đưa Tiểu Nguyệt đến chỗ ta nghe hát, còn chuyện săn bắn kia, người đã đồng ý rồi, nhất định phải ở trong cùng một tổ với ta.”

Ta cùng sư phụ tiến bước Từ Cẩm, thời điểm lên xe ngựa, Từ Cẩm còn quay đầu lại nói với ta, giọng thoáng giận dỗi.

“Tiểu Nguyệt nhì, cô thật là không thích nói chuyện, ta đến đây cả nửa ngày trời, vậy mà không nghe cô bật ra được mười từ.”

Chúng ta đứng ở cửa lớn phủ tướng quân, đường phố rộng dài người đến người đi, ta cung tay nghiêm nghị hành lễ với hoàng tôn.

“Là Tiểu Nguyệt thất lễ, tiễn bước hoàng tôn.”

Nghe vậy Từ Cẩm ha hả cười một trận, lúc này mới thật sự lên xe rồi đi.

Trên đường quay trở lại thư phòng, ta nói với sư phụ: “Sư phụ, con không thích hắn.”

“Tại sao?”

Hai thầy trò ta bước đi trên hàng lang gấp khúc, ta nói thật: “Mang theo mấy người chạy tới biên cảnh gây phiền phức, làm cho người bên cạnh rơi vào nguy hiểm, những người hắn mang theo đều đã chết hết! Vậy mà hắn trở về chỉ biết nghe hí khúc, thật sự là một tên hoàn khổ.”

Hàng lông mi sư phụ khẽ run, chốc lát sau mới cười nói:

“Nguyệt nhi, con chỉ thấy Từ Cẩm này là một hoàng tôn thôi sao?”

Ta “...”

Mãi đến tối, ta mới biết những lời kia của sư phụ có ý gì.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49

Thiên Nguyên độ tuổi già sức yếu, những người con của ông cố nhiên tuổi cũng không còn nhỏ, đương kim thái tử tuổi ngoài năm mươi, hoàng tử trẻ tuổi nhất cũng đã gần bốn mươi. Trong kinh thành, tài hoa phong nhã vừa vận chính là những hoàng tôn đời thứ ba, trong đó con của chính phi thái tử – đại hoàng tôn đứng đầu.

Có điều vị đại hoàng tôn này...

Ta đứng trong bóng cây bên nhà thủy tạ ngơ ngẩn nhìn nam nhân béo ục ịch chạy lên sân khấu kéo tiểu đào kia vào lòng, làm thế nào cũng không thể tin được đây là vị hoàng đế tương lai sẽ bước lên ngôi cửu đỉnh một ngày nào đó.

Những người khác nhìn thấy một màn như vậy cũng không tỏ vẻ gì khác thường. Từ Cẩm còn cười ha hả: “Đại hoàng tôn say, Từ Tri lên giúp một tay đi.”

Sư phụ bước đi, trước khi đi dặn ta: “Đừng đi lung tung, ở đây chờ ta.”

Ta đương nhiên gật đầu, nhưng bên cạnh phi thường náo nhiệt, chốc chốc lại có người tới kéo ta: “Đây là tiểu thiếp cửu hoàng tôn mới nạp ư? Tiểu thập bát có phải không?”

Mười tám...

Ta “...”

“Không phải ư? Vậy là tứ hoàng tôn mang đến sao? Hay dà, nha đầu này không nói lời nào, vậy là hoa không có chủ, đi, để gia mang nàng đi hưởng khoái hoạt.”

Ta thấy hắn say đến thất đầu lười, cũng không quan tâm người này là ai, chỉ dứt khoát nâng váy bước đi thật nhanh, đi đến chỗ thừa người, rồi cuộc mùi phấn hoa và mùi rượu cũng loãng đi không ít, một vầng trăng sáng soi mình trên mặt hồ, vô cùng thanh tịnh.

“Xem thập nhị hoàng tôn lôi kéo Từ Tri như thế, lẽ nào muốn dựa vào hắn xoay mình.”

“Xoay mình cách nào? Thánh thượng khoan tay ngồi nhìn... thái tử lên ngôi là thuận lý thành chương, từ xưa lập đích không lập thứ, lão gia nhà ta nói, theo sát đại hoàng tôn mới là điều quan trọng.”

“Thái tử thiên sủng trắc phi cũng không phải ngày một ngày hai.”

“Vậy thì thế nào? Thập nhị vẫn là thiếp sinh, không xứng.”

“Chỉ sợ hắn thật sự phối hợp với Từ Tri.”

Tiếng cười lạnh: “Từ Tri? Không thấy thánh thượng đồng ý bản tấu trình lên cho phép phân quân của hắn vào đội binh mã các châu sao? Hắn là bỏ tất bần qua sông, tự thân khó bảo toàn.”

“Phu nhân, ngài đừng nói chắc như vậy, Từ Tri được sự ủng hộ cả trong triều lẫn bên ngoài, trái lại lão gia nhà ta nói, chuyện này mặc dù thánh thượng đồng ý bằng miệng rồi, nhưng tấu chương lần nữa không hạ bút phê, làm không tốt cần thận có biến...”

Ta nghe đến đó thực sự không kìm được nữa, đi ra ngoài đưa mắt nhìn nhóm quý phụ châu ngọc vờn quanh kia, cũng không nói gì, nhắc bước nặng nề đi qua trước mặt bọn họ.

Một hồi lâu sau mới có người rít lên: “Đó là ai vậy! Sao lại chạy tới nơi này.”

Ta thật sự muốn quay đầu lại nói một câu, ‘Các người là ai vậy? Chạy đến phủ người ta còn nói xấu sau lưng người ta, không sợ bị người ta đuổi ra hay sao.’

...

Mùa thu Thiên Nguyên năm thứ ba mươi bảy, Thiên Nguyên độ tuổi già sức yếu, thái tử mang theo các hoàng tử hoàng tôn và bá quan văn võ tới vùng ngoại ô phía tây săn bắn. Một đường cò bay phấp phới, quần thần vây quanh, cảnh tượng tưng bừng náo nhiệt phồn hoa hưng thịnh.

Ta đi theo phía sau một nhóm gia quyến, nhìn trên sườn núi xa xa mọi người xếp thành hàng trật tự chỉnh tề trong tiếng reo hò náo nhiệt của các thủ vệ, những thái giám cẩn thận khiêng một chiếc lồng vàng tới hàng ngũ trước nhất, bên trong là một khối tròn trắng như tuyết, không biết là thứ gì đang giẫy dụa rít chói tai.

Ta mặc trang phục gia tộc, đứng cùng chỗ với Từ quân gia, Từ Bình cũng đến đây, cũng một thân kinh trang đi theo sau sư phụ. Nhóm võ tướng đứng cùng một chỗ với các hoàng tử, hoàng tôn ở trên đỉnh sườn núi, nhìn từ xa, nhìn thế nào cũng thấy sư phụ nhà ta chói lóa nhất.

Đây là sự thật, không liên quan gì đến tư tâm của ta.

Trước khi đi một ngày sư phụ mới quyết định mang ta đi cùng, ta chưa từng chứng kiến hoàng gia săn bắn, trong lòng hẳn nhiên tò mò, nhưng sư phụ ngăn ngại do dự, dùng ngón tay xoa nhẹ lông mày của ta.

“Nơi đó đông người hỗn tạp, lần trước đã có người tìm con gây sự, lần này nếu con đi, chỉ sợ lại xảy ra chuyện.”

Ta cúi đầu xấu hổ, lần trước ta không biết nặng nhẹ làm phiền mấy phu nhân kia nói chuyện ba hoa xích đế, sau đó có người hung hăng muốn tìm ta tính toán, may mắn sư phụ tìm được ta đang trốn đông núp tây, hỏi nguyên do xong lập tức mang ta đi, miễn cho một hồi mưa gió.

Trừ chuyện ngày hôm sau Từ Cẩm tìm tới cửa cản nhắc một trận, than thở hai thầy trò ta không để hắn trong lòng, không nói lời nào bỏ chạy mất.

Nói xong lại lôi kéo sư phụ, muốn người bồi thường cho hắn, đi Ý Tiên lâu nghe hát với hắn.

Thập nhị hoàng tôn làm ra đủ loại hành động khiến người ta không cách nào tôn trọng cho được, nhưng tướng quân vẫn thủ lễ, trước khi đáp lời còn chấp tay khom người.

“Hoàng tôn khách khí, hoàng thượng phái người truyền khẩu dụ, muốn Từ Trì hôm nay vào trong cung đợi chiếu, chuyện Ý Tiên lâu, vẫn là để hôm khác.”

Từ Cẩm thất vọng, quay đầu sang đưa mắt nhìn ta.

“Người không có thời gian, vậy Tiểu Nguyệt đi cùng ta đi.”

Ta sững sờ.

Tướng quân mỉm cười đặt tay lên vai ta: “Nguyệt nhi không thích ra ngoài, hoàng tôn thứ lỗi.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Đội Từ Cẩm đi rồi ta mới xoay người giữ chặt sự phụ: “Sự phụ, các nàng ấy nói thập nhị hoàng tôn muốn lôi kéo mượn sức người.”

Sự phụ đưa tay bưng lấy mặt ta, mỉm cười: “Ta cảm thấy thập nhị hoàng tôn là muốn lôi kéo con.”

Ta không khỏi đỏ mặt, trong lòng lại cảm thấy rất vui, bởi vì ở sát gần sự phụ như vậy, lòng bàn tay người áp trên mặt ta, cảm giác ấm áp khiến ta tràn đầy dũng khí.

Ta bật thốt: “Sự phụ, vì sao người không để con đi ra ngoài với hoàng tôn?”

Có đến một lúc tướng quân không nói gì, ta liền thấp thòm, rất muốn đánh vào miệng mình.

Cuộc sống bây giờ đã là tất cả những gì ta tha thiết mong ước, sự phụ nắm tay ta, ấn trên bờ vai, bưng mặt ta, ngày ngày ở bên ta còn chưa đủ sao? Sao còn đòi hỏi phải được nghe những lời trong lòng mình muốn.

Tham lam luôn là tội nghiệt.

Trong đình viện không có ai, chỉ có hai thầy trò ta đứng dưới gốc cây tùng kia, trong lòng ta hoảng loạn, muốn thu lại những lời mình vừa nói nhưng không thể nào được, đành lấp bấp: “Con, con muốn đi đến vườn thuốc.” Nói xong toan bước đi.

Nhưng bị sự phụ kéo lại từ phía sau, sự phụ đáng người cao lớn, lúc ôm ta còn phải cúi xuống, cầm ti trên vai ta, hơi thở phả vào tai ta.

“Nguyệt nhi, nàng còn muốn ta nói gì bây giờ? Ta đã sớm nhận thua, phải, nàng chính là một chút tư tâm của ta, ta cũng chỉ có chút lòng riêng này, ta muốn nàng mãi mãi ở bên ta, nhưng lại sợ nàng còn quá nhỏ, không biết bản thân mình đến tột cùng muốn một cuộc sống như thế nào.”

Hai bàn tay ta áp vào mu bàn tay sự phụ đang ôm thắt lưng ta, nói năng không đầu không đuôi đáp người: “Sự phụ, chẳng biết ta thích chàng, ta chỉ muốn ở bên chàng, ta chẳng cần bất cứ điều gì, ta chỉ cần được nhìn thấy chàng là đủ.”

Ta lại nghe thấy giọng nói dịu dàng mà phiền muộn kia – giọng nói thốt ra từ miệng của vị tướng quân có ánh mắt ngập tràn kiên định, dừng mảnh xông pha giữa vạn quân địch lấy đầu của kẻ thù – luôn khiến cho người ta cảm thấy hư ảo.

Có lẽ bởi vì vậy, mỗi lần nghe thấy âm thanh đó, ta luôn không thể nhìn thấy gương mặt của sự phụ.

“Nhưng có lẽ nay mai ta sẽ trở lại biên cương.”

“Ta sẽ đi cùng.” Ta một chút chần chừ cũng không có.

“Nữ hài nhi không nên ra chiến trường, Nguyệt nhi, ta mong nàng được bình yên khỏe mạnh.”

“Kinh thành cũng không có gì tốt, nếu nói nguy hiểm, thì có nơi nào là tuyệt đối an toàn, ta sẽ chăm sóc tốt cho mình.”

—— Nếu ta biết chuyện gì sẽ xảy ra trong mấy ngày tới, ta nhất định sẽ tát cho mình mấy cái vào miệng, để ta ngậm lại cái miệng quạ đen này.

Sự phụ không đáp, ta luôn phản ứng chậm chạp với tất cả mọi người, nhưng đối với sự phụ thì lúc nào cũng nồn nóng gấp gấp đến tận óc nhà. Ta vận vẹo người muốn xoay lại, nhưng không thể được, đang nghiêng ngả, bỗng cảm thấy một nụ hôn ấm áp mà ấm ướt ấn vào mạch máu nơi cổ, khiến tất cả máu trong cơ thể ta nghịch chuyển tuôn lên đầu, bùng nổ trước mắt ta một luồng ánh sáng đủ mọi màu sắc.

Ta cảm thấy các đốt sống cổ phía sau gáy phát ra âm thanh run rẩy, bất chấp cái cổ có thể bị gãy, ta nghiêng hẳn đầu ra sau, lập tức cảm giác được đôi môi run rẩy của mình chạm vào mặt sự phụ.

Là thời gian ánh nắng nồng nàn trong ngày, những tán lá kim dày của cây tùng già cắt ánh mặt trời ra thành vô số mảnh vụn nhỏ vàng ươm rơi trên người chúng ta, từ đó bắt loạn bao nhiêu lần đứng dưới cái nắng trời của mùa thu mùa hạ, những gì ta có thể nhớ được không phải là chiếc bàn đu dây năm nào mà ta chưa từng nhìn thấy, mà chỉ có sự phụ ôm lấy ta từ phía sau lưng, chỉ có thanh âm người nói ‘nàng là một chút tư tâm của ta’, và bờ môi ấm áp ấm ướt chạm vào da thịt của nhau.

Sau đó Từ quân gia đến tìm, mang theo lời nhắn, Quý tiên sinh đến.

Đã rất lâu rồi ta không gặp Quý tiên sinh, luôn nhớ rất rõ dáng vẻ ông mỉm cười trong chiếc áo bào trắng, tay áo bay phấp phới như thân tiên phiêu diêu thoát tục ở quán doanh, còn có trước khi ta rời đi ông đến bên giường bệnh ân cần hỏi han, dịu dàng an ủi ta, bảo ta đừng lo, rằng mọi chuyện sẽ ổn.

Mỗi khi có mặt Quý tiên sinh, dường như mọi thứ đều trở nên đơn giản, không còn nặng nề nghiêm trọng nữa.

Lúc sự phụ do dự không biết có nên để ta tham gia cuộc thi săn bắn hay không, cũng là Quý tiên sinh nói thay ta.

Quý tiên sinh nói: “Để cho con bé già làm gia bộc ở cùng một chỗ với Từ quân gia là được. Tiểu Nguyệt quen mặc nam trang, người khác cũng sẽ không chú ý. Sự kiện trọng đại như vậy, kinh thành bao nhiêu năm rồi mới có một lần, lần tiếp theo không biết là khi nào, dù sao bỏ lỡ cũng rất đáng tiếc.”

Ngay cả Từ quân gia cũng lên tiếng.

“Tướng quân yên tâm, khu vực săn bắn dù sao cũng không hỗn loạn như ngắm pháo hoa trước cổng thành lần trước.”

Sự phụ nhìn thấy vẻ mặt mong ngóng của ta liền đồng ý. Ta háo hức suốt cả đêm không thể nào chợp mắt.

*

Khói tròn trắng như tuyết kia vẫn đang giãy dụa trong lòng vàng, thái tử ngồi trên xe vàng sáng chói, thân hình béo phệ giống như là được khảm vào bên trong, động tác cũng rất chậm chạp, chỉ quay đầu nhìn

thoảng qua Từ Cẩm đang đứng bên cạnh mình thôi cũng mất rất nhiều thời gian.

Từ Cẩm ngồi trên lưng ngựa, một thân kinh trang màu vàng, cũng toát ra vẻ anh tuấn uy vũ hiếm có, kỳ thật cũng là do so với những hoàng tôn khác đang vây quanh thái tử, chứ nếu đứng bên cạnh sư phụ, vậy thì không có gì để nói.

Một cái nhìn thoáng qua này của thái tử, khiến cho đám nữ quyến bên này nhất thời dậy lên một trận xôn xao. Nữ quyến và các thành viên khác trong nhà đều được bố trí ở khu rừng chắn gió phía trước. Ta nghe thấy tiếng thảo luận khe khẽ, nhưng thái tử lại chậm rãi xoay mặt về phía đại hoàng tôn, và đưa thanh đoản kiếm cầm trong tay qua cho hắn.

Tiếng thì thào khe khẽ trong đám nữ quyến lập tức im bặt, ta lẳng lặng hỏi Từ quân gia: “Thế này là định làm gì vậy ạ?”

Từ quân gia lắc đầu, ý bảo ta đừng lên tiếng.

Đại hoàng tôn đi tới phía trước chiếc lồng sắt bằng vàng kia, ước lượng thanh đoản kiếm trong tay, mọi người nín thở, hần rút kiếm ra, đột nhiên đâm vào.

Ta không kim được, bật thốt lên một tiếng ‘a’, Từ quân gia cũng không kịp ngăn ta lại, khiến cho rất nhiều người bên cạnh trừng mắt liếc ta, như đang mắng ta có vậy mà cũng kinh ngạc.

Từ quân gia xoay người ngăn cản ánh mắt của người khác, đề thấp giọng giải thích với ta.

“Đây là thế lậ sẵn sẵn của hoàng gia do tổ tiên để lại, đâm bị thương cáo con rồi thì cáo mẹ ra, cáo mẹ sẽ mang theo con liều lĩnh điên cuồng chạy trốn, ai sẵn được đầu tiên sẽ giành chiến thắng.”

Ta bặm chặt miệng, tro mắt nhìn khối tròn trắng như tuyết nho nhỏ kia lao ra khỏi cái lồng đã được mở cửa, toàn thân mang theo một màu máu nhìn thấy mà đau lòng, quả nhiên là một con cáo nhỏ lông trắng.

Tiếng con thú rú thảm thiết vang lên, một khối tròn màu trắng giẫy dụa thoát khỏi dây trói vọt tới bên cạnh cáo con, không ngừng dùng đầu lưỡi liếm nó, rồi dùng ánh mắt đầy căm hận nhìn đám người đứng chung quanh.

Một trận tiếng chiến trống và tiếng reo hò vang dậy, cáo mẹ đang cực kỳ bị thương bị khiếp sợ, ngậm con lên phóng đi như điên, đảo mắt biến mất trong bụi cỏ rậm rạp.

Đàn ngựa chạy theo, một cuộc truy đuổi và trò chơi giết chóc chính thức bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51

Tuần mã phi như gió bão, chỉ trong chớp mắt đã vụt khỏi bình nguyên lao vào trong rừng rậm làm kinh động vô số loài chim. Hai mắt ta chỉ nhìn chăm chăm Ô Vân Đạp Tuyết, thấy nó chen lẫn trong đám ngựa, ầm ục không thể mặc sức tung vó, trong lòng cảm thấy hơi khó chịu, quay sang nói với Từ quân gia.

“Nếu có Ung nhi ở đây, cần bản không cần ngựa đuổi theo.”

Từ quân gia “...”

Thái tử được cung nghênh đến dưới mái che nặng chờ kết quả sẵn sẵn. Nhóm nữ quyến cũng rối rít đứng dậy di chuyển qua theo, các a hoàn thái giám theo sát chủ tử hầu hạ từng bước, chỉ có Từ quân qua và ta ở yên tại chỗ.

Từ quân gia thờ dãi nói với ta: “Tiểu Nguyệt à, sau này nói chuyện, hãy nhớ nhiều người nhiều miệng, nhất định phải cẩn thận.”

Ta “...” ta không biết mình nói sai ở đâu, nhưng ngẫm nghĩ một chút cuối cùng vẫn không hỏi lại. Từ quân gia lớn tuổi nhiều kinh nghiệm sống, ta tôn trọng ông.

Nhưng ta có hơi hối hận, buổi sẵn sẵn của hoàng gia chỉ mới bắt đầu, ta đã cảm thấy đây là một truy đuổi tàn nhẫn và vô nghĩa, cũng giống như tất cả những cảm giác mà kinh thành mang lại cho ta, sự lạnh lẽo vô tình cất giấu bên dưới vẻ phồn hoa hưng thịnh và những lực đục đầu đá của quyền lực cùng lợi ích.

Ta cúi đầu không nói gì, Từ quân gia lại lộ ra vẻ mặt bối rối, dùng một giọng mềm mại như bông nói chuyện với ta, dỗ dành ta như đứa trẻ.

“Không bằng lão nô đưa cô đi ra khu rừng phía sau ngắm suối, nước rất trong, còn có cá chép vàng, ở nơi khác không thể nào nhìn thấy được.

Ta gật đầu, đi theo Từ quân gia, đi được mấy bước không kim được quay đầu nhìn lại chỗ đội ngũ đứng chờ hiệu lệnh sẵn sẵn trước đó, trên sườn núi bốn bề tĩnh lặng, gió thổi qua cỏ dại nhấp nhô như sóng, ngay cả đám chim trời bị hoảng loạn trước đó cũng đã biến mất, dường như cảnh tượng đầm máu và tàn khốc kia chỉ là ảo giác.

Kết quả thật sự đến bên khe suối, chỉ có một mình ta.

Đi được nửa đường, Từ quân gia đã bị người ta gọi đi. Người đến là một tiểu thái giám có giọng nói the thé trong cung, nói trách phi của thái tử muốn gặp gia bộc trong phủ tướng quân, còn nói mất Từ quân gia chạy tới một nơi hẻo lánh như vậy, hại hắn phải vất vả lắm mới tìm ra.

“Tên tiểu gia nô này không nghe lời, lão nô đang muốn tìm một chỗ dạy bảo hắn.” Từ quân gia nhìn cũng không nhìn ta, lập tức nói với tiểu thái giám kia một câu như vậy.

Tiểu thái giám đảo mắt nói: “Trắc phi của thái tử vẫn đang chờ.”

Từ quân gia liền quay đầu nói với ta: “Đến cánh rừng phía sau tự mình kiểm điểm, chờ ta trở lại báo cáo ngay.”

Ta biết Từ quân gia không muốn để cho nhiều người nhìn thấy ta, vì vậy khi bọn họ nói chuyện ta vẫn luôn cúi đầu, nghe thấy ông nói vậy liền đáp một tiếng, sau đó nhìn Từ quân gia cùng tiểu thái giám đó rời đi.

Ta nhìn ra được ông ấy không yên lòng, đi rất xa còn đưa tay ra sau lưng ra hiệu với ta, xua tay báo ta mau tránh đi.

Ta xoay người tiếp tục sai bước, khe suối cũng không xa, tiếng nước chảy róc rách xuyên qua từng kẽ đá, xung quanh là khung cảnh tĩnh lặng yên bình, quả nhiên tuyệt đẹp. Dưới ánh mặt trời nước suối xanh như ngọc, hai bên bờ cỏ dại tốt tươi, xung quanh là đá cuội nằm phơi mình dưới nắng, càng đến gần nước càng trong vắt có thể nhìn thấy tận đáy, thấp thoáng những chiếc vảy vàng ánh lên muôn màu lấp lánh, con nào con nấy xinh đẹp mũm mĩm, đầu tròn tròn đáng yêu không tả xiết.

Tuy là ngày mùa thu, nhưng ở lâu dưới ánh mặt trời không khỏi có hơi hanh nóng, ta thấy bốn bề vắng lặng. Từ quân gia trong một chốc cũng không thể quay lại, thế là cỡi luôn gầy ra bước vào trong nước. Suối cạn, dòng nước lượn quanh mắt cá chân rồi lững lờ trôi theo dòng, dưới đáy phủ kín đá cuội, dưới sự mài mòn của dòng chảy viên nào viên nấy bóng nhẵn mịn màng. Loài cá chép vàng đại khái hiếm khi nhìn thấy người, cũng không bị ai bắt, nên bọn chúng vô cùng dạn dĩ, từng con từng con bu lại lượn vòng quanh chân ta.

Ta lấy ngón tay chạm vào chúng, chúng cũng không trốn, có mấy con đặc biệt lớn gan, đại khái còn tưởng đến gần sẽ có thức ăn hiếm lạ, cố gắng bơi tới dùng mõ dớp dớp ngón tay ta, cảm giác ngựa ngửa lạ lắm khiến ta không khỏi bật cười.

Ta vô cùng vui vẻ, bỗng thấy nhớ tới cuộc sống vô tư lự không buồn không lo trên núi Bạch Linh. Mùa hè, chạy đến khe suối trong núi chơi, lòng ngập tràn hứng khởi định bắt một con cá mang về, nào ngờ ngã chổng vó trong nước, sư phụ tìm được ta, không kịp kéo lại, còn bị ta lôi luôn xuống suối.

Sau đó còn làm nũng muốn sư phụ công ta về, hai người đều ướm sưng. Ta giờ tay chạm vào cổ áo thấm lạnh của sư phụ, trong lòng thấy ảm nẫn, lí nhí nói xin lỗi người, nhưng còn chưa kịp đợi sư phụ trả lời ta đã ngủ thiếp đi, dù sao y phục đã bị ướt hết, không cần phải lo lắng mình sẽ chảy nước dãi.

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên có tiếng hí vang điên cuồng dữ dội truyền tới, đám cá chép vàng sợ hãi nhanh chóng tản đi. Ta vừa quay đầu lại, nhất thời không thể tin được mở to hai mắt nhìn.

Là một con ngựa cao to khổng lồ, từ trong rừng lao ra, giẫm trên dòng suối phi thẳng về phía ta, dòng nước vốn tĩnh lặng bị vó ngựa khuấy tung cuộn trào, nước bắn tung tóe bốn phía như những lưỡi dao sắc bén không ngừng chọc vào mắt ta.

Ta trốn tránh theo bản năng, trong nháy mắt nhìn thấy từ trong miệng ngựa tràn ra bọt mép.

Ngựa điên? Trong khu vực săn bắn sao lại có ngựa điên?

Con ngựa điên lao thẳng về phía ta, tình huống ngàn cân treo sợi tóc khiến ta không thể nghỉ ngơi được bất kỳ điều gì khác, chỉ biết bỏ chạy theo bản năng. Dòng suối dịu dàng bỗng trở nên hung hăng dữ tợn, đá cuội hiền lành bỗng chốc ẩn chứa đầy nguy hiểm ngăn trở bước chân của ta, khiến ta không cách nào vùng chạy, càng khó nói đến chạy thoát, bước thứ hai ta trượt chân té ngã thân thể bổ nhào vào trong nước.

Nước từ mọi hướng ập đến, tràn vào mũi miệng ta, làm hai mắt ta cay xè. Ta vùng vẫy hai tay muốn nắm lấy thứ gì đó để vùng dậy, nhưng chỉ có thể bắt được những viên đá cuội trơn trượt và dòng nước lạnh không ngừng chảy qua kẽ tay.

Tiếng vó ngựa mỗi lúc một gần, cả con suối ầm ầm chấn động, ta cắn răng cố gắng một lần nữa, rồi cuộc lăn tròn một vòng bò dậy, tiếng hí điên loạn kia đã gần trong gang tấc, không có thời gian quay đầu lại, ta dùng hết sức lực chạy như bay qua phía bờ bên kia, thân thể ngã nhào xuống bụi cỏ, khuỷu tay va vào tảng đá lớn nhỏ ra, đau đến thấu xương.

Mờ mắt ra nhìn, con vật khổng lồ kia vừa mới lướt qua chân ta trong tích tắc, suýt tí nữa ta đã bị nó giẫm chết.

Ta không màng khuỷu tay đau đớn chồm dậy, trong lúc thần hồn còn chưa kịp bình tĩnh lại, đã thấy con ngựa điên lao vọt đi hơn mười trượng bỗng dừng phát lại, sau đó từ từ quay đầu, hai mắt đỏ ngầu nhìn ta chăm chăm.

Ta phút chốc khiếp sợ.

Con ngựa này tuy bị điên, nhưng nó có mục tiêu, mục tiêu của nó là ta!

Con ngựa điên giẫm vó trước vào dòng suối, nó lắc mạnh cổ, cái bồm rôi tung dựng lên trong gió. Mắt thấy lại là một cuộc tấn công điên cuồng khác, trong thời điểm sinh tử ta đột nhiên lấy lại bình tĩnh, vói ngón tay không ngừng run rẩy vì đau nhức vào túi lấy lọ thuốc luôn mang theo bên người ra.

Tiếng vó ngựa lại vang lên, con ngựa điên lại lao về phía ta, ta dùng ống tay áo bịt mũi miệng, trong lúc nó sắp sửa lao tới trước mặt ta, ta lập tức vung tay, hất toàn bộ thuốc trong lọ về phía nó.

Bột thuốc màu xanh nhạt cuốn bay trong gió, con ngựa vẫn phi nước đại không dừng, bỗng hí vang một tiếng dài.

Ta kiểm chế bản năng quay đầu bỏ chạy thôi thúc, yên lặng nhìn con ngựa điên bốn vó tung lên nửa chừng không, mắt thấy nó sắp hạ xuống giẫm trên người ta, nhưng ở một khắc cuối cùng, hai đầu gối nó mềm nhũn khụy xuống, thân thể không lồ nện xuống dòng suối, phát ra một tiếng ỳnh nặng nề, khuấy nước bắn lên tung tóe.

“Nguyệt nhi!”

Ta nghe thấy một tiếng gọi lạc giọng, quay đầu lại chỉ thấy tướng quân mặc giáp bạc phi nhanh như tên bắn, tới bên cạnh ta lập tức phóng mình xuống ngựa, vươn hai tay ra bắt lấy ta.

Biểu cảm trên gương mặt sư phụ làm ta sợ hãi, ta cảm thấy phảng phất như trở lại lúc mắc kẹt trên cây thông cheo leo bên vách đá sừng sững đáng sợ ở Bắc Hải đất Liêu, người lo lắng cho ta còn hơn ta lo lắng cho bản thân mình.

“Sư phụ, ta không sao.” Ta trò tay nắm lấy tay tướng quân, ngón tay người lạnh như băng.

“Nàng không sao.” Một lúc lâu sau tướng quân mới lặp lại lời của ta, rõ ràng là một câu kết luận, nghe giống như là xác nhận với ta.

Ta lập tức nói lại một lần nữa: “Ta không sao.”

Lúc này thần sắc trên gương mặt người mới bớt nhợt nhạt, lại cẩn thận kiểm tra thân thể ta một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng mới buông tay ra.

“Nàng lên ngựa của ta đi, ta xem qua con ngựa chết này một chút.”

Ta gật đầu, Ô Văn Đạp Tuyệt không biết từ khi nào đã thông thả đi tới bên cạnh chúng ta, cúi cổ xuống dụi vào ta, ta biết đây là biểu hiện thân thiết nhất của nó, liền vòng tay qua ôm cái cổ ấm áp của nó.

Tướng quân xoay người, đi về phía xác con ngựa đang còn nằm trong nước.

Ta lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm, hết thảy sự hãi đã trôi qua, bất luận vừa rồi vừa mới xảy ra chuyện gì, xảy ra như thế nào, sư phụ tới, tất cả mọi chuyện đều sẽ được giải quyết.

Ta cố gắng đặt một chân lên bàn đạp của Ô Văn Đạp Tuyệt.

Trong gió bỗng truyền đến một âm thanh khác thường, giống như có một vật gì đó cực kỳ bén nhọn rạch toang tĩnh lặng. Ta mờ mịt quay đầu lại, sau đó nghe thấy một tiếng thét chói tai phát ra từ trong cổ họng mình.

Ta nhìn thấy một mùi tên màu đen từ trong khu rừng đối diện khe suối xé toạc không khí lao tới, bắn thẳng vào lồng ngực sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Mùi tên màu đen kèm theo một tiếng ‘xoẹt’ bén ngọt vang lên, cắm phập vào bên trong giáp bạc.

Ta há hốc miệng, nhưng rồi cuộc không thể phát ra được thêm bất kỳ âm thanh nào, nỗi kinh hoàng khiếp đảm đã khiến ta nghẹt thở.

Thân thể sư phụ chao đảo, vẻ mặt mang theo một tia mờ mịt, sau đó mới từ từ ngã ngồi xuống, nửa thân người lọt vào trong nước, ngã ngồi bên cạnh xác con ngựa, một bàn tay bụm lồng ngực mình.

Ta cũng không biết mình đã nhào tới bên cạnh người như thế nào, nước suối lạnh buốt, bọt bắn tung tóe, cảnh vật vốn tĩnh lặng êm đềm giờ giống như phủ kín một màu máu, mọi thứ trong mắt ta đều trở nên mờ ảo mơ hồ.

Ngoại trừ thân tên cắm non nửa vào lồng ngực sư phụ, ba ngạnh mũi tên cũng không dài, ngay cả phần đuôi cũng không có, nhất định là dùng kinh nổ bắn ra, tốc độ cực nhanh và lực sát thương rất mạnh, nếu không có áo giáp, nói không chừng lúc này nó đã đi qua ngực, xuyên thẳng qua thân thể.

Cho dù có áo giáp ngăn cản, mũi tên kia cũng đã cắm vào hơn một tấc, vị trí vô cùng nguy hiểm.

“Sư phụ...” Ta quỳ gối bên cạnh người. Làm nghề y đòi hỏi não bộ phải tỉnh táo để kiểm tra thương thế, nhưng các ngón tay ta không ngừng run rẩy, trong mắt nhuộm đỏ một màu máu, cũng không biết mình có thể nhìn thấy rõ được mọi thứ trước mắt hay không.

Một loạt tiếng ồn ào từ xa dội lại, trong rừng lại hiện ra rất nhiều ngựa, những người trên lưng ngựa hét to, nhưng ta không biết đến tột cùng bọn họ đang nói gì, chỉ cảm thấy nước suối cuộn trào tung tóe, theo bản năng ôm lấy sư phụ.

Ngón tay lạnh như băng của người áp trên mu bàn tay ta, khẽ đẩy ta ra, đồng thời nghiêng vai che nửa thân người ta sau lưng mình, nói một câu rất nhẹ: “Nguyệt nhi, đừng sợ.”

Cảm giác lạnh buốt từ mu bàn tay truyền đến khiến toàn thân ta run rẩy, ta hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh, nhìn thoáng qua những người đang cưỡi ngựa phi tới, sau đó cúi đầu đưa ngón tay đã thối run rẩy ra bắt đầu kiểm tra vết thương của sư phụ.

“Là Từ Bình và Từ quân gia bọn họ đang đến, sư phụ, chàng đừng cử động, để ta xem miệng vết thương.”

“Tướng quân!”

Từ Bình là người đầu tiên lao tới, vừa nhảy vọt xuống ngựa lập tức băng qua dòng nước chảy về phía bọn ta, về mặt kinh hãi, phóng như bay tới quỹ một gối xuống, giơ tay ra nhưng cũng không dám chạm vào sư phụ, chỉ gọi thêm một tiếng ‘tướng quân’, giọng đầy lo lắng.

“Từ Bình, cậu giúp ta chuyển sư phụ lên chỗ đất bằng phẳng đi.” Ta nghe thấy giọng nói của mình, không ngờ lại có thể bình tĩnh đến vậy, không hề hoảng loạn sợ hãi.

Từ Bình cũng là người xông pha nơi chiến trường, sau phút chốc hoảng hốt lập tức định thần lại, nâng tướng quân dậy, đỡ người nằm xuống bên bờ suối.

Ta lấy con dao nhỏ trong túi thuốc ra, một tay giữ mũi tên, tay kia cầm dao, cẩn thận nói: “Sư phụ, bây giờ ta cắt mũi tên, cởi áo giáp kiểm tra vết thương, chàng cố chịu đựng một chút.”

Ánh mắt đen như ngọc của sư phụ giao với ánh mắt ta, trong đó ẩn chứa rất nhiều lời muốn nói, tuy người không nói ra nhưng ta vẫn có thể hiểu hết.

Người muốn ta đừng sợ, ta sẽ không sợ.

Ta không nói thêm gì nữa, giơ tay lên một dao cắt đi phần thân tên nằm ngoài áo giáp.

Những người khác cũng lao tới, Từ quân gia một đầu tóc bạc trắng chạy đến bờ phía, mọi người xuống ngựa, bọn họ đều là thị vệ trong cung, người hôm đó đưa sư phụ về – Vân Kỳ cũng có mặt, sắc mặt trầm xuống nặng nề, quay đầu dặn dò người bên cạnh, muốn người đó lên ngựa phi về bẩm báo với thái tử.

Ta cẩn thận cởi áo giáp của sư phụ ra, sau đó mặt mũi lập tức trắng bệch.

Từ Bình và Từ quân gia ở ngay bên cạnh, vẫn luôn nhìn ta đầy lo lắng, lúc này lên tiếng: “Sao vậy?”

Ta dùng mũi dao rọc phần vải áo quanh vết thương, mũi tên bắn vào vị trí của phổi và tim, cắm vào thật khá sâu, mặc dù nguy hiểm, nhưng cũng không phải không chữa được, nhất là đối với ta mà nói, nhưng...

Đầu tiên còn chưa rút ra, nhưng máu vẫn từ từ chảy ra từ chỗ bị đâm, ta nín thở dùng đầu ngón tay quệt một ít máu đưa ra ánh nắng nhìn.

Từ chỗ vết thương chảy ra, là máu đen!

Ta lại cúi xuống, sư phụ vẫn nhìn ta như cũ, ánh sáng trong mắt đã tối sầm, nhưng trên mặt không có vẻ đau đớn, chỉ là một môi, đôi môi tái nhợt khẽ giật giật, như muốn an ủi ta, nhưng không thể nói nên lời.

Ta bắt đầu đưa tay lục tìm trong túi áo, ngón tay cứng đờ, mấy lọ thuốc rơi vung vãi khắp mặt đất, ta vội chụp lấy cái lọ màu xanh kia, đổ hết thuốc bên trong vào lòng bàn tay, đưa đến miệng sư phụ: “Sư phụ, mau uống thuốc.”

Nhưng đã muộn, ánh mắt người đã nhắm lại.

Ta hét lên, nhưng Từ quân gia đã nhanh tay bịt miệng ta lại. Máu máu trước mắt vốn đã tan ra giờ lại quay trở lại mà càng trở nên dày đặc hơn, thấm vào trong mắt ta, khiến mọi thứ ta nhìn thấy phủ đầy một màu đen của máu.

Chuyện đại tướng quân bị ngộ thương trong khu sân bắn của hoàng gia, dường như trong nháy mắt đã lan truyền cả khắp kinh thành.

Nhưng những chuyện khiến người ta kinh động cứ theo nhau mà đến, ngày hôm sau sau buổi săn bắn, Thiên Nguyên đế đột nhiên trở bệnh nặng, đêm đó đã băng hà trong cung Triều Dương.

Trong nhất thời cả nước đại tang, cả thành phủ khắp một màu trắng, đặc biệt là trong kinh thành, trên đường phàm là cửa nhà sơn đỏ đều phải quét trắng. Gánh hát, kỹ viện đều phải tạm dừng ba tháng, ngay cả các tửu điếm cũng không được phép treo đèn lồng gì khác ngoài màu trắng.

Hoàng gia chìm trong bầu không khí trang nghiêm tĩnh lặng, khắp nơi phủ một màu âm u âm đạm, tân hôn cưới gả đều phải lén lút lút, hồng y hỷ phục không được phép ra cửa.

Ngay cả nhóm hoàng tôn cũng yên phận hơn rất nhiều, không còn đi khắp nơi điếu võ dương oai trong kinh thành. Các địa điểm vui chơi giải trí đều đóng cửa, thái tử tân nhậm chưa đứng vững, tránh không khỏi có phần an phận dè chừng.

Về phần văn võ trong triều, ai nấy đều nom nớp lo sợ, tất cả đều âm thầm rí tai nhau vua nào triều thần nấy, không biết sau khi thái tử lên ngôi sẽ có biến động như thế nào, trong nỗi bất an, mọi người lén qua lại thăm viếng nhiều hơn.

Chỉ có phủ tướng quân công lớn đóng chặt cả ngày, ta luôn ở bên cạnh sư phụ trong vòng ba thước, được liệu đưa vào trong phòng, ta đặt một lò thuốc nhỏ bên cửa nơi có thể nhìn thấy được mọi động tĩnh trên giường, tự mình sao thuốc, sao xong đích thân bê qua, không để cho bất kỳ người nào khác đụng vào.

Sau đó, ngay cả Từ quân gia cũng không nhìn được nữa, một mạch kéo ta ra, bảo ta trở về phòng nghỉ ngơi một lúc.

Ta ôm lấy khung cửa, chết cũng không đi, nhưng lại sợ phát ra tiếng động, cắn chặt môi không để phát ra bất kỳ âm thanh gì.

Kỳ thật Từ Bình cũng không khác gì, vẫn luôn đứng canh giữ bên cửa, ngay cả giữa đêm khuya muộn hẳn tay vẫn ôm chặt kiếm, hai mắt đỏ ngầu vẫn vận tia máu.

Tại nạn ở bãi săn bắn lần này, bất luận được giải thích như thế nào thì trong lòng ta vẫn biết rõ, đây không phải là ngộ thương, mà là một vụ mưu sát, hung thủ dùng phương pháp tàn độc nhất muốn đẩy tướng quân vào chỗ chết, không biết đã lên kế hoạch bao lâu, thậm chí ngay cả ta cũng tính vào.

Từ sau khi trở lại bên cạnh sư phụ, đã có quá nhiều âm mưu đáng sợ như vậy, rần rần trong doanh trại, nội gián tư thông với quân Liêu, hiện tại ngay cả trong thành cũng đầm máu. Trước khi tìm ra được hung thủ, ta không thể tin tưởng bất kỳ một ai.

Ngày thứ ba sau khi được đưa về phủ, cũng chính là ngày thứ hai sau khi hoàng đế băng hà, tướng quân mới tỉnh lại. Trên mũi tên dính đầy nọc rắn cực độc, cùng một loại với mấy con rắn đen mà ta đã bắt được ở quân doanh trước đó. May mà khi đó ta đã lấy nọc độc đi điều chế thuốc giải, lần này vừa vận sử dụng.

Dù vậy, với loại độc được xưng là kiến huyết phong hầu* kia cũng khiến cho sư phụ ngủ li bì suốt gần ba ngày, chất độc chạy vào trong phổi, ngay cả lúc mê man bất tỉnh vẫn không ngừng ho, ho đến thổ huyết.

(*Kiến huyết phong hầu: thành ngữ chỉ loại độc cực mạnh, khiến trái tim tê liệt, tắt thở.)

Trước giờ ta vẫn luôn tự hào về y thuật của mình, nhưng lúc này lại vô cùng chán ghét bản thân, cho dù đã làm hết những gì có thể vẫn phải nhìn sư phụ chịu đựng nỗi đau đớn như vậy gầy vò, lại không dám khóc, cảm thấy nước mắt không giải quyết được chuyện gì, ngay cả ý nghĩ muốn khóc cũng ráng kìm nén lại.

Sư phụ mở mắt ra nhìn ta một hồi lâu, câu đầu tiên cất lời là: “Nguyệt nhi, sao nàng lại tiêu tụy như vậy...” Thanh âm khàn nghẹn, không thể nào nghe rõ.

Ta nhìn người, cổ nở nụ cười, nhưng dù cố gắng thế nào nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Trong lòng mắng mình không có tiền đồ, đồng thời sợ bị sư phụ nhìn thấy, cúi thấp đầu vùi vào vai người, không kim được tiếng thút thít.

“Sư phụ, nơi này đáng sợ quá, chúng ta trở về đi, về núi Bạch Linh đi...”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Sư phụ chính là đại tướng quân đương triều, phụ trách trông coi binh mã ba châu U – Thanh – Ký, binh quyền của thiên hạ nắm giữ trong tay, hoàng thân quốc thích từ trên xuống dưới không ai sánh bằng, muốn rời khỏi triều đình lập tức rời đi, hẳn nhiên là chuyện không thể nào.

Vì vậy những gì ta nói, chỉ có thể xem như một câu nói bừa của tiểu hài tử bị hoảng hốt.

Nhưng ta là thật lòng thật dạ.

Ta không muốn ở lại kinh thành thêm nữa, khó khăn hơn cả biên cương, giảo quyệt hơn cả địch quốc, xung quanh là những nguy hiểm trí mạng không ngừng rình rập, thà rằng đối mặt với đao kiếm lao thẳng vào nhau trên chiến trường, so với nơi này nơi nào cũng đỡ đáng sợ hơn rất nhiều.

Không chỉ riêng ta, những người khác cũng nghĩ như vậy.

Ban đầu mười tám đội trưởng kiểu kỳ vì có công được thăng chức hiệu úy, Hàn Văn và Trần Khánh được phong làm thiên tướng quân, bởi vì binh mã bị chia tách, tất cả bọn họ đóng ở doanh trại bên ngoài thành chờ chiếu văn. Ngày thứ hai sau khi sư phụ gặp tai nạn, chín người trong số họ do Trần Khánh dẫn dắt tiến vào thành chạy thẳng tới phủ tướng quân, không màng gì tới lệnh cấm đi lại ban đêm, cùng với Từ Bình cùng nhau canh giữ trong phủ, trong một ai, không một người nào trở về doanh trại.

May mà đêm đó Thiên nguyên đế băng hà, trong ngoại cung là một khối hỗn loạn, từ đầu tới cuối không có ai để ý tới bọn họ.

Chín người này trông coi cả đêm, mãi cho đến sáng hôm sau những người còn lại đến phủ thay thế mới rời đi. Sư phụ chưa tỉnh, Từ quân gia cũng không làm chủ được, đành phải chờ cho đến khi tướng quân tỉnh lại mới đến trước giường bẩm báo.

Không đợi ông ấy nói xong, ngoài cửa đã có tiếng đầu gối chạm đất. Hàn Văn quỳ xuống trước nhất, không có ai lên tiếng, ai nấy đều siết chặt nắm tay.

Sư phụ trầm mặc một hồi mới lên tiếng: “Từ Bình, bảo bọn họ trở về đi.”

Từ Bình đã quỳ trước giường, mấy ngày không chớp mắt, hai mắt đỏ ngầu, giọng khàn sạn.

“Tướng quân, bọn thuộc hạ nguyện đổ máu trên chiến trường...”

Ta nghe vậy thoáng hoảng hốt, không kim được tiến sát lại bên cạnh giường. Trong phòng có người, ta không thể quá gần gũi với sư phụ, nhưng theo bản năng nhích tới gần người một chút mới thấy yên tâm.

Sư phụ rù mí mắt, lúc lúc lâu sau mới cất giọng, nhìn Từ quân gia đang đứng bên giường nói: “Đỡ ta đứng dậy.”

Từ quân gia quýnh quýnh, lắc đầu nói: “Tướng quân, chuyện này không được...”

Sư phụ nằm suốt ba ngày, gắng gượng chống chọi được nhờ vào chút canh thuốc ít ỏi mà ta cứng rắn dứt cho người. Giương mặt không có chút huyết sắc, hốc mắt trũng sâu, nhưng ánh nhìn nghiêm nghị, khiến cho Từ quân gia lập tức thu lại giọng nói.

Từ quân gia đỡ sư phụ xuống giường, ta tỉnh lên tiếng, nhưng sư phụ dùng ánh mắt ngăn cản ta.

Ta chột cảm thấy sợ, không dám phát ra tiếng, chỉ tro mắt nhìn người đi ra cửa, ở trước mặt toán nam nhân đang quỳ dưới đất đầy Từ quân gia ra, tự mình đứng thẳng nói chuyện.

“Hôm nay các người không quay về, ngày mai muốn đổ máu trên chiến trường, cũng là điều không thể.”

Mọi người cúi gằm mặt, Hàn Văn dập đầu xuống đất, vang lên một tiếng ‘bộp’.

Đợi cho bọn họ đều đi rồi, trong phủ mới hoàn toàn yên tĩnh trở lại. Sư phụ đứng yên ở cửa giấy lát, Từ quân gia và Từ Bình tiến lên muốn đỡ người nhưng sư phụ lại bảo bọn họ rời đi. Trong phủ từ trước đến giờ không khác gì doanh trại, không ai dám làm trái mệnh lệnh của tướng quân, có điều trước khi đi mọi người đều đưa mắt nhìn ta, về mặt đầy lo lắng.

Đến cuối cùng, bên cạnh sư phụ chỉ còn lại một mình ta.

Ta bước tới, ôm lấy thất lũng sư phụ.

Người đang run rẩy, chất độc làm cơ thể người suy yếu, cho dù chẳng qua chỉ đứng thẳng như vậy, cũng là một việc gian nan khổ cực.

Ta nghĩ đến hình ảnh sư phụ phóng ngựa phi như bay ở Bắc Hải mấy tháng trước, đau lòng đến độ trái tim thất lại.

“Sư phụ, quay vào phòng nghỉ ngơi đi ạ, bọn họ đều đi rồi, không cần lo lắng đâu ạ.”

Sư phụ gạt đầu, xoay người cùng ta quay vào phòng, trọng lượng của cơ thể dần dần đè xuống người ta, mấy bước cuối cùng đột nhiên ho sặc sụa.

Là cái loại ho đến xé gan xé phổi, mang theo mùi tanh của máu.

Cho dù ta biết đây là do vết thương ở phổi gây ra, là điều trị có hiệu quả, nhưng trong nháy mắt vẫn không kim được nỗi sợ hãi.

Người ho mãi cho đến khi ngồi xuống giường, lúc nằm xuống vẫn nắm chặt tay ta, không cho ta rời đi.

Ta cơ hồ hét lên: “Sư phụ, ta đi lấy thuốc cho chàng, chàng đợi một chút, sẽ xong ngay thôi.”

Người lắc đầu, trong hơi thở ngắt quãng cố cất giọng, về mặt nghiêm nghị trước đó đã biến mất, ánh mắt nhìn ta hết đổi ám áp dịu dàng.

“Đừng sợ, Nguyệt nhi, mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Những giọt ước mắt còn chưa kịp khô trên gương mặt ta lại lóc tóc nhỏ xuống.

Sư phụ đưa tay lau cho ta, rồi nói: “Là ta không tốt, không nên để nàng ở nơi này, để ta viết thư cho sư phụ, bảo người đưa nàng về núi Bạch Linh.”

Ta liều mạng lắc đầu: “Ta không đi, ta ở bên cạnh chàng, sư phụ chàng đừng gấp phải việc gì, nếu chàng xảy ra chuyện, ta thà rằng chết trước chàng.”

Ta vừa nói những lời này khỏi miệng, sắc mặt sư phụ lập tức biến đổi, còn chưa kịp nói gì đã ho sặc sụa, lần này ho đến không kìm được, người đưa tay bịt miệng, máu từ kẽ ngón tay chảy ra, đỏ tươi đến nhức mắt.

Ta lo sợ đến hoảng loạn, xoay người chạy đến bên kệ lấy lọ thuốc, cũng không màng đến việc rót nước, lật đặt quay lại nuốt viên thuốc vào khe miệng người.

“Sư phụ, chẳng mau uống thuốc đi.”

Người hoàn toàn không nhìn ta.

Ta liền quý ‘bộp’ xuống, hai tay bám trên mép giường, giọng hoảng hốt: “Sư phụ, chẳng dừng tức giận, ta nói sai rồi, sau này ta không bao giờ nói lung tung nữa, ta biết chàng đau lòng, ta nghe theo chàng, hết thấy đều nghe theo chàng.”

Ta nghe thấy tiếng thờ dài, viên thuốc trong tay bị ngón tay lạnh như băng lấy đi, sư phụ vuốt tóc ta, hạ giọng nói:

“Nàng biết sư phụ đau lòng là được rồi.”

Có một lúc như vậy ta không thể ngược lên nhìn gương mặt sư phụ, khoảnh khắc hốt hoảng kia đã làm cho toàn thân ta mềm nhũn.

Tác dụng của thuốc rất mạnh, chờ đến khi ta lấy lại được sức lực đứng dậy bưng nước tới lau vết máu, sư phụ đã chìm vào giấc ngủ. Ta cẩn thận lau sạch khe mũi người, rồi vắt khăn lau vết máu ở kẽ ngón tay, đang lau bỗng khựng lại, suy nghĩ một thoáng, cúi đầu, cẩn thận mà trấn trọng hôn đôi môi người.

Bờ môi lạnh lẽo đó vẫn còn mang theo mùi máu nhân nhát, nhưng mềm mại, không quá khô ráp.

Ta đã thôi không còn rơi nước mắt nữa, có một số việc nếu đã quyết định thì không được phép yếu đuối. Ta sẽ luôn ở bên cạnh sư phụ, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, ta đã quyết định rồi.

Đêm hôm sau tướng quân tỉnh lại, trong phủ có một vị khách không mời mà đến.

Xe ngựa đến phủ tướng quân vào lúc nửa đêm, xe đen ngựa đen, cũng không đi cổng chính mà vòng qua phía cổng sau, Tiểu Thụ chạy ra mở cửa còn tưởng đã xảy ra chuyện gì.

Không ngờ là thập nhị hoàng tôn tới.

Hiện tại không thể gọi là hoàng tôn nữa, thái tử lên ngôi hoàng đế, đại hoàng tôn và Từ Cẩm trở thành hoàng tử, thân phận vô cùng tôn quý, ai nhìn thấy cũng phải cúi thấp người.

Ngay cả ta cũng cảm thấy Từ Cẩm đã thay đổi rất nhiều, vận áo choàng đen vội vã đi vào, thấy ta đứng ở cửa phòng ngủ của sư phụ bước chân thoáng khựng lại, trên gương mặt cũng không mang theo nụ cười, chỉ nói một câu.

“Bội Thu thế nào? Ta muốn gặp hắn.”

Khác biệt hoàn toàn với dáng vẻ lúc nào cũng tươi cười, ta không dám thừa nhận có quen biết hắn.

Từ quân gia đã chạy tới, Từ Bình vẫn luôn đứng canh chừng bên ngoài phòng ngủ, nhìn thấy Từ Cẩm nhanh chóng hành lễ, nhưng sau khi đứng lên cũng không có ý tránh ra ngoài, chỉ nhìn ta.

Mấy nam nhân đi theo phía sau Từ Cẩm liền tiến lên trước một bước, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Cửa mở ra, sư phụ đứng ở cửa, như thể cảm nhận được sự lo lắng của ta, một tay đặt trên vai ta trấn an, thanh âm rất thấp.

“Nhị hoàng tử, mời vào trong nói chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Trước lễ tang của Thiên Nguyên đế, khắp kinh thành bao trùm một bầu không khí nom nớp lo sợ, đặc biệt là đối với văn võ bá quan mà nói, từ tam công cửu khanh cho tới huyện úy hương quan tất cả đều không tránh khỏi sống trong tâm trạng phập phồng đoán, ngay cả những hoàng thân quốc thích kia cũng dè dặt cẩn trọng hơn bình thường rất nhiều, cả ngày âm thầm tính toán.

Nước không thể một ngày không vua, thái tử chịu tang, đại diện đăng cơ sẽ được tiến hành sau khi chôn cất tiền đế, nhưng việc lập thái tử không thể trì hoãn.

Tân đế duyên con cái bạc, nhiều năm như vậy nhưng chỉ có hai nhi tử một nữ nhi, từ xưa tới nay lập thái tử lập trưởng lập đích (*con của dòng chính*), đại hoàng tôn hiện tại cũng chính là đại hoàng tử do thái tử phi sinh ra, theo lý mà nói đó là ứng cử viên tốt nhất, nhưng sự đời không đơn giản như vậy.

Thái tử phi xuất thân cao quý, phụ thân chính là tiền hữu thừa tướng, cùng với hoàng hậu lúc trước cũng chính là đương kim thái hậu hiện giờ xuất thân cùng một gia tộc. Vương gia nắm giữ triều chính nhiều năm, một đường ủng hộ thái tử cho đến khi đăng cơ, chi tiết đại hoàng tôn do Vương thế tử phi sinh ra từ nhỏ đã hoang đường vô độ, cơ hồ từ đầu đường đến cuối ngõ đều biết danh, nam sắc nữ sắc gì cũng không tha, ngay trong ngày tiền đế băng hà còn đang lưu luyến tìm hoa vấn liễu trong con ngõ kỹ viện trử danh nhất kinh thành, khiến cho một đám nội thị nháo nhào tìm kiếm, gây ra một trận gà bay chó sủa nào loạn mịt mù.

Xưa nay hoàng đế gia thế thiếp thành đoàn, nhưng số nhân khẩu trong phủ thái tử lại ít ỏi đến đáng thương. Thái tử phi ghen tuông có tiếng lại gia thế bức người, năm đó nếu không có Vương gia như ngọn núi đứng sừng sững phía sau ủng hộ thì vị trí thái tử này không biết đã thuộc về ai, bởi vậy nhiều năm qua thái tử phi ngồi vững vàng trên ngôi vị, chiếm vị trí độc tôn trong phủ. Nghe nói năm đó trong phủ thái tử có nhiều nữ nhân mang thai nhưng trước khi sinh đều chết oan chết uổng, từ trên xuống dưới có không biết bao nhiêu oan hồn.

Về phần vị trí phi duy nhất của thái tử, ban đầu vốn là a hoàn thấp đến của phủ thái tử, vào phủ lúc thái tử đã gần bốn mươi và chỉ có một nhi tử duy nhất là đại hoàng tôn. Sau đó a hoàn này châu thai ám kết, thái tử đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tu sửa cho nàng một phủ riêng bên ngoài phủ thái tử, cuối cùng bảo vệ nàng ta sinh ra một nữ nhi, năm sau lại sinh hạ một nhi tử, một đôi trai gái phản điều ngọc mài, tiền đế yêu thích không rời, tự mình sắc phong nàng, lúc này mới có danh phận trắc phi của thái tử.

(**Châu thai ám kết: tặng tịu với nhau, vụng trộm mang thai.**)

Đôi trai gái trăm cay nghìn đắng mới có được này, chính là Cảnh Ninh công chúa và thập nhị hoàng tôn Từ Cẩm.

Hai hoàng tử chênh lệch nhau mười tuổi, trưởng hoàng tử cảnh rậm rễ sâu, dòng họ bên mẹ nắm giữ quyền lực trong triều nhiều năm, hoàng tử từ từ nhỏ đã thông tuệ, nổi bật xuất chúng trong đám hoàng tôn, cùng với việc giám sát và đồn đốc tác chiến ở Bắc Hải đại thắng trở về, đúng thời điểm được lòng dân.

Vương thừa tướng đã bệnh chết ba năm trước, mặc dù thế lực của dòng họ Vương trong triều vẫn lớn mạnh nhưng nay không thể so được với xưa. Nghe nói trước khi thái tử đăng cơ vẫn thường ở phủ bên ngoài, rất ít khi trở về phủ thái tử, đôi với đại hoàng tử cũng chẳng mấy mấy quan tâm, dành hết sự cung chiều ưu ái cho Từ Cẩm. Trước khi chiếu văn lập thái tử này hạ xuống, không ai có thể nói chính xác đến tột cùng vị trí thái tử này sẽ rơi vào tay ai.

Một ngày làm vương hơn cả đời làm chuột nhất, huống chi chuyện này có liên quan đến ngôi vị chân long thiên tử vạn dặm giang sơn, cho dù hai vị hoàng tử còn chưa chuẩn bị đầy đủ, nhưng những người ủng hộ ở sau lưng bọn họ đã mưu tính sâu xa hơn mười năm, mắt thấy lần này không thể tránh khỏi trận chiến giành giật ngôi vị đang từng bước tới gần, hầu như những ai chỉ cần có đầu óc mình hẳn một chút đã có thể nghĩ thấy được mùi tanh của máu.

Những điều này đều là Từ quân gia từng chút từng chút một nói cho ta biết, vốn dĩ tướng quân bị thương nặng, các đại thần trong triều khó tránh khỏi bận rộn, lui tới thăm hỏi là điều không thể thiếu, nhưng hiện tại tình hình trong triều như ngàn cân treo sợi tóc, Vương gia gây áp lực mạnh, lời toàn bộ đám văn võ đại thần ủng hộ thập nhị hoàng tôn lúc trước nay là nhị hoàng tử ra trấn áp buộc tội, chỉ cần tìm ra được một chút sơ hở là bị bãi chức điều tra thậm chí mất luôn của tính mạng.

Điều khiến cho người ta bất an nhất chính là chuyện đại tướng quân nắm giữ binh mã ba châu bị trọng thương trong khu săn bắn, tân đế vẫn một mực khoanh tay đứng nhìn không phán một lời, ai cũng biết nhị hoàng tử và tướng quân qua lại thân thiết, chuyện này được mọi người ngầm hiểu, dần dần gió trong triều có xu hướng nghiêng về một phía. Trước khi đưa tang Thiên Nguyên đế, từ đầu tới cuối chỉ có Từ Cẩm và Cảnh Ninh công chúa tới thăm hỏi sự phụ. Từ Cẩm đến vào lúc nửa đêm, cùng tướng quân hai người trò chuyện trong phòng hồi lâu, lúc đi sắc mặt vẫn nghiêm nghị nặng nề, thời điểm đi ngang qua ta dừng bước lại gọi một tiếng ‘Tiểu Nguyệt’, gọi xong nhìn ta, màu sắc trong đôi con ngươi thâm trầm sâu lắng, tựa như có rất nhiều điều muốn nói.

Nhưng một câu cũng không có nói ra, bởi vì người bên cạnh hắn đã lên tiếng thúc giục, thanh âm tuy cung kính nhưng vẫn có thể nghe ra được sự cấp bách, hắn liền dẫn bọn họ rời đi, không ở lại dù chỉ một khắc.

Sau đó Cảnh Ninh cũng đến, nhưng đến vào ban ngày, cũng giống như lần trước, đưa tôi về số đồ đại bổ, nhìn thấy tướng quân, còn chưa kịp nói gì đã bắt đầu rơi nước mắt, một người đẹp như vậy, đáng vẻ thù mị kiều diễm như hoa lê vương giọt mưa, nhưng cứ khóc không ngừng khiến người ta đau cả đầu, còn làm cho sự phụ phải hao tổn tinh thần và sức lực an ủi nàng.

Từ quân gia ngày đêm lo lắng, Từ Bình đêm ngày mất ngủ đêm chiêu, đao kiếm không rời thân, khỏe miệng vốn nhếch lên đã rất lâu rồi không được nhìn thấy, gần như sắp biến thành một người khác.

Trái lại người bình tĩnh nhất lại chính là tướng quân, ở trong phủ không hề nhắc một chữ tới chuyện này. Sau khi thân thể khỏe hơn vẫn bám báo đang mang bệnh trong người, cũng không vào triều, còn có lòng dạ thành thoi dạy ta thổi sáo.

Ta rất cố gắng học, nhưng nỗ lực mấy ngày vẫn không thể thổi được, thường khiến cho mấy tiểu nô bộc đi ngang qua phải bật tai.

Ta có hơi nản lòng, buổi cây sáo nói với sự phụ: “Khó nghe như vậy ạ?”

Thời điểm nói chuyện, chúng ta đang ngồi trong đình viện, vừa đúng ngày mùa thu, gió cũng không lạnh, sự phụ hỏi phục khá tốt, mấy ngày nay đã ho rất ít, sắc mặt cũng hồng hào hơn rất nhiều, nghe vậy mỉm cười.

“Bài khúc này hơi khó, đổi lại một bài đơn giản.”

Nói chuyện như vậy... sự phụ đối với ta thật tốt.

Ta đưa cây sáo cho sự phụ: “Sự phụ, vậy thì chàng thổi đi, ta nghe ạ.”

Sự phụ lắc đầu: “Đề lần tới.”

Ta cũng không nhất mực kháng kháng, nhìn thời gian đứng lên nói: “Ta đi bưng thuốc tới.”

Chờ thời điểm ta trở lại, xa xa nghe thấy tiếng sáo.

Là lần đầu ta đã từng nghe qua, khi đó ở quán doanh thường có người ngân nga, binh lính bình thường đều biết. Có lần sự phụ đi tuần tra quán doanh về muộn, ban đêm ta đi vòng quanh trong doanh trại tìm người, chưa đi được bao xa thì nhìn thấy có người ngồi vây quanh đồng lửa hát bài này, thoạt đầu chỉ một người cất giọng, từ từ những người khác cùng hòa theo.

Nhìn khói lang cuộn lên nơi phương bắc *(*Khói lang: khói báo động, đốt phân của con sói làm khói ám hiệu báo động.)*

Lòng như hoàng hà trải mệnh mông

Bao huỳnh đệ vui thấy nơi tha hương

Há gì cái chết đáp đền non sông

Đất Liêu buổi giá, ánh lửa chiếu vào gương mặt bọn họ, gió thổi những tiếng ca ưu tư trầm thấp vang vọng thật xa, một cảnh tượng khiến ta cả đời khó có thể quên được.

Tiếng sáo rồi rất da diết, sự phụ thổi sáo, bóng lưng như bức tranh tĩnh lặng, ta bỗng nhiên nghe thấy trong lòng hốt hoảng, đang muốn bước thật nhanh chạy đến, khỏe mắt đột nhiên nhìn thấy Từ Bình đang đứng một mình trong góc, trong tiếng sáo lồng mây rủ xuống, trong mắt tràn đầy bi phẫn.

Ta nghĩ tới những lời Từ Bình đã nói: ‘Tướng quân, bọn thuộc hạ nguyện đổ máu trên chiến trường...’

Ta cũng buông rũ rèm mí, sao có thể không thương tâm cho được? Cho dù sự phụ không hề nói bất cứ lời nào.

Sau khi tiễn đế băng hà một tháng, hoàng lăng cuối cùng cũng đã chuẩn bị xong, triều đình đại tang, ngày đưa tang hôm đó văn võ toàn triều xếp hàng ngoài cổng Huyền Vũ quỳ nghênh đón linh cửu tiền đế, chiếu văn được đưa tới phủ tướng quân, Từ nội thị tuyên đọc, tướng quân quỳ tiếp chỉ ngoài sân trước.

Ba ngày sau, vừa qua giờ tý, sự phụ ăn vận chỉnh tề chuẩn bị lên đường, các quan lại phải có mặt ở cổng Huyền Vũ trước khi mặt trời mọc. Cuối thu, sương đêm rét lạnh, cũng không biết nhóm lão thần từ tuổi tác đã cao làm thế nào để chống đỡ.

Ta vừa cột áo giáp cho sự phụ vừa lo lắng: “Bên ngoài lạnh như vậy, không phải đến giờ dần mới đưa tang sao? Sao lại phải đứng trong gió sớm như vậy.” *(*Giờ dần: 3-5 giờ)*

Sự phụ khẽ mỉm cười: “Không có việc gì, lúc này nếu ở Bắc Hải, khắp nơi phủ trắng sương giá.

Ta rù mí mắt, lặng lẽ nói thầm một câu.

Lúc này nếu ở Bắc Hải, sự phụ chàng đã không bị thương bị bệnh, tự do thoải mái ra vào quán doanh trên vạn người của địch kia.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 55

Edit: Mông

Beta: Tùn

Trung Nguyên năm nhất, đại tang Thiên Nguyên đế, linh cửu xuất phát từ cung điện đi qua cổng Huyền Vũ đến trước lăng mộ của hoàng đế.

Trung Nguyên để vả mới đăng cơ một thân tang phục trắng dẫn đầu nhóm hoàng hậu phi tần và các hoàng tử hoàng tôn cùng bá quan văn võ đi theo linh cửu đến Thái Miếu làm lễ.

Các bá quan văn võ đầu đội mũ mão trên người mặc áo tang trắng, đứng xếp hàng từ trên xuống dưới dọc theo bậc thang, mặt quay về hướng bắc. Kết thúc buổi lễ, các đèn chùa trong kinh thành đồng loạt rung chuông, trong tiếng chuông chùa vang vọng đội ngũ đưa tang từ từ tiến về phía lăng mộ, dân chúng quý gói hai bên đường, giấy tiền vàng mã bay trắng trời như tuyết đổ.

Linh cửu đi qua phủ tướng quân, Từ quân gia đã dẫn mọi người trong phủ xếp hàng quỳ đón ở cửa từ sớm, ta mặc y phục trắng quỳ phía sau Từ quân gia, ánh mắt không ngừng tìm kiếm bóng dáng sự phụ trong

hàng ngũ thật dài.

Nhưng đập vào tầm mắt là chiếc thuyền pháp sừng sững khổng lồ, được dùng để đốt hiến tế trước hoàng lăng lúc an táng linh cữu, dài khoảng sáu bảy mươi trượng, toàn bộ được làm từ lạng la tơ lụa, trên thuyền năm bước một lầu mười bước một gác, ngói vàng cột bạc, cung điện cao, sảnh tròn không thiếu một thứ gì, trên thuyền còn có năm trăm tên thái giám người hầu, cung nữ, người chèo thuyền... được làm sinh động như thật, gió thổi qua lạng la tơ lụa trên người bọn họ, như thể sẽ bước từ trên thuyền xuống bất cứ lúc nào.

Dân chúng có bao giờ nhìn thấy một vật hiếm lạ như vậy, ta nghe có tiếng xì xào nhỏ nhỏ: “Thế này thì xài hết bao nhiêu tiền chứ...”

“Đây chính là nhà hoàng đế đó.”

“Còn không phải cũng là chúng ta nuôi.”

“Suýt... muốn chết hà.”

Đội ngũ đưa linh cữu kéo dài chừng như không có điểm cuối, đội nghi trượng đi trước linh cữu đi qua, thuyền pháp đi qua, linh cữu đi qua, cuối cùng xe ngựa của hoàng thất trong tang phục xuất hiện, tân đế ngự trên long liễn*, hai hàng long được may bằng gấm trắng che trên đầu, hai vị hoàng tử cưỡi ngựa theo sát phía sau. Từ Cầm mặc đồ tang, nét mặt trang nghiêm, khiến ta nhớ tới đêm hôm đó hân xuất hiện trong phủ tướng quân một thân hắc y áo choàng đen, ánh mắt thâm trầm nhìn ta, đáng vẻ chừng như có rất nhiều điều muốn nói.

(*Long liễn: xe kéo của vua.)

Nhưng lúc này đây nhìn dưới ánh mặt trời lại hoàn toàn khác biệt. Một người bình thường lúc nào cũng cười đùa phong lưu một khi trầm tĩnh yên lặng đúng là còn nghiêm nghị hơn cả những người vốn mang vẻ nghiêm túc, ngay cả nốt ruồi dưới mắt kia cũng trở nên sắc bén, ánh mắt lướt qua khiến cho người ta không dám nhìn gần.

Nhưng thật sự vô cùng anh tuấn, ngay cả hai hàng ngư lâm quân đi bên cạnh cũng không ngăn được ánh mắt len lén nhìn trộm cùng những lời thì thào khe khẽ của dân chúng đang quỳ trên mặt đất, đặc biệt là mấy cô nương kia, một đám nước đầu lên ngắm nhìn rồi cúi xuống thẹn thùng đỏ mặt.

Có lẽ chỉ có ta, vừa nhìn lướt qua đã cảm thấy hoảng sợ, không kim được cú người xuống thấp hơn một chút. Từ quân gia lập tức chú ý, cũng không nói gì, chỉ di chuyển người tới phía trước che chắn ta kín kẽ.

Qua một lúc, tiếng thì thào khe khẽ xung quanh đột nhiên trở dậy, gần như là âm thanh ồn ào huyền ảo, xen lẫn với tiếng quát tháo của ngư lâm quân.

Ta lại ngẩng đầu lên, vừa liếc mắt qua một cái thì nhìn thấy sư phụ.

Tướng quân vận giáp bạc áo choàng trắng ngồi trên ngựa, trong gió lạnh sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt, nhưng tất cả những điều đó không ngăn được khí khái mãnh liệt tư thế oai hùng của một chiến thần. Dân chúng trong kinh thành đều biết sự cố ngoài ý muốn xảy ra ở khu sân bắn kia, trước đó có rất nhiều người đến canh giữ ở trước cổng phủ tướng quân, chờ đầu bếp và nô bộc trong phủ đi ra lập tức xúm lại hỏi thăm tình hình của tướng quân, lúc này nhìn thấy người bình yên vô sự xuất hiện trong đội ngũ đưa tang, cho dù biết đây là ngày quốc tang cũng không hề nén được nổi kích động.

Trận ồn ào náo động này khiến cho các hoàng tử đi ở phía trước đồng loạt quay đầu lại nhìn. Ngư lâm quân lập tức vung giáo dài quát bảo dân chúng im lặng, cuối cùng cũng không chế được đám đông nhộn nhạo.

Tướng quân vẫn trầm mặc, ở trên lưng ngựa mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ khi đi ngang qua phủ tướng quân mới khẽ nghiêng đầu như đang tìm kiếm gì đó.

Ta nước đầu lên, ánh mắt giao với ánh mắt sư phụ, ta cảm thấy nhất định nỗi lo lắng của ta đã toát ra trên gương mặt, bởi vì ánh mắt của sư phụ đột nhiên dịu xuống nhìn ta, trong ánh mắt mang theo sự ảm áp dịu dàng, khoảng cách xa như vậy vẫn khiến ta cảm thấy được an ủi vô bờ.

Sư phụ chỉ nhìn ta trong phút chốc rồi lập tức thu lại ánh mắt tiếp tục nhìn thẳng về phía trước, đội ngũ chậm chậm đi qua, cuối cùng biến mất ở cuối con phố dài. Dân chúng bên đường nháo nhào đứng dậy, lác lác hai đầu gối đã sớm tê cứng vì quỳ. Từ quân gia đưa tay kéo ta, ta vẫn nhìn theo hướng sư phụ biến mất, thật lâu không muốn nhúc nhích.

Từ quân gia lên tiếng: “Mau vào thôi, bên ngoài lạnh.”

“Khi nào thì đại lễ kết thúc ạ? Còn rất lâu sao?”

Từ quân gia dẫn mọi người vào phủ, vừa đi vừa đáp ta: “Còn sớm lắm, linh cữu sẽ được hộ tống đến hoàng lăng ở ngoại thành phía tây, đến đó sẽ có Khâm Thiên giám phụ trách tế trời, tế tổ tiên, tiếp theo sẽ đưa tiễn đến xuống địa cung, hoàng thượng và các đại thần ba bái chín lạy hành đại lễ, cuối cùng là phong lăng, không đến giờ xuất không thể nào xong được.”

(*Giờ xuất: 19h – 21h)

“Lâu như vậy...” Ta kinh ngạc: “Sư phụ còn phải uống thuốc.”

Từ quân gia nhìn Tiểu Thụ bọn họ đóng cổng lớn lại rồi mới nhìn ta mỉm cười: “Biết cô nương lo lắng cho tướng quân, có điều hôm nay không được rồi, phải chờ tướng quân trở lại thôi.”

Ta vô cùng thất vọng, làm gì cũng thấy không yên lòng, cứ ngẩng đầu lên nhìn trời tính canh giờ, cảm thấy ngày sao dài đằng đẵng. Muốn đi ra ngoài một vòng, lại nhớ tới hôm nay là quốc tang, tất cả các cửa hàng trong kinh thành đều đã đóng cửa ngừng kinh doanh, lính canh tuần tra khắp nơi trên đường, ra cửa cũng không có chỗ nào để đi.

Cứ chờ đợi như vậy, chờ đến khi trời tối, ta đã quanh quẩn ở cổng lớn của phủ tướng quân không biết bao nhiêu vòng.

Không ngờ cuối cùng chờ được, lại là nội thị trong cung.

Tiểu thái giám đứng ở sảnh trước cất giọng the the, nói hoàng thượng ngự chỉ, khâm điểm Từ tướng quân ở lại canh giữ cung Càn Thanh, túc trực bên linh cữu tiên đế, do đó đến đây thông báo cho trong phủ biết.

Từ quân gia không cho ta ra ngoài, tự mình mang người quỳ nghe, sau đó lại dẫn người đưa tiểu thái giám kia ra cổng. Ta ở sảnh bên nghe thấy vậy vô cùng nóng ruột, đợi Từ quân gia trở lại lập tức chạy đến nói chuyện.

“Vì sao muốn sư phụ canh giữ cung Càn Thanh, sư phụ bị thương còn chưa có khỏe lại.”

Từ quân gia kéo ta: “Không phải chỉ có một mình tướng quân canh giữ, đại tang có quy tắc như vậy, ba ngày sau khi chôn cất, hoàng đế và các hoàng tử phải túc trực ở cung Càn Thanh để bày tỏ lòng cung kính với tiên đế, bá quan văn võ đứng đầu sẽ có mấy người thay phiên nhau túc trực, ngày mai nhất định tướng quân sẽ trở lại.”

“Nhưng sư phụ còn đang phải uống thuốc mà.”

Hàng lông mày bạc phơ của Từ quân gia nhàu hết lại một chỗ, bắt đầu thờ dài: “Đã là thần tử...”

“Từ quân gia, lại có người đến.” Tiểu Thụ chạy vào.

“Ai vậy?” Ta và Từ quân gia nhất loạt quay đầu lại.

“Văn Kỳ đại nhân, vẫn là từ trong cung tới.”

Từ quân gia lập tức dừng tay ra hiệu, muốn ta quay về sảnh bên.

Ta sao có thể chịu đi xa, vào sảnh bên lập tức đổi mắt nhìn xuyên qua hoa văn chạm trổ trên khung cửa sổ, Văn Kỳ chính là thị vệ đại nội đã đưa sư phụ về khi người say hôm đó. Từ quân gia nghiêng đón chào hỏi: “Văn gia sao lại đến đây ạ?”

Văn Kỳ gật đầu với ông, nói chuyện rất khiêm nhường lễ độ: “Tại hạ phụng mệnh nhị hoàng tử đến đây, hôm nay Từ tướng quân phải túc trực linh cữu ở cung Càn Thanh, nhị hoàng tử nhớ Từ tướng quân mới bị trọng thương, sợ xảy ra sự cố ngoài ý muốn nên đặc biệt phái ta đến phủ mang người đi hầu hạ.”

Từ quân gia sùng sốt: “Chẳng phải Từ Bình đi theo tướng quân sao?”

Ta đi ra ngoài, hai tay lỏng trong ống tay áo hành lễ với Văn Kỳ.

“Văn đại nhân, có thể mang ta tiến cung cùng với ngài được không?”

“Tiểu Nguyệt!” Từ quân gia sốt ruột.

Văn Kỳ nhìn kỹ ta một lượt, vẫn khiêm nhường lễ độ: “Nếu Tiểu Nguyệt cô nương có thể đi thì không còn gì tốt hơn.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Edit: Mông

Beta: Tùn

Ta ngồi lên xe ngựa, theo Văn Kỳ vào cung.

Từ quân gia đưa ta ra đến tận cổng lớn, đôi hàng lông mày hoa râm không ngừng nhu chặt, dáng vẻ ngập tràn lo lắng, lập đi lập lại: “Đã trễ thế này còn đi vào cung, lão nô thật sự lo lắng...”

Ta buộc túi thuốc căng phồng ngang thắt lưng, cung tay đặt ngang đỉnh đầu nói: “Không có việc gì đâu ạ, con sẽ ở cùng một chỗ với sư phụ.” Suy nghĩ giây lát nói tiếp: “Là con tự mình muốn đi, con rất lo lắng cho sư phụ.”

Từ quân gia lộ ra vẻ ‘Ta cũng thực sự lo lắng cho con’.

Ta bỗng nhiên nhớ tới thời điểm sư tổ rời đi, người cũng không nói gì, chỉ vỗ vỗ đầu ta, tất cả nếp nhăn trên mặt dồn hết lại một chỗ.

Cách biểu đạt của Từ quân gia và sư tổ khác xa nhau, nhưng trong lòng ta hiểu được, bọn họ đều hết sức lo lắng cho ta, bọn họ đều đặt ta ở trong lòng, rất tốt với ta.

Ta vô cùng cảm động, thật sự nghiêm túc nói một câu:

“Không sao đâu ạ, con sẽ chăm sóc tốt cho mình, sư phụ và Từ Bình đều ở đó mà.”

Văn Kỳ đã sớm lên ngựa, tính tình vẫn rất tốt, không hề thúc giục bọn ta, càng không đến gần, chỉ ngồi trên ngựa chờ ở xa xa, nhưng con ngựa kéo xe đứng trong gió lạnh đã lâu cứ nôn nóng giẫm giẫm chân phát ra tiếng phi phi trong mũi.

Ta chào tạm biệt Từ quân gia, cuối cùng cũng lên xe. Rèm xe rất nặng, ta lấy ngón tay đẩy một góc hé ra nhìn, Từ quân gia vẫn đứng ở cổng lớn nhìn theo. Ngày quốc tang, hai bên cổng lớn của phủ tướng quân treo hai ngọn đèn lồng màu trắng, ánh sáng lơ mơ âm đạm, bóng đêm xung quanh như ẩn như hiện.

Xe rẽ ngoặt ở góc đường, rèm cửa đung đưa lay động, Văn Kỳ ở bên ngoài lên tiếng.

“Trời lạnh, Tiểu Nguyệt cô nương cẩn thận gió lạnh thốc vào, khi nào đến cung tại hạ sẽ gọi cô xuống xe.”

Ta ‘à’ một tiếng, thu ngón tay lại, tựa lưng vào buồm xe ngồi ngay ngắn vững vàng, không phát ra bất kỳ âm thanh gì nữa.

Đường phố trong kinh thành rộng rãi, ban đêm có lệnh cấm đi lại, trên đường yên tĩnh như nước, thỉnh thoảng có nha dịch kinh thành đi tuần tra đều lập tức dừng lại hành lễ với Văn Kỳ, ngữ điệu vô cùng cung kính, Văn Kỳ mở miệng nói câu nào, bên kia liền vâng dạ không ngừng.

Ta biết Văn Kỳ là thị vệ đại nội, hiện tại xem ra thân phận của hắn nhất định là có địa vị rất cao, ai thấy cũng đều phải cúi thấp đầu.

Đi một lúc lại ngừng, cứ như vậy cuối cùng cũng đến.

Đêm quốc tang, tất cả xe ngựa không được vào hoàng thành, Văn Kỳ tự mình đến xóc rèm mời ta xuống xe. Đây là lần đầu tiên ta đứng dưới hoàng thành vào ban đêm, linh canh mặc đồ trắng cứ năm bước một tốp mười bước một đội, đứng nghiêm trang chỉnh tề dưới ánh trăng. Ánh trăng chiếu vào mũi thương của bọn họ ánh lên ánh sáng lạnh lạnh.

Viên quan phụ trách cổng xem xét lệnh bài của Văn Kỳ vừa giờ cao đèn lồng nhìn ta, Văn Kỳ che lại thay ta, khiển trách: “To gan, đây là người nhà Từ tướng quân.”

Người nọ liền khom lưng cúi người thấp xuống, khúm núm nói: “Dạ dạ, tiểu nhân đắc tội, Văn đại nhân chớ trách.”

Ta nghe đến hai chữ ‘người nhà’ mặt liền ửng lên, may mà trời kéo mây che khuất ánh trăng vốn lơ mơ âm đạm, cách xa ánh sáng của ngọn đèn lồng, tất cả như chìm vào trong bóng tối, vừa vận giúp ta giấu đi gương mặt của mình.

Thị vệ trong cung bước nhanh ra, theo sau còn có hai tiểu thái giám, đến gần liền khom người hành lễ với Văn Kỳ, tiểu thái giám lên tiếng:

“Văn đại nhân, mời đi bên này.” Nói đoạn xoay người lại đi dẫn đường.

Văn Kỳ dẫn ta đi theo phía sau bọn họ hướng về phía trong cung, có người ở ngoài cổng dạy dỗ viên quan canh cửa kia, giọng đề xuống rất thấp nhưng vẫn theo gió tiếng có tiếng không rơi vào trong tai ta.

“Văn đại nhân tự mình đưa người vào mà người dám giờ đèn lên chiếu, muốn chết phải không? Lát nữa nhớ tỉnh táo lên cho ta, đêm nay cấm quân đại nội cùng ngự lâm quân đều phải ra vào, đừng tới vị ấy thì từ nay về sau nhà ngươi đừng mong sống qua ngày.”

Viên quan canh cửa kia sợ tới mức run rẩy ‘vâng dạ’ liên hồi.

Ta nghiêng đầu nhìn gương mặt Văn Kỳ, hắn vẫn không dừng bước tựa như không hề nghe thấy gì. Đêm tối đen như mực, nhưng cứ cách mười bước lại có một bệ đài bằng đá, trên đài thấp đèn chong, do quốc tang nên bên ngoài đèn được bao một lớp giấy trắng, chiếu khắp nơi thành một màu sáng trắng, dưới ánh sáng này gương mặt của Văn Kỳ đột nhiên trở nên xa lạ, đường cong sườn mặt cứng nhắc, răng hơi hé ra gồ lên, hoàn toàn không phải là gương mặt với những đường nét mềm mại, lễ độ khiêm nhường trong trí nhớ của ta.

Từng đội từng đội ngự lâm quân mặc giáp trắng trong tay cầm trường thương cùng cầm vệ quân vận y phục đen, thắt lưng đeo bội đao oai vệ lần lượt đi ngang qua bọn ta, tiếng bước chân nặng nề mà trật tự, không một ai nói chuyện.

Ta dần dần cảm thấy lo lắng không yên, hai tay bắt giác lỏng vào trong ống tay áo, nắm chặt vào nhau, kim nén trong chốc lát, rốt cuộc không kim được nữa, nhỏ giọng hỏi:

“Văn đại nhân, còn bao lâu nữa là đến cung Càn Thanh?”

Văn Kỳ cúi đầu nhìn ta: “Qua khỏi cửa cung phía trước là đến, Tiểu Nguyệt cô nương cảm thấy lạnh sao?” Ngữ điệu vẫn khiêm nhường lễ độ trước sau như một, nhưng lại khiến ta cảm thấy tất cả những gì mình

cảm nhận trước đó đều là ảo giác.

Vân Kỳ nói không sai, sau khi đi qua khỏi một cửa cung nữa thì nhìn thấy cung Càn Thanh ở phía xa xa.

Cung Càn Thanh là nơi ở của tiên đế, hiện tại dùng làm nơi túc trực linh cửu, hẳn nhiên đã được bố trí lại, xung quanh lụa trắng đung đưa, gấm trắng phủ kín, ngay cả hai cây cột chạm khắc rồng trước điện cũng bị bọc trong lụa trắng. Trong điện truyền ra tiếng tụng kinh đều đều, mùi nhang đèn tràn ngập trong không khí. Những tượng sĩ đeo đao cầm thương xếp hàng ngay ngắn trước điện, đứng lặng yên bất động như những pho tượng trong đền tối.

Tiểu thái giám đứng nghiêm trước cửa cung, quay đầu nhẹ giọng nói với Vân Kỳ: “Vân đại nhân, chúng nô tài thân phận ti tiện, không thể đi tiếp vào trong.”

Vân Kỳ gật đầu rồi cúi xuống nói với ta: “Tiểu Nguyệt cô nương, Từ tướng quân ở thiên điện, tại hạ mang cô nương qua đó.”

Ta cũng gật đầu, bước theo Vân Kỳ qua cửa cung.

Cửa rất cao, ta vẫn mặc chiếc váy trắng bên trong, lúc nhấc váy bước qua bậc cửa không biết bị cái gì vướng phải, chân vừa chạm đất thì nghe thấy một tiếng xé rách rất nhỏ.

Trong lòng ta kêu thầm không hay, cúi đầu nhìn, quả nhiên xé thủng một lỗ.

Ngẩng đầu lên, Vân Kỳ đã đi trước năm sáu bước.

“Vân đại nhân, đợi ta với.” Ta khẽ gọi một tiếng, cũng chẳng quan tâm tới chiếc váy đang bị thủng lỗ, bước nhanh đuổi theo hần. Bỗng có một tượng sĩ đang đứng giữa hàng ngũ trong bóng tối kia nghiêng đầu nhìn ta một cái, ánh nền rất rõ mờ ám đậm nhưng đôi mắt người đó sáng ngời, chỉ vừa liếc nhìn một cái đã khiến ta ngây người.

Ta vậy mà lại nhìn thấy Hần Vân!

Ta dụi mắt rồi liếc nhìn một lần nữa, quả nhiên là Hần Vân, đứng ở phía cuối cùng của đội ngũ, tay đặt trên vô đao bên hông, môi khẽ nhúc nhích như muốn nói với ta điều gì đó.

Nhưng Vân Kỳ đã dừng bước, đồng thời quay đầu lại nói với ta: “Bên này.”

Ta bước nhanh đi qua, dọc đường không kim được nhìn trái nhìn phải, muốn biết còn có gương mặt nào ta quen thuộc hay không.

Nhưng cửa thiên điện đã bị đẩy ra, có người đi ra, đứng trên bậc thềm ngọc nhìn xuống, cánh cửa lớn phía sau lưng người đó từ từ khép lại, cái bóng của hần bị ánh đèn trong điện kéo dài thật dài, phủ luôn cả chân ta.

Trong lòng ta hân hoan vui mừng, ngẩng phắt đầu lên, ngỡ đập vào mắt là sư phụ mà ta luôn mong đợi.

Đứng trên bậc thềm ngọc, là Từ Cẩm.

Giữa lúc ta đang thất vọng náo nê, Từ Cẩm một thân tang phục trắng bước xuống hai bước, ánh mắt nhìn ta, cất giọng: “Cô đã đến rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Edit: Mông

Beta: Tồn

Ta bước lên bậc thang, vừa nhìn thấy Từ Cẩm bước chân liền khựng lại, nghĩ đến nơi này là hoàng cung, bên cạnh luôn có người nhìn chăm chăm vào nên vội vàng hành lễ với Từ Cẩm rồi quay đầu nhìn Vân Kỳ.

“Vân đại nhân, không phải ngài nói đưa ta đến gặp sư phụ sao?”

Vân Kỳ khom người hành lễ với Từ Cẩm, đợi hần gật đầu mới đứng thẳng dậy đáp lời ta: “Từ tướng quân ở trong điện, cô nương đừng vội.”

Từ Cẩm vẫn còn đang đứng trên đỉnh bậc thang chờ ta, ta nhìn hần, rồi nhìn ánh đèn bên trong điện, cảm thấy mình phản ứng hơi thái quá.

Từ quân gia cũng đã nói, hoàng tộc túc trực bên linh cửu là quy củ của đại tang, một khi đã như vậy thì Từ Cẩm không thể không có mặt ở đây. Về phần sư phụ, nếu người ở thiên điện thì chỉ cần đi lên đó là có thể gặp được người.

Nhưng mà... sư phụ hẳn là biết ta sẽ đến, vì sao Từ Cẩm đã đi ra mà không nhìn thấy người?

Ta đột nhiên nghe thấy trong lòng căng thẳng, không chút ngập ngừng do dự, hai tay nhấc váy chạy lên bậc thềm đá, chạy thẳng đến trước mặt Từ Cẩm mới dừng lại, hơi thở dồn dập hỏi:

“Nhị hoàng tử, sư phụ của ta không có việc gì chứ?”

“Vào đi thôi, Bội Thu đang chờ cô.” Từ Cẩm trả lời ta.

Giọng của Từ Cẩm hết sức bình lặng, ta cảm giác như đã rất lâu rồi mình không nghe hần nói chuyện, thế nên ngay cả giọng nói của hần cũng trở nên vô cùng xa lạ, nhưng hần lập tức nở nụ cười, đưa tay dắt tay ta.

“Đến đây, cẩn thận một chút, bậc cửa rất cao.”

Từ Cẩm cười như vậy, khiến cho nốt ruồi dưới mắt kia khẽ lay, thoáng mơ hồ hiện ra vẻ phong lưu phóng khoáng thuở nào nhưng trong ánh mắt không có lấy một tia gọn sóng, thâm trầm tựa đầm nước lạnh sâu giống như ngày ấy ở phủ tướng quân.

Nỗi sợ hãi không tên khi nhìn thấy hần bỗng nhiên lại trở dậy, ta không đưa tay cho Từ Cẩm mà càng giấu sâu vào trong ống tay áo, nắm thật chặt lại với nhau.

Cửa thiên điện trước mặt chúng ta lại mở ra, Từ Cẩm cũng không tiếp tục kháng kháng nắm lấy tay ta, hần liếc mắt nhìn ta một cái rồi xoay người sai bước đi trước.

Ta cũng đi theo vào, cánh cửa sau lưng khép lại, trong thiên điện khói hương lượn lờ, tiếng tụng kinh từ chính điện truyền tới không dứt bên tai, nền trong điện chói sáng nhưng toàn bộ đều được che lại bằng vải trắng, ánh sáng đó khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

Hai thái giám mặc đồ tang trắng khép cửa lại đồng thời lui ra ngoài, ta mở mắt đứng cách cửa tầm ba thước, cất giọng hỏi Từ Cẩm

“Sư phụ ta đâu?”

Từ Cẩm ngồi xuống, ghé dựa được đặt trước chậu đồng đốt than sưởi, hần giờ hai tay ra hơ phía trên, ánh sáng đỏ sậm của lửa than hắt lên gương mặt hần một cái bóng chập chờn sáng tắt.

“Hắn ở phía sau linh đường, nơi đó lạnh, ta đã cho người đi gọi hắn, cô ở đây chờ một lát, đến đây ngồi đi.”

Ta lên tiếng đáp lại nhưng không đi qua, nghĩ một lúc vẫn đứng yên tại chỗ.

Nam nhân này không giống với Từ Cẩm mà ta quen biết lúc trước, bản năng mách bảo ta nên duy trì khoảng cách với hắn.

Ta không đi qua, Từ Cẩm cũng không lặp lại yêu cầu, chỉ cúi đầu tiếp tục hơ lửa.

Trong điện yên tĩnh trở lại, chỉ có tiếng than củi thì thoảng vang lên tiếng nổ lộp bộp rất nhỏ. Ta nín thở chờ đợi chốc lát, nhưng nỗi lo lắng cứ ngày một lớn dần, cuối cùng không kìm được cất giọng hỏi lần nữa.

“Nhị hoàng tử, còn phải đợi bao lâu nữa sư phụ mới có thể đi ra?”

Từ Cẩm nghiêng đầu nhìn ta.

“Lo lắng cho hắn như vậy? Chỉ bằng cô tự mình đi qua, yên tâm, chỗ đó không có người ngoài.”

Ta suy nghĩ gầy gát, cuối cùng nỗi lo lắng đã đánh bại hết thảy, nên gật đầu nói: “Được, ta tự mình qua đó.”

Từ Cẩm vỗ tay, cánh cửa nhỏ bên hông được đẩy ra, một người đàn ông mặc giáp đen đi vào, một gương mặt lạnh lùng xa lạ, đi đến trước mặt Từ Cẩm thì quỳ gối xuống đợi lệnh.

“Đưa nàng ấy đến linh đường.”

Người nọ cúi đầu đáp ‘tuân mệnh’, sau đó đứng dậy đưa mắt nhìn ta ý bảo ta đi theo.

Ta đi tới phía sau hắn mới phát hiện người này rất cao lớn, chiều cao chừng sáu thước* có thừa, màu da đen rần rần như sắt, đứng trước người khác giống như một pho tượng thép.

(*1 thước bằng 0,33m)

Ta nói với hắn: “Đa tạ dẫn đường, mời đi trước.”

Từ Cẩm vẫn nhìn ta, lúc này đột nhiên đứng lên, nhẹ nhàng nói: “Đợi đã.”

Ta hoảng hốt ngừng đầu nhìn hắn: “Nhị hoàng tử...”

Hắn cúi chiếc áo choàng bằng lông xuống, đưa tay quàng lên cổ ta, ta giật mình muốn lui về sau, nhưng đứng phía sau là nam nhân cao lớn kia, sao có thể lui được, trong lúc đang lúng túng cổ đã bị phần cổ áo lông choàng quanh. Ngón tay của Từ Cẩm hơ lơ trên lửa nên rất nóng cùng cổ áo lông còn mang theo nhiệt độ cơ thể hắn chạm vào làn da sau gáy ta, nhưng ta không hề cảm thấy ấm chỉ thấy sợ run người.

“Lạnh vậy sao?” Từ Cẩm hạ thấp giọng, cúi xuống nhìn ta, gương mặt kẻ sít ta như tranh như họa, nhưng ta lại hết sức hoảng sợ, không thể lui về sau, ta bước một bước sang bên cạnh, vừa lấy áo choàng trên cổ xuống vừa nói:

“Ta không lạnh, áo này trả lại cho người.”

“Mặc đi.” Từ Cẩm bắt lấy ngón tay đang cố gỡ nút thắt phức tạp kia của ta, ta không dám đứng đó tiếp tục đẩy đưa nữa, để lại một câu: “Ta đi đến linh đường.” rồi hốt hoảng chạy về phía cánh cửa kia.

Người mặc giáp đen nọ bước hai bước liền vượt qua trước ta, trầm lặng đứng giữ cánh cửa đợi ta đi qua, ta chờ cánh cửa sau lưng khép lại mới hoàn hồn nhìn thoảng qua phía trước.

Trước mắt là một hành lang dài, một bên là hoa viên tối đen, bên còn lại là một tường với những cửa sổ bằng gỗ được chạm khắc hoa văn. Hành lang dài quanh co, cách năm bước là một ngọn đèn treo trên vách, nhưng cũng như các nơi khác trong cung, toàn bộ chup đèn đều được che lụa trắng, ánh sáng tỏa ra vô cùng lạnh lẽo.

Sự sợ hãi trong lòng ta càng dâng lên mãnh liệt, chỉ cảm thấy từ sau khi vào cung, hết thấy mọi thứ xung quanh đều mang đến cảm giác nguy hiểm kỳ lạ, khiến ta chưa bao giờ tha thiết được nhìn thấy sư phụ như bây giờ.

Chỉ cần được nhìn thấy sư phụ, tất cả mọi thứ sẽ ổn, bất luận đã xảy ra chuyện gì hoặc sắp xảy ra chuyện gì, chỉ cần ở bên sư phụ thì ta đều cảm thấy yên lòng.

Ta đi theo người nọ chừng nửa khắc, cả đoạn đường không một bóng người, cuối cùng đi đến cuối hành lang dài, người nọ gõ cửa, bên trong không một âm thanh tiếng động, lòng bàn tay nắm chặt của ta ướt đầm mồ hôi, mồ hôi lạnh ngắt, giữa lúc ta nghe thấy trong lòng tràn ngập nỗi hoảng hốt sợ hãi thì cánh cửa bật mở.

Ta ngước mắt lên thì nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Ta nhớ rõ nàng ta, chính là thị nữ bên cạnh công chúa Cảnh Ninh, Tiểu Tú.

Nàng ta cũng nhìn thấy ta, mỗi khi gặp ta Tiểu Tú luôn lộ ra vẻ khó chịu, ta còn tưởng nàng ta sẽ hừ lạnh một tiếng như mọi khi, không ngờ lúc này gương mặt nàng ta trắng bệch, vẻ mặt cứng đờ, ánh mắt chỉ nhìn người mặc áo giáp đen nọ, giọng run rẩy.

“Nhị... nhị hoàng tử vẫn chưa đến sao?”

Nàng ta hỏi Từ Cẩm? Ta ngây người một thoáng.

“Ai vậy Tiểu Tú? Đừng mở cửa...” bên trong cửa truyền tới giọng nói khó quên của công chúa Cảnh Ninh, cũng là âm thanh run lấy bấy.

Tiểu Tú quay đầu lại đáp một tiếng, người mặc giáp đen bên cạnh ta lập tức cất lời, giọng trầm thấp.

“Cảnh Ninh công chúa kim an, mặt tướng Lâm Thiết phụng mệnh nhị hoàng tử đưa đệ tử của Từ tướng quân đến đây.”

Bên trong cửa yên tĩnh, sau đó có tiếng bước chân vọng ra, Tiểu Tú lui lại, cửa bị đẩy ra, ánh trắng lạnh chiếu vào giáp bạc quen thuộc, sư phụ cúi đầu nhìn ta, hàng mi dài rợp xuống, mắt như động sương.

Nhiệt độ xung quanh trong nháy mắt như bị đóng băng, ngay cả một người cao lớn như Lâm Thiết cũng lập tức quỳ xuống, bao đầu gối bằng sắt nện xuống đất vang lên một tiếng cộp.

Có lẽ chỉ có mình ta, trong lòng xáo động như có dòng nước ấm chảy qua, trong phút chốc cả người ấm áp hẳn lên.

Ta bước tới, hai tay nắm lấy cổ tay sư phụ, nhẹ giọng gọi người: “Sư phụ.”

“Nguyệt nhi.” Giọng sư phụ trầm như đáy biển: “Đã muộn như vậy rồi còn tiến cung, nàng không biết sợ sao.”

Ta lắc đầu đáp người: “Không có việc gì, ta không sợ.” Trong lòng tự bổ sung thêm một câu, “Chỉ cần có thể ở bên chàng, cho dù chết ta cũng không sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Edit: Móng

Beta: Tùn

Tiếng tụng kinh đều đều không ngớt vang lên từ chánh điện đằng xa cùng mùi nhang khói quanh quẩn khắp nơi khiến cho hoàng thành về đêm trở nên hư ảo.

Mọi thứ không khác gì ngọn nến bị lửa trắng bịt kín kia, đã mất đi ánh sáng chân thật và rõ ràng vốn có.

Ta chỉ biết nắm chặt tay sư phụ, như thể sợ người sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Sư phụ nhìn ta, làn sương lạnh trong mắt dần tan đi, nhưng cái bóng tụ giữa đôi hàng chân mày vẫn cau chặt, ngón tay di chuyển, cuối cùng người nắm lại tay ta, nhẹ nhàng nói:

“Ừ, ta biết.” giọng nói mang theo chút mỏi mệt.

Ta nghe thấy trong lòng đau nhói, ngược mắt lên nhìn sư phụ, nhưng người đã quay mặt nhìn về phía thiên điện xa xa, trên mặt dần hiện lên vẻ dứt khoát kiên định, đường cong nơi khớp hàm đan lại, hơi thở kìm nén.

Ta sợ hãi.

Ta chỉ nhìn thấy vẻ mặt này một lần, đó là thời điểm ở đại doanh Bắc Hải, sư phụ mang binh từ thôn trang bị thiếu rui trở về doanh trại nghỉ sự cùng Vương giám quân, không biết Vương giám quân đã nói gì mà chỉ tíc tắc mấy giây sau sư phụ đã vén cửa lều, ta và mọi người đều đang chờ ở bên ngoài, ngẩng đầu nhìn thấy sư phụ đi ra, đang định đi lên đón thì nhìn thấy vẻ mặt của sư phụ.

Đừng nói là ta, ngay cả nhóm đội trưởng kiều kỳ vốn đứng mảnh đang đứng một bên kia trong loáng cái cũng dờ người, còn những thị vệ đứng bên ngoài lều Vương giám quân cũng bị dọa cho mặt mũi trắng bệch.

Sau đó là khai chiến, tướng quân tự mình dẫn quân, thúc ngựa ngàn dặm rong ruổi, đuổi Gia Luật Thành Văn ra khỏi núi Tô Cáp Nhi, già trẻ lớn bé dân chúng trong cả nước đều tự hào.

Nhưng đó là trên chiến trường, còn nơi này là bên trong hoàng thành, rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Từ Bình.” Sư phụ lên tiếng gọi.

Từ Bình lập tức đi từ trong phòng ra.

“Người mang Tiểu Nguyệt vào trong, ta đến thiên điện gặp Nhị hoàng tử.”

Từ Bình hốt hoảng: “Tướng quân! Thuộc hạ đi cùng với ngài.”

Ta cũng nồn nóng: “Sư phụ, không phải chàng ở trong này túc trực lĩnh cứu sao?”

Sư phụ không đáp lại ta, trước khi xoay người đột nhiên dừng lại, ánh mắt rơi trên cổ áo khoác lông đang choàng quanh cổ ta.

Ta gạt mình, một tay nắm lấy sư phụ không buông, tay kia luống cuống cố cời nút thắt kia:

“Là Từ Cẩm cứ nhất quyết choàng cho ta, ta nói không lạnh.”

Kích động tới mức ngay cả nhị hoàng tử cũng không gọi mà gọi thẳng tên hần.

Sư phụ không nói gì, chỉ giờ hai tay, rũ mi mắt giúp ta mở cái nút thắt kia, đồ vật hoàng gia sử dụng không giống với bình thường, cái khóa kia được thiết kế như một đôi rồng vàng cắn chặt vào nhau, vô cùng tinh xảo phức tạp. Trước đó ta đã cố gắng mở mà không được, sư phụ trong một thoáng cũng không thể cởi ra, ta vừa nói: “Đề ta tự làm.” đang định đưa tay lên thì đã thấy sư phụ dùng sức, bóp mạnh cho miệng đôi rồng kia mở ra.

Áo choàng rơi xuống đất, sư phụ cởi áo choàng của mình khoác lên người ta, cuối cùng nói:

“Đi vào thôi.”

Giọng nhẹ nhàng, rồi cúi nhìn Lâm Thiết vẫn đang quỳ bên cạnh: “Đi thôi.” Người dùng ngón trỏ chỉ vào chiếc áo choàng trắng như tuyết kia: “Mang cái này theo trả lại cho nhị hoàng tử.”

Giương mặt của Lâm Thiết loáng cái xám đen, trong đêm tối càng giống như một pho tượng sắt hình người.

Từ Bình quỳ xuống trước một bước, tay đặt lên chiếc áo choàng trắng tinh kia: “Tướng quân, tình thế khẩn cấp, vật này cứ giao cho công chúa Cảnh Ninh giữ trước đi ạ.”

Ta mờ mịt không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có một nỗi sợ hãi không tên nào đó thúc giục ta mở miệng: “Sư phụ, đừng để ý tới nó, chàng đừng đi.”

Sư phụ nhìn ta, trong mắt là một đầm nước xanh phẳng lặng, nhưng từng đường cong trên gương mặt đều toát lên vẻ cứng rắn lạnh lùng. Những mệt mỏi luôn ẩn sâu nơi đáy mắt không cách nào xóa đi được trong suốt mấy ngày qua giờ hoàn toàn biến mất, giống như một thanh kiếm sắc bén tuốt ra khỏi vỏ, ánh sáng lóa mắt khiến người ta không dám nhìn gần.

Nhưng giọng người nói với ta vẫn hết đổi dịu dàng, nhẹ nhàng gỡ ngón tay ta ra khỏi cổ tay người:

“Vào đi, đừng sợ, mọi chuyện đều đã có sư phụ.”

Nói rồi xoay người, cứ thế mà đi.

Ta khẽ gọi một tiếng, nhưng cánh tay đã bị Từ Bình túm lấy, hần trăm giọng nói bên tai ta: “Tiểu Nguyệt, đừng đi, cô không giúp được gì, đừng làm tướng quân phân tâm.”

Ta quay lại nhìn Từ Bình, hần đã đẩy cửa ra, một tay kéo ta đi vào.

Bên trong lửa trắng lay động khắp nơi, không biết có phải do hôm nay nhìn quá nhiều màu trắng hay không mà ta cảm thấy chúng vô cùng chói mắt, trong phút chốc trước mắt bỗng mờ hồ, chỉ cảm thấy không nhìn rõ được bất cứ vật gì.

Phía sau truyền tới tiếng then cửa đóng lại, ta thoáng kinh hãi xoay người lại nhìn, đó là cánh cửa hồng từ bên trong điện thông ra hướng dinh viện, cũng không lớn, không biết được làm bằng loại gỗ gì mà những hoa văn trạm trổ tinh xảo phức tạp bên trên cũng không xua đi được cảm giác rắn chắc nặng nề, then cửa lại càng dày cộp nặng trĩch, lúc hạ xuống tạo thành một âm thanh vô cùng ngọt ngào khó thờ.

Người đóng cửa là một nội thị mặc đồ tang trắng, nhìn thấy ta hần cũng không nói gì, chỉ cúi đầu lui ra. Từ Bình đứng bên cạnh vẫn túm chặt cánh tay ta không buông.

Ta hít vào một hơi, nhẹ giọng nói: “Từ Bình, đau.”

Từ Bình lập tức buông tay, có tiếng bước chân nhỏ nhò vọng tới, ta và Từ Bình đồng loạt ngẩng đầu lên.

Người bước ra là công chúa Cảnh Ninh và Tiểu Tú, ta đã lâu không gặp công chúa Cảnh Ninh, đôi mắt chính là sùng sốt.

Công chúa Cảnh Ninh từ trước đến giờ phong thái luôn thướt tha mềm mại, gót ngọc yếu điệu thanh tao, hiện tại toàn thân một màu tang phục trắng càng có vẻ mong manh như liễu đón gió nhưng bước chân hoàng loạn cùng sắc mặt trắng bệch không giấu được vẻ kinh hãi tột độ khiến người ta không cách nào liên tưởng được đến dáng vẻ thiên kim ngàn vàng lúc trước.

Ngay cả ta cũng phải bật thốt lên: “Làm sao vậy?”

Công chúa Cảnh Ninh không đáp lại ta, ánh mắt hoảng hốt sợ hãi rơi lên chiếc áo khoác trên người ta, năm ngón tay đang vịn ở cổ tay Tiểu Tú siết chặt, tựa hồ muốn bẻ gãy cả cổ tay Tiểu Tú.

“Từ tướng quân đâu? Ngài ấy đi rồi sao?”

Từ Bình khom người: “Tướng quân đến thiên điện gặp nhị hoàng tử.” Lúc nói chuyện một tay để ở sau lưng, vẫn nắm chặt tấm áo choàng lông trắng kia.

“Ngài ấy thật sự đi gặp Từ Cẩm…” Cảnh Ninh lầm bầm.

“Công chúa đừng quá lo lắng, chỉ bằng hãy nghỉ ngơi một lát đi.” Từ Bình đáp lại, giờ tay ý bảo Tiểu Tú đỡ nàng ấy qua ghế dựa bên cạnh.

Tiểu Tú toàn thân run rẩy, bước chân hỗn loạn, ta thấy vậy không đành lòng được đang định bước lên giúp nàng ấy một phen thì đột nhiên bên trong điện truyền ra một tiếng hét thảm thiết, âm thanh thê lương hòa trong tiếng tụng kinh đều đều không dứt càng khiến cho người ta cảm thấy thất kinh hồn vía.

Ta sững sờ hỏi: “Ai vậy?” chân đã theo bản năng muốn chạy sang đó.

Từ Bình giữ chặt ta lại: “Đừng đi!”

Lại một tiếng kêu sợ hãi thất thanh vang lên, nhưng ở ngay bên tai, Tiểu Tú khóc nức nở: “Công chúa! Công chúa! Không xong rồi! Công chúa ngất rồi.”

Ta tiến lên hai bước cúi đầu nhìn.

“Người muốn làm gì?” Tiểu Tú lật đật đẩy mạnh ta ra khiến ta lao đảo, Từ Bình nhanh chóng đỡ lấy ta, không kịp nói lời nào chỉ tức giận liếc Tiểu Tú, cứ như vậy một hồi, công chúa Cảnh Ninh đáng thương đã nằm sòng xoài trên mặt đất lạnh như băng.

“Ta biết y thuật, để ta xem cho nàng ấy.” Ta giải thích với Tiểu Tú một câu rồi ngồi xổm xuống bắt đầu kiểm tra tình trạng của công chúa Cảnh Ninh, may mà mạch tượng ổn định, sắc mặt tuy nhợt nhạt nhưng cũng không thoát mồ hôi lạnh hay có biểu hiện gì khác thường, chỉ là bị sợ hãi quá mức mà thôi.

“Không có ai sao? Đỡ nàng ấy lên giường nằm đi, nằm trên mặt đất như thế này sẽ bị cảm lạnh.” Ta đứng lên nói.

Vừa nói xong, bên trong có người hốt hoảng chạy ra, chính là nội thị đã đóng cửa trước đó, một thân quần áo trắng tung tóc màu tươi, hai tay cũng đầy máu, từng giọt từng giọt nhỏ trên mặt đất.

Ta hít một hơi lạnh, lại nghe thấy hân hét chói tai: “Không xong rồi, hoàng thượng người… người…”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59

Edit: Mông

Beta: Tùn

Âm thanh gõ cửa dồn dập từ cửa chính truyền đến.

“Mở cửa! Tên nô tài to gan nào dám đóng cửa? Mau mở cửa ra!”

Tiểu Tú sợ tới mức cả người cứng đờ, ngã ngồi trên mặt đất. Từ Bình chậm rãi đứng thẳng người dậy, đi tới bên cạnh cửa chính nhưng không mở ra mà trầm giọng hỏi: “Đêm túc trực lĩnh cửu mà người nào lại ở đây làm ồn ào náo loạn?”

Bên ngoài lại vang lên tiếng quát mắng: “Cầu nô tài! Quốc cửu gia muốn vào gặp hoàng thượng, mau mở cửa ra!” (**Quốc cửu: cậu vua.*)

Quốc cửu gia? Trong triều chỉ có một vị quốc cửu gia, ngoài Vương giám quân mà ta biết thì còn ai vào đây nữa? Giương mặt hung hăng ngang ngược, mắt mũi dồn hết vào với nhau kia lại hiện lên trong đầu ta, cho dù chỉ là hồi tưởng lại cũng khiến ta ớn lạnh sống lưng.

Từ Bình còn chưa trả lời, ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập, cùng âm thanh kim loại loạt xoạt, ánh sáng của đuốc và tiếng quát mắng đồng thời xuất hiện.

“To gan! Cẩm vệ quân sao dám vượt qua thiên điện tiến vào lĩnh đường, dám ngăn cản hoàng thân, muốn chết hả!”

Sau đó là tiếng đao kiếm va chạm vào nhau cùng những tiếng kêu la thảm thiết.

“Người, các người… ta nhớ rõ người! Người là thuộc hạ của Từ Trì! Dám giết người của quốc cửu!” Những lời này cùng tiếng kêu la chấm dứt, liền sau đó là tiếng đao kiếm rút ra khỏi vỏ cùng giọng nói quen thuộc của Vương giám quân vang lên:

“Các người dám… tạo phản, các người đây là muốn tạo phản sao! Hoàng thượng, hoàng thượng, người mau ra đây mà xem!”

Từ Bình vẫn đứng bên trong cửa không nhúc nhích, trường đao trong tay đã tuột ra khỏi vỏ, viên nội thị cả người dính đầy máu tươi kia đã hoảng sợ đến mức không thể nào đứng dậy đi lại được, hân ngã quỵ trên mặt đất lếch về phía ta, ngón tay dính đầy máu chạm vào gầy của ta.

“Gọi ngư y, mau gọi ngư y, hoàng thượng không xong rồi…”

Ta ngồi xổm xuống với sống lưng cứng đờ, đầu óc trống rỗng, thân thể hành động hoàn toàn dựa theo bản năng của người làm nghề y, giờ tay ra đặt lên mạch của hân.

Người này không có việc gì… máu trên người không phải của hân.

Trong nội thất lại truyền tới một tiếng hét thảm thiết, nhưng yếu ớt hơn nhiều so với trước đó, nghe như tiếng rên rĩ của một người hấp hối.

Từ Bình không quay đầu lại, chỉ trầm giọng nói: “Tiểu Nguyệt, đến đây, đứng sau lưng ta.”

Nhưng tiếng rên rĩ kia khiến cho dạ dày ta không ngừng co thắt, ta nghe thấy giọng mình lắp bắp: “Không… ta phải đi xem một chút.”

“Tiểu Nguyệt!” Từ Bình hấp tấp gọi nhưng khi hân quay đầu lại ta đã đứng dậy bước nhanh về phía bên trong điện.

Cánh cửa bên trong mà viên nội thị đã mở ra khi nãy vẫn chưa đóng lại, ta cơ hồ lao vọt vào, chỉ sợ bước hơi chậm một chút sẽ không có can đảm, không thể nhấc chân dù chỉ một bước.

Vượt qua cánh cửa kia, vừa liếc mắt một cái ta đã nhìn thấy một người nằm trên mặt đất.

Tiền đế chết bệnh trong cung, Trung Nguyên đế để tang, đẳng cơ bắt quả chỉ mới hơn một tháng. Ta chỉ nhìn thấy thoáng qua gương mặt ông ấy từ phía xa xa trong ngày hoàng gia săn bắn hôm đó. Chỉ nhớ đáng người ông ấy to béo, ngồi trên xe ngựa giữa một nhóm người vây quanh, một thân vàng sáng kim quang, thân thể giống như khám vào trong ghế, hoạt động cũng vô cùng chậm chạp, chỉ có xoay đầu qua trái phải nhìn hai vị hoàng tử cũng mất rất nhiều thời gian.

Hiện tại ông ấy đang ở trước mặt ta, trên đồ tang màu trắng toàn bộ đều là máu, miệng không ngừng nôn ra máu tươi cùng những cục máu to, cả người nằm trong vũng máu.

Những cục máu nôn ra trước đó đã chuyển từ đỏ tươi sang đỏ sẫm, ẩn giấu sự kỳ dị đầy chết chóc.

Tình huống quả thực nguy cấp, ta không kịp kiểm tra đã thò tay vào túi thuốc lục lọi. Trước khi đi, sư tổ đã để lại cho ta năm viên thuốc hộ mạng, trước đó sư phụ gặp nạn ta đã dùng hết hai viên, bây giờ còn lại ba viên, cứ cho ông cụ này uống giữ lại mạng đã rồi nói sau.

Ta quỹ gối xuống vũng máu, đang định bỏ viên thuốc vào miệng ông cụ thì đột nhiên có một bàn tay từ phía sau vươn tới đặt lên lưng ta.

Thần kinh đang kéo căng như dây đàn của ta nảy mạnh, ta cơ hồ thét chói tai:

“Aii!”

Nam nhân phía sau khẽ môi sát gần bên tai ta nói: “Xuyt —— đừng sợ, là ta.”

Ta quay phắt đầu lại, bên tai ta là môi Từ Cẩm, hai mắt ta đối diện với mắt hắn, từ trong mắt hắn nhìn thấy gương mặt vì hoảng sợ mà trở nên trắng bệch của mình.

“Đây là thuốc cứu mạng, ông ấy bị trúng độc, đang học máu. Từ Cẩm, ngài mau thả ta ra.” Ta nghe thấy giọng nói khô khốc của mình.

Từ Cẩm lại “Xuyt ——” với ta một tiếng, hai tay nắm bả vai ta, nửa ép nửa diu ta qua một bên: “Phụ hoàng mệt, đừng quấy rầy người.”

Vân Kỳ đến cùng với Từ Cẩm, đang đứng ngay phía sau hắn, lúc này giờ tay đỡ lấy ta, cũng không hề lên tiếng, chỉ yên lặng chờ Từ Cẩm mở miệng.

Ta giấy dựa: “Ông ấy sắp chết rồi, nếu không cứu ngay ưm...”

Mới nói được nửa câu, miệng của ta đã bị Vân Kỳ bịt chặt, lòng bàn tay của Vân Kỳ khô ráo nóng ẩm nhưng toàn bộ đều là mùi máu tươi, bịt trên mũi miệng của ta khiến ta cảm thấy vô cùng khó thở, cơ hồ muốn ngất đi.

Từ Cẩm quỹ xuống bên cạnh vũng máu, vẫn bộ đồ trắng như tuyết, sườn mặt lạnh lùng, cả người như từ trong băng tuyết đi ra, đẹp là vậy nhưng cực kỳ xa lạ, không có một chút nào giống với nam nhân luôn mỉm cười trong trí nhớ của ta.

“Phụ hoàng, nhi thần đến đây.”

Ông cụ vươn một tay dính đầy máu, chậm rãi lần tìm thả lên tay Từ Cẩm. Từ Cẩm cũng không lui về sau, chỉ đưa tay ra cho ông ấy nắm, cánh tay của ông ấy run lay bầy, miệng phát ra âm thanh đục ngầu quái dị mơ hồ không rõ, cảnh tượng đáng sợ khiến người ta nhìn thấy mà hãi hùng.

Từ Cẩm cúi đầu, khẽ sát tai vào miệng ông cụ, một lúc lâu sau ngẩng đầu lên, hạ giọng nói: “Phụ hoàng yên tâm, chuyện di chiếu đã sắp xếp ổn thỏa, tả hữu thừa tướng ở sau thiên điện, Từ tướng quân đang trực lĩnh cứu bên ngoài, người cứ yên tâm.”

Âm thanh mơ hồ trong miệng ông ấy ngày càng to hơn, nhưng theo cùng với nó là những cục máu không ngừng tuôn ra, những cục máu đông đã biến thành màu đen, sắc mặt ông cụ cũng chuyển đen, gắng gượng mở hai mắt đã bắt đầu trắng dã, khi thở phôi phát ra âm thanh khô khè khùng khiếp như tiếng ống bể.

Ông ấy sắp chết, người này sẽ chết!

Còn có, vừa nãy sư phụ ở cùng một chỗ với Từ Cẩm. Từ Cẩm nói Từ tướng quân túc trực lĩnh cứu bên ngoài, vậy tiếng động này giờ... sư phụ ở ngay bên ngoài?

Ta bị Vân Kỳ bịt chặt miệng chỉ phát ra tiếng ú ớ, lại không ngừng giấy dựa.

Tiếng ông ấy phát ra mỗi lúc một yếu ớt, Từ Cẩm yên lặng quý ở đó, ta nhìn ông ấy run run muốn cầm tay Từ Cẩm nhưng không được, chỉ có thể run rẩy để lại vết máu trên mu bàn tay hắn. Lần đầu tiên ta nhìn thấy quá trình từ vong của một người, những vết máu sền sệt sậm màu kia đọng lại trên nền gạch đá lạnh như băng, đầu chân của tiểu nội thị giẫm ra rõ ràng đến chói mắt. Vết máu khi ta bị Vân Kỳ lôi sang một bên kéo dài đến gót chân của ta, ta cúi mắt nhìn đầu tay viên nội thị để lại trên đôi giày trắng của ta, ngay cả chiếc váy ta mặc cũng dính máu loang lổ.

Nỗi sợ hãi khiến ta muốn cất tiếng thét chói tai, nhưng năm ngón tay của Vân Kỳ bịt ở miệng ta ngày càng chặt, ta dần dần khó thở, trước mắt xuất hiện những khoảng trống mơ hồ, ở giữa vẫn là màu đỏ tươi chói mắt.

“Vân Kỳ buông tay.” Tiếng Từ Cẩm như từ trên trời rơi xuống, Vân Kỳ lên tiếng đáp rồi buông tay, ta ngã quỵ trên mặt đất, hóp từng ngum từng ngum không khí quý giá.

Bên ngoài cánh cửa nhỏ truyền tới tiếng gõ: “Nhị hoàng tử, xin cho Tiểu Nguyệt đi ra, nhị hoàng tử! Tướng quân... tướng quân sắp đến.”

Là giọng của Từ Bình, nói năng lộn xộn, không màng sống chết.

Từ Cẩm đứng dậy, cho dù máu chảy khắp nơi đáng sợ như vậy, hắn vẫn một thân y phục trắng như tuyết, chỉ có trên mu bàn tay là có vài vết máu cực kỳ dữ tợn chói mắt.

Tiếng gõ cửa vẫn tiếp tục, Từ Cẩm chậm rãi đi về phía ta, về mặt bình tĩnh, như tất cả những gì xảy ra trước đó đều là ảo giác của ta.

Nhưng thi thể của hoàng đế vẫn còn đang ở trước mắt, những đại lụa trắng bay phấp phới cùng biển máu trên mặt đất khiến cho nội thất này âm u giống như địa ngục. Ta thấy hắn từng bước tiến đến gần mình, trong lòng vô cùng hoảng sợ, không kim được tay chân cùng lúc lui về phía sau.

Nhưng phía sau chật hẹp, ta có thể lui đi đâu?

Lại tiến thêm hai bước nữa, Từ Cẩm đã đến trước mặt ta, cúi người xuống, dùng một tay đỡ lấy ta:

“Thật là trẻ con, run hết lên thế này.” Hắn nói một câu như vậy rồi dùng tay còn lại sửa cái áo khoác đã tuột xuống nửa vai ta.

“Chúng ta đi ra ngoài đi, trong này lạnh, đừng để bị cảm lạnh, khiến cho Bội Thu lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Vân Kỳ định đón lấy tay ta nhưng Từ Cẩm không buông, cứ nửa ôm nửa kéo đem ta ra ngoài, bàn tay dính máu kia cách áo khoác để trên lưng ta, cảm giác ngực vẫn còn nghẹn lại không thể hít thở bình thường khiến cả người ta không còn chút sức lực, mỗi lần hít vào thở ra đều khiến lồng ngực đau thắt lại, nếu Từ Cẩm không giữ chặt ta có lẽ ta đã trượt thẳng xuống đất.

Vân Kỳ mở cửa, Từ Bình ở bên ngoài, một tay còn đang grip cao như động tác chuẩn bị gõ cửa tiếp, nắm tay suýt nữa rơi trên mặt Vân Kỳ. Nhìn thấy bộ dạng của ta, Từ Bình đỏ hoe mắt, bước lại gần thì bị Vân

Kỳ ngăn lại:

“To gan, Nhị hoàng tử ở đây, đừng làm cản”. Trước đe dọa sau khuyên nhủ, một câu đối hai thái độ.

Trong lúc Vân Kỳ ngăn cản Từ Bình, Từ Cẩm đã đưa ta ra đến cửa, Vân Kỳ trở tay khép cửa lại, Từ Cẩm đưa mắt ý bảo hần rút kiếm đứng ở cửa có ý định không cho bất kỳ kẻ nào đi vào.

Từ Bình lui về sau từng bước, quý gối xuống, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ta: “Nhị hoàng tử, tướng quân dặn ta phải trông chừng Tiểu Nguyệt.”

Từ Cẩm không đáp, chỉ quay đầu nhìn về phía cửa lớn đang đóng chặt nơi đề linh đường.

Ta cũng quay lại nhìn, điện bên trong trần cao cửa rộng tường dày như một không gian bịt kín mít, bây giờ ra gian ngoài, mỗi khung cửa sổ giấy lụa trắng đều lộ ra ánh đèn lửa đỏ như máu, công chúa Cảnh Ninh chưa tỉnh được để nằm trên một chiếc ghế tựa dài trong góc, Tiểu Tú quý sát bên chân nàng, mặt cô ấy áp dưới đất run rẩy, viên nội thị người đẩy máu kia không biết đã đi đâu, Từ Cẩm lẳng lặng nhìn mọi thứ trong giây lát, không nói cũng không cử động, mãi tới khi trước cửa sổ xuất hiện một cái bóng dài, tay cầm trường kích, bất động như núi.

Là sư phụ!

Cho dù ánh lửa chớp chòm khiến hình bóng đó trở nên mơ hồ không thực thì vẫn mang theo sự mạnh mẽ không thể tưởng được, khiến cho không khí chết chóc đáng sợ trong điện cũng thay đổi, trong chớp mắt nước mắt ta lưng tròng, ngay cả Từ Cẩm cũng có sự biến hóa rất nhỏ trên mặt.

Lúc này ta mới phát hiện, từ khi Từ Cẩm xuất hiện bên trong điện, một khoảng thời gian về mặt hần vẫn không hề thay đổi, vẫn một vẻ mặt cứng ngắt, trước đó do ta quá hoảng sợ nên không chú ý, hiện giờ trên mặt hần có sự thay đổi mới cảm nhận được.

— chẳng lẽ Từ Cẩm đang sợ hãi?

Ý nghĩ vớ vẩn ấy tự nhiên xuất hiện trong đầu lại khiến ta sợ run lên, tiếng trầm thấp của sư phụ ngoài cửa vượt lên trên tất cả âm thanh.

“Từ Tri phụng lệnh đóng giữ ở linh đường, Hoàng tộc bên ngoài, nếu tối nay ai có can đảm bước vào linh đường là tội làm phản, chém!”

Có tiếng người gào thét: “Người mới chính là kẻ làm phản! Vì sao Hoàng thượng và Đại hoàng tử không xuất hiện? Vì sao Cẩm vệ quân dám to gan ngăn cản hoàng thân trước tiền đường, người muốn tạo phản sao?”

Từ Cẩm nghe tới đó đột nhiên đi hướng ra cửa, bàn tay giữ trên lưng ta cũng buông lỏng, ta nhân cơ hội này giây ra, chạy nhanh tới cạnh cửa.

“Tiểu Nguyệt!” Từ Bình nhanh chóng nhảy đến sau ta, một tay đỡ bả vai ta lại, giọng cực nhỏ: “Không được mở cửa, cô không thể ra ngoài.”

Cửa bị đóng kín, ta cũng biết mình không ra được nhưng chỉ cách sư phụ một cánh cửa cũng sức lực tăng thêm, ta dùng mười đầu ngón tay ra sức bấu chặt lấy hoa văn trên cửa, chết cũng không muốn buông ra. Từ Bình lắc đầu, ý nói ta không được lên tiếng, lại dùng sức muốn mang ta ra khỏi cửa, nước mắt ta ngập trong hốc mắt nhìn huynh ấy, lắc đầu nói với giọng khản khản:

“Từ Bình, đừng kéo ta, ta không đi ra ngoài, ta chỉ đứng ở đây thôi.”

Tiếng sư phụ ngoài cửa lại truyền tới.

“Vương gia tuy là hoàng thân nhưng vẫn là ngoại thích*, không phù hợp để tiến vào linh đường theo quy củ tổ tiên, xin thứ cho Từ Tri đắc tội.”

(Ngoại thích: người thân bên ngoài)

Vương giám quân hừ lạnh: “Khá lắm, hay cho câu đắc tội. Từ tướng quân đã định giết Vương quốc cửu và người của ta không khác gì thái rau còn nói được câu đắc tội?”.

Im lặng, không ai trả lời hần.

Vương giám quân lại rit gào: “Từ Tri, nếu người không tránh ra chính là tự ý giam cầm hoàng tộc, chính là tạo phản!”

Ta căng thẳng tới mức cả người cứng đờ, bóng dáng ngoài cửa sổ vẫn không nhúc nhích, như đã hóa thành pho tượng đá.

Vương giám quân không được đáp lời, giận dữ nói: “Giỏi, giỏi! Giỏi cho Từ Tri, người đưa một trăm người tới ngăn cản hơn một ngàn ngự lâm quân? Người không muốn sống nữa phải không?”

Cách ở cửa khắc hoa văn được bao bằng lụa trắng, ta nhìn ngón tay sư phụ nắm ở trường kích hơi động đậy. Ta tuyệt vọng, lại chợt nhớ tới một chuyện khủng khiếp, không dám nhìn Từ Cẩm mà cố gắng nói thật nhỏ, hỏi Từ Bình.

“Những người khác đâu? Không phải Đại hoàng tử ở bên trong linh đường sao? Không lẽ ngài ấy cũng...”

Từ Bình cũng như Vân Kỳ, lấy tay che miệng ta lại.

“Ngự lâm quân, tiến lên cho ta!”

Một tiếng hét to, rồi những tiếng hò hét đáng sợ từ bốn phương tám hướng truyền tới, tiếng tụng kinh vắng vắng xa xa biến mất từ lâu, toàn bộ đều chấn động, ta cắt tiếng gọi từ trong kẽ tay Từ Bình, nhưng huynh ấy đã lui ta ra khỏi cửa, ta vẫn cố chấp muốn ở lại cạnh cửa, tuyệt vọng giấy dựa làm móng tay ta tét ra, đau đớn và máu hòa lẫn vào nhau. Kéo được ta tới một góc sáng sủa, Từ Bình mới nhìn thấy máu trên tay ta, giọng đầy vẻ hối hận nhưng không có ý định buông tay: “Xin lỗi Tiểu Nguyệt, nhưng ta là bắt đắc dĩ, cô phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng khiến tướng quân bị phản tâm.”

Ta bị hần giữ chặt, chỉ có thể dùng ánh mắt chăm chú nhìn ánh lửa khi sáng khi tối, bóng dáng nơi cửa sổ đã biến mất, chỉ còn một mảng màu sậm dính lên trên lụa trắng, loang ra thành những hình thù loang lổ.

Ta biết đó là gì, là máu! Tất cả đều là máu!

Tiếng binh khí va vào nhau cùng tiếng kêu thảm thiết liên tục truyền tới tai ta, cảnh vắng lặng bên trong điện càng làm tăng thêm sự đối lập với tiếng hỗn loạn bên ngoài điện, ta giống như đứng giữa chiến trường địa ngục, lại như cách nó một lớp màng mỏng manh mà lại cứng rắn nhất trên đời, gần trong gang tấc mà lại xa như biển trời.

Bên tai vẫn như còn văng vẳng giọng sư phụ: “Nguyệt Nhị, muộn như vậy còn tiến cung, nàng không biết sợ sao.”

Ngực ta đau thắt, ruột gan như cuộn chặt lại, bỗng nhiên cực kỳ hối hận. Sư phụ nói rất đúng, ta không nên tới, ta nghĩ chỉ cần được ở bên cạnh người là tốt lắm rồi, ta nghĩ chỉ cần ta ở bên cạnh người thì cho dù có chuyện gì phát sinh cũng không sao, nhưng sự thật là, ta chỉ là gánh nặng cho người, đối với sư phụ mà nói, là một gánh nặng nhất trên đời.

Ta nhắm mắt lại, không còn bất kỳ giấy dựa nào, nước mắt liên tục rơi xuống, rơi trên tay Từ Bình, hần như bị bóng, lập tức thu tay lại: “Tiểu Nguyệt...”

Cuối cùng ta cũng được tự do, nhưng không lao tới hướng cửa mà chỉ cúi đầu, yên lặng đưa tay quệt nước mắt. Khóc có ích lợi gì đâu? Thảm kịch đã xảy ra, mặc dù ta không biết nguyên nhân, nhưng tiếng binh khí ngoài linh đường cùng những tiếng rên la kia đủ để nói lên tất cả, cho dù rút nhiều nước mắt cũng không thể khiến những người đang chết đi kia quay lại được, cho dù nhiều nước mắt hơn nữa cũng không đổi lại được cảnh thái bình.

“Sợ sao?” Từ Cẩm đi tới, ngồi xuống bên cạnh ta.

Ta nhìn hần, ánh mắt nhìn một người xa lạ.

“Vẫn lo lắng cho sư phụ nặng?”

Ta không nói lời nào, chỉ rút những ngón tay đang chảy máu vào trong tay áo, hai tay nắm chặt lấy nhau.

Từ Bình đứng sau ta, lo lắng nhìn từng động tác của Từ Cẩm

Từ Cẩm lại nói: “Không cần lo lắng, lúc ở Bắc Hải, lần đầu tiên ta đối đầu với quân Liêu, Từ Tri một mình một ngựa xông vào đầu tiên, nơi trận địa của địch mà hắn như sấm sét phong ba xông vào, giết từ sáng sớm đến hoàng hôn, bao nhiêu tướng địch chết dưới trường kích của hắn, chiến trường máu chảy thành sông, cuối cùng không còn một tên giặc Liêu nào còn sống sót. Ta nhìn hắn cười ngựa trở về, nhìn hắn đem trường kích đầm máu kia ném cho một tên thân binh, khi ta xuống ngựa, hắn còn giúp ta.”

Từ Cẩm chậm rãi kể chuyện chiến sự của sư phụ khi ở Bắc Hải, giọng đều đều trái ngược với sự hỗn loạn, âm ỉ bên ngoài cửa sổ càng tăng thêm cảm giác kỳ dị.

Ta im lặng nhìn hắn, không nói một lời.

Từ Cẩm ngừng lên, đón nhận ánh mắt ta, nói ra câu cuối cùng trong đêm này: “Tay hắn rất vững vàng. Ngày đó giết nhiều người như vậy hắn không hề nương tay, yên tâm đi Tiểu Nguyệt, có Từ Tri ở đây thì không ai có thể bước vào nơi này.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Trong linh đường không một ai lên tiếng, ngay cả công chúa Cảnh Ninh sau khi tỉnh dậy cũng không nói một lời, nàng ấy đặt tay lên đầu gối, mắt mở to nhìn khung cửa, yên lặng như pho tượng.

Đồng hồ nước vẫn chảy từng giọt đều đặn cho đến hết đêm dài dằng dặc này, ánh lửa ngoài cửa sổ dần dần tắt đi, những tiếng hò hét đáng sợ dần rồi biến mất, khi những tia nắng sớm chiếu lên những dải lụa trắng che trên cửa sổ thì bên ngoài linh đường dường như đã hoàn toàn yên ắng.

Từ Cẩm từ từ đứng dậy, Từ Bình vẫn luôn đứng phía sau ta hơi dịch chân để đứng chắn trước mặt ta. Nhưng ngoài cửa đột ngột có tiếng bước chân hỗn loạn vang lên khiến mọi người trong linh đường bất giác thẳng người lên. Ta nghe giọng lập cập của một người lớn tuổi.

“Vương thị có ý đồ trợ giúp Đại hoàng tử mưu phản soán ngôi, hạ độc Hoàng thượng ngay tại linh đường, hiện bề đáng đã bị tiêu diệt, di chiếu mà Tiên đế đã lập đang được lão thần cất giữ, Từ tướng quân có thể nể mặt cho lão thần cung nghênh Nhị hoàng tử ra linh đường không?”

Cảnh Ninh nhún người ngồi bệt dưới đất, Từ Cẩm nhắm mắt lại, lát sau mới chậm rãi mở mắt ra, một luồng ánh sáng rực rỡ tỏa ra trong mắt, hắn nhìn những người xung quanh đều đang cúi đầu, cuối cùng ánh mắt đó dừng trên mặt ta, ta bị hắn nhìn đến mức cảm giác mặt mình đau đớn, chỉ muốn dùng tay che mắt mình lại.

Vân Kỳ đi ra mở cửa, cửa lớn linh đường sau một đêm dài luôn đóng chặt nay lại được mở ra, Từ Cẩm bước ra ngoài, gầy trắng đập trên biển máu, nắng sớm chiếu lên người hắn đối lập với những tướng sĩ toàn thân đầm máu bên ngoài khiến hắn trở nên vô cùng chói mắt.

Tà thừa tướng cầm di chiếu quý đầu tiên, sau ông ta là Hữu thừa tướng, tiếp sau đó là nhóm thần tử cũng quý ngay phía sau, tựa như không ai quan tâm đến mặt đất đang nhầy nhụa máu nhưng thực ra sống lưng ai cũng run rẩy.

Trong mắt ta chỉ có một bóng dáng duy nhất, sư phụ đứng ở bậc thềm cao nhất, gần như sóng vai Từ Cẩm, ngân giọng của người vẫn còn những vết máu bắn tung tóe, trường kích cầm trong tay như chiến thần Tu La. Dưới chân người, máu chảy thành sông trên bậc tam cấp làm bằng đá cẩm thạch trắng, thì thở ở khắp mọi nơi.

Từ Cẩm giờ tay ngăn động tác quý xuống của người, lên tiếng nói.

“Tướng quân nhận nhiệm vụ lúc lâm nguy, đêm qua nếu không có tướng quân trấn thủ nơi này, kẻ gian chắc chắn đã chiếm lấy triều đình, anh linh tiên đế còn đó, gió lớn mới biết cò mạnh, nước loạn mới rõ trung thần, tướng quân hãy nhận cái cúi đầu của bốn vương.”

Từ Cẩm xoay người nhưng sư phụ đã nhanh hơn hắn, người quý xuống, giờ tay ngăn động tác của hắn lại. Người không nói một lời, trầm tĩnh đến khủng khiếp.

Bách quan hết sức lo lắng, ta mở mắt nhìn nửa mặt sư phụ, bất tri bất giác bước chân về phía người. Tinh thể cấp bách, Từ Bình vội đưa một tay bịt miệng ta phòng ngừa ta lên tiếng, tay kia thì giữ chặt ta, lời ta lui về hướng cửa hồng. Cửa hồng cũng đã mở, ngoài cửa có người đứng chờ sẵn, thấy ta được Từ Bình đưa ra thì thở một hơi dài nhẹ nhõm: “Nhanh lên, đi bên này”.

Máu tràn ngập, tướng sĩ nằm chết la liệt khắp nơi, nhìn qua cũng có thể hình dung nơi này đã trải qua cuộc chiến đấu một mất một còn đến thế nào. Ta không kịp gầy dựa, đột nhiên cảm giác cả người Từ Bình chợt cứng đờ, không động đậy. Ta nhìn theo ánh mắt huynh ấy, tiếng kêu bật ra thành tiếng hét.

Hàn Vân, huynh ấy gục ngay bên cạnh chân ta, người mặc bộ giáp đen của cấm quân, trên người chẳng chịt những vết thương dữ dội do đao kiếm tạo thành, nửa mặt huynh ấy im lìm nghiêng trong vũng máu. Ta cố thoát khỏi những ngón tay cứng ngắc của Từ Bình, ngồi bệt xuống đặt tay lên cổ Hân Vân, Hân Vân hơi giật mình nhưng không mở mắt ra. Lúc này ta mới thấy mình có thể hít thở bình thường, cố bỏ qua việc quan sát miệng vết thương của huynh ấy mà vội lấy ra một viên thuốc đưa tới miệng huynh ấy, miệng gọi: “Từ Bình giúp ta vội, giúp huynh ấy nuốt thuốc vào trước đã.”

“Nơi này không thể ở lâu, đi nhanh lên” có người túm lấy cánh tay ta.

Nắm tay ta không phải Từ Bình mà là người đứng bên cửa hồng khi này, ta nghiêng răng thò tay vào trong áo định lấy mê dược. Người đó nói tiếp: “Nhị hoàng tử đã ra lệnh, những người đêm qua trấn giữ linh đường đều được ban thưởng, người bị thương thì được chăm sóc kỹ càng, người chết thì được truy phong, ngày y sẽ đến chăm sóc vết thương cho họ.”

Ngón tay ta vừa động thì đã bị Từ Bình cách tay áo đè lại. Ta biết ý huynh ấy, huynh ấy muốn ta rời khỏi đây, không cần phải chú ý đến những việc khác, không muốn ta ở lại trong này dù chỉ một giây.

Nhưng sao ta có thể rời đi, nằm trong vũng máu kia không phải người xa lạ mà chính là Hân Vân. Là Hân Vân đã lên đưa ta đi săn thú, là Hân Vân vì cứu ta mà suýt nữa bị rắn độc cắn chết trong lầu tướng quân, ta vẫn nhớ nụ cười huynh ấy khi ngồi bên đồng lửa trong đêm, nhớ dáng vẻ huynh ấy khi nói: “Chúng ta cố giữ tính mạng lại chờ muội đến cứu”, hiện giờ huynh ấy nằm hấp hối ở đây, không chỉ mình huynh ấy, xung quanh linh đường chắc chắn còn có những người mà ta quen biết, những gương mặt như ẩn hiện trước mắt ta, ở đây không có quân địch, không có những kẻ ngoại tộc, không phải chiến trường, vì sao máu của họ lại phải đổ ở nơi đây?

Hai người đều tăng thêm lực kéo ta, mắt Từ Bình đỏ hoe, ta nhìn huynh ấy mà ngực như bị sụp xuống một mảng lớn, trống rỗng đến mức có chống đỡ thế nào cũng không thể dựng dậy được.

Nhưng mà, ta sao có thể không đi, ở lại cũng chỉ làm liên lụy thêm cho người khác.

Không ai cho phép ta chần chừ, hai người dùng sức kéo ta khỏi Hân Vân, vội vàng đưa ta rời đi theo con đường mà đêm qua ta đã đi vào. Ta gầy dựa quay đầu lại nhưng Từ Bình đã căn tầm mắt ta, ta chỉ có thể nhìn đôi mắt đỏ như máu của huynh ấy.

Ta được đưa lên kiệu nhỏ màu xanh để ngoài điện, hai người kiêng kiệu ra hoàng thành, binh lính đứng đầy dưới tường thành, xe ngựa phủ Tướng quân đứng ở bên ngoài cửa Huyền Vũ, Từ quân gia ngồi trên xe, khi nhìn thấy ta thì nghẹn ngào, thì thào: “Không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi”. Rồi người tự tay đưa ta vào trong xe.

Từ Bình không lên xe, gật đầu với cha rồi quay người đi vào bên trong hoàng thành, sau đêm qua ta như người bị bệnh, không muốn thấy bất kỳ bóng dáng ai xoay lưng mà đi, ta vén rèm cửa lên gọi: “Từ Bình...”

Từ quân gia cắt ngang, vừa buông màn xe che lại vừa nói với ta: “Đề nó đi đi, tướng quân vẫn còn ở trong cung”.

Ta nói không nên lời, màn xe bị hạ xuống, ta ngồi trong xe từ từ cúi gập người xuống, vòng tay ôm chặt lấy đầu gối, lồng ngực trống rỗng như nơi nào đó đã bị sụp đổ vẫn liên tục run rẩy, trái tim đau đớn như bất kỳ lúc nào cũng có thể rơi mất.

Lúc này ta mới biết, thì ra trên đời này có những thứ làm người ta sợ hãi hơn cả cái chết, càng làm cho người ta đau đớn khổ sở hơn cả cái chết.

Giống như ta hiện giờ.

Về đến phủ ta bắt đầu sốt cao, thần trí mơ hồ, mọi thứ trước mắt đều là ảo giác, ta nằm trên giường mà thỉnh thoảng vẫn cứ nhảy dựng lên, đôi khi ta tự biết mình sốt đến hồ đồ nên còn cất giọng khàn khàn an ủi người đứng bên cạnh giường.

“Không sao, không sao đâu, ta chỉ bị sốt thôi, uống thuốc là sẽ hết, thuốc đã có sẵn đây rồi.”

Tự thuyết phục xong thì lại đổi giọng giọng hai tay lên như muốn bắt lấy bóng người trước mặt, liên tục hét chói tai.

“Sư phụ, sư phụ, người đừng đi.”

Hoàn toàn không thể phân biệt đâu là thật đâu là mộng.

Người bên cạnh giường đến rồi lại đi, có lẽ Từ quân gia mời thầy thuốc nên kê cho ta mấy thang thuốc, nhưng đều không có tác dụng. Sau đó, người lại tìm thuốc trong phòng ta mang tới, có điều lại không biết phải cho ta uống loại nào, sốt ruột tới mức đi lòng vòng không biết nên làm gì.

Tận sau nửa đêm, ta sốt muốn cháy cả người, mở mắt ra chỉ thấy hỗn độn, người chợt được ai đó ôm lấy, trán ta dán lên áo giáp sắt lạnh lẽo mà vẫn tưởng đó là ảo giác của mình. Nhưng cho dù là ảo giác ta cũng không muốn buông ra, ta sờ đi sờ lại mặt người, không kiếm được mà rơi nước mắt, nước nỡ van xin.

“Sư phụ, chúng ta về nhà đi, về núi Bạch Linh đi.”

Sư phụ cúi đầu áp mặt vào mặt ta, ta cảm thấy mát rượi, làn da nóng như lửa được xoa dịu, sư phụ ôm chặt ta như vậy, không phải là ảo giác, ta còn nghe tiếng người trả lời bên tai ta, giọng khàn khàn nhưng rõ ràng từng chữ.

“Được, ta đưa nàng về.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62

Nguyên Khuê năm thứ nhất, Tân đế đăng cơ được ba tháng, thế cục ban đầu trong triều đã yên ổn. Trong ngày quốc tang, Võ Uy hầu dù đang bị thương vẫn trực lĩnh cứu, lại còn vì cản trở Vương thị bức vua thoái vị mà phải chiến đấu cả đêm, những thân binh đi theo bên mình đều người chết người bị thương, bản thân người cũng mang thương tích nặng nề về phủ, mặc dù ngự y kinh thành hết lòng điều trị vẫn không mấy hiệu quả, giữa lúc triều náo ra máu liên tục. Lòng vua – dân không yên, vì vậy Nguyên Khuê để hạ chi, phê chuẩn cho Võ Uy hầu vào núi tĩnh dưỡng.

Ngày sư phụ trở lại núi Bạch Linh, sư tổ hét lớn một tiếng khiến tay chân ta cũng đỡ ra, mười ngón tay rối loạn không biết bắt mạch cho sư phụ thế nào.

Sư phụ nắm tay ta, ta hơi tránh ra, người vuron người tới nắm cả hai tay ta, xong rồi mới bình thân ngẩng lên nói với sư tổ: “Sư phụ, người làm nàng sợ.”

Tay ta bị nắm chặt, không bắt được mạch của sư phụ, sốt ruột đến mức nói năng lộn xộn: “Sư phụ, để sư tổ đến bắt mạch đi, mà không, không, sư phụ, chẳng để ta bắt mạch xem.”

Sư tổ lộ vẻ mặt chán nản, phẩy tay đi vào: “Con bé này, coi con nói cũng lặp ba lần bấp, đi ra ngoài đi, lát về nói sau.”

Sư phụ đáp lời, sư tổ đi tới bên cạnh người, vỗ vỗ vào người sư phụ. Sư phụ cao nên sư tổ chỉ vỗ đến ngực người, sư tổ vỗ xong thì cũng không làm gì, chỉ nói:

“Người nhà họ Từ các người... đứng là người vẫn có thể chịu đựng được ha.”

Sư phụ nắm tay ta không buông, sư tổ bỏ đi rất nhanh, thoáng cái đã chẳng thấy bóng dáng người đâu nữa. Sư phụ vẫn ung dung đứng yên cạnh ta. Ta không tránh được tay sư phụ, cuối cùng dứt khoát áp mặt vào ngực người, lấy tai để nghe tiếng phổi của người.

Đột sản bản hoàng gia đạo trước sư phụ bị tên độc bắn trúng động mạch phổi, tuy là đã cứu chữa kịp thời nhưng vẫn luôn bị ho ra máu, mãi tới ngày quốc tang cũng còn chưa khỏe lại, ta là người rõ hơn ai hết. Phổi bị tổn thương thì không phải là không thể trị hết, quan trọng nhất là phải tĩnh dưỡng, kỳ nhất việc chưa lành đã phải lao lực, ngày ấy ta đi theo Văn Ký vào cung cũng chỉ vì lo lắng như vậy, nhưng sự việc sau đó phát triển tới mức ta không thể nào tưởng tượng ra nổi. Ta có thể sống sót trở ra đã là kỳ tích, sư phụ cho người đưa ta về núi Bạch Linh khi ta còn đang sốt mê man, nhưng cho dù ta có tỉnh táo thì ta cũng biết đây là sự sắp xếp tốt nhất.

Mong muốn cả đời của ta chỉ là hàng ngày được ở cùng với sư phụ, nhưng nếu nguyện vọng này có khả năng gây nguy hiểm cho sư phụ, ta tình nguyện đi thật xa, đến bất kỳ đâu rồi ở đó chờ người, vẫn sẽ luôn chờ đợi người, chờ một ngày nào đó người có thể gặp lại ta thì thôi.

Ta theo sự sắp xếp của sư phụ mà rời khỏi kinh thành, ta nghĩ chỉ cần ta về núi Bạch Linh, yên lặng mà chờ sư phụ, một ngày nào đó sẽ được gặp lại sư phụ, như vậy tất cả đều có thể được. Nhưng ta không thể ngờ, thương thế sư phụ lại chuyển biến xấu đến mức này, kinh mạch trong phổi gần như vỡ nát, cây gậy cảnh vẫn có thể sống, nhưng đã bị đánh vỡ nát từ bên trong, làm sao để bồi bổ lại được như cũ?

Sư phụ không mặc áo giáp, tai ta áp vào ngực người chỉ cách lần vài móng, sư phụ ho khan một tiếng khiến ngực hơi rung động. Ta cũng không làm gì thêm, chỉ dùng bàn tay còn tự do kia vòng qua ôm lấy sư phụ, tay run rẩy dùng hết sức mà ôm lấy người.

Sư phụ nhẹ nhàng đẩy mặt ta đang dán trước ngực người ra, mỉm cười nói: “Được rồi, vẫn bám người như vậy, sao mà cứ như chưa trưởng thành thế này.”

Ta cố gắng dùng hết sức mình để buộc mình không được phép rơi nước mắt.

Sư phụ kéo ta ra ngồi bên dòng suối, trời đang hoàng hôn, ánh nắng chiều vẫn lưu luyến trên người chúng ta, gương mặt sư phụ như hòa vào cảnh vật xung quanh, như gần mà lại như xa.

“Sư phụ, chẳng không đi nữa chứ?” Ta băn khoăn rất lâu mới lên tiếng hỏi người.

Nếu sư phụ không đi, có ta với sư tổ ở đây, chúng ta có thể nghĩ cách giúp người chữa trị những kinh mạch bị tổn thương đó, biết đâu sau một thời gian sẽ tốt hơn, cho dù không thể phục hồi như cũ thì chi cần không vào triều đình còn khổ liệt còn hơn cả chiến trường kia, cứ ở tại núi Bạch Linh này mà nhàn nhai qua ngày, có gì không tốt?

Sư phụ đã từng nói, binh lính trông giữ biên giới, tướng quân xả thân nước, nhưng nếu sức khỏe tướng quân không còn thích hợp ở trên chiến trường... Ta ôm cánh tay sư phụ, lòng đầy chua xót lẫn ích kỷ mà nghĩ, biên giới kia cứ để người khác đi mà giữ đi.

Sư phụ yên lặng trong giây lát, sau mới đáp: “Nguyệt Nhi, nàng muốn giữ ta lại?”

Ta gật đầu thật mạnh.

“Ồ cùng với nàng sao?” sư phụ mỉm cười

Ta không dám nói ra hy vọng xa vời của mình, thật lâu sau mới cẩn thận dè dặt đáp lại, giọng nhẹ như sợ chỉ cần nói ra mọi thứ sẽ vỡ tan.

“Có được không?”

Sư phụ nhìn ta, mắt người chứa bóng hình ta, lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Được”. Nói rồi người đưa tay ôm mặt ta, cúi đầu hôn ta. Đôi môi mỏng đỏ mang theo cảm giác mát mẻ, ta lại cảm thấy nóng, nóng đến mức cả người ta như lửa đốt, ánh sáng trước mắt ta như mờ đi, tay ta để trước ngực sư phụ, dưới lòng bàn tay ta là nhịp tim của người khiến ta yên tâm nhất trên đời này.

Nụ hôn dài như vô tận, ta như nhìn thấy năm tháng đang dần trôi qua, bãi biển hóa nương dâu, cứ như thể cả đời đã qua. Khi tách ra, mắt ta mờ đi, sư phụ lấy ngón tay lau mặt ta, giọng dịu dàng.

“Sao lại khóc? Đừng là bé gái.”

Ta lắc đầu quầy quậy, muốn trung về mặt tươi cười cho người nhìn, miệng cười mà nước mắt cứ rơi, lòng thầm hô to ba lần “Đại cát đại lợi”, sót ruột muốn tự nhéo mình cho đừng khóc.

Buổi tối, sư phụ vào phòng sư tổ rất lâu, sư tổ không cho ta vào nhà, xua ta như đuổi chó con mèo con ra bên ngoài.

“Đi đi đi, ta với Từ Trì bàn chuyện quan trọng.”

Tình thế cấp bách, ta kêu lên: “Sư phụ! Chẳng còn chưa uống thuốc đó.”

Sư phụ trấn an ta: “Biết rồi, có sư tổ ở đây nên không sao đâu, nằng đi ngủ trước đi, ban đêm trời lạnh lắm.”

Ta biết đây là trên đỉnh núi Bạch Linh, sư tổ đã ẩn cư ở đây nhiều năm, trên sườn núi có trận pháp kỳ môn đện giáp, đừng nói là người bình thường, cho dù là ta thỉnh thoảng nhớ nhầm trận pháp cũng bị nhốt ở bên trong, vì vậy sư phụ sẽ được an toàn.

Ngay khi ta còn nhỏ, sư tổ đã nói trận pháp đó là để phòng ngừa có người tùy tiện đem con cái quăng vào trong núi, đồ đệ nhà mình lại chạy tới nhất về. Lúc đó ta còn gầy ốm rất lâu, bây giờ lại thấy may mắn, nhất là từ khi ra ngoài một chuyến trở về lại càng cảm thấy sự yên bình, tĩnh lặng trên núi thật quý giá, nếu không cần phải ra ngoài nữa thì quá tốt. Nhưng mà chỉ cần không nhìn thấy sư phụ, ta lại cảm thấy bất an, hoảng hốt trong lòng, không thể nào nhắc chân đi ra ngoài được.

Ta vẫn không có cảm giác sư phụ đã trở lại với mình. Giống như một kho báu mất đi rồi tìm thấy lại, nhưng hơn hết là cảm giác bồn chồn lo lắng, nếu không nhìn thấy nó sẽ cảm thấy nó sẽ biến mất thêm lần nữa, nhất định phải giữ chặt nó trong lòng bàn tay mới có thể yên lòng.

Lúc sư tổ đẩy cửa ra, tuyết tí đập trúng ta đang ngồi chồm hổm ở bậc cửa, ông hoảng hồn ôm ngực nhảy dựng lên “Á”.

Sư phụ bước ra, mỉm cười nhìn bộ dạng ta với sư tổ, mắt thấy người mềm mại dịu dàng, những đường nét sắc sảo do nhiều năm chinh chiến như hòa vào ánh trắng, nụ cười của người khiến sư tổ ngẩn ra.

“Sao vậy? Đang đợi ta à?” sư phụ tới kéo ta dậy.

Ta choáng ngợp với nụ cười đó, choáng váng đứng lên rồi lơ mơ đi theo sư phụ.

Sư tổ nhìn chúng ta, phất phất tay nói: “Đi đi, chuyện này còn bày đặt hỏi ta, không phải đã định sẵn rồi sao.”

Mãi tới khi về tới phòng sư phụ, ta mới sực nhớ ra, hỏi: “Sư tổ nói gì vậy ạ? Cái gì mà đã định sẵn từ lâu?”

Sư phụ đang cời áo khoác ngoài, mấy tháng không gặp người, sư phụ đã gầy đi rất nhiều, nhưng bờ vai người vẫn thon dài, mỉm cười càng hiện rõ phong thái hơn người khiến ta không thể nhìn thẳng vào người, chỉ biết cúi đầu đỏ mặt.

Sư phụ không trả lời, chỉ hỏi ta: “Nàng có về phòng mình không? Hay là ở đây với ta?”

Ta buột miệng trả lời không cần suy nghĩ: “Ở đây với sư phụ.”

Mãi tới khi được sư phụ ôm lấy, đáp chần lên người thì ta mới từ trong mơ hồ bừng tỉnh lại, lắp bắp: “Sư phụ... Sư phụ...”

“Đã muộn thế này mà nàng không ngủ à?” hơi thở sư phụ phả lên cổ ta, giọng như sắp ngủ.

Rất lâu sau ta mới có thể cử động, trong bóng tối ta từ từ quay người lại, úp mặt vào ngực sư phụ, cẩn thận nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy người, như ôm lấy kho báu quý giá nhất trên đời thuộc về mình.

Sư phụ không nhúc nhích, dường như người ngủ rất sâu, sư tổ cho người uống thuốc để người thả lỏng bản thân, hơi thở của người vững vàng, ta vùi mình trong lòng người, nghe tiếng đập đều đặn của tim người, tiếng khò khè của phổi cũng có thể cảm nhận được qua lớp áo, không có khả năng khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Sư phụ không bao giờ nói dối người khác, người nói người không đi thì sẽ không đi, người nói người ở lại thì sẽ ở lại, ta nhắm mắt lại, vui buồn lẫn lộn, tìm ta đập loạn xạ không biết nên làm thế nào cho phải.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Trời còn chưa sáng ta đã tỉnh dậy.

Thật ra thì đêm qua gần như ta không ngủ, cứ nằm nghe tiếng khò khè trong phổi sư phụ, tay nắm lên mạch của người suốt đêm không buông. Nếu không phải sợ sư phụ giật mình thức giấc thì ta còn muốn cời hết quần áo người ra, kiểm tra từ trên xuống dưới, không hề tự giác ý thức mình là con gái.

Ta đâu có để ý mấy chuyện vụn vặt đó. Ta được sư phụ nuôi từ nhỏ tới lớn, hồi còn bé mỗi lần trời mưa sấm chớp ta đều ôm rịt lấy sư phụ, ngủ cùng người suốt bao nhiêu đêm. Sau khi sư phụ đi liền 8 năm, ta cũng biết nam nữ khác biệt nhưng thói quen đã hình thành từ bé nên những chuyện này cũng xem như là chuyện tự nhiên bình thường, mặc dù lúc mới lên giường thì hơi bối rối một chút, nhưng mà sau đó thì sự lo lắng cho sức khỏe của người đã thay thế. Ta còn thấy như vậy là vừa hay, nếu không tận tay bắt mạch, tận tai nghe thì ta không cách nào yên tâm được, cả đêm cứ lẩn quẩn việc xác định tình trạng của sư phụ.

Ta lẩn quẩn lại cả đêm, hết nghe rồi lại bắt mạch, những nghi ngờ trong đầu đã chắc chắn, cuối cùng biến thành sự phẫn nộ, nếu không phải người bên cạnh ta đang tỏa ra hơi thở ấm áp vây quanh ta, sự oán hận trong ta chắc đã bộc phát ra ngoài.

Khi sư phụ mở mắt ra, câu nói đầu tiên là: “Sao mắt nàng lại đỏ như vậy, cả đêm không ngủ à? Y như mắt thờ vậy.”

Ta vẫn nhớ sư phụ rất tinh ngủ, nhiều năm chinh chiến đã thành thói quen, lần ở Diêm Thành ta phải dùng hương an thần người mới ngủ sâu được trong chốc lát, lúc được ta cho người dầu thuốc thì lập tức tỉnh táo, ngay tức khắc rút kiếm bật dậy trên giường, nếu không phải ta thì chắc chắn kẻ đó đã bị sư phụ chém đứt đầu. Nhưng tới hôm qua ta lẩn quẩn lại như vậy người vẫn không hề tỉnh, nếu là do tác dụng của thuốc mà sư tổ cho thì sư tổ đã cho thuốc nặng quá rồi.

Trong cơ thể sư phụ chắc hẳn có thuốc khác còn lưu lại, làm người mất đi phản ứng nhanh nhạy bản năng, đó tuy không phải là độc, hơn phân nửa chỉ dùng để áp chế những tổn thương ở phổi của người, để cho bề ngoài sức khỏe người sẽ biểu hiện như bình thường.

Nhưng trị tổn thương phổi cũng như trị thủy, phải từ từ khơi thông chứ không được phép ngăn lại đột ngột lại. Mấy loại thuốc đó càng làm tổn thương phần gốc nặng hơn, giống như đóng chặt lại đường nước đang chảy, áp lực càng lớn thì lực bùng ra sẽ càng mạnh, nếu tới mức cực hạn thì chỉ có nôn ra máu mà chết.

Bầu trời vẫn chưa sáng rõ, ta hít một hơi ánh sáng ban mai mỏng manh, ôm tay sư phụ, vùi mặt vào tay người, không để người nhìn vào mắt mình.

“Sư phụ, mấy tháng nay ngủ y trong cung cho chàng dùng thuốc à?”

Không có việc gì cần phải vội vã rời giường, có lẽ nhiều năm qua sư phụ mới được hưởng thụ sự nhàn nhã dựa vào giường mà nói chuyện vào buổi sáng thế này, người kiên nhẫn nghe ta nói chuyện, không lộ vẻ bức bối vì ta nói nhiều, người chỉ nhẹ nhàng đáp lại.

“Có uống?”

Ta lộ mặt ra nhưng vẫn giấu không cho sư phụ nhìn mặt ta, chỉ hơi ngược trán lên nói chuyện với người.

“Tại sao lại để họ... chẳng nên về đây cùng với ta.”

“Quốc tang liên tiếp, thế cục không ổn nên ta không thể rời đi được” sư phụ không đợi ta nói hết đã trả lời ta.

“Đừng ra ta nên xin sư tổ trở lại kinh thành.”

“Nàng không cần quá lo, ta ở với sư phụ nhiều năm, tuy ta không nghiên cứu y thuật chuyên nghiệp nhưng cũng biết được lý, biết nặng nhẹ thế nào” sư phụ nói tới đây thì rút tay lại ôm ta lên người của người, biết ta không muốn để người nhìn mặt ta nên không ép, chỉ đặt đầu ta lên vai người, bàn tay đặt trên tóc ta nhẹ nhàng vỗ về trấn an.

Ta làm sao mà không lo lắng được đây? Giương mặt Từ Cẩm đêm đó lúc quý bên xác Tiên để hiện lên trong đầu ta, đã qua một thời gian lâu như vậy nhưng ta vẫn cảm thấy ớn lạnh cả người. Cho dù là di chiếu là thật, cho dù người giết Hoàng thượng thật sự là Đại hoàng tử đi chăng nữa thì Từ Cẩm vẫn là người đã kéo tay ta khỏi người Hoàng thượng khi ông ấy đang hấp hối, hẳn không dễ ta cứu cha mình, mặc dù ta biết có thể việc đó chưa hẳn đã có hiệu quả, nhưng cái chính là hẳn ngay cả thủ cũng không chịu cho ta thủ.

Từ lúc đó, ta không bao giờ có thể tin hẳn được nữa.

“Nguyệt nhi” sư phụ đột nhiên hỏi: “Nàng có muốn biết ta nói gì với sư phụ không?”

Ta sững người, bất giác ngược mắt lên. Sư phụ nhìn đi chỗ khác, “Từ gia mấy đời đơn truyền, cha mẹ ta đều đã qua đời, còn nàng...”

“Ta được sư phụ mang từ trong núi về.”

Sư phụ nhìn vào mặt ta, mỉm cười, “Ừ, khi đó nàng ngồi trong một cái giỏ tre, mặc một chiếc áo trắng, khi nàng nhìn thấy ta thì ngừng khóc, nắm lấy ngón tay ta, mắt ướt nước mà miệng lại cười.”

Khi ta còn bé, ta thường quấn lấy sư phụ hỏi những chuyện khi lần đầu tiên người nhìn thấy ta. Người không bao giờ giấu ta, vì vậy đây không phải lần đầu tiên ta nghe người nói những lời này, nhưng lần nào ta cũng thấy mình rất may mắn.

Không có cha mẹ thì có sao đâu? Ta có sư phụ.

“Sư phụ, chẳng và sư tổ là người thân của ta.”

“Ừ” sư phụ thì thầm: “Phụ thân ta từng nói, bảo vệ biên cương là điều cần thiết bởi sự an toàn của hàng ngàn hàng vạn người. Chỉ cần hơi lui bước thì địch sẽ thần tốc tiến quân xâm chiếm, bách tính trăm họ sẽ phải chịu đựng sự loạn lạc ly tán bởi chiến tranh, “nhất tướng công thành vạn cốt khô”, người muốn ta ghi nhớ điều đó trong lòng.”

Ta nhẹ nhàng: “Dạ”

“Nhưng mà trong những năm này, bất kể là đi đâu ta đều nhớ về núi Bạch Linh, ta nhớ nàng vẫn đang đợi ta, ta thường mơ về nàng, như những ngày còn bé, nàng luôn ngồi trên tảng đá to, ôm gối nhìn xuống núi, chờ đến đêm cũng không chịu về.”

Lòng ta rung động, muốn nói lại không biết phải nói gì. Sư phụ mỉm cười, lấy tay lau mặt ta lần nữa.

“Ta nói khi có thời gian sẽ quay lại thăm nàng, là ta đã nuốt lời.”

“Không, không, chẳng cần tới Diêm Thành gặp ta mà.” ta ngay lập tức đáp lại, ta còn âm thầm bổ sung, người đã phải đi hàng trăm dặm để đến đó, may mà người cười con Ô Văn đáp tuyệt, nếu là những con ngựa bình thường khác thì ngựa cũng đã gục ngã trên đường.

“Khi ta xuống núi, nàng vẫn còn là một đứa trẻ” sư phụ nhìn ta, ánh mắt bỗng xa xăm.

“Ta đã trưởng thành rồi.”

“Phải” người gật đầu: “Năm này qua năm khác, ta tự nhủ, những gì ta đã làm là đó là vì việc cần cho hàng vạn người, nhưng ta chưa bao giờ tự hỏi, vậy ta cần gì? Khi nàng ngã xuống vách núi, ta nhận ra mình cũng chỉ là một người bình thường, ta cũng có sự ích kỷ của mình, ta cũng sẽ sợ hãi, ta sợ mình không bao giờ nhìn thấy nàng nữa, không còn ai toàn tâm toàn ý chờ ta. Khi nàng ở trên núi Bạch Linh, ta không hề lo lắng, ta nghĩ chỉ cần quay về là có thể gặp nàng. Khi nàng ở bên cạnh ta, ta lại rất lo lắng, mỗi tối phải nhìn thấy nàng thì mới có thể yên lòng, ta cứ sợ nàng đột ngột biến mất.”

Ta quay mặt qua, áp môi mình lên môi sư phụ để ngăn người không nói nữa. Lúc rời môi ra, ta nghe mình lên tiếng: “Sư phụ, nếu chàng muốn ta đợi, ta sẽ luôn đợi chàng. Chàng không cần lo lắng, cho dù ta không ở bên cạnh chàng, miễn là chàng nghĩ về ta, ta sẽ luôn ở đó.”

“Nhưng ta muốn nàng ở bên cạnh ta” bàn tay sư phụ hơi dùng sức nâng ta lên như một con mèo nhỏ, để ta có thể nhìn vào mắt người.

“Nguyệt nhi, chúng ta tuy có danh nghĩa thầy trò, nhưng chúng ta không thực sự là thầy trò, ta đã bàn bạc và được sư tổ đồng ý. Từ nay trở đi, nàng không cần gọi ta là sư phụ nữa.”

Ta hoảng hốt đến mức biến sắc.

“Sư... tại sao?”

Sư phụ nhìn ta chăm chú một lúc lâu, như thể muốn dùng ánh mắt mà khắc sâu hình bóng ta vào lòng người, rồi trong sự hoảng hốt bất an của mình, ta nghe thấy câu trả lời của người.

“Dĩ nhiên là vì, ta muốn nàng làm thê tử của ta.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 64

“Không có lý gì mà lại không có biện pháp nào được, chắc chắn phải có cách nào đó rất tốt.”

“Quyền này không đúng, còn quyền này thiếu rồi, sư tổ, quyền sách này còn một nửa nữa, người giấu nó đâu rồi?”

“Bản về các triệu chứng bệnh phổi, thương hàn? Sư tổ, người đừng phá đám nữa, sư phụ không phải bị bệnh thương hàn, người đưa cho con quyển sách này làm gì chứ?”

Ta bối tưng đồng sách y trong phòng sư tổ, sách bừa bộn trên đất, mỗi bước đi đều dẫm phải những trang sách đang mở, sư tổ đi ra đi vào mấy lần, mới đầu thì còn rên rĩ la lối, sau thì chỉ còn biết ôm sách mà đau lòng, cuối cùng chịu hết nổi thì nhảy vào phòng giặt sách trong tay ta lại.

“Đừng tìm nữa, nha đầu con đó, mấy năm nay theo ta học y làm gì hả, Từ Tri chỉ bị thương ở phổi, cũng có phải là mắc bệnh hiểm nghèo sắp chết đâu, con cuống cuống lên vậy làm gì chứ?”

Ta hít một hơi thật sâu rồi phun phì phì ba lần, không thể giả vờ bình tĩnh được nữa, nhảy dựng lên trừng mắt với sư tổ.

Sư tổ lại ôm ngực: “Con trừng ta, con trừng ta.”

Ta “....”

Sư tổ định bước thì lại dậm lên sách, đau lòng muốn khóc, dứt khoát lời ta ra ngoài nói chuyện, người kéo ta cách phòng rất xa mới bắt đầu sáng khoái mà dậm chân, vỗ tay lên đầu ta.

“Con là đồ nha đầu không có đầu óc.”

Ta không phục: “Có người muốn hại sư phụ.”

“Sao con không nghĩ là Từ Tri tự nguyện?”

“Tự nguyện dùng mấy loại thuốc trị bên ngoài đó? Trị bệnh phổi phải như trị thủy, phải từ từ thông thả chứ không được chỉ làm bớt triệu chứng bên ngoài...”

Sư tổ cắt ngang lời ta: “Con nghĩ hoàng cung là núi Bạch Linh của chúng ta sao, muốn tới là tới muốn đi là đi à, tên hoàng đế kia mới ngồi lên ngai vàng, nếu không có Từ Tri ở đó, ai là người gánh vác giang sơn này cho hắn, không phải lại có thêm một đám tang nữa hay sao?”

Mặt ta biến thành trắng bệch.

“Muốn đi hay ở, Từ Tri tự có tính toán riêng của nó, chẳng nhóc hoàng đế đó ngồi ổn trên ngai vàng thì thiên hạ thái bình, một tháng mà thay hoàng đế ba lần đã khiến kinh thành chết gần một nửa. Lại thay đổi nữa thì dân chúng còn sống nổi nữa hay không?”

“Nhưng mà sư phụ...”

“Không phải chỉ bị thương phổi thôi sao? Nó đã trở về rồi, không thiếu tay cũng chẳng thiếu chân.”

Ta lại hít một hơi dài để kiểm chế mình, lại không biết đối phó với sư tổ ra sao nên tức giận quay đi, đi chưa được mấy bước thì nghe sư tổ nói.

“Nó trở về con còn chưa vui à? Nhà họ Từ của nó từ xưa tới giờ chưa bao giờ quan tâm sống chết, chỉ biết lấy thân ra đền nợ nước, Từ Tri theo ta từ nhỏ tới lớn, nó còn biết quý mạng mình, cha nó thì thôi khỏi nói, tới bây giờ còn chôn bên ngoài Ngọc Môn quan, tro cốt còn chưa đem về được”.

Ta ngừng bước, cúi mặt: “Cha của sư phụ là chết trận sa trường...”

Sư tổ hừ một tiếng: “Ai nói với con?”

Ta sững sờ, quay đầu nhìn sư tổ, lặp lại: “Sư phụ nói với con.”

“Nó lừa con thôi” sư tổ tìm một tảng đá ngồi xuống, tìm hạt dưa với kẹo cam thảo trong túi tiền lấy mà lúc trước ta biểu người ra ăn, đáng về không thèm để ý tới ta.

Ta chợt thấy lo lắng, giống như người đang đứng trước một vật gì đó mà biết chắc chắn mình không được phép chạm vào, bắt buộc phải quay đầu bỏ chạy, nhưng cơ thể không nghe lời. Không ai lên tiếng, chỉ có tiếng suối róc rách và âm thanh cấn hạt dưa lách tách của sư tổ. Chân ta dậm lên đám lá khô vang lên tiếng xào xạc, ta ngồi xuống bên chân sư tổ, để tay lên đầu gối người: “Sư tổ, tại sao sư phụ lại dối con?”

Sư tổ suy nghĩ một lát: “Con thật sự muốn biết?”

Ta gật đầu.

“Không hối hận?”

Ta “...”

“Cũng tốt, việc này con cũng nên biết, để tránh sau này Từ Tri làm ra chuyện đại đột gì thì con cũng nên giữ chặt nó lại.”

Ta nín thở chờ sư tổ nói tiếp.

“Năm ấy các nước Tây Vực xâm chiếm biên cương, cha Từ Tri dẫn quân đóng ở Ngọc Môn quan, đôi bên giằng co không dứt, có kẻ đưa người tới kinh thành bắt cóc mẹ Từ Tri mang ra trước chiến trận, muốn cha Từ Tri dẫn binh đầu hàng.”

Sống lưng ta lạnh toát, run rẩy hỏi: “Sau đó thì sao ạ?”

“Con thật muốn biết?” sư tổ hỏi lại lần nữa, không biết sao gió bên suối như lạnh hơn khiến ta run lên, nhưng vẫn gật đầu.

“Sau đó, cha nó chộp tên tướng địch chém đầu trước trận địa, đem thi thể hắt treo trên tường thành. Không để cho bên giặc có cơ hội thực hiện âm mưu của mình, cũng không muốn bọn chúng tra tấn mẹ Từ Tri, cha nó đã dùng tên bắn chết bà ấy.”

Ta thảng thốt kêu lên một tiếng, đặt tay lên cổ mình tựa như mũi tên kia đang xuyên thẳng qua cổ ta.

“Con còn muốn biết chuyện sau đó không?”

Ta muốn lắc đầu nhưng cả người đã cứng đờ, không thể làm ra một cử động gì.

“Sau khi Ngọc Môn quan đại thắng, người đòi đầu truyền tin tức là cha nó chết trận sa trường. Con cho là ông ấy chết trận à? Sau khi kết thúc trận chiến, ông ấy đã đi theo bà ấy, trước khi chết đã gửi một bức thư cho chim ưng gửi tới ta, nhờ ta trông chừng con ông ấy.”

Chân ta mềm nhũn, nếu không có sư tổ giữ chặt lấy thì đã ngã ngổ trên đất.

“Chiến trường khủng khiếp quá phải không?” sư tổ kể xong mới hỏi một câu.

Mất một lúc lâu ta mới có thể thở ra một hơi, mặt trắng bệch, lắc đầu: “Kinh thành còn đáng sợ hơn chiến trường, tại sao địch có thể đến tận kinh thành bắt phu nhân tướng quân đi? Đó đâu phải biên cương.”

Ngón tay sư tổ đặt trên vai ta cứng đờ, ta cũng bị chính lý lẽ của mình dọa sợ, không thể tin được mình lại thốt ra những lời như vậy.

“Con... con đi tìm sư phụ” ta vội vàng đứng bật dậy.

“Đi đi, con đi đi” sư tổ khôi phục lại như bình thường, phất tay với ra, phất xong rồi như chợt nhớ ra chuyện gì.

“Sao con còn gọi nó là sư phụ? Từ Tri chưa nói là muốn con thay đổi cách xưng hô sao?”

Ta mới chạy được mấy bước, nghe vậy thì chân cuống lên suýt ngã đập mặt, chặt vật đứng vững lại, mặt nóng bừng không dám quay lại, cũng không dám lên tiếng trả lời, chỉ biết cầm đầu chạy tiếp.

Tới lúc ta tìm được sư phụ thì đã nửa canh giờ sau. Núi Bạch Linh trùng điệp, tuy ta lớn lên trong núi nhưng mỗi lần cố ý trốn thì sư phụ muốn tìm cũng mất cả buổi, không ngờ tới giờ thì lại là ta đi tìm sư phụ, ta chạy lòng vòng vẫn không tìm được người. Trong nhà không có ai, ta với sư tổ mới ở bên suối về cũng không có người, vậy ngoài mấy chỗ này thì sư phụ có thể đi đâu được nữa?

Ta càng tìm càng sốt ruột, cuối cùng đành gọi to lên, nghe trên đầu có tiếng kêu, ta ngẩng lên thì thấy Ưng Nhi đậu trên cây gần đó, nghiêng đầu nhìn ta. Ta vui vẻ chạy tới nói chuyện với nó: “Người có nhìn thấy sư phụ đâu không? Dẫn ta đi tìm người đi.”

Ta chạy theo Ưng Nhi, cuối cùng cũng thấy sư phụ đang đứng trên vách núi, mặc áo choàng mỏng, tay áo bị gió lồng vào căng phồng lên, cứ như bất kỳ lúc nào người cũng có thể theo gió mà bay đi mất.

Ta chợt hoảng hốt, không kịp suy nghĩ gì mà nhào tới ôm cổ người.

“Sư phụ, chàng ở đây làm gì vậy?”

Sư phụ quay đầu lại, câu nói đầu tiên là.

“Nàng gọi ta là gì?”

Ta ngẩn ra một lúc mới hiểu ý người, mặt đỏ lên, cúi thấp đầu, giọng lí nhí.

“Bội Thu, chàng làm gì ở đây?”

Người khẽ nhếch môi, nắm tay ta kéo lại gần: “Chạy lâu lắm rồi sao? Mỏ hôi đầm đìa rồi đây, về thôi.”

Ta bị sư phụ nắm chặt tay, chỉ thấy như tay mình mềm nhũn, lúc quay người lại thì nhìn thoáng qua đường núi bên dưới, loáng thoáng thấy phía xa kia có một mảnh màu vàng, lá cờ lay động, dưới ánh nắng phản chiếu nhìn như ảo ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65

Một đội nội thị đã lên núi. Từ Bình lên trước tiên nói là dẫn người lên nhưng đáng về thì giống như đang giám sát chăm chăm đám người kia thì đúng hơn. Lúc đó ta mới biết hóa ra Từ Bình vẫn luôn ở dưới chân núi.

Đám nội thị mang theo một đồng rương hòm lớn bé, mở ra thì đều là đồ bồi dưỡng quý giá, còn có những thứ được ngự ban, vàng bạc châu báu không cần phải nói, còn có một số vật hiếm lạ của các nước triều cống, không chỉ tặng cho sư phụ mà còn có cả cho ta, nào là quần áo thêu tinh xảo, vòng tay dây chuyền...

Sư phụ muốn lấy ta on rồi tiếp chi, người dẫn đầu sợ hãi vội vã ngăn lại, nói Hoàng thượng khi thượng triều luôn nói, Võ Uy hầu càng vất vả công lao càng lớn, sau này tiếp chi được miễn quý, hơn nữa lần này hẳn được phái tới đây trao một chi, Hầu gia chỉ cần tự xem là được.

Sư phụ hỏi thăm Hoàng thượng có khỏe không? Người thái giám kia mặt mũi trẻ măng, chắc chưa tới hai mươi tuổi, nhìn là biết là người mới ở trong cung, nói chuyện luôn có vẻ nom nớp lo lắng.

“Hoàng thượng tốt cả ạ, nhưng mà quốc sự bận rộn, lại thường xuyên nhớ Võ Uy hầu, mỗi ngày thượng triều người đều nhắc tới Hầu gia, mong Hầu gia sớm ngày bình phục quay về kinh.”

Ta ở bên cạnh nghe vậy thì nghĩ thầm: “Cả đời này không quay về đó mới là chuyện tốt.”

Sư phụ quay lại liếc mắt nhìn ta, tựa như nghe được tiếng nói trong lòng ta, người lên tiếng: “Nguyệt nhi, đừng ngây ngốc đứng đó nữa, đi pha trà mang đến đây cho ta.”

Vị thái giám kia phản ứng càng dữ dội, cuống quýt xua tay: “Nô tài sao dám làm phiền Hầu gia lo lắng.”

Ta luôn nghe lời, sư phụ bảo ta đi thì ta đi, nhưng mới từ trong nhà bước ra đã thấy sư tổ ngồi chồm hổm cạnh cửa buồng trong, vẻ mặt ảm ức, ta sùng sốt định lên tiếng hỏi, lại nghe tiếng vang nhỏ ngoài cửa nên bước qua mở cửa, Từ Bình đứng bên ngoài.

Ta đi cùng Từ Bình đến căn phòng chứa thuốc phía sau nói chuyện, câu đầu tiên của Từ Bình là:

“Sức khỏe Hầu gia thế nào rồi?”

Sư phụ được phong Hầu ba tháng trước, Từ Bình đã sửa cách gọi, chỉ có ta là không quen với cách gọi như vậy. Nhưng ta với Từ Bình vốn thân quen nên khi nói chuyện cũng không cần e dè, nghe huynh ấy hỏi thì ta lập tức đáp.

“Không phải tốt lắm, có điều...”

Từ Bình biến sắc, không đợi ta nói hết đã căng thẳng cất ngang: “Vẫn còn nôn ra máu sao?”

Ta lắc đầu: “Không.” Ngẫm nghĩ lại hỏi: “Sau khi ta đi thì ngự y nào chẩn mạch cho sư phụ?”

“Lý ngự y, nhà họ Lý đều là ngự y, lão ngự y vẫn dắt theo cháu trai ông ấy chỉ dạy, à phải rồi, chắc muội còn nhớ cậu ta, Lý Trình, người làm quân y ở Bắc Hải đấy.”

Dĩ nhiên là ta nhớ rõ người ngự y họ Lý kia, Lý tiểu ngự y xuất thân thế gia, mũi hếch tận trời, lúc ở quân doanh vẫn nhìn ta cười nhạt, tới khi ta giải thích vấn đề rắn độc cho anh ta biết, rồi ta tự biến mình thành bệnh sỏi đạo đó, quân y chỉ có mình anh ta chạy tới thăm ta, sau này ngẫm lại thì thật ra những người khác cũng chẳng có gì sai. Ngoài sư phụ và những thân binh bên cạnh người, ta cũng không ẩn tượng gì với những người khác ở quân doanh, nếu có ẩn tượng thì cũng là loại ẩn tượng chỉ muốn chạy trốn còn không kịp. Như Vương giám quân chẳng hạn, ta có thể nhớ được Lý tiểu ngự y thì là do anh ta không đáng ghét.

Nhưng mà nghe cái tên này, ta lại cau mày lại. Nếu là ngự y thế gia, dùng thuốc không thể không biết cân nhắc thiệt hơn? Là do Từ Cầm bắt họ tới chẩn bệnh sao? Hay là thuốc do Từ Cầm muốn họ dùng cho sư phụ?

Từ Cầm... cho dù là chỉ nghĩ tới cái tên đó thôi ta cũng cảm thấy hoang mang sợ hãi.

“Sao vậy? Cha ta không muốn cho ngự y vào phủ nhưng Hoàng... Hoàng thượng yêu cầu, ban đầu thì còn không đến nỗi, sau đó thì ban đêm Hầu gia bắt đầu ho liên tục, tới hôm vào triều, ta đứng ngoài điện Chiêu Dương nghe bên trong có tiếng la hoảng hốt, lúc ngự y đến thì máu đã thấm ướt cả bộ triều phục của Hầu gia, trên đất cũng toàn là máu...” Từ Bình nói tới đây thì ngừng lại, cúi đầu nhìn ta: “Xin lỗi, ta không nên nói những chuyện này với muội.”

Ta xoa xoa mặt, cố gắng giữ vẻ mặt bình thường nhất có thể.

“Không sao, sư phụ trở về là tốt rồi, huynh vẫn ở dưới chân núi à? Sao không lên đây?”

“Dưới núi có một đội quân, không phải chỉ một mình ta ở đó.” Từ Bình đáp lại, suy nghĩ một lát, khẽ môi hơi cong lên, rất nhanh đã lấy lại vẻ bình thường: “Hầu gia vất vả lắm mới trở về được, có muội chăm sóc người thì tốt rồi, chúng ta không muốn lên núi quấy rầy hai người.”

Đội nội thị không ở lại lâu, khi rời đi vẫn do Từ Bình đưa họ xuống núi, ta nói chuyện với huynh ấy xong mặt vẫn đỏ rần, chạy vô bếp ở luôn trong đó không ra. Trong bếp đang sắc thuốc với nấu canh, ngoài cửa

sổ đang phơi một ít ngô nếp với mấy loại quả khô mà sư tỏ thích ăn, cho dù ta ở một mình vẫn cảm thấy mặt mình nóng hổi, được một lát thì sư tỏ đẩy cửa bước vào, vẫn về mặt ẩm ướt khi này, lấy mấy quả khô cầm lên gật gù hài lòng.

Ta hỏi: “Sư tổ, họ đi hết rồi sao?”

“Đi hết rồi.” sư tỏ giận dỗi.

Thật ra ta vẫn chú ý nhìn qua cửa sổ, nhìn tới khi Từ Bình mang theo đám người kia rời đi.

“Sao vậy? Sao sư tỏ bực bội vậy?”

Sư tỏ thở phì phò: “Cái tên hoàng đế đó, tặng một đồng bao lớn bao nhỏ, ngay cả con còn có mà không biết Từ Tri còn có trường bối sao?”

Ta “A” lên, bật cười: “Được rồi, được rồi, chắc hoàng đế không biết sư tỏ thôi, dù sao cũng của nhà mình hết mà, sư tỏ thích cái gì thì cứ lấy cái đó thôi.”

Sư tỏ “hừ hừ”: “Toàn là mấy thứ đồ trẻ con không.”

“Còn có mấy được liệu rất quý mà, vừa rồi con thấy có cả tuyết liên ngàn năm đó.”

“Cái đó có gì lạ đâu, ta còn cất mấy thứ tốt hơn.”

“Biết biết, sư tỏ lợi hại nhất.” Ta cười hi hi, lấy vài nhấc nồi canh trên bếp xuống.

Sư tỏ tự mình múc một chén, uống một hớp còn than thở: “Vị Hoàng Kỳ* nặng quá.”

(Hoàng Kỳ: Hoàng kỳ là bộ phận rễ của cây có cùng tên được thu hoạch và bào chế để làm thuốc. Hoàng kỳ có vị ngọt, tính ấm, được quy vào kinh Phế và Tỳ, có tác dụng lợi tiểu, bổ khí, trừ mù, sinh cơ)

“Đó là để cho sư phụ uống mà.”

Sư tỏ nhìn ta nháy mắt, mặt ta lại đỏ lên: “Sư tổ... con chưa sửa được, chưa quen...”

Ông cười ha ha bỏ chén xuống, lại mở lồng bàn tìm ngô, cầm bắp ngô nói: “Con chim ưng kia đâu rồi? Ta thấy nó bắt được con thỏ bỏ trong sân, mau bắt làm thịt kho tàu cho sư tổ đi, sư tổ ăn xong thì cho con cái này hay lắm”

Ta gặt đầu, sư tỏ vỗ vỗ tay, vui vẻ bỏ đi, thuận tay còn bung chén canh bát bảo đi, bỏ lại một câu: “Yên tâm, đều đưa hết cho Từ Tri, ta chờ thịt thỏ kho tàu của ta.”

Ta đang cúi đầu làm thịt thỏ, cửa phòng bếp lại bị mở ra, ta không ngẩng đầu lên.

“Chưa xong đâu sư tổ.”

Người phía sau không lên tiếng, hai tay vòng qua thắt lưng ta, ngực áp vào lưng ta, từ phía sau ôm chặt lấy ta. Ta nghe mùi hương quen thuộc, chỉ cảm thấy người mềm đi, động tác trong tay dừng lại, mắt cũng tự nhiên nhắm lại, vô thức hơi nghiêng về sau. Khi đôi môi chạm vào nhau, tim ta như rung lên trong cảm giác mềm mại ẩm ướt, mắt nhắm chặt lại nhưng không hề có bóng tối mà lại rực rỡ sắc màu, như cả trời hoa đua nhau khoe sắc giữa mùa đông.

Ta chưa từng biết, cũng không ai nói cho ta biết, hôn một người có thể cảm nhận niềm hạnh phúc to lớn đến thế này. Thì ra yêu một người, có nhiều việc không cần dạy, không cần học cũng biết được.

Đêm đó ta được sư tỏ gọi vào phòng, sư tỏ ăn một bát to thịt thỏ, miệng vẫn còn bóng mỡ, lối một cái rương nhỏ màu đỏ dưới gầm giường ra, lấy khăn lau miệng lau tay sạch sẽ, hiếm khi thấy người cẩn thận thế này.

Ta thấy sư tỏ cẩn thận vậy thì không nên được tò mò, đứng lên đi qua nhìn: “Cái gì vậy ạ?”

Sư tỏ mở rương ra, lấy ra một bộ quần áo màu đỏ tươi, nhìn qua thì có vẻ đã có từ rất lâu rồi nhưng được gấp cẩn thận, giữ gìn rất tốt, trên viền áo được thêu hoa văn hình bướm, đường thêu rất đẹp, từng con bướm như đang vỗ cánh bay lên, sinh động như thật.

“Đây là quần áo cưới của sư tổ mẫu con.” Sư tỏ giữ giữ bộ quần áo, cẩn thận từng li từng tí mà vuốt ve những hoa văn thêu trên đó: “Con gái khi xuất giá đều phải tự mình thêu đồ cưới, nha đầu con từ bé không có người dạy dỗ, hái hoa còn được, chứ thêu hoa thì không được. Cái này cho con để mặc ngày xuất giá, cẩn thận giữ gìn đó.”

Ta đỏ mặt ôm bộ quần áo, không thể tin được: “Người cho con thật à?”

Sư tỏ nhìn một quần áo, lát sau cắn răng.

“Nhanh đem đi đi, để lát nữa ta lại đổi ý.”

Ta lập tức ôm bộ quần áo chạy ra bên ngoài, tới cửa mới quay đầu lại.

“Cảm ơn sư tổ, con sẽ giữ gìn cẩn thận.”

Sư tỏ đuổi theo tới cửa: “Đợi chút, còn...”

Ta đã chạy thật xa không nghe rõ sư tỏ nói gì.

Trắng mới lên, ta ôm bộ đồ đỏ thêu hoa mát lạnh sáng lên dưới trăng, tay áo phất bên người như cánh bướm, chân ta không hề ngừng, hạnh phúc như muốn bay lên cùng bướm chạy tới phòng sư phụ, lấy người đẩy cửa vào phòng.

Cửa bật mở, trong phòng không có người, cũng không đốt đèn, ánh trăng soi vào ta tạo thành một bóng dài trên mặt đất, phía cuối bóng ta là một vùng máu cực kỳ chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66

Đằng sau có tiếng bước chân, sư tỏ chạy tới nơi vừa lau mồ hôi vừa cầu nhau.

“Con chạy cái gì chứ? Đã nói cho con thì cho, bộ con sợ ta lấy lại hay sao?”

Ta nắm tay sư tỏ lắp bắp không nói nên lời. Sư tỏ liếc ta một cái, về “hạn rèn sắt không thành thép”, dùng hai ngón tay bóp mạnh hõ khẩu* ta khiến ta kêu lên một tiếng.

(Hõ khẩu: phần giữa ngón tay cái và ngón trỏ)

“Ta nói nha đầu con đúng là vô dụng, nhìn thấy cái gì mà bị dọa sợ tới vậy?” sư tổ nói xong thì chồm qua ta nhìn vào phòng, sau đó ho khan.

“Ai chà, phản ứng nhanh vậy à.”

Nghe vậy ta tròn mắt há hốc miệng.

“Sư tổ biết à?”

“Thì ta đang tính nói với con, ai bảo con chạy còn nhanh hơn thỏ, đuổi theo một muốn chết.”

“Nói cái gì với con ạ?”

“Ta mới cho Tử Trì uống một loại thuốc mới, thuốc này sẽ giúp tống hết những loại thuốc trước kia còn sót lại trong cơ thể nó ra ngoài, mấy loại thuốc đó kiềm chế biểu hiện bệnh ra bên ngoài nhưng làm tổn hại kinh mạch, bây giờ thuốc mới có hiệu quả thì dĩ nhiên là phải có tác dụng bên ngoài, muốn nôn ra máu thì cứ nôn, không sao đâu, nôn sạch sẽ thì tốt rồi.”

“Sư tổ!” ta kêu lên: “Sao người không nói cho con biết!”

“Thì lúc trước do còn thiếu mấy vị thuốc, ta đang định để có mấy người của Tử Trì đi tìm, lúc này có người đưa tới thì vừa hay, con nói ta muốn lấy gì thì tự lấy mà, ta nói với con làm gì.”

Ta thấy tai mình như lùng bùng, muốn nói cũng không biết nói thế nào, cũng không biết nên giận hay vui.

“Thôi được rồi, được rồi, là do Tử Trì không muốn nói con biết, nó hồi uống thuốc có tác dụng phụ gì không, sợ con lo lắng.” sư tổ cuối cùng cũng nói thật, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “Đó không phải là do thương con sao.”

“Đây không phải chuyện gì xấu, sợ con lo lắng thì nên nói trước cho con biết mới đúng.”

“Ta nên để con nhìn thấy về mặt khi nãy của con.” Sư tổ hừ hừ: “Khó coi muốn chết, đã nói có ta ở đây thì Tử Trì không chết được, tới phòng bếp tìm nó thử xem, chắc nó đi tới đó tìm nước rồi.”

“Tìm nước?” ta mù mờ hỏi lại.

Sư tổ lại về hận rèn sắt không thành thép, trừng mắt liếc ta như nhìn một đứa ngốc.

“Lau nhà đó! Không lẽ đợi con tới lấy nước mất lau?”

Ta đi tới hiên phòng bếp, cách cửa sổ đã nhìn thấy sư phụ, người đang đứng bên đường ống trúc dẫn nước. Sư tổ chưa bao giờ mức nước, thật ra là do người lười, ta nhớ mọi chỗ trong nhà đều được dùng đường ống trúc dẫn nước, lúc sư phụ còn là thiếu niên đã tự tay làm, giúp giảm công sức đi rất nhiều.

Ta còn nhớ rõ lúc sư phụ chặt trúc làm đường ống thì người đã trưởng thành hơn trước, ta mang về mặt sùng bái đi lảng nhắng theo sau góp vui, đường núi trơn trượt, chân ta ngã nên bị té lăn không biết bao nhiêu lần, cuối cùng sư phụ hết chịu nổi, ngừng tay ôm ta đem về cho sư tổ.

Ta gầy dựa nhất định đòi ở lại coi sư phụ làm, sư tổ túm bím tóc ta hừ hừ, nói sư phụ sau này phải mang binh đánh giặc, xây cầu lót đường đều phải làm, chỉ lấy ống trúc dẫn nước thì có gì đẹp, có gì hay ho chứ?

Đương nhiên là hay rồi. Thích một người, người đó làm gì cũng thấy hay, đều khiến mình nhìn không rời mắt, cứ nhìn đến vĩnh viễn sánh cùng trời đất, giống như ta hiện giờ.

Không biết sư phụ đã thay quần áo khi nào, người mặc bộ quần áo màu đen, trong phòng bếp không đốt đèn, người đứng nghiêng bên cửa sổ dưới ánh trăng nhìn vật áo mình, không yên tâm lau đi lau lại.

Ta yên lặng nhìn người, ngực vừa chua xót vừa mềm mại, cũng cảm thấy mình thật vô dụng, không thể tìm cách chế thuốc giúp người giống sư tổ còn khiến người vì ta mà bất an lo lắng.

Sư phụ như nhận biết, ngẩng lên nhìn qua cửa sổ, thấy ta đứng ngoài cửa bếp thì sùng sốt, hỏi ta.

“Nguyệt nhi, ràng nói chuyện với sư tổ xong rồi à?”

Ta đi vào bếp nói chuyện với người.

“Dạ, vừa mới xong.”

“Nhanh vậy à?” sư phụ thoáng hiện vẻ rầu rĩ, môi hơi nhếch, như trẻ hơn rất nhiều tuổi.

Ta cười rất tươi với người: “Nói xong thì đói bụng, mà nhớ phòng bếp còn có cháo nên tới đây định tìm gì đó ăn.”

“Ta cũng hơi đói bụng.”

“Vậy ta hâm cháo nóng lại, còn có bánh ngô nữa đây.”

“Ừ, được đấy.”

Trong phòng bếp dần nóng lên, mùi bánh ngô rán tóa ra trong không khí, không ai nhắc chuyện gì mới xảy ra, sư phụ không muốn ta biết, ta sẽ xem như không biết.

“Nguyệt nhi.” Phía sau có tiếng gọi.

Ta quay đầu lại mỉm cười: “Nhanh lắm sẽ xong sư phụ.” Nói xong lại tự “A” lên, che miệng lại.

Người nhìn ta bất lực: “Vẫn chưa quen.”

Ta đỏ mặt: “Tử nhỏ đã gọi vậy rồi, sư phụ cho ta chút thời gian, ta... từ từ sửa được không?” Nói xong lại cảm thấy như không đủ thành ý, thừa lúc bụng chén qua thì ngẩng mặt nhẹ nhàng hôn lên mặt sư phụ.

Hồi bé ta thường làm vậy, lúc đó còn lùn tí, cứ phải nhảy lên nhảy xuống, sư phụ thường phối hợp ngồi xuống, ta vòng tay ôm cổ, hôn lên mặt người, nhất quyết không chịu buông ra. Hiện giờ cuối cùng có thể ở cùng với sư phụ thì lại thẹn thùng, chỉ hôn nhẹ một cái mà khuôn mặt đã nóng bừng bừng.

Một lúc lâu sau sư phụ mới lên tiếng, không nhìn ta, nghiêng nghiêng mặt nói.

“Nàng vẫn cứ y như hồi bé vậy, không thấy trưởng thành hơn chút nào.”

Sư phụ lúc trước hay nói những lời này, nhưng bây giờ không biết do lửa trong bếp hay do ngọn đèn trên bàn, lúc sư phụ nói những lời này, hàng mi người ánh lên màu đỏ khiến ta nhìn đến ngây người.

Bữa ăn khuya này ăn rất lâu, bánh ngô rất thơm, cháo có hương vị được liệu, sư phụ nói.

“Bên trong có cái gì?”

Ta đọc tên mấy loại thuốc bỏ cho người nghe.

Người mỉm cười: “Bỏ như vậy không sợ mai mốt ta sẽ lăn chứ không đi nổi nữa à?”

Ta cúi mắt: “Không đâu, sư phụ vất vả rồi, về nhà nên tắm bỏ nhiều.”

Sư phụ ngừng lại một lát mới nói: “Khiến nàng lo lắng rồi.”

“Sư tổ nói sẽ tốt.”

Sư phụ gật đầu, giọng dịu dàng: “Phải, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi.” Suy nghĩ một lát lại nói: “Sư tổ cho ta uống một ít thuốc mới, tác dụng của thuốc khá mạnh, vừa rồi ta mới...”

“Sư phụ, chi cần chàng khỏe lại thì sao cũng được.” Ta cướp lời người, bổ sung thêm: “Cho dù không như trước kia cũng được, chi cần không ra chiến trường là tốt rồi.”

Sư phụ yên lặng, ta bồn chồn nhìn chàng, sợ chàng sẽ nói ra những lời như người lính từ xưa tới nay vẫn là lấy cái chết đền nợ nước gì gì đó.

Nhưng mà sư phụ không nói gì, chỉ nhìn ta cười.

“Biết rồi, nàng ăn đi.”

Ta vui vẻ đứng lên, phòng bếp ấm áp dễ chịu, ánh lửa trong lò sáng ngời, mùi thức ăn thơm lừng vây quanh chúng ta khiến ta cảm thấy đây là buổi tối tốt đẹp nhất trên đời.

Hoàng đế phái một đội binh lính hạ trại bên dưới núi Bạch Linh, không ngừng chuyển những món đồ trong kinh ban tới đưa lên núi. Dân chúng ở lân cận bàn tán, nói Hầu gia đến núi ở, hoàng đế cho nhiều người tới hầu hạ như vậy, chắc không đi nữa.

Những người đó lên núi nhiều lần, sư tổ bất mãn: “Không có việc gì cứ chạy lên chạy xuống, thò trong núi bị động bỏ trốn hết rồi, cái con chim ưng tham ăn kia mấy ngày nay chẳng thấy nó mang con nào về tặng cho trưởng bối nữa.”

Ta ngồi bên cạnh nghe thấy nhưng mắt vẫn nhìn thẳng tinh bơ, chỉ có Từ Bình cung kính: “Lão gia muốn ăn gì? Thuộc hạ đi làm cho ạ.”

“VẬY CÒN NGHE ĐƯỢC.” Sư tổ hừ hừ: “Nhân tiện làm cho cái đám âm ỉ lộn xộn dưới núi biến đi, cứ mấy ngày lại lên nhìn, sợ Từ Tri sống tốt quá hay sao vậy? Chúng làm ta mỗi lần muốn ra cửa cũng thấy phiền.”

“Là đồ nhi liên lụy sư phụ.”

“Biết vậy thì tốt.” sư tổ thân nhiên, lại ngoắc ta với sư phụ: “Theo ta vào phòng đi.”

Ta sững sờ: “Vào phòng làm gì ạ? Con còn định đi nấu cơm.”

Sư tổ trừng mắt, chỉ Từ Bình đứng bên cạnh: “Tên nhóc này không phải tới để hầu hạ Từ Tri sao? Nấu cơm cũng không được à? Hai người các con theo ta vào phòng bàn việc nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 67

Cuộc sống trên núi đơn giản, không cần quá nhiều đồ linh tinh, trong phòng chỉ để những thứ đồ đạc cơ bản nhất, một giường một bàn, chúng ta ngồi cạnh bàn, sư tổ liếc nhìn ta rồi trực tiếp hỏi sư phụ.

“Từ Tri, chuyện con với nha đầu kia tính khi nào thì tổ chức?”

“Sư tổ...” mặt ta thoát cái đỏ bừng lên, nóng như đầu muốn bốc khói.

“Sao? Các con không vội mà ta vội, các con ở đây bao lâu rồi? Ta còn định tiếp tục đi ngao du sơn thủy nữa đó.”

Ta “...”

Sư phụ nắm tay ta, lòng bàn tay người mềm ấm, nói với sư tổ: “Đồ nhi muốn đưa Nguyệt Nhi về nhà báai từ đường, trước linh vị cha nương mà báo họ việc này, sau đó...”

“Trở lại kinh thành à?” sư tổ nôn nóng hỏi cắt ngang mà không đợi sư phụ nói xong.

“Linh vị để ở từ đường, khi có việc lớn phải về đó một lần, Từ gia tuy rằng đơn bạc nhưng không thể khiến Nguyệt Nhi tủi thân.” Giọng sư phụ vững vàng, nói tới đây thì quay đầu nhìn ta, ánh mắt ta chạm với mắt người, như rơi vào tấm lưới mềm mại dịu dàng, lòng đột nhiên tràn ngập niềm vui.

“Trở về con tiếp tục làm Hầu gia?” sư tổ gòai nhất là sát phong cảnh.

Ánh mắt sư phụ tối sầm lại: “Đồ nhi đối với triều đình vốn đã tâm tàn ý lạnh từ trước, không nghĩ muốn bước vào lại đó dù chỉ một bước, nhưng mà vì tiền đề vừa mất, giang sơn chưa ổn, không thể ngay lúc cả nước đang loạn mà con lại rời đi thôi.”

“Đã mấy tháng rồi còn gì? Hiện tại nên hết lộn xộn rồi chứ?”

“Lần này hồi kinh, đồ nhi đương nhiên phải đến bẩm báo với hoàng thượng nguyện vọng của mình.”

“Con có xin thì người ta cũng chẳng tha cho con đi.” Sư tổ chỉ chỉ xuống dưới núi: “Mỗi ngày đều giám sát con chăm chăm đó.”

Ta nghe tới đó, tự nhiên lo lắng nên vô thức nắm chặt tay sư phụ.

Sư tổ thò tay vào ngực mò tới mò lui, ta hiểu ý ngay lập tức, lấy trong tay áo ra một túi bánh hoa hồng đưa cho người: “Sư tổ, con mới làm sáng nay xong, quên chưa đưa cho người.”

Sư tổ ăn bánh hoa hồng, chép chép miệng hài lòng, nhìn ta gật đầu, ra vẻ “trẻ nhỏ dễ dạy”, nuốt bánh xong mới nói tiếp.

“Muốn thì ta nói cho nghe, con muốn đi thì đi cho dứt khoát, triệt để, không để phát sinh hậu quả. Lần trước con đã nôn ra máu, bọn họ vẫn lo lắng không yên, lần này không bằng chết hẳn cho bọn họ nhìn, chết là sạch sẽ, nếu con đồng ý thì ta sẽ sắp xếp.”

Ta rất muốn lấy tay bịt miệng sư tổ lại, nhưng lòng đột nhiên sáng tỏ, giống như một căn phòng bí mật tối đen chợt có ánh sáng từ cửa sổ tràn vào, toàn bộ ngập tràn ánh nắng, cực kỳ quý giá.

Thật sự là ổn, nếu sư tổ nói như vậy thì trong tay người chắc chắn có loại thuốc làm người ta hôn mê, chi cần sắp xếp ổn thỏa, sau tang lễ còn ai mà cứ nghĩ tới một vương hầu tướng quân đã chết?

Khi hoàng đế vừa mất, ta từng ở kinh thành nhìn thấy quan văn võ tướng, toàn bộ dân chúng ở kinh thành sợ hãi quy lạy hoàng đế, nhưng người mất như đèn tắt, chết rồi thì sẽ có hoàng đế mới lên ngôi, long uy hiển hách thế nào thì cũng đào mất qua là sẽ quên, huống chi là những người khác?

“Già chết để lử?” Sư phụ sững sờ buột miệng: “Như vậy là lử gạt...” nói tới đây thì im lặng, có vẻ người đang nhớ đến nhiều việc trước đó.

Sư tổ đưa mắt nhìn sư phụ, ta nín thở, không phát ra một âm thanh, cử động nào, ta cùng sư tổ chờ đợi một câu trả lời sẽ quyết định cuộc sống tương lai của mình.

Sư phụ cup mắt yên lặng, ta căng thẳng đến mức tay chân run rẩy, trong phòng tựa như đóng băng, giống như đã qua mấy trăm năm, không một tiếng động, cuối cùng ta bị cử động của sư phụ làm hoàn hồn, người dùng sức nắn mặt ta, giọng lo lắng.

“Nguyệt nhi, nàng sao vậy?”

Ta lấy sức hít vào, sư tổ trừng mắt nhìn.

“Nha đầu con định tự làm nhệch chết mình hả?”

Sư phụ nghe vậy lại ngăn ra, ánh mắt nhìn ta bỗng thoáng hiện lên vẻ mềm yếu, chỉ thoáng qua rồi biến mất khiến ta tưởng như mình bị ảo giác.

Sư phụ là ô mã ngân thương, đại tướng quân anh hùng huyết chiến sa trường, trăm vạn hùng binh không dám xem thường, sao người có thể yếu đuối trước mặt ta?

Nhưng ta đã nghe tiếng trầm thấp của sư phụ ngay sau đó: “Con hiểu, sư phụ sắp xếp vậy là được.”

Xe ngựa chạy ổn định trên đường, phía trước có một đội nội thị cầm cờ Minh hoàng, Từ Bình dẫn đội thân binh theo phía sau, hai bên đường có dân chúng nhiệt tình nghe tin tức mà đến đón, ta với sư phụ hồi kinh hết sức quang vinh, phổ trương lớn tới mức ta không quen. Ngay cả Ứng Nhi cũng chịu không nổi, mọi khi nó vẫn bay trên đầu, lần này thì mấy ngày nó mới đảo qua liếc mắt nhìn một lần.

Đường đi từ núi Bạch Linh tới kinh thành xa xôi nhưng như Từ Bình nói thì chỉ cần Ô Vân Đạp Tuyết thì chỉ 3 ngày là đến nơi, hoặc không thì theo tốc độ hành quân đêm thì cũng chưa tới 5 ngày là đến, nhưng lần này Hầu gia sức khỏe vẫn chưa ổn định, dĩ nhiên là chỉ đi chậm chậm cho nên hơn mười ngày mới đến.

Sư phụ không xuống xe ngựa, đa phần thời gian người đều ngủ, ta ở cùng người trên xe, may mà bên trong xe rộng rãi nên cũng không thấy gò bó bất tiện.

Nhóm nội thị thường xuyên đến hỏi thăm, Phụng Ca cứ ứa nước mắt mà chạy ra chạy vào giúp làm mấy việc vặt vãnh, ngay cả Từ Bình với mấy người thân binh người nào người nấy mặt mày buồn bã ủ rũ khiến ta không đành lòng, cảm thấy lừa dối họ là không tốt, nhưng biết là không thể không lừa họ được, bọn họ đều từ quân doanh mà ra, không biết che giấu cảm xúc, nếu làm không tốt dễ sơ hở lộ chân tướng.

Đôi khi sư phụ tỉnh lại, nói chuyện với ta một lúc. Từ ngày đó tới nay ta mắc thêm tật xấu, cứ cảm thấy sau khi xuống núi, ngoại trừ ở bên cạnh sư phụ thì không có chỗ nào an toàn, ngoài sư phụ ra thì không ai có thể tin tưởng hoàn toàn được, khi nói chuyện với cư phụ ta luôn dùng giọng nói nhỏ như muỗi kêu, chỉ sợ người khác nghe thấy, tới mức hận không thể khiến suy nghĩ của người đi thẳng tới đầu óc ta, không cần phát ra tiếng động nào.

Sư phụ cực kỳ kiên nhẫn, ta cũng có thể nhẫn nại chịu đựng như người. Có đôi khi, người chỉ đơn giản giang hai tay ra ôm ta, ta vừa dựa vào lòng người vừa nói chuyện, lưng ta tựa vào ngực người, từ từ trò chuyện.

Nhưng mà thời gian sư phụ ngủ rất nhiều, sư tổ kê đơn thuốc cho người rất thật, khiến sắc mặt Hầu gia ngày càng tái nhợt, mỗi ngày đều ho liên tục không ngừng, thời gian tỉnh không nhiều, biểu hiện thật đến nỗi có khi ta phải lo lắng tới mức ngồi nhìn mặt sư phụ, đếm từng nhịp thở của người.

Khi sư phụ tỉnh lại thấy vẻ mặt của ta, người nói: “Sư tổ nằng nặt sự là hồ đồ, cứ ngủ như thế này khi tới kinh thành gân cốt của ta chắc bị rì sét mất.”

Ta ghé miệng lại gần tai người, giọng nhỏ đến mức như không phát ra tiếng: “Cần phải vậy mà, mấy người đó muốn nhìn thì nhìn, sư tổ nói người không thể giả vờ, có giả vờ cũng không giống nên mọi chuyện cứ nghe theo sư tổ là được.”

Sư phụ “....”

“Âm ức cho sư phụ rồi” ta nhìn sắc mặt người không tốt lắm, mặc dù ta biết thương thế sư phụ đã tốt được tám phần, sắc mặt người là do bị thuốc của sư tổ làm nên nhưng vẫn cứ đau lòng, áp sát tai người mà nói chuyện, tay lại theo thói quen vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay út.

Nhẫn là do sư tổ đưa, một chiếc nhẫn nhỏ bằng vàng, bên trong có cơ quan có thể giấu thuốc bột, không màu không vị, mờ cơ quan ra là có thể lấy ra sử dụng. Không ai biết một chiếc nhẫn nhỏ bé như vậy lại là nơi ký gửi sự hy vọng và mong chờ lớn nhất của ta.

Sư tổ là người vô trách nhiệm xưa giờ, ông cho ta một lọ thuốc với chiếc nhẫn này, dặn thuốc thì uống mỗi ngày 1 viên, nhẫn lúc nào cần thì sử dụng, người không theo chúng ta về kinh.

“Ta đã đồng ý rồi còn muốn sao nữa? Cái nơi chướng khí mù mịt kia các con tự đi rồi về, làm xong việc cho sớm rồi tìm ta, đừng trì hoãn việc giao du của ta nữa.”

Ta nồn nóng nói: “Chúng con còn muốn...”

“Đồ cưới cũng đã cho con rồi, không phải là chuyện đập đầu thôi sao? Tới đây tới đây, bây giờ đập đầu đi.”

“Sư tổ!” ta hét lên.

Sư phụ giữ ta lại, tự quý xuống trước: “Đồ nhãi hiểu, đợi chúng con sắp xếp những việc đó xong thì lại về hầu hạ sư phụ.” Nói xong thì đập đầu xuống đất.

Ta thấy sư phụ quỳ thì cũng không nói tiếp, cũng thành thật quý xuống đập đầu với sư tổ, sư tổ thân nhiên nhận rồi lại phẩy phẩy tay nói: “Vậy được rồi, ta chờ con đem cái đám ruồi bọ kia đi khỏi núi, nhìn chúng là thấy phiền.”

“Nô tì thành an Hầu gia, Hầu gia, sắp sửa vào thành rồi.” bên ngoài xe có người lên tiếng, ta giật mình, nhanh chóng tách khỏi sư phụ, quay đầu đi cố gắng trấn tĩnh, đẩy màn cửa ra nhìn.

Mơ hồ đã thấy bóng dáng kinh thành, trời đang chạng vạng, những tường thành nguy nga với các rìa mái ngói cung điện kéo dài vô tận, nhìn từ xa trong bóng hoàng hôn như những chiếc răng lởm chởm to lớn của mấy loài thú thời thượng cổ, tất cả đều như đang đợi nó há to miệng ra cắn nuốt.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Đoàn xe từ từ đi về phía cổng thành, nhìn sắc trời thì có thể sẽ không kịp giờ vào thành, từ xa có một con ngựa chạy tới, người trên ngựa tung mình nhảy xuống, quỳ gối bẩm báo giữa đám bụi mù mịt.

“Hoàng thượng biết tin Võ Uy hầu hôm nay vào thành nên đã dẫn bách quan đến nghênh đón người.”

Ta ở trong xe nghe vậy thì buột miệng “A” lên.

Khuê Nguyên nắm thứ hai, Võ Uy hầu mang bệnh hồi kinh, Khuê Nguyên để ngự giá thân nghênh, bách quan đi theo cùng, đèn thấp dài nối liền nhau, đội nghi trượng hoàng gia xếp hàng chỉnh tề. Võ Uy hầu sau khi vào thành gắng gượng xuống xe làm lễ thì được Khuê Nguyên để nâng dậy rồi vội vã gọi ngự y đến khám, trong chốc lát khung cảnh hết sức hỗn loạn. Võ Uy hầu được đưa về Hầu phủ, quần thần hoang mang, lên lui bàn tán: nhìn bộ dạng Võ Uy hầu thì chắc không còn cầm cự được bao nhiêu ngày nữa, trong triều rung chuyển, mưa gió bắt đầu mơ hồ nổi lên.

Phủ Tướng quân thay đổi biến thành Hầu phủ, bên trong mọi thứ vẫn như cũ, Từ quân gia dẫn theo mấy người hầu nhỏ tới lui sắp xếp, không có thời gian để nói với con mình một câu.

Buổi tối Từ Cẩm đến phủ bằng chiếc xe đơn giản, chỉ mang theo mấy thị vệ, mọi người quý xuống đón, hẳn cũng không nói nhiều mà chỉ vội vàng đi vào bên trong. Nhóm thái y đều đang ở đây, ta lo lắng đề phòng đứng sau nhìn nhóm thái y này cau lại, thì thầm to nhỏ, có vẻ không thống nhất ý kiến với nhau, mà cũng chẳng ai dám mạo hiểm.

Nội thị ở bên ngoài hô to: “Hoàng thượng giá lâm”. Mọi người giật mình, cửa chưa mở đã vội quỳ xuống. Từ Cẩm đã thay bộ quần áo nhẹ nhàng, vén áo bước qua ngạch cửa, nhìn đám thái y, thuận miệng hỏi: “Vô Uy hầu thế nào rồi?”

Nhóm thái y người này nhìn người kia, không ai dám lên tiếng trước, mấy người nhát gan đã bắt đầu run rẩy.

“Lý thái y?” Hoàng đế thấy không ai trả lời thì gọi tên một người.

Một người có chòm râu bạc lên tiếng đáp, giọng ông rất yếu ớt.

“Bẩm Hoàng thượng, kinh mạch Hầu gia bị thương tổn từ bên trong, bị thương nhiều lần, tình huống phức tạp, chúng thần cần bàn bạc cẩn thận mới có thể...”

“Lui ra đi.” Từ Cẩm mở miệng, giọng không lớn nhưng xung quanh mọi người đều như nín thở lại.

Ta vừa nhìn nhóm thái y hoảng hốt lui ra cửa vừa liếc nhìn Từ Cẩm, mấy tháng không gặp, hắn đã không còn là hoàng tôn vui vẻ ung dung tự tại rong chơi ngoài đại doanh Bắc Hải, càng không phải là vẻ mạnh mẽ kiên cường trong lĩnh đường chết chóc kia. Người đàn ông trước mắt là cứu ngừ chỉ tôn của đất nước này, quân vương vui giận bất thường, chỉ một tiếng nói cười có thể quyết định sự sống chết của vạn người, không cần lên giọng, không cần nói to vẫn thể hiện được sự quyền uy cao quý của mình.

Không biết có phải do cảm nhận được ánh mắt của ta hay không mà hoàng đế hơi nhướng mày, tầm mắt đảo qua mặt ta, ta cúi đầu không để cho hắn nhìn thấy cảm xúc trên mặt ta.

Trong phòng yên tĩnh lại, ta đang do dự làm sao để được ở lại thì thấy dưới tầm mắt mình xuất hiện đôi giày vàng của Hoàng đế, những sợi kim tuyến thêu hình con rồng năm móng rất sống động, tựa như đang bay trên trời mà bất kỳ lúc nào cũng có thể bỏ nhào vào trước mặt ta vậy.

“Tiểu Nguyệt.” Hoàng đế gọi.

Màu vàng kia đâm vào mắt ta đau nhói, ta không tự chủ được ngẩng đầu lên, mặt Từ Cẩm gần trong gang tấc, rõ ràng là gương mặt quen thuộc mà lại hết sức xa lạ, như người mới gặp lần đầu.

Ta nghĩ hoàng đế muốn nói gì đó với ta, cuối cùng lại chỉ nghe được một câu: “Nàng cũng lui xuống, ra ngoài hết đi, trẫm muốn nói mấy lời với Vô Uy hầu.”

“Mấy lời” mà hắn nói đó, lại mất gần nửa canh giờ.

Ta thấy không yên lòng, không muốn trở về phòng mình nên cứ đứng dưới tàng cây đợi, ngược lên nhìn trăng đã lên cao nửa trời, ánh sáng lơ mơ không rõ do trăng cứ ẩn hiện trong mây mờ.

Từ quân gia đến nhìn ta vài lần, người khuyên ta quay về phòng đi, còn nói là tuy đầu xuân nhưng ban đêm trời vẫn lạnh, đừng để Hầu gia lo lắng. Ta lắc đầu bảo không sao, ta chờ Hoàng thượng đi rồi vào gặp sư phụ. Từ quân gia thờ dài thật khê, đi xa rồi vẫn còn nghe tiếng người đầy ầu ầu, ta không đành lòng nhưng không thể nói sự thật, cũng không biết làm cách nào để an ủi người.

Một lúc sau, có tiếng bước chân truyền tới, ta không quay đầu lại đã lên tiếng trước: “Con chờ Hoàng thượng đi rồi lại...” Nói tới đó thì không cần nói thêm gì nữa bởi vì bóng người đó đã phản chiếu trong hồ nước bên cạnh, tuy ẩn mặc đơn giản nhưng vẫn là hoàng bào, thắt lưng bằng ngọc, người đó đứng cách ta ba bước, khoanh tay đứng yên không nói lời nào, người đó không phải hoàng đế thì còn có thể là ai khác?

Ta từ nhỏ đến lớn ở trong núi, thấy núi là núi, thấy nước là nước, ban đầu xuống núi gặp người cũng vậy, nhìn ai cũng đơn giản, sau đó phạm phải rất nhiều sai lầm ngốc nghếch, làm sai nhiều việc, nhưng phần lớn ta chỉ tự trách mình, những người những việc đã qua, nếu không gặp lại thì không cần nhớ tới nữa là được. Chỉ riêng đối với người này, ta luôn giữ sự oán hận trong lòng, tuy biết hắn là hoàng đế nhưng ta vẫn như trước, không thể che giấu sự oán hận này.

Ta tự quỳ xuống trước, không để hắn nhìn thấy mặt ta, cũng không lên tiếng vì không biết phải xưng hô thế nào với hắn. Nhưng hắn đã mở miệng trước: “Đứng lên đi, không cần câu nệ, ta phải đi rồi.”

Ta cũng không muốn quỳ trước hắn nên nghe vậy thì đứng dậy ngay. Hắn lại nói: “Trước khi đi ta nhớ tới nàng nên đến thăm nàng một lát, trò chuyện vài câu với nàng, khi hồi cung rồi thì không thể gặp được.”

Bên cạnh hoàng đế không có ai, chỉ một mình đứng trong sân Hầu phủ nói chuyện với ta, cảnh tượng này thực sự hơi kỳ lạ.

“Hoàng... Hoàng thượng muốn nói gì với ta?” Ta khó khăn phun ra mấy lời này, lòng chỉ muốn bay về bên cạnh sư phụ, mong ngóng hắn nói nhanh rồi đi đi, ta muốn chạy về bên cạnh sư phụ.

“Nàng vẫn rất thẳng thắn, không hề thay đổi.” Hoàng đế lại lên tiếng, nói xong rồi còn bồi thêm một câu: “Chính là nàng, không hề thay đổi dù chỉ một chút.”

Ta sững sờ ngẩng lên, những áng mây đen trên trời tách ra, ánh trắng sáng trong như nước, hoàng đế đứng trong ánh sáng khi mờ khi tỏ nở nụ cười với ta, nốt ruồi đen kia hơi nổi động đấy, vẻ nghiêm khắc như được cởi bỏ đi, lơ mơ có thể nhìn ra được dáng vẻ phong lưu, nụ cười rạng rỡ như gió xuân khi trước.

Ta ngây người, đầu lại nhay ra một ý nghĩ, hóa ra làm hoàng đế thỉnh thoảng cũng có thể cười.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69

Hoàng đế cười rồi bước tới tầng đá lớn cạnh hồ ngồi xuống, vỗ vỗ vị trí bên cạnh ý bảo ta qua đó.

“Lại đây, chúng ta trò chuyện một lát.”

Khi hoàng đế còn là Từ Cẩm, người đó vẫn cười hi hi nói chuyện cùng ta, hành động cũng không giống những hậu duệ hoàng tộc khác, cái kiểu thường động chút là bắt người khác quỳ dưới chân mình, ngược lên để trò chuyện với họ. Cho nên ta đã từng cho là hắn khác với những người đó. Nhưng hiện giờ hắn đã bước lên ngôi vị hoàng đế, nay không như xưa, cho dù hắn không đề cập tới màn gió tanh mưa máu khi đó, ta vẫn không thể nào quên đêm kinh hoàng đó. Hơn nữa, những gì hắn đã làm sau đó khiến ta không thể nào còn có bất kỳ ý nghĩ nào muốn gần gũi, thân thiện với hắn.

Sư tổ nói, từ xưa quân vương chẳng ai tự mình xưng vương, vì sao? Vì bên cạnh họ không thể có người khác, tự xưa gần vua như gần cọp, cọp là gì con có biết không? Là khi lười biếng lìm đim mất ngủ thì ngoan hiền như một con mèo, nhưng khi nó mở mắt ra thì cắn đứt đầu người.

Nếu như hơi bé ta nghe thấy vậy thì sẽ nghĩ đó là câu chuyện cổ tích, nhưng trải qua đêm đó ở trong cung, lại nghe sư tổ thông thả nói những lời này, ta liền vô thức hiểu rõ những lời này có ý nghĩa gì.

Ta đứng yên không nhúc nhích, Từ Cẩm cũng không giận, nhìn ta nói: “Bội Thu bị thương đến thế này, ta biết trong lòng nàng trách ta.”

Ta suy nghĩ một chút rồi không che giấu, nói thẳng.

“Hoàng thượng, nếu người muốn nói chuyện với ta, có thể cho phép ta đi thăm Hầu gia trước không, ta rất lo lắng cho chàng.”

Từ Cẩm sững người, có lẽ từ khi làm hoàng đế không có ai dám nói như vậy với hắn, nhất thời không kịp phản ứng. Nhưng hắn đã khôi phục lại trạng thái bình thường rất nhanh: “Có thái y ở đó, nàng không cần quá lo.”

Ta âm thầm nghiêng răng, nghĩ tới thái y càng giận thêm.

“Rốt cuộc Hoàng thượng muốn nói gì với ta?”

“Tiểu Nguyệt, ta vẫn xem Bội Thu là bằng hữu.”

Ta “...” không biết sao đề tài lại nhảy cóc đến đây, chỉ cảm thấy nực cười, không biết nên đáp lại thế nào.

“Ta sinh ra trong phủ, từ nhỏ đã không có bạn bè, Cảnh Ninh từ bé thường được dẫn tới phủ Tướng quân theo Từ phu nhân học thêu, lần nào về tỷ ấy cũng nhắc tới Từ Trì, cho dù chỉ là nói chuyện mấy câu cùng huynh ấy đã vui mừng mà kẻ liên miên không ngừng với ta.”

Ta lên tiếng mà giọng nghe chua lờm: “VẬY Ạ?”

Hắn liếc mắt nhìn ta như đang đọc thấu tâm tư ta: “Chỉ có điều mẹ ta quản lý ta rất chặt, không cho phép ta rời bà nửa bước, hơn mười tuổi ta cũng chưa từng bước ra khỏi cửa phủ.”

“Bà ấy rất quan tâm người.” Ta bình luận, Từ Cẩm nói với ta đều tự xưng là “ta”, không xưng trẫm dù chỉ một câu, ta cũng biết mình không thể đi nên nghĩ thầm thôi cứ để hắn nói nhanh cho hết những gì muốn nói đi, cứ một hồi một đáp, quên mất phải dùng tôn xưng.

“Không, bà ấy lo ta bị người ta giết chết, bà không có nơi nào để dựa vào, chỉ có thể giống những phụ nữ khác, chết trong tay Vương gia.”

Hắn dừng nghĩ điệu bình thản nói, tựa như đang nói chuyện cây cỏ, ta là người nghe lại không rét mà run, hai tay không kiềm được mà lồng vào nhau trong tay áo, siết chặt lại.

“Lúc còn bé ta thường xuyên bị nhốt, khi lớn hơn một chút thì thường xuyên tìm cách chuồn ra ngoài, lại thường xuyên bị tóm trở về, sau cứ càng chạy càng xa. Sau đó ở với Từ Trì mấy ngày tại Bắc Hải, huynh ấy là bằng hữu của Cảnh Ninh, lại cứu ta, sau đó lại... Trong lòng ta, huynh ấy không giống những người khác.”

Ta im như thóc.

Đối với huynh ấy không giống những người khác... Cho nên muốn người huyết chiến biên cương cho người, muốn người dùng máu thịt của mình thủ bên ngoài linh đường, muốn người bảo vệ quân đội cho mình, cuối cùng muốn người nôn ra máu mà chết.

Ta càng nghĩ càng thấy lạnh tới run cầm cập, Từ Cẩm đứng lên đi lại gần ta, hỏi nhỏ: “LẠNH Ạ?”

Ta lập tức lui lại, nhớ đêm đó hắn lấy tấm khăn choàng lông trắng vây lấy cổ ta, ta hoảng hốt muốn trốn đến bên cạnh sư phụ.

“Nàng là bị lạnh hay là đang sợ ta?”

Ta lắc đầu.

Hắn nhíu mày như cười như không: “Ta vẫn còn nhớ lời hứa sẽ dẫn nàng đi thăm thú kinh thành, nàng cứ thế này mà báo đáp ta?”

Rốt cuộc ta không nhận được, cắn răng nói một câu trước vị quân vương thay đổi thất thường này: “Đêm đã khuya, nếu Hoàng thượng không còn gì muốn nói, ta quay về bên Hẫu gia.”

Từ Cẩm giữ ta lại: “Đừng vội, ta còn có việc quan trọng.”

“Việc quan trọng?”

Từ Cẩm gạt đầu, nốt ruồi đen ánh lên.

“Cảnh Ninh muốn được gả vào Hẫu phủ, Thái Hậu thấy vậy cũng tốt nên muốn ta tư hôn, nàng thấy thế nào?”

Khi ta quay về phòng sư phụ, lại không có ai trên giường.

Dây thần kinh ta đang căng như dây đàn tựa như bị cắt đứt phụt, gọi to: “Sư phụ.” Giọng đã không còn như bình thường.

May mà Từ Bình chạy tới, vừa đẩy cửa vào thấy bộ dáng hoảng hốt của ta thì thở dài: “Tiểu Nguyệt, Hẫu gia ở từ đường, báo ta tới dẫn cô đến đó.”

Ta thờ phào ra, trái tim đang đập loạn mới từ từ yên ổn lại.

Từ đường Hẫu phủ chỉ là một từ đường nho nhỏ, Từ Bình đưa ta tới cửa chứ không vào, hắng giọng gọi: “Hẫu gia, Tiểu Nguyệt đến rồi ạ.”

Sư phụ thành Vô Uy hầu, phủ Tướng quân thành Hẫu phủ, mọi người đã thay đổi thói quen gọi sư phụ là Hẫu gia, chỉ có ta sửa miệng rất khó, kêu một tiếng Bội Thu cũng đỏ mặt.

Ta đi vào từ đường, thấy bàn bày đồ cúng phía dưới linh vị tổ tiên Từ gia, nhà họ Từ đơn bạc, mấy đời trước thì còn tương đối, đến đời cha mẹ sư phụ thì chỉ có hai linh bài để song song nhau, nhìn rất cô đơn.

“Nguyệt nhi.” Sư phụ gọi ta.

Ta đi qua, những lời muốn nói đầy ắp trong lòng nhưng vừa định lên tiếng thì nhìn thấy sư phụ, ta chợt bình tĩnh lại, lòng an ổn.

Sư phụ xưa giờ không nói nhiều, mọi việc đều xem nhẹ, nhưng chỉ cần người ở đó, bất kể là biên cương sa trường hai quân đối đầu, hay là bên trong hoàng cung quý đệ khó lường, chỉ cần ở bên người, mọi thứ sẽ yên ổn, giống như chỉ cần có người ở đầu, tất cả nguy hiểm đều đã qua.

Từ đường rất yên lặng, khi ta dập đầu, có thể nghe tiếng thở nhẹ nhàng của sư phụ, sư phụ không nói gì, những gì cần nói có lẽ người đã nói trước khi ta đến. Ta dập đầu xong thì người đưa nhang đang cầm trong tay đưa ta, ý bảo ta đi lên trước dâng hương.

Ta cắm nhang vào lư hương nho nhỏ phía trước, từ đường nhỏ rất đơn giản, gần như không có trang trí gì, tuy là nơi để linh vị nhưng không khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, chỉ như một gian phòng bình thường, hương khói lượn lờ còn có cảm giác ấm áp, như có nhiều người đang vây xung quanh.

Ta nghe sư phụ nói: “Cha, mẹ, đây là Nguyệt nhi.”

Chỉ một câu đơn giản vậy, nói rồi kéo tay ta, nói tiếp: “Con muốn nàng làm thê tử của con.”

Nói rồi mới nhìn ta, vẻ mặt dịu dàng điềm đạm.

Ra ngoài cửa, cha con Từ Bình đều đứng bên ngoài, vẻ mặt Từ quân gia mừng rỡ, xúc động tới nỗi râu cũng run lên, Từ Bình lại trấn tĩnh hơn cha mình nhiều, nờ nụ cười với ta, mấy ngày nay chưa từng thấy huynh ấy vui vẻ.

Sư phụ nắm tay ta suốt đường về, đêm đã khuya, chúng ta đều không nói gì, giống như đã đi như thế này hàng trăm ngàn lần, mỗi động tác đều hòa hợp tự nhiên vô cùng, không cần ngôn ngữ điểm thêm.

Ta như đi trong mơ cùng người quay lại phòng, sư phụ đóng cửa, châm đèn, chăm chú nhìn ta chò ta lên tiếng. Ta vẫn chưa nói gì, sư phụ lên tiếng trước, giọng vẫn trầm ổn như trước.

“Nguyệt nhi, bộ váy áo cưới đâu rồi? Nàng đi thay đi, ta rất muốn nhìn xem.”

Đột nhiên ta nhớ tới lời Từ Cẩm nói, mới vừa động dậy định hỏi sư phụ nhưng nhìn nụ cười trên môi người thì lập tức nuốt những lời đó xuống.

Công chúa Hoàng thượng gì cũng biến hết đi, sư phụ muốn ta mặc váy cưới cho người xem thì ta sẽ mặc, sư phụ muốn ta làm thê tử của người, thì ta là thê tử của người, chỉ cần ta với sư phụ ở cùng một chỗ là đủ rồi, cần gì đề ý đến người khác.

Chương 70

Váy cưới đã được ta gói lại thật kỹ để vào trong hộp nhỏ màu đỏ, cả quãng đường đến đây đều giữ rất cẩn thận, nếu không phải vì xấu hổ nên không dám làm chứ ta thật sự muốn ôm nó vào lòng mọi lúc mọi nơi mới thấy yên tâm.

Hiện giờ cuối cùng cũng được mở hộp ra, ta lại thấy mình ngay cả mặc quần áo cũng không xong, cứ cúi đầu đứng vuốt ve những nếp gấp trên vạt áo đỏ thẫm, tần ngần do dự ở cửa, cảm thấy mình còn thiếu nhiều thứ. Đồ cưới có lẽ nên có thêm khăn trùm đầu, nhưng trong lúc này tìm ở đâu ra? Chưa chuẩn bị tốt có phải sẽ không được may mắn không? Có thể là hơi có điềm xấu không?

“Nguyệt nhi?”

Cửa bật mở, trong phòng sáng lên ánh đèn màu đỏ, chắc là do Từ quân gia chuẩn bị, cả gian phòng đều là màu sắc ấm áp, sư phụ đã đổi bộ quần áo đỏ, hồng thất đại rộng, người cao cao gầy gầy.

Lần đầu tiên ta thấy sư phụ mặc hi phục, lập tức trước mắt chỉ còn lại một màu đỏ này, cảm thấy không khí bên người như nóng lên, nóng đến mức khiến người ta cũng nóng theo. Sư phụ lại rất điềm tĩnh, nắm tay ta kéo vào phòng, hỏi: “Sao nàng vẫn chưa thay váy cưới?”

Ta đỏ mặt ngập ngừng: “Ta... ta không tìm thấy khăn trùm đầu, sợ mặc không đúng...”

Sư phụ sùng sốt, người như mới nghĩ đến chuyện này, ân hận nói: “Là do ta chuẩn bị chưa tốt.” Suy nghĩ một lát, người lại hỏi: “Nguyệt nhi, nếu cứ mặc áo cưới thế này thì nàng cảm thấy tui thân?”

Đầu ta đang cúi gằm xuống tới mức gần sát mặt bàn, vội vã ngẩng lên nói rõ: “Không tui thân! Không hề tui thân, ta muốn làm thê tử của sư phụ, làm thế nào cũng được.”

Sư phụ: “...” Một lúc lâu sau không nhận được mà bật cười, cười xong đứng dậy nói: “Ta nói Từ quân gia chuẩn bị khăn cho nàng.” Nói rồi người đi ra cửa, trước khi đi còn cúi đầu hôn lên trán ta.

“Chờ ta nhé.”

Cửa đã khép lại mà ta vẫn còn chìm đắm trong nụ hôn kia không thể nhúc nhích.

Trên bàn đã chuẩn bị sẵn một bình rượu, ly uống rượu, ta nhìn chùng rồi chợt nhớ ra, lấy trong tay áo một cái túi nhỏ, bên trong có hai viên thuốc, ta lấy một viên nuốt xuống, còn một viên cầm trong tay nhìn tới nhìn lui, cuối cùng quyết định bỏ nó vào trong bình rượu, viên thuốc vào nước liền tan ra, ta vẫn chưa yên tâm cầm bình rượu lên lắc lắc, sau đó cẩn thận để lại đúng chỗ cũ.

Cái túi nhỏ này trước khi chúng ta xuống núi, sư tổ đã cố ý giao cho ta, dặn dò ta trước khi mặc áo cưới thì phải lấy thuốc uống với sư phụ để phòng ngừa.

Ta hỏi người phòng ngừa chuyện gì? Sư tổ vuốt râu suy nghĩ một lát, đáp lại: “Thời gian này sức khỏe Từ Tri chưa tốt phải không? Ngày mặc áo cưới là ngày quan trọng, nhất định sẽ rất xúc động, uống viên thuốc để bình tĩnh cũng tốt mà.”

Ta “À” lên, nghĩ sư phụ cũng đã khoe hơn rồi, sư tổ đúng là cẩn thận quá mức, lại ngạc nhiên hỏi thêm một câu: “Vậy sao con cũng phải uống?”

Sư tổ hừ giọng: “Thì con cũng phải bình tĩnh chứ, biết đâu con xúc động hay lo lắng tới ngất luôn thì sao.”

Lúc đó ta nghe thì nghĩ không đúng, hiện giờ thấy phản ứng của mình lại cảm thấy sư tổ đúng là anh minh thần võ, không có gì mà người không lường trước được.

Sau khi nuốt thuốc xuống, đúng là ta cảm giác trấn tĩnh hơn rất nhiều, lòng lại bội phục sư tổ nhìn xa trông rộng. Cửa mở, sư phụ cầm một tấm vải đỏ vào tới, mỉm cười đưa cho ta: “Đúng là ta làm khó Từ quân gia rồi, ông vội vã hấp tấp tới mức nếu không có bà bếp hỗ trợ chắc ông đã bắt Từ Bình nửa đêm đi đến tiệm vải mua.”

Cầm tấm vải đỏ trong tay, tự dưng ta thấy miệng lưỡi khô khốc, nhận không được liếm liếm môi.

“Sư phụ, chúng ta uống rượu trước nhé?” nói xong thì rót một ly rượu cho người, rượu tràn cả ra ngoài.

Sư phụ cũng như hơi lo lắng, nhận ly rượu trên tay ta rồi uống cạn, uống xong mới lộ ra vẻ chán nản.

“Sai rồi, vừa nãy Từ quân gia nói phải mở khăn trùm đầu xong thì mới uống rượu.”

Ta nghe xong sững sờ, trán toát mồ hôi.

“Sư phụ... Chẳng không biết nên làm thế nào há?”

Sư phụ nhìn ta đỏ mặt: “Ta...”

Ta lập tức vút hết lo lắng của mình, cướp lời: “Không sao, dù sao sư tổ nói chỉ cần mặc áo cưới là tốt rồi, ta đi mặc áo cưới.”

Nói rồi ta ôm cái hộp đựng quần áo với khăn trùm đi ra sau bình phong, dùng tay nâng tấm váy cưới lên, không chỉ mặt đỏ mà còn thấy cả người nóng lên, mồ hôi trên trán không ngừng toát ra, người nóng như lửa đốt.

Sư tổ, thuốc của người vô dụng rồi, chỉ nghĩ tới việc ta thay quần áo trước mặt sư phụ ta đã thấy bồn chồn lo lắng... ngay cả quần áo cũng không thể cầm được. Lòng bàn tay ướt mồ hôi, ta sợ dơ bộ quần áo bảo bối của sư tổ, vội vã tìm khăn lau tay nhưng loay hoay mãi vẫn không tìm được.

Có lẽ ta mất thời gian quá lâu, lại gây ra tiếng động lớn nên sư phụ đột nhiên gọi ta, giọng hơi khác lạ: “Nguyệt nhi.”

“Chờ một chút.” Lòng ta như có lửa đốt, không quay đầu mà chỉ lên tiếng đáp.

“Nguyệt nhi.” Sư phụ lại gọi ta, nhưng tiếng người lại gần sát bên tai. Ta quay lại đã thấy sư phụ đứng ngay sau lưng mình.

“Sư sư sư... phụ.” Ta chỉ mặc nội y màu trắng, hai tay cầm váy cưới áp lên ngực, cả người đỏ từ trong ra ngoài, mặt đỏ như nhò máu, lắp bắp không biết mình đang nói gì. Người chỉ đứng đó nhìn ta, bình phong ngăn hơn nửa ánh đèn, sư phụ vươn tay từ bóng tối, rút bộ váy cưới trong tay ta.

Người thật sự giúp ta mặc váy cưới.

Ta muốn nói để tự mình làm nhưng thân thể như không nghe lời, tay chân mềm nhũn, chỉ đành để mặc sư phụ loay hoay. Đường như chỉ qua một cái chớp mắt, sư phụ đã giúp ta mặc xong váy cưới, người lại cúi đầu thất lại thất lưng cho ta, người cao hơn ta nên khi cúi đầu, mặt người gần sát mặt ta, gương mặt anh tuấn của người trong ánh sáng ấm áp trong phòng cùng hơi thở nóng hổi phả lên mặt ta, đôi môi mỏng mím lại thật chặt, không biết có phải là ảo giác của ta hay không mà ta lại cảm thấy như chúng đang run run.

Ta nhìn người không chớp mắt, một luồng khí nóng quay cuồng trong người như đang ta xung hữu đột mà không tìm thấy lối ra, nhìn thấy môi sư phụ ta như ma xui quỷ khiến mà hôn lên đó.

Khi môi chạm môi, ta cảm thấy sư phụ chấn động. Ngay sau đó, người hôn lại ta.

Đây không phải lần đầu tiên sư phụ hôn ta, nhưng sự quần quýt môi lưỡi bây giờ mang ý nghĩa khác, lực của đôi môi kia nặng nề, đôi môi khép kín của ta không tự chủ mà hé ra, để mặc người tiến vào, cảm giác

uớt át quần quýt mang theo nhiệt độ nóng bỏng, nụ hôn này khiến đầu óc ta trống rỗng, ánh sáng chói lòa trước mắt như pháo hoa nở rộ trên bầu trời.

Eo ta được một đôi tay vững chãi ôm lấy, đôi tay kia nóng bỏng mạnh mẽ nâng ta lên. Chân ta cách khỏi đất, trái tim cũng như đang lơ lửng trong không trung, tất cả đều dựa vào đôi tay sư phụ. Trong ý thức mờ mờ, mắt ta chỉ biết nhìn chăm chú vào gương mặt tuấn tú của sư phụ, nhìn mũi, nhìn môi, nhìn đôi môi người khi rời khỏi môi ta, nhìn mắt người phản chiếu bóng hình mình.

Ta nghe người trầm giọng gọi: “Nguyệt nhi.” Hơi thở nóng hổi mang theo hương vị mê người khiến cho tâm hồn ta đảo điên, chỉ biết dùng hết sức mình tựa sát vào người, có một sự khao khát khiến ta muốn rên rỉ thành tiếng.

Sư phụ bế ta lên, vừa hôn vừa đi vào bên trong phòng, ta thấy khó thở nhưng không muốn dừng lại, thân thể không còn tự chủ, chỉ muốn được hòa vào trong người, đầu lười vòng quanh quần lấy lười người, cho dù hít thở không thông vẫn muốn quần lấy người, người khó khăn ngừng lại khi thấy ta hít thở khó khăn, rồi lại vội vàng hôn xuống trước sự tìm kiếm của ta, tựa như đôi môi người với ta không thể tách rời.

Đến được giường thì quần áo chúng ta đã không còn ngay ngắn, thờ hồn hển. Từ nhỏ ta đã nghiên cứu y thuật, làm sao ta không thể cảm giác được dục vọng bùng bùng khác thường của sư phụ, trong lòng nghĩ viên thuốc sư tổ cho ta chắc có điều kỳ lạ, nhưng sống lưng truyền tới từng đợt tê dại, nhiệt độ trên người nóng tới không thể kiềm chế nổi, hai tay không tự chủ được mà sờ soạng loạn xạ trên người sư phụ, chỉ muốn cởi bỏ quần áo của người, đôi môi được chạm vào người nhiều hơn nữa. Trong tai chỉ còn tiếng thở dồn dập của mình, miệng hé ra, thanh âm không thể kiềm chế được, chỉ biết liên tục gọi “Sư phụ, sư phụ.” Giọng như đang cầu xin, mà lại không biết mình đang cầu xin điều gì.

Tay ta lướt qua lớp vải dài bị mình xé rách, cuối cùng chạm được vào làn da nóng bỏng của sư phụ, dưới làn da mỏng manh là cơ bắp rắn chắc, sư phụ phát ra tiếng rên rỉ, thân thể như bị kích thích cực độ, ngừng đầu, thắt lưng cong lên. Cơ thể người đang được ta ôm chặt bị tách ra, ta lập tức cảm thấy trống rỗng, hai tay cố gắng kéo sư phụ trở lại, miệng vẫn rên rỉ gọi người.

“Sư phụ, sư phụ.”

Váy cưới trên người đã được cởi bỏ, tay sư phụ nắm chặt tay ta, tay ta chạm tới vật cứng rắn chứa đựng dục vọng mãnh liệt kia, cảm giác nó chậm rãi tiến vào trong cơ thể mình, giữa nụ hôn bất tận, sư phụ gọi: “Nguyệt nhi.”

Thanh âm khàn khàn cực độ đó trực tiếp xông vào trong đầu ta, làm cả người ta tê dại. Cảm giác đau đớn ập tới khiến cho ý thức đang tan rã của ta bật thành tiếng kêu đau, động tác sư phụ ngừng lại, vì phải cực lực kiềm nén nên hai tay đặt trên người ta đều hơi run rẩy.

Ngon lửa nhỏ trong người bị bùng lên cùng cảm giác đau đớn, khoái cảm lẫn vào đau đớn làm ta không thể kiềm chế được kẹp chặt hai chân, người căng cứng, mơ màng gọi: “Sư phụ, sư phụ.”

Sư phụ dùng một tay nâng thắt lưng ta lên, tay kia phủ lên mặt ta, lòng bàn tay nóng rực, mặt ta đầm mồ hôi, chỉ thấy bàn tay có vết chai móng của người lướt qua mặt ta, sờ từng tác da thịt, vô cùng khao khát như muốn đem cả người ta nhập vào tay người, thu vào thân thể người.

“Gọi tên ta.” Giọng sư phụ khàn khàn, giữa tiếng thở nặng nề lên tiếng.

Ta cũng không thể chịu đựng được sự thống khổ này, nức nở thành tiếng: “Bội Thu, Bội Thu.”

Nhịp điệu chuyển động trong cơ thể khi đã bắt đầu thì như không có cách nào ngưng lại, mặt ta vùi vào lồng ngực sư phụ, tiếng tím đập của người cùng khoái cảm cực hạn tựa như thủy triều cuốn lấy ta, cuối cùng đẩy ta lên tận trời xanh. Khoảnh khắc bùng nổ, ta cắn mạnh vào vai sư phụ, tựa như con sóng thần ập tới, pháo hoa bùng nổ.

Nhưng sư phụ vẫn không có ý định ngừng lại, người ôm lấy thân thể ướt đầm của ta, vật chưa rời khỏi người ta lại cứng rắn đứng lên, hai mắt người mê mẩn nhìn ta, ánh mắt như không có tiêu điểm, lại như chỉ nhìn thấy được bóng ta đang ôm chặt lấy người.

Ngon lửa chưa tắt trong lòng ta lại bốc lên, ý loạn tình mê chỉ biết hành động theo khát vọng bản năng. Sư phụ lại tiến vào ta, bất chấp việc rời khỏi giường lúc kịch liệt nhất, lại được sư phụ ôm thả lại trên giường, ta nằm sấp trên giường, cảm giác được mồ hôi người rơi trên lưng, từng tiếng gọi “Bội Thu” đã biến thành tiếng hét chói tai, lát sau lại bị sư phụ ôm lấy áp lên tường, hai thân thể đầm mồ hôi sát vào nhau, hơi thở nóng rực hòa vào nhau.

Lại lần nữa bị ôm đè lại giường, ta đã không thể chịu nổi, gần như tê liệt nằm trong lòng sư phụ, trước mắt một màu đen kịt, thân thể lại tràn ngập khoái cảm hạnh phúc, ta như chết đuối giữa lớp bọt lớn nhất trên đời.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 71

Mặt trời lên cao ta mới có thể mở mắt ra, đầu óc hỗn loạn, dù vẫn nhớ được tối qua đã xảy ra chuyện gì nhưng lại quên mất là nó đã bắt đầu như thế nào, ta nhìn thấy gương mặt ngủ say của sư phụ bên cạnh, mũi cao thẳng, mí dày rộp như bóng núi.

Ta lặng lẽ nhìn người, không nhúc nhích. Sư phụ là anh hùng đương thời, trong lòng người chất chứa muôn dân bách tính, quốc thái dân an, nhưng ta chỉ là một người bình thường, không có chí hướng gì lớn, chỉ có nguyện vọng duy nhất là được ở cùng với người, nhìn thấy người bình an vui vẻ cả đời là tốt rồi.

Có điều tối hôm qua...

Tiếng thở dốc, tiếng rên rỉ, những kịch liệt khiến ta kim lòng không được mà che mặt rên nhỏ. Gần như ngay lập tức, sư phụ tỉnh giấc mở mắt nhìn ta, giọng mơ màng: “Nguyệt nhi.”

Ta xấu hổ chỉ dám nhìn người qua kẽ tay, nhưng không muốn lui về sau hay xoay người đi, ta lưu luyến cảm giác thân thể chúng ta đang kề sát, ấm áp thể này.

Sư phụ sờ mặt ta, muốn kéo tay ta ra để nhìn rõ mặt ta, mỉm cười hỏi:

“Nàng sao vậy?”

“Không, không sao hết, sư phụ, chàng có khỏe không?” Ta dù xấu hổ nhưng vẫn nhớ chuyện quan trọng nhất, tuy ta biết thương thể sư phụ đã tốt hơn tám chín phần, nhưng đêm qua dữ dội điên cuồng như vậy, ta không thể không lo lắng. Ta nói xong thì cũng bỏ tay che mặt xuống, một tay nắm mạch trên cổ tay sư phụ, tay kia thò vào trong áo áp lên ngực người.

Sư phụ bị ta giờ trò, đẩy mắt sâu hút, trở tay nắm lấy hai bàn tay không an phận của ta. Ta cuống lên: “Sư phụ, chàng để ta bắt mạch một chút, đêm qua chàng uống thuốc của sư tổ...”

“Đêm qua ta không uống thuốc mà.” sư phụ đáp lại ta rồi chợt nghĩ đến cái gì đó, biến sắc: “Sư tổ cho nàng thuốc gì?”

Tới nước này mà nói ta không biết sư tổ đã làm gì thì không thể rồi, ta đành đem hết mọi chuyện kể cho sư phụ, sư phụ nghe xong sững sờ, rồi nhắm mắt lại, lấy tay che mắt, vẻ bất đắc dĩ.

“Sư tổ của nàng thật là...”

Đang định nói tiếp thì ngoài cửa vang lên tiếng Từ Bình.

“Hầu gia vẫn chưa dậy, mời Văn đại nhân đến sảnh lớn ngồi chờ.”

“Hoàng thượng lo lắng cho bệnh tình Hầu gia nên cố ý phái ta đến mời Hầu gia vào cung chẩn trị, ý Hoàng thượng là trong cung được liệu đầy đủ, ngự y hội chẩn sẽ thuận tiện hơn, đối với bệnh tình Hầu gia càng có lợi.”

Từ Cẩm muốn sư phụ vào cung...

Người ta cứng đờ, mọi hoạt động đều ngưng lại trong giọng nói Vân Kỳ.

“Hầu gia chưa dậy.” Từ Bình lập lại, một bước không lui.

“Vậy ta sẽ ở bên ngoài chờ, không quấy rầy Hầu gia, đợi khi Hầu gia tỉnh dậy thì phiền Từ phiều kỵ thông báo giúp.”

Tiếng bước chân đi xa, ta vẫn không động dậy, mãi tới khi sư phụ ôm lấy ta, giọng trấn an.

“Nàng không cần lo, cứ dậy trước đi đã.”

Ta quỳ gối trên giường thất đại lung cho sư phụ, không cách nào che giấu sự lo lắng trong lòng mình.

“Sư phụ, không đi có được không?”

“Không sao mà, như vậy cũng tốt, ta còn có chút việc muốn nói với hấn.” sư phụ an ủi ta, giọng bình tĩnh nhẹ nhàng.

“Nhưng mà...” ta không yên lòng, chỉ cần nghĩ đến hoàng cung là cả người không rét mà run. Đó là nơi đáng sợ nhất trên đời này, nơi đó có bao nhiêu sinh mạng vô tội đã bị giết chết một cách âm thầm? Nơi đó so với chiến trường đao kiếm mình bạch rõ ràng càng đáng sợ hơn.

“Hon nữa là do các nự y hội chẵn, có lẽ sẽ khiến hấn bỏ cuộc... như thế càng tốt.” sư phụ nói tới đây, cuối cùng không thể nói tiếp được nữa, chỉ khẽ thờ dài.

“Nếu sư phụ tiến cung, ta cũng đi.”

“Nàng ở lại đây.” Sư phụ lập tức phản đối không hề chần chừ.

“Tại sao?”

“Nàng đi làm gì?”

“Ta trông chừng chàng.”

“Nàng ở đây chờ ta là tốt rồi.”

“Ta là thê tử của chàng.”

Nói xong ta tự sững người ra, không biết sao mình có thể nói như vậy với sư phụ, động tác trên tay cũng hoàn toàn ngưng lại, ngẩn người.

Sư phụ cũng sững sốt, một lúc lâu sau thì người nở nụ cười rồi nắm tay ta.

“Ừ, ta biết.”

Xe ngựa Hầu phủ từ từ đi về phía cửa Huyền Vũ, tường cung nguy nga màu son đỏ như máu, những dải lụa trắng đầy trời khi quốc tang đã dẹp từ lâu, chỉ có những toán cấm vệ quân trang bị vũ khí đi tuần tra hoặc đứng yên lặng, nghiêm trang nặng nề.

Vân Kỳ mang tới một đội lính hộ tống, xe ngựa dừng ở cửa cung, Từ Bình luôn ở bên cạnh xe ngựa, ta hỏi nhỏ: “Xuống xe ở đây ả?”

Ta nhớ quy tắc khi vào cung, quan văn hạ kiệu quan võ xuống ngựa, đến đây mà ngồi trên xe ra vào thì chỉ có hoàng tộc.

Từ Bình cũng đáp nhỏ: “Ta đi xem thử.”

Rất nhanh có tiếng nói vang lên: “Vân đại nhân có thủ dụ của Hoàng thượng, cho phép Hầu gia khi vào cung không cần xuống xe.”

Nói đến đó thì nghe bên ngoài có tiếng người đồng thanh hô.

“Cung nghênh Võ Uy hầu.”

Tiếng hô nghe như có rất nhiều người nhưng đồng thanh như một, ta nhìn lên qua khe hở rèm cửa thấy tất cả cấm vệ quân đang quỳ xuống, lại hô vang.

“Cung nghênh Võ Uy hầu.”

Xe ngựa rung lên, nghe tiếng người đánh xe kêu ngựa dừng lại, có vẻ là người đánh xe cũng bị dọa giết mình. Cả đường đi sư phụ im lặng, nhắm mắt tựa vào thành xe, ta nghĩ người đang ngủ, lúc này chân mày người động dậy, một tay đặt lên lưng ta.

Vân Kỳ lên tiếng: “Từ phiều kỵ, có thể vào cung.”

Từ Bình không nói gì, có tiếng bước chân và tiếng kiệu vọng đến, có người hạ kiệu, ta nhìn qua cửa sổ thấy một người râu tóc bạc trắng, không mặc triều phục, run rẩy quay nhìn sang hướng xe ngựa bên này.

“Tà thừa tướng đại nhân.” Vân Kỳ cung kính chào.

Tà thừa tướng cũng không thèm nhìn, chỉ đi thẳng về hướng xe ngựa, một tay đặt lên xe, ta thấy thân xe hơi chấn động, nghe giọng già nua của ông ấy xuyên qua màn xe tràn đầy âu lo.

“Võ Uy hầu hồi kinh là vì nước Liêu tấn công Nhạn Môn quan?”

Những lời đó vừa thốt ra, cả người ta cứng đờ, chưa kịp nhìn sư phụ thì bàn tay người đang nắm tay ta đột ngột siết chặt lại, sức mạnh bất ngờ khiến tay ta đau nhói buột miệng “A” một tiếng.

Khuê Nguyên nắm thứ hai, Đại hoàng tử lưu vong được Gia Luật Thành Văn nước Liêu che chở, sau đó phát đi bài hịch chỉ tội hoàng đế Khuê Nguyên dùng độc giết tiên hoàng, nguy tạo di chiếu, mưu đồ lật đổ thái tử, giết vua đang cơ. Gia Luật Thành Văn khởi binh dẫn hai mươi vạn quân thẳng tiến Nhạn Môn quan. Viên quan thủ thành cùng binh sĩ khần cấp ứng chiến, ba ngày sau Nhạn Môn quan bị phá, tướng thủ thành lui về Hãn Châu, tình thế Trung Nguyên nguy cấp. Vì vậy Tà thừa tướng – người sau khi tấn đế lên ngôi đã cáo lão hồi hương – cũng vội vàng hồi kinh diện thánh.

Biên quan báo nguy, trong triều cấp bách cần có võ tướng xuất chinh, sau khi Thiên Nguyên đế mất, Trung Nguyên đế đăng cơ chưa tròn một tháng đã mất bên trong linh đường. Đại hoàng tử bỏ trốn, gia tộc Vương thị vốn đang nắm gần nửa binh quyền trong đêm đó đã bị tẩm máu gần hết, lòng quân rung chuyển, đúng lúc triều đình đang thay máu, tuy Võ Uy hầu qua ba tháng chọn lựa mới được một võ tướng mới, nhưng vẫn không địch nổi sự tấn công của quân Liêu.

Thanh Châu, Ký Châu, U Châu, thậm chí Tịnh Châu, các nơi đều trình thư thỉnh cầu Võ Uy hầu thân chinh dẫn đại quân đi Nhạn Môn quan, nhưng tin tức truyền đến trong triều, bách quan ai mà không biết Võ Uy hầu bệnh nặng lâu nay, mấy tháng trước còn nôn ra máu giữa triều, mặc dù người gắng gượng hồi kinh, dự định trước khi kiến giá thì gấp qua xem tình hình bệnh có khởi sắc hơn chút nào không.

Nhưng nếu Võ Uy hầu vẫn không khỏe, vậy thì ai ổn định giang sơn, loạn trong gác ngoài, không cần nói các đại thần cũng đã kinh hoàng bạt vía, cho dù là dân chúng bình thường cũng cảm giác không yên.

Sư phụ cùng Tà thừa tướng đến cung Càn Thanh gặp Hoàng thượng, ta ở lại Đồng noon các chờ, Từ Bình đứng bên cạnh ta, đáng vẻ một tác không rời.

Qua một lúc, có người đến tìm ta, là một cung nữ nhỏ, giọng sợ hãi, khi nói cứ cúi gầm đầu, ánh mắt lên nhìn ta.

“Cô nương là Tiểu Nguyệt cùng Võ Uy hầu tiến cung phải không ạ? Chủ tử của ta cho mời cô nương đến cung Trường Nhạc.”

Ta sững sốt: “Chủ tử của ngươi là ai?”

Từ Bình lạnh mặt định lên tiếng, lại nghe cung nữ kia rụt rè nói: “Chủ tử của ta là công chúa Cảnh Ninh.”

Trước mắt ta hiện lên một gương mặt như hoa phù dung, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao không phải là Tiểu Tú đến mời ta?”

Không ngờ mới nói xong thì cung nữ kia mặt tái mét. Lòng ta trầm xuống, Từ Bình đã chắn trước mặt ta: “Ngươi chuyển lời lại với công chúa, phu nhân nhà ta ở đây chờ Hầu gia, nếu công chúa cho mời thì hãy chờ Hầu gia từ nơi nghị sự với Hoàng thượng về đây rồi sẽ cùng phu nhân đến đó.”

Ta thấy cung nữ kia hốt hoảng mang lui xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Nghị sự dường như kéo dài vô tận. Thời tiết cuối thu, Đông Ngôn các đốt mấy chậu than sưởi ấm, trên bàn bày biện đầy các món ăn theo mùa, ngoài cửa có thị vệ đại nội, có hai cung nữ thỉnh thoảng ra vào châm trà thay nước, hầu hạ hết sức chu đáo.

Trong không trung có hương Nguyệt quế, ghé nệm mềm ấm nhưng ta vẫn đứng ngồi không yên, lưng rịn mồ hôi, chăm chăm nhìn về phía cửa không chớp mắt, ước gì mình có thể nhìn xuyên qua tầng tầng lớp lớp phòng ốc cung điện, tận mắt nhìn thấy sự phụ mới yên lòng.

Lại qua một lúc lâu, ngoài cửa có tiếng động truyền tới, có vẻ như có khá nhiều người đến. Ta và Từ Bình nhìn thoáng qua nhau, ánh mắt dò hỏi, nghe tiếng một thái giám ngoài cửa.

“Cảnh Ninh công chúa đến.”

Những thị vệ và cung nữ ngoài cửa đồng loạt quỳ xuống, tiếng hô: “Công chúa thiên tuế” vọng vào. Ta kinh ngạc chưa kịp làm gì thì cửa đã mở ra, người cung nữ trước đó đến mời ta đang dìu Cảnh Ninh đi vào, ta ngẩng lên đối mặt với Cảnh Ninh.

Cảnh Ninh vẫn không hổ danh là một mỹ nhân, ánh mắt trong veo như nước mùa thu, làn da mịn màng trắng như bạch ngọc, dường như không có gì xứng để miêu tả dung mạo của nàng. Một thời gian không gặp, nàng càng mảnh mai, đi phải có người dìu đỡ, cảm giác như liễu rủ trong gió.

“Cảnh Ninh công chúa đến.” Thái giám đi theo thấy ta đứng yên nên lại cất giọng hô lớn.

Ta hoàn hồn, Từ Bình đã quỳ xuống, cất tiếng: “Công chúa thiên tuế.”. Ta đang định quỳ xuống thì trên tay chợt có cảm giác lạnh lạnh, đứng là bị Cảnh Ninh chạm lấy, giọng nàng hơi ngập ngừng: “Không cần.”

Tay công chúa lạnh lẽo khiến ta run lên.

“Ngồi đi, ta với ngươi trò chuyện một lát.” Công chúa định ngồi xuống bên nhuyến tháp, bảo ta ngồi cùng xuống rồi quay lại nhìn những người khác: “Các người đều ra ngoài hết đi.”

Cung nữ, thái giám vâng dạ rồi lui ra, Từ Bình vẫn đứng yên không nhúc nhích, thái giám kia trừng mắt: “Từ phiêu kỵ, mời đi bên này.”

Từ Bình không thèm nhìn tới hần, chỉ nói với Cảnh Ninh: “Xin công chúa thứ tội, Từ Bình phụng lệnh Hầu gia không rời phu nhân nửa bước.”

Ta thấy Cảnh Ninh biến sắc, sắc mặt tái nhợt, môi bợt bạt không tí màu sắc. Nàng hít một hơi rồi nở nụ cười cay đắng.

“Từ phiêu kỵ lo ta sẽ làm chuyện gì sao?”

“Mặt tướng...”

Ta không thể không lên tiếng: “Từ Bình, huynh ra ngoài trước đi, ta không sao.”

Từ Bình bất đắc dĩ, cuối cùng lui ra, trước khi đóng cửa còn liếc mắt nhìn ta, ánh mắt đầy lo lắng.

Trong Ngôn các chỉ còn ta với Cảnh Ninh, ta nhẹ nhàng hỏi.

“Công chúa muốn nói gì với ta?” nghĩ tới sắc mặt nàng, vẫn không thể kiềm được mà hỏi: “Thời gian gần đây Công chúa có khỏe không?”

Từ Cẩm đáng cơ, Vương thị bị diệt, Cảnh Ninh là thân tỷ (chị ruột) duy nhất của tân hoàng, địa vị trong cung rất cao, người hưởng hết phú quý vinh hoa sao lại có dáng vẻ yếu ớt thế này, không hề giống kim chi ngọc điệp trong cung mà như người bị tra tấn hàng ngày.

Nàng không đáp lời ta, chỉ hỏi: “Tiểu Nguyệt, Võ Uy hầu vào núi tĩnh dưỡng mấy tháng, sức khỏe có tốt hơn không?”

Ta nghĩ thầm, tin tức trong cung tình thông như thế, không lẽ ngự y không báo tình hình sự phụ cho nàng nghe sao? Miệng vẫn trả lời: “Sư... Hầu gia bị thương nặng, công chúa biết mà.”

Môi Cảnh Ninh run lên, miệng mấp máy, nàng cúi đầu, cổ cong cong trắng ngần như không chịu nổi sức nặng: “Ta biết, hôm đó Từ Cẩm hỏi cung trên long bào đều là máu của huynh ấy, ta biết huynh ấy không được khỏe, dù sao ngày ấy ở lĩnh đường... ngày ấy...”

Cảnh Ninh nói tới đây, giọng run rẩy, mười đầu ngón tay đặt trên đầu gối bầu chặt vật áo.

Ta nghe nàng nhắc tới đêm đó, tim như bị bộp nghẹt, nếu không phải biết sự phụ đã không còn gì đáng lo ắt hẳn ta sẽ hết sức phẫn nộ. Nhìn dáng vẻ của Cảnh Ninh, những khúc mắc trong lòng không cách nào cởi bỏ, lại không có người bầu bạn tâm sự, dẫn tới thần thể ngày càng suy yếu.

Cảnh Ninh và Từ Cẩm tuy cùng một mẹ sinh ra, nhưng nói cho cùng thì nàng vẫn thua hần, chính mắt thấy cha mình chết, huynh đệ tương tàn mà hần vẫn khí định thần nhàn nắm triều chính, mỗi khi ta nghĩ đến Từ Cẩm một thân đồ trắng, mất phương thân nhiên nhìn máu chảy thành sông trên thềm đá trắng, ta không thể không run rẩy.

Ngôn các yên lặng một lúc lâu, lát sau ta mới nghe thấy giọng Cảnh Ninh.

“Ta nghe Tiểu Ngọc nói, nàng và Võ Uy hầu đã thành hôn.”

Ta đáp gọn: “Phải.”

Cảnh Ninh có vẻ sốc vì không ngờ ta lại thẳng thắn như vậy, ánh mắt nhìn ta trầm buồn thêm một chút.

“Ta tưởng hai người chỉ là thầy trò.”

“Từ nhỏ ta đã lớn lên trên núi cùng Bội Thu, đôi bên đều có tình, sau khi xuống núi thì xưng thầy trò để tránh phiền phức mà thôi.” ta nói rõ ràng rành mạch, không hề chần chừ do dự.

“Vậy thân thể của huynh ấy...”

“Ta không lo lắng nhiều như vậy, đã là thể tử của chàng, từ nay về sau sống chết có nhau.”

“Câm miệng!” Cảnh Ninh hét lên.

Ta sững sờ, ngược lên thấy nàng ta kích động đứng bật dậy khỏi ghế, ngón tay run rẩy chỉ thẳng vào mặt ta.

Ta “...”

Công chúa, ta biết người yêu sự phụ ta chết đi sống lại, nhưng trong lòng người thật sự không có người, dưa hái xanh không ngọt. Ta há miệng muốn nói những lời trong lòng mình nhưng không dám, chỉ đành nói một cách nhẹ nhàng khéo léo.

“Bội Thu bị thương nặng... công chúa cũng biết mà, chàng không muốn liên lụy đến công chúa.”

“Ta biết.” tiếng hét chói tai kia dường như là rút cạn sinh lực của Cảnh Ninh, nàng thông tay, suy sụp ngồi xuống: “Ta cũng biết trong lòng huynh ấy không có ta.”

Noãn các âm áp, khói hương từ các chậu sủi bay lượn lơ lửng như trong mộng ảo. Tiếng Cảnh Ninh cũng như từ trên trời vọng xuống, nghe không chân thực, cũng không tiếp lời của ta mà hỏi một câu vô nghĩa.

“Người đã đến Vương phủ chưa?”

Ta gật đầu, nhớ lại: “Nơi đó rất đẹp.”

“Ta với Từ Cẩm lớn lên ở đó, Vương thái tử phi tham lam gan tỵ, Vương gia thế lực ngập trời, phụ hoàng... năng lực của phụ hoàng cũng không nhiều, chúng ta trải qua thời thơ ấu rất gian nan, người cũng biết chứ?”

Ta trầm lặng, không lắc cũng không gật.

Cảnh Ninh cũng không giận, nói tiếp, nàng với Từ Cẩm là đôi tỷ đệ không giống những người hoàng tộc khác, luôn vành mặt hắt hãm sai khiến mọi thứ, không cần người khác nói cũng hiểu bọn họ từ nhỏ ngày qua ngày không quá tốt đẹp.

“Mẫu thân sinh được Từ Cẩm nên được Thái tử sắc phong làm Sườn phi, tất nhiên bà rất coi trọng hẳn, cho dù chỉ một chốc lát bà cũng không dám rời mắt khỏi hẳn. Khi đó ta theo Từ phu nhân học thêu, thường đến phủ tướng quân nên quen biết Từ Trì, hiện giờ nghĩ lại, huynh ấy đối với ta chỉ là khách khí bình thường, chỉ vì ta chưa từng có bạn cho nên chỉ cần huynh ấy nói với ta điều gì, làm bất cứ điều gì, ta đều cảm thấy vô cùng quý giá.”

Nói tới đây, công chúa nhìn xa xa như nhớ lại cái bàn đu dây dưới gốc tùng ở phủ tướng quân kia, trong mắt tràn ngập những hồi ức lưu luyến.

Ta nghe nàng nói rất đáng thương, ngực thấy chua xót không biết làm thế nào, đành tiếp tục im lặng.

“Mỗi lần ta về phủ đều kể cho Từ Cẩm nghe, Từ Cẩm khi đó còn nhỏ nên rất hâm mộ, mẫu thân trông chừng hẳn chặt chẽ như vậy, thân làm chị như ta luôn thấy em trai mình rất đáng thương.”

Ta cố gắng tưởng tượng dáng vẻ đáng thương của Từ Cẩm nhưng không hề có kết quả. Cảnh Ninh nói tới đây thì thở hắt hắt, âm thanh có hơi quái lạ: “Phụ hoàng đã chết, Đại hoàng tử bỏ trốn đến nước Liêu, ai ngờ rốt cuộc Từ Cẩm lại làm hoàng đế.”

Ta nghe nàng nói đến tiên hoàng, cảnh tượng máu chảy đầm đìa kia lại hiện lên, máu chảy khắp linh đường, ông ấy rên rì, Từ Cẩm giữ tay ta bình tĩnh nói: “Phụ hoàng mệt mỏi.”

Ta cụp mắt xuống, hai bàn tay không tự chủ mà siết lấy nhau – Từ Cẩm không cho ta cứu người, không cho ta cứu phụ thân hẳn.

“Ta biết có rất nhiều người chết nhưng nếu không phải Từ Cẩm làm hoàng đế, bây giờ làm gì có tỷ đệ chúng ta trên đời nữa.”

Ta yên lặng nhìn nàng không hề rặng.

Nàng ngừng một lát, giọng yếu ớt: “Ta cũng biết, nếu không có Từ Trì thì cũng không có kết quả này.”

Nhớ lại tình cảnh hôm đó, lòng ta vẫn đau như bị kim đâm.

“Ta biết người muốn làm thế tử của hẳn, nếu hẳn vô tình với ta, ta cũng không muốn cướp đoạt nam nhân với người.”

Nói tới đây, ta không thể không đáp lại lời nào, đang suy nghĩ có nên quỳ lạy tỏ lòng biết ơn hay không thì Cảnh Ninh đột nhiên quay sang nắm tay ta, mắt đọng đầy nước mắt: “Ta chỉ là... muốn cứu hẳn.”

Lòng ta lạnh toát, giọng cũng thay đổi.

“Công chúa, rốt cuộc thì người muốn nói gì?”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

“Ta muốn cứu huynh ấy.” công chúa nhìn ta, lặp lại một lần nữa.

Ta hít một hơi thật sâu muốn mình trấn tĩnh lại.

“Bội Thu... đúng là bị thương rất nặng, Hoàng thượng cũng muốn các ngự y tập trung chẩn trị, tạ Công chúa quan tâm.”

“Không, không được để cho các ngự y chẩn trị.” Cảnh Ninh vẫn cầm tay ta như trước, lúc nói có ý như dùng hết sức bóp chặt tay ta đến đau cả các khớp xương.

Ta lạnh cả gáy, tuy trong lòng hiểu nhưng vẫn hạ giọng hỏi cô ấy: “Tại sao?”

Công chúa tiến lại gần mặt ta, giọng run rẩy, hơi thở phả lên mặt ta như thể không đến gần thì không thể nói ra thành lời.

“Ta nghe Từ Cẩm với ngự y... ta nghe...” Cảnh Ninh run lấy bầy, giọng đứt quãng: “Ngự y nói không thể dùng thuốc đó được, ta nghe ông ta nói những chất độc huynh ấy bị trúng trong lần săn bắn trước chưa đủ thời gian để đào thải hết, thuốc – độc hòa nhau, cho dù có thể áp chế được triệu chứng bên ngoài nhưng không loại trừ được phần bệnh gốc, cuối cùng cũng có ngày sẽ bị thuốc làm ảnh hưởng xấu tới sức khỏe...”

Cho dù ta đã biết những việc này từ trước nhưng nghe Cảnh Ninh dùng giọng nói run rẩy nói lại, lòng ta vẫn thấy đau như dao cắt như trước.

“Vậy Hoàng thượng nói gì?” mặt ta trắng bệch, cố gắng kiềm chế hơi thở hỗn loạn của mình.

“Tứ Cẩm, Tứ Cẩm...” giọng Cảnh Ninh khàn khàn: “Tứ Cẩm không nói lời nào, hôm sau thì ngự y vào Hầu phủ.”

Ta nghiêng rặng: “Công chúa nói với ta thế này là muốn ta ngăn cản ngự y trị bệnh cho Hầu gia?”

“Không, đây là trong cung, vô dụng thôi.” Cảnh Ninh lắc đầu: “Tứ Cẩm mới đăng cơ, vô cần Tứ Tri, nhưng nó cũng sợ hãi, nó là em trai của ta, ta biết nó sợ hãi... Nó chỉ muốn giữ Tứ Tri lại.”

Ta không đáp, cảm thấy công chúa không thật sự hiểu hoàng đế, lại mơ hồ cảm thấy có điều quan trọng hơn mà ta chưa nghĩ ra, nhưng cho dù có cố gắng nghĩ thì trong đầu cứ hỗn loạn, không thể nào sắp xếp những suy nghĩ cho mạch lạc.

“Nó chỉ sợ Tứ Tri rời đi, ta đã nghĩ rất lâu, nếu Tứ Tri cùng ta...”

Chỉ là sự sợ hãi rời khỏi hân...

Ta thờ dài, Cảnh Ninh thật khó khăn, Tứ Cẩm là người đi từ trong biển máu mà ra, hân là người hiểu rõ quân quyền quan trọng thế nào, lúc trước hân tranh đoạt ngôi vị với Đại hoàng tử, Vương gia nắm thế lực lớn trong triều, bọn họ lại nắm toàn bộ ngự lâm quân trong tay, ngoại trừ uy danh của quân đội ngoài biên cương xa xôi kia, Tứ Cẩm không có ai tin cậy bên mình. Sau khi tiền hoàng đột ngột băng hà, sự phụ trách giữ ngoài Càn Thanh cung, một đêm huyết chiến đem người của Vương gia nhỏ cõ tận gốc, thế nên Tứ Cẩm mới có thể ngồi lên ngai vàng, nắm quyền giang sơn, tất cả những điều này, không có quân đội thì làm sao có thể thực hiện được?

Hân đương nhiên là sợ sự phụ rời khỏi hân, mang theo tất cả quân quyền mà hân không thể nắm giữ, sau đó nếu có chuyện gì bất trắc, người nắm giữ quân quyền có thể thay đổi cả thiên hạ, còn hân thì chỉ có thể ngồi trên ngai vàng mà làm một hoàng đế không có thực quyền.

Tứ Cẩm đã từng nói, gió lớn mới biết có mạnh, nước loạn mới rõ trung thần, căn cứ những gì Cảnh Ninh nói, ta đoán rằng trong lòng Tứ Cẩm, chỉ có chết mới có thể vĩnh viễn là trung thần, kiểu giống như mấy thị vệ vì hân mà liều chết che chắn trong đợt bao vây của quân Liêu đạo trước.

Ta nghe giọng mình lạnh lùng: “Nếu Bội Thu và Hoàng thượng thành người một nhà, Hoàng thượng sẽ yên tâm, đúng không?”

Cảnh Ninh nhìn ta rơi nước mắt, thật sự đúng là hoa lệ trong mưa.

“Ta biết Tứ Tri với người hai bên có tình, nhưng chỉ có ta mới có thể bảo đảm cho huynh ấy bình an, xin người...”

“Công chúa.” Ta cất ngang, rút tay mình về: “Nỗi khổ tâm của công chúa ta hiểu, nhưng mà ta không hiểu, người thông minh như công chúa, nếu đã nghe được những loại thuốc kia sẽ có ngày gây tổn hại tới Hầu gia, còn có thể nói những lời này với ta, chẳng lẽ công chúa là muốn thay Hoàng thượng nhìn Hầu gia bị thuốc kia làm hại?”

Cảnh Ninh ngược mắt lên, ngoài cửa đột nhiên có tiếng động nhỏ, như có người vừa rời đi, Noãn các ban đầu chỉ che rèm, sau khi Cảnh Ninh đi vào thì cho người đóng chặt cửa lại, tiếng nói rất nhỏ nên bên ngoài không thể nào nghe rõ ràng được.

Ta và Cảnh Ninh đều đứng lên, cửa Noãn các mở ra, cung nữ Tiểu Ngọc đang chờ ngoài cửa, nhìn thấy Cảnh Ninh thì có vẻ rất sốt ruột, miệng mấp máy muốn nói nhưng thấy ta thì không thốt lên tiếng.

Người thái giám đi theo Cảnh Ninh ban nãy quỳ xuống bẩm báo: “Công chúa thiên tuế, Hoàng thượng phái người qua mời Công chúa trở về Trường Nhạc cung ngay lập tức.”

Mặt Cảnh Ninh lập tức trắng bệch ra, không hỏi lý do, chỉ hạ giọng nói: “Vây hồi cung thôi.”

Ta nhìn Tiểu Ngọc đỡ cô ấy đi xa, chỉ cảm giác như cả trọng lượng cả người Cảnh Ninh đều đè lên trên người cung nữ ấy, gió thổi qua cô ấy cũng có thể ngã xuống.

Ta nhìn theo bóng Cảnh Ninh dần biến mất khỏi tầm mắt, quay đầu hỏi thái giám đến báo tin: “Ngự sự còn chưa chấm dứt sao? Hầu gia còn ở Càn Thanh cung không?”

Thái giám kia đến từ Càn Thanh cung, vẻ cao ngạo nhìn ta, không trả lời câu hỏi của ta ngay mà hỏi lại: “Vị này là gì của Hầu gia?”

Ta chưa đáp thì Tứ Bình đã chắn trước mặt ta, lạnh giọng quát: “To gan, đây là phu nhân Hầu gia của chúng ta.”

Tên thái giám kia bật lên tiếng cười quái dị trong cổ họng: “Hầu gia phu nhân? Hầu gia nào? Thật thú vị, trong cung này ai không biết Vô Uy hầu hôm nay ngủ lại Trường Nhạc cung, lúc này chắc người cũng đã ngủ rồi chứ.”

Đầu ta “ong” lên, bóng dáng Cảnh Ninh vẫn như ẩn hiện trước mắt, những hành lang cung điện lại trở nên mơ hồ.

Mặt Tứ Bình xanh mét, túm cổ áo thái giám đó xách lên: “Người nói gì?”

Tứ Bình là võ tướng, lực tay lớn, tên thái giám kia bị huynh ấy xách lên chân không chạm đất, mắt tròn trắng, mấy cung nữ đứng bên ngoài Noãn các không dám lên tiếng nhưng mặt lộ vẻ hoảng hốt, run rẩy không dám bước lên.

“Tứ Bình, buông hân ra.” Ta giữ tay Tứ Bình lại, ánh mắt lướt qua vai huynh ấy, đỡ người ra.

Tứ Cẩm đứng sau một đội cấm y vệ cách đó không xa nhìn chúng ta, thấy ta nhìn hân cũng không nói gì, chỉ gạt đầu, nốt ruồi nhỏ kia dường như cũng động đậy.

Hai cung nữ đứng canh cửa đã quỳ xuống hô Hoàng thượng, Tứ Bình thả tay cho tên thái giám kia rơi xuống đất, hân ôm cổ quý lết về phía hoàng đế, khóc lóc.

“Hoàng thượng, nô tài...”

Tứ Cẩm không nhìn hân, chỉ nói: “Dám ở trong cung mà đụng đến người nhà Vô Uy hầu, còn không lỗi hân xuống.”

Tên thái giám kia lập tức gào thảm thiết: “Hoàng thượng tha mạng, nô tài oan uổng quá, Hoàng thượng tha mạng, Hoàng thượng tha mạng...”

Tiếng kêu thảm thiết đó dần dần đi xa, hai cung nữ kia quỳ rạp trên đất, Tứ Cẩm đi tới trước mặt ta, nhẹ nhàng: “Có bị sợ không?”

Ta cẩn mồi nhìn hân, quý xuống trước cửu ngũ chí tôn.

Tứ Cẩm lấy một tay đỡ ta, Tứ Bình quỳ bên cạnh ta hơi động đậy, ta không biết sợ, cắn răng trả lời: “Không có, Hoàng thượng, ta muốn gặp Hầu gia.”

Tứ Cẩm gạt đầu: “Ta biết, nằng đi cùng trẫm” nói xong thì đỡ tay ta lên.

Ta rút tay lại, liếc nhìn Tứ Bình, may mà Tứ Cẩm đã xoay người ý bảo ta đuổi theo hân.

Tứ Cẩm đi thong thả ung dung trong hành lang gấp khúc, hân không lên tiếng thì không ai dám mở miệng, trong yên lặng chỉ nghe tiếng bước chân đều đặn của đội thị vệ, còn có tiếng bước chân Tứ Bình một tắc không rời bên cạnh ta.

“Nàng có biết Trường Nhạc cung không?” Tứ Cẩm đột nhiên mở miệng.

Ta hít vào một hơi, đáp lại: “Trường Nhạc cung là chỗ ở của công chúa Cảnh Ninh.”

Tứ Cẩm gạt đầu: “Tốt lắm, lần đầu tiên nàng đến đó, ta bảo Cảnh Ninh sẽ chiêu đãi nàng thật tốt.”

“Ta chỉ muốn gặp sự phụ...”

Từ Cầm dừng lại, bỗng nhiên bật cười, đặt tay lên đầu ta: “Còn gọi là sư phụ sao?”

Động tác này hần làm rất đột ngột, ta chưa kịp suy nghĩ gì thì theo bản năng đã giơ tay hất tay hần ra. Tiếng va chạm vang lên giữa hành lang yên tĩnh truyền đi rất xa, ta hoảng hốt, chỉ sợ đám thị vệ phía sau lập tức lòi ta đi giống tên thái giám kia. Nhưng phía sau yên lặng như tờ, ta vội quay lại thì trên hành lang chỉ còn ta với hoàng đế, không có đội thị vệ, ngay cả Từ Bình cũng không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74

“Từ Bình” ta hoảng hốt gọi khẽ.

“Không cần gọi nữa, ta sai người dẫn hần xuống rồi.” Từ Cầm không hề kinh ngạc, khoanh tay ung dung nhìn ta.

“Hoàng thượng muốn làm gì?”

“Dẫn nàng đến Trường Nhạc cung.” Hần đáp rồi lại đưa tay định dắt tay ta.

Trong hành lang chỉ còn hai chúng ta, ta không thể kiềm chế cảm xúc của mình, hai tay rút vào trong tay áo rồi mới nói với hần.

“Tiểu Nguyệt đã là vợ của Hầu gia, xin Hoàng Thượng tự trọng.”

Hần nhướng mày nhìn ta, không đi tới gần ta nữa mà chậm rãi nói: “Tiểu Nguyệt, ta cho là đã nói rất rõ với nàng rồi.”

Ta đứng trước mặt hoàng đế, biết chắc không có đường lui nên lòng càng tường tận, sự sợ hãi ban đầu biến mất, cất tiếng nói rành mạch.

“Trong lòng ta chỉ có sư phụ, trong lòng sư phụ cũng chỉ có ta. Hoàng Thượng thay vì có lòng nghĩ tới việc tứ hôn thì nên nghĩ tới việc làm sao giải quyết nguy khốn ở Nhạn Môn quan thì hơn.”

“Nhạn Môn quan.” Từ Cầm nhẹ nhàng lặp lại: “Nàng dạy ta làm cách nào chiến đấu với địch sao?”

“Hoàng Thượng từng có kinh nghiệm trong những cuộc chiến ở Bắc Hải, làm cách nào để chống địch dĩ nhiên là am tường hơn Tiểu Nguyệt.”

“Chắc cũng chỉ có nàng mới nhớ ta có kinh nghiệm bản thân trong chiến cuộc, Bắc Hải đại thắng mọi người ai cũng biết là nhờ thần uy của Từ Trì.” Từ Cầm cười, ý cười kia chỉ ở trên mặt: “Hơn nữa, khi đó ta chỉ là một Hoàng tôn nhân rồi, lần đầu tiên gặp nàng, suýt thì đã bị gấu giết chết, nếu nàng không đánh lạc hướng con gấu đó thì hôm nay không biết ta còn đứng ở đây hay không.”

Ta nhắm mắt lại.

“Thế nào? Hồi hận à?”

Ta lắc đầu.

“Ồ đây không có người ngoài, nàng muốn nói gì đều có thể nói.” Hần ngồi lên lan can hành lang, giống như hôm ở Hầu phủ, vỗ nhẹ bên cạnh ý bảo ta đi qua: “Tới đây, ta với nàng tán gẫu một lát.”

Ta đột nhiên phát hiện, khi hoàng đế ở cùng ta, chưa bao giờ hần tự xưng trẫm. Từ Cầm đối với ta đặc biệt như vậy, được sủng ái mà chỉ thấy lo sợ.

“Hoàng Thượng, người nói sẽ dẫn ta đến Trường Nhạc cung tìm sư phụ kia mà?”

“Không vội.”

Ta trừng mắt nghĩ bụng, người một lòng muốn đem chị mình tứ hôn cho sư phụ, đương nhiên người không vội, còn ta thì vội tới muốn học máu đây.

Từ Cầm lại lên tiếng, đáng vẻ như muốn nói chuyện lâu dài, đúng là cùng ta bàn chuyện chiến sự biến cương.

“Nàng biết biến cương báo nguy, vậy nàng thấy ta nên phái ai đi?”

Ta khề cần mồi: “Tiểu Nguyệt sống trên núi, sao có thể biết trong triều có tướng quân nào có đủ khả năng dẫn quân ứng chiến.”

“Nói tới chuyện này, Từ Trì từng đánh Gia Luật Thành Văn đại bại ở Bắc Hải, quân Liêu còn dám can đảm quay trở lại.”

Gia Luật Thành Văn...

Ta vẫn nhớ dáng vẻ của người đó, nhớ hần túm chặt ta chạy lên núi, cánh tay mạnh mẽ giữ chặt lấy người ta, buộc ta nhìn mấy vạn binh lính của hần dưới chân núi.

“Sư phụ bị bệnh nặng, Hoàng Thượng cũng biết mà.” Ta cúi đầu, sợ nhìn hần sẽ thể hiện cảm xúc của mình ra ngoài.

“Ta biết.”

Từ Cầm gạt đầu: “Ta đã tận mắt nhìn thấy Từ Trì điều binh ở Bắc Hải, quân kỳ khắp nơi, trên dưới một lòng, hiện nay dù hần bị thương nặng không thể dẫn binh, nhưng chỉ cần hần ở đó, binh lính sẽ một lòng hướng về đó, bất kể hần ở đâu cũng như nhau.”

Ta hết nhìn nói: “Chẳng phải ý Hoàng Thượng là muốn nói cho người trong thiên hạ biết sư phụ với người chính là một thôi hay sao, thật ra ta không hiểu sao Hoàng Thượng lại lo lắng nhiều như vậy, sư phụ vẫn luôn đứng bên cạnh người đó thôi?”

Từ Cầm đối mặt với ta: “Từ Trì một lòng với ta, vậy còn nàng? Ở trong ngực của quân Liêu, nàng cũng đứng bên ta, khi đó nếu ta nắm tay nàng, nàng tuyệt đối không lui về sau như bây giờ.”

Ta sững sờ: “Hoàng Thượng, khi đó chúng ta là chạy trốn, ta không còn cách nào khác.”

Hần mỉm cười, lộ ra vẻ mặt “chính là thế”: “Hôm đó ở linh đường, Từ Trì cũng là không còn cách nào khác.”

Đầu ta ong ong lên, cổ họng như sưng lên đau đớn nhưng vẫn phải hỏi ra thành tiếng.

“Hoàng Thượng, rốt cuộc là người muốn nói gì?”

Từ Cầm như thờ dãi: “Nàng còn không hiểu sao? Ta cần Từ Trì cam đoan, làm một điều gì đó cho ta biết hần vĩnh viễn không rời khỏi ta.”

Ta nghe được giọng nói run run của mình: “Cam đoan thế nào? Đã nhiều người chết như thế còn chưa đủ sao? Những việc bên ngoài linh đường đêm đó như vậy còn chưa đủ sao? Sư phụ mang trọng thương ở lại kinh thành ba tháng, nôn ra máu giữa triều còn chưa đủ sao? Rốt cuộc thì Hoàng Thượng muốn loại cam đoan như thế nào mới đủ? Nếu sư phụ cũng... mặc dù Hoàng Thượng muốn người ở bên cạnh người, cũng không thể đủ.”

“Tiểu Nguyệt.” Từ Cẩm đứng dậy, phất tay áo màu vàng, về mặt khó đoán: “Ta đã từng nói với nàng, ta xem Từ Tri là bằng hữu.”

Ta “...”

“Ta cũng không muốn hấn chết, cho dù nàng tin hay không, trong lòng ta, hấn luôn không giống những người khác.”

Đối với người không giống những người khác...

Lời Cảnh Ninh như còn vang bên tai ta, từ nhỏ ta đã được sư phụ nuôi dưỡng, tính tình cũng không phải thuộc kiểu hung dữ gì, nhưng lúc này ta đã không kiềm chế được, hai tay siết chặt lại, chỉ sợ mình không nhịn nổi mà tát cho hoàng đế một cái.

Hấn nhìn tay ta, thông thả nói: “Thế nào? Muốn ném đợc lẩn nữa ả?”

Ta biết hấn nói đến chuyện gì, Từ Cẩm làm hoàng đế, chắc chắn có rất nhiều việc bận rộn mỗi ngày, không ngờ những chuyện đã qua từng chuyện nhỏ nhặt mà hấn lại nhớ kỹ đến vậy.

Ta xòe tay ra: “Hoàng Thượng yên tâm, Tiểu Nguyệt biết quy định trong cung, trên người không mang gì cả.”

Cho dù ta có mang theo gì đi chăng nữa thì cũng không ngu ngốc tới mức mà ra tay với hấn ngay trong hoàng cung, lần đó... ta tưởng hấn chỉ là một tên nhà giàu ăn chơi lêu lổng bình thường, ai biết trời đất biến hóa đến mức này, giữa rừng gặp một người xa lạ, gặp lại là hoàng tôn, hoàng tử, gặp lại... đã là hoàng đế.

Ánh mắt Từ Cẩm dừng ở hai bàn tay ta đang mở rộng, tay động đậy như muốn nắm tay ta, nhưng cuối cùng cũng không lại gần, chỉ nói: “Nói nàng thông minh hay là ngốc nghếch đây, Tiểu Nguyệt, trong lòng nàng chỉ có Từ Tri, nhưng trong lòng Từ Tri không phải chỉ có mình nàng, nếu nàng thật sự hiểu hấn, nàng nên biết, giờ khắc này, cho dù hấn chỉ còn một hơi, hấn cũng không thể để mình chết.”

Ta cúi đầu trầm lặng, nhớ tới sư phụ đứng trên núi nói với ta. Sư phụ nói nam nhi bảo vệ quốc gia cho dân chúng hưởng thái bình, nói chiến sĩ giữ biên cương, tướng quân chết cho xã tắc, nói mong muốn trong đời người chính là giữ mình đất này được quốc thái dân an, phóng tầm mắt nhìn mọi người đi lại trên đường đi làm đi học, tiếng hát của những cô gái trên thuyền đánh cá...

Bên tai ta lại vang lên tiếng Từ Cẩm nhẹ nhàng chậm rãi: “Ta cũng sẽ không để hấn chết.”

Trong đầu ta vang lên những tiếng âm ầm, những ý nghĩ mơ hồ trong đầu lúc trước bỗng nhiên phóng đại lên cực hạn, như một dòng nước bị chặn lại bấy lâu nay cuộn trào tung chảy, xung quanh như lắc lư chao đảo, mắt chỉ toàn màu đỏ, cúi đầu nhìn mặt đất cũng một màu đỏ thẫm.

“Tiểu Nguyệt?” Từ Cẩm thấy ta hơi khác thường nên lên tiếng gọi.

“Nguyệt nhi!” giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng, ta được một bàn tay giữ lấy, trước mắt ta là bờ vai rộng lớn của sư phụ, bởi vì khoảng cách rất gần nên có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của người.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 75

Tìm ta đập hỗn loạn, ta cảm nhận có điều gì đó khác thường khó lường mà không thể nào biết được đó là chuyện gì. Bên tai nghe tiếng quý “phịch” xuống, sư phụ không phải đến một mình, có người đi sau người, thái giám cung nữ thì không kể tới, còn có màu áo xanh dài, tất cả đều là ngự y trong cung.

“Hoàng Thượng thứ tội, Hầu gia tỉnh lại thì...”

“Hoàng Thượng thứ tội, thần không ngăn được Hầu gia...”

“Hoàng Thượng thứ tội.”

“Hoàng Thượng thứ tội.”

...

Tất cả âm thanh đều là tiếng xin tha tội.

Từ Cẩm đứng trước mọi người, ánh mắt lại chỉ nhìn sư phụ, ta đứng sau lưng sư phụ nên không nhìn thấy vẻ mặt người, chỉ cảm thấy bàn tay người lạnh như băng đang nắm tay ta, mười ngón tay dùng lực nắm chặt như vĩnh viễn không thể tách rời.

Tĩnh thần ta dần bình tĩnh lại, những cảnh vật, những người trước mắt đã nhìn được rõ bình thường, sư phụ kéo ta quý xuống, nói với Từ Cẩm

“Thần đi nhằm vào Trường Nhạc cung, xin Hoàng Thượng thứ tội.”

Từ Cẩm nhướng mày, tiến lên đỡ lấy sư phụ, miệng nói: “Trẫm đã nói trước là ban cho Vô Uy hầu được miễn quý, Vô Uy hầu không cần đa lễ như thế.” Lại nhìn lướt qua những người đang quý dưới kia: “Còn không lui ra.”

Những người đó như thủy triều nhanh chóng biến mất, có lẽ thái y đứng dậy hơi chậm đã có hai thái giám vội vã nâng lên đi, không dám chậm trễ dù chỉ một giây.

Trên hành lang chỉ còn Từ Cẩm, sư phụ và ta, không khí có một áp lực vô hình hết sức nặng nề làm ta khó thở.

“Có khỏe hơn không?” Từ Cẩm nói với sư phụ, giọng thân thiết như bạn bè hỏi thăm nhau.

“Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, thần đã khỏe hơn nhiều.”

“Vô Uy hầu là rường cột nước nhà, vừa mới nghị sự ở điện đã bị tai phát thương thế, trẫm với bá quan văn võ đều lo lắng, nếu khanh đã tỉnh thì sao không nghỉ ngơi thêm chút lát, cũng thuận tiện cho các ngự y chẩn trị bệnh tình.”

Ta nghe tới đó thì tay run lên, sư phụ không nhìn ta nhưng bàn tay nắm tay ta chặt hơn chút nữa.

“Thần bị hôn mê, mơ màng không rõ, tỉnh lại thì lại là cung của công chúa, may mà công chúa không ở Trường Nhạc cung, thần vào nhằm chỗ ở của công chúa, xin được tạ tội.”

Từ Cẩm thở dài: “Sao lại là mào phạm? Cảnh Ninh từ nhỏ đã quen biết với khanh, trong mắt nàng ngoài khanh ra thì không có người thứ hai, ta đang nghĩ đến việc...”

“Hoàng Thượng, thần đã có thể từ.” sư phụ cắt ngang lời hấn.

Ta nghe Từ Cẩm thông thả lên tiếng: “Ta đã biết chuyện đó.”

“Thần và thê tử cả đời đã định, lưỡng tình tương duyệt, không dám để công chúa phải chịu áy ức thiệt thòi.”

“Lưỡng tình tương duyệt...” Từ Cẩm kéo dài giọng lặp lại: “Thật sự khiến trẫm hăm mộ, từ khi trẫm đăng cơ tới nay, ngày ngày phê duyệt tấu chương từ đêm tới sáng, bên cạnh người đến người đi mà ngay cả

một người để chuyện trò cũng không có.”

“Hoàng Thượng vất vả vì nước nhà, đó là phúc của muôn dân.”

“Một cái đầu thóc còn có lưng thực bầu bạn, một người dân bình thường cũng có người trò chuyện giải khuây, trăm đay lòng nặng nề lo mà cả triều văn võ không một ai có thể sẻ chia.”

Hành lang im lặng trong giây lát, không một tiếng động. Lát sau, sư phụ cất lời.

“Hoàng Thượng đăng cơ ba tháng, quan lại đang được thanh lọc, giảm nhẹ sưu thuế cho phía nam, cứu tế dân chạy nạn ở phía tây, trên đường vào kinh thần nghe dân chúng ca ngợi người là quân chủ thánh minh, vạn dân đồng lòng hướng về, dù cho biên cương có loạn thì kiến cang chẳng thể rung nổi cây, không cần lo lắng.”

“Kiến cang không thể rung cây?” Từ Cẩm cúi mắt xuống: “Ý Võ Uy hầu là nếu trăm làm quân chủ thánh minh, đó là được dân chúng ca tụng, vạn dân đồng lòng, biên cương có loạn ắt có người thay ta giải nổi ưu phiền, nhưng nếu ta không phải vậy? Thì đôi một quân chủ thánh minh khác?”

Những lời này rất nặng nề, ngay cả ta cũng hít một hơi lạnh, sư phụ quý xuống đất, chỉ thốt lên một tiếng: “Thần...” Sau đó người gơ tay che miệng, tiếng ho kinh tâm liệt phé lợt qua kẽ tay, vọng vào tai ta kinh hoàng. Ta cảm hai tay người, biến sắc: “Sư... Bội Thu, chàng thế nào rồi?”

Lo lắng là thật, kinh hoàng cũng là thật, cho dù trước khi rời khỏi Hầu phủ ta tận mắt thấy sư phụ uống thuốc, nhưng khi vào cung thì những nỗi lo lắng tích tụ lại cũng đủ phá tan sự tin tưởng vốn nhỏ nhoi trong lòng ta.

Từ Cẩm xoay người đỡ sư phụ dậy, mặt cũng lộ vẻ lo lắng: “Ta gọi ngự y đến ngay.”

“Không!” ta hét lên, mặt mày tái mét như thể người đang ho đến sắp chết kia chính là mình.

Sư phụ đã ngừng ho, vừa thở dốc vừa có gắng nói với giọng khàn khàn: “Thần không sao, không cần phiền đến ngự y.”

Hoàng đế vẫn giữ nguyên tư thế xoay người, hai tay đặt trên vai sư phụ đang quỳ dưới đất, hai gương mặt gần kề nhau, cho dù ta đang rất hoảng sợ vẫn phải nhìn vào vẻ mặt hần.

Sắc mặt hoàng đế cũng không tốt, trong mắt hiện lên vẻ phức tạp, vô số cảm xúc đan xen vào nhau, hợp lại thành một đám mây mù.

“Từ Tri, cho dù là thiên tử thánh minh, cũng cần cùng cố gắng son.”

Bàn tay hần đặt trên người sư phụ, gọi thẳng tên người, giống như hần đang trong một thời điểm hỗn loạn, hần cần người hơn bất kỳ ai khác, người là thần bảo hộ của hần.

Linh cảm trong lòng khiến ta căng thẳng cả người, dường như tim cũng lặng yên không đập.

Không khí giữa hai người lắng đọng, sư phụ chậm rãi ngừng đầu, đối mắt với Từ Cẩm. Từ Cẩm và người bốn mắt nhìn nhau, vẻ mặt hần hơi thay đổi: “Ta...”

Sư phụ đập đầu thật mạnh, không để cho hoàng đế nói thêm một chữ.

“Hoàng Thượng yên tâm, bao đời Từ gia bảo vệ đất nước, không dung thứ cho kẻ địch bên ngoài quấy nhiễu biên cương, thần mặc dù tài hèn sức mọn, cũng không nề hà chuyện máu chảy đầu rơi, vì nước cúc cung tận tụy, dù chết không từ.”

Từng chữ từng lời như hóa thành một thứ hữu hình, đánh vào lòng ta đau đớn, ta muốn cuộn người lại cho giảm bớt sự đau đớn trong lòng, muốn lấy tay che miệng người lại.

Nhưng mà làm sao ngăn được.

Trước mắt tựa như có sương mù vây quanh, những gì truyền đến tai đều trở thành mơ hồ, ta nhìn Từ Cẩm đỡ sư phụ lên, nhìn miệng hần khép vào mở ra, tất cả như bị một lớp sương mờ dày đặc bao phủ, ta và bọn họ đứng ở hai bờ cách biệt, không một lời nào ta có thể hiểu được.

Mãi tới khi tay ta có người nắm lấy, lực từ bàn tay khiến ta đang hít thở khó khăn đột nhiên tỉnh táo lại. Hơi thở dần bình ổn lại, sương mù cũng tan đi, ta nhìn thấy sư phụ đối mặt với ta, nghe tiếng sư phụ gọi tên mình.

“Nguyệt nhi, Nguyệt nhi!”

Đội thị vệ biến mất khi này đã quay lại tư lực nào, đứng chính tề sau lưng hoàng đế, ngay cả Từ Bình cũng xuất hiện.

Sư phụ nhìn ta, mắt hiện vẻ lo lắng, mặt căng cứng, thấy ta hít một hơi dài, lại nói: “Hoàng Thượng đã cho phép chúng ta về phủ.”

Ta quý xuống chào hoàng đế để về ra về, cho dù sư phụ không phải làm nhưng ta cần phải làm. Ta quý xuống trước mặt mọi người, cũng không biết nên nói gì, nói: “Hoàng Thượng, ta phải đi rồi” thì có vẻ mạo phạm, nói: “Tạ Hoàng Thượng khai ân” ta lại không muốn.

Nhưng Từ Cẩm đã mở miệng trước, giọng hết sức bình thản, cảm xúc phập phồng khi này đã qua, chỉ còn là một vị vua cao cao tại thượng.

“Tiểu Nguyệt, Võ Uy hầu chính là rường cột nước nhà, là trọng thần của giang sơn này, hần đã hy sinh rất nhiều vì đất nước này, nay có người kết duyên, hai người tình cảm sâu nặng, trong lòng trăm rất vui.”

Nói tới đây thì ngừng, cũng không cho ta đứng dậy, như là nhất định đợi nghe câu trả lời của ta. Ta cúi đầu, lòng bàn tay đỏ mề hơi lạnh, sư phụ đứng bên người ta, ta nhìn thấy bóng dáng người in trên đất hơi động dấy, như là định xoay người đỡ ta.

Ta vội vàng lên tiếng trước khi cái bóng kia cúi xuống, tiếng nói như không thực.

“Tạ Hoàng Thượng, Tiểu Nguyệt kính chúc Hoàng Thượng long thể an khang, vạn thọ vô cương, từ nay về sau, giữ vạn dặm giang sơn, được vạn dân kính ngưỡng.”

Nói xong, hoàng đế sững sờ, sau đó lại ngửa đầu cười to, cười nói: “Tốt, nói hay lắm!”

Phía sau hần mọi người liền đồng loạt quý xuống, đồng thanh: “Hoàng Thượng long thể an khang, vạn thọ vô cương, từ nay về sau, giữ vạn dặm giang sơn, được vạn dân kính ngưỡng.”

Tiếng cười Từ Cẩm nhanh chóng im bật, ta vẫn cúi đầu như trước, chỉ nhìn vạt áo long bào vàng của hần, cúi đầu nhìn cái bóng in trên mặt đất, cuối cùng bóng đó cũng động dấy.

“Đưa Võ Uy hầu về phủ đi.” Hoàng đế nói xong câu này thì quay người rời đi.

Ta được sư phụ nâng dậy, bóng dáng vàng chói mắt kia đã đi đến chỗ rẽ hành lang, mang theo cả đội thị vệ của hần biến mất khỏi tầm mắt ta, sư phụ nhìn ta, ánh mắt nặng nề, vươn tay định ôm lấy ta.

Ta không nói gì, chỉ tránh ánh mắt người, lần đầu tiên từ khi chào đời tới nay, khi sư phụ vươn tay tới – ta yên lặng lui từng bước.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76

Xe ngựa đi ra khỏi hoàng thành, từ từ đi về hướng Hâu phủ. Ta im lặng cả quãng đường, khi mới lên xe thì bắt mạch kiểm tra cho sư phụ, biết chắc người chỉ là do thuốc của sư tổ nên mới hôn mê chứ không phải bị trong cung ám hại.

Sư phụ thử nắm tay ta, nhưng sau khi bắt mạch xong thì ta đã rút tay về, quay người ngồi vào một góc xe, nhắm mắt lại. Nhưng tai ta lắng nghe được sư phụ gọi: “Nguyệt nhi...” giọng rất nhỏ đầy vẻ áy náy.

Cả đời sư phụ quang minh lỗi lạc, đây là lần đầu tiên ta nghe thấy người có vẻ áy náy thế này khiến tim ta cũng đau thắt lại. Trên đầu có cảm giác một bàn tay đặt lên, sư phụ đặt tay lên mái tóc dài của ta, ngón tay lần xuống mặt, chậm rãi vuốt ve, vẻ trêu mến trong thỉnh thoảng. Cho dù không nhìn mặt người, ta biết, đôi mắt với ta thế này, người cũng rất buồn. Hốc mắt ta nóng lên, nước mắt lăn từ má xuống tay sư phụ, người như bị bỏng, tay rút lại rồi áp người tới, ôm ta vào ngực, giọng trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu ta.

“Xin lỗi nàng.”

Sư phụ nói xin lỗi ta, người biết ta hiểu và cũng tuyệt vọng thế nào với quyết định của người.

Sư phụ là đại tướng quân, là đại anh hùng, võ ngựa biên cương, lấy thân giữ nước, là người dễ thiên hạ dựa vào. Nhưng mà ta chỉ là một người bình thường, chỉ muốn người trong lòng mình bình an khỏe mạnh, chỉ muốn người ấy có thể ở bên cạnh ta.

Sư phụ cảm giác được người ta cứng đờ, tay tăng thêm chút lực, giọng vẫn rất nhẹ nhàng lặp lại: “Xin lỗi nàng.”

Ta cắn môi buống binh, nhắm chặt mắt, nước mắt chảy dài nhưng vẫn không nói một lời.

Sư phụ im lặng nhưng không buông tay ta ra mà cứ ôm ta như cũ, để ta tựa vào ngực người. Xe ngựa đi êm trên đường, bánh xe lộc cộc đều đều như đi mãi không có điểm dừng, những xáo động bên ngoài đều bị chặn lại bởi lồng ngực ấm áp này.

Đến khi xe ngựa dừng trước cửa Hâu phủ, Từ Bình lên tiếng: “Hầu gia, đến nơi rồi ạ.”

Ta như pho tượng vô hồn được sư phụ dẫn xuống xe, Từ quân gia dẫn mấy người hầu đứng ở cửa chờ đã lâu, thấy chúng ta từ trên xe bước xuống lập tức bước tới đón, vừa nói vừa lau mồ hôi trên trán.

“Hầu gia, mới rồi binh mã tư cho người tới nói đợi Hầu gia về bàn bạc việc quân, bây giờ còn ở trong sảnh chờ người.”

Ta đã đi trước mấy bước, nghe thế thì cứng đờ người, cổ nặng như đeo tảng đá ngàn cân, muốn quay đầu lại nhìn cũng không thể nào động dậy được.

Một lát sau, nghe sư phụ từ phía sau lên tiếng, nhưng không phải nói với ta.

“Biết rồi, đi thôi.”

Sau lưng ta có tiếng bước chân rời đi, ngay cả Từ Bình cũng không ở lại, chỉ khi đi ngang qua ta thì liếc nhìn ta một cái về xót xa không đành lòng.

Ta đứng ngẩn ra đó một mình, không biết nên đi đâu, lát sau Phượng Ca kéo theo thím đầu bếp chạy tới. Thím đầu bếp người to lớn phúc phịch, chạy mấy bước đã thở hồng hển, dừng lại trước mặt ta, bàn tay nóng hăm hập xoa xoa mặt ta.

“Sao mà đứng một mình trong gió thế này, trong bếp có canh nóng, nhanh vô đó uống một chén canh cho ấm người.”

Ta gạt mình, lấy lại tinh thần nhìn thím đầu bếp. Thím thấy ta nhìn thì mặt mày hớn hờ, nói với Phượng Ca: “Nói với Từ Bình là không sao, ta sẽ ở bên Tiểu Nguyệt, à mà không phải, ta sẽ ở bên cạnh phu nhân.”

Phượng Ca gạt đầu, nhìn ta ngập ngừng muốn nói lại thôi, vẻ mặt lo lắng không yên.

Ta tỉnh táo lại, nhìn về mặt Phượng Ca, miệng mấp máy, cuối cùng cũng phát ra được âm thanh.

“Đừng lo, ta không sao.”

Nói xong còn sợ hấn chưa yên tâm nên cố gắng nở nụ cười với cậu ấy. Phượng Ca cũng chỉ là cậu nhóc, thấy nụ cười của ta thì yên tâm hơn.

“Ta đi nói với Từ Bình.”

Phượng Ca chạy đi xa rồi, ta mới thở phào, thím đầu bếp vẫn đứng bên cạnh giúp ta đi uống canh, ta khoát tay: “Dạ, không cần đâu thím, ta không đói bụng, ta muốn về phòng sắp xếp vài thứ đồ đạc.”

Thím lo lắng đi theo ta tới trước cửa phòng mới chịu đi, miệng còn nhắc: “Vây cô chờ một lát nhé, ta bưng canh tới đây cho cô.”

Nói rồi mới đi.

Cuối cùng còn lại mình ta. Ta đi vào nhà, phòng ốc bên trong Hâu phủ đều rất lớn, bố trí đồ đạc đơn giản, thiếu sư phụ, khắp nơi đều toát lên vẻ lạnh lẽo. Ta mở hòm quần áo, lấy từng bộ ra gấp lại ngay ngắn, lấy hòm đựng thuốc ra nhưng chỉ để bên chân mà không mở ra.

Lúc tiếng bước chân truyền tới thì ta đang gấp bộ quần áo cuối cùng, cửa bị đẩy bung ra đập mạnh vào tường. Ta không quay đầu lại, chỉ tiếp tục gấp quần áo.

“Nguyệt nhi, nàng đang làm gì vậy?”

Ta không đáp, chỉ vuốt lại ống tay áo bị nhăn, vài sa tanh bóng loáng mát lạnh, hàng bướm thêu trên vạt áo sóng động như muốn bay lên.

“Nguyệt nhi!” tay sư phụ trùm lên tay ta, ngăn không cho ta làm tiếp.

Ta ngẩng lên, nhìn vào mắt người.

Ngày ấy, khi ta ngã xuống sườn núi, người cũng như thế này, nhìn ta không nói một lời, ánh mắt ngưng đọng, vẻ mặt trống rỗng.

Chỉ có ta mới biết, người đang sợ hãi.

Hơn mười tuổi sư phụ đã ra chiến trường, bá tướng phong hầu, thống soái vạn quân, người ở đó, người trong thiên hạ đều biết họ có người làm chỗ dựa, nhưng mà thiên hạ rộng lớn như thế, người lại chỉ có mình ta mà thôi.

Chỉ là một chút lòng riêng...

Ta xoay tay lại nắm tay người, tay kia phủ lên mu bàn tay người.

“Sư phụ, ta không đi đâu mà.”

“...”

“Chàng bảo ta đi, ta cũng không đi.”

“...”

“Ta chỉ sắp xếp lại quần áo gọn gàng, nếu chàng muốn đi Nhạn Môn quan, ta cũng đi theo chàng.”

“...”

“Chàng không nói gì thì ta xem như chàng đã đồng ý.”

Sư phụ thờ phào, không nói gì mà chỉ siết chặt tay ta, cúi đầu hôn ta. Nụ hôn này vừa dịu dàng vừa cẩn thận, lại có phần áy náy, nụ hôn kéo dài rất lâu, ta nhắm mắt rồi lại mở ra, cảm giác như trải qua cả quãng thời gian rất dài.

Ta đã suy nghĩ kỹ, sẽ không khóc trước mặt sư phụ, nhưng khi hai môi rời nhau ra, ta vẫn cảm giác mặt mình ẩm ướt.

Bàn tay sư phụ nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt ta, động tác tự nhiên như đã thành bản năng.

Ta rầu rĩ mình vẫn không thể kiềm chế được nước mắt mình, lấy tay che mặt, giọng chán nản.

“Sư phụ, ta biết chàng đã có quyết định, nhưng có chuyện này ta phải nói với chàng.”

“Nàng nói đi, ta nghe.” Sư phụ không buông tay, ôm ta ngồi lên ghế một cách hết sức tự nhiên.

Thân mặt đầy dịu dàng.

Nhưng ta biết, lời ta nói chắc chắn sẽ làm người bị tổn thương. Chưa nói ra mà ta đã đau lòng thay cho người mình yêu.

Ta nuốt nước miếng, cố gắng làm giảm bớt cảm giác đau rất của cổ họng, nhưng lời vẫn cứ ngập ngừng.

“Sư phụ... ngày ở trường sân bắn, người thiết kế bấy không phải là Đại hoàng tử.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77

“Cảnh Ninh có nói với ta, cô ấy xin Từ Cẩm từ hôn là vì muốn bảo vệ chàng...” sư phụ định nói gì đó, ta lại nói nhanh hơn.

“Cô ấy nghe được Từ Cẩm nói chuyện với ngư y, ngư y nói không thể cho chàng sử dụng thuốc đó, thời gian không đủ để loại hết độc tố đột trường sân đạo đó, thuốc và độc hòa lẫn với nhau, cho dù bề ngoài có thể tạm thời tốt hơn nhưng cái gốc bệnh vẫn còn, một ngày nào đó sẽ phát ra ngoài gây hại cho cơ thể.”

“Nguyệt nhi.”

Ta cũng không để người nói tiếp: “Đêm Từ Cẩm đến phủ, hần nói gì với sư phụ? Hần muốn chàng ủng hộ hần, đối đầu với Vương gia và Đại hoàng tử đúng không? Hần biết chàng không từ chối hần, bởi vì hần đã sắp xếp rất nhiều thứ khiến Vương gia và Đại hoàng tử xem chàng như cái gai trong mắt, bọn họ để phòng chàng, sợ chàng, cho nên thực hiện âm mưu dùng độc hại chàng.”

“Nguyệt nhi.”

Ta nhìn sư phụ: “Độc của mũi tên đó là do ta giải, ngư y chỉ biết sư phụ bị tên bắn bị thương, cho dù họ có biết chàng trúng độc thì làm sao biết được chàng trúng loại độc gì?”

Ta nói tới đây thì mắt đỏ hoe, bấm mạnh móng tay vào cạnh bàn phát ra tiếng ken két. Sư phụ nhàu mày nắm tay ta lại, không cho ta tiếp tục tự làm đau mình.

“Nguyệt nhi, đừng nói nữa.”

“Sư phụ, chúng ta đều nhắm rồi, không phải Vương gia, không phải Đại hoàng tử, mà là...”

“Nguyệt nhi!”

Ta không thể nói tiếp, ánh mắt sư phụ nghiêm túc nhìn ta, môi ta run run, áp lực nặng nề khiến cả hô hấp cũng khó khăn, những lời muốn nói cứ nghẹn lại.

Sư phụ đối mặt với ta, vẻ nghiêm túc dịu đi, lộ ra vẻ vô cùng mệt mỏi: “Không cần nói nữa.”

Ta nhìn về mặt sư phụ, hít một hơi lạnh, ánh sáng chớp chòn trước mắt, lát sau mới lúng búng được vài chữ: “Sư phụ, có phải chàng... có phải chàng... đã biết từ trước.”

Sư phụ nhắm mắt lại, vươn tay ôm lấy ta, một tay đặt lên gáy ta để ta áp vào ngực người, không cho ta nhìn mặt người.

“Nguyệt nhi, nàng hãy nghe ta, trên đời này không phải việc gì cũng có thể làm theo ý mình.”

Ta hơi né ra muốn ngẩng lên nhìn nhưng tay sư phụ giữ chặt làm ta không thể động đậy. Chỉ có thể nghe người chậm rãi nói tiếp.

“Con đường ta đi do chính ta lựa chọn, không có ai ép buộc ta, có lẽ có người không hiểu điều đó, mà chính vì không hiểu nên phải làm ra vài việc, họ cũng bắt đầu đi, chỉ vì họ sợ hãi thôi.”

Ta nghe vậy thì hiểu ra, nước mắt tự nhiên rơi xuống làm ướt nhẹp vạt áo trước ngực sư phụ.

“Ta không tin, hần có thể làm ra những chuyện... người như hần mà cũng sợ hãi sao?”

Sư phụ vẫn không buông tay, giọng người kề bên tai ta: “Trong lòng mỗi người có một điều quan trọng nhất, đó chính là điều khiến họ sợ hãi. Hần sợ nhất đôi khi không phải là việc không chiếm được, chiếm được rồi thì lại sợ giữ không được, cứ lo được lo mất.”

Ta tiếp lời: “Vẫn còn vạn dặm giang sơn...”

Sư phụ cúi xuống, dùng môi ngăn lời ta, những lời vừa nói cứ vướng bận mãi trong lòng khiến ta cảm thấy vô cùng mệt mỏi, nụ hôn này ta chỉ muốn kéo dài mãi không ngừng.

Hôn đến mức hít thở khó khăn, ý thức hơi mơ màng bị sư phụ ôm lấy mang đến giường, tay vẫn ôm chặt lấy người không buông như thể chỉ cần buông tay là người sẽ biến mất ngay trước mắt ta.

Thân thể nóng dần lên, cảm giác mát mẻ ùa tới khi quần áo được cởi ra, ta chủ động cởi thắt lưng sư phụ, sáng nay tự tay ta thắt cho người mà giờ mở ra lại phải loay hoay mất một lúc. Cuối cùng cũng là sư phụ tự mình làm, người nắm chặt hai tay ta, dùng thắt lưng của mình buộc tay ta lại. Sự trối buộc này làm ta hơi cứng người lại, lưu riu nói.

“Sư phụ, chàng trói ta...”

“Trói nàng lại để nàng không đi đâu được nữa.” giọng sư phụ trầm trầm hòa với tiếng thở dồn dập nghe như tiếng rên nhỏ.

Hai tay ta bị trói lại không nhúc nhích được, cảm giác trong người càng mãnh liệt, lần đầu cứ gợn lên từng đợt, khóe mắt ươn ướt, thắt lưng không tự chủ được nâng cao lên, ta không thể kiềm chế hơi thở dồn dập cùng tiếng rên bật thoát ra. Khi mọi thứ tới cao trào, ta nhắm nghiền mắt, vùi mặt vào gối. Sư phụ đỡ gáy ta, để ta đối diện với người, ngay lúc động tình nhất người vẫn chăm chú nhìn ta, mắt người như chứa những đám mây cuộn cuộn, cũng chứa chỉ một hình bóng ta. Ta đắm chìm trong ánh mắt mệnh mông đó, một dòng nước âm lan tràn khắp ngực khiến ta chỉ biết gọi tên người không ngừng.

“Bội Thu, Bội Thu.”

Sư phụ cúi người xuống trong tiếng gọi liên miên của ta, ngực áp vào ngực ta, má kề má, làn da nóng hằm hạp ẩm ướt kẻ sát vào da ta, hơi thở quyện vào nhau như thể chúng ta đã hòa thành một.

“Ta không đi, ta sẽ ở bên nàng, cho dù đi bất kỳ đâu, ta cũng sẽ ở bên cạnh nàng.” Sư phụ lật người, ôm ta đề lên trên ngực người, khi người nói sẽ có rung động nhẹ nhẹ.

“Ta biết.”

Ta đáp lại rồi thấy cạn kiệt sức lực, lấy mặt cọ vào ngực người.

Ta được sư phụ ôm như vậy, cảm thấy hết sức thỏa mãn, lại một hồi nên dần dần muốn ngủ thiếp đi, lại nghe tiếng sư phụ nói.

“Bình mã tử ở Dự Châu đã yêu cầu điều quân tiếp viện Nhạn Môn quan, tướng lĩnh Dự Châu là Thẩm Thác, cha của hân là Thẩm lão tướng quân năm đó trấn thủ Sơn Hải quan, là người bạn thân thiết của cha ta, từ nhỏ ta với hân đã quen nhau, cho nên ta hiểu hân.”

Đột nhiên sư phụ lại nói tới chuyện quân, ta biết trong lòng người vẫn không thể buông bỏ, không dám xen ngang, chỉ yên lặng cọ cọ ngực người.

Ngực sư phụ hơi động, hình như người cười, cánh tay ôm ta chặt hơn: “Nàng sao mà y như con mèo con, đừng ngủ, nghe ta nói hết đã nhé.”

Ta nghe vậy thì cố gắng mở to mắt: “Đã được.”

“Tình tình Thẩm Thác chín chắn, điềm tĩnh, lại thành thạo binh pháp, rất có tương lai để phát triển, ta muốn dùng hân thống lĩnh quân hai cánh bên, Trần Khánh dẫn quân tiên phong. Trần Khánh làm việc nhanh nhẹn linh hoạt, cũng biết cách ứng biến trước những tình huống bất ngờ, trước đó hân đã nhiều lần dẫn quân tập kích bất ngờ doanh trại địch, đáng tiếc là Hân Văn... nếu có hân thì cả hai cũng dẫn quân tiên phong thì tốt hơn nhiều.”

Ta nghe tên Trần Khánh đã thấy hơi buồn, nghe sư phụ nhắc tới Hân Văn thì mũi cay sè. Lúc ta ở doanh trại, ngoài Từ Bình thì Hân Văn là người gần gũi với ta nhất. Ta vẫn nhớ đêm Hân Văn quý ở phủ Tướng quân, nói với sư phụ là huynh ấy không muốn ở lại kinh thành, tình nguyện trở về biên cương đóng quân, cho dù có đổ máu trên chiến trường cũng cam lòng. Không ngờ cuối cùng máu của huynh ấy lại đổ nơi hoàng cung, nơi mà cha con huynh đệ tương tàn.

Có lẽ biết cảm giác của ta nên bàn tay sư phụ nắm tay ta siết chặt hơn, người dùng cách thức này để an ủi ta.

“Lần này nếu bắt được Gia Luật Thành Văn và Đại hoàng tử sẽ làm yếu đi sức mạnh nước Liêu, lại trừ được tai họa ngầm trong hoàng tộc, Từ Cẩm là một người chính trực, có Thẩm Thác, Trần Khánh trấn thủ biên cương, cho dù không có ta, lấy khả năng của Từ Cẩm thì có thể giữ được hai mươi năm thịnh thế thái bình.”

Ta nghe tới đó thì đột nhiên tỉnh táo hẳn, không thể tin vào tai mình, ngẩng phắt lên, lắp bắp.

“Sư... Sư phụ, chàng nói là, đợi đến khi chiến thắng Nhạn Môn quan, chàng sẽ ở bên ta, cùng ta...”

“Ta đã nói với hân, bây giờ thì ta vì nước cục cung tận tụy, chết cũng không màng, sau khi mọi việc yên ổn thì... Nguyệt nhi, nàng có bằng lòng đi với ta không?”

Ta gạt đầu, nổi vui mừng như tràn cả ra ngoài.

“Sư phụ dĩ nhiên là ta đồng ý, chỉ cần được ở cùng với chàng, bất kể sống chết, bất kể đi đến nơi nào đi nữa.”

Sư phụ mỉm cười, ta phần chần nhin người trước mặt, mắt mờ như họa, môi đỏ như son khiến lòng ta ngẩn ngơ, không thể kiềm chế tình cảm trào dâng trong lòng, khẽ hôn lên đôi môi người nhưng lại luống cuống đáp mỗi vào răng người, đau đến hít một hơi lạnh. Đầu lười sư phụ cuộn tới, eo bị người ôm chặt, lòng bàn tay nóng ẩm, dĩ nhiên ta biết chuyện gì sẽ xảy ra sau đó, nhưng mà... nhưng mà...

Trong lòng ta gào thét. Sư phụ, trời còn chưa tối đỏ, chúng ta ở trong phòng thế này, lại còn như vậy, lại như vậy nữa, lập đi lập lại vậy nữa... Ngày mai ta biết giấu mặt mũi ở đâu chứ...

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 78

Khi ta thức dậy, trời vẫn chưa sáng hẳn.

Ta vừa mới hơi cựa người thì cánh tay mà ta đã gói đầu cả đêm kia nhanh chóng siết chặt lại, mắt sư phụ hơi hé ra, giọng mơ màng hỏi: “Nàng đi đâu?”

Phản ứng của người làm ta ghen lại, vội vàng nhẹ nhàng giải thích: “Ta xuống bếp xem nấu cháo sáng.”

Vừa nói vừa thầm tự trách mình, cảm thấy mình không nên đùa giỡn như hôm qua. Khi còn niên thiếu sư phụ đã mang ta về, tự tay nuôi ta khôn lớn, dĩ nhiên là hết mực thương yêu. Sư tổ cũng vậy, ông thường hay cảm râm, nói ta thế này thế nọ nhưng thực tế thì không động đến móng tay ta, có chuyện gì cũng bao che, cho nên từ nhỏ ta đã quen thói mỗi lần giận đối thì khóc một trận muốn ngập nhà, sau đó thì bỏ nhà trốn đi, tuy là chạy tới chạy lui cũng chỉ lòng vòng trên núi Bạch Linh, nhưng cũng khiến hai người tìm bớ hơi tai. Sau này lớn hơn thì biết mình làm vậy là không hay, tự hứa không bao giờ tái diễn nữa. Có lẽ sư phụ vất vả lắm mới tạm yên tâm về ta, không ngờ hôm qua thấy ta buồn bã xếp quần áo này nọ, kiểu như lại chuẩn bị rời nhà bỏ đi nữa. Lẽ ra ta nên nói rõ ràng với người ngay nhưng lúc đó trong lòng đang rất khổ sở, tới khi nhìn thấy vẻ mặt của người mới gạt mình khỏi hận.

Người trên đời này khiến người phải lo lắng khổ sở nhất chính là ta, ta lại cứ lập đi lập lại lỗi lầm đó, thật là vô dụng mà.

“Thím đầu bếp không nắm rõ cách nấu cháo có thêm các loại thuốc.” Ta vừa giải thích vừa từ từ ngồi dậy.

Sư phụ nửa tỉnh nửa mơ, tay đặt trên lưng ta: “Thuốc gì?”

Ta đỏ mặt, cố gắng bỏ tay người ra, nhảy xuống giường mặc quần áo, lắp bắp: “Là thuốc... thuốc bổ.”

Đi ra tới cửa ta quay lại hứa: “Ta sẽ về rất nhanh.” Nói rồi lại lưu luyến quay đầu nhìn người, sư phụ đã ngủ lại. Người nằm nghiêng, lông mi đen nhánh ộp bóng xuống mặt, trong tay trống không mà vẫn giữ tư thế như đang ôm một người trong lòng.

Lòng ta mềm nhũn, nghĩ sẽ đi nhanh rồi về nằm lại trong lòng người. May là biết còn việc phải làm nên cố dần lòng đẩy cửa đi ra. Vừa đi vừa nghĩ, cứ thế này thì không lẽ sau này ta không thể rời khỏi sư phụ một bước nào hay sao nhỉ?

Cứ nghĩ ngợi miên man, ta đi hết đoạn hành lang dài mới cảm thấy hơi khác thường, nhìn xung quanh, bước chân tự dưng chậm lại, thật kỳ lạ — tại sao sáng nay trong phủ không có ai cả?

Đứng là còn trời khá sớm, Hầu phủ rộng lớn mà ít người nên thường cũng vắng vẻ, sương mù lằng lằng bao trùm trên hành lang và cây cầu nhỏ bên ngoài hồ. Người trong phủ có thể đếm được trên đầu ngón tay, cho nên thường ngày cũng sẽ không gặp nhiều người, thỉnh thoảng mấy cậu giúp việc nhỏ có việc cần tìm người thì toàn là phải chạy bớ hơi tai.

Nhưng mà... yên tĩnh đến mức không một tiếng động vào lúc sáng sớm thế này vẫn hết sức kỳ quái.

Không có tiếng vẩy nước quét nhà từ xa xa vắng tới, không có tiếng cười đùa của bọn Phụngơ Ca vọng qua từ mấy gian phòng khác, cũng không có tiếng Từ quản gia thường ngày hay sai bảo mọi người làm cái

này làm cái kia, thậm chí ngay cả Từ Bình cũng chẳng thấy bóng dáng.

Đã gần tới phòng bếp, ta dừng chân ở cuối hành lang. Mỗi ngày Từ Bình đều giữ ngoài cửa phòng sư phụ, tại sao khi này lúc ta ra cửa không hề thấy huynh ấy?

“Tiểu Nguyệt... phu nhân.”

Có tiếng gọi, ta ngẩng lên nhìn, thấy trong phòng bếp có bóng người, trời chưa sáng hẳn, trong phòng bếp còn đốt đèn, hơn nữa còn có lửa trong bếp lò đang cháy nên lớp giấy bao cửa sổ ánh lên màu vàng sáng.

Giọng đó không phải của thím đầu bếp thì còn ai khác nữa chứ?

Thì ra không phải là không có ai, ta thấy nhẹ nhõm, bước chân nhanh hơn. Có lẽ còn sớm quá, mọi người chưa dậy thôi, còn Từ Bình thì tới hôm qua ta kêu như thế thì ai ở ngoài cửa cũng phải trốn đi mất thôi. Ta chợt nghĩ tới đó thì mặt đỏ bừng lên, lúc đi vào bếp chỉ muốn tìm chỗ giấu mặt mình đi cho xong.

“Thím ơi, ta đến rồi.” ta bước vào cửa bếp.

Phòng bếp rộng không một bóng người, chỉ có bếp đang nấu nồi cháo sôi ừng ực, ánh lửa trong lò chiếu sáng cả gian bếp, trong phòng ẩm ướt.

“Thím ơi?” ta ngạc nhiên, phòng bếp thông với nhà kho và nơi chứa củi, ta định vào đó tìm củi, nghe thấy tiếng cháo sôi trào khỏi nồi nên quỳnh quảng quay lại, chạy tới mở nắp nồi ra, do vội vàng nên không lấy đồ nhấc nồi mà dùng tay mở nắp, bị nóng bỏng tay, ta vội vàng nắm lấy tai cho đỡ nóng. Nghe tiếng bước chân phía sau, ta chưa quay lại đã lên tiếng: “Thím đi đâu vậy? Cháo trào hết ra rồi nè.”

Người phía sau không lên tiếng, chỉ có một bàn tay vươn tới, trong tay cầm một mảnh khăn trắng bịt miệng ta lại, mùi thuốc gầy mũi ập tới, ta cố gắng giãy dụa vài cái đã mềm người nhũn xuống, hoàn toàn mất ý thức.

Tới khi ta tỉnh lại, mở mắt ra chỉ thấy tối đen. Hai tay hai chân bị trói chặt, miệng cũng bị một mảnh da buộc ngang, lấy hết sức hét cũng chỉ phát ra vài âm thanh ư ư mơ hồ.

Ta nhắm rồi lại mở mắt vài lần, không thấy ánh sáng nào — hoảng loạn tưởng mình đã mù rồi.

Ta tự trấn an mình, phải cố gắng bình tĩnh, cần tỉnh táo lại mới biết đã xảy ra chuyện gì. Hít sâu vào một hơi, cố hết sức giữ mình bình tĩnh lại. Dần dần cảm giác được mình đang nằm bên trong lớp chăn mềm mại, do đang nằm ngửa nên không thể động đậy được. Có thể chắc chắn mình đang ở trong một không gian cực kỳ nhỏ, không hề có chút ánh sáng.

Cảm giác thế này, y như đang bị nhốt trong quan tài.

Ta kinh hoàng, không lẽ ta đã chết?

Nghĩ lại thì thấy không phải, mình còn đang thở, tay chân bị trói lâu nên tê dại, nhưng vẫn cảm nhận được máu đang chảy bên trong. Ta tỉnh táo lại, bắt đầu nhớ lại xem chuyện xảy ra thế nào, dưới người ta truyền đến những chấn động nhỏ đều đặn, như là xe ngựa đang chạy. Nghiêng tai lắng nghe, những tiếng động bên ngoài rất mơ hồ, không thể nhận ra được gì.

Bây giờ là giờ nào rồi? Ai đã mang ta ra khỏi Hầu phủ? Làm thế nào để mang ta ra được? Nhất định sư phụ đang tìm ta, nếu người không tìm thấy ta, nếu người không tìm thấy ta...

Nghĩ tới đây, trong đầu ta chỉ còn hình ảnh cuối cùng ta nhìn người, người nằm nghiêng người ngủ trong nắng sớm, trong vòng tay không có ai mà vẫn giữ tư thế như đang ôm người trong lòng.

Cho dù là đang trong tình cảnh này, ta vẫn thấy hết sức đau lòng. Ta sợ người không tìm thấy ta, sợ người lo lắng, đau khổ, càng sợ người vì ta mà rơi vào những âm mưu cạm bẫy.

Chấn động dưới thân đột nhiên ngưng lại, những âm thanh mơ hồ ban nãy cũng biến mất, xung quanh vắng lặng như thế giới này chỉ còn mỗi tiếng hít thở của chính bản thân. Tim ta đập loạn nhịp, giống như cái chết sẽ từ trong bóng tối đột ngột ập tới, hoảng hốt hoang mang. Trên đỉnh đầu có tiếng “kétttt”, ánh sáng lập tức tràn vào, tuy ánh sáng không quá chói nhưng cũng đủ kích thích khiến ta nhắm chặt mắt lại.

Giọng nói quen thuộc vang lên: “Mở mắt ra đi Tiểu Nguyệt, ta biết cô tỉnh rồi.”

Ta trợn to mắt, không thể tin nổi mà nhìn chăm chăm vào gương mặt kia.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79

“Có khát không? Muốn uống nước không?” Ông hỏi, tự tay mở dây trói chắn ngang miệng ta ra.

Ta há miệng thờ dốc, cảm giác như thoát chết sau tai nạn, nếu tay chân không bị trói chắc sẽ nhào qua phía ông ấy: “Quý tiên sinh, ông tới cứu ta à? Sư phụ đâu rồi?”

Quý tiên sinh mặc một tấm áo choàng dày, bên trong là bộ áo trắng, mỉm cười nhưng không hề có ý định cởi trói cho ta, chỉ lấy tay đỡ ta dậy, một tay cầm túi da đựng nước tới gần, bảo ta uống mấy hớp.

Gió lạnh theo những khe hở ngoài cửa sổ luồn vào từng đợt, lạnh tới thấu xương.

Bốn phía không một bóng người, ta cúi đầu nhìn mình đang ngồi trong cỗ quan tài đen mun, trên mặt quan tài đầy tro bụi, phía sau Quý tiên sinh là những pho tượng hoang phế, những tấm màn che, cò phướn rủ xuống đất không còn nhìn ra được màu sắc ban đầu.

“Ở đây khá lạnh, có muốn mặc thêm áo không, ta lấy thêm áo khoác cho cô.”

Quý tiên sinh nói rồi đứng lên, lấy trong túi ra một tấm áo choàng bằng da phủ lên người ta.

Sự vui mừng trong mắt ta từ từ biến mất, thay vào đó là cảm giác sợ hãi kinh hoàng, nghe tiếng của chính mình không còn tí độ ẩm nào.

“Quý tiên sinh, thì ra là ông.”

Quý tiên sinh không đáp, chỉ cúi đầu nhìn đồng hồ, bỏ thêm vài nhánh cây vào.

Trên người ta khoác áo choàng da mà cứ như đang ngấm mình dưới làn nước lạnh như băng. Chửi rủa cũng vô dụng, hống hờ ta cũng sẽ không làm thế, ta cắn chặt răng cố gắng kiềm giữ chúng đừng va vào nhau lập cập.

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Bên ngoài Trường môn, chúng ta đã ra khỏi biên giới.”

Ta đã từng nghe qua địa danh này, Trường Môn quan nằm ở ngã ba giữa U Châu và Tịnh Châu, cách Nhận Môn quan không quá xa, nếu đã ra khỏi thành... thì chắc đây là đất Liêu. Nói vậy thì ta đã cách xa kinh thành ngàn dặm, không những bị người ta bắt cóc mà còn là bị đưa đến trong tay giặc. Ta hít một hơi, mọi thứ trước mắt biến thành màu đen.

“Đã mấy ngày rồi?”

“Bảy ngày.” Quý tiên sinh vô cùng kiên nhẫn, còn giải thích cho ta: “Thuốc mê này mặc dù tốt nhưng bảy ngày là hết công hiệu, sử dụng nữa thì sợ cô chịu không nổi, không thể đến nơi được.”

Ngón tay ta hơi động đây, Quý tiên sinh liếc mắt nhìn, nói: “Không cần tìm, lúc cô ra ngoài đi vội nên không mang theo gì, ta cũng lục soát người cô rồi. Mặc dù cô thường dùng thuốc này kia nhưng ở đây toàn bộ là sa mạc, rất ít người lui tới, nếu cô bỏ trốn, theo tình trạng sức khỏe của cô hiện giờ thì chạy chưa tới mười dặm đã gục rồi.”

Ta dần tuyệt vọng, hạ giọng nói rất nhỏ: “Quý tiên sinh, ông muốn đưa ta đến cho Gia Luật Thành Văn à?”

Ông ấy suy nghĩ một lát nhưng không hề giấu diếm, nói thẳng: “Phải.”

Mỗi ta run lên, hồi lâu mới hỏi tiếp: “Quý tiên sinh, tại sao lại là ông...”

Lần này Quý tiên sinh không trả lời, ta cũng hiểu câu trả lời này có thể vĩnh viễn ta sẽ không được biết.

Ta bắt đầu yên lặng, cơ thể nặng nề, đói khát vượt qua khỏi ngưỡng thì đã không còn cảm giác muốn ăn uống nữa, chỉ ngồi ở đó, cảm giác sức lực từng chút từng chút rời khỏi người mình, chỉ có suy nghĩ là không hề yên.

Nói vậy đều là Quý tiên sinh.

Nếu là ông ấy, tất cả đều có thể giải thích được.

Ngày đó ta với Hàn Văn ở trước núi gặp Quý tiên sinh, ông ta đi từ trong núi ra, chúng ta vào núi thì gặp giặc Liêu giết người phóng hỏa, ngay lập tức ta bị chúng bắt đi.

Gia Luật Thành Văn không biết Từ Cẩm là Thập nhị hoàng tôn, lại biết ta là đồ đệ của tướng quân, biết ta là con gái, nếu không phải do Quý tiên sinh tiết lộ thì làm sao hắn biết được?

Về việc mang ta ra khỏi Hầu phủ vào sáng sớm hôm ấy, nếu không phải là Quý tiên sinh, ai có thể dễ dàng ra vào Hầu phủ mà làm cho tất cả mọi người không hề đề phòng lo ngại...

Trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ đáng sợ khiến cả người ta lạnh toát, muốn nhìn qua Quý tiên sinh một cái mà mắt cũng như đã đông cứng lại không thể nhúc nhích.

Quý tiên sinh không hổ danh là quân sư, không đợi ta lên tiếng đã biết ta suy nghĩ cái gì, vừa dựng một cái giá để hơ nóng bánh vừa quay sang nói với ta.

“Yên tâm, người trong phủ không sao, chỉ bị hôn mê thôi, người đầu bếp gọi cô sau đó chỉ bị đưa vào phòng chứa củi, còn Từ Trì...”

Rốt cuộc ta động đây, hai mắt đỏ ngầu nhìn ông.

“Ta vẫn chưa gặp người, lúc ta mang cô rời đi thì người còn chưa tỉnh.” Quý tiên sinh chậm rãi nói hết, sau đó cầm một chén canh với mì sợi đưa tới trước mặt ta, múc một muỗng đưa lên miệng ta.

Ta mím chặt môi, quay đầu đi.

“Ăn một chút đi, cô đã sắp chịu không nổi rồi, không ăn sẽ kiệt sức mà chết.”

Ta lấy sự im lặng làm câu trả lời cho mình.

Ông ấy cũng kiên trì giữ nguyên cái muỗng, nói chậm rãi: “Tiểu Nguyệt, nếu cô không ăn thì không còn có cơ hội gặp lại Từ Trì.”

Ta ngán người, lông mi rung rung không giấu được viên mắt ướt nước.

Cái muỗng kia vẫn kề sát miệng ta: “Sao? Không lẽ vết thương của Từ Trì thật sự không ổn?”

Ta cầm tức nhìn ông ấy, há miệng ra định nói thì muỗng canh kia đã dứt ngay vào, ta không kịp đề phòng nên bị sặc ho sù sụ. Lưng ta được điểm vài chỗ, các huyết vị được thông khiến ta ngừng ho ngay, ta nín thở nhìn Quý tiên sinh, không thể tin nổi.

Ở quân doanh, mọi người đều cho là Quý tiên sinh là một người thư sinh yếu ớt, không ngờ ông ấy là cao thủ thâm tàng bất lộ, nhận biết huyết chính xác, ra tay nhanh như gió. Người như vậy mà là gian tế của nước Liêu, còn làm quân sư trong quân, không, ta từng nghe Từ Bình nói, Quý tiên sinh đã từng là phụ tá của Từ lão tướng quân, thật sự thì chuyện gì đã xảy ra!

Quý tiên sinh nhìn ta chăm chú, như thể đang nhìn thấu suy nghĩ của ta, lát sau lên tiếng: “Rất muốn biết vì sao lại là ta à?”

“...”

“Thế này đi, nếu cô uống hết chén canh này thì ta sẽ nói cho cô biết.”

Ta giương mắt nhìn ông, bốn mắt nhìn nhau một lúc lâu, sau đó nói ngắn gọn.

“Được.”

Quý tiên sinh tiếp tục múc canh, ta không nói nữa, im lặng nuốt từng muỗng cho hết sạch chén canh kia. Canh nóng ấm bụng, cảm giác dần tốt hơn, đến khi hết chén, Quý tiên sinh thu lại, cầm chén đi ra ngoài.

Ta dõi mắt theo ông, thấy ông ấy đẩy cửa, bên ngoài có người bước tới nhưng không đi vào, chỉ đứng bên ngoài nói với ông vài câu, nhận lấy cái chén rồi đi.

Ông ấy quay lại, đối mặt với vẻ nghi ngờ của ta vẫn bình thản mỉm cười, giải thích: “Bên ngoài là người đánh xe ta thuê, sáng mai bọn họ đi rồi, sẽ có người khác từ kinh thành đến đón chúng ta.”

Ta nhìn ông không nói, những gì muốn nói đã hiện rõ trên mặt ta.

Ông ấy ngồi xuống bên cạnh ta, khoi đồng lửa lên, gió thổi qua khiến ánh lửa sáng rực lên, chiếu lên mặt ông chấp chôn khiến bóng dáng quen thuộc kia trở nên xa lạ.

“Ban đêm trời lạnh, không có lửa không được. Tốt rồi, bây giờ có thể nói.” Quý tiên sang cuối cùng cũng quay sang ta, vẫn nụ cười bình thản như thể chỉ nói chuyện thời tiết với ta.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 80

“Ta với Từ gia có quan hệ rất lâu dài.” Quý tiên sinh mở miệng là những lời này: “Hon mười tuổi ta đã là người hầu cận bên cạnh phụ thân Từ Trì, khi đó Từ tướng quân đang độ tráng niên, thiên hạ đều biết danh ông, bây giờ nhớ lại vẫn thấy thời đó là lúc cực thịnh.”

Ta chưa từng gặp phụ thân sư phụ, cũng chẳng tưởng tượng được dáng vẻ của ông, nhưng mỗi khi nghe người khác nhắc đến ông đều có cách nói rất tôn trọng, ngay cả sư tổ cũng không ngoại lệ.

“Điện mạo Từ Trì giống mẹ, mà Từ phu nhân cũng là dòng dõi gia tướng, trận Ngọc Môn quan... thật sự là một phụ nữ mạnh mẽ kiên cường.”

Ta nhớ tới sư tổ đã kể: “Ông ấy dùng một mũi tên bắn chết mẹ Từ Trì.” “Người trong thiên hạ đều nói ông ấy chết trận sa trường, thật ra là ông ấy tự mình rời bỏ thế gian.”

Cảm giác ám áp do chén canh mang lại khi nấy đã biến mất, ta cúi đầu, người run lên.

Chỉ là một chút ích kỷ, một chút lòng riêng — nhưng sự ích kỷ đó, là điểm chết người.

Quý tiên sinh nhìn ta bằng ánh mắt thấu hiểu: “Không phải sợ, Gia Luật Thành Văn thật sự coi trọng cô, không đến bước đường cùng, hẳn sẽ không đưa cô ra trước chiến trận đâu.” Ông ấy nói rồi lại suy nghĩ thêm: “Còn phải xem có phải Từ Trì tự mình dẫn binh ra trận hay không nữa.”

Ta khẽ cắn môi, không kiềm được: “Quý tiên sinh, người có thù oán gì với sư phụ?”

“Dĩ nhiên là không.” Quý tiên sinh trả lời, giọng khẳng định.

“Vậy tại sao ông...”

“Tại sao làm việc cho người Liêu?”

Ta gật đầu.

Ông cười, nụ cười không hề có độ ấm.

“Bởi vì ta vốn là người Liêu.”

Ta không thể ngờ đáp án lại là như thế, trợn mắt lên sững sờ.

“Không có khả năng.” Ta bật thốt khẽ, ta đã thấy dáng người Liêu, Quý tiên sinh mặt mũi nhả nhận, dáng đáp như văn sĩ Giang Nam, sao có thể giống những người mũi cao mắt sâu kia được.

“Mẹ ta là người Giang Nam, nguyên quán Kim Hoa, ngoại ta vốn là viên quan nhỏ, do mắc sai lầm nên bị đuổi ra biên cương, mẹ ta bị người Liêu bắt cóc, khi trốn được về nhà thì sinh ra ta.”

“Phụ thân ông là người Liêu?”

“Phải.” Quý tiên sinh gật đầu.

“Nếu mẫu thân ông bị bắt đi rồi tự mình tìm cách trốn về, chắc chắn bà rất hận người kia.”

Quý tiên sinh đột ngột ngừng lên nhìn ta, mắt lạnh như hồ băng, nhìn đến mức ta run lên.

“Bà ấy quả thật rất hận ông, nhưng trên đời này có chuyện còn tàn nhẫn hơn việc bị người ta bắt cóc chờ đợi bà, so sánh hai việc thì chuyện bà không trốn trở về có lẽ đúng hơn.”

Về mặt và giọng điệu lạnh lẽo của ông ấy làm ta sợ hãi.

Ông ấy nhìn ta: “Thế nào? Không muốn nghe tiếp à?”

Ta hít sâu: “Không, ta muốn biết đã xảy ra chuyện gì.”

Ông tiếp tục kể, giọng trầm trầm: “Mẹ ta trầm cay ngàn đắng về được đến nhà, cứ tưởng ác mộng đã qua, không ngờ ngoại tổ biết bà có thai thì ngay lập tức rút kiếm muốn giết chết bà ngay tại chỗ.”

“Tại sao! Bà là con gái ông ấy mà.” Ta thảng thốt kêu lên, không thể tin nổi.

Quý tiên sinh cười nhạt: “Vậy thì sao chứ? Ông ngoại ta tự xưng là nho giáo Giang Nam chính đạo, trong mắt ông ta, con gái bị ngoại tộc bắt cóc thì nên tự sát để bảo toàn danh dự, trong sạch bản thân, nếu tham sống sợ chết thì đúng là đáng chết cả trăm lần.”

Ta lớn lên trên núi, sư phụ cũng dạy ta đọc sách nhưng chuyện về liệt nữ (chỉ người con gái thà chết để bảo vệ trinh tiết) như thế này lần đầu tiên ta nghe nói tới, về phần cái gọi là hành động của Nho giáo chính đạo lại khiến ta ghen hờn trần trời.

“Hồ đồ còn không nỡ ăn thịt con, cha ruột giết con gái, không có nhân tính, cái này thì gọi chính đạo cái gì chứ?”

Quý tiên sinh nghe ta nói vậy thì ánh mắt nhìn ta từ từ ấm hơn, cuối cùng ông cúi đầu nhìn đồng lúa nói.

“Tiểu Nguyệt, cô là một cô gái tốt.”

Lòng ta bồi ngùi thương cảm, nói nhẹ nhàng: “Quý tiên sinh, ông đã dạy ta rất nhiều điều, ta vẫn xem ông là trưởng bối.”

“Vậy à? Ta cứ tưởng chúng ta là bằng hữu.”

Ta không đáp lời này, yên lặng một lúc lâu, rất lâu sau mới nói: “Quý tiên sinh, ông còn chưa kể hết.”

Quý tiên sinh gật đầu, giữ lời hứa tiếp tục kể: “Bà ngoại can ngăn hết mực, đến độ phải dọa tự sát thì mới cứu được mẹ ta từ tay ông ngoại. Nhưng mà mẹ ta ngay lập tức bị giam lại, mấy tháng sau thì vất vả cực khổ sinh ra ta. Sau khi ông ngoại ta được phục chức về lại Giang Nam, nhưng ông không muốn cho người khác biết mình có đứa con gái như vậy nên tuyên bố mẹ ta đã chết vì bệnh. Về phần ta, mấy năm trời không thấy được ánh mặt trời. Bà ngoại vì mang tâm bệnh nên khi ta năm tuổi thì bà bệnh nặng rồi qua đời, mẹ ta đau khổ, tuyệt vọng, cuối cùng vào đêm trung thu năm ấy, giữa tiếng đàn sáo sênh ca, bà treo cổ tự sát.”

Quý tiên sinh kể xong một đoạn rất dài, đứng dậy đi đến bên cửa sổ xiêu vẹo, ngược lên nhìn: “Nói tới đó, đêm hôm ấy trăng cũng tròn như thế này, trước khi ngủ mẹ ta cho ta một miếng bánh trung thu, lại bế ta một lúc lâu, bây giờ nhớ lại, hương vị miếng bánh trung thu đó thật cả đời khó quên.”

“Quý tiên sinh...”

Ông quay đầu lại, giọng nhẹ nhàng: “Thế nào? Có khóc à.”

Ta không muốn khóc, nhưng nước mắt cứ rơi không ngừng.

“Đừng khóc, đã là chuyện rất nhiều năm trước rồi, hướng chỉ mũi thù của mẹ ta đã có người báo thay bà.” Quý tiên sinh quay lại chỗ ngồi.

“Ai...?” Ta hỏi với giọng nghẹn nghẹn.

“Cha ta.” Quý tiên sinh nói ra hai chữ, lại làm ta sững sờ.

“Cha ông... ông ấy không phải là người Liêu sao?”

“Phải.” Quý tiên sinh gật đầu: “Sau đêm đó, ông ngoại lấy xích khóa cửa lại nhốt ta trong phòng, ba ngày liền ta không có hạt cơm trong bụng, còn nghĩ chắc mình sẽ chết ở đó. Không ngờ tới tối ngày thứ ba thì có một đám người bịt mặt xông vào phủ, người cầm đầu chính là cha ta.”

“Làm sao ông ấy biết ông ở đâu?”

“Trước khi mất, bà ngoại ta đã cho người truyền tin tới ông ấy, hy vọng ông có thể đưa mẹ con ta đi. Đáng tiếc ông ấy đến muộn một bước, nếu ông ấy đến sớm hơn ba ngày thì có thể mẹ ta sẽ không chết.”

“Không phải bà hận ông ấy sao?”

Quý tiên sinh gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Cha ta là quốc hữu tướng quân của nước Liêu, sau khi bắt cóc bà về đối xử với bà rất tốt, nhưng mẹ ta tính tình quật cường, không muốn sống ở nước Liêu, lại ngày đêm nhớ thương cha mẹ, cả ngày buồn rầu không vui. Cái gọi là bà bỏ trốn, thật ra là do ông không đành lòng nhìn bà buồn khổ, cho nên thả bà đi, không ngờ tin tức cuối cùng nhận được lại là bà treo cổ tự sát.”

Ta “A” lên: “Lúc ông ấy thả bà về, chắc chắn không biết là mẹ ông đã mang thai ông.”

Quý tiên sinh không trả lời, chỉ nói tiếp: “Đêm đó cha ta tàn sát hết mọi người trong phủ, gần như chẳng còn một ai, trong phủ máu chảy thành sông, ông ngoại ta cũng kiên cường, chửi ầm lên thì bị ông một đao bổ xuống, tới khi chết ông ngoại ta vẫn không hề có tí hối hận nào.”

Ta nghe ông ấy dùng giọng lạnh lùng kể xong, mắt nhìn ra cửa như cảnh tượng kia đang diễn ra trước mặt, trong đầu ta hiện lên hình ảnh đáng sợ khiến ta như chiếc lá trong gió.

“Sao vậy? Lạnh lắm à?” Quý tiên sinh cúi xuống nhìn ta.

Ta nhắm mắt lại, giọng chưa xớt.

“Quý tiên sinh, ông nói cho ta biết đi, ta sẽ không trở về được nữa, phải không?”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 81

Sáng sớm ngày thứ hai, Quý tiên sinh cho người đánh xe đi, một lát sau có một đội binh lính tới đón chúng ta, dẫn đầu là một phó tướng nói được một ít tiếng Hán, có vẻ rất tôn trọng Quý tiên sinh.

Ta đã bị mang vào bên trong nước Liêu, không cần phải giấu trong quan tài như trước, Quý tiên sinh đưa ta lên xe, không gian trên xe không lớn nhưng đệm xe bằng da dê, tuy là đơn giản mà thoải mái.

“Từ đây tới thượng kinh còn hai ngày đường, ta đưa cô đi, nghỉ ngơi một chút cho khỏe.”

Ta nhìn ông ấy, trong lòng nghĩ tới cảnh cậu bé năm tuổi chứng kiến mẹ mình treo cổ tự sát, oán giận và không nở đan xen nhau, cảm giác phức tạp nói không nên lời.

“Vì sao muốn đưa ta đi thượng kinh? Không phải Gia Luật Thành Văn muốn bắt ta sao? Hẳn ở Nhạn Môn quan à?”

“Cô sẽ được gặp ngài ấy.” Quý tiên sinh chỉ trả lời vậy rồi không nói nữa.

Tối giữa trưa, đoàn người ngừng lại ở ốc đảo nhỏ, phó tướng mời Quý tiên sinh xuống xe, ta cũng bị đưa xuống theo, lính xuống ngựa ngồi tùm lại ăn cơm nghỉ ngơi, có người đưa túi lương khô và nước tới, còn có ít thịt khô.

Nơi đây cát vàng ngàn dặm, áp giải ta là những binh lính được trang bị vũ khí đầy đủ, cho thấy ta hoàn toàn không có khả năng để trốn thoát, ta đã được cỡi trói tay chân trước khi lên xe, lúc này có người mang đồ ăn đến ý bảo ta ăn. Ta không nhận, người đó lập tức xì mũi nói lớn mấy câu gì đó, ta nghe không hiểu mà chẳng có ý định nói chuyện với hắn, chỉ quay đầu đi chỗ khác.

Quý tiên sinh đến ngồi bên cạnh ta: “Sao rồi? Lại không chịu ăn gì nữa à?”

Ta cắn răng, đang định lên tiếng thì đột nhiên có tiếng rầm rập từ xa vọng tới, cát bụi bốc lên cuộn cuộn như đám mây vàng rất lớn đang hướng về phía chúng ta. Những binh lính ngay tức khắc đứng bật dậy, ném đồ ăn trên tay, có người cầm lấy vũ khí chạy về phía ngựa của mình, nhưng đám bụi đó tiến tới cực nhanh, trong nháy mắt đã ở trước mặt chúng ta, một người ghim ngựa, đảo mắt qua đám người chúng ta, rồi nhảy xuống ngựa đi về phía ta.

Người đến đúng là Gia Luật Thành Văn, hắn mặc một bộ giáp như mới từ chiến trường trở về, không biết đã chạy trên sa mạc bao lâu mà giữa các khe hở trên giáp đọng lóp cát vàng, ánh mắt sắc như dao lia đến người ta.

Ta bị hắn nhìn như vậy thì bất giác lui về sau từng bước.

Mấy tên lính cúi đầu hành lễ, ngay cả Quý tiên sinh cũng cúi người trước hắn.

“Xu mật sử đại nhân, đã lâu không gặp.”

Gia Luật Thành Văn gật đầu: “Quý tiên sinh, đã lâu không gặp.” nói vừa dứt lời thì tay đã chụp lên vai ta, kéo ta lại gần hắn.

“Buông ra!” ta hét lên.

Hắn cười ha ha, túm lấy ta nhẹ nhàng xoay người lên ngựa, quay đầu nói: “Ta mang cô ta đi trước, các người từ từ theo sau.” Nói rồi giật cương, mang theo ta chạy như bay.

Lưng ngựa xóc nảy, ta cố giãy dụa thì càng bị hắn siết chặt, cổ hắn khoắc một tấm da sói, cái mũi nồng nặc đó xông vào mũi ta, cánh tay đầy cơ bắp kia gọi ta nhớ tới ký ức kinh hoàng, ta biết lành ít dữ nhiều nên quên mất sợ hãi, cổ sức giãy dụa muốn đẩy hắn ra, đúng là có chút hiệu quả, nhưng chưa giẫy thoát ra được đã bị Gia Luật Thành Văn ghim ngựa dừng lại, túm ta lôi lên lưng ngựa như trước.

“Đừng cố cựa quậy! Còn quậy nữa ta trói cô lại.”

Ta trả lời bằng cách phun nước miếng lên mặt hắn.

Gia Luật Thành Văn không hề đề phòng nên bị trúng giữa mặt, hắn giận xanh mặt, vừa lau mặt vừa giơ tay lên. Ta thấy bàn tay to như cái quạt của hắn giơ lên, nếu dùng hết sức mà tát thì chắc vỡ cả mặt. Ta nhắm mắt lại, thầm gọi tên sư phụ, chờ bàn tay hắn rơi xuống. Không ngờ đợi hồi lâu mà vẫn không thấy gì.

Ta nghĩ ngờ đang định mở mắt ra thì lại nghe mặt nặng nịch, ta hoảng hốt mở to mắt, bàn tay Gia Luật Thành Văn xoa xoa mặt ta. Bàn tay đó to gần như che kín cả mặt ta, lòng bàn tay thô ráp khiến da mặt ta đau đau, cho dù lực tay có vẻ đã nương nhẹ nhưng vẫn làm da mặt ta muốn tróc ra.

“Có vậy cũng sợ, vô dụng.” Gia Luật Thành Văn mắng: “Đừng giãy dụa nữa, ngã xuống ngựa là gãy cổ đấy.”

Kỵ binh phía sau đã đến gần, Gia Luật Thành Văn nói to câu gì đó, có người đưa dây da qua, hắn trói tay ta lại sau lưng, trói chân ta lại, trước đó ta đã lấy hết sức giãy dụa càn kiệt sức lực, giờ chỉ đành ngoan ngoãn để hắn trói lại xích như một con dê, có tức đó mắt cũng vô dụng.

Gia Luật Thành Văn sau khi trói ta xong thì lại vút ta lên yên ngựa, bắt đầu đi tiếp nhưng không phóng ngựa như bay như khi nãy mà đi chậm hơn rất nhiều.

“Nghe nói cô đã kết hôn với Từ Trì.”

Mặt ta ụp trên ngựa, máu dồn xuống đầu, không muốn đáp lại hắn, cắn môi im lặng.

“Hắn có cái gì tốt chứ? Không phải bảo hắn bệnh sắp chết rồi sao?”

Nếu không phải đang ở tư thế này thì ta lại phun vào mặt hắn.

Ta nghiêng rặng chũu đựng sự xóc nảy, mở miệng: “Người bắt ta để uy hiếp sư phụ? Đờng có mơ, người là bại tướng dưới tay chàng, bắt kẻ âm mưu hay trò gì cũng không thể thực hiện được.”

Gia Luật Thành Văn hừ: “Trận Bắc Hải là Từ Trì thừa dịp ban đêm mà đốt lương thảo của ta, thế mới may mắn thắng trận, nếu đối đầu trực tiếp giữa hai bên, ta không thua hắn.”

Ta cũng hừ hần một tiếng, thẳng thừng: “Cái gì mà hai bên đối đầu trực tiếp, sư phụ ta chưa tới thì người đã sợ tới mức chạy trốn về thượng kinh đó thôi, không dám mặt đối mặt đao thật thương thật với sư phụ ta, chỉ dám ở sau lưng phái gian tế bắt cóc người, đồ tiểu nhân nham hiểm!”

Gia Luật Thành Văn giận quá hóa cười, lấy một tay nhẹ nhàng xóc ta dậy ngồi đối diện nói chuyện với hắn.

“Cô nói ai là tiểu nhân nham hiểm?”

Ta mặc kệ mọi thứ, có sao nói vậy: “Loại người sẽ giết ta.”

Gia Luật Thành Văn nhướn mày: “Ta muốn cô tới cứu người, giết cô làm gì?”

Cứu người...?

Ta sững sốt, kinh ngạc nhìn hắn không nói nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 82

Ta không hỏi lại Gia Luật Thành Văn rốt cuộc là hắn muốn ta cứu ai, hắn cũng không nói gì thêm. Thượng kinh là kinh đô của nước Liêu, cách Trường Môn quan gần hai trăm dặm, Gia Luật Thành Văn dẫn đội kỵ binh ngày đêm giục ngựa vội vã quay về.

Ban đầu ta bị hắn mang theo chung trên ngựa, sau đó xóc nảy quá mức khiến ta nôn mấy lần, hắn dành cho ta lên xe lại như trước, để Quý tiên sinh trông giữ.

Ta biết mình với sư phụ càng ngày càng cách nhau xa hơn, dần dần tuyệt vọng. Thượng kinh cách biên giới rất xa, cho dù ta có may mắn trốn thoát thì nơi này cát vàng vạn dặm, không lương thực, không nước uống, đúng như lời Quý tiên sinh nói, không chạy nổi quá mười dặm ta sẽ chết trên đường.

Ta bị trôi trên xe, trong đầu chỉ toàn là những lời sư tổ nói với ta, cuối cùng chỉ còn lại nỗi sợ hãi, sợ mình lặp lại thảm kịch của mẹ sư phụ, lại càng sợ sư phụ vì ta mà rơi vào hoàn cảnh hiểm nghèo.

Trên đời này không có thủ đoạn nào ác độc hơn, nắm đó mẹ sư phụ bị đưa ra trước trận chiến, nhìn mình trở thành vật uy hiếp chồng mình, bà tuyệt vọng đến mức nào? Mà Từ tướng quân khi bán mũi tên đó ra, sự đau khổ dần vật của ông đến độ nào.

Đau khổ đến mức — chỉ có thể lấy cái chết để dịu lại.

Ta nghĩ tới đây thì cả người trống rỗng, bàn tay mờ ra không nắm bắt được bất kỳ thứ gì, ngay cả sinh mạng của mình cũng không có chút tác dụng gì, mà còn để lại một hiểm họa.

Hôm đó ta không ăn cơm. Đến tối, Gia Luật Thành Văn bung một chén canh tối, bóp hàm khiến ta mở miệng ra, đổ hết chén canh vào. Ta bị ép uống chén canh đó, há miệng cố gắng nôn ra, hắn giận dữ chỉ mặt ta: “Cô dám nôn ra, ta sẽ đổ chén khác, đồ tới khi nào cô không nôn nữa mới thôi.”

Quý tiên sinh đứng dậy ngăn lại: “Đề tôi nói chuyện đi.”

Gia Luật Thành Văn còn muốn nói gì đó, Quý tiên sinh nói với hắn bằng tiếng Liêu gì đó mà sắc mặt hắn xanh mét, không thêm ép ta nữa mà cảm chén bỏ đi, Quý tiên sinh ngồi xuống trước mặt ta, nói nhỏ, vẫn câu nói cũ: “Tiểu Nguyệt, nếu cô chết rồi thì không còn gặp được Từ Trì nữa.”

Ta trợn mắt lên: “Sống để cho các người lấy ta ra uy hiếp sư phụ à? Định diễn lại thảm kịch Ngọc Môn quan lần nữa sao?”

Quý tiên sinh nhìn sâu vào mắt ta: “Cho dù có sống hay chết, bất kỳ giá nào Từ Trì cũng sẽ đến tìm cô, nhưng trước đó, cậu ấy chắc chắn phải giải quyết vấn đề khó khăn cấp bách ở Nhạn Môn quan, nước nhà thiên hạ, bên nào nặng nhẹ, cậu ấy là tướng quân nên hiểu điều đó hơn ai hết.”

Ta nhìn ông ấy với ánh nhìn hừng hực thù hận: “Quý tiên sinh, việc năm đó cũng là ông làm đúng không?”

Ông ấy không trả lời thẳng, chỉ nói: “Không cần biết có tin hay không, chuyện của Từ phu nhân không phải là việc ta muốn, Từ tướng quân chết trận sa trường... ta cũng thấy thương tiếc.”

Đột nhiên ta nhớ tới Từ Cẩm đã từng nói — cho dù nàng có tin hay không, trong lòng ta, huynh ấy không giống những người khác.

Ta buột miệng thốt lên: “Các người bề ngoài đều nói một đằng, trong lòng làm một nẻo, Từ tướng quân không nên tin ông, giữ ông bên cạnh người, ngay cả sư phụ cũng...”

“Cô có biết ta từng cứu mạng Từ tướng quân?”

Ta sững sốt.

“Lúc hơn mười tuổi, ta đã gặp Từ tướng quân bên trong hẻm núi ngoài quan ngoại, ông ấy bị trúng tên độc, ta đã đưa ông ấy về quân doanh.”

“Ông... ông đã lên kế hoạch trước với ý đồ xấu.”

“Từ gia là một nhà trung liệt, bao nhiêu thế hệ bảo vệ đất nước, dĩ nhiên ta rất tôn trọng, làm tướng chinh chiến vạn dặm, quanh năm gối trên giáp mà nằm, ngựa chiến không dừng vó mỗi ngày là một việc không dễ dàng gì, không phải ai cũng có thể thực hiện được.”

Ta cười khẩy: “Phân biệt họ là cách thể hiện sự tôn trọng của ông?”

Quý tiên sinh nhìn ta bình tĩnh: “Không, ta đang giúp họ, giúp họ hoàn thành sự lựa chọn của mình.”

Ta lộ vẻ mặt “Ông là người điên.”

Ông ấy cười: “Cô không hiểu ta không trách cô. Tiểu Nguyệt, không ai có thể ép buộc người nhà họ Từ, làm tướng chính là lựa chọn của họ, bảo vệ đất nước cũng chính là lựa chọn của họ.”

Bên tai ta vang lên giọng sư phụ — Nguyệt nhi, đường ta đi đều do ta lựa chọn, không ai có thể ép ta.

Mũi ta cay cay, nghe tiếng Quý tiên sinh nói tiếp:

“Một người có năng lực càng cao, người đó càng có nhiều sự lựa chọn, nhưng vạn vật trên đời này đều cân bằng, có được ắt có mất, có nhân sẽ có quả, mẹ ta lựa chọn rời khỏi cha ta trốn đi, bà phải trả giá bằng cái chết của mình, về phần Từ Trì, cậu ấy lựa chọn con đường giống cha mình.”

Ta nghe ông ấy nhắc tới mẹ, cảm giác cảm thông, thương xót dâng lên nên yên lặng không nói gì nữa.

“Một người đạt được những điều gì đó như anh ta mong muốn thì phải chịu những mất mát tương đương như thế, mong muốn càng nhiều, những mất mát cũng càng nhiều, chỉ cần nhìn đơn giản cô cũng không thể phủ nhận điều đó. Cho nên, người làm việc lớn trên đời này, những gì họ gánh vác sẽ đau đớn hơn người bình thường rất nhiều. Nhà họ Từ bao đời làm tướng, cầm binh mã trong tay, đứng đầu triều đình, được vạn dân kính ngưỡng, những việc đó không trả giá thì làm sao có được?”

Ta cãi lại: “Sư phụ một lòng vì nước vì dân, người trong thiên hạ đều biết.”

“Đúng, nhưng người như vậy cũng có lòng riêng, có sự ích kỷ của mình.”

Ta sùng sốt, nhớ tới lời sư tổ.

— chỉ là một chút lòng riêng...

Tìm ta như bị một vật sắc nhọn đâm thủng, có thể nghe tiếng máu chảy ồ ạt.

Ta nghe giọng mình khàn đi: “Tướng quân cũng là người, cũng muốn có người ở bên mình, cũng muốn có sự ảm áp dành riêng cho mình, như vậy thì có gì sai?”

“Không sai, nhưng chút lòng riêng, một chút ích kỷ đó lại chính là yếu điểm lớn nhất của họ, cho dù là một người mạnh mẽ, “bất khả chiến bại” đến đâu đi chăng nữa, chỉ cần tìm đúng yếu điểm đó thì chỉ cần 1 kích chắc chắn người đó sẽ chết.”

Ta bắt đầu run rẩy: “Quý tiên sinh, rốt cuộc là ông muốn nói gì?”

Quý tiên sinh nhìn ta, chậm rãi: “Thật đáng tiếc, nếu không có cô, Từ Tri chắc chắn sẽ trở thành một danh tướng vĩ đại.” Ngừng lại ngẫm nghĩ một lát, lại nói tiếp: “Cho dù có cô, trong trận chiến này, nhất định cậu ấy cũng có thể lưu danh sử sách, cô cũng muốn tận mắt chứng kiến chứ?”

Ta “...”

“Cho nên cô phải sống sót.” Ông ấy nói xong thì đi bùng tới chén canh thịt tới, nhìn về mặt ta, nở nụ cười: “Đừng như vậy, làm tướng quân dĩ nhiên hy sinh rất nhiều, nhưng có những người còn đáng buồn hơn.”

Ta cụp mắt nhìn xuống, rất lâu sau mới cất giọng khàn khàn: “Ông nói là... hoàng đế sao?”

Quý tiên sinh sùng sờ, nhìn ánh mắt ta: “Tiểu Nguyệt, cô thông minh hơn người, cô hiểu được mọi việc, nên biết trên đời những người xưng vương, có tất cả mọi thứ nhưng lại chỉ là người trắng tay, họ không thể có bạn bè, không thể có tri kỷ, càng không thể có người yêu, đau khổ của họ cô không thể tưởng tượng được.”

Ta im lặng lắng nghe, thật lâu mới trả lời ông.

“Ông nói đúng, nhưng đó là do họ lựa chọn như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83

Cho dù ta có chống cự, phản đối thế nào thì vẫn đến Thượng kinh.

Ban đêm chúng ta vào thành, Gia Luật Thành Văn là Xu mật sử Bắc viện nên việc nghênh đón phó trương là điều hiển nhiên, đoàn người đứng dài từ cửa thành đưa đến tận cung.

Ta được đưa đến một gian phòng trống, có người canh giữ một bước không rời. Quý tiên sinh sau khi vào cung thì tách ra khỏi ta, không thấy bóng dáng ông đâu. Ta ngồi một mình trong phòng, có người mang cơm vào, ta nhớ lời Quý tiên sinh đã nói nên ăn một ít.

Người đến thu dọn bát đĩa mang đi, trong phòng không một tiếng động, ta lên giường nằm, dù không buồn ngủ nhưng mấy ngày đi lại liên tục mệt mỏi làm hao hết sức lực, cơ thể không chịu được nên dần mơ màng, sụp mắt xuống.

Nửa tỉnh nửa mơ, chợt loáng thoáng nghe tiếng rên rĩ rất đáng sợ, ta hoảng hốt bật dậy, tiếng rên đó ở ngay ngoài cửa chứ không phải ác mộng. Đêm khuya ở đất nước xa lạ, tiếng rên rĩ đó làm tóc gáy ta dựng đứng lên, người hơi run rẩy.

Đã xảy ra chuyện gì? Ngoài cửa có lính canh gác mà? Cho dù có người bị thương thì chắc sẽ có người giúp, chẳng lẽ... chẳng lẽ là người tới cứu ta?

Ta nhảy phắt xuống giường, chạy đến bên cạnh cửa, cửa không có khóa nên ta đẩy mạnh ra. Vừa nhìn xuống đã thấy người bị thương nằm trên đất. Những người lính canh đều đang đứng vây xung quanh, giương tuốt khỏi vỏ.

Ta không quan tâm họ có thể ra tay hay không, ngồi xuống lật người dưới đất lên, một gương mặt người Hán xa lạ, hai mắt nhắm nghiền, mặt xám đen.

Ta theo bản năng bắt mạch trên tay người đó, tay kia vạch mí mắt người đó ra nhìn, người anh ta nóng rực, sắc mặt xám đen, lưỡi có tưa trắng, hơi thở yếu ớt, mạch mỏng manh như tơ.

Bệnh này ta đã từng gặp khi đóng quân ở Bắc Hải, Vương giám quân bị rắn đen cắn trúng, bên ngoài nóng sốt mà lại là trúng hàn độc. Ở trường sơn đạo trước, mũi tên bắn sư phụ cùng loại độc rắn nhưng độc tính mạnh hơn rất nhiều, còn lúc này...

Ta hoảng hốt, tay dò tìm miệng vết thương của anh ta, nhưng trên người anh ta không có dấu bị rắn cắn, trên cánh tay có một vết thương nhỏ, kiểu như bị dao nhỏ cắt trúng, miệng vết thương chuyển sang màu đen.

Ta sờ tìm kim châm cứu, nhưng đồ đạc trên người đã bị lấy đi hết, đành lấy tay đè xuống miệng vết thương cho chảy máu ra, may mà miệng vết thương còn khá mới, ta lấy một giọt máu nhỏ lên lưỡi mình, trước mắt lập tức tối sầm, vội vã phun ra.

Đúng như ta đoán, vẫn là cùng loại độc rắn đó, nhưng độc tính mạnh hơn rất nhiều, như hiện giờ là chỉ cần trúng là chết ngay. Người đó co giật trước khi chết, ta đứng bật dậy kêu to: “Anh ta bị rắn độc cắn, trúng độc rồi!”

Trong bóng đêm có người từ từ đi tới, là Gia Luật Thành Văn.

Hắn đứng nghiêm nghị trước mặt ta, bóng chúng ta đổ dài trên đất, hắn nhìn vào mắt ta, giọng trầm thấp.

“Tốt lắm, quả nhiên là cô biết loại độc này.”

Ta lại bị đưa vào phòng, người kia bị lôi đi, ta không hề có chút cơ hội để cứu anh ta, tuy ta biết mình bất lực nhưng cả đêm vẫn hết sức buồn lòng khó chịu. Từ nhỏ ta được học y, người hành nghề y cứu người, không có gì tra tấn hơn cho bằng việc trơ mắt nhìn người mình có khả năng cứu mà lại chết trước mặt mình.

Ta cũng không hiểu tại sao Gia Luật Thành Văn lại đưa một người trúng độc rắn đến trước cửa phòng ta, rồi lại không cho ta cứu người. Ta nhớ hắn từng nói bắt ta tới đây là muốn ta cứu người, nếu đã vậy thì

người đó đâu?

Người đó nếu trúng độc rắn tương tự, chắc chắn không phải ngày một ngày hai, theo những gì ta nhận định thì nếu trong cung không có ai nhanh chóng giải được độc đó thì ta chưa đến, người đó đã chết rồi.

Còn phần độc rắn này, không thể có khả năng chỉ thời gian ngắn vậy lại phát sinh ra sự thay đổi độc tính khủng khiếp như vậy, mặc dù chúng cùng có những thuộc tính như nhau, khả năng duy nhất chính là có người sử dụng độc rắn đó, liên tục tăng cường độc tính của chúng, cuối cùng tạo ra loại độc không thể giải được.

Loại độc này xuất hiện trên đường hành quân ở Bắc Hải, xuất hiện ở trường sân hoàng gia, bây giờ lại xuất hiện ở hoàng cung nước Liêu, ai đang thao túng đằng sau tất cả mọi chuyện, người này... cuối cùng là muốn làm gì?

Trong đầu ta loạn cào cào, lại không thể ngăn mình không nghĩ ngợi, cứ chong mắt nằm đến sáng.

Gia Luật Thành Văn quay lại, tự mình dẫn ta ra ngoài.

Trời đã sáng hẳn, hoàng cung nước Liêu rộng lớn, các bức tường được vẽ tranh kín hết mặt, Gia Luật Thành Văn như có tâm sự, yên lặng đi phía trước, ta được mấy người lính dẫn theo sau, lính Liêu người to cao, ta đi giữa bọn họ như con gà con, bước đi khó khăn.

Khi đi lên bậc thang cao, hai người đi bên cạnh có vẻ chịu hết nổi, vươn tay định xách ta lên. Ta biết ý họ nên lập tức nghiêng người né ra, bàn chân đã bước lên bậc thang nửa chừng bị hẫng đi, xém lẩn xuống cầu thang.

Gia Luật Thành Văn quay đầu giữ ta lại, vẻ mặt giận dữ, những người khác biến sắc, không dám hé một lời, chỉ có ta bị hấn Chop tay lại hét lên.

“Buông ra!”

Hắn lập tức bịt miệng ta lại: “Đừng la, đây là trong cung.”

Gia Luật Thành Văn người to cao, sức lớn tay to, chỉ che miệng ta chứ không dùng sức nhiều nhưng ta vẫn bị khó thở, mặt nghẹn đến đỏ bừng, hắn cúi đầu nhìn ta, thờ dãi: “Phụ vương ta bệnh nặng, gần đây rất cầu kính, tính tình cô như vậy ở trước mặt ông, lỡ như... không phải là phí công ta đưa cô đến đây sao.”

Phụ vương bệnh nặng...

Ta ngạc nhiên nhìn chăm chăm hắn.

Hắn có vẻ hiểu ra, thả tay ra nói: “Đừng vậy, phụ vương ta trúng độc lâu ngày, ta đưa cô đến đây là muốn cô trị bệnh cho ông ấy.”

Ta đi theo Gia Luật Thành Văn lên thang, chưa vào cung điện đã nghe tiếng hét thảm thiết cực kỳ đáng sợ từ bên trong truyền ta, tiếng kêu khủng khiếp đến mức khiến người nghe rợn cả người, nếu không phải ánh mặt trời vẫn đang chói chang trên đầu, ta tưởng chừng mình lạc xuống đại lao địa ngục.

Mấy người lính đứng ở cửa cung lại không hề có phản ứng, Gia Luật Thành Văn dừng chân, người đứng hai bên cửa hành lễ với hắn, hắn gật đầu, dùng tiếng Liêu nói mấy câu, rồi quay lại nói với ta: “Di Ly tắt viện đang ở bên trong, chúng ta chờ ở đây một lát.”

“Di cách tắt viện?” ta lặp lại những từ ngữ xa lạ.

“Hình ngục tư.” Vẻ mặt Gia Luật Thành Văn nặng nề: “Phụ vương bị trúng độc trong cung, không tìm được người đứng đầu hạ độc, mấy ngày nay trong cung mấy nội thị đều bị nghiêm hình bức cung.”

Đang nói thì một người toàn thân đầy máu bị người ta lôi ra, người đó bị đánh đến mức máu thịt lẫn lộn, quần áo tả tơi thõng bên người, hai chân bị kéo lê trên đất làm những vệt máu kéo ra thật dài.

Ta nhìn mà rói bời, đang định nhắm mắt lại thì nghe vai nặng xuống, Gia Luật Thành Văn nắm vai ta xoa về hướng cửa chính cung điện.

“Vào thôi.”

Ta bị hấn giữ chặt, không cách nào giãy dụa, bị dẫn vào trong điện.

Đi được vài bước thì thấy đại vương Liêu quốc – hoàng đế Thế Tông.

Nước Liêu gây loạn biên cương đã lâu, khi hoàng đế Thế Tông này còn trẻ thường xuyên tự mình dẫn binh lính đánh sang đất Hán bắt người cướp của, dân chúng truyền miệng nhau rằng ông ta là người hung tợn, bộ dạng như ác quỷ ba đầu sáu tay. Ban đêm bọn trẻ khóc nhè thường bị cha mẹ lấy ông ta ra hù dọa, đứa nào khóc thì vua Liêu sẽ từ cửa sổ vào mà bắt nó đi!

Không ngờ hôm nay ta tận mắt nhìn thấy ông ta, ông già tiều tụy gầy gò, nằm bên trong những tấm thảm lông, trên mặt đen kịt, ai nhìn vào cũng hiểu ông ta chẳng còn cầm cự được bao lâu nữa.

Gia Luật Thành Văn đi đến cạnh giường, nói gì đó, ta không biết tiếng Liêu nhưng nhìn tạm hiểu hắn gọi phụ vương.

Ta bị bắt quỳ trên đất, nhìn hai cha con, nhớ lại cảnh linh đường máu chảy tràn đất, mặt hoàng đế vàng như sáp ong, ngón tay Tử Cầm lạnh như bắt giữ tay ta, nói với ta: “Ông ấy mệt rồi, để cho ông ấy nghỉ ngơi đi.”

— hoàng gia không có cha con, trong cung không anh em.

Những tình cảm giả dối trong hoàng tộc, ta đã nhìn quá đủ.

Hoàng đế Thế Tông nhìn con mình khẽ gật đầu, một người phụ nữ ngồi bên cạnh đứng dậy, nắm tay Gia Luật Thành Văn nói chuyện.

Gia Luật Thành Văn quay qua nắm tay bà, gọi một tiếng.

Hình ảnh thân mật như vậy, đúng là cảnh mẹ hiền con hiếu.

Phía trước giường máu còn vương đầy đất, nội thị quỳ rạp dưới đất không một tiếng động nhanh chóng lau sạch vết máu, ta nhìn bọn họ hành hạ người khác tới chết, lại nhìn cảnh thâm tình kia, vị chua trong ngực dội lên.

Ánh mắt hoàng đế Thế Tông dừng trên người ta, giờ ngón tay khô nứt lên, giọng khàn khàn, nói bằng tiếng Hán: “Là cô ta à?”

Gia Luật Thành Văn gật đầu, đi qua kéo ta lại gần.

“Chính là cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84

Hoàng đế Thế Tông trị vì hai mươi ba năm, trong suốt thời gian đó ông ta thường xuyên kéo binh quấy rối, xâm phạm biên giới Trung Nguyên. Hoàng đế Thế Tông thông thạo binh pháp, giỏi cưỡi ngựa bắn cung, nhiều lần thân chinh dẫn quân đã khiến không biết bao tướng sĩ biên cương bỏ thân sa trường, ngay cả tro cốt cũng không mang được về quê nhà.

Nhưng sự phụ cũng nói với ta, hoàng đế Thế Tông tính tình thô bạo, ham mê tửu sắc, khi về già lại thích gian thần xu nịnh nên phong chức hàng loạt, ban thưởng vô tội vạ thường xuyên, không chỉnh đốn triều chính, tuy có con trai thứ tư là Gia Luật Thành Văn là Xu mật sử Bắc Viện giúp quân lực vững vàng, nhưng sâu bên trong nước Liêu vẫn tiềm ẩn những nguy cơ.

Hoàng đế Thế Tông càng lớn tuổi càng độc tài, không những bất kỳ lúc nào cũng có thể xử tử cung nữ, người hầu, mà ngay cả quan viên văn võ trong triều cũng thường bị giáng tội vô cớ, vì vậy gây thù oán cho rất nhiều người. Sau khi ông ta trúng độc, mặc dù đã dụng hình tra tấn một nhóm người bên cạnh mình vẫn không tra ra người đứng đầu thật sự là ai. Độc rắn cực mạnh, máu bị ứ chèn ngay họng. Trong cung tuy có những dược liệu quý hiếm, ngự y ra sức cứu chữa nhưng chỉ là tạm thời giữ được tính mạng hoàng đế, triều đình vốn không yên ổn, hoàng thân rục rịch nổi dậy, quân đội phần lớn đang ở biên cương khai chiến, nếu vua Thế Tông chết đột ngột thì hậu quả không thể tưởng tượng được. Chuyện trúng độc này được giữ bí mật, các triều thần đều bị phong tỏa tin tức.

Nhưng tình hình hoàng đế Thế Tông không thể kéo dài, mấy người hoàng thân và cận thần biết được tình thế đều hết sức nóng lòng, nhất là Hoàng hậu. Vua Thế Tông ham mê nữ sắc, tần phi hơn trăm người, vô số hoàng tử nhưng chưa ai chính thức được phong thái tử, Gia Luật Thành Văn tuy là con do Hoàng hậu sinh, cũng được kỳ vọng rất lớn, nhưng lúc này lại đang ở chiến trường.

Gia Luật Thành Văn đang ở Nhạn Môn quan thì nhận được phong thư mật của Hoàng hậu, kể lại tình huống hoàng đế Thế Tông, muốn hấn về Thượng kinh ngay tức khắc.

Sau khi Gia Luật Thành Văn nhận được mật thư cũng hiểu tình thế nghiêm trọng, nhưng hấn không khởi hành ngay mà điều động tướng lĩnh ra trận, lại báo Quý tiên sinh đem ta đưa khỏi biên giới, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ rồi mới mang ta quay về thượng kinh.

Sau đó, ta bị nhốt trong phòng thuốc của hoàng cung, bốn vách ngăn chứa đầy dược liệu từ đất lên đến trần, có cả ngăn ngăn kéo thuốc, dường như tất cả các loại dược liệu từng có tên trong sách đều có ở đây.

Thái y trong cung đã chiết nọc độc từ con rắn độc đó, Gia Luật Thành Văn mỗi ngày đem đến một tù binh đã bị hạ độc, nhưng độc này đã bị biến đổi tới mức cực kỳ khó giải, chưa kể tới việc khi bị bắt thì sách, dược liệu, thuốc ta không mang theo thứ gì, vì vậy không cứu được một ai. Mỗi ngày bắt lực nhìn một mạng người trôi đi trước mặt mình, sự tra tấn này làm lòng ta đau đớn.

Ngày nào Gia Luật Thành Văn cũng ở trong phòng thuốc một lúc.

“Ta biết cô từng chữa cho bệnh nhân tương tự.”

Ta không lên tiếng.

“Nếu cô cần loại dược liệu gì, cứ nói với bọn họ, họ sẽ nhanh chóng đưa đến.”

“...”

“Chỉ cần cô giải độc cho phụ vương, ta sẽ...”

“Người thật sự muốn ta cứu ông ấy?” ta đột nhiên lạnh lùng hỏi lại.

Hấn nhìn ta, biến sắc.

“Ông ấy chết, không phải người có thể làm hoàng đế sao?”

“Cầm miệng!” hấn đứng bật dậy giống như bị xúc phạm, tay giơ lên nhưng rồi lại nắm chặt lại trên không trung, cuối cùng vẫn không đánh ta mà chỉ đập mạnh xuống bàn, mấy bình đựng thảo dược rơi xuống đất, tiếng động khiến mấy thú vệ bên ngoài hoảng hốt lên tiếng hỏi.

Gia Luật Thành Văn không trả lời, chỉ xoay lại đẩy cửa bước ra, bước chân nặng nề.

Ta ngã ngồi bên trong cửa, hai tay chống trên đất lạnh như băng, cố gắng kiềm chế, nhắm rồi lại nhìn, nhưng vẫn không thể chịu đựng được, bật nước nờ: “Sự phụ.”

Mấy ngày sau, Gia Luật Thành Văn mới xuất hiện lại, khi nói chuyện về mặt nôn nóng, ta im lặng không nói, nhìn về mặt hấn đoán chắc vua Thế Tông đã sắp cầm cự hết nổi, có lẽ đã sắp chết.

Một người tù binh bị hạ độc lại chết trước mặt ta, ta xanh mặt, siết chặt tay ngồi đó, Gia Luật Thành Văn nói một hồi không nghe ta trả lời, cuối cùng hấn nổi giận, túm ta lên, chỉ mặt ta quát lớn.

“Độc này cô có thể giải, cô kéo dài thế này là muốn chết sao?”

Ta ngược nhìn hấn với ánh mắt lạnh lùng.

Hấn nổi giận: “Được, được lắm, cho dù cô có chết ta cũng không tha cho cô. Ta nói cho cô biết, nếu cô không trị khỏi cho phụ vương ta, ta sẽ kéo cô tới trước chiến trận, dùng dao cắt từng miếng thịt của cô, để cho Từ Tri ném cảm giác muốn cứu cũng không được.”

Ta nghe tên sự phụ, ruột gan thất lại, tim đập như trống, mắt tối sầm đi nhưng mặt vẫn duy trì vẻ lạnh lùng, không nói một lời.

Gia Luật Thành Văn giận dữ bỏ đi, ta yên lặng ngồi trong phòng. Gia Luật Thành Văn nói muốn lời ta đến chiến trường, nói vậy người dẫn binh đến Nhạn Môn quan lần này là chắc chắn là sự phụ. Nhìn sắc mặt Gia Luật Thành Văn thì không chừng đại quân đã giữ lại được Nhạn Môn quan, mà hấn chỉ có thể ở thượng kinh này canh giữ hoàng cung, chờ vua Thế Tông chết, tránh việc không giữ được ngôi vị hoàng đế.

Ta hy vọng những điều mình nghĩ sẽ đúng, lấy biểu hiện trên mặt Gia Luật Thành Văn để củng cố niềm tin trong lòng mình.

Về phần sự phụ, không phải ta không nghĩ tới người, mà là không dám nghĩ. Quan tâm một người thì theo bản năng muốn tránh hết những suy nghĩ xấu. Ta không dám nghĩ nhiều về người, chuyện xưa bi thảm tra tấn ta, tình trạng hiện giờ của ta cho dù chỉ nghĩ tới, ta cũng sợ sẽ mang tới những điềm xấu cho người.

Chạng vạng tối, Quý tiên sinh đến.

Ta đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị tra tấn, ông ấy vẫn vẻ ngoài thong dong, áo trắng nhả nhận như thần tiên.

Ông ấy nói thẳng: “Từ hoàng tử nói cô không muốn chế thuốc giải.”

“...”

“Cô luôn lương thiện, cô không đành lòng nhìn những người đó chết trước mặt mình, hiện giờ thật sự không có biện pháp nào cả sao?”

Lòng ta có khúc mắc nhưng vẫn quay lưng về phía ông ấy.

Ông yên lặng một lát, chợt nói: “Từ Tri đã nhanh chóng dẫn quân đến tiếp viện, giành lại được Nhạn Môn quan, Đại hoàng tử cũng đã chết, Từ Tri còn chém tả hữu tướng quân nước Liêu ngay trước trận.”

Ta vẫn ngồi yên đưa lưng lại nhưng lòng thờ ra nhẹ nhõm.

Sự phụ dẫn quân đoạt lại Nhạn Môn quan, chúng ta đã thắng, Gia Luật Thành Văn không thể lờ đi đi uy hiếp người.

Còn ta... chỉ cần sự phụ không sao, thì có thể nào đều được.

Thoảng xúc động vui mừng qua đi, ta mới ngấm lại, gạt mình bật thốt: “Hữu tướng quân chết rồi?”

“Không phải cha ta, hai nước giao tranh liên tục, cha ta đã chết trận từ nhiều năm trước rồi.” giọng Quý tiên sinh bình tĩnh mà ta lại không kiềm được nhắm mắt lại.

Giọng Quý tiên sinh tiếp tục phía sau lưng ta: “Sau trận Nhận Môn quan, Từ Tri tiếp tục tiến quân về phía bắc, vượt qua rất nhiều chương ngại, hiện giờ đại quân đang trên đường tiến đến thượng kinh.”

Ta quá mức kinh hãi, trên vai bị đè nặng, Quý tiên sinh đặt tay lên vai ta, cúi người nói sát bên tai ta.

“Cô thấy đó, đúng là họ coi trọng cô, nhưng hoàng hậu đã có ý chỉ muốn ngày mai lấy cô thử độc, nếu cô không nghiên cứu chế ra thuốc giải cứu chính bản thân mình và hoàng thượng, thì cho dù thể tiến công của Bộ Thu có nhanh như chẻ tre, cậu ấy có thể chỉ nhìn thấy thi thể cô mà thôi.”

Tay kéo ngón thuốc làm bằng đồng thau tựa như mặt gương, ta nhìn thấy bóng mình nho nhỏ bị gấp khúc trong đó, gương mặt đã lâu không thấy ánh mặt trời, không còn tức giận, chỉ có khi nghe đến tên người thì trong mắt ánh lên như ngọn lửa.

Chuyện năm đó ta không trải qua, nhưng nỗi đau đớn trong đó không hề tan biến theo thời gian, chỉ cần nghe qua thì nó vĩnh viễn ở lại trong lòng ta. Có một số chuyện có thể đoán được kết quả, chỉ là không có cách nào tránh thoát.

Quý tiên sinh nói rất rõ ràng, chỉ cần có chút lòng riêng, có chút ích kỷ, không ai là không có nhược điểm, mà nhược điểm kia lại chính là đòn trí mạng.

Thật ra ta cũng hiểu, bánh xe vận mệnh một khi bắt đầu chuyển động thì không có khả năng ngừng lại, nhưng đôi khi trong đêm yên tĩnh, ta cũng lên nghĩ nếu có kỳ tích, sẽ có con đường sống nào đó, có thể giúp ta tránh hết những điều xui rủi này, có thể gặp lại sự phụ.

Hy vọng nhỏ bé như vậy, như là liều thuốc tê trong lúc đau đớn, giúp ta có được sự trấn an mong manh trong sự thật này.

Nhưng bây giờ, một chút hy vọng nhỏ nhoi đó đã hoàn toàn biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85

Khuê Nguyên năm thứ ba, Vô Uy hầu Từ Tri dẫn mười vạn binh mã gấp rút tiếp viện Nhận Môn quan, chỉ cần hai ngày đã thủ phục lại được Nhận Môn quan. Sau đó đại quân tiếp tục thẳng tiến về phía Bắc, phá ba thành nước Liêu, chém giết vô số vô tướng nước Liêu, Gia Luật Thành Văn tập trung quân lực cả nước bên ngoài thành Bách Lý chuẩn bị trận địa nghênh chiến, trận chiến cuối cùng hết sức căng thẳng.

Hoàng hậu không thể đợi tới sáng hôm sau, tối đó cho người đưa mình đến phòng thuốc ta ở.

Tuy ngày xuân nhưng trong thượng kinh không khí lạnh tràn ngập, Hoàng hậu mặc một áo choàng dài bằng tơ tằm, so với ngày gặp trong cung thì tiêu tụy hơn nhiều, khi giáp mặt với ta, mỗi biểu hiện đều cho thấy sự căm ghét cực kỳ, khác biệt hoàn toàn với vẻ mặt bà khi nhìn con mình hôm ấy.

Ta bị bất ngờ quý trước bà ta, có người mang đến chiếc bàn gỗ phủ vải trắng. Bà ta hát hàm, tám vải trắng được giờ lên, ta cúi đầu nhìn lưỡi đao nhỏ được tắm độc để giữa bàn, lưỡi đao hát ánh sáng trắng lên trong đêm tạo cảm giác quỷ dị.

Người mờ tám vải trắng cảm thanh loan đao lên, ta biết họ định làm gì, đầu óc cực kỳ tỉnh táo, tinh thần bình tĩnh, không chống cự, chỉ yên lặng nhìn người đó. Người đó có lẽ chưa từng gặp tù binh nào như ta nên khá sững sốt, một tay cầm thanh đao một tay nắm cánh tay ta, quay đầu lại nhìn người có địa vị tối thượng kia.

Ngoài cửa có tiếng xôn xao, từ xa đến gần, cuối cùng tiếng cửa gỗ phát ra tiếng âm vang, Người đàn ông đã cura vào hét to, mặc dù ta nghe không hiểu nhưng cũng đoán được là ai đến.

Quả nhiên là Gia Luật Thành Văn, hần sai bước đến bên cạnh ta, đá một cước vào người cầm đao khiến người đó té lăn trên đất, ngược mặt lớn tiếng nói gì đó với mẫu thân hần.

Hoàng hậu đứng lên, mặt tái nhợt đi tới trước mặt hần, giọng tay tát hần một cái. Âm thanh vang dội khiến mọi người bên trong lẫn bên ngoài phòng thuốc đồng loạt quý phịch xuống đất.

Gia Luật Thành Văn đứng trước mặt ta, nắm chặt hai nắm đấm, hoàng hậu nói câu gì, hần từ từ rũ vai cúi thấp đầu.

Cho dù ta vẫn quý cũng có thể nghe được hoàng hậu vì phẫn nộ, thất vọng nên giọng nói hơi hỗn hển.

Gia Luật Thành Văn đỡ tay mẫu thân hần, cúi đầu nói với ta.

Ta nghe giọng hần nặng nề: “Đội quân của Từ Tri đã hạ trại bên ngoài thành.”

Ta nhắm mắt lại.

Sự phụ đã đến đây, cách ta không xa, ngàn dặm hành quân, qua thành chém tướng, người không những đã đoạt lại được Nhận Môn quan, còn dự định nhổ sạch khối u ác tính tồn tại suốt bao nhiêu năm qua, như lời người nói, sau cuộc chiến này, có thể kéo dài hơn mười năm thái bình thịnh thế,

“Nước không thể một ngày không có vua, các quan và tướng sĩ đã bắt đầu nghỉ ngơi, ngày mai nhất định phụ hoàng phải vào triều, đêm nay là cơ hội cuối cùng của cô.”

Ta quay đầu đi nơi khác.

Hần nghiêng rằng: “Mẫu hậu nói đúng, lẽ ra ta nên quyết tâm, tàn nhẫn ngay từ đầu.”

Hần nói tới đây, đột nhiên vươn tay xách ta đứng lên.

Mặt đất lạnh ngắt, ta quý từ này giờ tay chân đã cứng đờ, bị hần đột ngột xách lên như vậy không thể gãy dựa. Hần kẻ mặt vào sát mặt ta, hơi thở lạnh lẽo đập vào mặt ta. Ta ngửa đầu về sau, cần muốn rách môi mình. Kết quả đắng nào cũng như nhau, ta sẽ không làm ra chuyện gãy dựa vô ích, thể hiện sự yếu ớt, chống cự vô vọng đều chỉ khiến người ta chê cười, ta không lý gì làm chuyện mất mặt sự phụ như thế.

Hoàng hậu không kiềm được kêu lên, giật lấy thanh đao, chỉ thẳng mũi đao vào người ta.

Gia Luật Thành Văn giữ ta lui về sau từng bước. Hoàng hậu nhìn con mình chăm chăm, vẻ mặt giận dữ, lại đưa mắt sang nhìn ta, ánh mắt đã hóa thành thù hận.

Ta bị Gia Luật Thành Văn nắm chặt tay, đầu óc xoay chuyển. Người này lên chiến trường, hần sẽ đưa ta đi đến nơi không cần nói cũng có thể đoán được.

Những hồi ức hiện lên trước mắt, cho dù muốn hay không thì vẫn nhìn thấy nó. Khi còn bé, ôm đầu gối ngồi chờ sự phụ lên núi, làm cách nào cũng không chịu rời đi, nhất định đợi tới khi bóng dáng người xuất hiện ở cuối đường, cúi người xuống ôm ta, hàng mày đen nhánh dính sương sớm.

Trên đường hành quân, hàng đêm ta ngồi bên chân người đọc sách thuốc, lều tướng quân đơn giản, sự phụ ngồi xem tin tức trong quân báo về trên chiếc bàn thấp bé, thỉnh thoảng ngược lên nhìn ta, ngọn đèn vàng ánh vào mặt người đầy dịu dàng.

Còn có hôm ấy, ta đùa giỡn ở trong rừng, không chịu đi dâng hoàng, sự phụ ngồi xuống công ta, trong bóng chiều mờ tối mắt người toát lên vẻ vừa bất đắc dĩ vừa thương yêu. Đó là kiểu của người lớn chiều chuộng trẻ con, bởi vì thương yêu nên luôn không biết làm thế nào với mình.

Ta nhớ tới những chuyện vụn vặt, ngăn ngừi nhưng những điều đó, là điều quý giá nhất mà ta có.

Ta biết một người không bao giờ có thể so sánh được với quốc gia, giang sơn xã tắc, nhưng mà trong lòng ta, có một người quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời, quan trọng hơn núi sông hùng vĩ, quan trọng hơn

thiên hạ thái bình, quan trọng hơn chính bản thân ta. Ta chỉ mong người thật tốt, cho dù phải trả giá bằng chính sinh mệnh của mình.

Trong tiếng quát giận của hoàng hậu, Gia Luật Thành Văn hướng ta đi đến cửa, ta nghe được giọng mình, ngắn gọn rõ ràng giữa khung cảnh hỗn loạn.

“Bỏ ra, ta có thể điều chế thuốc giải.”

Bước chân Gia Luật Thành Văn dừng lại, mặt lộ vẻ kỳ lạ, gần từng tiếng hỏi ta.

“Cô nói gì?”

Ta nhìn hấn, không lui bước, lặp lại câu vừa nói.

Bàn tay giữ ta lại ra, ta giãy lui ra khỏi hấn, bị người phía sau giữ chặt lại, không thể nhúc nhích.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86

Phòng thuốc thấp đèn sáng cả đêm, ta bị đội thị vệ trang bị vũ khí đầy đủ giám sát chăm chăm, nhìn ta phối thuốc, trộn dược liệu,

Trời tờ mờ sáng, ngọn đèn cuối cùng trên bàn cũng tắt, làn khói đen nhẹ lững lờ bay lên từ tim đèn, ta yên lặng nhìn nó. Ngoài cửa có tiếng bước chân từ xa vọng tới, trong sự yên tĩnh của buổi sớm, mỗi bước chân như dẫm vào tai ta.

Ta đứng lên, lập tức có người bước tới định giữ ta lại, nhưng có người khác kéo hẳn lại, ta không để ý tới họ, chỉ đi tới trước tủ thuốc, từ từ vắn tóc lên. Trong phòng không có gương, chỉ có những tay kéo tủ thuốc bằng đồng sáng bóng chiếu lên mặt ta, ta vén gọn những sợi tóc ra sau tai, sau đó quay người lấy thuốc trên bàn cầm lên tay.

Khi cánh cửa mở ra, ta bị áp giải đi trong nắng sớm, những người đi cùng ta đều mang vẻ mặt nghiêm nghị đáng sợ, trong gió có mùi vị khác lạ, đi thêm vài bước, đột nhiên có tiếng nổ từ xa truyền tới, giống như tiếng sấm rền vang động giữa trời nắng sớm.

Ngực ta bị âm thanh đó làm chấn động, như một quả bom nổ tung giữa ngực.

“Âm thanh còn rất xa, Gia Luật Thành Văn ở vòng ngoài thành Bách Lý, quân Trung Nguyên bắt đầu công thành.” Một giọng nói bình tĩnh vang lên.

Ta quay lại nhìn Quý tiên sinh.

“Quý tiên sinh, ông đến rồi.” tim ta đập loạn đáp trả ông ấy, tự hỏi sao mình có thể giữ được bình tĩnh vậy.

Ông ấy trả lời: “Phải, tôi đến tiền cô.” Ông ấy nói vậy, mắt như nước mưa thu hơi ẩm đậm, như là ông ấy thật sự luyến tiếc ta, thật sự bất đắc dĩ.

Mấy thị vệ áp giải ta có vẻ căng thẳng, nói mấy câu với ông ấy, ông ấy đáp lại vài câu rồi đi lên, kiểm tra thuốc trong tay ta.

Ta cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng, rốt cuộc không thể nhịn được nữa: “Quý tiên sinh, mẹ ông rời đi như vậy, chắc ông rất thất vọng.”

Quý tiên sinh không nói gì, lấy ngón út khẽ nhẹ một ít thuốc, sau đó đặt lên đầu lưỡi.

Ta nói tiếp: “Mỗi người đều phải tự đưa ra những lựa chọn của bản thân, ta biết ông ghét những người đưa ra lựa chọn rồi lại bỏ cuộc giữa chừng.”

Động tác trên tay ông ấy hơi ngưng lại, ngẩng lên nhìn ta, ánh mắt sâu thẳm

Ta hít một hơi: “Ngay cả sự phụ cũng làm ông thất vọng rồi.”

Ông ấy bỗng nhiên lên tiếng: “Thật ra cậu ấy có thể, chỉ cần không có cô.”

Ta gật đầu: “Đúng, chỉ cần không có ta.”

Những thị vệ không biết tiếng Hán, không biết chúng ta đang nói gì, lo lắng trừng mắt với ta, lớn tiếng nói với Quý tiên sinh.

Ông gật đầu, lui lại, ý nói là có thể đi.

Mấy thị vệ không cho phép ta dừng lại. Ta bị động đi về phía trước, ánh mắt cuối cùng giao với ánh mắt Quý tiên sinh, Quý tiên sinh không đuổi theo, chỉ đứng yên tại chỗ, yên lặng hơi cúi người với ta, nghiêm túc, trịnh trọng, như thể đó là lời xin lỗi của ông.

Ta khép mắt lại, không có chút ý vui mừng.

Cái gọi là giải được chưa hoàn chỉnh, công dụng lớn nhất của nó chính là có hiệu quả ngay lập tức.

Ta nhanh chóng tỉnh lại sau khi hôn mê, tay trái nắm chặt miệng vết thương trên tay phải, máu đen vẫn còn chưa đông lại, màu máu đỏ đã chảy ra. Hiệu quả tốt như vậy, về lạnh lùng trên mặt hoàng hậu đã lộ ra chút vui mừng.

Hoàng đế Thế Tông được cho uống thuốc giải, được người đỡ khỏi tầm cung, mấy bước cuối cùng thì đẩy người điu bên cạnh ra, đi vững vàng bước ra khỏi cửa.

Ta được đưa đến trên tường thành.

Sắc trời âm u, bên ngoài Bách Lý cảnh tượng chiến đấu ác liệt hiện lên rõ ràng dưới ánh lửa cuộn cuộn.

Có người chạy tới hô to, quỳ rạp dưới chân hoàng đế Thế Tông, ta không hiểu bọn họ nói gì, nhưng những tiếng nổ liên tiếp theo gió truyền tới một hương vị không khó để phân biệt nếu là người từng ở trên chiến trường, mũi khò thuốc súng, mùi chiến tranh.

Hoàng đế Thế Tông mất sắc như ung, ngón tay khô gầy chỉ về trước. Tất cả mọi người trong tầm mắt đều quỳ xuống đất hô to, ngay cả Hoàng hậu cũng không ngoại lệ.

Khi ta bị lôi lên ngựa mới hiểu, nếu không vì bệnh nặng mới khỏi, hoàng đế chắc chắn ngự giá thân chinh lên ngựa ra trận.

Các vòng phòng hộ bên ngoài Bách Lý là vòng phòng ngự cuối cùng của thượng kinh. Năm thành lập thượng kinh, chung quanh là các bộ lạc có nhiều người giỏi cưỡi ngựa bắn cung, vô cùng hung hãn, họ xây dựng các vòng phòng hộ bên ngoài để đề phòng giặc. Sau hơn mười năm, các bộ lạc xung quanh đó đều bị nước Liêu thôn tính tiêu diệt, nhưng những tầng phòng hộ được giữ lại, quân đội đóng quân ở đó.

Lúc xa giá của vua tiến vào là giai đoạn công thành kịch liệt nhất. Tầng phòng hộ thành có hai mặt tường bao trên trong và bên ngoài, ghế ngồi của hoàng đế được để trên đài cao trên đoạn tường thành, tầm nhìn bao quát toàn bộ chiến trường.

Ta bị người lói tới bên dưới ghế, khí thế công thành hừng hực, cầu lửa được bắn như sao băng giữa ban ngày, tên rơi như mưa, tiếng la hét và tiếng kêu la thảm thiết liên miên không ngừng.

Hoàng đế Thế Tông ngồi xuống, lập tức hai bên gờ kèn lên thổi, tiếng trầm thấp vang lên xuyên thấu cả bầu trời u ám, chấn động chiến trường. Hoàng đế Thế Tông vẫy tay nhẹ nhàng, tướng sĩ nước Liêu đang thi thành hồ reo đáp lại, tiếng hô dậy lên như sấm. Hoàng đế lâu nay không xuất hiện đích thân đến trên tường thành, binh sĩ, dân chúng phấn chấn hẳn lên, những khe hở bị công phá trên tường thành nhanh chóng được lấp kín lại, dầu nóng được chất trên những chiếc xe bò mang tới đổ vào những khe hở trên tường thành, đội thẳng xuống những binh lính đang điều khiển xe công thành, nhiều người ngã ra sẽ bị mưa tên bắn chết, khoảng cách xa như vậy mà mũi thịt người cháy khét vẫn quần quanh nơi chớp mũi.

Đao lạnh như băng cùng lửa nóng cháy rừng rực, tiếng hét hòa với tiếng kêu la thảm thiết, máu chảy tràn mặt đất, những người đang giẫy dụa trong vùng máu, la hét, lăn lộn, tay chân bị chém đứt vương vãi khắp nơi, càng lúc càng nhiều thi thể chất chồng trên đất.

Ta đưa mắt tìm kiếm, như biển người cuộn cuộn như sóng, tất cả đều mơ hồ.

Bầu trời càng thêm u ám, sắc trời âm u lạ lùng, một điểm đen nhỏ từ trên mây lao xuống, chỉ trong nháy mắt đã lao xuống đến chiếc ghế hoàng đế đang ngồi, xòe ra những móng vuốt sắc nhọn. Tốc độ Ứng Nhi kinh người, thị vệ bên cạnh hoàng đế Thế Tông hét lớn rút dao ra, ta nhìn thấy nó như nhìn thấy người thân lâu ngày không gặp, ngực căng ra, miệng bật hét lên.

“Không!”

Nhưng dao kiếm đã giương lên, Ứng Nhi lướt qua những thanh đao bên ngót, lao vút lên ngược theo chiều gió, để lại một hàng máu tươi dài trên đất. Lòng ta đau thắt lại, bàn tay vô thức hướng về phía khoảng không nó vừa lướt qua, lập tức bị người gạt tay ta lại.

Mấy người vội vã lấp tên vào cung, nhưng sao có thể đuổi kịp tốc độ bay của Ứng Nhi, hoàng đế Thế Tông tóc rối bù, mặt xanh mét giận dữ, hai tay siết chặt vào tay ghế, cúi xuống nhìn thẳng vào ta.

“Từ Từ!” hai chữ được rít qua kẽ răng, cho dù không biết tiếng cũng có thể hiểu.

Ta quay đầu đi, nhìn theo hướng Ứng Nhi đi, hy vọng nó có thể đem ánh mắt ta đến bên sư phụ, ngực đau thắt từng cơn, máu đã dâng lên đến cổ họng, chỉ cần há miệng thì sẽ phun ra, trước mắt như có một lớp sương mù.

“Người muốn gặp hân.” Hoàng đế Thế Tông mở miệng nói với ta.

Ta mím môi, mắt dõi theo chấm đen nhỏ tí trên bầu trời kia.

“Đừng lo, ta sẽ cho người đưa người lên tường thành, để hân có thể nhìn người thật rõ, để hân nghe được tiếng cầu xin và tiếng rên la thảm thương của người, cho hân biết cái giá của những chuyện này, đến lúc đó, nhất định người cũng sẽ nhìn thấy vẻ mặt của hân.” Ông ta nói rất chậm như sợ ta nghe không hiểu.

Ta quay đầu lại nhìn ánh mắt độc ác, tàn nhẫn của ông ta. Mà ta lại bình thần mỉm cười với ông ta.

“Ông không thể.”

Chữ đầu tiên vừa thốt ra, máu từ miệng cũng chảy ra, tim phổi như bị cắt ra từng mảnh nhỏ, sương mù dày đặc trước mắt, cả thế giới biến thành màu đỏ, ta có thể tưởng tượng ra bộ dạng mình bây giờ, bởi vì những người xung quanh đang nhìn ta với vẻ kinh hoàng, kể cả hoàng đế Thế Tông.

Ta muốn quay nhìn về phía chiến trường nhưng không thể điều khiển được người mình. Kẻ đang giữ ta sợ hãi thả tay ra, mặt đất vang lên tiếng nước nhỏ giọt rất bé, thất khiếu* ta trào máu. Ta không thể ngăn đầu lên được, những bông hoa máu vung vãi dưới mặt đất vàng, chân ta không đỡ nổi cơ thể nữa, quỵ rạp xuống đất.

(Thất khiếu: gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng)

Rất nhiều người tới bắt lấy tay ta, âm thanh âm ỉ như vọng trên trời xuống, ta nhắm mắt lại, chìm dần vào thế giới tĩnh lặng, máu hóa thành hoa hồng nở đầy núi Bạch Linh khi trời vào xuân, ta nhìn thấy sư phụ công ta đi trên đường núi nhỏ hẹp, ta đóng đưa chân, ôm cổ người.

Ta gọi người.

“Sư phụ”

Người mỉm cười, nghiêng đầu nhìn ta, góc nghiêng mặt đẹp tuyệt, vẻ cứng nhắc hòa tan trong ánh mặt trời vàng rực.

Ta nhớ tới cảnh tượng đẹp đẽ trong quá khứ, má chạm rãi chạm xuống nền đất thô ráp, nhẹ nhàng thở hắt ra hơi thở cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87

Khuê Nguyên năm thứ ba, ta chết. Độc phát chết bất đắc kỳ tử trước ghế hoàng đế nước Liêu. Hoàng đế Thế Tông lập tức hạ lệnh đem thi thể ta treo trên tường thành để dân chúng nhìn xem.

Sở dĩ có thể biết được những chuyện này, đó là vì ta đều nhìn thấy.

Chính xác là hồn phách của ta nhìn thấy.

Ta vừa chết, hồn phách thoát khỏi cơ thể, có thể do chết đột ngột, ba hồn bảy vía chưa ý thức được thân thể đã không còn đứng dậy được, không thể tin nổi, cứ năm lần bảy lượt nhào vào cơ thể, cứ vào rồi lại bật ra hết lần này tới lần khác mới hiểu được là mình đã chết.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu ta khi hiểu ra chính là, thì ra linh hồn là như thế này, không đau, không lạnh, hoàn toàn không kinh khủng như trong tưởng tượng. Sau đó ta lại mừng như điên, bởi vì ta có thể bay trong không trung, với ta mà nói, đây là sự tự do mà ta luôn ao ước.

Lúc này, chỉ cần ta nghĩ tới thì giấy lát sau đã tìm được sư phụ.

Cánh quân tiên phong công thành khí thế hừng hực, nhưng đại quân thật sự lại lằng lằng chờ ở phía tây thành. Cho nên trước khi chết, ta nhìn xa thế nào cũng không nhìn thấy người.

Ô Văn Đạp Tuyệt im lặng đứng trên vách đá. Sư phụ mặc ngắn giáp, đứng trước đại quân, lặng lẽ nhìn chiến hỏa ngút tận trời ở đồ thành.

Sư phụ gầy.

Ta chưa bao giờ thấy người gầy thế này, sư phụ nhiều năm chinh chiến, hành quân gấp rút, tất nhiên là người không bao giờ mập, nhưng đều là dáng vẻ cao gầy như tùng như bách. Bây giờ chỉ một thời gian rất ngắn mà người đã gầy như thế này thì không khiếp thế nào.

Nhưng lưng người vẫn thẳng tắp như một cây thương, vẻ tức giận ngập đầy trong đôi mắt đen như mực, ta cảm giác nếu như người nhắm mắt lại, người sẽ hoàn toàn biến mất trong không khí.

Ta như bị đẩy lên tận mây xanh rồi ném mạnh xuống dưới tận đáy biển sâu, ta cố ngoi lên, gọi người hết lần này đến lần khác, muốn ôm lấy người, nhưng không hề có tiếng gọi nào được phát ra, vòng tay ôm cứ xuyên qua người của người vô số lần, cho dù cố gắng thế nào cũng không chạm được vào người.

Ta mới nhớ ra, ta đã chết rồi.

Lúc này sư phụ lại đột nhiên gọi.

“Nguyệt nhi.”

“Sư phụ, chàng nhìn thấy ta?” ta mừng như điên bay tới trước mặt người, người chẳng có phản ứng gì, ánh mắt xuyên qua cơ thể ta.

Sau đó ta thấy vẻ mặt khiếp sợ của những người đứng sau lưng người, thậm chí có mấy người còn lao về trước.

Sư phụ không hề nhúc nhích.

Ta nhìn theo ánh mắt người, nhìn thấy hoàng đế Thế Tông đang ngồi trên ghế chột ngã nhào xuống đất ngay trước mặt ba quân. Sự tình không ai ngờ được này làm tất cả quân Liêu ngây người ra.

Tướng sĩ công thành đang hò hét xông lên, Gia Luật Thành Văn đứng chỗ tường thành cao nhất, vung thanh kiếm dài trong tay lên trời, ta nhìn thấy thi thể của mình được treo lên tường thành, vết máu chảy dài xuống bức tường thành xám xịt tạo thành những đường ngoằn ngoèo.

Từ Bình hét to: “Tiểu Nguyệt!”, mắt tròn lên như muốn nứt ra, nháy mắt mắt đã đỏ hoe.

Ta quên mất mình là linh hồn, không còn thân thể nữa, ta giơ tay muốn che ánh mắt sư phụ lại.

“Sư phụ, đừng nhìn, đừng nhìn mà.” Ta lặp lại một cách vô vọng.

Nhưng ánh mắt của người đã xuyên qua lòng bàn tay ta, xuyên qua chiến trường đỏ lửa, dừng lại trên thi thể kia.

Ta nghe phía sau người có vô số âm thanh, phản nộ, nguyên rủa, ghen ngạo, nhưng người vẫn bất động như trước, ngồi yên trên lưng ngựa, đứng trước mười vạn đại quân, lưng thẳng như thương. Chỉ có ta mới nhìn thấy ánh mắt tức giận của người giống như ngọn đèn cuối cùng trong căn phòng kia, tắt đi ánh sáng cuối cùng, làn khói nhẹ tan biến đi, chỉ còn lại tro tàn.

Ta nhìn người giơ tay lên, chậm rãi che lại vị trí nơi trái tim người, môi mím chặt, cổ họng nhấp nhô, như là đang cố gắng nhẫn nhịn nuốt ngược điều gì đó vào trong. Nhưng cuối cùng không thể chịu đựng được, một màu máu đỏ tràn ra bên khóe môi, người đưa tay lên che miệng, ho khan một tiếng rất nhỏ, giống như đó không phải là búng máu từ trong tim mình phun ra mà chỉ là ho khan vì gió.

Sự kinh hoàng như cơn sóng đồ ập xuống khiến ta cảm thấy hồn phách mình sắp bị tan ra.

Bên cạnh có người vọt lên, vẻ mặt Từ Bình đau đớn, giọng ghen không thành lời.

“Ta sẽ dẫn người đến đó ngay lập tức.”

Sư phụ quay lại, buông tay xuống, vết máu trên môi không còn chút dấu vết. Người quay đầu ngựa lại, ánh mắt đảo qua mặt mọi người đứng phía sau, ta nghe sư phụ lên tiếng, giọng vang xuyên thấu lòng người.

“Chưa có quân lệnh, chờ đã.”

Tất cả âm thanh biến mất, chỉ còn lại tiếng gió thổi phàn phật, tướng sĩ cúi đầu, đứng thẳng người lên.

Người muốn họ biết, bất kể chuyện gì xảy ra, trên chiến trường này, thống lĩnh của họ sẽ không nổi điên, sẽ không cuồng loạn lên, người và họ ở cùng một chỗ, họ có thể tin tưởng tuyệt đối, có thể dựa dẫm vào người.

Về bản thân người, người là Từ Tri Từ Bội Thu, người là tướng quân, là người đứng đầu ba quân, trên chiến trường này, người biết nhẫn nhịn, biết phải làm gì.

Cho dù, tìm người đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 88

Gia Luật Thành Văn thấy hoàng đế Thế Tông chết, giận dữ ngựa mất lên trời rồng to, một tay cầm lấy vương kỳ nhảy xuống tường thành, cửa thành mở ra, không thù nữa mà quyết định tấn công, dẫn binh đánh ra ngoài.

Gia Luật Thành Văn mang nỗi đau mất cha, dẫn toàn bộ quân tinh nhuệ mãnh liệt tấn công, trong phút chốc cửa thành máu thịt tung tóe, những tướng sĩ đang bao vây cổng thành bị đánh gục dưới sự tức giận ngập trời của hắn, thấy chất chống như núi, những cỗ xe bắn đá đồ nghiêng trên đất phát ra tiếng động âm ảm.

Đột nhiên trên chiến trường vang lên tiếng chiêng đồng, binh lính Trung Nguyên không địch lại Gia Luật Thành Văn vội vàng từ bỏ việc công thành, lui về phía sau. Phía chân trời chột có tiếng nổ rất lớn vang lên, to hơn cả tiếng sấm rền, Gia Luật Thành Văn theo bản năng ngừng đầu, những lính Liêu cười ngửa cũng ngược nhìn, bảy ngựa nhún chân ra, không cần biết người cưỡi chúng thế nào, quay đầu bỏ chạy như điên.

Nhưng tất cả đã không còn kịp nữa.

Nước lũ cuộn cuộn như hàng ngàn hàng vạn ngựa hoang đứt cương lao tới, nước từ khe hở vách núi bị nổ tung cuộn cuộn thoát ra.

Vòng phòng hộ ba mặt giáp núi, một mặt đối mặt với sông sau lưng là con đường duy nhất thông tới thượng kinh. Trước khi sư phụ dẫn quân công thành, người đã đến thượng nguồn sông, chặn dòng, thay đổi đường nước chảy. Bỗng tan cộng với mực nước dâng cao có thể làm vỡ đường đê chắn. Dòng nước lũ lạnh như băng ập vào thành với khí thế quét sạch trời đất, bao phủ, nghiền nát mọi thứ trên đường đi của nó, trong nháy mắt những lính Liêu bị nhấn chìm, tường thành phòng thủ kiên cố sụp đổ.

Trên vách đá, Ô Văn Đạp Tuyết phóng nhanh như bay, phi nước đại trên vách đá, ngân giáp lóe sáng trong bầu trời u ám, mang theo mười vạn đại quân lao về phía cổng thành đang bị trận lũ nhấn chìm, triển khai đợt tấn công hủy diệt cuối cùng.

Nước lũ làm sụp cửa thành, gió rít gào trên không trung, tướng sĩ đã chết nằm rải rác trên tường thành, binh lính bỏ chạy, đại quân theo dòng nước lũ đánh tới, chém chết những kẻ còn có hơi sức chống cự, dòng nước lũ xóa sổ đội quân, mở một con đường thẳng tới thượng kinh.

Trước đó hoàng đế Thế Tông bị độc phát mà chết, Gia Luật Thành Văn không rõ tung tích trong trận đại hồng thủy, tướng thủ thành may mắn còn sống quỳ xuống xin hàng, bị Võ Uy hầu treo lên trên cửa cung.

Tới bây giờ, đội quân tinh nhuệ của nước Liêu đã bị tiêu diệt, phòng tuyến cuối cùng của Thượng kinh đã bị phá vỡ.

Chạng vạng tối, sắc trời u ám, ta theo chân sư phụ đi vào thành lâu trống rỗng tràn ngập mùi máu tươi. Trên đất để một thi thể được phủ vải trắng, tấm vải trắng sạch sẽ tựa như không dính tí bụi nhỏ nào lại càng nổi bật trên nền đất loang lổ máu.

Mấy người đi theo sau sư phụ, Trần Khánh, Từ Bình, Trần Khánh bị thương, mặt đầy máu mà không lau, Từ Bình thì đang khóc. Huỳnh ấy là đàn ông, tuy không khóc thành tiếng nhưng mắt đỏ như chảy máu, khiến ta gần như không nhận ra huỳnh ấy. Ngay cả Ứng Nhi cũng ở đây, bụng nó được băng lại, hai chân bấu lấy tay Từ Bình, nghiêng đầu giấu mò vào vai huỳnh ấy.

Phượng Ca trong tay còn ôm hộp com, không ngừng nói Hầu gia, người ăn một chút đi, mấy ngày nay người không ăn gì rồi, ăn một chút thôi cũng được. Sau khi bị từ chối thì nghẹn ngào nói: “Nếu Tiểu Nguyệt còn sống, nhất định cô ấy không thích người thế này”, nói rồi thì bắt đầu khóc thất thanh.

Ta chưa thấy cậu nhóc nào khóc khó coi vậy, giọng nghẹn lại không nghe được gì, nước mắt nước mũi tèm lem, vai run bần bật, toàn bộ tòa thành đều vang vọng tiếng khóc của cậu ấy.

Rất lâu sau ta mới nghe tiếng sư phụ, trầm thấp mà rõ ràng.

“Mọi người ra ngoài đi, ta nói với Tiểu Nguyệt mấy lời.”

Không khí lạnh bao trùm khiến mọi vật như đóng băng. Không ai dám phát ra tiếng động, người này nhìn người kia, yên lặng lui ra ngoài. Phượng Ca khóc tới mức đi không nổi, tay còn ôm khư khư hộp đồ ăn, đi lao đảo dưng vào bản, rồi đâm sầm vào cửa. Từ Bình thấy vậy thì túm cổ áo cậu ta, đưa ra ngoài.

Trong thành yên tĩnh lại, chỉ còn ta với sư phụ.

... và thi thể của ta.

Người đi về phía trước hai bước, khom lưng, ngón tay thon dài chạm vào mảnh vải trắng bên cạnh.

Ánh mắt người trống rỗng làm lòng ta chết lặng. Ta cố gắng che thi thể mình lại, vô vọng lặp đi lặp lại.

“Sư phụ, đừng nhìn, ta ở đây, ta ở đây mà.”

Người không mở mảnh vải trắng lên, lui lại, tựa như chờ người dưới tấm vải trắng kia tự ngồi dậy.

Nhưng mà cuối cùng người không đợi được.

Người đứng cách ta mấy bước, nhẹ nhàng lên tiếng.

“Nguyệt nhi, sáng hôm đó nàng nói, “Thiếp sẽ quay về nhanh thôi.”

“Nhưng mà nàng nuốt lời.”

“Nàng không hề trở lại.”

“Từ hôm đó tới nay ta không ăn không ngủ, không phải là không muốn, mà là không thể.”

“Ta vẫn còn chút hy vọng xa vời.”

“Nhưng đó cũng chỉ là hy vọng xa vời.”

“Lúc ta ở bên vách đá, ta nhìn thấy nàng.”

“Ta gọi nàng, nàng liền biến mất.”

“Ta biết, là nàng đến nói lời tạm biệt với ta.”

Người gơ tay lên, giống như lúc ta thấy bên vách đá, chậm rãi che chỗ ngực nơi tim mình lại.

“Ta bảo vệ được thiên hạ, mà không giữ được trái tim mình.”

“Cho dù san bằng nước Liêu thì sao? Thiên hạ thái bình thì thế nào chứ? Chỗ này của ta, không có gì cả.”

Nói tới đây, cuối cùng người ngừng lại một lát, lấy tay che miệng, ho khan một tiếng rất nhẹ.

Người mở tay ra, cúi đầu nhìn thoáng qua.

Ta kinh hoàng tốt độ nhìn người, nhìn bàn tay nhuộm đầy máu tươi của người.

Người lại chẳng hề bận tâm, nắm tay lại, nói nhẹ nhàng.

“Cả đời ta nói là làm, duy nhất có một lần nuốt lời, đó là đối với nàng, cho nên trời trừng phạt ta.”

“Nhưng ông ấy trừng phạt sai người rồi.”

“Cũng không sai, đây là điều mà ta phải chịu.”

Người nói xong, thở ra một hơi dài, nhắm mắt lại.

Ta theo bản năng gơ tay đón lấy hai giọt nước mắt trong suốt, nhưng chúng xuyên qua tay ta rơi thẳng xuống đất, vỡ vụn ra thành từng mảnh nhỏ.

Ta kinh hãi, đau xót tốt độ, từ xưa đến nay chưa từng hối hận đến thế này.

Thân là người hành nghề y, hiểu rõ hơn ai hết, một đường hành quân không nghỉ, ngày đi đêm liên tiếp chiến đấu ác liệt, người còn không ăn không uống đã làm người cận kiệt sức lực, có thể đi đến tận đây tất cả là nhờ tinh thần chống đỡ, nhưng mà tinh thần đó đã hoàn toàn biến mất sau búng máu và hai giọt nước mắt người đã rơi lúc này.

Ta sai lắm rồi.

Ta đã cho là ta có khả năng chọn lựa điều tốt nhất.

Ta nghĩ là cho dù ta chết, hồn phách cũng có thể bầu bạn bên sư phụ.

Về phần sư phụ, trong lòng sư phụ chứa muôn dân thiên hạ, chứa vạn dặm biên cương, chứa thái bình thịnh thế, cho dù không có ta, người cũng sẽ sống tốt.

Nhưng mà ta sai lắm rồi.

Ta chỉ có sư phụ, sư phụ cũng chỉ có ta.

Lúc này đây, không cần người nói ra lời ta cũng hiểu được.

Ta chết, người cũng...

Không thể sống.

Chương 89

Ngoài cửa vang lên tiếng Từ Bình.

“Hầu gia, có người mang tin tức từ kinh thành tới.”

Sư phụ vẫn yên lặng nhìn thi thể bị tẩm vải trắng trùm lên, không nhúc nhích.

“Hầu gia? Người không sao chứ? Từ Bình vào được không?” giọng Từ Bình lo lắng.

Sư phụ xoay người đi ra cửa, đẩy cửa bước ra, khép cánh cửa sau lưng lại. Từ Bình đứng ngoài cửa, người đưa tin từ kinh thành tới đứng bên cạnh, Từ Bình nhìn sư phụ đi ra, vẻ mặt lo lắng mới hơi thả lỏng.

Người đưa tin không biết đã chạy bao nhiêu dặm đường, băng qua chiến trường, cả người lầy lội, vết máu khô dính trên áo thành những vệt sẫm màu nhưng vẫn nhận ra được.

Quả nhiên là Văn Kỳ, Văn đại nhân.

Giương mặt quen thuộc này làm ta ngay lập tức nhớ đến đêm quốc tang, cho dù ta chỉ là một hồn phách thì vẫn cảm thấy lạnh lẽo, phải đến gần sư phụ hơn chút nữa.

“Võ Uy hầu khỏe mạnh, truyền khẩu dụ của Hoàng thượng, Hoàng thượng ở kinh đô nhận được tin báo vô cùng vui mừng, đã ngự giá xuất chinh, tự thân tới chiến trường gặp gỡ Hầu gia.”

Ta thật sự muốn mừng to vào mặt hắn, con mắt nào của hắn thấy sư phụ ta mạnh khỏe!

Sư phụ nói: “Không biết Hoàng thượng đã ngự giá đến đâu?”

Văn Kỳ ngẩng đầu: “Xa giá đang trên đường, ít ngày nữa có thể đến nơi.”

Có người đi lên trên thành lầu, Trần Khánh tự mình áp giải một người đàn ông, nhìn thấy Văn Kỳ trên thành thì dừng chân.

Ta đã quá sợ hãi nên cho dù biết là sư phụ không có cảm giác, vẫn giang tay ôm lấy người.

Trần Khánh áp giải lên — là Quý tiên sinh!

Hai mắt Từ Bình đỏ ngầu, nghiêng rặng nghiêng lợi, sắc mặt sư phụ cực kỳ nặng nề, chậm rãi lên tiếng.

“Từ Bình, đưa Văn đại nhân đến doanh trại nghỉ ngơi.”

Từ Bình: “Vâng” rồi đi tới bên cạnh Văn Kỳ. Văn Kỳ là người bên cạnh Từ Cẩm, luôn thức thòi, thông thả nói: “Vây Văn Kỳ lui trước.” Nói rồi quay người đi, khi đi ngang qua Quý tiên sinh thì liếc mắt một cái, nhưng trời tối đen, bóng đêm bao trùm lên tất cả mọi thứ đều không rõ ràng.

Tiếng sấm ầm ầm vang trong không trung, bầu trời tối đen như mực bị những tia chớp rạch ngang xé nát, trời đất chấn động, mưa to như trút nước, tẩy sạch những vết máu, những vết tích do trận lũ tạo thành.

Ta lại theo sư phụ trở vào trong, Quý tiên sinh bị trời hai tay hai chân, Trần Khánh vẫn giữ ông như trước.

“Quý tiên sinh.” Sư phụ gọi, giọng rất thấp.

Quý tiên sinh ho một tiếng, chậm rãi nói: “Bội Thu, ta có mấy lời muốn nói với ngươi, nếu không gặp ngươi thì sẽ không còn cơ hội.”

“Đem hân ta treo lên tường thành.” Trần Khánh từ xưa đến nay luôn trầm lặng ít lời mở miệng, từng chữ nặng nề.

Có tiếng bước chân, Từ Bình vội vã chạy trở về, chỉ đi một lát mà người huynh ấy ướt đầm, đi tới bên cạnh Trần Khánh, mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Quý tiên sinh.

Sư phụ không nói gì, Quý tiên sinh lại mở miệng, giọng vẫn bình tĩnh.

“Ta tự mình tới đây.”

“Cảm tạ!” Ông... này...” Từ Bình rống lên, trừng mắt căm tức, nhưng đối diện với gương mặt mình đã từng tôn trọng, thân thiết như vậy, không thể nào nói được tròn câu.

Ta thông cảm nhìn Từ Bình, nghĩ huynh ấy cũng giống ta vậy. Cho dù ta biết người này đã làm ta rơi vào trong tay giặc, rơi vào cánh vạ kiếp bất phục, nhưng khi đối mặt với ông ấy, ta cũng không thể hận được.

Sư phụ nhìn Quý tiên sinh, ánh mắt nặng trĩu, lát sau nói: “Các người đi ra ngoài một lát.”

“Hầu gia!”

“Đi ra ngoài đi.”

Giọng vẫn trầm thấp, không nặng nề mà làm hai người đàn ông mới từ chiến trường như địa ngục trở về kia đồng thời lui ra.

Cửa lớn mở ra, đêm đã khuya, ngoài thành lầu tối đen, mưa to tầm tã, trận lũ bên ngoài chưa hết, mưa to bên trong thành như thác nước, ập vào trong tai chỉ nghe tiếng trời đất gầm rú.

Từ Bình và Trần Khánh không đi xa, dừng chân ngay tại cửa, yên lặng đứng chờ trong mưa. Mãn đêm như mực, ta không nhìn thấy mặt họ, nhưng hai bóng dáng mờ mờ trong mưa to không hề động đậy, tựa như mình là hai cây cột trong mưa.

Gió mạnh mang mưa rào rạt thổi vào phòng, hất lên lưng Quý tiên sinh, phủ lên chân sư phụ. Sư phụ cúi người ôm lấy thi thể ta, thân nhiên đưa lưng lộ trước mặt Quý tiên sinh, không hề sợ ông ta đột nhiên ra tay ám sát người.

Không chỉ ta hoảng hốt mà Từ Bình và Trần Khánh đứng ngoài cửa đã đồng thời bước vào một bước.

“Đóng cửa.” sư phụ ôm thi thể ta, vẫn giọng nói đó, không dao động, không cao giọng.

Từ Bình và Trần Khánh liếc nhìn nhau, mặt lại hơi bối rối.

Đóng cửa lại hay là cứ liều vọt vào bão vệ?

Ta cảm thấy khoảnh khắc chỉ trong nháy mắt này lòng họ chắc chắn đấu tranh dữ dội. Nhưng ánh mắt trầm lặng của sư phụ làm họ cúi đầu, ở đây, người là người đứng đầu, ý chí của người quyết định tất cả.

Cánh cửa nặng nề từ từ khép lại, mưa to gió lớn bị ngăn ở bên ngoài biến thành những âm thanh bị đè nén khiến lòng người càng bị bách.

Quý tiên sinh vẫn đứng đó, ánh mắt dừng nơi tấm vải trắng che thi thể trong tay sư phụ, tay chân bị trói chặt có vẻ không được thoải mái.

Nhưng lời nói ông ấy vẫn rõ ràng, trật tự như thường.

Ông nói: “Bội Thu, ta biết lòng ngươi đau khổ.” Nói xong thì ho một tiếng.

Sư phụ im lặng nhìn ông, cũng không thả thi thể xuống.

“Ta cũng biết ngươi hận ta.”

Sư phụ lại im lặng trong chốc lát, cuối cùng hỏi ra hai chữ:

“Vì sao?”

Ta ở bên cạnh vô cùng lo lắng, cứ cảm thấy người ôm thi thể này như đang giữ một thứ không rõ ràng nhất, cũng không quan tâm thi thể đó vốn chính là ta, chỉ muốn người vứt nó xuống đất.

Quý tiên sinh lại ho: “Trên đời này biết cha ta là người Liêu chỉ có Từ lão tướng quân và ngươi, cha con hai người nhiều năm qua tin tưởng, kính trọng ta, ta vẫn rất cảm kích.”

Ta kinh ngạc, sư phụ và cha người đã sớm biết Quý tiên sinh là người Liêu, vì sao họ vẫn giữ ông ấy ở bên mình, còn muốn để ông ấy làm quân sư?

“Từ rất lâu rồi, cha ta nói với ta, người tuy là người Liêu nhưng hận nước Liêu tận xương tủy, suốt đời chỉ có ước nguyện là tiêu diệt nước Liêu.”

Quý tiên sinh gật đầu không hề do dự.

“Phải, nếu không phải đám binh lính lang sói đó hàng năm kéo sang bắt người cướp của, không chuyện ác nào không làm, mẹ ta sao lại rơi vào cảnh tự sát thể lương như vậy. Về phần cha ta, uống phí một đời làm nam nhân, chiếm một người phụ nữ mà không bảo vệ được người, không thể cứu người khỏi cảnh đầu sỏ lừa bịp, cuối cùng còn giết sạch người nhà người đó để hả giận. Ông ta đưa ta về nước Liêu, lại không thêm quan tâm ta, để đám thể thiếp đó khi dễ coi thường ta, nếu ta không trốn khỏi vương phủ thì chắc đã bị họ hại chết. Loại người vô trách nhiệm, không có năng lực này thật đáng giận, sao xứng đáng làm chồng, làm cha?”

Quý tiên sinh nghiêng răng nói từng chữ, ta nghe được sự thể lương trong từng lời, lại tiến tới dựa sát vào sư phụ thêm chút nữa.

Thì ra sư phụ vẫn biết ông ấy có liên hệ với nước Liêu, nhưng liên hệ này là làm vì để tiêu diệt nước Liêu, Quý tiên sinh có thể che giấu thật kỹ suốt nhiều năm như vậy.

Ông ấy nói đến đây thì ngừng lên nhìn sư phụ, vẻ mặt kích động: “Bội Thu, vòng phòng hộ đã phá, hoàng đế Thế Tông với Gia Luật Thành Văn đã chết, nắm giữ thượng kinh như lấy đồ trong túi. Trận chiến này, người nhất định có thể lưu danh sử sách, là điều mà ta mong muốn cả đời, cho dù chết cũng nhắm mắt.”

Sư phụ cũng không đáp lại lời ông ấy, chỉ nhắm mắt nói từng chữ một: “Là Hoàng thượng muốn ông làm vậy?”

Quý tiên sinh đột nhiên trầm lặng.

Ta nghe đến đó thì cả hồn phách đều lạnh toát, thân thể khẽ sát sư phụ, hai tay ôm lấy người trong vô vọng, trước mắt chỉ còn bóng lưng màu vàng kia, tất cả mọi việc trên thế gian này đều hóa thành hạt bụi.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 90: Kết cục 1

“Quý tiên sinh, trả lời ta đi.”

Quý tiên sinh ngược mắt lên, nói: “Nếu ta tới gặp ngươi thì sẽ không giấu diếm nữa, Bội Thu, ngươi đã là đèn cạn dầu, đừng giữ cô ấy nữa, buông cô ấy ra đi, những gì ngươi muốn biết, ta sẽ nói cho ngươi nghe từng chuyện một.”

Sư phụ vẫn chưa thả thi thể xuống, mà đem “ta” nhẹ nhàng để lên bực đá trong tòa thành, bực đá hẹp dài, người đứng trước che chở như thể sợ “ta” bị ngã xuống dưới.

Cho dù thế nào, cuối cùng người đã buông thi thể xuống.

Quý tiên sinh nói: “Biết cha ta là người Liêu, trừ cha con ngươi ra, còn có tiên đế và Hoàng thượng.”

Sư phụ nhìn ông ấy, ánh mắt lạnh băng sắc như đao kiếm: “Trận chiến Ngọc Môn quan, là tiên đế muốn ông mang mẫu thân ta đi, đúng không?”

Quý tiên sinh im lặng, lát sau mới nói: “Điều mong đợi của ta đã xong, đợi ta nói xong, ngươi có thể giết ta.”

Sư phụ không đáp, chỉ nói: “Tiên đế kiêng dè phụ thân ta đã lâu, trận chiến ấy, các người lấy mẫu thân ta ra ép ông ấy, ông ấy có đầu hàng hay không thì các ngươi cũng muốn ông ấy chết.”

“Không!” Quý tiên sinh quả quyết: “Tiên đế thật sự chỉ muốn biết phụ thân ngươi có trung thành với đất nước hay không thôi.”

“Hắn không tin ông ấy!” sư phụ lắc đầu, không dùng từ tôn kính khi nói tới tiên đế, chỉ dùng một chữ “hắn”.

Ngừng một lát, lại nói: “Mà Từ Cẩm, không tin ta.”

Người cũng không gọi Hoàng thượng, bây giờ chỉ còn có “Từ Cẩm”.

“Đó là vì ngươi không muốn chiến đấu, vì một người phụ nữ mà ngươi đem tất cả kỳ vọng của đất nước này ném đi, ngươi và phụ thân ngươi giống nhau, tuy là chiến tướng mà lại có lòng riêng.”

Sư phụ nhìn về phương xa, giọng trống rỗng: “Ta đã lĩnh chỉ, làm sao mà không chiến đấu chứ?”

“Phải, nhưng sau khi giành lại Nhạn Môn quan thì sao?”

Nếu ta còn sống, chắc sẽ vì cuộc đối thoại đẫm máu này mà rơi lệ, đáng tiếc ta không còn nước mắt để rơi.

Quả nhiên là hấn.

Ta nhớ tới đáng về Từ Cẩm quỳ trong vũng máu, mặt lạnh như băng, tách tay ta khỏi người ông lão đang hấp hối đó, lòng bàn tay, ngón tay vững vàng không hề có chút dao động.

Gia Luật Thành Văn nghĩ là hấn cái đặt Quý tiên sinh vào Trung Nguyên, thật ra không phải.

Sư phụ nghĩ Quý tiên sinh là thanh kiếm chống lại nước Liêu, thật ra cũng không phải.

Hóa ra tận trên cao có bàn tay vô hình rơi xuống, sắp xếp mọi thứ.

Vốn dĩ ta cứ cảm thấy Từ Cẩm đi lên ngôi vị hoàng đế chỉ vì buộc phải lựa chọn giữa hai con đường sống – chết. Nhưng hiện giờ nghĩ lại, tâm tư hần sâu tới mức nào, thù đoạn của hần tàn nhẫn tới mức ta không thể nào tưởng tượng nổi, cho dù không cần cứ, quả hoang đường, hoặc là tình huống lộ ra những chân tình, cũng chỉ là khẩu Phật tâm xà, vẩn cở này, hần mới là người thao túng cuối cùng.

Trên đời này, con đường đi của hoàng đế luôn là con đường nguy hiểm, một bên là vách núi, một bên là vực sâu không đáy, cuối con đường tuy có ngai vàng lờng lộng, nhưng mỗi bước đi sai là thịt nát xương tan, đầu phải ai cũng có thể đi đến cuối đường mà ngồi lên đó.

Từ Cẩm không chỉ muốn giành lại Nhạn Môn quan, cũng không chỉ muốn tiêu diệt tai họa ngầm là Đại hoàng tử phản bội, hần nhìn xa trông rộng hơn ai hết, hần muốn diệt sạch kẻ thù lân cận, đem mối nguy hiểm tồn tại suốt bao năm qua quy về một mối dưới quyền của hần.

Về phần người duy nhất mà hần từng xem là tri kỷ, là bằng hữu, một người võ tướng mà lòng dân hướng về lại cứ muốn rời đi thì không thể giữ lại. Hần có thể lật tay cho người đó sống, úp tay là chết. Người đó lập lại vận mệnh của phụ thân mình, tất cả là do người đó lựa chọn.

“Phàm là thiên tử, lấy xã tắc làm trọng, sao có thể xem là may mắn?”

“Có chứ.” Quý tiên sinh ngẩng lên.

Sư phụ cất tiếng lạnh băng, mặt mũi: “Ta sẽ không giết ông, Văn Kỳ tới đây là đón ông về, trở về nói với Từ Cẩm, nỗi khổ tâm của hần và tiên đế, nhà họ Từ chúng ta hiểu.”

“...”

“Truyền lời giúp ta, Từ Trì sinh ra trong chiến trường, chết cũng chết trong chiến trường, để cho hần yên tâm.”

Sư phụ nói xong những lời cuối cùng, quay người ôm lấy thi thể ta, không nhìn Quý tiên sinh, người phải rời đi.

Cây đuốc duy nhất trên tường đột nhiên tắt ngấm, bóng dáng sư phụ ngay lập tức bị bóng đêm bao trùm như vĩnh viễn biến mất.

Ta kinh hoàng, quên mất mình không có thân thể, liều mạng kéo tay người, muốn đưa người trở lại.

“Bội Thu!” tiếng xích sắt vang lên, Quý tiên sinh bước lên trước, giọng vội vàng: “Đừng đi, ta chưa nói xong.”

Không có tiếng đáp lại, không có tiếng bước chân.

Ta không nhìn thấy người, người biến mất ở nơi mà dù là hồn phách ta cũng không thể tìm thấy. Ta hoảng sợ nhìn Quý tiên sinh, ta không có thật nhưng ông ấy còn sống, có thể giữ lấy sư phụ, trong tòa thành tối đen u ám này, chỉ có ông ấy đang còn sống.

Quý tiên sinh không làm như điều ta mong muốn là đưa tay giữ người lại, nhưng ông nói rất nhanh.

“Bội Thu, ngươi không muốn biết Tiểu Nguyệt chết thế nào à?”

“Tiểu Nguyệt là bị hạ độc, Gia Luật Thành Văn muốn bắt cô ấy giải độc trên người hoàng đế Thế Tông. Cô ấy đã từng giải độc thành công cho Vương giám quân, cũng cứu được người khi bị trúng loại độc rắn tương tự.”

“Hoàng đế Thế Tông bắt cô ấy ra thử thuốc giải, nếu cô ấy cứu ông ta, thì có thể không chết.”

“Nhưng mà cô ấy không làm, cô ấy biết cho dù mình sống, hoàng đế Thế Tông cũng sẽ dùng cô ấy mà ép người lui binh.”

“Cho nên cô ấy sử dụng loại thuốc giải chưa hoàn chỉnh, hạ độc hoàng đế Thế Tông lẫn bản thân mình.”

“Bởi vì cô ấy mà hoàng đế Thế Tông mới có thể chết bất đắc kỳ tử trên tường thành, cô ấy anh dũng như vậy, ngươi không muốn để người trong thiên hạ biết sao? Ngươi cũng không thể để cô ấy hy sinh oan uổng chứ?”

Tiếng sư phụ truyền tới trong bóng đêm cực kỳ trầm lắng.

“Thì ra là vậy.”

Lần theo âm thanh này, cuối cùng ta có thể nhìn xuyên bóng đêm nhìn thấy sư phụ, thực ra người cách ta không xa, lưng tựa trên tường, bộ giáp sắt cọ vào tường phát ra tiếng vang cực nhỏ, tay vẫn ôm khư khư thi thể kia không hề buông tay.

“Nguyệt nhi.”

Người đột nhiên gọi ta.

“Sư phụ, ta ở đây, ta đang ở đây.” Ta lấy hết sức lực đáp lại người, cổ sức lời thì thể kia ra khỏi tay người.

Người lại nhìn thi thể kia, cười đau xót.

“Thì ra là vậy.”

“Chiến sĩ giữ biên cương, tướng quân chết vì xã tắc... ta vẫn tưởng ta không thể buông tay.”

“...”

“Thì ra là nàng hoàn thành thay cho ta.”

“Bội Thu!” Quý tiên sinh cũng thấy không ổn, bắt đầu sờ soạng tìm kiếm trong bóng đêm.

“Nhưng nàng chưa bao giờ hỏi ta, ta có muốn được thành toàn như vậy hay không.”

Người đột ngột ngẩng lên, ánh mắt nhìn xuyên qua về nơi hư vô, nhìn tới ánh mắt ta, ta cảm nhận được nỗi đau khổ cực độ. Nỗi đau khổ này đến ta chỉ là hồn phách mà có thể cảm nhận được, cũng khiến cho hồn phách ta không thể nào chịu đựng nổi, sự đau đớn khiến ta như vỡ vụn, tầm nhìn bắt đầu trở nên mơ hồ.

Ngay cả hồn phách cũng biến mất sao?

Hóa ra ta đã sai lầm nặng nề như vậy, sai đến mức ngay cả ông trời cũng không muốn cho ta lưu lại hồn phách ở lại bên sư phụ.

Quý tiên sinh lại nói gì đó, nhưng ta không còn nghe được, hồn phách đã tan biến, ta muốn nhìn sư phụ thêm một lần, gần người thêm một chút lần cuối cùng, nhưng bóng tối như gió cuốn bay bụi bặm, đưa ta vào khoảng không vô tận.

Khuê nguyên năm thứ ba, Võ Uy hầu trong người mang bệnh, dẫn mười vạn đại quân đoạt lại Nhạn Môn quan. Sau khi giành lại Nhạn Môn quan thì tiếp tục tiến quân qua hàng loạt thành trì, tiến thẳng tới thượng kinh. Chặn dòng trên thượng nguồn, dẫn nước lũ xuống công phá vòng phòng hộ, chỉ trong một ngày đã tiến công đến phòng tuyến cuối cùng nước Liêu, tiêu diệt đội quân tinh nhuệ.

Đêm công thành đó, Võ Uy hầu mang mấy vạn kỵ binh suốt đêm lao tới thượng kinh, tin xấu liên tục truyền về kinh thành nước Liêu, sự hoảng loạn bao trùm. Võ Uy hầu đích thân dẫn đầu đoàn quân như bóng ma xông thẳng tới, mấy vạn cung sắt phát ra tiếng kinh thiên động địa, những mũi tên sắc nhọn dính thư chiêu hàng trắng được tẩm dầu bay rào rạt vào giữa kinh thành.

Tướng sĩ nước Liêu còn sót lại trên tường thành ứng chiến, đợt tên thứ hai là những mũi tên lửa lại được bắn vào trong thành. Những bức thư chiêu hàng tẩm dầu nổi trên mặt nước, theo nước mưa chảy tràn khắp nơi. Bốn bề là nước, những mũi lửa đã biến cả kinh thành thành biển lửa.

Lửa tới bất ngờ khiến những binh lính còn sót lại hoàn toàn tan rã, hoàng đế Thế Tông và chủ tướng đã chết, quân Hán hò hét, khí thế dồi non lấp bể, đội quân tiên phong đang công phá cửa cung. Các phi tần dưới sự dẫn đầu của Hoàng hậu tự sát trong cung, mấy ngàn cấm vệ quân che chở mấy hoàng tử nhỏ tuổi còn sót lại chạy ra cửa nam, phó tướng Thẩm Thác đuổi sát theo sau đến tận vách đá, tiêu diệt toàn bộ lính cấm vệ quân còn sót lại.

Kinh thành nước Liêu bị phá, nước Liêu bị tiêu diệt hoàn toàn, mà Võ Uy hầu cũng chiến đấu đến kiệt sức mà chết giữa núi thi thể xung quanh. Người cầm kích đứng sừng sững giữa trời, hàng trăm tử sĩ nước Liêu không ai dám đến gần.

Sau khi phá thành, quân Hán thu nhặt các tướng sĩ chết trận, thi thể Võ Uy hầu được nâng vào thành. Bầu trời mây vẫn vũ, gió rít gào giận dữ, dòng sông xa xa sóng dâng cuộn cuộn. Quân Hán không ai không đau thương rơi lệ, tiếng khóc xé trời xanh cách trăm dặm vẫn còn nghe thấy. Những tù binh nước Liêu cũng vì sự dũng đảm phi thường của Từ Trì mà lộ vẻ xúc động.

Vì phòng ngừa dịch bệnh, theo thông lệ thì không được lưu lại thi thể trên chiến trường, thi thể Võ Uy hầu cùng chiến sĩ tử trận đều được hỏa táng. Sau khi Khuê Nguyên đế đích thân tới thượng kinh thì đã ôm hũ tro cốt mà khóc rất lâu. Sau đó truy phong Võ Uy hầu là Liêu quốc công, lấy nghi lễ hoàng gia để chôn cất. Xây dựng đền thờ Trung Hiếu Nghĩa ngay tại Nhạn Môn quan, hàng năm hương khói.

Từ gia một nhà trung liệt, chấm dứt từ đó, Từ Trì theo quân từ thời niên thiếu, chinh chiến nhiều năm, dụng binh như thần, trị quân mặc dù nghiêm nhưng luôn làm gương cho tướng sĩ mỗi khi ra trận, mang bệnh xuất chinh, cúc cung tận tụy, cuối cùng chết giữa sa trường. Tin tức truyền về nước, ai cũng đau lòng thương tiếc, vạn dân cùng khóc, dân chúng tự lập bàn thờ trong nhà nhang khói cho người. Đền thờ Trung Hiếu Nghĩa họ Từ ở Nhạn Môn quan kia hàng năm hương khói phồn thịnh.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 91: Kết cục (phần cuối)

Một năm sau...

Đền thờ “Trung Hiếu Nghĩa” họ Từ ngoài Nhạn Môn quan cực kỳ náo nhiệt. Trước ngày giỗ Từ tướng quân, mọi người chen chúc xếp hàng đến dâng hương làm con đường núi nhỏ chật cứng.

Ta với sư phụ vất vả lắm mới chen được vào cửa, mới đi tới bên lư hương đã bị khói hun ho sặc sụa, trợn mắt há miệng nhìn bà lão bên cạnh cầm bó nhang to đang loay hoay tìm chỗ trống trên lư hương để cắm vào.

“Bà ơi, nhang này cũng...” ta hơi do dự, nói khéo, “Hình như hơi nhiều thì phải?”

Vừa nói xong thì bị bà lão liếc cho một cái.

“Cô gái nhỏ như ngươi thì biết gì chứ? Đền đây thì phải có lòng thành! Từ tướng quân mới phù hộ cho, đi đi đi, đừng phiền ta cầu công danh cho con.”

“Cầu công danh? Cái này cũng được ạ?” Ta giật mình, ngạc nhiên nhìn người đàn ông cao lớn đứng bên cạnh ta.

“Linh! Từ tướng quân cầu cái gì cũng linh! Lão Vương nhà đối diện ta cầu cháu trai còn được đấy.”

Ta lại quay đầu nhìn qua: “Sư phụ...”

Sau đó bị lời đi.

Bên trong từ đường, mắt ta càng mở to hơn, tay run run chỉ vào bức tượng trong điện thờ, giọng riu riu.

“Tượng này sao mà...”

Bên cạnh có người nhìn thấy động tác của ta lập tức nổi giận.

“Này! Mau bỏ tay xuống.” Nói rồi còn giơ tay đánh lên tay ta.

“Chát”, nhưng không đánh trúng tay ta đang bắt kính chỉ vào pho tượng.

Người đàn ông luôn ở bên cạnh ta giờ tay lên đỡ, người đó đánh xuống như đánh vào bức tường sắt, tay đỏ bầm, hít sâu một hơi rồi phẩy tay lia lịa, đang định ngẩng lên mắng ta thì sư phụ đã kéo ta ra phía sau, hàng mày cau lại.

“Xin lỗi, nàng ấy không hiểu chuyện, chúng ta đi.”

Nói rồi thì kéo ta đi luôn, bỏ lại người đàn ông thô kệch đứng đó. Ta bị sư phụ kéo tới cửa, không kiềm được mà quay lại nhìn, thấy có một người phụ nữ đi tới bên cạnh ông ta.

“Làm gì vậy, đứng chờ người cả buổi trời bên ngoài.”

“Chị dâu...” người đó lắp bắp: “Vừa rồi hình như đệ thấy Từ tướng quân hiển linh...”

Giọng nói người đó rất lớn, ta ở gần cửa còn nghe thấy.

Bước chân sư phụ lập tức đi rất nhanh, ta gần như phải chạy mới theo kịp người. Chúng ta vất vả chen ngược dòng người xuống núi, ta mệt tới mức thở phì phò.

“Sư, sư phụ, chàng đi nhanh quá, ta, ta chạy hết nổi rồi.”

Chúng ta đã đi vào đường núi vắng vẻ, cuối cùng sư phụ cũng ngừng lại.

“Mới vậy đã chạy hết nổi? Xem ra là rèn luyện chưa đủ, về nhà phải tập thêm nữa.”

“Hả! Còn phải tập thêm nữa hả?” ta đau khổ kêu lên, chân mềm nhũn.

Thật ra chỉ là làm nũng, có thể nhìn thấy sư phụ đứng bình an khỏe mạnh trước mặt ta, đừng nói tới chuyện chạy nhũn chân, chạy tới gãy chân ta cũng chịu.

Một năm trước khi ta tỉnh lại, sư phụ vẫn đang vật lộn bên bờ sinh tử, thời gian mê man mỗi ngày nhiều hơn thời gian tỉnh. Thỉnh thoảng tỉnh lại nói với ta vài câu, nói rồi lại nhắm mắt im lìm. Ngày ngày ta vẫn bên giường không rời người một bước, chỉ sợ người ngủ mãi không tỉnh dậy nữa.

Sau khi Từ Bình đưa sư tổ tới, ta nủ tay áo sư tổ nước mắt lưng tròng kể lại tình hình sư phụ. Sư phụ đã uống thuốc trong chiếc nhẫn để già chết. Sau khi Quý tiên sinh bắt ta đi đã lấy nó trên người ta, rồi đưa lại

cho sư phụ.

Sư tổ hừ hừ: “Hắn ta vậy mà biết nhìn hàng đây.”

Ta nghĩ tới Quý tiên sinh, lòng vẫn buồn: “Ông ấy đã cứu con.”

“Cứu bằng cách nào?”

“Độc rắn đó là do Quý tiên sinh nghiên cứu ra, trên đời này chỉ có ông ấy mới biết thuốc giải độc. Ông ấy ném thử thuốc con chế tạo, biết con muốn làm gì nên sau khi con bị độc phát, ông ấy nhân cơ hội mọi thứ đang hỗn loạn mà trao thi thể con mang đi. Thi thể đã trao kia bị treo lên tường thành, còn con thì được ông ấy cho uống thuốc giải, rồi còn đem con về trả cho sư phụ...”

Ta không nói cho bất kỳ ai, lúc đó ta nghĩ mình đã chết thật, hồn phách đã thật sự bay ra, theo chân sư phụ. Mãi tới khi thuốc giải độc có tác dụng hồn phách mới quay về cơ thể.

Sư phụ cũng không nhắc tới ngày đó, ta cũng xem như không có chuyện gì, chưa từng nhìn thấy người tuyệt vọng đến nôn ra máu, chưa từng nhìn thấy người đối diện với thi thể ta mà rơi nước mắt, chưa từng nhìn thấy ánh mắt người trống rỗng, tâm như tro tàn. Nếu sư phụ không muốn ta biết, ta sẽ xem như ngày đó vĩnh viễn chưa từng có, không bao giờ nhớ lại nó.

Sư tổ nổi giận vênh râu trừng mắt: “Trên đời này chỉ có hắn là có thuốc giải độc rắn đó? Bảo hắn ra đây khua tay múa chân với ta, sư tổ còn có thần lân băng, đại bàng độc, có...”

Ta buồn bã lắc đầu: “Không, sư tổ, ông ấy đã tự sát trước mặt sư phụ, ông ấy mất rồi.”

Sư tổ: “...”

Ta không biết nên nói Quý tiên sinh là người thế nào, ta cũng không muốn tự hỏi mình thật sự hận hay thương ông ấy, việc ông ấy làm cả đời đều vì tâm nguyện của mình. Ông ấy lựa chọn con đường gian nan mà không ai có thể hiểu được, nhưng cuối cùng ông ấy đã thành công, đúng như lời ông ấy đã nói, tâm nguyện đời này đã thành, chết không hối tiếc.

Ông ấy không hận cha con sư phụ, thậm chí tôn kính họ, trước khi chết, ông dốc hết sức mình ra để đền bù. Khoảnh khắc ta sống lại nhìn thấy sư phụ, ta cảm thấy mình hoàn toàn tha thứ cho ông ấy.

Nhưng sư tổ không tha thứ cho ta, người trừng mắt nhìn ta chăm chăm một lát rồi nói, con có biết Từ Tri nó làm gì không? Nó đang tự làm cạn kiệt hết sức lực của mình! Con thấy nó thế nào chứ? Con đó, vô dụng quá. Còn theo ta nín áo khóc lóc kể lể hà? Biết cái gì kêu là khổ không? Khó tức là bên trong rỗng không, khô héo đó. Giống như một cái cây rỗng ruột, rồi tới lúc chỉ cần một đũa bé cũng có thể làm đổ nó.”

Ta rung rung: “Con đã cố gắng bồi dưỡng cho sư phụ rồi.”

Sư tổ không hề có ý an ủi ta, thấy ta khóc còn mắng, khóc có lợi ích gì? Mau đi lấy được liệu tới đây, tiếp tục tắm bổ cho nó!

Cứ thế, ngày bỏ đêm bỏ, tầm một tháng sau thì sư phụ mới có thể xuống giường. Chúng ta không rời khỏi nước Liêu, trú trong núi yên tĩnh không một bóng người. Sư tổ ra lệnh muốn sư phụ đi lên đi xuống núi, đi không nổi cũng phải đi, không được nằm một chỗ.

Mới đầu sư phụ đi vài bước đã không nổi, Từ Bình phải đỡ nhưng sư tổ không cho. Ta đau lòng lại muốn khóc, muốn xông lên chống sư phụ đi, nhưng sư phụ không đồng ý, người cứ cắn răng kiên trì, cuối cùng cũng đi lại bình thường.

Cứ vậy mà ngày qua ngày, dựa vào sự cố gắng của sư tổ và ta, cộng với núi sâu này có vô số thảo dược quý hiếm, có Từ Bình và Ưng nhi hợp tác ăn ý lấy được nhiều túi mật gấu, cuối cùng sư phụ đã dần bình phục, càng ngày sức khỏe người càng tốt hơn, tới mức thủ dữ trên núi cũng chẳng còn mấy con vì bị người với Từ Bình săn.

Sư tổ rất hài lòng, nói làm thợ săn cũng có tiền, chỉ bán da lông thú cũng đủ rồi. Sau này người trông chờ chúng ta nuôi, chỉ cần ăn rồi lại nằm thôi.

Sư phụ gạt đầu cười, nói: “Con mong còn không được.”

Sư tổ liếc ta một cái, ta lập tức đứng dậy: “Sư tổ yên tâm, trong nhà còn thỏ đang cấp đông, con mang đi kho tàu cho người.”

Sư tổ cười ha ha mãn nguyện.

Từ Bình cũng rất hài lòng với cuộc sống trong núi này, còn nở ra một đóa hoa đào. Cô gái ấy là con gái của một người nuôi ngựa dưới chân núi. Mái tóc đen dài, mặt tựa hoa đào, mà tên cô ấy cũng là Hoa Đào. Từ Bình và cô ấy ở cùng nhau thì không biết nói gì, chỉ cười ngây ngô.

Sư tổ nói rất tốt, chuyện này coi như đã quyết định như vậy đi. Sư phụ thì nói Từ Bình còn cha, không thể thay ông ấy quyết định được. May mà có Ưng nhi gửi tin gấp cho Từ quân gia. Từ quân gia tới rất nhanh, khi lên núi gặp sư phụ, ông ôm chân sư phụ mà khóc, bảo là dù trước đó có tin tức rồi ông vẫn không thể an lòng, bây giờ thực sự nhìn thấy sư phụ không sao thì ông mới yên tâm, nếu không thì ông có chết cũng không có mặt mũi xuống suối vàng gặp tướng quân với phu nhân.

Sư tổ ở bên cạnh vỗ vai Từ Bình: “Đồ đệ của ta đúng là của quý, người nhìn cha người xem, nhìn thấy nó thì tôi con cháu cũng quên luôn, thấy ghen tị không?”

Từ Bình ở với sư tổ một thời gian lâu cũng đã quen, nghe xong cười hi hi, lắc đầu: “Không ganh, cha con rất vui, con cũng vui.”

Từ Bình cưới vợ, Từ quân gia không trở về nữa, người trên núi càng ngày càng nhiều. May là rừng cũng chẳng khác gì, cây nhiều gỗ nhiều, muốn dựng bao nhiêu phòng cũng được. Sau khi Từ quân gia ở lại thì bắt đầu suy nghĩ muốn ôm cháu nội, cả ngày kéo con trai nói chuyện tâm tình. Hai ngày sau, sư tổ cũng tới tìm ta, mở miệng ra là nói xa gần.

“Nguyệt nhi, con nói thân thể Từ Tri tốt rồi, sao con không chịu cố gắng một chút chứ.”

Ta nghe không hiểu nên lơ ngơ đáp: “Con rất cố gắng mà, mỗi ngày đều sắc thuốc bổ cho sư phụ uống mà.”

Sư tổ hận “rèn sắt không thành thép”, dậm chân: “Được rồi, hôm nay thuốc bổ đó để ta sắc!”

Đêm đó ta mới biết “thuốc bổ” mà sư tổ sắc là gì, sáng hôm sau ta không thể nào bò dậy nổi, nằm dài trên giường. Tới trưa ta vẫn chưa thể xuống giường được, sư phụ bưng chén đút ta ăn cơm, ta nước mắt lưng tròng, thều thào.

“Sư phụ, sau này chàng không bao giờ được uống thuốc sư tổ nấu nữa, được không? Được không?”

Sư phụ đau lòng nhưng về mặt đang cố gắng nín cười, nhẹ nhàng an ủi ta.

“Được, có điều khi này sư tổ mới nói với ta, thuốc này có công hiệu trong ba ngày liên tục. Lại đây ăn một miếng đi, nếu không thì tối không có sức đâu.”

Ta “...”

Lát sau, trong phòng truyền ra tiếng kêu đau khổ của ta.

“Sư tổ!”

Tiếng cực lớn, làm kinh động cả những đàn chim bay ngang qua.

Sau đó nữa, Từ quân gia nói với ta về cái đền Trung Hiếu Nghĩa họ Từ, ta nổi tính tò mò, năn nỉ sư phụ dẫn ta đi xem. Sư phụ không cản được ta nên cuối cùng đồng ý. Không ngờ lại đông đúc náo nhiệt như thế này.

Ta biết sư phụ vì dân, được người người kính ngưỡng, nhưng thật sự không nghĩ tới người lại được dân kính ngưỡng đến mức này, ngay cả cầu công danh sinh cháu trai cũng có thể chịu được.

“Thật sự đi không nổi à?” sư phụ cúi xuống hỏi ta.

Ta dài giọng “Đạ”, dấn mặt lên tay người.

“Thật là vô dụng mà.” Người nói với với ý cười, hơi cúi người khom lưng, quay lại nói: “Lên đây, sư phụ cũng nâng.”

Đường núi dài nhỏ quanh co, ta dấn mặt lên tấm lưng ấm áp, ôm cổ người, ngày xuân trong núi kéo dài, không khí tràn ngập mùi cỏ xanh.

Ta gọi người.

“Sư phụ.”

Người lên tiếng đáp, mỉm cười nghiêng đầu nhìn ta, đường cong mặt nghiêng nghiêng đẹp đẽ, vẻ mạnh mẽ như tan trong ánh nắng vàng. Cảnh tượng trong mộng chợt trở lại, ta bỗng nhiên ôm chặt người, sợ người lại biến mất, lấy hết sức mình mà ôm lấy người.

Sư phụ bị ta ôm chặt, hỏi: “Nàng sao vậy?”

Ta lên cần đầu lưỡi mình, cảm giác đau đớn lẫn mùi máu tươi ập tới. Ta bật cười, lắc đầu nhìn người.

“Không có gì. Sư phụ, ta có nặng không?”

Sư phụ cũng cười: “Không nặng, không nặng tí nào.”

Ta suy nghĩ một lát, nhận một hồi rồi quyết định không nhận nữa, kẻ miệng sát tai người, nói nhỏ.

“Sư phụ, thuốc của sư tổ rất tốt, khi chúng ta trở lại núi thì trong nhà sẽ có thêm người.”

Bước chân đang cực kỳ vững vàng đột ngột dừng lại.

Ta nhìn về mặt sư phụ biến đổi cực kỳ ngoạn mục, có cảm giác hạnh phúc muốn bay lên trời.

“Thật ra, bây giờ chàng đang công hai người.”

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Phiên ngoại 1

Hàng năm trong cung đều tuyển tú nữ, hậu cung kín người hết chỗ, vì vậy không phải ai cũng có thể may mắn gặp được hoàng đế.

Những người vào trước đã trở nên cũ kỹ, tóc đen hóa thành bạc, không khỏi than thở thẳm trước gương. Quốc khó giàu có, chẳng cần đuổi các nàng ra ngoài để tiết kiệm chi tiêu trong cung.

Lúc ta tiến cung còn nghĩ sau này khắp nơi đều là những phụ nữ tóc bạc trắng ngồi nhàn nhã chuyện trò, cảnh tượng vui vẻ.

Sau này ngắm lại, ta không nên có suy nghĩ đó.

Chẳng qua là vì hoàng đế thích ta.

Phụ thân là một viên quan không lớn không nhỏ, xuất thân nghèo khổ, đi theo con đường thi cử mà lên. Ông đối với thánh thượng là sự ngưỡng mộ hết lòng hết dạ, cho nên từ khi ta vừa biết nói ông đã lái nhài bên tai ta là thái bình thịnh thế, bốn biển bình yên, mọi thứ đều nhờ có thiên tử thánh minh; ngay cả người xuất thân bản hàn như ông còn có thể làm quan, cũng bởi vì có thiên tử thánh minh; khắp nơi trong sạch văn văn mây mây đều cũng là vì có thiên tử thánh minh. Khiến ta ngày bé cứ nghĩ tới thiên tử thánh minh là lão thần tiên trong miếu, hồ mưa gọi gió không gì không làm được, ngẩng đầu lên nhìn hết sức thành tâm.

Lớn lên mới biết không phải.

Khuê nguyên năm mươi lăm, trong cung tuyển tú, lần đầu tiên ta nhìn thấy hoàng đế.

Hoàng đế là một người đàn ông trung niên, mắt phượng, hàng mi dài, ngũ quan đẹp đẽ, có một nốt ruồi nhỏ nơi mắt.

Ta không biết tại sao ai cũng sợ người. Mười bốn tuổi ta vào cung, ba tháng sau được xếp vào hàng Tài tử, năm sau được phong Tiệp dư, trong cung chưa từng có tiền lệ như thế.

Đêm được phong Tiệp dư, hoàng đế nói với ta, sau này sẽ không thể che chở cho nàng được, biết vì sao không?

Trời đã khuya, giờ tỵ hoàng đế mới đến, vào trong cung không đi ngủ mà ngồi bên giường nói chuyện phiếm với ta, còn không cần ta đứng lên hầu hạ. Ta nghĩ, người thật sự rất thích nhìn ta.

“Cửu Tồn tử Phi* có thể gặp Hoàng thượng nhiều hơn à?” ta tò mò.

(Chín người đứng hàng Tồn, bốn người đứng hàng Phi theo cấp bậc hậu cung. Mọi người chịu khó tra GG để biết thêm vì mỗi triều/mỗi truyện thường có cách phân cấp hơi khác nhau)

Hoàng đế mỉm cười, bảo ta nói chuyện như trẻ con.

“Đương nhiên không thể, làm gì có nhiều thời gian dành cho họ. Sổ sách Bình mã tư ta còn rất nhiều trong thư phòng, ta ở một lát là phải đi rồi.”

Khi nhắc tới phi tần trước mặt ta, hoàng đế dừng từ “họ”, giống như ta và các nàng ấy không giống nhau. Khi đó ta còn nhỏ, nhiều chuyện nghe mà không hiểu, cũng không thấy khác thường, chỉ cảm giác rất vui.

“Vậy điều đó có nghĩa gì? Không thể là không thể thế nào.”

Người nghe xong lại cười, khoe miệng cong lên, nốt ruồi nhỏ kia rung động, nói với ta.

“Nàng còn nhỏ như vậy, ta yên tâm.”

Mấy năm sau ta mới hiểu, ở trong cung, được hoàng đế thích chính là như là bùa đòi mạng. Xuất thân của ta mà lên được Tiệp dư đã là ngoại lệ, nếu thật sự muốn lên đến cửu tồn tử phi thì không biết còn mạng để gặp hoàng đế không.

Hôm sau thị nữ Tiểu Liên vào chải đầu cho ta, có hơi bất an nhắc nhở.

“Nguyệt tiệp dư sau này không thể không hiểu lễ nghĩa cấp bậc như thế nữa, tối hôm qua lúc hoàng thượng đi người không đi theo tiễn.”

“Hoàng thượng bảo ta cứ ngủ, người nói muốn nhìn ta một lát.”

“Nhìn người ngủ ư?”

Ta gât đầu. Hoàng thượng thường đến chỗ ta lúc nửa đêm, nhiều khi không lên giường, ăn mặc chỉnh tề trò chuyện trong chốc lát, trước khi hùng đông thì trở về phê tấu chương.

Tiểu Liên tròn mắt há miệng ngạc nhiên.

Hoàng thượng thích nhìn ta, ta đã biết điều đó từ lâu. Có đôi khi ở trong cung gặp Hoàng thượng đi ngang qua, người nhìn ta, cách khoảng xa mà gọi “Tiểu Nguyệt.” Chi trong giây lát rồi xoay người bỏ đi.

Cũng không cần ta phải qua đó.

“Nguyệt” là danh hào sau khi ta tiến cung được Hoàng thượng ban cho, cung nữ thái giám gọi ta là “Nguyệt tài tử”, “Nguyệt tiếp dư”, mà Hoàng thượng chỉ gọi ta là “Tiểu Nguyệt.” Do không phải tên thật của mình nên mới đầu ta chưa quen, khi nghe gọi hơi ngại người một chút. Đến tới khi ta lấy lại tinh thần thì hoàng đế đã đi rồi.

Tiểu Liên bên cạnh lại tròn mắt há mồm, hận không thể nhéo lấy tai ta, nói nếu đổi lại là một nương nương khác, chắc đã nhanh chóng chạy tới, nói mấy câu với Hoàng thượng là tốt lắm rồi, ngu ngơ hồ đồ vậy thì khi nào mới mang long thai được chứ?

Ta bất lực, nếu chỉ nhìn mà cũng có thể ra được long thai thì Hoàng thượng thật sự là thần tiên hạ phàm rồi.

Hoàng đế gần gũi ta, thỉnh thoảng cũng dẫn ta đến thư phòng tán gẫu, nói là nói chuyện phiếm, thật ra cũng là người vui đầu phê tấu chương, ta đứng một bên châm trà, mài mực, thỉnh thoảng người ngừng lên, gọi một tiếng.

“Tiểu Nguyệt.”

Ta sẽ ngược lên đáp lời.

“Dạ.”

Hết sức ăn ý.

Một ngày nọ ta đang mài mực thì có triều thần xin được cầu kiến gấp, hoàng đế để ta lại trong thư phòng rồi đi. Đi rất lâu.

Ta đứng nhàm chán nên định tìm quyển sách để đọc. Trong thư phòng có vô số sách, có khi hoàng đế không cần uống trà hay mài mực, tiện tay cũng đưa cho ta vài quyển để ta ngồi đọc giải khuây. Ta đi tới bên giá sách, rút ra một quyển, bên trong rơi ra một tờ giấy nhỏ.

Ta lật lên mở ra, hóa ra là ta. Nhìn kỹ lại hình như không phải. Bức tranh kia vẽ một cô gái ăn mặc bình thường, mắt to hơn mắt ta, giấy đã ố vàng cho thấy bức vẽ này đã có từ nhiều năm trước. Khi đó, có thể ta còn chưa sinh ra nữa kia.

Trên giấy đề câu thơ _ “Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thủy phong lộ lập trung tiêu.”*

(Dịch nghĩa: Trăng sao đêm nay tựa khác với đêm qua; Vì ai mà đứng dưới gió sương trong đêm.

Dịch thơ:

Sao nay chẳng là sao đêm trước

Vì ai sương gió giữa trời khuya

Trích trong bài Khởi hoài – Tình đẹp, tác giả Hoàng Cảnh Nhân)

Chữ đẹp đề phổng khoáng, đúng là ngư bút của Hoàng thượng, còn có con dấu đỏ, lạc khoản đề hai chữ – Từ Cẩm. Có lẽ đây là bức tranh Hoàng thượng vẽ khi còn trẻ, ta nghĩ mình đã nhìn thấy cái không nên nhìn, lòng cuống đem cất lại chỗ cũ, nhìn lại thì Hoàng thượng đang vén rèm đi vào.

Người hỏi ta: “Làm gì vậy?”

Ta sợ tới mức tim đập như điên, trả lời: “Không, không có gì, Hoàng thượng, có cần mài mực không ạ?”

Người liếc mắt nhìn ta, ánh mắt thâm trầm, nói: “Không cần, nàng có thể về.”

Sau đó một quãng thời gian rất dài người không triệu kiến ta.

Thái độ của Hoàng thượng đối với ta quá mức lạ lùng, hơn nữa ta chỉ là một Tiếp dư không hề có năng lực gì, mấy nương nương lợi hại trong cung dần bỏ qua ta, thỉnh thoảng có người nhắc tới cũng chỉ nói – Hoàng thượng coi nàng ta như đứa trẻ con thôi.

Khuê Nguyên năm mươi chín, trong cung diễn ra một màn gió tanh mưa máu đáng sợ. Khuru thực phi kết thù kết oán Lương quý phi, mua phương thức làm phép của đạo sĩ, dọa Lương quý phi sợ đến chết.

Lương quý phi là con gái của Hữu thừa tướng. Hữu thừa tướng được xem là lão thần tiền triều, Hoàng thượng luôn nể trọng. Hoàng hậu trước chưa có con nối dòng, sau khi Hoàng thượng đăng cơ cũng chưa lập hậu lại. Lương quý phi có hai con trai, trong triều xem như là người xứng đáng để chọn làm Hoàng hậu, vì vậy, xảy ra chuyện này khiến cả triều chấn động.

Người trong cung bị điều tra, mỗi ngày đều có cung nữ, thái giám bị lôi đi không còn thấy xuất hiện lại. Cuối cùng Cẩm vệ quân đảo được trong viện Khuru thực phi một hình nhân bằng vải bố bị châm đầy kim, hình nhân đó chính là Lương quý phi, thất khiếu chảy máu nhìn rất kinh dị.

Khuru thực phi hóa điên, lúc bị lôi đi nàng ta kêu gào thê thảm, nói nhất định phải gặp Hoàng thượng, nàng ta bị oan. Do giẫy dụa quá mức mà móng tay bị gãy, bàn tay níu chặt lấy mọi thứ trên đường nên cửa, tường nhà đều bị vấy máu loang lổ.

Tiểu Liên đi nghe ngóng về kể chuyện sinh động như thật, ta nghe mà cả người dựng hết lông tơ lên, đêm đến không cách nào ngủ nổi.

Tuy ta không thường đi lại trong cung, nhưng Khuru thực phi và Lương quý phi đều đã gặp rồi. Khuru thực phi đẹp long lanh, sinh được một công chúa, được Hoàng thượng yêu chiều. Quân sủng ích kiêu thái, quân liên vô thị phi*. Khuru thực phi trong cung mối quan hệ không tốt lắm, nói năng mạnh mẽ, có cung nữ bị mắc lỗi cũng bị đánh chết.

(Trích thơ: Tây Thi vịnh, tác giả Vương Duy.

Dịch nghĩa: Được vua yêu quý, nàng càng thêm kiêu; Vua thương không kể gì điều phải trái.

Dịch thơ:

Vua yêu càng duyên dáng

Vua quý mặc thị phi)

Lương quý phi đứng đầu tứ phi, là mẹ của hai hoàng tử, không có Hoàng hậu nên nàng ta là đứng đầu lục cung. Lập tức đem chuyện Khuru thực phi đánh chết cung nữ báo Hoàng thượng, phạt Khuru thực phi mấy tháng chi tiêu, hai người từ đó kết thù.

Không ngờ cứ thế mà bị nguyên rủa đến chết.

Cả đêm ta không ngủ được, cũng không dám mở to mắt, cứ cảm thấy mờ mắt ra là có thể nhìn thấy các nàng ấy. Nhất là Khuru thực phi. Khuru thực phi vào cung cùng lúc với ta, cùng ta thành tài tử rồi Tiếp dư, sau đó nàng ta mang long thai, sinh được công chúa nên được tấn phong Thực phi.

Lúc mới tiến cung, chúng ta thường chơi cầu, thả diều. Ta còn nhớ dáng vẻ của nàng cười tươi tắn, mắt sáng ngời, không mang một tia u ám nào. Một người như thế, mấy năm sau sao lại hóa thành quý.

Tối hôm đó, hoàng đế đến.

Đã lâu hoàng đế không đến chỗ của ta, ta và mọi người nghĩ người đã quên ta rồi. Huống chi những ngày qua hậu cung gió tanh mưa máu, tinh thần chưa an ổn, ai có thể nghĩ rằng người lại đến đây.

Người đứng ở cửa, cách một khoảng gọi ta: “Tiểu Nguyệt.”

Ta vừa phục hồi tinh thần lại, vội vàng xuống giường, định đi đốt đèn hành lễ thì bị người dè tay lại. Ta nghe trên người nồng nặc mùi rượu.

“Không cần đốt đèn, ta đến nói với nàng mấy câu.” Người nói vậy, giọng dịu dàng, cũng không tự xưng Trẫm mà chỉ xưng ta.

Hoàng đế say. Đây là ý nghĩ đầu tiên trong đầu ta.

Ta biết, người trước ta là người khác. Nhưng ta không dám mở miệng. Sau ngày hôm đó, có ngốc đến mấy ta cũng hiểu, “Tiểu Nguyệt” không phải ta, người mà người yêu cũng không phải ta, ta chỉ là – khiến người nhớ tới cô ấy.

Hoàng đế say khướt, không có người vào hầu, có lẽ đã bị người bắt ở bên ngoài không cho vào theo. Một mình ta hầu hạ người, một tới mức thở hồng hộc. Vất vả lắm mới hầu hạ hoàng đế lên giường, người vẫn không cho ta đi, nói với ta trong bóng tối.

“Nàng biết không? Họ đều chết rồi.”

Một lúc lâu sau ta không dám lên tiếng, mãi tới khi Hoàng thượng lại nói.

“Các nàng muốn gì, ta đều biết rất rõ.”

“Nhiều năm vậy rồi, ta cũng già đi, cũng nên lập thái tử.”

“Chỉ là không thể lại có một dòng Vương thị gây rối loạn.”

Ta bắt đầu run rẩy: “Hoàng thượng, ta không hiểu...”

Người vẫn nắm tay ta, đột nhiên thả lỏng ra, nói mơ hồ: “Nàng đang run...”

Nói rồi lại dang tay ôm lấy ta.

“Thì ra nàng cũng có khi sợ hãi.”

Ta hơi cựa người, lại nghe người nói: “Đừng động đấy, để ta ôm một lát.”

“Ta biết nàng sợ ta.”

“Chỉ là ta... quá mệt mỏi.”

Ta nín thở.

Chắc người cảm giác được ta cứng đờ người nên nói: “Nàng hận ta?”

“Tiểu Nguyệt sao dám giận Hoàng thượng, Tiểu Nguyệt đau lòng Hoàng thượng.”

Người chợt bật cười, cầm cọ lên đầu ta: “Nàng nói dối. Nàng tuy mềm lòng, nhìn mèo hoang chó hoang cũng cứu chúng, nhưng mà đối với ta, cho tới giờ nàng cũng không hiểu tâm ý của ta.”

Ta hít vào một hơi, định lên tiếng nhưng người không cho ta cơ hội.

“Trong lòng nàng, chỉ có một mình Từ Tri mà thôi.”

Ta nghe tới đó, ý nghĩ duy nhất trong đầu chính là — tới ngày mai, có lẽ ta cũng phải chết. Sau khi con hoàng sơ qua đi thì không còn bản khoán, lo lắng, chỉ đơn giản ôm lấy người, ghé tai người nói.

“Hoàng thượng, bất kể người có nhìn thấy ta hay không, trong lòng ta chỉ có một mình người.”

Lời chưa nói xong, nước mắt đã rơi xuống, những tui thân, đau lòng không nói nên lời chỉ hóa thành từng giọt nước mắt thi nhau rơi xuống.

Cho dù người đáng sợ thế nào, người là nam nhân duy nhất của ta.

Hình như người sùng sốt, sau đó ôm ta thật chặt, môi ta cảm nhận được vị rượu nóng hổi, cảm thấy mình cũng muốn say.

Sáng hôm sau tỉnh lại, hoàng đế còn ở bên cạnh ta, câu đầu tiên ta nghe được là.

“Tối hôm qua trẫm nói gì với nàng?”

Trong ánh nắng ban mai, ta lắc đầu: “Hoàng thượng không nói gì cả, chỉ gọi Tiểu Nguyệt rồi...”

Trên người ta dấu vết in loang lổ, không cần nói cũng có thể nhìn thấy.

Người không nói gì thêm, đứng dậy gọi người. Có người tiến vào hầu hạ hoàng đế lên triều.

Chờ hoàng đế đi xa, ta mới xoay người trở lại phòng, sờ lên trán, một lớp mồ hôi ịn ra trên trán.

Mấy ngày sau, hoàng đế lập con trai trưởng của Lương quý phi làm thái tử, Hữu thừa tướng quý giữa triều rơi nước mắt, trong cung thốn thức nói Hoàng thượng thấu tình đạt lý.

Chỉ có ta mỗi đêm đều gặp ác mộng, mỗi đêm đều thấy hai gương mặt đầm đìa máu. Ta nghĩ, hoàng đế như thế, không gì là không làm được.

Ngôi vị Thái tử đã lập xong, mọi thứ khôi phục lại về bình thường, mỗi ngày giống như nước chảy.

Ta càng ít gặp hoàng đế, Tiểu Liên có vẻ hết hy vọng với ta, dần dần đã quen với việc ngồi trong sân phơi nắng nói chuyện phiếm qua ngày với ta, cùng ta giẫy cỏ trồng hoa, tựa như hai bà lão an nhàn.

Thỉnh thoảng hoàng đế đến nói chuyện với ta, cô ấy sợ tới mức luống cuống chân tay, rối loạn lung tung, nẫu ảm trà mắt cả buổi sáng. Hoàng đế cũng không giận, còn rất thích thú với vườn rau ta trồng, hỏi ta.

“Trồng mấy loại này làm gì?”

Ta đáp lại: “Bẩm Hoàng thượng, để tự mình nấu ăn.”

“Phòng bếp không đưa đồ ăn đến sao?”

“Trông trọt này kia rất thú vị, đồ tươi mới, cà rốt còn có thể ăn sống rất ngọt.”

Ta vốn muốn hỏi, Hoàng thượng có muốn thử một chút không? Nhưng mà không dám. Dù sao người không phải là nam nhân tầm thường – không phải là nam nhân của ta.

Trước khi rời đi, hoàng đế mới như lơ đãng nói: “Thật ra cũng có thể trồng ít dược liệu, có vài loại cây thuốc có hoa, nở ra rất đẹp.”

Ta gật đầu, nhưng đáp lại: “Tiểu Nguyệt không biết thảo dược, sợ chăm không tốt.”

Vì vậy Tiểu Liên lại nói, ta rất không biết cách lấy lòng Hoàng thượng.

Sao ta không biết suy nghĩ trong lòng hoàng đế, tuy Võ Uy hầu Từ Tri đã chết trận nhiều năm trước, nhưng trên dưới cả nước ai mà không biết người là chiến thần? Đền Trung Hiếu nghĩa họ Từ ngoài Nhạn Môn quan hương khói hưng thịnh quanh năm, về phần phu nhân mới thành hôn của người bị người Liêu bắt đi, cuối cùng chết lừng lẩy trên chiến trường với danh thần y phu nhân, được người đời ca tụng.

Sau này ta mới biết được, thì ra phu nhân Võ Uy hầu tên gọi Tiểu Nguyệt.

Ta yêu hoàng đế, mỗi lần nhìn thấy người, trân trọng người trong tim mình, nhưng người nhìn thấy không phải là ta, hình ảnh trong mắt người làm ta đau lòng.

Cho dù ta có thừa nhận số mệnh của mình như thế nào, ta vẫn muốn có thể giữ một chút bản thân mình, ngay cả khi đó chỉ là một phần của sự tự tôn bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Phiên ngoại 2

Khuê nguyên năm hai tư, một sự kiện bất ngờ xảy ra.

Thái tử bệnh chết.

Do động kinh mà chết. Sáng sớm còn khỏe mạnh ở ngự thư phòng bàn luận với hoàng đế về việc phòng thủ Dự Châu, buổi tối lại có chuyện rồi. Khi hoàng đế đến cung thái tử, ngự y chỉ còn biết quỳ xuống dập đầu đến đỏ máu.

Nhưng người không thắng nổi mệnh trời, thái tử đã chết.

Một đêm đó, hoàng đế như già đi mười tuổi. Người vốn là người mà bất kể hoàn cảnh thế nào vẫn mang vẻ mặt mỉm cười bình thản, đêm thức trắng phê tấu chương mà tinh thần vẫn tỉnh táo, sáng suốt bàn luận chính sự, phi tần lục cung đều xấu hổ.

Nhưng lúc này, người thật sự không chịu nổi.

Thái tử năm nay mười chín tuổi, giống hoàng đế như khuôn đúc, lại thông minh hơn người, cười ngửa bắn tên không thua gì võ tướng, ai đã gặp qua thì không hề quên, những điển cố văn tự dài dòng tối nghĩa, chỉ xem qua một lần là hiểu rõ ý tứ trong ấy. Từ nhỏ thái tử đã được hoàng đế yêu mến, khi tiếp đãi sứ thần các nước đều đưa theo, mấy năm nay, hoàng đế đã yên tâm giao cho thái tử quản lý việc nước, không còn tự làm một mình.

Người vốn đã định đem giang sơn này giao cho thái tử.

Người cả đời tính toán trước sau mọi việc, kết quả là ông trời không buông tha người, làm ra một trò đùa lớn vậy với người.

Kiên cường chống đỡ đến khi thái tử nhập táng, hoàng đế ngã bệnh.

Bệnh tới rất nhanh, cả cung hoảng loạn. Nửa đêm ta đang ngủ thì bị kêu đến tẩm cung, ta còn tưởng là hoàng đế không xong rồi.

Đến nơi mới biết thì ra lúc hôn mê, hoàng đế gọi tên ta, mấy thái giám hầu hạ không dám chậm trễ, lập tức sai người đưa ta đến đây. Ta thở ra một hơi dài, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Đứng ra ta không nên hồ đồ thế này, lấy cấp bậc của ta, cho dù hoàng đế băng hà cũng không tới lượt ta được ở trước điện nghe di chiếu. Nhưng mà ta còn được đưa tới đầu giường hoàng đế.

Trong cung này, không, trong thiên hạ này không có ai dám cãi lại lời người, mặc dù người đã bệnh đến ý thức mơ hồ. Ta biết người không tỉnh táo bởi vì người nói với ta: “Nàng đến là tốt rồi, đi tìm Từ Tri báo hấn tới gặp ta, ta có lời nói với hấn.”

Trong nháy mắt, ta hoảng sợ đến cứng người.

Người còn nói: “Không có nàng, hấn sẽ không chịu đến.”

Xung quanh giường, các ngự y đột nhiên quỳ xuống, run rẩy. Hoàng đế đột nhiên nhắc tới một người đã chết, ai cũng sợ hãi.

Ta bị người nắm chặt lấy tay, lòng bàn tay người lạnh như băng, mồ hôi rịn ra không biết của ta hay của người.

Ta cắn môi, tiến đến nói thắm vào tai người.

“Hoàng thượng, Võ Uy hầu vì nước hy sinh, người đó đã chết, chết từ rất lâu rồi.”

Người bỗng yên lặng, mắt trống rỗng.

Ta hoảng sợ tột cùng, đang muốn kêu ngự y thì người chậm rãi buông tay ta ra, nhìn ta, giọng cũng trống rỗng.

“Đúng rồi, hấn đã chết rồi.”

Lát sau lại nói: “Nàng cũng đã chết.”

Giọng hoàng đế rất nhỏ, gần như ta dán tai vào bên môi người mới nghe được, nếu không phải vậy thì chắc ta đã bị người lời xuống xử tử, cho đúng với câu “quân vô hí ngôn”.

Ông trời không mang hoàng đế đi, cuối cùng người sống qua đêm đó, khỏe dần lên.

Ta lại không được gặp hoàng đế.

Tiểu Liên tuân thủ thay cho ta, nói Hoàng thượng sao có thể đối xử với ta như vậy. Nhưng ta thì lại có cảm giác sống sót sau tai nạn, năm lần bảy lượt như thế, ta còn có thể sống đã là may mắn, sao dám cầu mong gì xa xôi.

Hoàng đế muốn ta chết rất đơn giản, nói một câu là được, bảo táp mưa sa hay là hoàng ân, người chỉ cần mở miệng, ta còn phải dập đầu tạ ơn mà chết.

Ngày trời qua bình thản như nước, ta với Tiểu Liên lại làm hai bà lão sống cuộc đời ảm đạm an nhàn. Hậu cung luôn có những điều đặc sắc nhưng sóng to gió lớn không đến trong tiểu viện nhỏ của ta, có lẽ mọi người đều phòng ngừa một ngày nào đó hoàng đế lại nổi hứng đột ngột tới thăm ta, nuôi ta cũng chỉ nhiều hơn một miếng cơm, cứ để yên ở đó đề phòng hờ thì hơn.

Mùa đông năm nay trời cực rét, trước tết có một trận tuyết lớn trăm năm chưa từng có. Trong viện không ai quan tâm, Tiểu Liên đi xin chậu than mấy lần không được ai đoái hoài, ta bảo thôi quên đi, nhịn một chút là qua.

Cứ nghĩ nhịn một chút là sẽ qua được, nhưng sau Nguyên tiêu, ta bị bệnh.

Ta là người phía nam, từ nhỏ sống nơi Giang Nam khi hậu ôn hòa, phương bắc lạnh lùng khiến thể này vốn không quen, mấy năm nay trong cung cứ đến mùa đông là khổ sở, gặp ngay mùa đông giá rét thể này càng chịu không nổi.

Bệnh đến mức mơ mơ màng màng, chỉ nằm trên giường, phủ tấm chăn dày. Thuốc không uống vào. Tiếng Tiểu Liên khóc quanh quẩn trong phòng. Chậu than không có, thái y mời không tới, lúc đêm ta sốt đến muốn cháy người, nghĩ chắc là đã sắp chết?

Sau đó, trên trán có cảm giác mát lạnh.

Ta mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt hoàng đế.

Nghe nói trước khi chết người ta sẽ nhìn thấy cảnh tượng mà mình mong muốn nhất, mười bốn tuổi ta vào cung, chớp mắt đã qua mười lăm năm, Thiên tử thánh minh, hậu cung ba ngàn giai lệ không hề có người độc sùng, thời gian ta ở cung hoàng đế quá ngắn ngủi.

Ta thường mơ thấy lúc vừa vào cung, khi ở thư phòng vì người mài mực rót trà mỗi ngày, người gọi ta một tiếng “Tiểu Nguyệt”, ta đáp lời “Dạ.”

Tính lại thì chỉ có đau khổ, người gọi là người kia, nào phải ta.

Thấy ta nhớ tới người, ông trời thương xót ta cho nên trước khi chết để cho ta nhìn thấy người. Biết là ảo giác nên ta không che giấu, cố gắng nghiêng mặt về phía người, muốn đến gần người hơn một chút. Trong mơ hồ nghe hoàng đế gọi ta, ta không trả lời còn lúc đầu nói, không phải, ta không phải Tiểu Nguyệt.

Tay người mát mẻ chạm vào mặt ta lành lạnh càng làm ta tiếc nuối khi người rời đi. Ta nắm chặt tay người, mình đã sắp chết còn sợ cái gì, cảm tay hoàng đế nói: “Họ đều chết cả rồi, Hoàng thượng quên đi, đã lâu như vậy.”

Ta nói vậy rồi khóc. Mười lăm năm, ta đã sắp chết, hoàng đế nếu không quên thì ta biết làm gì đây?

Chỉ là muốn người nhìn đến ta, thật sự là ta.

Đôi tay mát lạnh kia cầm lấy tay ta, nhưng ý thức ta mơ hồ, sau đó không biết đã nói những gì, lại càng không biết hoàng đế rời đi ra sao, dù sao chỉ là ảo giác trước khi chết, nói gì cũng chẳng sao.

Ta còn tưởng mình đã chết, rốt cuộc ta vẫn tỉnh lại, hai ngày sau lại có thể ăn uống, dần dần bình phục.

Khi tỉnh lại, Tiểu Liên nước mắt rưng rưng nhìn ta, nói mạng ta thật sự là nhất được về, may mà Hoàng thượng chợt nhớ tới ta nên đến thăm, khi đó ta đã sắp sốt đến chết, ngự y bị gọi đến trong đêm, Hoàng thượng ngồi bên giường ta cả đêm, hừng đông mới đi. Nói rồi cô ấy còn chỉ vào cái ghế dựa giữa phòng, nói Hoàng thượng ngồi ở đó, từ nay về sau không cho ai chạm vào ghế ấy nữa.

Nếu như bình thường ta nhất định sẽ cười Tiểu Liên chuyện bé xé ra to, còn sẽ hỏi nàng có muốn đem cái ghế đó đi thắp hương không? Nhưng lúc này ra chỉ thấy như sấm nổ trên đầu, chỉ còn một ý nghĩ.

Đó không phải là ảo giác! Đó không phải là ảo giác!

Xong rồi, ta nói năng không biết sống chết, hoàng đế chưa giết ta ngay mà cho trị bệnh là để từ từ tra tấn cho hả giận sao?

Thật sự càng nghĩ càng thấy sợ, lúc hoàng đế đến, ta nhìn người không dám nói một lời.

Nhưng người lại nhìn ta mỉm cười.

Hoàng đế đã qua tuổi tứ tuần nhưng khi nở nụ cười như thế này, mắt phượng cong cong vẫn như một thiếu niên.

Ta thấy nụ cười tươi tắn của người, tim nóng lên, dòng nhiệt nóng chảy tràn khắp nơi.

Người đi tới hỏi ta: “Có khỏe hơn không?”

Ta không nói nên lời, gật đầu định hành lễ thì lại được hoàng đế đỡ tay.

“Khỏe thì theo ta một lát.”

Ta gật mình, không phản ứng kịp bị hoàng đế dắt ra sân. Bên ngoài viện của ta là rừng mai, đã nhiều ngày nắng đẹp, tuyết chưa tan hết, hoa mai đang bung nụ, đi dưới tàng cây hương mai như ảm như hiện.

Hoàng đế chậm rãi đi trong rừng cùng ta, người lên tiếng: “Sao không nói gì?”

Ta mơ hồ, suy nghĩ cả buổi chỉ nói một câu: “Hoàng thượng có tốt không?”

Người gật đầu.

Ta lại không có gì để nói tiếp.

Lại đi một lát, hoàng đế dừng chân, ta nhìn theo tầm mắt người, phát hiện người đang nhìn viện nhỏ của ta.

“Viện của nàng nên sửa tên lại đi.” Người nhìn ta, nói tiếp: “Sau này đừng gọi là Nguyệt tiệp dư, có còn nhớ khuê danh của nàng là gì không?”

Tên thời con gái?

Ta sững sờ, mắt mờ lệ, nhiều năm không ai nhắc tới, mở miệng gọi ra chợt thấy xa lạ.

Hoàng đế vẫn đang chờ câu trả lời của ta, ta ngẩng đầu, người đứng dưới tàng mai mỉm cười nhìn ta, ta không kiềm lòng được cũng bật cười, vừa mỉm cười vừa rơi nước mắt.

Vẫn còn tuyết đọng bên người, nhưng ta biết, bên dưới tuyết trắng kia là những mầm xanh nói cho ta biết, mùa xuân sẽ đến đây.

END

Bạn đang đọc truyện *Thu Nguyệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

